Florina Iliş

Cruciada copiilor

Florina Iliş (n. 1968) face parte din generaţia de prozatori care s-a afirmat în ultimii ani. A publicat până în prezent o carte de haiku-uri, *Haiku şi caligrame* (2000), volumul reprezentând o inedită combinaţie între poezie şi caligrafie (Rodica Frenţiu fiind autoarea caligramelor). I-au apărut la un interval scurt de timp două romane, ambele fiind bine primite atât de critica de specialitate, cât şi de cititori: *Coborârea de pe cruce* (2001) şi *Chemarea lui Matei* (2002). Din martie 2005 devine membră a Uniunii Scriitorilor din România.

Florina Iliş

Cruciada copiilor *www.cartearomaneasca.ro*

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ Bucureşti, Calea Victoriei nr. 115, sect. I

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

ILIŞ, FLORINA

Cruciada copiilor/ Florina Iliş.

— Bucureşti: Cartea Românească, 2005

ISBN: 973 – 23 – 1873 – 2

821.135.1 – 31 Printed in ROMÂNIA

CARTEA ROMÂNEASCĂ 2005

„România este o problemă care mă bântuie de mult timp”.

Interviu cu Florina ILIŞ

Ovidiu SIMONCA

„Romanul Cruciada copiilor a bulversat imaginea lumii literare despre scriitorii tineri. Florina Iliş a riscat cu un roman de aproape 500 de pagini şi a reuşit să entuziasmeze atât critica literara, cât şi cititorii. Împreună cu Filip Florian, ea este una din marile revelaţii în proza românească actuală.

Florina Iliş (născută în 1968) trăieşte la Cluj, fiind angajata Bibliotecii Universitare. Revista Observator cultural a reuşit să o intervieveze la Bucureşti, cu ocazia premiului acordat de Radio România Cultural”.

Care a fost povestea manuscrisului Cruciada copiilor?

După ce l-am definitivat, în 2005, l-am trimis la două edituri, la Editura Polirom şi la Editura Humanitas. Şi am aşteptat. Am primit răspuns de la Polirom că sunt foarte interesaţi de text, că ar vrea să-l

publice, dar că este prea lung. După câteva zile, domnul Lucian Dan Teodorovici mi-a trimis un e-mail în care mi-a spus că doresc să publice romanul Cruciada copiilor la Editura Cartea Românească, fără să fie nevoie de nicio tăietură. Polirom tocmai preluase

Cartea Românească. Am fost de acord, am avut o întâlnire cu doamna Mădălina Ghiu, care a fost redactorul cărţii, a făcut mici observaţii de care am ţinut cont. Romanul a apărut foarte repede și a fost prezentat la relansarea Editurii Cartea Românească.

Când ai trimis manuscrisul?

La sfârșitul primăverii am trimis manuscrisul, și romanul Cruciada copiilor a apărut în octombrie 2005.

Cât ai lucrat la Cruciada copiilor?

Am lucrat cu întreruperi, pe parcursul a cinci-şase ani. Am fost şi plecata în străinătate, mi-am susţinut şi teza de doctorat. Pe de altă parte, eu sunt bibliotecara la Biblioteca Universitara din Cluj, acolo am program fix, nu mă pot abate. Așa că am lucrat la roman mai mult sâmbăta și duminica.

Ce înseamnă program fix?

Lucrez la biblioteca de la ora 8.00 la ora 16.00. După aceea, nu puteam să mai scriu. Eu scriu foarte bine dimineaţă, sunt foarte matinala.

Cruciada copiilor a obţinut Premiul revistei România literară, Premiul revistei Cuvântul, Premiul acordat de Radio România cultural. Cruciada copiilor este pe locul I, la proza, în Topul organizat de suplimentul Bucureştiul cultural. Cum te simţi atât de elogiata şi de premiata?

Nu realizez ce mi se întâmpla, poate şi pentru ca trăiesc la Cluj, unde sunt puţin izolată, departe de lumea din Bucureşti. Deocamdată, nu realizez care este amploarea succesului acestei cărţi.

Te-au smintit aceste premii?

Nu, nu cred. Cel mai mult m-a bucurat Premiul publicului. M-au căutat studenţi de la Facultatea de Litere din Cluj, care mi-au spus că le-a plăcut cartea.

Pe urma, o profesoara de limba română, la pensie, tot din Cluj, m-a căutat să-mi mulţumească că i-am redat încrederea în literatura romană tânără. Un scriitor de limba maghiară din Cluj, Péter Demény, a venit să mă cunoască, spunându-mi că i-a plăcut foarte mult romanul. A reţinut expresii romaneşti pe care nu le ştia şi care i-au plăcut foarte

mult. Se întreba cum ar suna ele în limba maghiară…

Ai avut cronici negative?

Nu.

— Scriu pentru că nu pot altfel

Dar de unde ai apărut? Care a fost prima ta carte?

Prima carte s-a numit Haiku şi caligrame, în 2000, în colaborare cu Rodica Frenţiu, care face caligrafie japoneza. În acel volum, eu am scris versurile, și ea a făcut caligramele. După aceea mi-au apărut două romane: Chemarea lui Matei și Coborârea de pe cruce, la Editura Echinox din Cluj. Aceste romane au o mică poveste. În 2001, am trimis cele două manuscrise la concursul de debut al Editurii Univers. A urmat o conferinţă de presa, în care Mircea Martin a anunţat ca romanul Chemarea lui Matei a câştigat concursul, iar celălalt roman a fost nominalizat. Tot la acea conferinţă de presa, Mircea Martin anunţa desfiinţarea Editurii Univers. Premiul n-a mai fost onorat – el presupunea publicarea acelui roman la Editura Univers. Aşa că, datorită domnului Eugen

Pop, care a fost foarte interesat să publice romanele, ele au apărut la Cluj, la Editura Echinox.

De când ai început să scrii?

Dintotdeauna. La 16 ani scriam un prim roman, care n-a apărut niciodată și pe care nu-l voi publica niciodată. Am scris și trei piese de teatru, una dintre ele fiind nominalizata la concursul de dramaturgie UNITER, în 1998. Numai asta fac: scriu.

De ce scrii?

Nu pot altfel. Scriu pentru că nu pot altfel. E ca și cum m-ai întreba de ce respir. Nu pot altfel.

Ai terminat Facultatea de Litere?

Da, am terminat Facultatea de Litere, la Cluj, în 1992.

Şi eşti născută într-un sat din judeţul Bihor?

Da. Practic, e aceeași zonă culturala. Am făcut liceul la Oradea, am venit la Litere, la Cluj, îmi doream să devin scriitor, cred că era cea mai potrivită alegere.

Te-ai simţit bine în facultate?

Da, am avut profesori extraordinari, din păcate unii dintre ei nu mai sunt acum în viaţă, e vorba de Marian Papahagi, Ioana Petrescu, Liviu Petrescu. După facultate, m-am angajat la Biblioteca Universitara din Cluj.

Cum s-a întâmplat experienţa japoneza pe care am auzit că ai avut-o?

La Facultatea de Litere s-a dezvoltat un program de învăţare a limbii japoneze şi s-a creat o bibliotecă de cărţi japoneze. M-am ocupat de organizarea acelei biblioteci, am primit o bursa într-un program care îi includea pe toţi cei care se ocupa de bibliotecile japoneze din afara Japoniei. Bursa presupunea învăţarea limbii japoneze. Am stat şase luni la Kansai, lângă Ōsaka. Şi acolo s-a născut ideea unui roman, care a rămas în aşteptare, pentru ca pe vremea aceea lucram la Cruciada copiilor. În momentul când am predat manuscrisul la Cruciada copiilor, m-am apucat de lucru la noul roman, care stătea deja în mine şi aştepta să-l scriu.

E gata romanul japonez?

Da, va apărea tot la Editura Cartea Românească, la sfârşitul lunii martie. Se numeşte Cinci nori coloraţi pe cerul de răsărit. Titlul este inspirat dintr-o caligrafie japoneza. Rodica Frenţiu, care a făcut caligramele pentru cartea mea de haiku-uri, face caligrafie japoneza, are deschisa acum o expoziţie la

Cluj. Cu expoziţia vom veni şi va Bucureşti, în luna mai. În aceasta expoziţie se găseşte o lucrare, de un metru şi jumătate, care se numeşte chiar aşa:

Cinci nori coloraţi pe cerul de răsărit. Caligrafia apare şi pe coperta romanului.

— Suntem pusi în imposibilitatea de a răspunde unor chemări

Pe Rodica Frenţiu unde ai descoperit-o?

Am fost colege de facultate la Litere, la Cluj. După absolvirea facultăţii, ea a plecat în Japonia, a stat doi ani acolo, a învăţat limba japoneza. Acum preda limba japoneza la programul de limbi orientale de la Universitatea clujeana. Acolo, în Japonia, a fost atrasă de caligrafia japoneza, se pare că are un talent special.

Tu i-ai dat ideea să facă o caligrafie pentru titlul romanului tău?

A fost invers. Ea a făcut caligrafia şi eu i-am spus: îmi dai voie să folosesc titlul tău pentru romanul meu? Te rog, mi-a spus. Şi când am preluat titlul, am putut să încep să scriu la roman.

Nu te poţi apuca de scris dacă nu ai găsit un titlu pentru roman?

Nu pot să scriu dacă nu ştiu ce titlu va avea romanul. Titlul este foarte important. La toate romanele mele de până acum, titlul este o posibilă cheie pentru descifrarea romanului. De pildă, Chemarea lui

Matei este titlul unei picturi de Caravaggio, Chemarea Sfântului Matei. În această lucrare, vine Iisus şi-l cheamă la el pe vameşul Matei. E o chemare pe care vameşul Matei o urmează imediat, se alătură lui Iisus, când te cheamă, îl urmezi. Aşa era atunci. În zilele noastre, sunt foarte multe chemări, unele false, altele adevărate. Acest personaj al meu, Matei, este prins într-o serie de chemări şi este incapabil să urmeze una dintre ele. Cred că fiecare dintre noi, în vieţile noastre, suntem pusi în imposibilitatea de a răspunde unor chemări, nu putem să discernem.

Astăzi nu mai este aşa de simplu cum era atunci, când cineva îţi întindea o mina şi tu urmai calea Credinţei.

Tu alegi copertele la romanele tale?

Da, eu aleg toate imaginile. Eu văd toată acţiunea şi trebuie să văd şi coperta, să ştiu cum va arata.

Unde este Dumnezeu în toate romanele tale?

Nu ştiu să răspund la această întrebare. Nu e un punct fix, undeva, să-l găseşti imediat. E o eterna căutare, noi toţi suntem în căutarea a ceva. Unii îl numesc Dumnezeu, alţii îl numesc altfel. Noi toţi suntem pe un drum în căutarea a ceva esenţial, care să ne demonstreze ca viaţa pe care o ducem are un sens. Primul meu roman, Coborârea de pe cruce, pune mult mai mult problema căutării lui Dumnezeu. Acolo exista un pictor de biserici, care este în căutarea sensului artei sale, într-o lume desacralizata. Şi, pe de altă parte, mai este şi momentul coborârii de pe cruce, toată lumea este în aşteptare, să vadă ce se întâmpla, dacă este fiul lui Dumnezeu de ce n-a înviat, de ce nu s-a arătat? Coborârea de pe cruce este un moment dilematic, în care lumea se opreşte în loc, cumva derutata, crede şi nu crede, aşteaptă fără să înţeleagă. Iar în Cruciada copiilor sunt mici semne de miracol, poate ca mult mai estompate decât în Coborârea de pe cruce.

Ne întoarcem la Cruciada copiilor. Dacă priveşti cartea, ea apare imensa, are aproape 500 de pagini. Dacă citeşti primele 15 pagini, nu o mai laşi din mina şi o citeşti până la capăt.

Toată lumea mi-a spus la fel.

— Aş vrea să-i mulţumesc lui Stefan Agopian, e important să te laude un mare scriitor

Stefan Agopian, într-un interviu pentru Observator cultural, spunea că îi plac prozatorii care construiesc lumi. Şi o numea pe Florina Iliş. De ce vrei să construieşti lumi?

Am citit acel interviu. Ma gândesc că a venit momentul ca literatura romană să iasă din autobiografie, din memorialistica. Am sentimentul ca majoritatea cărţilor care apar în literatura romană sunt prea autobiografice, povestesc prea mult despre experienţele personale. Nu spun că n-ar fi interesante, dar, la urma urmei, avem aceleaşi experienţe. Când vine un scriitor şi îţi povesteşte o experienţă într-un mod deosebit, bineînţeles că acela va ieşi în evidenţă.

Dar, în ceea ce mă priveşte, mă întorc spre lumea din afară, pe care încerc să o descriu, încerc să o văd. Cu acest roman, chiar am vrut să văd ce înseamnă societatea românească de astăzi, ce înseamnă a fi roman.

N-ai avut niciodată tentaţia să-ţi povesteşti viaţa în romane?

În toate romanele mele exista experienţe din viaţa mea, dar se topesc în naraţiune. N-am avut o viaţă într-atât de spectaculoasa incit să spun că e deosebita de a celorlalţi şi ca merită să fie povestita, într-un fel care să fie interesant şi pentru cititori. Am o viaţă obişnuită. O viaţă spectaculoasa nici nu ştiu ce ar însemna. Practic, scriu şi citesc tot timpul. Eu vreau să scriu tot timpul şi să nu-mi dispară niciodată imaginaţia şi acel ceva din interior care mă face să scriu. Asta m-ar durea cel mai tare.

Eşti căsătorită?

Nu, nu sunt.

Stefan Agopian te-a lăudat peste tot pe unde a avut ocazia. L-ai cunoscut personal pe Stefan Agopian?

Nu l-am cunoscut. N-am avut ocazia, n-am schimbat nici măcar un e-mail, nici n-am ştiut unde să-i scriu. Poate nici n-am îndrăznit. Am citit tot ce a scris în Academia Caţavencu despre Cruciada copiilor, am citit şi interviul din Observator cultural, unde mă lauda, vorbeşte foarte frumos despre mine. E important, chiar aş vrea să-i mulţumesc pe această cale, să te laude un mare scriitor, cum e Stefan Agopian, foarte incisiv şi sever în multe articole.

— O tară în care este imposibil să trăiesc, dar de care nu pot să mă despart

În Cruciada copiilor ai vrut să vorbeşti despre România. De ce?

România este o problemă care mă bântuie de mult timp. În primul rând, încerc să înţeleg ce este România, de ce suntem priviţi destul de rău în Europa, încerc să radiografiez lumea în care trăiesc. Pe de altă parte, eu vorbesc despre lucruri pe care toată lumea le vede.

Fiecare va recunoaşte situaţii din acea

România pe care o descriu. E un prilej foarte bun, aceasta călătorie cu trenul, ca să descriu multe straturi sociale. De la mecanici de locomotiva şi şefi de staţii până la preşedintele României, toţi apar acolo, toţi sunt implicaţi în aceasta „cruciada”.

Ce înseamnă România pentru tine, ce este România din Cruciada copiilor?

Ma gândesc la vorbele lui Adrian Leverkühn din Doktor Faustus: Sunt oameni alături de care este imposibil să trăieşti, dar de care nu poţi să te desparţi.

Asta este şi România, pentru mine: o tară în care este imposibil să trăiesc, dar de care nu pot să mă despart, pentru ca scriu în limba română. Aş fi avut şansa sa rămân în străinătate, să plec, să am o alta viaţă, dar n-am putut să mă depărtez de limba română, în care scriu.

Sunt câteva personaje, ţigani, în Cruciada copiilor. Este acea vrăjitoare, dada Angelica, este băiatul de ţigan, Calman. Ai cunoscut asemenea ţigani?

Da, da.

Ai avut modele reale?

Da, da. Şi acel ţigan, Calman, este un model real, ca şi mama lui. Sunt ţigani pe care i-am cunoscut, i-am auzit vorbind şi totul s-a topit în scris. Chiar şi eu am fost surprinsa cât de bine i-am înţeles pe ţigani. În perioada în care scriam Cruciada copiilor, veneau spre mine lucrurile. Nu deschideam un ziar în care să nu găsesc ceva care să intre în scriitura romanului. Asta era uimitor. Nu trebuia să fac cercetare, documentare, nu trebuia să caut, descopeream lucruri în viaţa reală, folositoare romanului. Tot romanul a fost în mine, mă aşezam la calculator şi scriam.

N-ai fost prea aspra cu ziaristul Pavel Caloianu? El vrea să pară erou, să facă mari dezvăluiri, şi are câteva eşecuri.

Foarte mulţi oameni din jurul nostru sunt aşa.

— Eu n-am avut nicio pila, niciodată, n-a intervenit nimeni pentru mine

Ce înseamnă căutarea inocentei în Cruciada copiilor?

Cele trei romane, Coborârea de pe cruce, Chemarea lui Matei şi Cruciada copiilor, le-am văzut ca un fel de faţete ale lumii. În Coborârea de pe cruce este vorba de un pictor şi de căutarea esenţei artei sale. În Chemarea lui Matei avem un informatician care încearcă

să înţeleagă lumea, se găseşte între virtual şi real. În Chemarea lui Matei unul dintre personaje pune următoarea problema: în ce fel lumea noastră mai poate fi salvata, cât timp şi bărbatul, şi femeia sunt maculaţi de un rău existenţial. Şi cine ne-a mai rămas? Copiii… Inocenta…

Cine ştia de Florina Iliş, până la Cruciada copiilor?

Foarte puţina lume. Primele două romane au apărut în Cluj, într-un tiraj destul de mic, fiind difuzate mai mult în zona Transilvaniei. Accidental, cum am spus, mă ştia domnul Mircea Martin, care îmi citise cele două romane trimise la concursul de la Editura Univers.

La Cluj, însă, după primele tale două romane, au scris elogios Stefan Borbély, Sanda Cordos şi Adrian Marino, clujeni toţi. Crezi ca în România poţi să izbândeşti dacă eşti doar talentat, fără să intri în grupuri de influente şi de interese? Poţi avea succes fără să ai pile?

Da, da, eu n-am avut absolut nicio pila, niciodată, n-a intervenit nimeni pentru mine. Eu sunt şi o fire mai timida. N-am vorbit cu nimeni ca să mă lanseze, să mă facă remarcata. Pe Adrian Marino l-am cunoscut, am fost în casa dânsului, domnia-sa şi-a cedat întreaga biblioteca Bibliotecii Universitare. M-am ocupat de aceasta donaţie. Dar niciodată, în nicio discuţie, nu i-am spus, nici lui Adrian Marino, nici altcuiva, vă rog, nu vorbiţi cu cineva pentru a scrie o cronica despre mine? N-am cerut nimănui, niciodată, să scrie o cronica despre romanele mele.

A fost concursul de la Univers, unde ai avut confirmarea de la Mircea Martin şi, acum, în 2005, răspunsul şi încurajările de la Editura Polirom şi de la

Editura Cartea Românească.

Exact aşa. Am trimis manuscrisul, cu toate datele mele, care se cereau la oferta de publicare. Dar nimeni n-a intervenit pentru mine, nimeni n-a dat telefon pentru mine.

Simţi că faci parte dintr-o generaţie de tineri prozatori?

E greu să răspund la această întrebare. Trăind la Cluj, nu am contacte directe cu lumea literara din Bucureşti.

— Niciodată nu scriu până n-am titlul romanului şi până n-am, în minte, până şi ultima scena

E adevărat ca ideea romanului Cruciada copiilor ţi-a venit în gară la Cluj?

Da, exact. Veneam spre Bucureşti cu sora mea, care urma să-şi ia

viza pentru Australia, ea trăieşte acum în Australia. La ora 13.00, aveam tren spre Bucureşti, acel rapid despre care este vorba şi în carte. Pe o linie paralela, grupuri-grupuri de copii plecau în vacanţa. Era un tren special, care pleca spre Năvodari.

Am trăit un moment foarte ciudat. M-am gândit atunci la toată gălăgia făcută de copii. Gălăgia aceea a rămas în mine ca un ecou şi a pornit să lucreze.

Primeam tot felul de informaţii despre lumea copiilor, începeau să apară personajele. N-am scris absolut niciun rând până n-am avut titlul romanului.

Niciodată nu scriu până n-am titlul romanului şi până n-am, în minte, până şi ultima scena. Totul este în capul meu şi când ajung la calculator scriu foarte uşor.

Şi la ce te-ai gândit după ce ai văzut acel grup de copii care pleca în vacanţă?

Întrebarea era: oare, dacă aceşti copii ar ajunge să deţină puterea, în sens real, ce-ar face cu ea? Ce s-ar întâmpla?

— Am vrut să arăt ca ştiu să scriu şi cu punct

La cât timp te-ai apucat de scris romanul Cruciada copiilor?

O, a trecut ceva timp. Cred că un an sau doi, până am avut prima fraza: Atenţie la linia trei! Vă rugăm feriţi linia trei! apoi am început să scriu. Am mai modificat câte ceva. Se schimbau formaţiile care erau la moda, printre copii. Şi mă adaptam la noile hituri. Romanul meu, din 2005, vorbeşte de trupele muzicale la moda din acel an. Şi viaţa politica am mai adaptat-o.

De ce nu scrii cu punct, de ce numai virgule în tot romanul?

Poate pentru ca şi viaţa curge fără puncte, fără sens. Singurul punct foarte precis este cel final, al morţii. În rest, lucrurile se reiau, urmează o nouă virgula, încă o virgula. Primele două romane sunt scrise numai cu virgula, fără punct. Împreună cu Cruciada copiilor pot alcătui o trilogie a virgulei.

Romanul japonez este scris cu punct, am vrut să arăt ca ştiu să scriu şi cu punct.

„M-am născut la timpul potrivit”.

Un juriu al Institutului Cultural Român a ales romanul Cruciada copiilor printre cele 20 de titluri care ar urma să fie traduse în străinătate. Cum ai primit vestea?

Sunt foarte fericita. Când am văzut propunerile, peste 300, şi am

văzut toate numele din literatura romană moderna şi contemporana, mi-am spus că nu voi avea nicio şansă. Şi, la un moment dat, am primit un e-mail, de la ICR, unde mi s-a spus că am fost selecţionată. M-am bucurat enorm.

Ce spun părinţii tăi despre Florina Iliş?

Sunt fericiţi că am ajuns atât de cunoscută. Părinţii mei sunt oameni simpli, trăiesc într-un sat din judeţul Bihor, la Tinca. Părinţii mei sunt ţărani pensionari din Bihor. Ei nu ştiu ce se întâmpla în lumea literara şi culturala românească. Dar tot ce a avut legătura cu scrisul meu le-am arătat. Le-am dus cărţile, cronicile, le-am arătat premiile. Nu le vine să creadă ce li se întâmpla cu fata lor. Noi suntem o familie foarte unita şi părinţii mei m-au înconjurat cu dragoste toată viaţa, mi-au dăruit dragostea lor, poate mai mult decât aş fi meritat. Şi tata şi mama sunt foarte importanţi pentru mine.

Când te duci acasă, ce-ţi spun prima oară părinţii tăi?

Ma îmbrăţişează şi mă întreabă dacă am fost bolnava. După aceea eu le povestesc ce-am făcut pe la Bucureşti, îmi admira diplomele.

Cine sunt Anele, cele cărora le-ai dedicat cartea?

Anele mele sunt mama mea, sora mea, care trăieşte în Australia, şi nepoata mea de patru ani, care trăieşte tot în Australia.

Ai fost în Australia?

Am fost anul trecut, am stat trei luni.

A încercat cineva să facă un film după Cruciada copiilor?

Cred că mi-aş dori să văd un film după Cruciada copiilor, pentru ca romanul e filmic, este cinematografic. Sigur, ar trebui probabil altfel de focalizări, de simplificări ale acţiunii, ale dialogului.

Şi vrea cineva să facă un film?

M-a sunat cineva de la Media Pro.

Ce ai vrea să se retina în istoria literaturii despre Cruciada copiilor?

Se va reţine probabil că este un fel de panorama, de viziune a societăţii romaneşti de la începutul secolului al XXI-lea. Cred că asta se va reţine despre romanul meu. Poate ca peste 50 de ani lumea chiar îl va citi şi în felul acesta, ca să vadă cum arata lumea românească de la început de secol.

Tot ce ai publicat s-a întâmplat după 1989, mai ales după 2000. Eşti născută în 1968, dar n-ai întâlnit opresiunile cenzurii. A fost un

noroc al biografiei?

Poate ca da. Am trăit liceul în perioada de dinainte de 1989. Nu aveam conştiinţa a ceea ce se întâmpla şi a ceea ce trăim. Când am scris acel roman, la

16 ani, m-am gândit ca eu nu pot să scriu despre ce se întâmpla în uzine. Nu mă regăseam în acele teme. Nu mă vedeam scriind romane despre inginerii din uzine.

Deci, a fost un noroc să publici după 1989?

Da, cred că a fost un noroc. M-am simţit mult mai libera sa scriu. Mă bucur că a fost aşa. Dar, pe de altă parte, poate că m-am născut la timpul potrivit, pentru că am avut şi ocazia sa cunosc acel timp, care exista în Cruciada copiilor. În vremea liceului şi la începutul facultăţii, citeam mult, nu mă uitam la televizor. Cred că toate acumulările de lectura de atunci s-au văzut mai târziu, în scrisul meu.

A

tenţie la linia trei! Vă rugăm feriţi linia trei! Din direcţia Oradea soseşte trenul accelerat special! Atenţie la linia trei! Vă rugăm feriţi linia trei! Soseşte din direcţia Oradea trenul accelerat special de vacanţă! Va lua în compunere vagoane de Baia-Mare şi Satu-Mare! Atenţie la linia trei! Vă rugăm feriţi linia trei!

În aerul fierbinte de vară, rapidul de Bucureşti, anunţat la megafon cu câteva minute înaintea acceleratului special, se forma cu încetineală pe linia doi, Pavel urmărindu-l lung cu privirea, întorcându-se apoi absent spre agitaţia din gară provocată de sosirea celor două trenuri, Unui observator imobil mişcarea browniană a călătorilor i-ar părea haotică şi, aparent, lipsită de sens, aşa cum, fără rost, aceluiaşi ochi exterior, i s-ar părea până şi nebunia particulelor din primele minute ale universului, când obiectivele primordiale ale materiei sau, conform concepţiilor religioase, intenţiile de creaţie divine nu exprimau existenţa vreunui plan raţional sau, după caz, dumnezeiesc, dar, pe măsură ce privirea, dezinteresându-se de distanţele neprevăzute de etalonul vizual uman, reuşeşte să se adapteze examinării unor stări izolate din marele tot, decupând din realitate porţiuni a căror percepţie poate fi reglată, asemeni unui aparat de filmat, în funcţie de orizontul de cunoaştere al simţurilor umane, tabloul realităţii dobândeşte, în ordinea imediată a sistemului de coordonate spaţiale şi temporale în care s-ar situa observatorul atent, sens şi consistenţă, oferindu-se cu simplitate elementară

simţurilor şi conştiinţei, Steguleţul galben, fluturat din uşa unui vagon al trenului tras pe linia doi, semnalizează intrarea în gară a rapidului de Bucureşti, trenul cu care se va întoarce Pavel *am*

Florina Iliş

Cruciada copiilor în capitală, în aceeaşi gară, în urmă cu două zile, mai precis duminică, coborâse pe acelaşi peron unde îl aşteptase Dan Pantea, fostul lui coleg de facultate, îl deprimă gările, nu i-au plăcut niciodată! Oriunde ţi-ai întoarce privirea se văd tineri cu munţi de rucsacuri în spinare, orientându-se spre destinaţii previzibile de vacanţă, dar Pavel nu se va lăsa cuprins de nostalgia cu care atmosfera juvenilă din gară îl îmbie, străduindu-se să se concentreze asupra problemelor profesionale pe care venise să le elucideze la Cluj, îl chemase Dan Pantea, bun prieten şi redactor la principalul cotidian din oraş, cu care colabora de mai bine de câţiva ani în depistarea filierei vestice a traficului de copii peste graniţă, Dan îi pusese la dispoziţie tot ce aflase în ultima vreme, noi mărturii ale unor părinţi care-şi vânduseră copiii peste graniţă, fotografii relevante, date de la informatori şi, mai ales, noi informaţii care le-ar fi putut permite descoperirea identităţii celui căruia i se spunea, în cadrul reţelei, Colonelul, din păcate însă, crezând că ajunseseră la unul dintre marii capi ai afacerii cei doi ziarişti şi prieteni realizaseră că individul nu era decât o verigă, un ins de la baza piramidei al cărei vâri se pierdea undeva în negura marilor profituri neimpozabile şi, implicit, intangibile, şi dacă tot venise până la Cluj, în afară de faptul că se bucurase de întâlnirea cu Dan, concepuse în minte un subiect nou pentru editorialul ziarului, propunându-şi să-l redacteze în tren, pe laptop, şi, la acel gând, izvorât din adâncul conştiinţei sale profesionale, Pavel atinse uşor, cu degetele, cifrele încrustate în metalul gălbui al încuietorii codate a genţii care se odihnea alături de el pe bancă, geantă în care îşi purta toate documentele şi laptopul cu care înregistra măsura obiectivă a realităţii.

O mână de femeie, cu degetele lăcuite în roz, un roz transparent, mângâie cu o melancolie tăcută valiza uriaşă, din material tare, samsonite, care se odihnea, în aşteptarea rapidului de Bucureşti, la picioarele ei, Era prima dată când folosea valiza, abia o cumpărase cu câteva zile în urmă, cu o înfiorare aproape erotică îi atingea mânerul elegant, gândindu-se visătoare la lumea mai civilizată în care astfel de obiecte sunt semnul firescului şi nu al luxului inutil, o lume spre care

va zbura duminică cu british airways, o lume care cuprindea New York-ul fascinant din cărţi şi reviste şi care era cuprinsă în America tuturor viselor, lumea nouă! O lume în care prezentul absorbea cu nesaţ orice urmă a trecutului, îl văzuse pe bărbatul încă tânăr cu geanta lui pe bancă, aştepta, cu siguranţă, tot rapidul de Bucureşti, îi venea să-i spună câteva cuvinte, doar aşa, ca să risipească păienjenişul de tristeţe care ameninţa să se ţeasă în sufletul ei la gândul părăsirii definitive a oraşului în care îşi dusese viaţa, ar împărtăşi cuiva întâmplarea care o purta la New York pentru a începe acolo o viaţă nouă, zâmbind, tăcută, în aer, bărbatului care n-o priveşte, steguleţului galben care adie în uşa trenului, ceasului de pe peron şi cerului presupus albastru, numai presupus, fiindcă ochelarii ei de soare îl redau în nuanţa aproape neagră a lentilelor ce-i acoperă ochii, între timp, rapidul se oprise cu icnete metalice pe linia anunţată, doi, din megafonul staţiei auzindu-se în continuare glasul impersonal al funcţionarului de serviciu.

Atenţie la linia trei! Vă rugăm feriţi linia trei, soseşte din direcţia Oradea trenul accelerat special! Atenţie la linia trei! Vă rugăm feriţi linia trei! Soseşte din direcţia Oradea trenul accelerat special! Atenţie la linia trei!

Pe acelaşi peron, între liniile doi şi trei, Octavian, nerăbdător, primeşte de la mama sa a nu se ştie câta oară aceleaşi indicaţii preţioase şi părinteşti, Să-ţi speli dinţii în fiecare seară şi dimineaţa când te trezeşti, ai grijă unde îţi pui banii, nu-i cheltui pe toţi în prima zi şi, mai ales, să dar Octavian n-a mai auzit ce voia să spună mama cu mai ales să fiind cu gândul aiurea la Bogdan, nu l-a văzut încă pe Bogdan, prietenul şi colegul lui de bancă, De ce nu vine Bogdan? o întreabă pe mama, trebuia să fi venit! Uite-o pe Diana cu părinţii! îşi dăduseră toată clasa a şasea întâlnire la ieşirea din trecerea subterană, n-o putea suferi pe Diana, era prima în clasă şi îşi dădea nişte aere, o fiţoasă! dar ce bine va fi în tabără!

— i se înveseli Octavian, A venit şi diriginta! îi vede răsărind printre pasagerii care urcă din trecerea subterană, părul roşcat, au cea mai faină dirigă din toată şcoala! Sărut-mâna! tatăl Dianei sărută prin aer, numai din cuvinte, mâna mamei lui Octavian, A venit Bogdan! bucuros sări Octavian să-şi întâmpine prietenul şi colegul de bancă, când un băiat de statura lui, unul dintre cei care umblă cu cerşitul pe străzi şi prin autobuze, îl făcu aproape să-şi piardă echilibrul, Ai grijă,

mă! îi strigă cu răutate băiatul care-l îmbrâncise şi, ca supliment, îi servi şi o înjurătură scârboasă, Mânca-mi-ai! ceva

Florina Iliş

Cruciada copiilor din violenţa cu care un element atât de important al constituţiei masculine fusese destinat universului culinar îl făcu pe Octavian să tresară, Cum să i-o mănânce?! vagabondul nu putea să aibă mai mulţi ani decât el, adică nu mai mulţi de doisprezece.

Ce tren o fi ăsta? se întrebă în sinea lui Calman, iritat de ciocnirea cu mucosul bine hrănit, scuturându-se, de parcă atingerea celuilalt i-ar fi rămas pe piele, lipicioasă ca o senzaţie neplăcută, apoi mai trase un fum din chiştocul de ţigară ridicat de pe jos, o recunoaşterea după miros, îşi perfecţionase în timp mirosul şi gustul ţigărilor, E mariboro! avea darul de a recunoaşte o ţigară după primul fum tras în piept, e mariboro! o aruncase un tip bine îmbrăcat care tocmai urcase în tren şi nu mai apucase să-şi fumeze ţigara, asta îi plăcea lui Calman în gări, că avea mereu surpriza de a da peste ţigări bune şi abia începute, E mariboro! de citit n-a învăţat, fireşte, nici nu avea nevoie să ştie când nu exista ţigară pe care să n-o fi avut vreodată între buze şi să n-o recunoască a doua oară când trăgea din ea şi, pe peronul dintre liniile doi şi trei, Calman nu ştia încotro s-o apuce, ştia însă că trebuia să se întoarcă în Bucureşti! Atenţie la linia trei! Soseşte din direcţia Oradea trenul accelerat special de Mangalia.

Anunţul din megafon îl auzise stând lipit cu spatele de chioşcul de dulciuri şi Ciungu, uitându-se la trenuri ca şi cum s-ar afla pe acolo doar în trecere, se procopsise din Cluj cu ceva bani din cerşit, dacă se va întoarce la Braşov toţi banii o să-i ia taică-su ca să-i bea şi-o să-l trimită cu picioare în fund după alţii, cineva îi spusese că trenul de pe linia doi pleca la Bucureşti, s-ar urca în el, dar controlorii ăştia de pe rapid îs a dracului, vineri seara unu' îi luase toată berea lui Caraiman, aşa-i ziceau toţi, Caraiman, vindea bere Caraiman prin trenuri, i-a confiscat-o controloru, că trebuie s-o plătească patronului din buzunarul lui, mai bine să aştepte un personal! pe personal controlorii au mai multă îngăduinţă cu cerşetorii şi, la urma urmei, nu se grăbea nicăieri, iar între timp ar mai putea să golească câteva buzunare prin gară sau să şmanglească câte o geantă, vara oamenii îmbrăcându-se mai sumar nu prea au buzunare în dotare, în schimb, vara e cea mai bună perioadă a furtului de telefoane mobile, Sunetul delicat al telefonului celular samsung, ultimul tip, se auzi din buzunarul de la

pantalonii crem, bine călcaţi ai lui Alexandru

Aldeman, tocmai voia să urce în rapid, în vagonul cinci, când, Alo! Da! Eu sunt! Acum urc în tren, la Cluj, nu ştiu exact la ce oră ajunge în Bucureşti, dar te sun eu mai târziu să-ţi spun, bine! Sigur! Da! O.K! covârşit de importanţa persoanei sale, a telefonului cu cameră digitată şi, mai ales, a pantalonilor deschişi la culoare, a cămăşii impecabile, Alexandru Aldeman îşi puse telefonul în buzunar, apoi cu mâna dreaptă apucă de bara de la uşa vagonului cinci a rapidului de Bucureşti săltând sprinten pe scară, tot vagonul cinci îl căuta din ochi şi Sabina, n-avea decât un rucsac pe umăr, cu strictul necesar, în seara următoare sperând să fie înapoi, se vedea deja întorcându-se din capitală, trecând peste ziua de mâine, cu statul la coadă la ambasadă, scopul vizitei sale la Bucureşti fiind depunerea dosarului de emigrare pentru Canada, avea programat un interviu în ziua următoare, la ora 11, dosarul era complet, cu toate actele necesare, dar nu se putea debarasa de emoţiile cu care, pasul pe care urma să-l facă în viaţă, o copleşeau, Vagonul cinci! îşi spuse aruncând încă o dată ochii pe biletul de călătorie, Calman nu avea bilet la rapid şi nici la alte trenuri nu avea, nu-şi cumpăra niciodată bilet, nici măcar nu ştia cum arată un bilet de călătorie! dar se uită pe peronul dintre linia doi şi trei după cineva cunoscut, cei ca el, vagabonzii cerşetori, călătoresc mereu prin ţară şi se întâlnesc mai ales prin gări, dar nu-i atrase nimeni atenţia, doar acceleratul special de Mangalia care, pe linia trei din stânga lui, intra în gară într-un vuiet metalic de roţi, printre pasagerii care se puseseră brusc în mişcare la sosirea trenului tresări văzându-l lipit de chioşcul de dulciuri pe Ciungu şi încercă să-şi facă loc spre el, strecurându-se agil printre bagajele ridicate de jos, printre copiii şi oamenii mari agitându-se frenetic, iar când ajunse lângă Ciungu îi strânse bucuros mâna.

Doamna Cristea se înfiora de plăcere, plăcere pe care şi-o ascunse cu greu, când tatăl Alinei, colega de clasă a fiului ei Octavian, îi strânse, abia atingând-o, mâna, întotdeauna o intrigase acel bărbat care apărea singur la toate şedinţele părinţilor, cu atât mai mult cu cât taţii copiilor, în general, erau indiferenţi la acele manifestări şcolare, soţul ei, de pildă, s-ar putea ca nici măcar să nu-şi amintească în ce clasă trecea băiatul lor, cât despre situaţia şcolară a fiului lui, Mamă, mi-ai pus ochelarii de scafandru? doamna Cristea încercând

Cruciada copiilor

Florina Iliş să-şi amintească dacă pusese în rucsacul burduşit cu lucrurile trebuincioase în viziunea ei de mamă grijuluie ochelarii de scafandru ai fiului ei, domnul Bratu, subiectul meditaţiilor de mai sus ale doamnei Cristea, părea şi el preocupat de o idee oarecare şi anume, să nu uite să-i amintească dirigintei fetei să aibă grijă de Alina, să n-o lase să intre în apă, fata fiind uşor terorizată de apă de când fuseseră ultima dată la mare, toţi trei, în urmă cu patru ani, ultima vară în familie, când Alina era să se înece, sigur că Helga, soţia lui de atunci, ex-soţia de acum, îl acuzase pe el de neglijenţă, că din cauza lui se întâmplase totul, că, dar şirul aducerilor aminte îi fu întrerupt de expresia de disperare grea, întrezărită pe chipul doamnei Cristea, Nu! n-a pus ochelarii de scafandru ai fiului ei, Câtă neglijenţă! gândi domnul Bratu, sunt convins că i-a pus o grămadă de lucruri inutile, dar ceea ce-şi dorea cel mai mult copilul, ochelarii de scafandru, i-a uitat! Femeile! Cât era de greu să le obişnuieşti să se concentreze asupra lucrurilor cu adevărat importante! medita cu satisfacţie domnul Bratu, convingându-se o dată în plus că părerile lui în privinţa sexului frumos erau cum nu se putea mai întemeiate, băiatul avea boabe mari de lacrimi în ochi, gata să-i cadă, dar nu va plânge! fiindcă e şi Bogdan acolo şi nu-şi va arăta faţă de Bogdan şi faţă de colegii lui slăbiciunea copilărească, în schimb, bunica Soniei nu se sfia să lase lacrimile să-i curgă pe obraji, două săptămâni n-o s-o mai vadă pe nepoţica ei cea dragă, cum se va descurca ea singură, era prima oară când pleca departe de casă, neînsoţită, Sonia e mare! încerca s-o consoleze diriginta cu părul roşcat, sunt copii din clase şi mai mici care vin cu noi la mare! şi tânăra profesoară îşi fâlfâia peste capetele copiilor părul strâns la spate cu o eşarfă portocalie, decise să urce în tren când va fi toată clasa prezentă, se ducea pentru prima oară la mare cu copiii, îşi încheiase al doilea an de dirigintă, clasa ei trecea într-a şaptea, îi iubea pe copii, copiii o iubeau, Domnişoara dirigintă! Domnişoara dirigintă! din toate părţile asaltând-o glasurile lor vesele, începând să i se facă uşor frică gândindu-se la responsabilitatea pe care o avea faţă de ei, poate era prea tânără şi prea entuziastă, singură cu atâţia copii la mare! Şaisprezece! părinţii uşor neliniştiţi pe peron, îngrijoraţi în fond de plecarea copiilor lor, dar având unii şi aerul acela de adulţi mulţumiţi la gândul că vor avea puţină linişte în casă pe perioada vacanţei, şi diriginta copiilor, credeau unele mame, totuşi, parcă era prea tânără! Tânăra profesoară interpretând bine privirile părinţilor, mai ales ale

mamelor, încercă să demonstreze că, în ciuda tinereţii ei, se poate impune cu uşurinţă în faţa copiilor! Atenţie copii, fac apelul! Linişte! vorbeşte domnişoara dirigintă! se uită mai întâi la ceas şi apoi pe listă.

La ceasul său exact, prins cu un lănţug de cureaua pantalonilor de ceferist se uită de cealaltă parte a peronului şeful rapidului de

Bucureşti, mai erau exact trei minute până la plecare şi sub cămaşa albastră curată începeau deja să i se prelingă pe şira spinării boabele calde de sudoare, sunt şapte ore până la Bucureşti! Bună ziua! îl salută el respectuos cu mâna la chipiu pe bărbatul încă tânăr în geanta căruia se aflau sub cifru documente preţioase şi un laptop, iar într-un colţişor al minţii articolul nescris pentru numărul de mâine al unui cotidian de mare tiraj din capitală, Pavel admiţând că era momentul să se urce în tren, toţi călătorii vor fi fiind deja la locurile lor, iar puntea aceea dintre evenimentele ce marcau urcarea în tren şi plecarea acestuia nu aveau cum să-l mai sperie, fiind redusă la minimum, urcând însă în rapid nu mai reuşi să afle unde era Cazimir.

Unde e Cazimir? îi întrebă diriginta a treia oară pe elevi şi nici la al treilea apel Cazimir nu putea să răspundă fiindcă se afla în clipa triplului apel pe bancheta din spate a unui taxi ce cobora pe Calea Turzii, îndreptându-se în viteză spre gară, şoferul îşi dădea toată silinţa să se strecoare printre maşini şi să prindă verde la toate semafoarele, ignorând avertismentele de nemulţumire ale celorlalţi colegi din trafic, mama lui Cazimir, care, în fond nu avea nicio vină, tremura tăcută în dreapta şoferului ori de câte ori abilităţile automobilistice ale acestuia se transformau în adevărate cascadorii rutiere, întârzierea se datora, de fapt, tatălui băiatului care îi promisese cu o seară înainte că îl va duce cu maşina la gară, cu bmw-ul firmei, maşină cu care Cazimir sperase să rupă gura băieţilor din clasă, dar, cum tatăl lui fusese prins într-o şedinţă din care nu putuse scăpa, îi anunţase abia în ultima clipă că nu putea pleca de la firmă, propunându-le să ia urgent un taxi, pe bancheta din spate a taxiului, Cazimir, îmbufnat şi supărat pe tatăl lui, nefericit şi profund convins că nu vor ajunge în timp la gară, privea absent pe

Cruciada copiilor

Florina Iliş geam, vacanţa la care visase împreună cu băieţii începea atât de prost şi parcă nici n-ar mai fi vrut să ajungă trenul ăla şi să rămână acasă ca să aibă tatăl lui de ce să se simtă vinovat, îi era totuna! în acea clipă îşi ura tatăl cu toată patima copilărească a

încrederii trădate, dar mama băiatului, în faţă, lângă şofer, nu putea suporta ideea ca el să piardă trenul şi copilul să rămână acasă după ce că la rugăminţile lui fierbinţi îi plătiseră vacanţa, permiţându-i să se ducă în tabără cu colegii deşi peste două săptămâni vor pleca ei înşişi la mare, pe copil îl vor lua direct din tabără, având deja rezervată o vilă în Mangalia, împreună cu alte două familii, colegi de firmă ai soţului ei, Oh, doamne! îşi puse femeia nădejdea în bunătatea celui de sus, de-ar fi drumul liber prin oraş, trenul să nu plece şi Cazimir să ajungă! *În Dumnezeu e nădejdea noastră*! rostise mama Irinei din Moineşti, când fata ei, în vârstă de şaisprezece ani, bolnavă de sida, le ceruse părinţilor s-o ducă într-o localitate pe care nici cele mai detaliate hărţi ale ţării n-o semnalaseră, le ceruse s-o ducă acolo, fiindcă aşa îi poruncise fetei în vis Maica Sfântă, despre această poruncă divină şi feminină tocmai citea în *Revista fenomenelor paranormale* doamna Brediceanu de pe locul ei 72, din vagonul cinci al rapidului de Bucureşti, îşi cumpărase revista înainte de a urca în tren, de la chioşcul de ziare din gară şi, ca o adevărată pasionată a fenomenelor paranormale, doamna Brediceanu nu rata niciun număr al publicaţiei, întrebându-se, ca toţi cititorii interesantului articol, despre Irina din Moineşti, articol pe care-l parcursese deja de două ori, unde o fi acea *localitate dintre munţi care va sângera de sânge nevinovat*, după exprimarea metaforică a Preasfintei, dar cum hărţile nu se întocmesc după exprimări metaforice sau după porunci divine, ci după informaţiile precise furnizate de măsurătorile prin satelit, localitatea în care Irinei i se promisese liniştea şi vindecarea de boală nu putea fi găsită pe nicio hartă a ţării, rutieră, turistică, fizică, militară sau de oricare altă natură, hărţi ale localităţilor în care nevinovăţia a sângerat nu s-au întocmit încă, deşi acest inedit criteriu de întocmire cartografică ar putea scoate la iveală nenumărate locuri în care nevinovăţia şi-a vărsat sângele de-a lungul timpului, istoria însăşi putând fi reprezentată ca o hartă a localităţilor în care sângele nevinovat a curs pe cumplitele altare, din fericire însă, sarcina istoricilor nu este ideologia nevinovăţiei, iar imaginile trecutului pe care aceştia le zugrăvesc nu ar trebui să confere judecăţi morale faptelor şi evenimentelor istorice, aşa cum, nici hărţile speciale nu intră în competenţa sateliţilor orbitali, neprogramaţi pentru configuraţiile teritoriilor „psihice omeneşti! în schimb, mesageria electronică nu ar mai putea fi concepută fără ajutorul sateliţilor de

comunicaţii şi, atunci când Ilarie, în biroul său de programator important la o firmă de software din Braşov, îşi deschisese de dimineaţă contul de e-mail, calculatorul său, pe care-l învăţase să fie cât mai prietenos şi mai comunicativ cu putinţă, îl anunţase zglobiu, *You've got mail*, *New message*! dar, spre uimirea lui Ilarie, în diagonala unde ar fi trebuit să fie marcat expeditorul nu apărea nimic, iar când încercase să-şi citească mesajul, cuvintele se scriau chiar sub ochii lui ca şi cum cineva aşteptase acolo, îi pândise venirea şi-i transmitea acel lucru important între patru ochi şi, pe măsură ce parcurgea textul, scris în engleză, acesta se ştergea de sub ochii lui, Ilarie neputând face nimic ca să-l salveze, trecuse de ora două şi încă nu se dezmeticise din uluiala de dimineaţă, neizbutind să înţeleagă cum se putea face din punct de vedere tehnic acel lucru, Cu toate că se sfătuise cu toţi colegii lui din firmă, nimeni nu auzise vreodată de acea stranie posibilitate de spargere a securităţii unui computer, fapt care demonstra, într-un mod mai decât relevant, că sateliţii de comunicaţii mai aveau totuşi unele taine, inaccesibile chiar şi programatorilor specialişti în reţele de transmisie prin satelit.

Badea Vasile din Ieud nu ceru sfatul nici unuia dintre feciorii lui, aflaţi cu el la cosit pe Vâlceaua Haiducului, atunci când lăsă coasa din mână şi le spuse fără ocol celor doi cosaşi şi fii ai lui, Mă duc să-l văd pe nepotul meu Cazimir! Cei doi feciori ai bătrânului, trecuţi şi ei de patruzeci şi ceva de ani, amintindu-şi cu dreaptă uimire că tatăl lor nu lăsase coasa nici când, fecior fiind, veniseră să-i spună că-l chema ţara la război, cosind fără încetare până seara, a doua zi de dimineaţă plecând pe frontul din Rusia, se uitară unul la altul nedumeriţi, apoi la bătrânul care abandonase neglijent coasa în iarba înaltă, ca şi cum ar fi ascultat de o chemare misterioasă, numai de el auzită şi, care, trăgându-şi clopul pe spate o luase agale pe drumul spre casă, fără ca niciunul dintre cosaşi să încerce să-l oprească, era după mersul soarelui trecut de două.

Florina Iliş

Mai exact era paisprezece şi douăzeci şi unu de minute, aşa arăta ceasul mare de pe peronul dintre liniile doi şi trei la care se uita ceferistul cu steguleţul galben, va ajunge tocmai la timp pentru a da semnalul de plecare al rapidului 632 pentru Bucureşti, Calman nu avea nevoie să se uite la ceas ca să-şi dea seama după gesturile ceferiştilor că rapidul era gata de plecare şi aproape îl convinsese pe Ciungu să ia

amândoi rapidul, să meargă împreună la Bucureşti, uşa de la vagonul cinci era încă deschisă, îl va urca mai întâi pe prietenul lui cu piciorul strâmb, apoi va sări şi el, aşa îşi făcuse planul uitându-se încă lung după acceleratul de copii de pe linia trei, examinându-i cu o privire curioasă, copii curaţi, îngrijiţi, bine hrăniţi, veseli, doar Octavian şi Bogdan nu păreau molipsiţi de veselia celorlalţi, îşi făceau griji pentru prietenul lor Cazimir care nu apăruse încă şi, fără să-i mărturisească lui Bogdan, Octavian se mai gândea şi la lipsa ochelarilor de scafandru din rucsacul lui de călătorie, Cum de putuse mama să uite un lucru atât de important?! mamei lui Octavian îi ieşiseră din minte ochelarii de scafandru ai fiului ei preocupată fiind de părul pe care, în graba mare, nici nu apucase să-l mai pieptene, zâmbind prosteşte ca o şcolăriţă sub privirile albastre şi reci ale tatălui Alinei, care nu se gândea decât la modul în care ar putea s-o abordeze pe diriginta fetei şi să-i spună să n-o lase pe Alina în apă! Ştie cineva de Cazimir? se auzi glasul dirigintei peste vocile copiilor şi ale părinţilor, îl aduce tatăl lui cu bmw-ul! îi răspunse un glas firav din grupul de copii, Domnişoara dirigintă, cei dintr-a şaptea au urcat! anunţă un alt copil cu chip de Harry Porter, domnişoara Ileana aflând în acel moment că părintele Andrei, care răspundea pe perioada taberei de clasa a şaptea împreună cu diriginta lor, se instalase deja în tren cu elevii, zâmbind în sinea ei când efortul de imaginaţie în care şi-l închipuise pe profesorul de religie, devotat cu atâta ardoare credinţei, în pantaloni scurţi şi tricou, eşua lamentabil, profesorul de religie, sau părintele, cum îi spuneau elevii îmbrăcându-se invariabil în acelaşi costum negru, Oare mergea şi în tabără în acelaşi costum?! Un şort alb şi un tricou alb cu dungi negre purta Cazimir, echipamentul de fotbalist al lui david beckham, idolul său, pe tricou avea numărul douăzeci şi trei, numărul fotbalistului englez, transferat în Spania, echipamentul i-l adusese tatăl lui de la Barcelona.

Cruciada copiilor pe bancheta din spate a taxiului, Cazimir era însă trist, cu toate că mama lui îl asigurase că se aflau foarte aproape de gară şi că nu va pierde trenul, era trist fiindcă ştia că ratase impresia pe care ar fi vrut s-o facă colegilor săi când ar fi coborât din bmw-ul metalizat, ultimul tip, îmbrăcat în echipamentul cel nou de david beckham, nici când îi furase cineva din şcoală posterul cu adi mutu', nu suferise atât de mult, dar nu mai era timp de tristeţe şi regrete! taxiul tocmai se oprise în faţa gării scrâşnind din cauciucuri,

Repede! îl încuraja mama, Zdrobind între dinţi un fir din iarba numai bună de cosit, badea Vasile din Ieud se îndrepta grăbit spre casă, era vremea perfectă de coasă, așa îi spuse sucul amărui produs pe limbă de activitatea laborioasă a mestecatului, niciodată nu se înșelase cu vremea coasei, îi mersese vestea peste sate drept cel mai iute dintre cosaşi şi, mai ales, se făcuse cunoscut lumii rurale prin darul lui de a dibui cu precizie de astronom vremea cea bună de coasă, tot satul se lua după el când intra prima oară în brazdă, era cel care dădea semnalul de începere a cositului, doar într-un an nu umblase prea bine cu fânul, plouase mult în primăvară şi apoi dăduse seceta, iarba având gustul ca de usturoi, hotărâse totuşi să înceapă coasa şi nu terminase bine de cosit că iarăşi se porniseră ploile, nu apucase în anul acela să adune niciun fir de fân de pe pajişti, atunci i se născuse cel din urmă dintre nepoţi, dar cel dintâi după rânduială, ceilalţi feciori ai lui îi dăruiseră numai fete, era adevărat că Safta, singura lui fată, făcuse un băiat, dar Tudor cu mama lui cu tot făceau demult parte dintr-un alt neam, cel din partea tatălui băiatului, Cazimir era cel din urmă, dar cel dintâi dintre nepoţii lui badea Vasile din Ieud, singurul urmaş pe linie bărbătească al Vlădenilor, Trebuia neîntârziat să-l vadă!

Nevăzut de colegii lui şi abătut de tristeţe coborî Cazimir din Dacia albă şi prăfoasă a binevoitorului taximetrist care îşi dăduse tot interesul de profesionist să-l ducă pe micul beckham la gară, mama băiatului recompensându-i fireşte cu dărnicie strădiuinţele, însă la gândul unei vacanţe la mare, departe de părinţi, chipul lui Cazimir îşi recapătă în faţa gării seninătatea copilărească, cu atât mai mult cu cât nu putea apărea în faţa băieţilor îmbufnat ca o fetiţă! Când păşi în compartimentul şapte al vagonului cinci din rapidul de Bucureşti, Pavel arboră expresia celui ce nu avea niciun

Florina Iliş

Cruciada copiilor chef de vorbă, abia salutând din vârful buzelor când se strecură la locul lui, Era teribil de cald, cu toate că geamurile de pe culoar erau deschise, aceasta era chestiunea pe larg dezbătută în compartiment, dacă vor rămâne uşile şi geamurile deschise după ce va porni trenul se va face curent, mai ales doamna Brediceanu, de pe locul ei 72, suferea de curent, o trăgea repede, cum lăsa puţin uşa deschisă cum simţea o durere ascuţită ce pornea din moalele capului, bătrâna doamnă descriind cu destulă minuţiozitate traseul vuietului dat de curent, domnul Alexandru Aldeman, stând cu grijă pe locul lui, atent să

nu-şi şifoneze prea tare pantalonii bine călcaţi, explica avantajele aerului condiţionat în mijloacele de transport şi, mai ales în trenuri, Era limpede că nu pe doamna Brediceanu se străduia Alexandru Aldeman s-o impresioneze prin etalarea aspiraţiilor personale spre standarde mai înalte de civilizaţie, dar cu toată străduinţa lui de a generaliza discuţia, ceilalţi călători din compartiment nu se arătară doritori de conversaţia a cărei temă, trenul şi avantajele aerului condiţionat, nu putea să le trezească interesul vreunor exerciţii de elevaţie spirituală, Pavel îşi aşeză cu atenţie geanta în locul pentru bagaje, recunoscând valiza de călătorie a doamnei pe care o văzuse pe peron şi care zâmbise cu atâta melancolie tăinuită unui gând lăuntric şi, tot în spaţiul aerian, destinat bagajelor, se afla rucsacul conţinând actele oficiale din dosarul cu care Sabina va încerca să convingă ambasada Canadei de legitimitatea intenţiilor ei cu privire la ţara visată de atâţia români, fratele ei reuşind să-şi construiască acolo o viaţă foarte bună, bucurându-se de toate avantajele materiale ale unei ţări dezvoltate şi, în virtutea acelui succes, se gândise Sabina să se implice în visul canadian al românilor, visând aşadar la Toronto, Sabina nu avea cum să fie atentă la bărbatul cu pantalonii bine călcaţi din stânga ei şi la discursul lui despre stilul de viaţă occidental în comparaţie cu situaţia dezastruoasă din România, pe Pavel astfel de discuţii îl indispuneau, toată lumea nu făcea decât să vorbească, dar nu ridica nimeni niciun deget ca lucrurile să iasă din mult prea tolerabila lor inerţie, ieşind plictisit pe culoar unde, la una dintre ferestre, o observă, stând absorbită în gânduri, pe doamna al cărei geamantan fusese deja instalat în locul pentru bagaje din compartiment, dar Pavel nu avea de unde să ştie că expresia nostalgică care îşi făcuse loc pe chipul femeii venea de la faptul că în acele clipe îşi fuma ultima ţigară în Cluj, în câteva zile, mai precis duminică, urmând să părăsească definitiv ţara la bordul unui avion al companiei british airways, îi urmări privirile alunecând înspre grupul de copii gălăgioşi de la ieşirea de sub pasajul subteran fără să-şi închipuie că, în acele fracţiuni de secundă, cu clarviziunea pe care oamenii o pot avea doar în momente de cumpănă, definitive pentru destinul lor, femeia care-i atrăsese atenţia îşi imagina, în crâmpeie unice de imagini, întreaga viaţă, parcurgându-le ca pe tablourile pictate ale unei frize.

Privirea bătrânei ţigănci Angelica din cartierul Ferentari se fixă cu groază pe o figură colorată, dada Angelica era vrăjitoare

profesionistă, *leg și dezlegfarmece*, suna anunțul ei de la mica publicitate, *dau în cărți de noroc*, *dragoste și destin*, *citesc și prevăd viitorul*! la valetul de care se uita concentrată țiganca, încercând-o un fior de presimțire rea în suflet, valetul de care reprezentându-l, în cărțile de ghicit și-n gândul ei, pe nepotul ei Calman, ochi verzi avea băiatul și părul auriu, mândrie a neamului ei de negricioși, nu știa cu cine-l făcuse fata ei, Stela oloaga, moartă acum! Dumnezeu s-o ierte! Pe cel ce-și depusese sămânța în pântecele Stelei îl cunoscuse doar din cărți, după culoare era de tobă, cărțile închipuindu-l înconjurat de oameni mari, dar și ținut cu temei fals de o damă de roșu, Subiectul transei magice în care se scufundase în clipa aceea bătrâna țigancă îl constituia însă Calman, nepotul ei, pe care nu-l mai văzuse de câteva luni, de aceea îi dădea în cărți, să vadă pe unde umbla pezevenghiul, tulburându-se bătrâna vrăjitoare din cartierul Ferentari văzând potriveala cărților, închipuindu-și-l pe Calman, de două ori îi ieșise alăturat trei valeți, îi îmbrățișează, dar îi și dă la spate, o fi având de-a face băiatul cu poliția!? cine știe?! cu groază se uită însă bătrâna la șaptele de treflă și la asul de pică întors, țiganca văzând cu ochii ei moartea, nu era prima oară când se uita la reprezentarea din cărți a morții, dar niciodată spaima nu-i fusese atât de mare ca în clipa aceea, vrăjitoarea luând din nou pachetul de cărți unsuroase, începând să le amestece între mâinile ei, descântându-le, douăzeci și patru de cărțișoare, douăzeci și patru de surioare.

Paisprezece și douăzeci și patru de minute arăta ceasul de pe peronul dintre linia doi și trei din gara Cluj-Napoca, mai erau trei minute până la plecarea rapidului de București și Calman, fără să

 știe de cei trei valeți din cărțile dadei Angelica sau de șaptele de treflă și de asul de pică întors, își întorcea mereu ochii spre grupul de copii de la ieșirea de sub pasajul subteran, prezența lor atrăgându-l irezistibil, simțind o dorință nelămurită care-l absorbea spre o lume peste marginile căreia privise întotdeauna cu un jind dureros și căreia avea convingerea că i-ar aparține pe deplin dacă n-ar fi fost păcătoasa naștere prin care fusese iremediabil azvârlit în lumea neamului mamei sale, în consecința acestei nedreptăți a sorții și, pornind de la argumentul irefutabil al pielii de culoare deschisă și a părului blond cenușiu, Calman inventându-și un tată român, bogat și puternic, pe care îndatoriri sacre și aspre, îl țineau departe de fiul

necunoscut, privându-l de drepturile lui, în acest răstimp, Ciungu îl zorea din uşa vagonului de la rapid, avertizându-l, Hai, urcă, mă, odată, că pleacă trenu'! Cu capul scos pe fereastra rapidului se uita şi Pavel spre grupul de copii curios să vadă dacă între timp venise Cazimir, era exact momentul în care Cazimir, în uralele colegilor, urca treptele, ivindu-se din pasajul subteran, încântat peste măsură de primirea colegilor din clasa a şasea, Cazimir îşi afişa cu mândrie echipamentul galacticului, adaptat măsurilor sale copilăreşti, albul imaculat al dungilor din tricou străluci pentru o secundă în bătaia soarelui ce se ridicase deasupra rapidului de Bucureşti, inundând cu o lumină sclipitoare întreg peronul.

Sunt treizeci şi trei de grade afară, comentă Alexandru Aldeman în compartimentul şapte al vagonului cinci, la umbră! insistă el, dar nici această informaţie precisă şi la obiect nu o impresiona decât pe doamna Brediceanu, lăsând-o rece pe tânăra fată din dreapta lui, doamna Brediceanu, de la locul ei 72, mai voia să afle de la bărbatul bine informat dacă ştia cumva şi presiunea atmosferică, a simţit toată dimineaţa o apăsare puternică, Uite, aici, în ceafă, în partea stângă! şi-şi aplecă ilustrativ capul spre Alexandru Aldeman care sesiză fără voie rariştea căruntă a părului ei, şi totuşi, îşi spuse el, ca să-şi scuze oarecum pentru sine gândul cel lipsit de răutate, pare să fi fost o femeie frumoasă la vremea ei! Sabina nu făcu apel la niciun voal de delicateţe în mintea ei când încercă să şi-l imagineze pe acel bărbat care avea răspuns la toate întrebările banale, gol! era un test la care îi supunea de obicei în gând pe unii dintre bărbaţii pe care îi vedea pentru prima oară, o făcea mai mult în joacă, din amuzament, citise într-o revistă pentru femei că bărbaţii se trădează, de obicei, prin gesturi mărunte, de exemplu, dezbrăcatul, îl vedea pe Alexandru Aldeman dându-şi jos cămaşa impecabilă şi aşezându-şi-o cu grijă pe speteaza scaunului, apoi desfăcându-şi cureaua lucioasă a pantalonilor bine călcaţi, apoi, cu eleganţă, descheindu-şi meticulos, unul câte unul nasturii şi, pentru a nu se trăda de gândurile prea puţin inocente care-i treceau prin minte, Sabina ieşi pe culoar în grabă, lăsându-l în imaginea ei pe Alexandru Aldeman cu pantalonii în mână, în realitatea compartimentului şapte Alexandru Aldeman ţinea în mână coperta lucioasă a unei reviste economice, ar fi vrut să se ivească prilejul ca să-i arate doamnei Brediceanu un interviu publicat în ultimul număr, un interviu pe care i-l solicitase binecunoscuta revistă cu privire la

profesionalismul în afaceri, spusese acolo, atunci când fusese întrebat ce credea despre modul în care se întreţineau relaţiile de afaceri din România, că din păcate, în ţara noastră, relaţiile de afaceri se desfăşoară fie ca parteneriat de familie, fără reguli precise sau cu regula de aur, familia câştigă întotdeauna, fie un parteneriat de tipul care pe care, cu regulile celui care cântă aria principală din partitura politică, lipsa oricărui profesionalism era evidentă la toate nivelele lumii afacerilor, iar statul prin aparatul său birocratic incomod te invita la o lipsă de transparenţă avantajoasă, mai ales, celor necinstiţi, Lui Ciungu nu-i era atât de clară șovăiala lui Calman între cele două linii pe cât de limpede îi apăreau lui Alexandru Aldeman subteranele încâlcite ale economiei româneşti şi-i făcea, nerăbdător, de la înălţimea vagonului unde stătea, semn, să urce în rapid, apoi Ciungu o văzu pe Rada, care urca nepăsătoare treptele de la pasajul subteran, străduindu-se prin gesturi expresive să-i atragă atenţia, fata văzută de Ciungu și numită mai sus Rada, purta o fustă scurtă, strâmtă, care abia îi acoperea coapsele și pantofi cu toc al căror umblet încă nu-l deprinsese, ca să se poarte ca o adevărată femeie pe care ar fi vrut să pară, avea doar paisprezece ani şi Ciungu o știa de prin călătoriile sale cu trenul, Femeia care îşi stingea cu încetineală ţigara pe culoarul vagonului cinci din rapidul de Bucureşti nu trebuia să facă absolut niciun efort pentru ca Pavel să-şi dea seama că era o femeie în toată puterea cuvântului, o remarcase pe peron când îşi mângâiase valiza, o urmărea cu coada ochiului cum

Florina Iliș

Cruciada copiilor îşi stingea încet ţigara, îi atrăseseră atenţia, mai ales, gesturile ei, încărcate de o emoţie fără lacrimi, emoţie care făcea să tremure aerul din jurul ei ca de suflul aiuritor al vântului uscat de vară, apoi îşi aruncă privirea lung spre peronul dintre cele două linii ca şi cum ar fi vrut să vadă ce putere se afla dincolo de căldura care parcă suspendase toată realitatea undeva în văzduh, absorbind din ea orice mişcare, Când ajunse la Cristosul de lemn de lângă drumul de piatră ce ducea în sat badea Vasile din Ieud se opri şi-şi întoarse privirea peste dealurile în care răsuna profund tăcerea veacurilor prin care trecuseră îndârjiţi strămoşii lui, îşi mai vedea feciorii cosind harnic pe coamă, Dacă te saturi de coasă, te saturi şi de viaţă! cum îi plăcea bătrânului să spună, Acum era însă altceva, imperceptibil, ceva ca o chemare fermecată îi atinsese inima, deşteptându-l, îşi făcu cruce

scurt, aruncând o privire hotărâtă Cristosului de lemn, decolorat de vremi, şi o porni voiniceşte spre sat, Trebuia să-l vadă pe nepotul său Cazimir! Cu Cazimir lista copiilor dintr-a şasea era completă şi diriginta le ceru tuturor să-şi ia rămas bun de la părinţi, fiindcă vor trebui să urce în tren ca să-şi găsească locurile, mai aveau treisprezece minute până la plecare, Calman nu avea de la cine să-şi ia rămas bun în oraşul acela şi totuşi îşi întoarse privirea de-a lungul peronului plin de copii şi părinţi.

Şi, vrând ţiganca Angelica să vadă ce-i cade lui Calman la roata vieţii, întoarse în numele valetului de care o carte, douăsprezece cărţi stăteau în cerc cu faţa în jos înaintea ei, din poziţia a patra întoarse una şi peste ea aşeză o altă carte din cele rămase în pachet, vorbe la un drum de seară, citi ţiganca, şi mai întoarse o carte cu mâna valetului de care, zece de ghindă, *încă* una, popa de ghindă şi-n direcţia privirii negre a popii de ghindă, spre stânga, începu să numere, unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, Calman urmărea, fără să ştie de roata vieţii sale, direcţia privirii şefului de tren fixată pe ceea ce se petrecea în capul trenului, acolo lângă locomotivă, unde ceferistul cu steguleţul galben şi mecanicul cu capul scos pe geamul locomotivei diesel păreau, după lipsa de grabă a mişcărilor lor, să nu-şi dea seama cât de aproape era ora de plecare, impasibilitatea lor provenită cu siguranţă dintr-un ceas biologic fixat de-a lungul anilor după mersul trenurilor se potrivea firesc cu minutarul cel lung al ceasului cel mare aşezat la vedere pe bolta masivă de beton ce acoperea peronul dintre cele două linii.

Acel minutar lung şi uşor zvâcnit îl urmărea de la geamul vagonului de clasa întâi al rapidului de Bucureşti şi femeia ce-şi lua rămas bun pentru multă vreme de la gara oraşului în care crescuse, în acea gară îl aşteptase de atâtea ori pe Liviu când se întorcea din Bistriţa, de la părinţii lui, fiind amândoi studenţi la medicină, idila lor de trei ani se încheiase brusc prin căsătoria inexplicabilă a lui Liviu, urmată de plecarea lui precipitată în America, doi ani de zile nu ştiuse nimic de el, după care începuse să-i trimită e-mail-uri mărturisindu-i cât era de nefericit, deşi îşi făcuse acolo o carieră de succes, urmaşe, fireşte, divorţul şi reluarea treptată a vechii lor legături, o perioadă de timp, până la revenirea lui în ţară, relaţia lor consumându-se prin telefoane şi mesaje electronice, După terminarea facultăţii ea nu reuşise să se căsătorească, desigur nu depusese eforturi prea mari în

acest sens, dedicându-se în totalitate profesiei de medic sau poate n-o făcuse fiindcă nu întâlnise niciun bărbat care să-i mai câştige încrederea, reluase legătura cu Liviu mai mult din comoditate decât din convingere şi, poate, din nevoia care o împiedicase în toţi acei ani să-şi mai deschidă sufletul în faţa unui alt bărbat, Reîntors în ţară după şapte ani, divorţat, acesta insistase să o ia de soţie şi să-şi repare greşeala, dar mai ales, după cum susţinuse el, fiindcă o mai iubea, acceptase, admiţând în numele vechii iubiri să-i mai dea o şansă, dar nu putuse, din cauza tatălui ei imobilizat la pat de o boală grea, să-şi urmeze soţul peste ocean, în urmă cu un an, chiar după ceremonie, rămânând să-l îngrijească, ca fiică şi medic, deopotrivă, mai mult ca fiică, deoarece ca medic nu mai avusese ce să facă pentru sănătatea lui, fusese un an lung în care asistase neputincioasă la agonia tatălui ei şi în care căsnicia ei cu Liviu se consumase la telefon şi pe e-mail, acum, după ce tatăl ei murise, încerca cu sufletul epuizat de aşteptări inutile să se întoarcă la viaţă, va mai fi în stare, oare?

Părinţii Irinei din Moineşti nu puteau sta cu mâinile în sân să aştepte neputincioşi moartea fiicei lor de şaisprezece ani, vor îndeplini dorinţa fetei şi porunca Maicii Sfinte de a o duce în acel loc neştiut dintre munţi care, după spusele Preacuratei, va picura de sânge nevinovat şi curat, acolo se va vindeca fata lor de boală, erau cuvintele rostite de Maica Domnului, aşa cum îi apăruse Irinei din Moineşti în vis, despre acel vis începuse doamna Brediceanu, de la

Florina Iliş

Cruciada copiilor locul ei 72, din vagonul cinci al rapidului de Bucureşti, să-i povestească bărbatului tânăr din faţa ei, tocmai citise povestea Irinei din Moineşti în Revistafenomenelorparanormalepşi încerca, invitându-l pe Alexandru Aldeman, să facă împreună cu ea deducţii despre misterioasa localitate din munţi unde o trimitea Sfânta Fecioară Maria pe Irina cea bolnavă de sida, pentru Alexandru Aldeman, a cărui viaţă se desfăşura în graficul precis al cifrei de afaceri a firmei sale, toate acele lucruri păreau fantezii ieftine create de oameni diabolici pentru a alimenta credulitatea unor femei naive, dar, cu toată căldura de afară şi împotriva convingerilor sale despre lume, încerca să se poarte cât mai politicos cu doamna cea în vârstă aşezată în faţa lui, netezi luciul revistei economice ce-i cuprindea interviul cu poza lui cu tot şi o trânti neglijent pe locul din dreapta, întorcându-se, zâmbind, spre bătrâna doamnă.

Ptiu, ptiu, ptiu! făcu ţiganca Angelica din Ferentari printre dinţii gălbejiţi şi stricaţi de tutun, după ce studiase cu atenţie cercul exterior al cărţilor de ghicit, înşirate în faţa ei, în care, la roata vieţii lui Calman, valetul de care împreună iarăşi asul de cupă, şaptele de treflă şi asul de pică întors, se scutură bătrâna ţigancă cu toate valurile de carne şi veşminte ale trupului ei peste funesta combinaţie de cărţi, un licăr slab tresări în ochii ei de cucuvea când întâlni ochii negri ai damei de ghindă, singura căreia îi mai stătea în putere să întoarcă mersul întunecat al evenimentelor, Nu vii cu noi? îi strigă lui Calman peste umăr Rada cea cu fusta strâmtă de lame, abia acoperindu-i coapsele neîmplinite, şi băiatul se uită lung după mersul ei neobişnuit cu tocurile înalte, o urmări cum se lăsă ajutată de Ciungu ca să urce scara vagonului de la rapidul de Bucureşti şi aproape zvâcni spre cei doi care-i făceau semne disperate, Hai odată, mă, că pleacă trenu'! când dada Angelica înţelese din cercul exterior al cărţilor sale că valetul de care îşi va urma drumul hărăzit, drum pe care se arăta adunare de oameni mari şi importanţi, dar şi întristare, o damă de tobă! Sonia! Sonia! și Calman întoarse capul să vadă ce se întâmplă, La geamul acceleratului de Mangalia, acceleratul special al copiilor de pe linia trei, bunica Soniei făcea semne de pe peron să i se deschidă, fata uitase ceva şi cineva din tren încerca să lase jos geamul înţepenit al vagonului, era diriginta clasei a şasea, Ce s-a întâmplat? o întrebă pe bunică şi în acea clipă apăru la geam, i se vedea doar vârful capului blond, cea chemată, Sonia! apoi bunica o anunţă, ţi-ai uitat rucsăcelul! şi bunica întinse spre geamul deschis al vagonului o formă ciudată de rucsac, un cap de iepuraş cu urechile mari şi roz, având mai mult aspectul unei jucării de pluş decât a unui obiect care să servească la căratul lucrurilor, Doarme cu el, o lămuri bunica pe dirigintă, şi Sonia roşi toată când se gândi ce vor zice fetele din clasa ei văzând-o cum îmbrăţişează noaptea moliciunea urechilor roz, îl primise în dar de ziua ei, când împlinise şase ani, înăuntru, în buzunarele lui, îşi punea toate secretele, nişte mărgele vechi de-ale mamei, avea chiar şi un ruj pe care îl găsise într-o zi în spatele canapelei din camera mare, nişte poze decupate din reviste şi ezită o clipă, ezită şi Calman, fiind curios să vadă dacă iepuraşul alb şi roz va ajunge în mâinile fetei, în viaţa lui nu văzuse ceva mai frumos şi moale, poate, odată, în parcul Carol, un căţe-landru abia fătat, pierdut în iarbă, scheunând de unul singur, Calman aplecându-se să-l vadă, se jucase cu el, dar, când a dat să plece, căţelul

îl urmase credincios, Calman se întorsese spre el şi-l lovise cu piciorul, abandonându-l gemând de durere în iarba netăiată din parcul Carol, una din legile canalului spunea că nu era voie cu câini! el o impusese, după ce unul dintre băieţi fusese muşcat de propriul lui câine şi murise, Nu-l duc cu mine! se hotărî Sonia, să nu-l pierd, mai bine ţine-l tu, i se adresă bunicii şi niciodată în frageda ei viaţă de până atunci nu fusese mai nefericită ca în clipa în care iepuraşul roz şi alb se retrăsese de lângă geam odată cu mâna bunicii sale, Bine!

Femeia elegantă în compleul subţire de culoarea untului, de pe culoarul vagonului cinci al rapidului de Bucureşti, ezita în acea clipă între sentimentul de bucurie al plecării şi durerea de a se despărţi de viaţa ei de până atunci, nu trăia propriu-zis o nefericire în sensul adevărat al cuvântului, ci, mai degrabă, sentimentul viu şi conştient, implicit, mai dureros, că ceva sfârşea o dată pentru totdeauna, încheindu-se definitiv, şi altceva cu desăvârşire nou urma să înceapă, viaţa într-o altă ţară, o nouă limbă, viaţa de femeie măritată, marcând începutul unei noi intimităţi, Dacă într-o viaţă obişnuită care decurge fără schimbări majore îi este greu cuiva să perceapă în mod conştient temporalitatea timpului şi

Florina Iliş să-şi dea seama când la un moment dat ceva interior se surpă brusc, conferind existenţei un aspect nou, dar insesizabil în exterior, atunci, însă, când un eveniment major, perceptibil, asemeni unui vad temporal, întrerupe definitiv cursul de rutină al unei vieţi, deviindu-l ireversibil şi, când în acel moment, trecutul poate fi privit cu detaşare, cu un fel de obiectivitate lucidă, ruptura de nivel devenind dintr-odată vizibilă, ca şi cum realitatea ar putea fi privită în infraroşu, în acel moment, totul se suspendă miraculos, ca într-un vis neîncheiat, dar a cărui urmare nu mai poate fi visată, cel mult simţită ca pe un ceva iremediabil, din fericire, ochelarii de soare gucci ascundeau cu discreţie strălucirea umedă a lacrimilor din ochii ei, Ignorând temporalitatea timpului, dar ţinând atent sub control cadranul ceasului său de mână, ceferistul de linie întinse mecanicului de la rapidul de Bucureşti parcursul orar obişnuit, era paisprezece douăzeci şi şase de minute! mai erau treizeci de secunde până să ridice mâna dreaptă cu indicatorul de semnalizare ca să dea drumul trenului, treizeci de secunde în care îţi iei rămas bun de la întreaga ta viaţă, gândi femeia în compleul de culoarea untului din vagonul cinci al rapidului, în sfârşit, îşi spuse, alături, Pavel, când simţi dedesubt

vibrația mecanică a roților de tren, și brațului drept ridicat al ceferistului îi răspunseră deopotrivă fluierul șefului de tren și, peste zumzăiala generală din gară, șuieratul lung și viguros al locomotivei, Calman! mai strigă Ciungu din ușa vagonului de clasa întâi al rapidului care se depărta încet plutind parcă deasupra unui nor de aburi, Ne vedem în București, îi răspunse, nemișcat între liniile doi și trei, Calman, și se uită liniștit la rotile masive, angrenate în mers de brațul de fier care le lega între ele, punând ritmic vagoanele în mișcare, apoi își aminti brusc cum odată, prin călătoriile sale cu trenul, opriseră din cauza unei turme de oi care intrase pe linia ferată, roțile agățând câteva oi, zdrobindu-le, Calman coborâse curios să vadă, și-i trecu pentru o clipă prin minte acea imagine a roților de fier încâlcite în bucăți de blană de oaie și mânjite de sânge, apoi ridică din umeri și se scotoci prin buzunare, mai avea timp de o țigară până la plecarea acceleratului, chipul luminându-i-se imperceptibil de o bucurie stranie la gândul că va călători cu ei, cu copiii! chipul doamnei Cristea, mama lui Octavian, se îmbujorase ușor lângă tatăl Alinei, așteptau amândoi, ca doi

Cruciada copiilor părinți ce erau, confirmarea dirigintei că totul era în regulă cu copiii, că își găsiseră locurile și că se instalaseră bine și, totuși, cei doi, dincolo de calitatea socială indubitabilă care îi pusese unul lângă altul, mamă a unui băiat și tată al unei fetițe, femeie măritată și bărbat divorțat, se recunoscuseră cu uimire pentru o fracțiune de secundă în ochi, femeie și bărbat, în acea clipă de grație interzisă doamna Cristea îmbujorându-se feciorelnic și plecându-și privirea, domnul Bratu spunându-și în sinea lui că n-ar fi trebuit s-o lase pe Alina în tabără și să rămână lipsit de orice apărare în fața capcanelor perfide ale vieții, Totul e în ordine! răsări din nou capul roșcat la geamul vagonului rezervat copiilor Școlii generale Nr. 10, Copiii sunt la locurile lor! Clasa noastră are două compartimente, îi anunță domnișoara Ileana, ca dirigintă și, tot ca dirigintă, mai adăugă, Nu vă faceți griji, ne vom descurca! Suntem mari! și se uită din fereastra trenului la chipurile dezorientate ale părinților ridicate înspre ea, zâmbindu-i timid, încrezători, l-am dat lui Cazimir o cartelă întreagă de telefon, se auzi mama acestuia, vă rog să-i permiteți să ne sune cum ajungeți la Năvodari, Nicio problemă, o liniști diriginta, și al meu! Și a mea are cartelă! se auziră pe peron și alte glasuri de părinți, Bine! bine! diriginta ar mai fi vrut să le dea și alte asigurări, dar o

chemau glasurile de copii de pe culoar, Domnişoara dirigintă, domnişoara dirigintă, vreau să-mi schimb locul! şi eu vreau la geam! domnişoara dirigintă, domnişoara Ileana recunoscând acel glas al corului de copii care o urma pretutindeni prin şcoală în timpul pauzelor precum un stol de păsări urmează sudul, după cum se exprimase Andrei, profesorul de religie, şi ei îi plăcuse exprimarea aceea cu unduiri păgâne, Domnişoara dirigintă! apoi zâmbi scuzându-se către chipurile îngăduitoare ale părinţilor, Trebuie să mă întorc la copii, să pun pace între ei!

Nu pentru pace se întorcea în Bucureşti Calman, alegerile şefiei de vară de la gura principală de canal de la Ministerul Transporturilor nu aducea pacea, ci războiul, un război definitiv cu gruparea fraţilor Nedelea, Calman, care îşi asigurase sprijinul bobocilor, celor mai mici din gaşcă, se săturase ca în schimbul porţiei de licoare naşpa, vodcă cu romparkin, diazepam şi fortral, precum şi a unei protecţii de care oricum nu mai avea nevoie, să facă trai de boieri celor doi fraţi şi acoliţilor lor, se şi vedea şef de

Florina Iliş canal peste vară, toţi cei de-o seamă cu el îi erau alături, era conştient de puterea pe care o avea asupra celorlalţi şi nu se temea de ea, se spunea că încă de când era în scutece l-ar fi descântat bătrâna ţigancă Angelica, pe care o venerau toţi cei din neamul lor şi că l-ar fi trecut prin foc fără ca el să scoată vreun sunet, ţiganca îşi mai aminti, adunând cărţile de ghicit, cum pruncul nici nu scâncise şi focul nu lăsase nicio urmă pe pielea lui albă ca laptele, atunci îi lipise ea de carnea fragedă, deasupra inimii, basorelieful înroşit al inelului ce-l purta dintotdeauna atârnat de un lanţ gros de aur la gât între adâncitura moale a ţâţelor, semn al puterii vrăjitoreşti de netăgăduit, l-a însemnat atunci pe ţânc ca să-l recunoască toată suflarea ţigănească ca fiind din neamul ei de vrăjitori, Pe unde o fi acum băiatul? se întrebă în sinea ei ţiganca, ar trebui să trimită pe cineva să-l caute! îşi întoarse din nou privirea la alcătuirea funestă a cărţilor şi, deşi înţelegea bine gramatica magică a acestora, ceva din mintea ei, o dorinţă fragilă, refuza să accepte inevitabilul.

Gramatica programelor de calculator nu mai avea nicio taină pentru Ilarie, dar, în biroul său de la firmă, e-mail-ul primit de dimineaţă nu făcea parte din logica de bază a limbajelor software, îşi deschisese şi închisese de nenumărate ori contul de e-mail, de fiecare dată dând *delete* peste ciudatul mesaj, dar intrând din nou în

mesagerie îl găsea acolo, aşteptându-l, îl vedea cu ochii şi-l înţelegea cu pielea, dacă se putea spune astfel, Ilarie însuşi era surprins de felul în care porii pielii sale se dovediseră, independent de voinţa lui, purtătorii unor celule de materie cenuşie care îndeplineau rolul raţiunii, neputincioase şi incapabile să facă faţă acelei situaţii neobişnuite, mesajul spunea ceva despre *ordinea inocenţei* sau *ordinul inocenţilor* şi se încheia cu aceeaşi formulă, pielea sa intuind prea bine conţinutul mesajului ca să mai încerce să-l înţeleagă şi cu logica minţii, dar Ilarie trecu totuşi în google, subiect, tastă *order of innocence*, chiar*subiec i-o*\ mesajului primit şi aşteptă.

Calman aştepta cu răbdare pe peronul dintre liniile doi şi trei ca toţi copiii din acceleratul de Mangalia să ajungă la locurile lor, privea curios spre geamurile la care se îngrămădeau copiii ca să-şi ia rămas bun de la părinţii aflaţi pe peron, Sonia păru să uite de rucsăcelul ei roz cu alb copleşită de gândul că mergea pentru prima oară în viaţă cu trenul, totul o încânta, faptul că trebuia să se ridice

Cruciada copiilor pe vârful picioarelor ca să-şi treacă ochişorii albaştri peste geamul lăsat de pe culoar ca s-o mai vadă pe bunica, dar, mai ales, faptul că se găsea pentru prima oară în viaţa ei, singură, departe de casă, îi plăcea compartimentul în care stăteau câte opt, ea şi prietenele ei, diriginta pregătindu-le rândul în care fiecare va sta la geam, îi zâmbi bunicii pe peron şi bunica înţelese zâmbetul fetei ca asigurare a cuminţenei şi dovezii că nu va înşela încrederea familiei şi-i întoarse zâmbetul îngăduitor şi iubitor al autorităţii familiale pe care o reprezenta acolo, Calman recunoscu în surâsul fetei bucuria mută a evadării, o bucurie pe care o trăia şi el de fiecare dată când pleca departe şi putea să jure că nu văzuse în viaţa lui ceva mai frumos decât zâmbetul fetei, sigur mai era şi iepuraşul moale cu urechile roz şi odată, cândva în parcul Carol, un căţelandru abia fătat.

Viaţa de la care îşi lua rămas bun cu nemărginită nostalgie doamna în compleul de culoarea untului din rapidul care prinsese deja viteză nu fusese prea darnică cu ea, poate doar în clipele frumoase pe care le trăise cu Liviu în prima lor dragoste, după cum îi plăcea să spună, dragoste care se consumase în ultimii trei ani ai studenţiei şi apoi, la un interval de câţiva ani, într-o singură lună, chiar cu un an în urmă, în cea de-a doua lor dragoste, când, după reîntoarcerea lui din America, se şi căsătoriseră, veniseră apoi lunile în care umbra grea a morţii o urmase pretutindeni, înconjurând-o ca o aureolă neagră,

devastând-o întâi moartea fulgerătoare a mamei, apoi, chinuind-o încet, agonia prelungită a tatălui, în ultimele săptămâni dinaintea morţii lui ajunsese la capătul puterilor şi, cu cât tatăl ei se încăpăţânase să ţină la fragilul suflu de viaţă care-i adia în piept, cu atât îi venea ei mai greu să lupte cu dorinţa ruşinoasă de a se sfârşi odată totul, totul sfârşindu-se, după aproape un an de zile de veghe neîntreruptă abia la începutul lui iunie, Pe măsură, însă, ce trenul prindea viteză încercă, abandonându-se luminii strălucitoare de vară, să se desprindă de gândurile întunecate şi grele care se alungeau spre ea ca umbrele unor ziduri înalte ameninţând să se prăbuşească şi îşi îndreptă interesul spre peisajul de afară, agăţându-și privirea de orice detaliu al spaţiilor pe care trenul le străbătea în viteză, consimţind bucuroasă să se lase învăluită de lumina soarelui şi îmbrăţişându-se cu vântul provocat de înaintarea rapidă a trenului, Făcu apoi ceea ce fac de

Florina Iliş obicei eroii din poveste, aruncă în urma ei pieptenele fermecat, blocând, cu o nouă dorinţă care i se înfiripase în suflet, înaintarea nedorită a amintirii trecutului, Da, trebuia să trăiască! după ce pieptenele fusese aruncat dădu să intre în compartiment.

Pe peronul dintre liniile doi şi trei, mintea încă fragedă a lui Calman găsi o modalitate eficientă de a face faţă frumuseţii întruchipate într-un zâmbet de fetiţă, un iepuraş cu urechile roz şi un căţelandru, ceea ce, în esenţă, constituia pentru el însăși măsura frumuseţii întrevăzute până la cei doisprezece ani ai lui, acea modalitate de contracarare a frumuseţii realizându-se prin concentrarea tuturor gândurilor lui pe alegerile apropiate de şefie de la canalul Ministerului Transporturilor, Le promisese băieţilor ceva mai bun decât aurolacul, drept dovadă, arătându-le luleaua cu iarbă a dadei Angelica şi inelul ei de vrăjitoare, Vai de pielea lui când s-o întâlni cu bătrâna! dar ea n-avea de unde să ştie cine îi şterpelise pipa şi inelul, băieţilor le plăcuse iarba, Calman promiţându-le că, dacă îl vor alege, vor avea iarbă la discreţie, izbutise apoi, demonstrându-le avantajul unei noi credinţe, să-i convingă şi de puterile nebănuite ale inelului care avea să-i protejeze de toate relele şi, în virtutea dorinţei de putere care se strecurase ca un cântec vrăjit de sirenă în sufletul lui le mai promisese băieţilor schimbare, prezentându-le o gaşcă mai puternică şi mai capabilă să se impună în războiul mut dintre canale, Nimic nu va mai fi ca înainte, lupii tineri se răzbună! se saturaseră cu toţii de viaţa asigurată de fraţii Nedelea, o viaţă exprimată printr-un

vocabular de trei cuvinte, femei, aurolac şi viceroiu!

După privirea schimbată cu domnul Bratu, doamna Cristea înţelese, pe peronul dintre liniile doi şi trei, că nimic nu va mai fi ca înainte! înţelesese ca femeie lucrul acesta, Privirea în care ea şi domnul Bratu se recunoscuseră dincolo de zidurile sociale invizibile pusese în paranteze tot restul lumii şi, împreună cu ea, o realitate în care toate lucrurile fuseseră la locul lor după o rânduială care în toţi acei ani o ajutase să se regăsească ca soţie şi mamă, Dintr-odată, însă, fără niciun preaviz, o privire fără cuvinte izbutise să înlocuiască o lume cunoscută cu o alta, nouă, tulbure şi interzisă, punând-o sub semnul întrebării pe cea dintâi, doamna Cristea ştiind, cu o clarviziune care nu putea proveni decât din luciditatea inimii, că nimic nu va mai fi ca înainte chiar dacă, poate, din

Cruciada copiilor inerţie sau dintr-un instinct de autoconservare al vieţii, totul va rămâne neschimbat în lumea dată, începând cu dragostea şi respectul pentru soţul ei, continuând cu iubirea pentru cei doi copii, sfârşindu-se cu dulceaţa de caise sau ochelarii de scafandru, Aceasta era viaţa ei, cariera soţului, creşterea copiilor şi problemele lor! Cât despre Octavian, acestuia îi ieşiseră din minte ochelarii de scafandru, preocupat fiind de disputa supremaţiei locurilor din compartimentul băieţilor, cei trei prieteni, Bogdan, Cazimir şi Octavian, voiau să stea alături, pretinzând cele două locuri de lângă geam şi încă unul, celelalte cinci locuri n-aveau decât să le împartă restul băieţilor între ei, celorlalţi nu li se părea însă corect argumentul arogant al triumviratului, protestând, ceea ce făcea ca în compartimentul băieţilor să domnească haosul, lui Mihnea, un băiat blond cu părul moale, îi era indiferent unde va sta, el preferând oricum compania fetelor, plăcându-i mai mult să se joace cu ele, fetele dovedindu-se a avea mai multă fantezie decât băieţii ăştia, uită-te la ei cum se încaieră! asta fac tot timpul şi la şcoală, în pauze, Mihnea îşi trânti rucsacul pe scaunul de lângă uşă şi ieşi pe culoar să-şi mai salute o dată părinţii, trase cu ochiul spre compartimentul fetelor, domnişoara dirigintă tocmai se pregătea să intre la băieţi, De i-ar muta pe înfumuraţii ăia trei de la geam! zâmbi puştiul tandru, fluturând cu mâna înspre părinţii lui aflaţi pe peron, toţi părinţii erau acolo, aşteptând, emoţionaţi ca la serbările şcolare şi vizibil stânjeniţi de căldura amiezii de vară, un ultim rămas bun al copiilor lor, înainte de plecarea trenului, în amiaza de vară, dar ferit de căldură prin umbra grea a brazilor, pe

băncuţa de lemn de lângă mormântul dreptului Ilarion, stătea pe numele său de călugărie fratele Emanuel, cunoscut la mănăstire, precum şi dincolo, departe de zidurile ei, ca având darul citirii cărţii, al tălmăcirii viselor şi vedeniilor, al dezlegării farmecelor şi blestemelor, dar mai presus de toate călugărul ştia că Unul-Bun-Dumnezeu îl învrednicise cu darul de a vedea şi de a înţelege cele ce vor să vină, nu spusese nimănui despre lucrul acesta, ca să nu-şi înspăimânte fraţii şi superiorii care oricum vedeau în el unealta de încercare a credinţei lor şi-l ocoleau cu dreaptă cuviinţă, doar bunul Ilarion, fie-i ţărâna uşoară! stins dintre ei în urmă cu un an, înţelesese spaima şi bucuria de a fi

Florina Iliş

Cruciada copiilor dăruit cu puterea ambiguă a acelor daruri şi-l povăţuise întotdeauna cu răbdare pe mai tânărul său confrate, în acea clipă a după-amiezii de vară, mânat de viziunea unei mari tulburări care se va abate asupra neamului românesc, fratele Emanuel şedea adâncit în gânduri, străduindu-se să înţeleagă ce tainică legătură exista între neguroasa sa viziune şi pagina deschisă a Evangheliei după Matei la capitolul doi, paragraful treisprezece, a fugii în Egipt şi a Omorârii pruncilor, Ilarie nu găsi nimic pe Internet legat de *order of innocence*, adică găsi fără de fapt să afle ceea ce căuta, *search result found 37862 web pages for order of innocence*, primul item, *Betrayed By Innocence – The DVD at Digital Video Connection – Most complete selection of DVD titlesfor rent andpurchase*! *Wholesale to thepublici Specialorders ivelcome* /sau vezi *Amazon.com*: *buyinginfo*: *Desires of innocence*, parcurse primele 20 de site-uri fără să sesizeze ceva interesant care să-i sară în ochi, *Age of Innocence*: *Edith Wharton*, mai făcu câteva încercări neizbutite modificând de fiecare dată *subiectul* dat, şi tot nimic! fără succes se dovedi şi încercarea temerară de a traduce sintagma cu care se încheia mesajul misterios, o formulă în latină conţinând cinci cuvinte din cinci litere care, dacă ar fi fost puse unul sub altul, indiferent de unde ar începe citirea, dădea aceeaşi unică sintagmă, *sator arepo tenet opera rotaş*, cu siguranţă va trebui să apeleze la cineva cu cunoştinţe de latină! Părinţii Irinei din Moineşti ştiau că, fără sprijinul cuiva hărăzit cu darul înţelegerii limbajului sfânt din limba noastră cea proastă, nu vor afla niciodată de numele acelui loc, unde, prin vise, Maica Sfântă o îndemna pe fata lor să ajungă, auziseră de un călugăr, fratele Emanuel, care trăia la o mănăstire din Moldova, despre care se spunea că era priceput în a cerceta orice vis şi

vedenie, o vecină relatându-i mamei Irinei despre o femeie de la cealaltă scară de bloc care se dusese la călugăr cu un mare necaz, bărbatul ei murise într-un accident de maşină în urmă cu șase luni, fusese șofer pe camion, se întâmplase pe drum când nişte tineri îl depăşiseră fără să se asigure, el vrând să evite accidentul se răsturnase cu ditamai camionul, a cărui încărcătură, având substanţe chimice, a explodat, şoferul murind pe loc, abia au reușit să-i găsească câteva bucăţi de trup ca să-l poată îngropa creştineşte, dar mortul începuse să vină pe acasă, mai precis, bucăţi din trupul lui, carne ciopârţită, membre, groaznic! Acele sinistre apariţii o înspăimântaseră de moarte pe femeie determinând-o să se ducă la călugărul acela, fratele Emanuel, undeva la o mănăstire, nu departe de Oneşti şi, abia după rugăciunile călugărului, spiritul mortului, împăcat cu noua lui existenţă n-a mai dat târcoale lumii viilor, călugărul acela o învăţase ce să facă! vecina bine informată și extrem de binevoitoare îi promisese mamei Irinei să afle și alte amănunte despre călugăr și s-o pună în legătură cu sărmana femeie care apelase la serviciile lui, se cunoşteau bine, lucraseră împreună la o cooperaţie, înainte de revoluţie, pe vremea lui Ceauşescu, atunci când era mai bine pentru noi, oamenii simpli, Pentru Pavel, cum sta uşor aplecat peste geamul deschis de pe culoarul vagonului cinci al rapidului, pragul temporal înălţat de istorie între timpul de dinainte şi cel de după revoluţie nu era decât o inscripţie care grava sfârşitul unui regim totalitar, în esenţă însă, sfârşitul unui singur om, Ceauşescu, cel care-l crease, Regimurile post-revoluţionare, aşa-zis democratice, având în structurile de bază mentalităţile comuniste care supravieţuiseră căderii făuritorului lor, erau extrem de alunecoase şi periculoase în noua şi perversa lor înfăţişare democratică, la ziarist Pavel îşi apăra cu orice preţ intransigenţa şi detaşarea, neîncetând să radiografieze cu luciditate actualitatea românească, nu întâmplător trecea drept unul dintre cele mai acide condeie din jurnalistica românească, un analist incomod care stânjenise, nu fără ameninţări cu moartea, mulţi oameni politici în ascensiunea lor neruşinată, Pavel specializându-se, mai ales, în aspectele vieţii sociale, având convingerea că desfăşurarea vieţii politice a unei ţări fără cunoaşterea în profunzime a vieţii sociale nu se deosebea de încercarea, neizbutită, de a bea apă din schiţa tehnică a unui robinet, acest lucru îl ignora cu desăvârşire întreaga clasă politică românească care încă nu ştia să se adreseze diferitelor categorii

sociale şi să se facă înţeleasă de către electorat, între limbajul imprecis şi indecis al politicienilor şi limba rudimentară din punct de vedere politic a marii majorităţi, o limbă al cărei centru lingvistic, după cum o dovediseră mişcările sociale post-decembriste, se mai găsea încă în stomac, se întindea, spectral, tezaurul idiomatic al unei educaţii comuniste greu de îndepărtat, discursul politic, incomprehensibil pentru marea majoritate a populaţiei, pendulând între demagogia viscerală a măreţiei baronilor locali şi fonfaiturile

Florina Iliş

Cruciada copiilor zornăitoare ale aşa-zisului discurs european, incapabil să confirme maturitatea unei responsabilităţi politice asumate în mod echilibrat, Toate acestea şi alte câteva idei la care Pavel, ca jurnalist şi membru al unor organisme de dialog social, meditase în ultima vreme vor face obiectul viitoarei cărţi de analiză socială şi politică a stadiilor de educaţie civică a societăţii româneşti, Pentru moment, însă, preocuparea sa principală se direcţiona înspre acea categorie socială, aproape inexistentă din punct de vedere birocratic, dar totuşi greu de ignorat, mai ales, pentru calendarul prestabilit de aderare la Uniunea Europeană, aceea a copiilor abandonaţi în voia sorţii, a copiilor străzii precum şi a celor deja instituţionalizaţi, maturizaţi forţat de o societate agresivă, împotriva căreia aceşti tineri nu vor întârzia să se ridice, unii dintre ei pierzându-şi copilăria cu traume psihologice profunde, Pavel explicând, în comentariile sale pe această temă că punctul de plecare al tuturor actelor anti-sociale produse de aceştia definesc, după concepţia sa, o pubertate neterminată, o copilărie, în marea majoritate a cazurilor, violent întreruptă.

Calman, care îşi propusese să devină mare, cât mai repede cu putinţă, şi să nu se lase condus de cei pe care-i făceau mai puternici doar forţa şi vigoarea mădularelor, ştia că acest lucru era posibil mai devreme decât era prevăzut prin codul său biologic doar dacă era atent la toate oportunităţile cu care viaţa îi ieşea în întâmpinare, soarta îl învăţase cum să fie atent şi, mai ales, ce să vadă! o consecinţă a acestei mentalităţi premature era şi vigilenţa cu care supraveghea peronul dintre liniile doi şi trei, preocupare care avea în vedere mişcările ceferiştilor, pregătiţi să dea semnalul de plecare pentru acceleratul copiilor, vagonul în care se vor urca însoţitorii de tren, strategia cea mai eficientă de a urca fără să fie văzut precum şi

manevra închiderii uşilor de la vagoane, Singura preocupare a lui Octavian, pe care soarta, manifestată, în compartimentul băieţilor, prin intervenţia dirigintei, îl plasase pentru prima oră de călătorie la geam, era în clipa aceea prilejul potrivit pentru a-şi scoate din rucsac revista *Speed Sport* pe care o pusese ca s-o arate colegilor, în revistă apăreau pozele tuturor piloţilor de formula unu, cu datele lor de naştere şi cu maşinile pe care le pilotau în acel sezon, mika hakkinen, pilotul lui inelaren, era idolul lui Octavian şi băiatul ardea de nerăbdare ca să plece trenul şi să-i arate lui Bogdan noul mono-post inelaren mercedes, Cazimir, în costumul lui de david beckham, aştepta liniştit plecarea dirigintei din compartiment ca să poată demara negocierile cu Râul, un băiat cu figură de copil-minune de la Hollywood, Râul primise loc la geam, cu spatele spre direcţia de mers a trenului, chiar în faţa lui Octavian şi în dreapta lui Bogdan, după plecarea dirigintei Cazimir va încerca să-l convingă pe Râul să schimbe locurile între ei, ştia că negocierile nu vor decurge prea uşor şi că Vedeta, cum îi spuneau toţi, va încerca să tragă un profit din asta, dar trebuia să ajungă lângă prietenii lui, aveau ceva foarre important de discutat! Numai să plece o dată trenul!

Vagoanele de Satu-Mare şi Baia-Mare fuseseră ataşate, mecanicul de linie terminase rondul de percuţie al roţilor, corul de părinţi trăia la unison nerăbdarea ultimelor clipe, însoţitorii de tren îşi verificau ceasurile luând ca etalon temporal cadranul cel mare al ceasului dintre liniile doi şi trei, Calman nu avea însă nevoie de niciun indiciu orar ca să-şi dea seama după mişcările ceferiştilor că mai era aproximativ un minut până la plecarea trenului, va trebui să fie foarte rapid! chestie de câteva secunde, când ceferiştii vor fi cu toţii atenţi la şuieratul locomotivei şi la urcatul în tren, în acele clipe Calman va sări pe uşa deschisă a vagonului din dreptul lui şi se va face nevăzut ochilor ceferiştilor, dar nu şi cărţilor de ghicit ale dadei Angelica, care nu-l vor slăbi nicio clipă pe valetul de care din vigilenţa lor magică, ÎI observau probabil chiar şi atunci când Calman prinsese exact momentul neatenţiei generale a ceferiştilor ca să sară în tren, era momentul când megafonul de pe peron anunţa pe toată lumea, părinţi, copii, profesori, ceferişti, lucrători în gară, călători, că acceleratul special de Mangalia pleca de la linia trei! şuieratul prelung al locomotivei confirma vocea metalică din difuzor, copiii alergând pe culoarul vagoanelor ca să fluture din mâini părinţilor rămaşi pe peron, părinţii făcând, cu braţele

agitate în aer, câţiva paşi pe lângă trenul pus în mişcare şi, sub soarele puternic, acceleratul cu regim special de vacanţă ieşi din gară într-un nor uriaş de aburi.

Pe cerul albastru de vară nu se găsea, în schimb, niciun nor şi, după cum arătau previziunile meteo ale acelei zile, în care soarele răsărise la ora şase şi cinci minute şi apunea la douăzeci şi treizeci şi şapte de minute, vremea va fi în general frumoasă, cu un cer variabil, exceptând nord-estul ţării, unde cerul va prezenta înnourări

Florina Iliş

Cruciada copiilor mai accentuate, vor cădea ploi, mai ales averse, însoţite de descărcări electrice, local în Moldova, nordul şi estul Transilvaniei şi pe alocuri în Bărăgan, Dobrogea şi Maramureş, vântul va sufla slab până la moderat cu unele intensificări în zona montană înaltă, iar temperaturile maxime vor fi cuprinse între 27 şi 35 de grade, în ceea ce priveşte litoralul Mării Negre, vremea va fi în general frumoasă, cu cerul variabil, în următoarele zile anunţându-se chiar caniculă, aceste informaţii le citise domnul Bratu în ziarul de dimineaţă şi le împărtăşea, în timp ce acceleratul copiilor ieşea din gară, cuvânt cu cuvânt, doamnei Cristea, ea însăşi urmărise pe toate posturile de televiziune buletinele meteo pentru litoral, să afle dacă se vor bucura copiii de soare şi putea să-l asigure pe domnul Bratu, ca, cel puţin după cum au prezentat la televizor, vremea va fi excelentă pentru plajă! Domnul Bratu fiind, ca orice bărbat, mai sceptic în privinţa informaţiilor furnizate de canalele media, credea că există un anume interes să se anunţe vreme bună pe litoral şi, cum doamna cu care stătea de vorbă nu părea să înţeleagă acea aluzie transparentă la publicitatea camuflată a prestatorilor de servicii de pe litoral, începu să-i explice cu multă bunăvoinţă pedagogică, Să spunem că e un mijloc mai subtil de a face reclamă turistică! Oamenii trebuie să meargă pe litoral cu încrederea că şi vremea va fi pe placul lor, că va fi soare, trebuie lăsaţi să spere asta! Ce mai contează acolo o ploaie scurtă într-o zi de vară pe litoral sau o briză mai puternică dinspre larg?! Doamna Cristea s-a arătat, fireşte, în naivitatea ei de femeie, incapabilă să meargă cu gândul atât de departe, Cum să-i treacă cuiva prin minte să manipuleze în scop publicitar chiar şi buletinul meteo?! şi domnul Bratu, măgulit de interesul stârnit, riscă în câteva cuvinte, bine alese, să-i deschidă doamnei Cristea ochii asupra puterii de manipulare exercitate de mass-media, lăsându-se el însuşi purtat de avântul

nestăvilit al cuvintelor sale, ca profesie era sociolog, preocupat, conform titulaturii cursului ţinut la Universitate, de influenţa şi rolul pe care le aveau mass-media în societatea contemporană, îşi susţinuse doctoratul pe această temă, unul din capitolele tezei precum şi tema unuia dintre cursurile sale referindu-se strict la rolul comercial al reclamei publicitare, doamna Cristea se lăsă la rândul ei purtată pe sus de valul înalt al argumentaţiei academice şi amândoi, cuprinşi de patima subiectului dezbătut, nici nu observaseră că pe peronul dintre liniile doi şi trei rămăseseră singuri în jocul de lumini şi umbre al soarelui cu clădirea gării.

Ieşi din umbră /chemarea de pe coperta revistei *Elle* se răsfrângea asupra Lucreţiei Pietraru în rapidul de Bucureşti ca o duioasă poruncă, fata de pe copertă, ale cărei picioare goale erau udate de apa înspumată a mării şi al cărei păr sclipea auriu în razele amurgului era parcă vocea luminii şi a vieţii care, copleşind-o, răzbătea până în profunzimea de plumb a lumii ei lăuntrice, împlinise deja treizeci şi şase de ani, oare nu va fi prea târziu?! *Ieşi din umbră*! Ieşi o dată! îi strigă Ciungu fetei încuiate în wc-ul de la capătul vagonului, Hai că vin controlorii! dar Rada, înăuntru, îşi aranja cu cochetărie şosetele, prăfuite de drumuri, cândva, la origine, albe, deşi avea pantofi cu toc purta şosete groase, în parte susţinând că i se asortează foatte bine cu fusta albă, scurtă, dar, în fond, fiindcă pantofii, mai mari cu două numere, i-ar fi căzut din picioare! Ieşi o dată! îl auzi din nou pe Ciungu, eu plec! forţă el, cu ameninţare, uşa, Du-te! îi răspunse răstit fata, ştiind că oricum avea să se descurce cu controlorii mai bine fără el şi, la urma urmei, fiecare pe cont propriu, De ce n-o fi urcat oare în tren Calman?! se întrebă încercând să-şi păstreze echilibrul într-una din cele mai ingrate poziţii, fusta strâmtă de lame nu-i permitea să-şi depărteze prea mult picioarele, iar trenul care se mişca în viteză o legăna cu intensitate în toate părţile!

Pe culoarul vagonului al şaptelea din acceleratul de vacanţă, cei trei prieteni, Cazimir, Octavian şi Bogdan, puneau la cale mica frăţie a celor zece zile de tabără, toţi pentru unul şi unul pentru toţi! Bogdan era de părere să constituie şi marea frăţie, frăţia clasei lor, mai erau în tren şi alte clase şi fiecare avea câte o gaşcă, ar fi bine să se organizeze şi ei, Cazimir şi Octavian fură pe loc de acord şi hotărâră toţi trei să împărtăşească şi colegilor de compartiment şi de clasă planul lor strategic sub numele de cod, *frăţia inelului*! Cazimir propuse să-şi

deseneze cu markerul negru în jurul degetului mic de la mâna stângă un inel, doar aşa, ca să se recunoască între ei!

În frăţia vrăjitoarelor din cartierul Ferentari, ţiganca Angelica era cea mai vestită în mânuirea cărţilor de ghicit, darul primit de la Dumnezeu şi de la mama ei, faimoasa Tudoriţa, care o slujise la

vremea ei pe regină şi pe unii membri ai casei regale, îi dădea putere asupra întinsei lumi din afară, o lume pe care o mai cunoştea numai din cărţi fiindcă nu ieşea niciodată din cele două camere confort doi pe care le primise atunci când comuniştii le distruseseră casa şi toată rânduiala ţigănească din cartier înghesuindu-i pe toţi la bloc, ţiganca Angelica îşi avea locul ei preferat, undeva jos, pe covorul ros de vreme, pe care, cu mulţi ani în urmă, legase şi dezlegase firul lumii mama ei, vrăjitoarea Tudoriţa, singurul obiect, de altfel, pe care ţiganca reuşise să-l recupereze din vechea casă de lut înainte ca nelegiuiţii să treacă cu buldozerele, nu ieşea niciodată din casă fiindcă îi era greu să-şi mişte picioarele grele, umflate ca doi saci de făină, netrebnice picioare, care n-o mai ajutau decât să împlinească cu mare economie nevoinţele trupului, dar prin puterea cărţilor şi a farmecelor ei nimic nu mişca în suflarea ţigănească fără ca vrăjitoarea să nu ştie, puterea ei nu se întindea însă numai în lumea romilor, ci, prin numeroasele solicitări, când, mai ales marţea şi sâmbăta, îşi începeau periplul prin faţa uşii ei clienţi din cea mai bună lume a Bucureştiului, puterea ei creştea misterios, ajungând până departe, dincolo de uliţele desfundate ale cartierului, umblând după voia vrăjitoarei pe toate cărările văzute şi nevăzute ale lumii, se specializase ţiganca în faceri şi desfaceri de dragoste, graţie anunţului de la mica publicitate, dar, mai ales, datorită talentelor despre care îi merseseră vestea în tot Bucureştiul, vrăjitoarea Angelica nu era niciodată lipsită de clienţi din cei mai aleşi, Nu era nevoie ca solicitanţii care-i călcau pragul să-şi dezvăluie identitatea pentru că bătrâna, după înfăţişarea cărţilor, pe care le rânduia pe covor, intuia fără greş statutul social al vizitatorului incognito, văzuse multe la vremea ei ţiganca şi ştia şi mai multe, înainte veneau la ea activişti de partid şi miliţieni din cei mari, cu aceleaşi probleme, duşmănii, blesteme, noroc în dragoste, farmece şi descântece, în esenţa ei, lumea nu se schimbase, iar în cărţile vrăjitoarei cu atât mai puţin, aceleaşi potriveli de semne identificau şi înainte şi după revoluţie pe deţinătorii puterii sau pe

susţinătorii ei, aceleaşi nevoi şi necazuri îi mânau pe toţi la vrăjitoare, noua realitate nu avea cum s-o înşele pe ţigancă, Nu, lumea nu se schimbă atât de uşor! Alexandru Aldeman încerca în compartimentul şapte al vagonului cinci din rapidul de Bucureşti să le convingă pe doamna

Brediceanu şi pe domnişoara Sabina că totul e în schimbare pe lumea asta, doamna Lucreţia Pietraru, în dorinţa personală de a ieşi din umbră, citea din revista *Elle* şi nu era atentă la argumentaţia domnului Aldeman care, invocând mersul lumii afacerilor, pornise în demonstrarea tezei schimbării de la principiul elementar că ceea ce se oferă azi pe piaţă s-a cumpărat deja cu o zi înainte şi de aceea un marketing de succes trebuie să ştie ceea ce-şi doresc cumpărătorii înainte ca ei înşişi s-o fi aflat! doamna Brediceanu nu reuşea să perceapă subtilităţile abisale ale acelei psihologii economice curioase şi, în timp ce Alexandru Aldeman se străduia să lumineze pentru dânsa în cuvinte cât mai simple culmile sintezei succesului în afaceri, domnişoara Sabina, care surprinsese intuitiv cheia de boltă a unei strategii financiare cu mult mai elaborate decât lăsa Alexandru Aldeman să se întrevadă, nu înceta să se mire în sinea ei de simplitatea şi de forţa acelui principiu elementar, după cum îl numise Alexandru Aldeman, fiindu-i ruşine pentru o fracţiune de secundă de testul neîngăduit pe care şi-l permisese în minte cu acel bărbat atât de desăvârşit, dezbrăcându-l, O fi oare însurat? se întrebă curioasă privind înspre mâna stângă a celui care încerca să explice doamnei Brediceanu că principiul elementar enunţat anterior a servit de-a lungul timpului, şi nu fac nicio afirmaţie eretică! susţine Alexandru Aldeman, a servit şi succesului nemaipomenit pe care l-au avut unele religii în raport cu altele, nu mai departe decât creştinismul! Pe fondul unei pieţe cu produse transcendentale expirate a apărut Iisus care, la această afirmaţie, doamna Brediceanu, cu toată tăria credinţei ei, protestează, şi pentru a o linişti, Alexandru Aldeman îşi proclamă la rândul lui credinţa în Dumnezeu, şi eu cred în Dumnezeu, doamnă! sublinie categoric, doamna Brediceanu uimindu-l, Mama mea a fost evreică, dar pe jumătate sunt creştină! Alexandru Aldeman continuându-şi neabătut argumentaţia, Creştinismul a redat oamenilor încrederea în puterea aspiraţiei, zeitatea nu umblă pe pământ, ci stă în ceruri, dar, prin forţa credinţei, omul are toate şansele ca, după moarte, să-i ţină de-a pururi companie, iată simplitatea mesajului christic! nu

aşteptarea pasivă a unor zei care să coboare din Olimp după bunul lor plac, ci efortul unui om care să urce mereu treptele transcendenţei! Nu, nu poartă verighetă! îşi spuse domnişoara

Florina Iliş

Cruciada copiilor

Sabina în sinea ei, La fel de discret, dar cu interesul aceleiaşi curiozităţi o urmărise şi Alexandru Aldeman pe domnişoara Sabina, din punct de vedere exterior fata corespunzând standardelor sale estetice în materie de femei, standarde pe care le dusese la desăvârşire până la cei treizeci şi cinci de ani ai lui, standarde care, după cum se exprimase mama lui, îl şi împiedicaseră să se însoare, era prea pretenţios, dar în sinea lui era mândru de pretenţiile sale, nu-i trebuia fireşte un manechin, dar conform imaginii feminine pe care q purta în mintea lui ca pe un tipar fermecat, n-ar fi abdicat pentru nimic în lume de la standardele sale, era perfect convins că într-o zi o femeie necunoscută se va mula cu uşurinţă pe acel vis al lui de perfecţiune, Alexandru Aldeman era un perfecţionist şi în afaceri, biroul său de la firmă împletind perfecţiunea ambientului cu perfecţiunea detaliilor, contabilitatea firmei sale aflându-se într-o stare perfectă, schimbase nu mai puţin de cinci contabili până ajunsese la perfecţiunea de portativ muzical a documentaţiei sale, îşi schimbase şi secretara de câteva ori, mai precis de şase! acea luptă a lui cu imperfecţiunea era cu atât mai dificilă şi donquijotească cu cât în ţara asta aspiraţia perfecţiunii trece drept nebunie, constituind un imens handicap în relaţiile cu ceilalţi, de aceea suntem unde suntem, adică în rahat! şi când fata îşi trecu picior peste picior, prin despicătura înaltă a fustei lungi şi drepte Alexandru Aldeman fu mulţumit în sinea lui de pielea uşor bronzată şi epilata cu grijă a domnişoarei din dreapta lui, nu suferea femeile păroase, în drumul său spre perfecţiune Alexandru Aldeman era pregătit sufleteşte să nu facă niciun compromis.

Lucreţia Pietraru, răsfoind revista *El/e*, iubea cu aceeaşi patimă frumuseţea, dar pentru ea lucrurile din jur nu erau frumoase fiindcă erau perfecte, sentimentul frumuseţii i se năştea în suflet de cele mai multe ori din conjuncţia armonioasă cu lumea din jur în care se lăsa cu uşurinţă să se prindă, în acea clipă, răsfoind paginile de modă ale revistei, încerca să iasă din umbră la chemarea lucioasă şi irezistibilă a vieţii, analizând ultimele tendinţe în modă, studiind atent lungimea rochiilor vaporoase de vară, luând cunoştinţă de noile linii,

presupunând după o ştiinţă aproape uitată, felul şi calitatea materialelor, da, începea să-şi amintească! delectându-se apoi, câteva pagini mai încolo, de savanta ştiinţă a cosmeticelor care o preocupase şi pe ea cândva, citind cu mare emoţie despre efectul garantat de producători al cremelor de vară, *misiunea ultimei generaţii de creme anti-sebum*, citeşte Lucreţia Pietraru în revistă, *este pe de o parte hidratarea şi*, *pe de altă parte*, *reglarea secreţiei de sebum în zona T*, Se neglijase ca femeie în ultimele luni, nici nu mai avusese timp de ea în veghea aproape permanentă de medic şi fiică la căpătâiul tatălui ei, bătrânul avusese o ultimă dorinţă, să nu moară în spital, de aceea în ultima lună a agoniei îl dusese acasă, împărţindu-şi viaţa între bolnavii ei din clinică şi bolnavul de acasă, neglijase în tot acel timp întregul ritual al întreţinerii corpului, fiind puţin în urmă cu noile tipuri de cosmetice care se iviseră pe piaţă, fardurile verii, *waterproofl* şi totuşi, cu toată umbra pe care gândurile amare o mai lăsau în jurul ei ca un nimb întunecat, nici măcar ochiul perfecţionist al lui Alexandru Aldeman n-ar fi putut să reproşeze ceva în înfăţişarea acelei femei încă tinere din compartimentul şapte, poate doar începutul unei fine caligrafii de riduri la colţurile ochilor verzi, *Clear Difference Estee Lauder reglează sebumul*, *dar în acelaşi timp exfoliazăpielea*, *datorită acidului salicilic pe care îl conţine*, *dă strălucire tenului*, *previne apariţia coşurilor şi atenuează ridurile*, Dar interesele lui Alexandru Aldeman se îndreptau însă în totalitate înspre domnişoara din dreapta lui care, pe lângă aspectul exterior plăcut, adecvat standardelor aldemaniene, poseda şi cunoştinţe solide în materie de economie, definitivându-şi recent un masterat în managementul firmei.

Pavel nu reuşi să scoată mare lucru de la Rada care se oprise lângă el pe culoar, întrerupându-i lectura ziarelor, fata i se confesa totuşi spunându-i că primise sandviciul mare cu salam de la o femeie pe peron, că fusta scurtă de lame pe care o purta era de la un *secând hend*, adică îmbrăcăminte la mâna a doua! după cum îi explică legănându-se în mersul trenului cu uriaşul sandvici în mâna dreaptă pe care-l ducea din când în când, flămândă, la gură, şi pantofii cu toc, încălţaţi pentru prima oară, îi primise de la o femeie care o ţinuse o vreme, Unde? Pavel primea răspunsuri la întrebări nepuse, în timp ce întrebările sale curioase de ziarist rămâneau suspendate în aer, fâta părând să nici nu le fi auzit, Aici e clasa întâia, nu-i aşa?! voia să afle cu gura plină de salam, margarina şi pâine, Da! N-ai văzut trecând un

băiat cu piciorul strâmb? îi zice Ciungu! Nu! De ce îi

zice Ciungu dacă are piciorul strâmb și nu mâna? ar vrea Pavel să se lămurească, Fiindcă mai întâi a fost ciung, îi explică fata cu margarina în colţul buzei, adică îşi ţinea mâna strâmbă pentru cerşit, dar numai se făcea, nu era olog, şi toţi îi ziceau Ciungu, apoi taică-su, fiindcă el nu mai voia să facă pe handicapam, i-a strâmbat de-adevăratelea picioru', și așa a rămas! Ciungu! Aha! exclamă Pavel, Nu l-am văzut pe Ciungu! E prietenul tău? dar Rada iarăşi nu răspunse şi vorbi ca şi cum nu i-ar fi auzit întrebarea, Aici stau domni cu cravată, la a întâia, tu n-ai cravată, de ce? Nu, eu n-am cravată! recunoscu Pavel lipsa măruntului obiect de vestimentaţie masculină ce dădea, în concepţia fetei, dreptul unui domn să călătorească la întâia, Pe mine mă lasă controlorii aici, mă cunosc, şi când vru Pavel să afle de unde, fata păru să nu fi auzit întrebarea lui mărturisindu-i bărbatului fără cravată o mare taină, Eu ştiu să citesc, am fost și la şcoală, vreau să mă fac croitoreasă! îţi place fusta mea? în compartimentul fetelor din acceleratul de Mangalia, în afara Elizei, care mai purta cu ea visul de fetiţă, acela de a se face mireasă când va fi mare, celelalte fete nu-şi băteau prea mult capul cu viitorul, important era pentru ele ceea ce se întâmpla în acel moment! Diana avea casetofon şi toate voiau să asculte britney spears, aventura și enrique iglesias, Ba nu! anastasia! shakira! usher! Fetele râdeau din orice pentru că erau singure, fără părinţi, era vacanţă şi plecau la mare! Două săptămâni de mare distracţie! când intră în compartiment Mihnea, cu părul lui blond cu tot, fetele dintr-a şasea săriră în sus gălăgioase şi fericite, Mihnea era o jucărie vie în mâinile lor, îi împleteau părul, îl îndopau cu ciocolată şi-l puneau să danseze, băiatul se împiedică în hazul tuturor de o minge şi opt perechi de mâini de fetiţe zvâcniră să-l prindă, în compartimentul băieţilor şapte perechi de mâini, din totalul de opt băieţi din clasa lor, Mihnea lipsind, după cum s-a constatat anterior, se prinseseră de încheieturi într-o piramidă a puterii frăţiei clasei a şasea A, jurând ca pe perioada vacanţei la mare să sară unul în sprijinul celuilalt ori de câte ori vreunul dintre ei ar avea de suferit vreo neplăcere din partea cuiva din altă clasă, băieţii pecetluind frăţia inelului cu markerul, conturându-şi fiecare în jurul degetului mic de la mâna stângă un inel negru, semnul frăţiei lor! din dorinţa de a sta la geam lângă cei doi prieteni, Cazimir făcuse şi un târg

cu

Râul, promiţându-i în schimbul râvnitului loc să-i tragă o bătută unuia dintr-o altă clasă, unul care-l pârâse pe Râul că fumase în wc împreună cu nişte băieţi mai mari, acei băieţi dovedindu-se ulterior a fi dealeri de droguri! asta se întâmplase la sfârşitul acelui trimestru, isprava lui Raul declanşând un scandal despre care se scrisese şi în presa locală, *Copil de bani gata prim în compania unor dealeri de droguri* /Acest fapt, dincolo de popularitatea pe care Râul o dobândise în şcoală, avusese asupra situaţiei sale şcolare consecinţe neplăcute determinând scăderea drastică a notei la purtare şi, dacă nu s-ar fi intervenit de la Inspectoratul Şcolar, probabil s-ar fi ajuns şi la exmatricularea sa din şcoală! pentru că nu se dovedise însă că Râul ar fi consumat droguri sau ar fi tranzacţionat marfa introdusă de dealeri în şcoală consiliul profesoral îi acordase elevului, pe baza unor bune referinţe anterioare şi, mai ales, ţinându-se cont de situaţia lui familială delicată, un vot de încredere, singura consecinţă punitivă a faptei sale fiind scăderea notei la purtare! Râul neîncetând însă să creadă că singurul vinovat de cele întâmplate era Tiberiu, băiatul care-i pârâse, fiind încredinţat că acesta merita o lecţie! iată, prilejul se ivise într-un mod neaşteptat şi nu-l costa mare lucru, doar un loc la geam! Cazimir îi promisese că-l va răzbuna atunci când se va ivi ocazia, explicându-i că avea nevoie un plan de bătaie şi de nişte informaţii suplimentare, mai întâi trebuia să afle în ce compartiment se găseau cei dintr-a şaptea B, clasa lui Tiberiu!

Cei dintr-a şaptea B, împreună cu diriginta lor, doamna Constantinescu, profesoara de limba română, ocupau primele două compartimente ale vagonului, în spaţiul rezervat clasei a şaptea B domnea o linişte deplină, copiii îi ştiau de frică dirigintei şi nu ieşeau niciunul din cuvântul ei, pentru că, vorba dirigintei, Cine mişcă în front i s-a urât cu binele! dar dacă te învăţa cineva gramatică română în şcoală aceea era doamna Constantinescu, Fac din voi oameni şi români! spunea diriginta ori de câte ori vreunul dintre elevi păşea din greşeală pe lângă drumul omeniei şi românismului trasat de doamna Constantinescu care găsea întotdeauna cea mai bună metodă de a-l readuce pe rătăcit pe calea cea bună, doamna Constantinescu, care adora la nebunie poveştile, citea într-unul din compartimentele rezervate clasei a şaptea B revista *Poveşti adevărate*, urmărind preocupată povestea lui Marius, *Nu*

Florina Iliş

Cruciada copiilor am împlinit încă douăzeci de ani, dar bătrâneţea gândului ce nu a apucat să se nască îmi preface barba aşteptării în câlţi, veniţi, coaceţi-mă, într-un cuvânt, cititi-vă repede în textul ce urmează, Băiatul ăsta nu-i prost! gândi doamna Constantinescu, oprindu-se din citit, moment în care profesoara de matematică, Ileana, o chemă afară, Doamna Constantinescu, haideţi dincolo la noi, să beţi o cafea sau un suc! îi plăcuse doamnei Constantinescu mai ales ultima parte a confesiunii lui Marius, *cititi-vă în textul care urmează*, acestui tânăr care crescuse în orfelinat şi învăţase singur să scrie şi să citească îi plăcea Cioran, Nu-i deloc prost! repetă în sinea ei şi, după ce-şi primi porţia de cafea, doamna Constantinescu deschise subiectul care-i preocupa în acea clipă mintea, povestea lui Marius, făcând pentru cadrele didactice care se mai aflau în compartiment o sinteză interpretativă a vieţii acestuia, Marius comunicase în revista *Poveşti adevărate şi* adresa, doamna Constantinescu propunându-şi să-i scrie acelui produs viu al textelor cioraniene, Marius reprezentând o adevărată provocare a teoriilor sale pedagogice care nu dăduseră greş de-a lungul întregii sale cariere didactice, teoriile ei verificându-se cu succes în menirea sfântă de desăvârşire a elevilor în oameni şi români, toţi colegii din Şcoala Generală Nr. 10 respectând-o pe doamna Constantinescu, fiind, de altfel, singura care avea doctoratul, luat pe vremea lui Ceauşescu, cu specializarea în metodica predării limbii şi literaturii române la clasele V-VIII, după revoluţie intenţionaseră s-o pună inspectoare de română, dar, neputând să se vadă nici în ruptul capului departe de elevii ei, nu acceptase tentanta propunere, preferând să-şi împlinească în Şcoala Generală Nr. 10 nobila misiune pedagogică, ceea ce-i atrăsese atât invidia cât şi teama sacră a colegilor, O misiune grea avea şi părintele profesor Andrei, care în tripla sa calitate de bărbat, pedagog şi preot aspirant, considera de datoria lui să-şi asigure minunatele colege din compartiment că pe parcursul acelei vacanţe vor avea în el nu numai un simplu coleg, adică însoţitor al clasei a şaptea A, ci spera să fie acceptat de către distinsele doamne şi de către domnişoara Ileana în tripla sa investitură, masculină, profesională şi religioasă! la partea cu bărbăţia colegele profesorului de religie Andrei mai chicotiră şi făcură glume decente, erau doar în vacanţă şi dacă profesorul de religie putea fi şi bărbat de ce n-ar fi şi profesoarele, înainte de toate, femei?! Şi

pentru că îşi amintiră aceasta, adică latura feminină a personalităţii lor, estompată în şcoală de prestaţiile statutului didactic, profesoarele Şcolii Generale Nr. 10 deviară discuţia din compartiment înspre garderoba de vacanţă, cremele de plajă sau noi reţete de salate, abordând diverse teme de interes comun şi feminin, moment în care profesorul de religie Andrei, pentru a-şi proba tripla credinţă, bărbătească, pedagogică şi cea creştină, se oferi să facă un rond prin vagon să vadă ce mai fac elevii.

Calman, care se ascunsese până atunci în wc-ul de la capătul vagonului, deschise încet uşa şi ieşi pe culoar, dintr-o privire înţelese că totul era în ordine, de-a lungul coridorului câteva grupuri mici de copii păreau absorbite în admirarea peisajului de afară, iar din compartimente se auzea vuietul lipsit de griji al veseliei copilăreşti, Un adevărat tren al copiilor! gândi Calman, Trenul meu! şi gândul acesta îl făcu să simtă o bucurie fără margini, înflorind pe buzele lui un zâmbet neprihănit şi provocator totodată, hotărî că va trebui totuşi să parcurgă trenul de la un capăt la altul, să vadă mai precis ce-i cu copiii aceia, unde naiba se duc, apoi pentru o fracţiune de secundă îi trecu prin minte că ar fi putut să fie împreună cu Ciungu şi cu Rada, în celălalt tren, în rapid şi să ajungă în seara aceea la Bucureşti, s-ar fi întâlnit cu gaşca lui şi ar fi pus la cale detaliile alegerilor de mâine, planul bătăliei decisive cu fraţii Nedelea! Oare trenul ăsta unde s-o fi ducând?! dacă nu trecea prin Bucureşti?! la acest gând zâmbetul abia înflorit pe buzele lui ofilindu-se, lăsând în locul lui o paloare gravă, asprindu-i chipul cu o expresie prematură! Naşpa! Atunci adio şefie! Lupii tineri cad fără luptă! Trebuia să afle unde mergea trenul acela! şi când îşi propuse asta, dând să înainteze, văzu ieşind pe culoar două fete, pe una dintre ele recunoscând-o a fi cea cu iepuraşul roz din gară, fetele îndreptându-se înspre el, având probabil o destinaţie deja stabilită, Calman, sprijinit de marginea unui geam deschis, încerca să pară cât mai indiferent şi complet absorbit de dealurile cu iarbă uscată de afară, Se duc la veceu, îşi spuse, când fetele trecură râzând pe lângă băiatul rezemat cu coatele de geam, care, după cum stătea acolo nepăsător şi după felul cum era îmbrăcat, nu părea să fie din şcoala lor.

Toate datele coincideau, dar ceva în sufletul meu îmi spunea că nu putea fi sora mea! explica doamna Brediceanu rostul întâmplării

Florina Iliş

Cruciada copiilor extraordinare care o adusese în urmă cu

câteva zile la Cluj în căutarea surorii gemene, de care se pierduse în vâltoarea anilor de război, un fir fragil, câteva vagi informaţii, culese de-a lungul anilor, o aduseseră în acest oraș în speranţa că își va regăsi sora dispărută, Totul s-a petrecut în timpul ultimelor mari bombardamente ale nemţilor asupra Bucureştiului, chiar înainte ca naziştii să se retragă! povesteşte ea, nu pierde niciun prilej de a-şi spune povestea oricui se arată dispus s-o asculte, sperând că într-o zi cineva îi va spune una similară și că cele două jumătăţi de poveste vor deveni una singură, contopindu-se, Eram două fetiţe gemene și trăiam fericite în casa noastră din Calea Victoriei, mama era evreică, dintr-o familie de evrei foarte bogaţi, cu multe proprietăţi, tata, care nu era evreu, a cheltuit o întreagă proprietate cu mita pe care o dădea autorităţilor ca să dovedească că nu eram evrei şi să nu ne deporteze, Era chiar după 23 august când România trecuse deja de partea rușilor și când nemţii în retragere bombardau Bucureştiul, atunci m-am pierdut eu de familia mea, părinţii noştri au murit amândoi în acele bombardamente, eu fiind salvată ca prin minune de o familie de servitori, de sora mea geamănă nu am mai știut niciodată nimic, Un văr al mamei a preluat toate proprietăţile noastre în ideea că eu le voi primi înapoi când voi fi majoră, dar nu s-a întâmplat așa, în '48, după cum se ştie, statul le-a naţionalizat, luându-ne totul, Eu am fost crescută de acea familie de servitori care mi-a dat şi numele lor, ca să nu am probleme la şcoală cu originea burghezo-moșierească, mi se întâmpla a doua oară când trebuia să-mi neg adevărata identitate, dacă în timpul războiului era o crimă să ai apartenenţă evreiască după război era un mare handicap să fi aparţinut unei clase sociale privilegiate, Am reușit însă, datorită originii modeste a părinţilor adoptivi, să fac Facultatea de farmacie, era singura instituţie unde nu se punea un accent special pe ideologie, luptându-mă cu toate nălucile trecutului mi-am creat treptat o nouă identitate, m-am căsătorit cu un om deosebit, am avut un fiu care, plecând în '85 în Israel, a decis să rămână acolo, l-am revăzut abia după Revoluţie! Şi acum trăieşte în Israel cu familia lui, în '93 1 – am pierdut pe soţul meu, Dumnezeu să-l ierte! De atunci sunt văduvă şi am început să-mi caut familia din partea mamei, unii dintre ei trăiesc bine în Israel, ne mai scriem din când în când, dar despre sora mea geamănă nu am aflat absolut nimic! Sunt în proces de recuperare a unor proprietăţi ale familiei, dar merge greu, e foarte dificil să demonstrez acum o identitate pe care a trebuit să o neg

toată viaţa, din fericire comunitatea evreiască din Bucureşti mă sprijină foarte mult şi sper ca în curând să recapăt toate proprietăţile care au aparţinut familiei mele, Am scris peste tot despre sora mea geamănă, istoria noastră a apărut şi în revista *Poveşti adevărate*, redacţia chiar a găsit o femeie care, în puţinele date de identificare pe care doamna Brediceanu le mai păstra în memorie, părea să corespundă descrierii ei, de aceea venise la Cluj, să se convingă de identitatea acelei femei, într-adevăr datele de naştere coincideau, numele de familie al părinţilor era acelaşi, dar totuşi doamna Brediceanu avea, aşa, un simţământ ciudat, că nu era sora ei geamănă, Asta se simte! explică ea, e un glas al sângelui, nu ştiu ce poate fi! când eram mici, mărturiseşte, şi ne certam din raţiuni numai de copii ştiute, pentru că nu aveam voie să rostim cuvinte urâte în casă, inventasem noi aşa un cuvânt urât, Lila! şi în momentele când simţeam nevoia să ne spunem cuvinte urâte, una dintre noi începea, Lila tu! ba, Lila tu! răspundea cealaltă, şi o ţineam aşa până ne prăpădeam de râs uitând chiar şi pricina supărării, La Cluj, întâlnindu-mă cu femeia care putea să-mi fie soră, am încercat chestia asta, cu Lila tu! dar ea nu mi-a răspuns, s-a uitat ciudat la mine şi n-a zis nimic, Formidabil! exclamă Alexandru Aldeman, într-adevăr aceste lucruri din copilărie nu se uită! în toamnă, la prima emisiune de la surprize, doamna Brediceanu avea invitaţie să participe, a scris şi domnişoarei surprize, surprize de povestea lor, poate fata asta cu suflet de aur va putea s-o ajute! Care e identitatea unui om ajungi să te întrebi, cea a sângelui sau cea din buletin? era o întrebare retorică pusă de doamna Brediceanu.

Pentru Pavel, care nu intrase încă în compartiment, fumând liniştit pe culoar, problema identităţii era mult mai complexă decât ar putea s-o exprime paralela îndoielnică a fluxului sangvin cu datele de identificare din buletin, Informaţiile pe care se bazase în reconstituirea identităţii celui căruia i se spunea Colonelul, binecunoscut pion în afacerea adopţiilor ilegale cu copii, omul de legătură cu Occidentul, le culesese pe parcursul a doi ani, punând cap la cap mărturii ale poliţiştilor implicaţi în afacere, ale celor recunoscuţi

 drept ciripitori, mărturii ale unor persoane care-şi vânduseră copii şi acceptaseră să colaboreze, precum şi a unora dintre cei care oferiseră preţul cerut, dar care nu mai ajunseseră, din diferite motive, să intre în posesia copilului, şi din tot acest joc de

puzzle nu se alesese cu nicio imagine coerentă, cel mult cu una parţială, frântă, deplasarea la Cluj îi dezvăluise, cu ajutorul informaţiilor adunate de către colegul său de breaslă Dan Pantea, o schimbare surprinzătoare a intereselor de afaceri ale Colonelului, implicat, din ce în ce mai mult în ultima vreme, în afacerea prosperă a turismului sexual, practicat în special cu minori şi diferenţiat în funcţie de solicitările clienţilor, adică fie în mod direct, în locuri atent supravegheate de către oamenii Colonelului, fie prin intermediul camerei video într-o locaţie încă necunoscută, Pavel îşi petrecuse doi ani de zile ca să descopere identitatea unui individ care-şi schimba înfăţişarea în funcţie de strălucirea alunecoasă a banilor şi împotriva căruia nu avea practic nicio dovadă! Se presupunea că lucrase înainte de ’89 în fosta securitate, având sarcina de supraveghere şi chiar de intimidare a unor refugiaţi români în Germania, cunoştea bine germana, din acea perioadă datând contactele cu care îşi consolidase, după dispariţia sa din serviciul activ, propria reţea în adopţii ilegale şi, mai recent, în turismul sexual precum şi în sexul virtual, demascarea acestui individ se dovedea nu numai dificilă, dar şi extrem de periculoasă, înregistrarea pe o casetă audio a unei conversaţii pe care un colaborator mai tânăr al prietenului său, ziaristul Dan Pantea, o avusese cu Colonelul nu spunea mare lucru, cuprindea doar promisiunea unui bebeluş care ar putea fi livrat în condiţii excepţionale, familia adoptivă străină trebuind să facă pentru aceasta un drum până în ţară, să treacă la spital copilul nou născut pe numele lor şi să iasă din România prin locul indicat de reţea! Totul fiind aranjat din timp! Costul tranzacţiei ridicându-se la 30.000 euro! înregistrarea nu cuprindea niciun indiciu legat de spitalul implicat în tranzacţie, de funcţionarii publici care se ocupau de procedurile respective şi nici de punctul vamal de ale cărui favoruri se bucura filiera! Singura informaţie furnizată de acea înregistrare audio era adresa unui site de internet, www.cyberlove2U.com, site pentru a cărui accesare trebuia să devii utilizator şi, în mod evident, să plăteşti o sumă a cărei valoare nu era deloc neglijabilă, un site exclusivist, după cum se exprimase Colonelul, şi destinat străinilor cu bani în căutare de sex virtual! încerc să nu mă mai ocup de adopţii, afirmase Colonelul, neştiind că telefonul mobil al tânărului negociator cu care acceptase să se întâlnească avea încorporat un mini-reportofon, vocea Colonelului se auzea slab, bruiată de zgomotele braseriei de vară unde avusese loc întrevederea,

Viitorul, băiete, aparţine, şi aici cuvintele Colonelului fuseseră acoperite de vocea chelnerului care venise să-i întrebe dacă mai doresc ceva, După doi ani de căutări istovitoare, de încercări disperate în a-i convinge pe oameni să vorbească, hărţuit de ameninţările telefonice nocturne, Pavel se alesese cu o adresă internet a cărei parolă de acces costa, în funcţie de fanteziile sexuale ale clientului, între 1.000 şi 2000 de euro şi cu o voce fără identitate, bruiată de calmul ardelenesc al unei braserii de vară, într-un kia sorento ce rula cu viteză regulamentară pe drumul european 15, între Timişu de Sus şi Predeal, deputatul de Prahova, baronul local Nicolae Arghir, învârtea între degetele mâinii drepte pe care o luase de pe volan, hârtia cu numărul de telefon al Antoniei, la vedetă de televiziune, Antonia era o prezenţă feminină desăvârşită şi intens mediatizată atât pe canalul de televiziune pentru care lucra cât şi în presa mondenă a capitalei, Nicolae Arghir îşi făcuse rost de numărul ei de telefon, S-o sune, să n-o sune?! fusese informat că în acele zile vedeta se găsea la Bran pentru nişte filmări, tot din aceeaşi sursă mai aflase că venise neînsoţita şi profund nefericită din cauza dezvăluirilor indiscrete ale presei de scandal care publicase unele fotografii intime ale vedetei, surprinsă în toiul relaţiilor amoroase cu iubitul ei, aceste fotografii duseseră la ruptura dintre cei doi amanţi, Antonia declarând presei că, mai devreme sau mai târziu, acest lucru s-ar fi întâmplat oricum şi că în viitorul apropiat va încerca să se dedice în exclusivitate muncii, concentrându-se, în mod special, pe activităţile firmei de publicitate pe care o conducea, iar din toamnă, reluându-şi show-ul de televiziune! O femeie ca ea avea nevoie de un bărbat adevărat, gândi Nicolae Arghir, şi în postura acelui bărbat adevărat deputatul nu vedea pe nimeni altul decât pe el însuşi, căsnicia lui nu mai mergea cu toate eforturile pe care în zadar se străduia să le facă atunci când îndatoririle sale politice şi de afaceri nu-i solicitau prezenţa în altă parte, îi oferise

Florina Iliş

Cruciada copiilor soţiei tot ce-şi putea dori o femeie, casă, bani, maşină, haine, bijuterii, vacanţe în străinătate, îi făcuse şi un copil, Rareş, într-un cuvânt, totul! S-o sune?! să n-o sune?! în cursul acelei după-amiezi era aşteptat în Bucureşti de către vicepreşedintele partidului care îl chemase de urgenţă în vederea unor discuţii preliminare la conferinţa naţională a partidului de la începutul lui septembrie, prevăzută în Predeal, deputatul de Prahova aranjase totul

pentru acel prilej, în cele mai mici detalii! zâmbi cu satisfacţie gândindu-se la sumele frumuşele care-i intraseră în buzunare numai de la furnizorii de produse şi servicii pe care-i favorizase contactându-i pentru pregătirea fastuoasă a conferinţei, Pentru ca totul să iasă ca la carte şi să facă impresie bună mărimilor din partid deputatul de Prahova nu-şi permisese încă nicio zi de vacanţă! iar o nouă deplasare la Bucureşti, pe căldura asta, era peste puterile unui om?! S-o sune, să n-o sune?! măcar să-şi prezinte omagiile dacă tot se găsea prin zonă!

La capătul vagonului șapte din acceleratul copiilor, Sonia se decise, aşteptând-o pe Agnes să iasă din wc, să-l întrebe pe băiatul străin ce o privea cu o curiozitate intensă la ce şcoală e? Calman se bâlbâi, neaşteptându-se la o astfel de întrebare, că l-ar fi întrebat cum îl cheamă, mai treacă meargă, sau de unde vine? dar să-l întrebe la ce şcoală e?! asta era culmea! Eu sunt din Bucureşti, îi spuse emoţionat fetei şi, pentru prima oară în viaţa lui, regretă şcoala, fiind convins în acea clipă că răspunsul lui nu putea fi decât dovada unui prost care nu era capabil să înţeleagă nici măcar rostul unei întrebări simple, din fericire, înainte ca fata să realizeze că de fapt întrebase cu totul altceva, prietena ei ieşise din wc şi amândouă se reîntorseseră râzând în compartiment, lăsându-l pe Calman, pentru prima oară de când se ştia, incapabil de a face faţă unei situaţii neaşteptate, fixând înmărmurit funduleţul în pantaloni scurţi al fetei blonde care înainta pe culoar legănându-se în ritmul cadenţat al trenului.

Meditând absent la întâmplările ultimelor zile, Pavel nu părea să-şi dea seama că privirea îi alunecase fără voie pe linia primejdios de ridicată a fustei albe, mulate pe coapsele neîmplinite, dar vii, ale Radei care, după ce îşi înfulecase cu poftă sandviciul mare cu salam dispăruse o bucată de vreme, fusese la wc cu gândul să se rujeze, dar şi cu intenţia de a se ascunde de controlorii de tren care verificau biletele, apropiindu-se, fata simţea, aţintite pe trupul ei, privirile bărbatului cu care stătuse înainte de vorbă, îi plăcea asta, o făcea să se simtă dorită şi, mai ales, îi amintea de tatăl ei despre care toată lumea spusese că se purtase urât, că o pângărise, când de fapt fusese singurul om care o iubise cu adevărat, care o ţinuse în braţe, o mângâiase şi o sărutase, o dată îi ceruse să se dezbrace şi să facă acel lucru şi ei îi păruse bine că s-a lăsat pentru că asta o înfuriase pe mama ei vitregă, care o făcuse stricată şi-n toate felurile, chemase atunci poliţia ca s-o ducă de acasă, Au internat-o la Centrul pentru minori şi doamna aceea drăguţă care

stătea de vorbă cu fetele în situaţia ei a trimis-o undeva la ţară să ajute nişte oameni în gospodărie, ca să se integreze în societate! aşa se spune, dar ei nu i-a plăcut şi a fugit de acolo, despre tatăl ei nu mai ştia nimic, doar că fusese închis o vreme, rujul ieftin cu care-şi dăduse pe buze îl şterpelise de la femeia la care a stat în ultima lună, pantofii din picioare i-a primit, nu, nu i-a furat! nici cruciuliţa sfinţită care o purta la gât nu a furat-o! o avea de la un preot!

Cu palma mâinii drepte, aşezată pe crucea de lemn care-i atârna la gât peste haina de călugăr, era o cruce primită de la fratele Ilarion, sfinţită pe Muntele Athos, fratele Emanuel, cel dăruit de bunul Dumnezeu cu harul dezlegării celor arătate de vise şi de vedenii, cu învăţătura de a pătrunde cuvântul lui Dumnezeu, precum şi cu meşteşugul de a vedea tainele neîmplinite ale timpului aflat înaintea oamenilor, credea cu smerenie cuvenită într-o singură şi unică putere a lumii celor văzute şi a celor nevăzute, puterea dumnezeiască şi, pentru cel a cărui minte a fost de nenumărate ori în răpire şi vedenie, acea putere se ridica mai presus de închipuirea omenească fiindcă, aşa cum spunea sfântul Părinte, mintea omului e precum ceara, atunci când e departe de foc stă rece şi nesimţitoare, dar apropiată de flacără se topeşte şi curge, tot aşa şi mintea omului care, depărtată de focul dumnezeirii, cugetă rece şi fără simţire lucrurile şi atunci când se apropie de acest foc nu se mai întâmplă să judece la ale sale, lăsându-se modelată de minunata strălucite dumnezeiască, fratele Emanuel înspăimântându-se şi bucurându-se de fiecare dată când simţea în timpul rugăciunii cum se pogora asupră-i acea lumină, la început crezuse că toate acestea ţin de o lucrare drăcească a minţii sale dornice de minunile care să-i întărească alegerea de a fi părăsit viaţa lumească în favoarea celei monahale şi temându-se

— rutasU f*U*, l» ifeil* Mftiwhdhur JM!” li. dt. W rf W*S

Florina Iliş

Cruciada copiilor de capcanele perfide ale trufiei se adresase înţelepciunii fratelui Ilarion, Odihnească-se în pace! Nu te teme, i-a spus acesta vorbind cu cumpătare, voia şi puterea lui Dumnezeu se arată în toate, de la cele mai mărunte lucruri până la tainele cele mari, lasă-te cuprins de această putere, primeşte-o cu smerenie şi vei vedea atunci dacă vine de la Dumnezeu sau de la necuratul, pentru că smerenia e cea care are căutare înaintea Domnului, în vreme ce trufia e cea mai perfidă sămânţă a diavolului!

În răcoarea tehnologică a aerului condiţionat din noua sa kia sorento, deputatul de Prahova se gândea la putere, la puterea politică în primul rând, ştia că la conferinţa naţională a partidului din septembrie se va stabili, chiar dacă acest lucru nu va fi imediat vizibil, ierarhia piramidei puterii în partidul de guvernământ din care făcea şi el parte, se aştepta ca locul pentru viitoarele liste electorale să fie extrem de scump, dar era conştient că de acea tranzacţie va depinde în viitor participarea sa la algoritmul puterii, se auzea că se vor desfiinţa unele funcţii din partid, că vor fi mustraţi public baronii locali şi poate, pentru imaginea partidului, unii dintre ei chiar sacrificaţi, dar el, Nicolae Arghir era mult prea important pentru partid ca să fie lăsat pradă gurii rele a presei, se vorbea şi de o primenire a partidului, promovarea tinerilor, a femeilor etc, dar deocamdată nimeni nu ştia exact cum se va întâmpla asta, era o măsură de consolidare a imaginii publice a partidului, un lifting politic înaintea următoarelor alegeri, Dacă va fi nevoie îşi va ocupa cu bani locul pe liste! Ca o femeie era puterea asta! Cu cât ai sentimentul că o stăpâneşti mai bine cu atât mai uşor cazi victima farmecelor ei şi, pentru că mintea omului e făcută să se exprime adeseori prin analogii, acest lucru fiind valabil chiar şi pentru judecata politicienilor, gândurile deputatului de Prahova îşi luară zborul din maşina kia sorento înspre înălţimile castelului Bran, această analogie a puterii cu femeia nu ar trebui să ne mire, cu atât mai mult cu cât se produsese în mintea unui om care trecea în propriii săi ochi drept un bărbat adevărat şi, fiindcă trupul trebuie să urmeze în mod nemijlocit judecata minţii şi chemarea sufletului, deputatul de Prahova încetini maşina, se înscrise regulamentar cât mai aproape de axul drumului şi semnaliza dreapta, Preşedintele Camerei Deputaţilor mai putea să aştepte, pe când o femeie…!

Sunt cu echipa pentru o săptămână la castelul Bran! îi şoptise vedeta de televiziune în mobilul primit de la Cameră, n-avea de ce să se ascundă, se afla deja cu totul în raza fierbinte a puterii acestei splendide femeii, Antonia!

Pe peronul dintre liniile doi şi trei din gara Cluj, domnul Bratu îi mai vorbea încă doamnei Cristea despre puterea obscură a mass-media, despre felul în care oamenii erau manipulaţi de informaţie! domnul Bratu folosise sub ochii vrăjiţi ai doamnei Cristea chiar acest cuvânt, manipulaţi, De tot ceea ce însemna, explicase el, mijloacele audio-vizuale care s-au interpus cu perfidie între om şi

natură, făcându-ne neputincioşi în procesul natural de distingere şi fragmentare a informaţiilor care ne vin din mediul înconjurător prin propriile noastre simţuri, omul a ajuns în situaţia alarmantă de a avea nevoie de intermediari artificiali care să decodifice pentru el aceste informaţii pe care strămoşii lui le percepeau în mod natural, firesc şi, se înflăcărase domnul Bratu, expunându-şi cea mai dragă idee care încolţise vreodată în mintea sa, între acest nivel elementar care se raportează strict la arealul simţurilor, defazat însă din starea sa naturală de către tehnologie, şi cel superior al situării conştiente a omului ca fiinţă raţională în lume, dar dezontologizat prin raportare la lumea virtuală, se interpune cu propriile ei jocuri puterea mass-media! doamna Cristea se străduia să se păstreze alături de domnul Bratu în acel plan pur şi abstract al ideilor, cu toate că simţurile ei şi, mai ales, instinctul natural de femeie prevedea cu disperare mută pericolul iminent pulsând în absolutul fragil al simţurilor de sub piele, nu era nevoie ca între mintea ei de femeie raţională şi miracolul pe care-l trăia acolo să se interpună vreo putere străină pentru a înţelege că ceea ce se întâmpla în partea abstractă şi invizibilă a anatomiei trupului ei nu trebuia să se întâmple în realitate, Vă daţi seama, doamnă! vorbi bărbatul din faţa ei pe peronul pustiu dintre liniile doi şi trei, că sunt americani care nu mai pot respira în mediu natural, care se sufocă atunci când ies din încăperile cu aer condiţionat! zâmbetul ei timid îl încuraja pe domnul Bratu să continue, zâmbetul ei se adresa însă unei alte încercări nereuşite a judecăţii de femeie măritată de a se rupe de puterea vrăjii care o ţinea neclintită pe peronul liniei de pe care plecase în vacanţă fiul ei cu acceleratul.

«MM

Florina Iliş

Cruciada copiilor în tot acest timp acceleratul copiilor înainta mânat de puterea electrică, de fapt ar fi nevoie de o precizare înainte de a trage orice concluzie, disputa din compartimentul băieţilor legată de puterea care punea trenul în mişcare, dacă este aceasta de natură electrică sau de natură mecanică, nu se încheiase încă! Bogdan era de părere că, Mă, proştilor, nici atâta nu ştiţi! Şi dacă vreţi să vedeţi, scoateţi-vă capul pe geam, să vedeţi firele electrice, e linie electrificată! mi-a spus mie tata! acest argument infailibil al unei instanţe paterne şi, implicit, superioare, precum şi strigătul de bucurie al lui Denis care se dusese pe hol să vadă firele electrice, într-o curbă mai largă a trenului

băiatul își scosese capul pe geam și văzuse că avea și locomotiva ca și tramvaiul coarne de fier în vârful capului, puseră capăt disputei, E ca la tramvai! argumentă triumfător copilul, săriră şi ceilalţi băieţi afară să vadă, Le-am spus eu! se întoarse Bogdan către Octavian cu un aer de vădită superioritate, în compartiment Cazimir remarcă, la rândul lui, Se văd şi stâlpii de pe margine! lui Bogdan îi fu ciudă o clipă că nu-i venise lui în minte acel argument de bun-simţ ca să nu mai fi fost nevoit să implice argumentul facil al superiorităţii paterne, afară pe hol continuau disputele, Avionul merge cu motorină! Nu-i adevărat! Cu kerosen! și în afara acestor replici corecte din punct de vedere gramatical cu greu se mai putea distinge în vorbăria copiilor vreun dialog coerent, Mi-a spus mie tata, și, rachetele merg tot cu kerosen! Nu-i adevărat, vapoarele, Eu am fost odată cu vaporul pe mare, Unde, mă? La Constanţa! O să facem la fizică! Ce? Despre rachete! Ce-i ăla kerosen? Mihnea e cu fetele! și toţi băieţii râseră trăgând cu ochiul spre compartimentul fetelor, Am văzut pe discovery! Ce? Despre rachete! Mi-ar plăcea să zburăm în Cosmos! Unchiul meu l-a cunoscut pe Dumitru Prunariu! rămaşi singuri în compartiment Octavian, Cazimir și Bogdan schimbau impresii despre un joc pe calculator pe care-l jucau toţi trei în reţea, îl aveau de la tatăl lui Bogdan, informatician, *Messiah* se numea jocul! dar nu putură vorbi prea multe fiindcă în compartiment năvăliră băieţii şi Râul voia să ştie chiar atunci de la Cazimir, căruia îi cedase locul de lângă geam, când îl aranjează pe ăla dintr-a şaptea, Mai întâi, explică Cazimir, să ne facem un plan de acţiune! doar atât le trebuiră băieţilor pentru a începe mobilizarea generală, Denis și

Arpad vor pleca în recunoaştere, să vadă exact unde se instalaseră băieţii dintr-a şaptea, Arpad avea acolo un prieten, tot maghiar, Lorand, locuiau la aceeaşi scară, sub pretextul că-l vizita pe Lorand, acceptase misiunea precisă de a culege informaţii de la faţa locului, Denis urma să-l însoţească, Vedeta, adică Râul, se va ocupa de profesori, să-i ţină la distanţă în cazul declanşării asaltului, pe Mihnea nu puteau conta, era tot timpul în compania fetelor, îl şi porecliseră Fetiţa şi băieţii râseră din nou fără să ştie de ce, Să-l îmbrăcăm şi pe el în fustiţă! sugeră Râul, izbucnind în râs şi generând un nou val de râsete, mai rămăseseră Gabriel, Octavian, Bogdan şi Cazimir care vor forma trupa specială de comando, aşa ca în *Soldatul universal*, Aţi văzut filmul?

Ce actor preferi? era întrebarea la care trebuia să răspundă Sonia în compartimentul fetelor, oracolul clasei ajunsese în final şi la ea, era un fel de caiet, cu coperte viu colorate, conţinând o serie de întrebări, tăieturi din reviste şi chiar desene haioase, fiecare dintre prietenele lui Agnes, posesoarea caietului, îşi avea acolo o pagină proprie, unde fetele îşi lipiseră poza şi scriseseră câteva cuvinte despre ele însele, senzaţia caietului o constituia, însă, aşa-zisul oracol, care consta într-o sumă de întrebări, cărora în dreptul unui număr ales chiar de la prima pagină a caietului, fiecare trebuia să răspundă sincer, aproape toate fetele din clasa a şasea scriseseră în oracol, printre cei chestionaţi aflându-se şi câţiva băieţi, Agnes al cărei frate Lorand era într-a şaptea dăduse oracolul şi unora din clasa lui, Sonia era foarte curioasă dacă Tiberiu, un băiat de care îi plăcea, completase caietul, Agnes o asigurase că da, cel puţin aşa îi spusese fratele ei Lorand, dar cum nu erai obligat să-ţi treci acolo numele real, Tiberiu se putea ascunde sub oricare dintre numele pe care Sonia le mai parcurse încă o dată împreună cu Agnes, existau, de pildă, câteva răspunsuri care, după cum li se părea fetelor, puteau să-l trădeze pe Tiberiu, de exemplu la întrebarea, Ce culoare de păr preferi la o fată/un băiat? existau cinci răspunsuri ale căror preferinţe se îndreptau spre părul blond, gândindu-se la culoarea blondă a părului ei Sonia era convinsă că la unul dintre cele cinci poziţii se afla Tiberiu, întrebarea referitoare la culoarea ochilor elimină automat încă două poziţii din caiet, dintre cei cinci care preferau părul blond doar trei preferau, implicit, şi ochii albaştri.

Florina Iliş

Cruciada copiilor cu siguranţă unul dintre ei era Tiberiu! Sonia se întoarse iarăşi la începutul caietului, parcurgând numele celor trei care răspunseseră corect la întrebările culorilor, în poziţia şapte se găsea un nume de fată, Albă-ca-Zăpada! un băiat nu putea să-şi spună Albă-ca-Zăpada, nici măcar sub pseudonim! după acea ultimă eliminare mai rămăseseră, cu nume de băieţi, doar două poziţii, cinci şi nouă, unul dintre ei putea fi Tiberiu, dar care? Numele de cod de la cinci era van damme, iar de la nouă robocop, Care ar putea fi Tiberiu? şi întrebarea care-i provocase Soniei tot acest exerciţiu cabalistic de identificare, întrebarea *Ce actor preferi* r aşi primi un răspuns adaptat circumstanţelor, van damme, deşi Sonia era înnebunită după orlando bloom, şi, brusc, i se făcu ruşine pentru că minţea, dar Agnes o asigură

să nu-şi facă probleme, că şi alţii minţeau oracolul.

Sabina ar fi comandat o stella artois în vagonul restaurant din rapidul de Bucureşti, ar fi băut din tot sufletul o bere rece, la urma urmei de ce o fată n-ar putea să bea bere?! dar bărbatul din faţa ei, Alexandru Aldeman, care se lăudase că nu bea deloc alcool, Nici măcar bere? se minunase fata, Nimic! comandase santal de grape-fruit, Cum să comanzi bere în compania unui bărbat care bea suc natural şi nu consumă deloc alcool?! Dar tu obişnuieşti să bei o întrebase, la rândul lui, privind-o adânc în ochi, Nu! minţise Sabina, trecând testul aldemanian şi resemnându-se cu o coca-cola de la frigider, această preferinţă însă îi dădu lui Alexandru Aldeman prilejul să-şi lanseze ofensiva necruţătoare împotriva băuturilor gazoase, ne-naturale, Citeşti vreodată etichetele de pe sticle? Sau de pe produsele pe care le cumperi? Nu prea! recunoscu fata, Rău! decretase el, dacă ai şti câte chimicale suntem obligaţi să înghiţim zilnic! sigur că nu era un exagerat Alexandru Aldeman, grăbindu-se să nuanţeze imaginea pe care fata din faţa lui ar fi putut să şi-o facă, acea obsesie a lui, mărturisi sincer, îi venea practic din dorinţa pasională de perfecţiune, numai prin grija faţă de mintea şi de trupul său putea să aspire la dobândirea perfecţiunii! Singurul viciu al lui Alexandru Aldeman şi care era, de fapt, unul dintre cele mai ticăloase vicii, ţinu el să precizeze cu un zâmbet indescriptibil, era nevoia aproape fizică de perfecţiune! Măgulindu-i amorul propriu, Sabina se strădui să transforme aşa-numitul lui viciu de perfecţiune într-una dintre cele mai rare calităţii ale oamenilor şi n-ar vrea pentru nimic în lume ca Alex, Pot să-ţi spun Alex? îndrăzni fata, să creadă că dorinţa normală de perfecţiune, pe care ar trebui s-o aibă de fapt toţi oamenii şi, mai ales, toţii românii, ar fi ceva de care să-ţi fie ruşine! Dar, sus-numitul Alex mai întredeschise puţin poarta sufletului său, mărturisind uşor jenat că dorinţa sa de perfecţiune provenea de fapt, şi aici era zona aceea vicioasă, nedemnă! din, Cum să spun?! din nevoia de a respinge fără milă, Cu toate că Dumnezeu mi-e martor, sunt un ţip cu credinţă! dar nu mă pot abţine să nu resping fiinţele decăzute, toţi aceşti cerşetori, ţigani, copii murdari şi diformi care se freacă de tine prin lume, Iartă-mă, ceru el iertare cu smerenie, iartă-mă, dar nu-i pot iubi, deşi credinţa mea în Dumnezeu îmi dictează altceva şi atunci le dau bani, nu din mila aceea creştinească, ci ca să-i fac să dispară cât mai repede din faţa ochilor mei! Societatea noastră a decăzut atât de mult încât ţi

se face ruşine să spui că eşti român când mergi în străinătate! Ţiganii români care au ajuns înaintea noastră acolo ne-au făcut o reclamă grozavă! își închiriază copiii ca să cerşească şi să se prostitueze fără cea mai mică ruşine şi mie să mi se facă milă de ei? Nici gând! Copiii lor devin jucării sexuale vii, spre deliciul unor viciaţi şi dezaxaţi europeni, doar faptul că sunt minori îi opreşte pe negustorii sexului să-i afişeze în vitrinele magazinelor de sex shop din Occident, în Amsterdam, de pildă, oraş pe care Alex l-a vizitat anul trecut.

Viaţa ta sexuală este…? şi-n cele trei puncte de suspensie trebuia să se potrivească unul din rezultatele chestionarului revistei *Elle* pe care, în rapidul de Bucureşti, cu creionul rotring în mână, din amuzament sau din nevoia omenească de auto-cunoaştere, Lucreţia Pietraru îl completa conştiincioasă, trebuia să mărturisească hârtiei, printr-o singură bifare, cele mai intime gânduri ale sale, *Viaţa ta sexuală este* şi urmau variantele, *variată şi interesantă*; *variată*, *dar nu prea interesantă*; *nu prea variată*, *dar interesantă*; *nici prea variată*, *nici prea interesantă*, la această întrebare Lucreţia Pietraru avu o lungă ezitare, Ce să răspundă? că de mai bine de un an de zile de când plecase soţul ei din ţară nu o mai atinsese niciun bărbat?! Că toată viaţa nu făcuse decât să reziste acelor priviri masculine care se simţeau îndreptăţite să o dorească şi să o râvnească ca pe un obiect a cărui cucerire ar fi adus un titlu râvnit în panoplia

oricărui bărbat din jurul ei?! că numai sufletul ei ştia cu câtă diplomaţie dejucase toate planurile de asalt sexual ale profesorului care îi coordonase doctoratul, şef de secţie la clinică, şef de catedră la facultate, un medic excepţional, de altfel, dar şi un fustangiu notoriu! în toţi acei ani, atât înainte de căsătoria cu Liviu cât, mai ales, în ultimul an de agonie al tatălui ei simţise şi ea nevoia, ca orice femeie, să fie în prezenţa protectoare a unui bărbat, să fie ţinută în braţe după orele istovitoare de muncă, să simtă strălucitoarea şi duioasa victorie a unui bărbat în pântecele ei şi nu doar în fantezia unor orgasme închipuite prin telefon sau prin e-mail! Ce ar putea să răspundă?! când întrebarea era pusă la prezent, *Viaţa ta sexuală e*, mai degrabă nu e şi, cu creionul rotring nehotărât între degete, Lucreţia Pietraru făcu un artificiu de interpretare şi, pentru a ieşi din capcana temporală a întrebării care-i declanşase tot acel exerciţiu mnemonic, se întoarse cu gândul în urmă, mai precis, în luna de miere a verii

trecute, *viaţa ta sexuală a fost*.

Ce este sărutul? suna întrebarea stânjenitoare din oracolul lui Agnes, ajungând la acea întrebare Sonia roşise uşor dându-şi seama că îi era foarte greu să răspundă fiindcă nu fusese sărutată, așa cum observase că se întâmpla în filme, niciodată! cândva, într-a patra, încercase un băiat, dar ea îl evitase şi buzele lui ajunseseră undeva pe lângă ureche, de atunci însă nu i se mai întâmplase niciodată, o sărutau părinţii, mai ales mama și bunica, Interesant, medita fata, tata n-o săruta niciodată! ea era cea care îi dădea mereu pupici, oare de ce? Ce este atunci sărutul? Ecoul abstract şi mătăsos al întrebării din oracol vibra cald în inima ei, ca o bătaie de aripi, înflorindu-i pe buze, abia perceptibil, un zâmbet virginal şi pătimaş, totodată, Trebuia să fie ceva cu totul special dacă în filme numai îndrăgostiţii aveau parte de scena sărutului! Ce-ar fi dacă ar săruta-o orlando bloom, actorul ei preferat? se fâstâci toată și-și plecă capul mult peste caiet, străduindu-se să înţeleagă ce răspunsuri dăduseră ceilalţi, Două buze la pătrat se numește sărutat! răspunsese cineva, și fata zâmbi intuind că se putea scăpa destul de ieftin cu răspunsul, nu era singura care nu ştia ce e sărutul, O senzaţie de ameţeală, suna un alt răspuns scris cu pastă roşie, iar la numărul doisprezece, chiar deasupra numărului ei, Sonia îşi alesese treisprezece, se găsea un răspuns pe care, ca să-l înţeleagă, îl mai citi o dată.

Un sărut este atunci când se face schimb de salivă! De salivă? şi fata se scutură îngrozită de senzaţia neplăcută pe care groaznicele cuvinte o avuseseră asupra ei şi-şi puse în gând hotărâtă să nu se lase sărutată niciodată dacă sărutul era un lucru atât de scârbos, apoi răspunse cu un ştiu şi, ca să nu mai fie nevoită să aibă în faţa ochilor acel cuvânt oribil, salivă, întoarse repede pagina.

Cu capul scos mult în afară, pe geamul deschis al trenului, Calman scuipa puternic înspre stâlpii de beton ce străjuiau calea ferată, avea meritul de a fi cel mai bun din toate canalele bucureştene la scuipat! o dată chiar izbutise să prindă o ţintă de la cinci paşi depărtare! De o reputaţie destul de bună se bucura şi la urinat, evident printre cei de vârsta lui fiind de departe cel mai bun, totuşi, în acea competiţie de bărbaţi îi era încă imposibil să-i întreacă pe cei al căror organ sexual nu se putea compara prin mărime cu daravela lui, nu putea să nu-l admire pe Nedelea cel mare al cărui jet de urină răsturna de la o depărtare de trei metri o sticlă de doi litri de cola, plină! asta

era ceva! dar Calman presimţea că timpul în care va doborî recordul lui Nedelea nu era departe, trebuia doar să aştepte să mai crească, Dacă ar putea cineva să-i accelereze creşterea asta! Doamne, fă-mă mare odată! se ruga mereu, Cu scuipatul era însă altceva! îşi merita titlul de campion! el nu era ca toţi labagiii, să scuipe oriunde şi oricând, numai aşa ca să se afle în treabă! el scuipa mult şi viguros, mai ales, când se afla într-o încurcătură din care nu prea ştia cum să iasă, ca în clipa aceea, de pildă, când se străduia să atingă măcar un stâlp pe care să-şi lase nepreţuita urmă, dar, ca un făcut, grămăjoara de salivă, abil frământată în spatele dinţilor până căpăta consistenţa unei veritabile ghiulele, nimerea undeva între stâlpi, risipindu-se nevăzută în iarbă, intuia cauza esenţială a eşecului său care nu era altceva decât curentul produs prin viteza trenului, dar mai ştia undeva în adâncul sufletului că până nu va nimeri unul dintre stâlpii de pe margine nu va şti încotro s-o apuce în trenul ăsta care nu era al lui.

Rada ştia foarte bine în rapidul de Bucureşti că pentru a-şi putea continua liniştită călătoria va trebui întâi de toate să-i întâlnească pe controlori, o vor certa la început, aşa făceau toţi, dar le cunoştea deja obiceiurile, îi vor vorbi urât şi o vor ameninţa că o dau jos la prima staţie, se învăţase însă cum să-i îmbuneze şi apoi ea nu arăta

Florina Iliş

Cruciada copiilor ca toţi ţiganii ăia cerşetori, jegoşi şi nesimţiţi, ei dacă i se spunea să stea undeva într-un loc, stătea acolo cuminte până ajungea la destinaţie, nu umbla ca proasta prin tren cu cerşitul! de aceea încă nu i se întâmplase s-o dea jos niciun controlor, dar nu erau toţi drăguţi! demult, într-o iarnă, luase personalul de noapte pentru Bucureşti, îi plăcea să călătorească noaptea fiindcă nu-şi mai bătea capul cu unde o să doarmă, dar afurisitul de controlor, un bătrân scârbos şi libidinos, cuvântul *libidinos* îl învăţase la Centrul de ocrotire a minorilor, i-l explicase domnişoara Maria, o fată care lucra acolo şi care se purtase foarte frumos cu ea, şi libidinosu' a zis că dacă nu merge cu el în compartiment o dă jos din tren! cum însă afară era un ger grozav n-a avut ce să facă, s-a dus cu el, doar nu era să coboare în zăpadă şi să îngheţe! el a obligat-o să bea rachiu, s-au mai încălzit şi după aceea a început să abuzeze de ea, cuvântul *abuzeze* îl învăţase tot la Centru, aşa se exprimau toţi de acolo când era vorba că o fată nu se putea apăra în faţa unui bărbat, domnişoara Maria, care era un înger bun pentru toate fetele de la Centru, o învăţase multe lucruri, o

învăţase de pildă să coasă, să croiască haine şi, mai presus de toate, o învăţase să creadă în visul ei de croitoreasă, că Dumnezeu îi apără pe cei ce cred în visele lor! Eu cred în destin! afirmă doamna Brediceanu, singură în compartiment cu Lucreţia Pietraru, De aceea am venit la Cluj, dacă n-aş fi crezut n-aş fi venit! Ştiu că destinul mi-o va da înapoi pe sora mea geamănă! apoi o întrebă pe Lucreţia Pietraru dacă nu cumva revista pe care o răsfoia avea și un horoscop, Cred că da! răspunse cea întrebată şi deschise revista la cuprins ca să caute pentru doamna Brediceanu horoscopul, Eu sunt Peşti! își proclamă doamna Brediceanu apartenenţa astrală, aşteptând ca și tovarășa ei de compartiment să-şi decline identitatea zodiacală, Am găsit! declară aceasta amuzată, întinzându-i doamnei Brediceanu revista, dar neavând ochelarii de citit la îndemână bătrâna doamnă îi făcu semn mut să-i citească cu glas tare şi, ca să audă mai bine ce-i rezervau astrele pentru luna august, se apropie de Lucreţia Pietraru, *Nu vă obosiţi prea tare și alimentaţi-vă corect*, *mai ales în prima parte a lunii*! *Rezistenţa voastră fizică nu este foarte mare în această perioadă*, *la fel*, *unele schimbări care pot interveni în activitatea voastră cotidiană vă pot tulbura*, *iar stresul îşi poate spune cuvântul*, *din 5 august se mai iveşte o sursă de câştig*, *iar spre finele lunii*, *neplăcerile legate de străini şi de călătorii se mai diminuează*, *ocoliţi orice prilej de a fi denigrate*, Cam atât pentru peşti! doamna Brediceanu rămase puţin pe gânduri în urma previziunilor astrale ale revistei *Elle*, apoi, ca și cum și-ar fi amintit brusc, întrebă ce era cu câștigul acela după data de 5 august, Lucreţiei îi fu imposibil să lămurească acea curiozitate legitimă a doamnei Brediceanu, horoscopul prezis nu dădea niciun fel de explicaţii suplimentare, şi horoscoapele ca și oracolele greceşti sunt ambigue! declară doamna Brediceanu care cunoştea bine acest fapt, dar era firesc să fie aşa! Latura obscură a astrologiei ca ştiinţă a destinului uman se explică prin faptul că omul nu poate suporta psihic, fiind insuficient adaptat de la natură, să-şi cunoască viaţa dinainte!

Despre obscuritate, dragoste, pasiune, bani, succes şi sănătate, într-un cuvânt, tot despre destin se vorbea şi în compartimentul cadrelor didactice de la Şcoală Generală Nr. 10, *Viitorul vostru scris*

pe nisip, citea profesoara de istorie, doamna Livia Domide, din revista *Cosmopolitan*, E maniera, explică ea, în care prevăd viitorul magii arabi, pare foarte uşor de ghicit, mai ales, pe plajă, pe nisip,

evident! rostirea de către profesoara de istorie a acelor cuvinte, plajă şi nisip, trecu ca un flux magnetic prin mintea domnişoarei Ileana, stârnindu-i în suflet senzaţia că ascultă aievea revărsarea duioasă a mării până departe în larg, apoi acest foşnet lichid şi sărat îi rămase suspendat undeva în conştiinţă ca o dulce promisiune, doamna Eleonora Stelian, profesoara de ştiinţe naturale stătea tăcută în colţul ei fără să se gândească la nimic, poate doar, în viteza cadenţată a trenului, la voioşia sufletului scăpat de braţul lung al legii gravitaţiei, dar şi din infernul mut al politeţii casnice pe care îl împărţea în ultimul timp cu soţul ei, plecarea la mare picase cum nu se putea mai bine! doamna Victoria Constantinescu aştepta răbdătoare explicaţiile profesoarei de istorie care nu întârziară să vină, Este nevoie de un beţigaş cu care se trasează linii pe nisip, dar se poate şi pe o coală de hârtie, explică doamna Domide, şi, ca intelectuale şi profesoare ce erau, fiecare având în poşetă un blocnotes, o agendă, un creion, un pix, doamna Domide, deţinătoarea revistei oraculare se oferi să îndeplinească pentru colegele ei rolul magului arab, doamna Constantinescu, la fund cea mai bătrână dintre

…MMaMMIMIHB

Florina Iliş

Cruciada copiilor voi, cum îi plăcea să spună, preferând să folosească mai bătrână decât mai în vârstă cum ar fi spus oricare altă femeie, nu şi doamna Constantinescu însă care era convinsă că, pe lângă personalitatea ei puternică, faptul de a fi şi mai bătrână decât celelalte profesoare îi conferea un plus de autoritate, profesoara de română preferă aşadar să încerce prima ştiinţa oracolului arab, lăsându-se cu toată convingerea pe mâinile doamnei Domide şi ale magiei orientale, I se ceru să se concentreze asupra unei întrebări importante pentru destinul ei şi doamna Constantinescu îşi concentra gândul înspre destinul didactic şi pedagogic, destinul personal nemaiavând pentru ea nicio taină, îndeplinind acea primă obligaţie ritualică doamna Constantinescu îşi deschise agenda vişinie la data acelei zile, apoi, în liniştea intensă şi sacră din compartiment începu să traseze, şiruri de linii, ca şi cum ar face cu băţul semne pe nisip.

Ca şi cum s-ar fi înălţat de la catedră vocea aspră a unui profesor, peste veselia infernală a copiilor, se lăsă ca prin farmec liniştea, doar că semnul tăcerii nu fusese impus de către nicio autoritate didactică ci, pur şi simplu, de către bezna care, la intrarea într-un tunel, înlocuise

subit lumina din tren, pentru o clipă ciripitul neastâmpărat al fetelor dintr-a şasea, cărora le era frică de întuneric, amuţi şi, mai ales, pe Sonia, care nu mai fusese niciodată cu trenul, întunericul o surprinsese cu o intensitate în care încăpea toată groaza copilărească de a fi abandonat într-un loc întunecat şi umed, ţipătul ei teribil nu făcu decât să stârnească peste tăcerea generală râsul celorlalte fete care încercară în beznă s-o sperie şi mai mult pe Sonia căutând-o cu mâinile, ciupind-o, apoi, agitaţiei zgomotoase din compartiment i se adăugă şi gândul tulbure că împreună cu ele se afla un băiat, Mihnea care, chiar dacă se juca împreună cu fetele, avea chestia aia de băiat şi acest gând, ademenitor ca fiorul unui joc interzis îmbujora chipurile fetelor de o plăcere neexprimată, numai chipul Soniei, când lumina de afară reveni în compartiment, era alb ca varul, cu zâmbetul fricii întipărit pe faţă şi încercând să-şi umple ochii de lumina zilei de afară, n-o auzi pe Agnes care, roşie de excitarea abstractă a imaturităţii condiţiei ei sexuale, îi şopti în ureche că Mihnea încercase s-o prindă de acolo, Ştii tu de unde! că îi simţise mâna pe sub fustiţa ei albă, îţi dai seama?!

Pe Calman nu-l sperie întunericul, dimpotrivă, după ce-şi epuizase, în încercarea de a marca stâlpii de pe marginea căii ferate, aproape toată rezerva de salivă din gură, profită de lipsa luminii ca să se strecoare nevăzut pe culoarul aproape pustiu al vagonului, se descurca foarte bine în întuneric, viaţa în canale făcându-l să dobândească o cunoaştere profundă a beznei, dezvoltându-i în exces simţul văzului astfel încât lanterna mică pe care o purta tot timpul în buzunare nu-şi mai găsea rostul, pe lângă darul ochilor de pisică cărora nu le era frică de întuneric şi care contribuiseră a faima lui de ţigan năzdrăvan în lumea subterană, faptul că era nepotul dadei Angelica din Ferentari, cea care lega şi dezlega norocul oamenilor, dându-le sau luându-le partea, vindecându-i de boli sau băgându-i în mormânt, singura ghicitoare din tot Bucureştiul la care veneau barosanii, determinase în egală măsură condiţia statutului special de care Calman se bucura printre vagabonzii capitalei.

Lăsând deoparte cărţile cu destinul lui Calman, dada Angelica din Ferentari îi ceru nepoatei sale, Garofiţa, pipa cu ierburi! Era cel mai potrivit moment pentru ca bătrâna vrăjitoare să se cufunde în fumul albastru străveziu produs de iarba încinsă în vârful vechii sale pipe, în asemenea momente, când durerea grea din picioare se topea instantaneu în graţia aurie a unei stări ce o făcea să alunece imaterial

peste marginile muntelui de carne ale trupului ei, eliberând-o din orizontul conştiinţei, dada Angelica cădea într-un extaz profund, fără cuvinte, ajungând să-şi închipuie vedenii despre ceea ce cărţile de ghicit îi ascundeau în semantica lor indescifrabilă şi acele viziuni o ajutau să descâlcească şi să urmărească mersul nevăzut al lucrăturilor farmecelor sale, conferindu-i, în plus, o nepreţuită doză de cunoaştere în dezlegarea tainelor, Garofiţa, ţiganca cea tânără, îngheţă de frică când dada îi ceru pipa, ştia că pipa nu se găsea nicăieri, o căutase de dimineaţă s-o cureţe, n-o găsise nici pe noptiera de lângă patul uriaş al bătrânei, nici în bufetul din bucătărie, nici sub pernele de mătase lucioasă, viu colorată, răsfirate peste tot prin casă şi nu era nici în baie, Garofiţa răscolise şi prin grămezile de haine din camera cea mică, pe sub saltele de pe jos, o căutase toată dimineaţa fiindcă ştia că va veni momentul când dada o va cere, dar n-o găsise, parcă intrase în pământ, sau, şi mai rău, parcă o luase necuratul! Sub ochii dadei

Florina Iliş

Cruciada copiilor

Angelica, care îşi aştepta cu nerăbdare porţia de iarbă, Garofiţa se prefăcea că cercetează cu luare aminte încăperea, Fă, adă odată pipa aia! îi strigă nerăbdătoare bătrâna, Mai bine mi-ar fi cerut rachiu! gândi Garofiţa pe jumătate amorţită de frică.

Mai bine i s-ar fi cerut să facă un *web site* complex, cu *shockwave*, interfaţă grafică, animaţie, meniuri interactive, Mai bine i-ar fi dat, gândea Ilarie, să demonteze un calculator întreg în cele mai mici componente, să bulească un hard sau să pătrundă ilegal în serverul de la ea şi să infiltreze acolo un virus! şi tot i s-ar fi părut mai uşor decât să dea de capătul unei formule în latină, *sator arepo tenet opera rotaş*, şi să înţeleagă cum era posibil ca aceste cinci cuvinte întoarse pe toate părţile să refacă constant aceeaşi ordine lexicală! Ce să mai vorbim despre misterul din contul său de e-mail unde cuvintele apăreau şi dispăreau pe măsură ce le citea, nu izbutise fireşte să le imprime! din imprimantă, atunci când îi dăduse comanda de prinţ, nu ieşise decât hârtia goală, fără text! cum să imprimi neimprimabilul!?

Semnele ale căror urme doamna Constantinescu le lăsase apăsat pe hârtie, nişte simple liniuţe rânduite pe patru rânduri, conţineau deja imprimat în ele un adevăr despre doamna Constantinescu ce urma să fie revelat de îndată ce doamna Domide va fi împlinit, în compartimentul profesoarelor de la Şcoala Generală Nr. 10, datoria

magului arab, profesoara de istorie numără liniuţă cu liniuţă şi scrise în dreptul fiecăruia dintre cele patru rânduri de linii numărul corespunzător, apoi, în funcţie de numărul par sau impar al numărului de liniuţe, ar fi trebuit să facă o linie sau un punct în dreptul fiecărui şir, la doamna Constantinescu se dovedi că toate numerele erau impare, ceea ce îi punea destinul sub semnul lui *Tari h*, însemnând în limba română *drum*, după cum explică doamna Domide, apoi îi întinse doamnei Constantinescu revista, ca să citească cu propriii-i ochi literele cărţii destinului său! Cum însă profesoara de română nu avea niciun secret şi nicio taină faţă de colegele ei, citi cu voce tare revelaţia astrelor, *Tari h este simbolul focului care se aprinde brusc, este un drum, o şosea, o pistă de lansare, natura sa este masculină, impulsivă, spontană, prevesteşte un drum*, la cuvântul *drum* doamna Constantinescu rămase puţin pe gânduri, Oare nu se afla ea în acea clipă pe drumul prevestit de oracolul arab?! într-adevăr! exclamară într-un cor toate profesoarele din compartiment, într-o zi numai potrivită pentru coasă, dorinţa lui badea Vasile de a porni la drum să-şi vadă nepotul nu fusese prezisă nici de oracole, nici de visele babei sale care, de la o vreme încoace prinsese obiceiul să viseze noaptea toate câte se întâmplau peste zi ca şi cum acestea i-ar fi fost arătate după pravilă! de cum ajunse acasă, badea Vasile îi ceru femeii să-i pregătească un lighean cu apă să se spele, Doamne fereşte, omule! se tângui ea, Doar nu-i fi beteag! cele două nepoate pe care lelea le trimisese cu prânzul la cosaşi nu-i spuseseră nimic când se întorseseră, dimpotrivă, traista goală de merinde dovedise, dacă mai era cazul, că cei trei cosaşi mâncaseră bine, Nu-s beteag, femeie! n-am fost niciodată mai sănătos ca acum, dar trebuie să merg la oraş, să-mi văd nepotul! Vai! se văicări femeia, da' ce-a păţit Cazimir? ce ţi-a venit aşa deodată, omule? N-are nimic băiatul, mi s-a făcut mie, uite aşa să-l văd! şi fă bine adă-mi odată ligheanul ăla cu apă! cu mersul mărunţel bătrâna începu să pregătească cele de trebuinţă, apă în lighean, haine bune şi se mai gândi că dacă tot se ducea moşul la oraş să le mai trimită copiilor nişte lapte, ouă, smântână, Dar ce l-o fi apucat pe omul ăsta aşa din senin?! Şi cum de nu-i apăruse în vis niciun semn de drum? dacă stătea însă să se judece mai bine auzise de cu dimineaţă tăuind o ţarcă-n bătătură, Asta nu era de bine! medita bătrâna în sinea ei, neînţelegând şi pace! dorinţa bărbatului ei de a-şi vedea nepotul.

Alături de Bogdan şi Octavian, Cazimir aştepta nerăbdător să

intre în posesia informaţiilor celor doi cercetaşi trimişi cu misiunea specială de a afla în ce compartiment se instalaseră cei dintr-a şaptea şi, implicit Tiberiu, ţinta de atac a grupării clasei a şasea, grupare care mai era cunoscută, după inelul desenat pe degetul mic de la mâna stângă cu ajutorul unui marker negru, provenit din proprietatea şcolară a lui Octavian, şi sub numele de cod *frăţia inelului*, Râul, cel pentru care se organiza întreaga manifestare belicoasă, îi informă pe băieţi că urmau încă trei tunele până la Câmpia Turzii, sugerându-le să-l prindă pe Tiberiu la intrarea într-un tunel, ceea ce i-ar fi scutit de privirile indiscrete ale celorlalţi elevi, Propunerea sa tactică fiind acceptată, fără comentarii, de către întreaga echipă, băieţilor nu le mai rămânea decât să-şi ocupe fiecare poziţia strategică prevăzută de tactica de atac, Râul trebuia să-i supravegheze pe profesori şi, eventual, să le distragă atenţia în

cazul în care aceştia ar bănui ceva din misiunea secretă a frăţiei, de restul, adică de întreaga operaţiune se vor ocupa Cazimir, Octavian, Bogdan şi Gabriel, în timp ce Arpad şi Denis urmau să controleze, unul într-o parte a vagonului, celălalt în partea opusă, aria de acţiune a trupei de comando.

Cu ascuţimea simţurilor de locuitor al canalelor, Calman înţelese, din prudenţa exagerată cu care se mişcau cei doi băieţi pe culoarul vagonului, că urmăreau ceva anume, nu era prea greu să-ţi dai seama că pentru cei doi trimişi în recunoaştere spionatul nu era tocmai o îndeletnicire care să le evidenţieze abilităţile ba, dimpotrivă, stângăcia cu care înaintau pe culoar le dezvăluia imprudent toate intenţiile, în lumea marginală, în care era nevoit Calman să-şi ducă existenţa, a-ţi trăda scopurile în felul în care o făceau cei doi băieţi ar fi reprezentat calea cea mai sigură pentru eşec şi, implicit, atragerea porţiei obişnuite de ostilităţi între grupările adverse, fără să fie în posesia unor cunoştinţe de detectiv în interpretarea felului de manifestare a infractorilor, Calman intui, după modul în care cei doi băieţi aruncau priviri iscoditoare înspre compartimente, că aceştia se găseau în căutarea cuiva şi înţelese că spionarea compartimentelor nu corespundea tocmai unor intenţii amicale ba, dimpotrivă, mirosi Calman, părea să fie vorba de un anumit gen de afacere, fie de răzbunare, fie de putere între tabere! mai realiză că rolul celor doi se reducea la căutarea unor informaţii şi că cei care aveau cu adevărat

comanda se găseau undeva în tren, pregătiţi pentru momentul potrivit al atacului, când ajunseră în dreptul compartimentului cu băieţii dintr-a şaptea Arpad şi Denis se opriră, Arpad îl chemă în ungureşte pe Lorand afară pe culoar, la trei paşi de ei, în maghiară îi auzi Calman vorbind, dar necunoscând limba nu reuşi să afle mai multe, oricum, după graba cu care se retrăseseră apoi cei doi spioni înţelese că aceştia îşi îndepliniseră misiunea, Calman propunându-şi în sinea lui să rămână pe aproape, să vadă ce se întâmplă şi, de ce nu, să se distreze pe seama mucoşilor! moment în care trenul se cufundă din nou în bezna unui tunel.

Totul se întunecă în faţa ochilor dadei Angelica din Ferentari când Garofiţa, nepoata ei, îi spuse cu sfială şi teamă în glas că pipa cu ierburi nu era nicăieri! o pusese din nou să răscolească toată casa, dar nimic, pipa dispăruse! *Kon rodela*, *arakhela* /cine va căuta, va găsi! rosti printre dinţii gălbejiţi de tutun bătrâna ţigancă şi-n gura ei acele cuvinte nu corespundeau unor îndemnuri de natură filosofică, tăria cu care le rostise făcându-le să sclipească în aer ca tăişul securii unei sentinţe irevocabile, Va fi vai şi amar de capul celui care îşi însuşise sacra pipă! De-i lucru făcut de bărbat nici cu gândul nu gândeşte ce-i în stare dada Angelica să-i facă, îi sare ochii din cap şi-i piperează bine, îi pune smoală în păr şi-i beleşte pielea ca la oaie, apoi i-o sărează şi-o înalţă într-un par la drumul mare, îi crapă cu cuvântul boaşele şi-l târăşte până la ea ca şarpe e pocăit să mărturisească, de-i lucru de femeie blestemul e la fel de cumplit, nimic din părţile intime femeieşti nu va avea scăpare în faţa puterii blestemelor ei care atingeau până şi pruncii nenăscuţi din pântece! vrăjitoarea n-o să aibă milă cu cel ce îi luase din casă semnul incontestabil al puterii sale, pipa cu ierburi! îl va chinui şi-l va urmări cu blestemul ei câte zile a avea şi, dacă nu-i chip, până şi-n cealaltă lume îl va face să se teamă, Nu-i! pipa nu era nicăieri! Garofiţa, paralizată de groază, înţelese-hotărârea rea din ochii întunecaţi ai vrăjitoarei şi amuţi, Pe covorul din mijlocul încăperii, cu toată liniştea grea a iadului pe chip, tremurând în valurile de carne neagră, temuta vrăjitoare Angelica din Ferentari trebuia mai întâi să afle cine era hoţul şi întinse mâna după cărţile soioase, O fi din neamul lui Petrea Scurtu care vrea să-ţi ia clienţii! bâigui Garofiţa şi, înainte de a tăia cărţile, bătrâna ţigancă nu făcu decât un semn scurt cu mâna, Pleacă!

Domnul Bratu se păstra pe peronul dintre liniile doi şi trei pe

poziţii ferme, nu va ceda niciun centimetru pătrat în faţa aerului de seducţie cu care se înveşmântase doamna Cristea, ademenindu-l, era o femeie cu totul măritată, dar care, într-un mod prea pasionat ca să nu fie suspect, arătase un viu interes faţă de munca lui de cercetare sociologică, Era adevărat că pe domnul Bratu îl interesau toate acele lucruri şi că ar fi povestit oricui cu aceeaşi plăcere despre puterea invizibilă a mass-media şi despre influenţa acestora asupra psihicului uman, reprezentând tema şi chiar titlul tezei sale de doctorat, *Mass-media şi influenţa acestora asupra psihicului uman*. *Analiză sociologică*, dar nimeni până atunci nu-i mai sorbise cu atâta interes, aproape erotic, cuvintele! De aceea se lăsase purtat de val, expunându-şi, neatent la jocurile femeii, concluziile la care

Florina Iliş

Cruciada copiilor ajunsese prin cercetările sale, Timp de aproape o oră îi vorbise doamnei Cristea despre concepţia sa, informând-o chiar şi despre *omul mediatic*, reproducându-i cuvânt cu cuvânt definiţia pe care el însuşi o propusese în teză, *omul mediatic reprezintă interacţiunea dintre informaţiile despre lume pe care omul le dobândeşte pe cale naturală*, *informaţii*, *însă*, *care sunt pe zi ce* trece *tot mai intens controlate de noile asalturi ale tehnologiei virtuale*, *şi imaginea unei realităţi concepute sub efectul unei atente şi constante mediatizări*, Exemplul cel mai elocvent prin care domnul Bratu îşi elaborase concepţia vis-à-vis de omul mediatic avea în vedere perspectivele de mediatizare diverse ale Războiului din Irak, dar desigur, nu o va plictisi pe doamna Cristea cu amănunte de politică externă, ceea ce dorea totuşi să sublinieze era faptul că analiza factorilor care contribuiau la crearea învelişului informaţional al individului constituia partea teoretică a cercetării sale, conceptul de *om mediatic* aparţinându-i, fireşte, în întregime, iar în ceea ce privea partea de analiză practică, îşi recunoştea modesta contribuţie în elaborarea, pe categorii de vârstă, a caracterului de informaţie care producea cea mai puternică impresie asupra personalităţii umane, precum şi în analizarea pertinentă a opţiunilor mijloacelor preferate de difuzare! E târziu, se trezi doamna Cristea brusc, încercând să risipească pânza magică ţesută în aer de cuvintele lui, trebuie să plec, a fost foarte interesant, mulţumesc! La revedere! şi cum doamna Cristea îl lăsă pur şi simplu pe peron, salutându-l grăbită din mers, domnul Bratu care îşi formulase în minte un refuz cât mai politicos pentru

femeia care crezuse că-l va invita cu siguranţă undeva sau chiar să-l roage s-o conducă acasă, intenţionând ca prin refuzul său s-o facă cât mai conştientă de atitudinea de dispreţ suveran pe care o avea în faţa frivolităţii feminine, rămase total descumpănit pe peron, neînţelegând nimic din graba subită a femeii şi, pe măsură ce mulţimea umplea din nou peronul, o pierdu din ochi pe doamna Cristea dându-şi seama că, după ce-l ascultase vrăjită timp de o oră, plecând, femeia luase cu ea şi şansa neaşteptată de a mai cuceri o femeie după patru ani de la pronunţarea sentinţei divorţului său! Era cu maşina, ar fi putut cel puţin să fie politicos şi s-o întrebe dacă să n-o conducă undeva, poate acasă, se purtase ca un tâmpit, la urma urmei copiii lor erau colegi de clasă! Doamna

Cristea fugise speriată nu de domnul Bratu pe care-l intuise bine în acel scurt răstimp petrecut împreună, nu părea să fie deloc genul de bărbat care să ia iniţiativă în faţa unei femei, cu atât mai mult cu cât în situaţia ei de femeie măritată lucrurile nu aveau cum să meargă de la sine, era convinsă că el nu va face niciodată primul pas, chiar dacă acel pas mărunt i-ar aduce fericirea, din partea lui doamna Cristea putea pleca liniştită, nu de domnul Bratu fugise doamna Cristea, ci de ea însăşi! de acea femeie pe care o văzuse ivindu-se bucuroasă în sufletul ei, de acea femeie care se înflăcăra fericită la gândul că inima ei mai putea tresaltă la cei treizeci şi nouă de ani ai ei de o emoţie fierbinte, pe acea femeie, al cărei erotism se aprinsese ca o scânteie, trebuia s-o ucidă până mai avea timp şi putere asupra ei, trebuia să ajungă în faţa gării, să ia un taxi şi să plece acasă!

Fixând cu privirea valetul de tobă, cel pe care magica artă divinatorie îl desemnase ca principalul vinovat în dispariţia pipei ritualice, dada Angelica din Ferentari deţinea puterea de a stârni asupra acelei figuri colorate binecuvântările raiului sau caznele iadului, după cum îi va ei îi voia! valetul de tobă! Bărbat, nu muiere! lucrase curat, fără complici, Cine să fie oare? Vrăjitoarea îşi plimbă vârful degetului mare peste imaginea valetului de tobă, se opri cu vârful unghiei negre în zona capului şi, vrând parcă să-i străpungă ţeasta şi să scormonească în creierii lui după adevăr, împunse figura valetului cu o seninătate aproape disperată, neprevăzută însă de justeţea legilor consacrate ale magiei, acea acţiune de intervenţie neconvenţională se dovedi un eşec, dada Angelica nu izbutise decât să obţină un crater mărunt în cartonul colorat al cărţii fără să afle nimic în plus despre

identitatea ascunsă a valetului de tobă şi, preţ de o clipă, chipul necuvântător al valetului cu capul întors într-o parte, o făcu să ezite, înainte de a abate asupra lui pedeapsa cumplitului blestem şi înainte de a o chema pe Garofiţa, ca să-i aducă cele trebuincioase pentru făcătură să facă totuşi o pasienţă! Doar aşa, ca să fie sigură! Era conştientă vrăjitoarea că forţele întunericului, odată stârnite, nici chiar ea însăşi nu ar mai putea să le oprească până când groaznica lor misiune nu s-ar împlini în litera exactă a blestemului, Nu putea fi Calman! şi totuşi acel pui de drac, care preferase să plece de acasă şi să trăiască în bande prin canalele bucureştene, îi apărea mereu în cărţi, valetul

Florina Iliş

Cruciada copiilor de tobă! Şi-l amintea cum de la o vârstă fragedă începuse s-o poarte într-un cărucior pe mă-sa, Stela oloaga, o ridica de unul singur cât era de slăbănog, o punea în cărucior şi pleca cu ea prin târguri, strângea de pomană atât cât le trebuia, dada Angelica îl urmărea de la fereastra blocului, vedea încrâncenarea tancului de a-şi sprijini mama pe nişte picioare de cârpă, dar nu se lăsa pezevenghiul până când n-o aşeza ca pe o cucoană în căruciorul pe care-l împingea greu prin hârtoapele cartierului, niciodată nu aflase vrăjitoarea ce bărbat întreg la minte îşi făcuse de lucru cu o femeie atât de nenorocită ca fata ei cea mare, Stela, născută dintr-o legătură nelegitimă, cu toată ştiinţa ei magică nu izbutise să afle niciodată cine fusese cel ce-o batjocorise şi-o lăsase cu burta la gură, tot neamul lor se aşteptase ca oloaga să nască o stârpitură, dar adusese pe lume o albeaţă de prunc cum nu se mai pomenise neam de neamul lor de vrăjitori, nu putea fi decât un rumân tatăl băiatului, unde se mai pomenise ţigan cu ochii albaştri şi părul blond?! Murind, Stela oloaga îşi dusese taina cu ea în mormânt şi din ziua aceea, asta se întâmplase în urmă cu patru veri, Calman îşi luase lumea în cap, o mai vizita uneori ca să-i spună câte ceva despre cum îşi împărţeau puterea între ele clanurile ţigăneşti, câteodată aducându-i clienţi, dar niciodată ca să rămână şi să înveţe de la ea vrăjile! Nu-i prost deloc michiduţă! să fie oare el valetul de tobă pe care i-l scoseseră cărţile înainte? prima pasienţă i se închisese fără să primească un răspuns satisfăcător la întrebarea ei chinuitoare, Explicaţiile sumare pe care Ilarie le găsise în dicţionarul de latină pentru cele cinci cuvinte ale oracolului său, *sator arepo tenet opera rotaş*, nu se dovediră a fi deloc concludente, ştia că

nu se va putea descurca singur în descifrarea lor! a traduce doar cu ajutorul dicţionarului fiecare cuvânt în parte dintr-o expresie sau o formulă consacrată şi, mai ales, într-o limbă precum latina presupune o neinspirată doză de naivitate, caracteristică celor neiniţiaţi sau chiar idioţilor! Şi dacă era un profan sau un tâmpit în arta combinatorie şi sacră a cuvintelor de ce tocmai lui îi trimiseseră aşa ceva?! Ar fi trebuit să apeleze la un latinist, dar din păcate nu cunoştea pe nimeni! I se părea straniu, dar şi normal totodată ca să se concentreze asupra unei formule latineşti când avea în lucru un site pentru un post local de radio şi o dată limită de definitivare a acestuia, două săptămâni! dar, într-un mod inexplicabil, descifrarea acelei formule i se părea vitală şi extrem de semnificativă pentru destinul său, ca şi cum de dincolo de marginile concrete ale existenţei i se făcuse un *semn*, dezvăluindu-i-se semnificaţia unui mesaj important, în timp ce interfaţa grafică la care lucra, animaţia, meniurile interactive, complexul *Java Scripts* şi tot ceea ce însemnase până atunci viaţa lui obişnuită nu constituise, în esenţă, decât o staţie temporară în aşteptarea acelui *semn* care, dacă va izbuti să-l interpreteze, îi va revela sensul real al destinului său întocmai cum *v* a reactiv chimic oarecare face să apară imagini pe o hârtie fotografică expusă! Să intre pe chat şi să întrebe acolo despre formula latinească! Cum de nu-i venise ideea mai repede?! îşi tastă numele de cod, Anselm, apoi parola, şi primi acces în camera comună de discuţii, chatul în care era înscris Ilarie avea o politică extrem de riguroasă în ceea ce privea standardele intelectuale ale membrilor săi, nu putea pătrunde oricine, iar calitatea de membru deplin se putea obţine doar în urma unei perioade grele de probă, de obicei discuţiile se învârteau în jurul marilor probleme de filosofie ale omenirii, dar şi de programare, marea majoritate a celor înscrişi fiind binecunoscuţi analişti programatori, dar şi indivizi care gândeau şi îşi puneau problemele grave cu care se confrunta omenirea, terorismul, războiul din Irak, ciocnirea civilizaţiilor, preţul petrolului, răspândirea şi controlul viruşilor informatici! Ilarie urmări pe ecran numele celor prezenţi, îşi dăduseră parcă cu toţii întâlnire acolo, Solomon, Platon, Confucius, Buddha, Zoroastru, Muhammad, Leonardo etc, după cum observă rapid Ilarie dialogul general se învârtea în jurul intervenţiilor americane din Irak, a ultimelor executări de ostatici, i-ar fi plăcut şi lui să intervină, dar nu prea avea timp, îi salută numai, *hello everybody*! Pe chat discuţiile se purtau în engleză, mai precis într-un fel de jargon

specific, un amestec de engleză abreviată şi de limbaj artificial, accesibil doar celor familiarizaţi cu jargonul filosofic şi cel informatic, Ilarie îl aborda în mod direct pe Socrate chemându-l în private room, *InYh*, tastă Ilarie, ceea ce însemna *I needyour help* /şi răspunsul celuilalt veni cu promptitudine, *Go on*, *kid*! apoi fără alte introduceri Ilarie scrise direct formula latinească *sator arepo tenet opera rotaş*, *What does it mean*? *Do u know*? apoi aşteptă înfrigurat

Florina Iliş

Cruciada copiilor răspunsul, *TO*! *time out*! ceru Socrate, OK, acceptă Ilarie, / *will come back*! înainte însă de a părăsi private room-ul şi de a-şi închide fereastra numitul Socrate mai scrise un cuvânt, *Searching*! O comandă de căutare se declanşase şi în capul lui Tiberiu, doar că informaţiile pe care le deţinea creierul lui de treisprezece ani, singura zonă de căutare la care avea acces în acel moment, nu puteau fi comparabile cu cele din memoria exponenţială a unui computer performant, aceasta fiind, de altfel, şi singura explicaţie plauzibilă a insuccesului căutării sale de natură lingvistică, adică sinonimul pentru *măcelar sângeros*! Elev în clasa a şaptea, mai sus pomenitul Tiberiu, şi-a manifestat până acum prezenţa în evoluţia evenimentelor oarecum indirect şi din poziţii diametral opuse, pe de-o parte elevul dintr-a şaptea a fost strecurat în povestire într-o manieră, s-ar putea spune, romantică, dacă n-ar trebui să ţinem cont de vârsta protagoniştilor, insinuându-se, după cum bine se ştie, în gândurile unei fete, pe nume Sonia, a cărei unică preocupare de natură sentimentală, legată de pseudonimul sub care s-ar putea ascunde Tiberiu în oracolul lui Agnes, a răspândit deja în povestirea noastră parfumul candid al primilor fiori de iubire, pe de altă parte, însă, la acelaşi elev, la Tiberiu, s-au făcut şi anumite referinţe extrem de belicoase, persoana acestuia făcându-se responsabilă de prejudicierea intereselor de frăţie a băieţilor din clasa a şasea, toţi pentru unul, unul pentru toţi, băieţi care, după s-a putut constata, se arătaseră dispuşi să-i aplice vinovatului o pedeapsă exemplară din partea lui Raul pe care denunţătorul Tiberiu îl demascase în activitatea sa de fumător începător şi-l deferise justiţiei didactice, un incident care la încheierea anului şcolar se soldase cu scăderea drastică a notei la purtare a minorului împricinat! fără să fie conştient de toate acestea Tiberiu căuta în compartimentul de băieţi al clasei a şaptea A de la Şcoala Generală Nr. 10 un sinonim pentru *măcelar sângeros*, un mare pasionat de rebusuri, Tiberiu îşi frământa

creierii pentru un cuvânt din cinci litere, prima literă fiind e şi ultima p, ca sinonim pentru *măcelar sângeros*, era un rebus care avea pe verticală numele actorului său preferat, van damme, iar pe orizontală un film în care celebrul actor jucase, regreta că nu se găsea profesoara lor de română prin apropiere, doamna Constantinescu, s-o întrebe pe dânsa, Eforturile sale de căutare neducând la niciun rezultat concret, abandonă o clipă căutarea, mai completă pe orizontală un alt cuvânt, *nărav*, pentru *prost obicei*, ajungând astfel la trei litere din sinonimul necunoscut pentru *măcelar sângeros*, prima *e*, a doua *a* şi ultima/», dar tot nu realiză care era cuvântul acela şi nemulţumit de sine, îşi redirecţionă atenţia în partea de jos a rebusului, mai avea şi acolo nişte cuvinte care nu-i ieşeau, sinonim pentru *hotărât*, din cinci litere, dar nu mergea, completă pe orizontală cuvântul *băcan*, adică vânzător la prăvălie, un pe, abrevierea de la Paul dima, şi zâmbi triumfător fiindcă îi ieşise sinonimul lui *măcelar sângeros*, adică *casap*, astfel încât partea de sus a rebusului cu van damme era aproape gata, urma partea de jos, sub orizontala de mijloc a rebusului unde trebuia să iasă numele unui film în care jucase actorul lui preferat, sinonim pentru *morali*, nu prea ştia elevul ce vrea să însemne *morali*, şi Tiberiu se poticni din nou la un sinonim.

Doamna Constantinescu, ca profesoară de limba şi literatura română, dar şi ca posesoare a unui titlu de doctor în psihopeda-gogia şcolară, nu prezenta neclarităţi în privinţa sinonimelor, pentru domnia sa limba română era curată ca lacrima în exprimarea măsurii exacte a lucrurilor şi a realităţii doar că oamenii, din perverse şi parşive interese, se încâlceau în ambiguizarea sensurilor concrete ale cuvintelor! dacă Tiberiu ar fi venit să o întrebe pe profesoara lui de română sinonimul la *morali* ar fi nimerit în compartimentul profesorilor de la Şcoala Generală Nr. 10 chiar în mijlocul unei dezbateri pe teme de moralitate şi imoralitate, dezbatere care, având în vedere subiectul delicat al acesteia nu ar fi fost probabil tocmai recomandată pentru auzul inocent ale unui elev de treisprezece ani, punctul de plecare al aprinsei discuţii din compartiment constituindu-l un articol dintr-un mare cotidian care comenta un documentar cnn despre prostituţia infantilă de pe străzile Bucureştiului, *Copil închiriat de tatăpedofililor*, acesta era articolul care stârnise verva moralizatoare a doamnei Constantinescu, Problema turismului sexual în România, credea profesoara de română, nu este ruşinea noastră, ci

este ruşinea occidentalilor care vin aici pentru asta! Uitaţi-vă ce scrie în ziar, un britanic care organizează prin intermediul unei pagini de internet venirea în România a cetăţenilor occidentali pentru a-şi împlini cât mai ieftin

Florina Iliş

Cruciada copiilor poftele sexuale! România e mai aproape şi mai puţin costisitoare decât orice ţară din Asia de sud-est! Mi se pare însă revoltător, continuă să peroreze doamna Constantinescu, atunci când tatăl însuşi îşi împinge copilul în braţele acestor indivizi! Poftim, arată demonstrativ cu mâna spre ziar, *40 de euro o partidă cu copilul meu*! şi începu să citească cu intonaţie discuţia dintre reporterul cu camera ascunsă care se prezentase drept client homosexual şi tatăl-peste, *Ţi-o trage pe la spate şi în gură*. *Dar tu nu i-o tragi*. *Înţeles*? *O* cameră digitală sony îl făcuse pe Calman conştient de sarcina erotică insuportabilă a trupului său, aparatul acela pervers şi sclipitor, cu care se deprinsese în casa Olandezului, îl ajutase să se trezească din transa suavă a virginităţii cărnii sale, la Olandez ajunsese trimis de Scripcaru, unul din oamenii lui Baronu, violonist într-o trupă cunoscută de manele, dar şi cel mai talentat peşte din reţeaua Baronului, când îl luase pe Calman deoparte ca să-i explice ce avea de făcut, Scripcaru îl asigurase că va câştiga o grămadă de bani, Cine dracu' a mai văzut jagardea cu părul blond şi cu ochii albaştri, o fi fost tat tu strigoi, din ăla de fură fecioria fetelor, s-au mai auzit de-astea! Eşti frumos ca o vioară, derbedeule! O să-i placi Olandezului, şi ăla e blond! Vrea numai nişte poze, atât! Şi ies biştari! Ne-am înţeles? Da, şefu'! La început au fost numai poze, după care, fascinat de prestaţiile lui Calman, Olandezul adusese camera digitală şi, în regia lui răbdătoare, Calman învăţase să se îmbăieze, să-şi înfăşoare şoldurile în prosopul moale, să se dea cu parfumuri şi să se lase mângâiat de patimile virtuale care se încolăceau spre trupul lui prin labirintul de fire ce punea în mişcare universul tehnologic din casa Olandezului, totul se înregistra şi se transmitea *live* pe calculator, aşa îi explicase Olandezul arătându-i filmele, nici nu bănuise Calman că avea în dotare un penis aşa fălos şi predispus la perversiuni mărunte şi inocente cu camera digitală, şi ori de câte ori Olandezul îndrepta înspre el ochiul magic al camerei îşi închipuia că aude ridicându-i-se în sânge păsări uriaşe al căror fâlfâit îndepărtat de aripi îi aprindeau în trup focuri înalte şi insuportabile, jocurile lui îl excitaseră într-o zi atât de dureros pe Olandez încât

acesta lăsase camera digitală şi se aruncase în patru labe pe covor şi, cu o disperare rugătoare în ochi, întorcând spre Calman albeaţa umedă a dosului de poponar, îl implorase să i-o tragă, psalmodiind fără şir în limba lui pietroasă, Calman văzuse atâta dureroasă poftă în ochii Olandezului încât pentru o clipă i se făcuse milă de el, şi chiar ar fi fost dornic să-i îndeplinească dorinţa dacă ar fi ştiut ce anume trebuia să facă, era una să-ţi fluturi drapelul în faţa camerei digitale şi să te laşi mângâiat de la zeci de kilometri depărtare şi cu totul altceva să i-o tragi, pe bune, unuia în regiunea aia ruşinoasă de la spate! se speriase atunci şi fugise, lăsându-l pe Olandez în violenţa risipei de sământă de pe covorul roşu din apartamentul de trei camere închiriat în centrul Bucureştiului, Te caută Olandezu, îi spunea Scripcaru de fiecare dată când îl vedea, dă pe tine oricât, de ce dracu' nu te duci? Vrea să te ia cu el în Olanda, să te facă om, şi tu jagardea proastă, te-ai dat la fund! Ce te-ai răcit aşa la gambetă, frumosule? Nici nu ştii cât valorezi, mă pramatie! Te cer olandejii şi nemţălăii! Nu cunosc nicio curvă în Bucureşti să aibă atâta succes ca tine şi, tu, păsăroiule! Ce dracu' le-ai făcut de i-ai scos din minţi? Am putea scoate biştari faini, numai euroi, ce zici, mă băiatule! Nu mă mai duc la el! izbutise să spună şi, cum era la vârsta interioară la care socotea că simplul fapt de a recunoaşte cu glas tare lipsa de experienţă sexuală îl proiecta din nou în anii copilăriei de care încerca cu atâta disperare să se lepede, tăcuse asupra adevăratului motiv al refuzului de a-l revedea pe Olandez, Nu mă face să-i pun pe băieţi să-ţi pocească mutra de lipitură fermecată! Eşti doritor ca femeile, inocent ca pruncii, ptiu drace, cu Scripcaru nu-ţi merge, auzi, mă, pramatie! Cu toate ameninţările Scripcarului nu s-a mai dus la Olandez, îi fusese de ajuns să ceară protecţia dadei Angelica pentru ca oamenii Baronului să-l lase în pace, era nepotul faimoasei vrăjitoare şi nu-l puteau atinge atâta timp cât puterea vrăjilor ei îi ţinea capul în mâini, protejându-l, chiar şi după ce fugise din nou din casa ei, Calman nu încetase să simtă înfăşurat în jurul lui suflarea cu care bătrâna îi descântase de cel rău, poate de aceea îi furase pipa şi inelul, ca să nu se vadă că dorinţele care-i fluturau pe umeri ca pânzele unei corăbii, îmbiindu-l în depărtări, erau croite după măsurile unor uriaşi.

O pelerină fermecată! strigă triumfător Denis, cel poreclit de toţi Harry Potter, Denis credea în compartimentul băieţilor din clasa a şasea că singura soluţie pentru prinderea lui Tiberiu ar fi folosirea

unei pelerine fermecate, Da, şi de unde iei pelerina asta.

Florina Iliş

Cruciada copiilor deşteptule? îl întrebă Octavian cu îngăduitoare ironie, Păi, îi explică Denis, uite, orice haină poate deveni o pelerină fermecată dacă ştii să spui asupra ei vraja potrivită! Te faci astfel nevăzut duşmanilor şi celor care-ţi vor răul! Eu am pe mine un astfel de tricou, se lăudă Denis! purta un tricou galben cu vişiniu având emblema şcolii de vrăjitorie Hogwarts, îl primise cadou de la unchiul lui Ştefan care i-l adusese tocmai din Anglia, Denis îmbrăca tricoul favorit ori de câte ori voia să se facă nevăzut celorlalţi şi, mai ales, atunci când prefera să-şi evite tatăl vitreg! De eficacitatea fermecată a tricoului său Denis se convinsese nu numai o dată, ci de nenumărate daţi, ori de câte ori îl îmbrăcase simţise cum privirile tatălui său vitreg alunecau pe lângă el fără să-l vadă, vraja tricoului funcţionând întotdeauna fără greş, făcându-l pe Denis, atunci când invizibilitatea sa nu ajungea să devină insuportabilă, ascunzându-l chiar şi celor care îşi dorea cu mută disperare să-l observe, mama sau colegii de clasă, să se bucure din plin de toate avantajele de a fi invizibil! Când ne-am dus să vedem unde se află Tiberiu, explica Denis, am activat funcţia magică a tricoului şi nu ne-a văzut nimeni! Pot să mă fac nevăzut când vreau eu! se lăudă atrăgând asupra lui privirile neîncrezătoare ale băieţilor, Dă-i drumul, să vedem şi noi! îl invită Gabriel, Dar nu merge aşa în faţa prietenilor, se înroşi Harry Potter, funcţionează numai pentru duşmani! dacă voi mă vedeţi cu acest tricou, le explică el, înseamnă că nu-mi vreţi răul, sunt invizibil doar celor care nu mă iubesc! şi Denis conveni în logica indestructibilă a credinţei sale în magie că o astfel de persoană, incapabilă să-i dovedească o oarecare afecţiune, nu era altul decât ofiţerul de armată Amoniu Brumam, tatăl lui vitreg, Bine mă, Harry Potter, râse Cazimir, spune-ne unde-i Tiberiu şi dacă l-ai văzut cumva de sub pelerina fermecată! fericit că cel pe care cu infinită patimă copilărească îl adora din tot sufletul, îi adresase câteva cuvinte, Denis se intimida, ezitând, oare Cazimir răsese de el?! ezitarea lui Denis îi dădu prilejul lui Arpad, căruia nu-i plăcea să fie marginalizat, chiar dacă era ungur, să se afirme în faţa băieţilor, Tiberiu e în compartiment şi face rebus, e cu băieţii din clasa *ei*! acordurile gramaticale mai constituiau încă o problemă pentru Arpad, dar în afară de profesoara de română, doamna Constantinescu, care îl corecta cu regularitate, Arpad nu avea niciun fel de problemă atunci când voia

să se facă înţeles de colegii şi prietenii lui, Eu am vorbit cu Lorand, compartimentul celor dintr-a şaptea este primul din vagonul următor! îşi încheie Arpad raportul, Perfect! zâmbi Cazimir imperceptibil, faptul că profesorii erau instalaţi într-un compartiment situat în direcţia opusă razei lor de acţiune constituia cea mai bună dovadă a unui interes major prin care o voinţă superioară şi indescifrabilă se manifestase în mijlocul frăţiei băieţilor dintr-a şasea, motivându-le acţiunea şi insuflându-le credinţa copilărească că ceva unic şi inaccesibil se afla deasupra capetelor lor, neavând nimic altceva de făcut decât să întindă mâna şi să-l apuce cu toată tăria! expresia, rază de acţiune, folosită de Cazimir, proiectă gândurile înflăcărate ale băieţilor dincolo de resortul gravitaţional al realităţii, tulburându-i, ca la atingerea unei baghete magice, făcându-i să alunece imperceptibil în imaginara lume a ecranului din care începură să-şi aleagă eroi cu care să se identifice, Bogdan era steven seagal, *Nobody beats me* in the *kitchen*! încerca el să-şi spună cât mai elocvent replica, străduindu-se să le explice băieţilor cum se face o bombă din *coconut oii*, dar Gabriel, căruia îi plăcuse din film mai mult partea aia cu, atunci când se ciocnesc trenurile, devie întreaga discuţie, care oricum risca să devină neplăcută pentru Bogdan, deoarece în afară de *coconut oii* nu mai ştia ce folosise steven seagal la bombă, *coconut oii* scria mare pe cutia pe care, o dată ajuns în bucătăria trenului, actorul său preferat o apucase în mână, deşi se fălise în gura mare în faţa băieţilor că era în stare să facă o bombă, Ce-i aşa mare lucru?! îi părea într-un fel bine că se trecuse la faza cu ciocnirea trenurilor, Bogdan nu avea practic nicio idee despre reţeta bombei, dar era convins că ar fi inventat ceva plauzibil şi că toţi l-ar fi crezut, coconut oii şi a, Denis întorsese spatele băieţilor care îşi disputau drepturile asupra eroilor preferaţi din filme, reflectându-şi tăcut chipul în geamul murdar al uşii de la compartiment, el însuşi se vedea într-un film, în *Harry Potter şi piatra filosofală*, gândindu-se fascinat la oglinda magică care-ţi arăta viitorul sau ceea ce ai vrea să vezi, ar fi vrut să vadă chipul tatălui lui adevărat, mort într-un accident de maşină, el şi mama lui scăpaseră atunci ca prin minune, aşa i se povestise, Denis nu şi-l mai amintea deloc pe tatăl lui, iar pozele pe care i le arătase mama nu-i spuneau nimic, avusese doi ani când acesta murise, ar

Florina Iliş

*Cruciada copi*ilor şi trebuit să moară şi mama lui în acel accident

pentru ca realitatea să fie conformă cu întâmplările seriei de cărţi preferate *Harry Potter*, Pavel îşi amintea cu o uluitoare precizie expresia de pe chipul tatălui său, când în urmă cu nouă ani, la terminarea facultăţii, vizitându-şi pentru ultima dată părinţii în colonie, se certaseră îngrozitor, Plecase atunci ca să nu se mai întoarcă niciodată în locurile unde crescuse şi devenise adolescent, când închisese uşa în urma lui, Pavel trăise sentimentul că un fragment dintr-o viaţă pe care şi-o asumase până atunci împăcat cu el însuşi, crezând că-i aparţine, se desprinsese de el, fără durere, înţelegând, în timp ce se îndepărta de colonie, lent, ca un vapor de docul unui port, că, ceea ce în perimetrul vieţii umane înseamnă familie nu-i, de fapt, decât o construcţie sangvină întâmplătoare şi fragilă şi că, fără manifestările neobosite şi necondiţionate ale iubirii, fiorul biologic al sângelui nu poate să facă faţă neînţelegerilor cauzate de atingerile şi impactul unor vieţi care nu sunt făcute să fie împreună, Pavel nu putea să uite expresia de duşmănie împietrită de pe chipul tatălui său la despărţire, iar ura subită care-i încolţise în suflet îl ajutase să se deştepte din letargia minerală în care zăcuse până atunci, ostilităţile verbale declanşate între tată şi fiu îi spulberaseră parcă de pe creier o membrană de vrajă care ascunsese natura precara şi accidentală a relaţiilor dintre ei, Tatăl său fusese mecanic de întreţinere la marea hidrocentrală, maică-sa lucrase la brutărie, iar sora lui, măritându-se cu un inginer silvic, rămăsese în regiune ca învăţătoare, odată ajuns la pensie, tatăl lui nu concepuse să părăsească colonia şi să se aşeze undeva într-o localitate obişnuită, la oraş, sau chiar în sat, să plece din blocul acela ca o cazarmă, o tristă relicvă a epocii de aur, cenuşie răsplată pentru cei care munciseră pe şantiere la consolidarea socialismului, după revoluţie nu mai rămăsese mare lucru din colonie, cei tineri plecaseră, hidrocentrala îşi restrânsese personalul doar la tehnicienii care-i urmăreau funcţionarea normală, Aici e casa mea! îi replicase bătrânul şi de aici nu mă poţi obliga să mă mut, nici tu, nici nimeni! în adâncul sufletului, tatăl lui rămăsese un comunist convins, viaţa exemplară de mecanic fruntaş în marea întrecere socialistă umpluse de nenumărate ori coloanele de ziar ale *Scânteii*, obţinuse medalii de erou al muncii socialiste şi purta încă o vie credinţă celui care concepuse faţa nouă a României.

Nicolae Ceauşescu ne-a adunat pe toţi de pe drumuri şi ne-a pus la casele noastre, a fost un adevărat vizionar pentru poporul român!

obişnuia tatăl lui să spună, Sunt mândru că am dat mâna cu el când ne-a vizitat hidrocentrala şi că am participat la congresul partidului! De ce vrei tu acum să mă convingi că toată viaţa mea a fost o minciună!? Eu am crezut şi cred în continuare în comunism! Minciună e tot ceea ce se întâmplă acum! Cu acea mentalitate adânc înrădăcinată în sufletul tatălui său Pavel nu se putuse împăca şi nici nu acceptase să împărtăşească visul de fantome comuniste care locuiau nestingherite lumea tatălui, îşi adunase atunci puţinele lucruri care-i aparţineau şi părăsise pentru totdeauna apartamentul de bloc cu peretele plin de medalii şi diplome ale eroului socialist care fusese tatăl lui, lăsase în urmă colonia cu strada mare, cu cele zece blocuri de patru etaje, dispuse simetric de-o parte şi de alta a drumului, cu straturile de flori şi de legume parcelate în faţa blocurilor şi cu coteţele de găini şi de porci din spate, Colonia, aşezarea fără nume! şi plecase fără sentimente, ca un vapor care părăseşte definitiv rada unui port străin, nici măcar pe mama şi pe sora lui nu le sărutase la despărţire, trecuseră nouă ani de atunci şi Pavel nu mai era demult băiatul din colonie, devenise un ziarist foarte cunoscut şi extrem de apreciat atât de prieteni cât şi de duşmani, devenise una dintre cele mai lucide minţi tinere din jurnalistica românească, cum se exprimase un coleg de breaslă, cu tatăl său nu mai vorbise de atunci, de două sau de trei ori îl sunase mama la telefon, ultima dată îi spusese că tatăl lui se abonase la ziarul al cărui redactor-şef era Pavel şi că-i citea cu sfinţenie artico-lele, acest lucru îi dăduse de gândit şi-l motivase în plus pentru opţiunea drumului pe care şi-l alesese, şi anume demascarea mentalităţii păguboase a poporului român şi a spaimelor violului ideologic pe care-l înfăptuise comunismul asupra identităţii precare a spiritului românesc, se străduise de atunci să scrie ca şi cum s-ar adresa personal tatălui său, toată lumea remarcase schimbarea de stil, schimbare care-i adusese şi un important premiu al breslei, angajându-se cu şi mai multă înverşunare în cruciada aproape sinucigaşă cu caracterul pervertit al unui popor insuficient fixat în structura esenţială a fiinţei sale şi a cărui unică preocupare era, după cum scrisese Pavel, să se ascundă cât mai bine în lagunele

căldușe ale istoriei, ferindu-se, dar şi cerşind pomana crucişătoarelor uriaşe care înfruntau în larg valurile timpului, cruciada lui Pavel era însă şi o cruciadă personală cu cel care

întruchipa materia concretă şi indestructibilă a acestor mentalităţi, propriul său tată, pe care, deşi îi dăduse viaţă şi nu mai era decât un bătrân guraliv şi inofensiv, nu-l mai putea privi sub o înfăţişare umană, ci și-l închipuia, ori de câte ori se gândea la el, ca pe un simbol sau ca pe o metaforă a unui trecut a cărei unică preocupare fusese umanizarea inumanului, inventarea omului nou, un produs ideologic cu faţă umană! Asta era tatăl lui, un produs ideologic cu faţă umană! Dar cum să te aperi când inumanul îşi întoarce spre tine chipul uman? Poate de aceea se interesa Pavel atât de mult de copiii străzii, de copiii abandonaţi în voia sorţii, poate că nu încerca decât să surprindă în existenţa lor marginală care era natura reală a raporturilor dintre părinţi şi copii şi, dacă acea fragilă legătură se consolida doar pe drumul de mătase al sângelui său, dimpotrivă, exista undeva invizibil și un arc tainic, incendiar, care, o dată pus în mişcare, ar putea face să dispară glasul duios al genelor, acoperindu-l, în acelaşi timp demascarea întregii mafii în jurul uneia dintre cele mai profitabile afaceri sociale din România, adopţiile ilegale şi traficul de carne vie, constituia o mare miză pentru un ziarist, dar cu cât realiza grandoarea perfecţiunii cu care funcţiona întregul mecanism precum şi arta invizibilă a diplomaţiei care se consuma în jurul acestei afaceri, Pavel devenea tot mai încrâncenat în cercetările sale, în care se afunda cu zelul unui fanatism senin, dar intransigent, care îi atrăsese de nenumărate ori ameninţări cu mutilarea sau chiar cu moartea, Era convins că dacă fiecare român ar trebui să răspundă la două întrebări fundamentale legate de identitatea personală şi de cea naţională, ce înseamnă tatăl? şi ce înseamnă România? şi dacă aceste întrebări şi-ar primi răspunsurile corecte s-ar putea porni cu un start mai bun în crosul spiritual de descoperire și afirmare a identităţii naţionale, clarificări, de altfel, esenţiale şi indispensabile chiar în raportul cu civilizaţiile lumii actuale, altfel România risca să devină un conglomerat de identităţi locale, marginale şi insuficient pregătite pentru contemporaneitate, Cum sta aplecat peste geamul vagonului, în asonantă cu vibraţia din roţi a trenului care intra încetinind în gara din

Câmpia Turzii, în gândurile lui Pavel răsună, intens, ca gerul întrupat în zăpadă, ecoul întrebării auzite pe peronul gării din Cluj-Napoca, *Unde e Cazimir*? o întrebare în care, recunoscând arcul vrăjit ce punea în mişcare mecanismul nestăpânit al scrierii, începu să-l bântuie ca o obsesie, *Unde e Cazimir* r cu acea întrebare avea să-şi

înceapă editorialul numărului de mâine al ziarului, dar cine e Cazimir? apoi, dintr-odată, cum privea absent agitaţia febrilă a mulţimii de copii din faţa gării, aflaţi acolo, după. toate probabilităţile, în aşteptarea aceluiaşi tren de vacanţă, lăsat în urrrl în gara din Cluj, se profila, uriaşă, în mintea lui, imaginea unei copleşitoare stihii pe care ar putea să o întruchipeze o adunare mare de copii, ceva de genul unui roi uriaş de insecte mărunte, dar care, adunate laolaltă de liantul unei nevoi imperioase a întregului grup, ar putea să se abată devastator peste realitatea lumii adulte, tulburând-o, Ce arzătoare chemare sau ce ideal unic ar putea să invadeze din inconştient acel nemărginit infinitezimal, acel cumplit popor de copii, şi să facă din realitate terenul de joacă al fanteziei bogate a inocenţei lor? Pavel era convins că, în faţa unei asemenea forţe care să se dezvolte în laboratorul obscur al inconştientului infanţii, edificiul lumii, construit dincolo de orizontul lipsit de gravitaţie al universului copilăriei, s-ar prăbuşi zguduit din temelii cu un zgomot asurzitor şi, evocând în minte grupurile de copii de pe peronul gării din Cluj îi veni brusc în minte o cruciadă a copiilor de la începutul secolului al XIII-lea, situată undeva între a patra şi a cincea cruciadă, o mişcare pe care istoricii o raportau la cultul inocenţilor, inocenţă! Cum să pui stăpânire pe o forţă care nu e conştientă de puterea ei? se mai întrebă Pavel, dar unde era Cazimir?

În compartimentul băieţilor dintr-a şasea, trupa pe care Cazimir voia s-o disciplineze în vederea apropiatei acţiuni pe care o pusese la cale, şi anume aceea de administrare a unei lecţii de onoare şcolărească, al cărei unic beneficiar trebuia să fie denunţătorul Tiberiu, nu ajunsese încă la nicio strategie definitivă, Era imposibil să se poată prevedea cu exactitate apropierea tunelului de care le vorbise Râul, fapt care inducea o marjă grosolană de eroare în stabilirea momentului potrivit pentru atragerea lui Tiberiu afară din compartiment şi care, implicit, ar putea conduce la compromiterea succesului întregii misiuni, Timpul trecea uimitor de repede

Florina Iliş

Cruciada copiilor şi colegii lui Cazimir continuau să se imagineze entuziaşti în eroii de filme îndrăgiţi, lăudându-se fiecare cu ce văzuseră la cinema, la televizor, pe dvd sau pe calculator, Bogdan văzuse pe calculator tot ceea ce însemna film de acţiune, iar memoria lui uluitoare putea să reproducă, direct în original, replici care-i lăsau pe ceilalţi băieţi muţi de admiraţie, Cazimir nu mai ştia cum să pună

capăt acelei euforii filmografice şi eroice, având multă bătaie de cap cu o trupă atât de indisciplinată de mucoşi şi nu de soldaţi adevăraţi, aşa cum după modelul celor din *Legionarul* cu van damme, îşi imagina el că ar fi trebuit să fie, îi venea să lase totul baltă, Cel puţin dacă nu i-ar fi promis lui Raul care îi cedase deja locul de la geam în schimbul acelei promisiuni, dar nu putea să nu se ţină de cuvânt! va trebui până la urmă să se descurce de unul singur, pierzând probabil prilejul de a-şi rosti faimoasa replică, *Unisol online*! pe care o auzise în *Soldatul universal*, dar nu era nepotul lui badea Vasile din Ieud unul care să se dea bătut atât de uşor, acel ceva nelămurit şi imperceptibil din privirea lui trăda foşnetul mut al unei voinţe avântate cu mult mai presus de puterile fizice ale slăbiciunii mădularelor sale şi, după ce-şi scoase din nas o bobiţă supărătoare de muc, dibuind-o în urma unor eforturi asidue, se făcu auzit peste glasurile tuturor, impunându-se cu fiorul arzător care-i juca aprig în privire şi care, pe măsură ce creştea în dimensiuni, străpungându-i frontierele de piele ale trupului copilăresc, îi conferea înfăţişarea unui mare erou legendar din războiul Troiei, Achile îşi închipui Cazimir, Cine vine cu mine să ridice mâna sus! le ceru comandantul şi, ca la un semn, toţi cei prezenţi răspunseră la apel, *Unisol online*! mai rosti eroul fericit.

Toate fetiţele s-arunce mâinile sus! *La toţi băieţii le vom da câte un sărut*! cântau fetele dintr-a şasea la unison urmărind melodia care se auzea tare la casetofon, ridicaseră toate mâinile sus, după cum le cerea cântecul, dar nu se găsea între ele decât un singur băiat, Mihnea, căruia să-i dea sărutul promis de veselul hit, *Toate fetiţele să ridice mâinile sus*! *La toţi băieţii le vom da câte un sărut*! Agnes, Mihnea şi Eliza dansau râzând în mijlocul compartimentului, balansându-se în mersul trenului, răsturnându-se din când în când peste fetele care rămăseseră aşezate faţă în faţă pe cele două banchete* Sonia închisese oracolul cu pixul între două file, nu apucase să-l termine de completat molipsindu-se şi ea de veselia generală, doar erau în vacanţă! refrenul se repeta la nesfârşit, antrenând în ritmul său alert natura înclinată spre zburdălnicie şi dans a tuturor fetelor dintr-a şasea, *Toate fetiţele s-arunce mâinile sus*! *La toţi băieţii le vom da câte un sărut*! La Tiberiu îi zbura gândul Soniei, deşi încă nu-i dispăruse din minte starea aceea dezagreabilă a schimbului de salivă pe care, după cum aflase din oracol, îl presupunea sărutul, i-ar fi plăcut să aibă pe cineva mai mare ca să întrebe despre sărut, pe bunica?! nu! pe mama?

În compartimentul destinat clasei lor, băieţii din clasa a opta, răsfoiau, în numele aceleaşi aspiraţiei abstinente, dar flămânde pentru cunoaştere, o revistă la a cărei pagină de sex se opriseră cu încântare, revista, considerată, pe scara moralităţii, destul de inocentă, conţinea articole despre formaţiile de muzică în vogă, textele unor hit-uri, poze cu vedete, informaţii despre vip-uri, dar şi o pagină dedicată educaţiei sexuale a tinerilor, pagină pe care, înghesuiţi şi frenetici, băieţii dintr-a opta o studiau cu deosebită luare aminte, cele două foi ale revistei, împărţite în trei dreptunghiuri, reprezentau, în partea stângă, imaginea unui bărbat complet dezbrăcat, iar în dreapta imaginea unei femei în popularul costum al Evei, în dreprunghiul din mijloc, aceiaşi proragonişti, stând lipiţi unul lângă altul, reprezentările lor erau cât se poate de realiste, fără să sugereze vreo evocare lirică sau mistică a raiului biblic, de altfel, pentru uriaşa foame de cunoaştere carnală a băieţilor dintr-a opta pustietatea instinctuală şi spirituală a paradisului nu dobândise încă semnificaţii culturale la care spiritul lor să poată face apel, De aceea pentru ei marea atracţie nu o reprezenta cuplul, ci cum s-ar putea bănui uşor, trupul gol al femeii cu toate particularităţile sale, forme, linii, carnaţie, băiatul care ţinea revista pe genunchi susţinea cu tărie că şi în realitate era exact aşa cum se vede în revistă, spunea asta pentru cei care mai aveau încă îndoieli, dar el însuşi putea s-o confirme, o văzuse pe sora lui la duş, Arăta exact ca în fotografie! Băiatul o urmărise prin geamul transparent al uşii de la baie, a cărui perdeluţă avusese intuiţia, înainte ca sora lui să intre la duş, s-o potrivească în aşa fel încât să rămână un colţ de geam neacoperit, apoi se uitase pe acolo, văzuse tot ce era de văzut! E una să priveşti într-o revistă, le-o aruncă el satisfăcut băieţilor, şi alta să vezi pe

 viu, e altceva! băieţii se uitau când la cele două pagini frumos colorate întruchipând fără echivocuri imaginea corpului feminin pe care şi-l închipuiseră până atunci doar prin intermediul somnolenţei abstracte a sexului lor nedesăvârşit, când la Horea, băiatul care văzuse pe viu ceea ce ei abia puteau să-şi imagineze, David, un băiat firav cu părul blond şi moale, care stătea în stânga lui Horea, de partea imaginii cu bărbatul dezbrăcat, abia putea să-şi întoarcă privirea spre cealaltă poză, cea cu femeia dezbrăcată, pentru el cuvântul *femeie* era ceva cu totul atât de nou încât nici nu putuse să se obişnuiască cu rostirea lui, în aria semantică a femininului vocabularul

lui conţinea doar două cuvinte, *fete*, adică fetele de vârsta lui și *mamă*, care era mama! toate persoanele, adică femeile care mai traversau sporadic universul lui erau tot mame, mama lui Clara sau mama lui Răzvan, iar la şcoală femeile erau profesoare, nu femei! în mintea lui lucrurile deveniseră brusc atât de confuze, încât își întorsese ochii de la poza femeii goale, ştiind că săvârşea un mare păcat privind-o, ar fi ca și cum și-ar vedea dezbrăcată propria mamă! Calman observa amuzat ceea ce se întâmpla în compartimentul băieţilor dintr-a opta, se oprise tocmai în dreptul ușii, urmărindu-i pe băieți cum se călăreau unii pe alţii ca să vadă pozele din revistă, Cât sunt de proşti! își spuse în sinea lui, dar brusc, ca şi cum s-ar fi deschis în adâncul lui o fereastră care cedase, în cele din urmă, presiunii puternice a vântului de afară, năvăliră în încăperea până atunci goală a sufletului său amintiri despre maică-sa, așa cum mintea lui de copil le înregistrase la vremea aceea redându-i-le în momentul de faţă cu o dureroasă fidelitate, își aminti cum o spăla singur la bazin, La piscină! cum se exprima lumea din cartier despre groapa de beton pe care cei care construiseră blocurile nu o mai astupaseră la ridicarea şantierului, în timpul ploilor se aduna apă în bazin, soarele verii încălzind-o și făcând-o numai bună pentru îmbăierea ţigănimii din împrejurimi, după ce se lăsa întunericul Calman o băga acolo pe maică-sa care se sprijinea fără vlagă pe picioarele moi, lăsându-se mai mult pe umerii lui fragezi şi începea s-o spele cu grijă pe tot corpul, maică-sa râdea din fundul spart al gurii ei din care nu ieşeau decât sunete fără cuvinte, stropind cu bucurie copilărească totul în jur, de fiecare dată când o dezbrăca Calman se minuna de pielea ei albă, ca de bebeluș, îi întrezărea vag în întuneric conturul ţâţelor vlăguite, atârnând ca două cârpe stoarse, și mai jos, văile ascunse și interzise ale sexului, acea poarta obscură și umedă a intrării lui în lume, și ori de câte ori se uita la lună îi auzea râsul răsunând adânc în pereţii de beton ai gropii! Nuditatea pentru Calman nu avea nimic erotic în ea, făcea parte din viaţă, în lumea lui astfel de lucruri erau obişnuite, ca şi mâncatul, băutul, urinatul în stradă, Ce mare scofală! Iar prin canalele unde locuise în ultima vreme nimeni nu se ferea de ochii celorlalţi, ca și mâncarea, băutura sau tutunul de prizat, trupi-l devenise un teritoriu expus, fixat fără echivocuri în iremediabila sa condiţie carnală, viaţa fiecăruia dintre cei care formau grupul era atât de mult legată de nevoinţele trupeşti încât nu-şi puteau permite luxul intimităţii cu propria lor came, își aminti apoi și de

cârlionţii negri ai Pamelei, floarea vrăjită a canalelor, care-i scosese pe toţi din minţi, contaminându-i de erotismul abstract al castităţii ei, dar frumuseţea Pamelei atât de desăvârşită în hainele murdare şi urâte mustea înăbuşit ca dulceaţa unui fruct interzis, până când într-o zi, unul dintre peştii lui Baronu, Scripcaru, culese fructul, îi savura aroma şi-l expuse la vânzare pe tarabele sexului la autostradă, Dada Angelica îi spusese o dată un lucru pe care Calman, cu toată frăgezimea vârstei, îl ţinuse minte, De două lucruri să te temi în viaţă, îl sfătuise vrăjitoarea, Mai tare şi mai tare să te temi de frumuseţe, fiindcă frumuseţea aduce dragoste şi poftă, iar pofta aduce slăbiciune şi slăbiciunea distruge vlaga omului când nici nu gândeşti, nu numai frumuseţea femeii, ci şi frumuseţea muzicii, a dansului, a cântecelor sau frumuseţea ceasului care te răpeşte de nu mai eşti stăpân pe tine, făcându-te o pradă uşoară pentru duhurile care vor să te piardă! Să te temi apoi, îi mai spusese bătrâna, de răzbunarea morţilor, nu-i răzbunare mai cumplită ca răzbunarea morţilor, să te temi de ea şi să nu laşi în urma ta morţi care să te ceară de dincolo, omorul aduce putere şi puterea aduce frică, iar frica face sufletul să se însoţească cu necuratul şi să-i devină slugă fără simbrie! Fereşte-te de frumuseţe şi de morţi! auzi, să nu uiţi ce ţi-a spus bătrâna, pezevenghiule! Aceste cuvinte i le spusese dada Angelica şi-n acea seară, chiar după pomana mamei sale, Stela oloaga, Calman, atras de limba vrăjită a Scripcarului plecase definitiv de acasă, cu siguranţă vrăjitoarea îi citise în cărţi gândurile dacă îi vorbise astfel!

Florina Iliş

Cruciada copiilor

Nicio tărie din lume nu avea permisiunea s-o întrerupă pe dada Angelica când dădea în cărţi, toţi clienţii, indiferent de statutul lor social, îşi aşteptau cu răbdare rândul în holul blocului murdar din Ferentari până când celebra şi temuta vrăjitoare îi poftea înăuntru, numai că Baronu, unul dintre cei mai puternici ţigani ai Bucureştiului, nu cunoştea frica de urmările încălcării acestui consemn şi, urmat îndeaproape de Garofiţa, înainta netemător în camera bătrânei, tânăra nepoată a vrăjitoarei îşi lăsase ruşinoasă privirile în prag când ţiganul de mătase o atinsese cu vârful degetelor mai jos pe şolduri, ca şi când ar culege o floare abia tăiată, apoi, fără un cuvânt, Baronu sărută mâna stângă a bătrânei tolănite între perne pe covorul gros din mijlocul încăperii şi, fără mofturi, noul venit se aşeză greoi, în faţa vrăjitoarei,

încrucişându-şi picioarele, asta îi plăcea dadei Angelica la cel cunoscut în toată suflarea ţigănească sub numele de Baronu, că nu-şi uitase la bogăţie neamul şi obiceiurile, că, deşi îmbrăcat în mătase din cap până în picioare nu ceruse scaun ca să nu-şi mototolească hainele, Când mi-o dai pe fata asta? Aud că ştie să danseze mai dihai ca nălucile, îşi dezveli ţiganul gura cu dinţii de aur făcând semn spre Garofiţa care aştepta cuvântul dadei ca să iasă, Eheee, râse bătrâna din gura ei ştirbă, de-asta mi-ai bătut atâta cale până taman în Ferentari, ca să întrebi de Garofiţa?! Doar îmi cunoşti bine târgul şi gândurile cu fata asta! între vrăjitoare şi Baronu cărţile zăceau întinse pe covor într-o geometrie numai de ea cunoscută, dar atât de încâlcită încât până în momentul întreruperii coregrafiei lor magice nu aflase nimic despre cel ce-i furase nepreţuita pipă, Nu, recunoscu ţiganul cu sinceritate, şi atunci bătrâna făcu un semn scurt fetei să iasă, Am venit să-ţi cer sfatul! apoi tăcură pentru o vreme uitându-se unul în ochii celuilalt, Văd mare tulburare în jurul tău! rosti vrăjitoarea în cele din urmă şi-şi desprinse privirea din ochii întunecaţi ai lui Baronu, ca şi cum ceea ce tocmai văzuse acolo îi fusese de ajuns ca să se lămurească asupra iminenţei cu care stihiile destinului se învrăjbiseră în cumplita tăcere din aer, aşteptând doar momentul oportun să se repeadă asupra ţiganului, Vine prăpădul ăl mare, nu-i aşa?! Da, începu Baronu mişcat de cuvintele bătrânei, unul de la poliţie pe care-l plătesc ca să-mi ciripească mi-a trimis vorbă că va fi mare razie cu mascaţi, nu vor ierta pe nimeni, cică au declarat război mafiilor ţigăneşti! Operaţiunea se numeşte undă verde, aşa i-au zis, iar când se va declanşa, mascaţii dau năvală peste tot, încă nu se ştie ceasul! I-am dublat suma poliţistului dacă-mi spune când o să fie, îi dau două mii de euroi! Dacă vor, pot să mă înfunde, fraţii Bingăneanu care sunt la pandaimos au dat multe declaraţii împotriva mea, am aflat-o şi p-asta, am cumpărat cu bani grei un procuror, s-a zis cu mine dacă nu fac repede ceva! îi ştii pe-ai noştri, de frică spun şi recunosc orice ca să-şi scape pielea, dacă-i nevoie mărturisesc şi c-au supt lapte de la necuraţii Aşa-i ţiganu', ce să-i faci!

Aşa-i românu'! exprimă doct şeful rapidului de Bucureşti concluzia unor argumentaţii anterioare, dând impresia că, după o meticuloasă şi fructuoasă operaţiune intelectivă, ajunsese în acel moment al adevărului la ultimul strat, elementar, care mai acoperea sâmburele conţinând esenţa spiritului românesc, Dom'le, se descurcă

în orice situaţie! dezvăluind cu această afirmaţie preţiosul sâmbure al profilului psihologic al naţiei sale, şeful de tren, care se oprise la vorbă cu nişte colegi ceferişti ce călătoreau în civil spre casele lor, atinse coarda cea mai sensibilă a identităţii româneşti, făcând-o să vibreze profund în aerul înăbuşitor din compartiment, Dacă nu curge, pică! adăugă el, Ne-am descurcat pe vremea lui Ceauşescu, încercăm să ne descurcăm cumva și sub ăștia! Dar, totuşi, mai bine era atunci, interveni în discuţie un altul, întrerupând meditaţiile şefului de tren, Mă refer la noi, la oamenii de rând! Statul avea grijă de noi, ne-a dat serviciu, case! Românu' nu trebuia decât să se descurce cu ce primea şi să nu fure de la stat mai mult decât era voie! Acum, cine mai ţine socoteala? Fură atât de mult ăia importanţi, din guvern şi din parlament, şi şefii mari, că nouă, la restul nu ne mai rămâne nimic! Asta cam aşa e! întăriră toţi ceferiştii din compartiment, înainte ne furam unii la alţii căciula, acum unii umblă cu câte zece căciuli pe cap şi altul cu niciuna! Da, şi mai zice lumea că n-are bani! îşi reluă şeful de tren meditaţiile pe tema caracterului românesc, E plin trenul de lume, circulă! merg la mare, la munte, în străinătate, sună telefoanele astea în tren, de înnebunești! În fiecare compartiment e cel puţin câte unu! Vă întreb cine plăteşte! figurile celorlalţi ceferişti rămaseră aţintite asupra şefului de tren, aşteptând parcă de la acesta revelaţii

Florina Iliş

Cruciada copiilor cutremurătoare, Cine?! Ei bine, cine?! Românu, dom'le! N-are slujbă, dar are telefon, cum dracu' trăieşte, mă-ntreb? şi la această întrebare încuietoare toţi părură să reflecteze adânc pentru câteva clipe, Ştii, vorba ceea, îi veni unui ceferist de lângă geam ideea salvatoare de a rezolva dilema existenţială grea în care îi lăsase şeful de tren, Ştiţi cum se spune că face românu' când nu are bani? făcu o pauză scurtă dând o oarecare tensiune intervenţiei sale, Păi, face credite, dom'le! şi râse încântat de impresia produsă, poanta o auzise şi el prin tren şi-i picase la fix, Asta cam aşa e! Toţi românii au fugit să lucreze în străinătate, interveni şeful de tren, stau acolo câteva luni, vin în ţară, cheltuiesc banii şi iar se întorc la lucru! Că te întrebi cine a mai rămas să lucreze la noi, De-aia merg aşa de prost treburile, că nimeni nu mai lucrează, toţi tinerii în putere pleacă dincolo, am mai rămas numai noi, ăştia mai bătrâni, pensionarii, femeile, copiii şi cerşetorii! Să vorbim la dreptate, ce să facă bieţii oameni, interveni împăciuitor un altul, se duc unde pot câştiga o pâine, vedeţi că aici nu au de unde,

au închis ăştia toate fabricile, n-ai unde să te angajezi! Nu, că nu-i condamn, să se descurce fiecare cum poate, dar statul ăsta ar trebui să facă ceva ca să oprească exodul! cuvântul *exod* şeful de tren îl preluase dintr-un articol de ziar, *A doua părăsire a Daciei*, acesta era titlul articolului pe care îl citise cu mare interes în ziarul *Adevărul*, căutase cuvântul *exod în Dicţionarul explicativ al limbii române*, ediţia din 1975, o biblie pe care la vremea aceea o cumpărase cu bani mulţi, 150 de lei, fiindcă i se ceruse fiicei lui la şcoală, elevă pe atunci în clasa şaptea! *Părăsire în masă a unei ţâri sau a unui teritoriu de către populaţia respectivă*, *emigrare în masă*, explica şeful de tren colegilor ceferişti sensul cuvântului *exod*, încercând să-i lămurească despre ideea articolului, în care Pavel Caloianu, un ziarist şi moderator de televiziune pe care, în paranteză fie spus, şeful de tren îl admira din tot sufletul pentru curajul lui de a spune adevărul, în acel articol renumitul jurnalist făcuse o amară referinţă la părăsirea Daciei de către administraţia romană, Fapt care se repetă şi în zilele noastre! sublinie şeful de tren, fără să insiste mai mult asupra explicaţiilor deoarece nu izbutise să înţeleagă în profunzime semnificaţia analogiei exprimate în articol, Ştiţi că-l avem în tren pe Pavel Caloianu? îi întrebă mândru pe ceilalţi trei ceferişti, ca şi cum cel pomenit mai sus ar fi fost oaspete în propria lui casă şi ar fi stat la masa lui, Fugi de-aici, dom'le! şi peste tăcerea încărcată de sacra admiraţie pe care românii, în general, o manifestă pentru hierofania televizată a zeilor ce populează olimpul intangibil de vip-uri mass-media, izbucni trepidant în compartiment sunetul roţilor de tren, E afară pe culoar!

Într-adevăr, Pavel nu intrase încă în compartiment, preferând să se lase străbătut pe coridorul vagonului de aerul cald, înmiresmat al verii, care pătrundea de afară pe toate geamurile deschise, şi dacă peste muţenia emoţionantă a ceferiştilor ce călătoreau în acelaşi tren cu Pavel se ridicase asurzitor glasul sacadat al roţilor de fier, acoperind-o, în ceea ce-l privea pe Pavel, lucrurile stăteau exact invers, tăcerea cu care se înveşmântase ca într-un înveliş impermeabil acoperea sonoritatea metalică a roţilor de tren ca o pătură de pâslă, înăbuşind-o, din momentul crucial al încercării de descifrare a rostului fundamental al întrebării *Unde e Cazimir*? un posibil titlu al editorialului din ziua următoare, gândurile ziaristului urmaseră un traseu sinuos, a cărui evoluţie labirintică nu ar fi cazul să o depistăm acum, ajungând până la Mona, da! la Mona! Ce legătură ar putea fi între

Cazimir şi Mona, asta nici măcar Pavel, în a cărui univers galactic de gânduri se iviseră în contexte diferite de meditaţie cele două nume, nu ar putea s-o explice! de parcă cineva ar putea să înţeleagă rostul esenţial şi cosmic al învecinării întâmplătoare a galaxiei noastre cu galaxia Andromeda, de pildă, în fond, totul se reduce la a privi lucrurile aşa cum ne sunt date! dar să revenim la Mona! fosta lui iubită, oare s-o numească astfel?! de fapt nu mai erau împreună cam de două luni şi, cam tot de pe atunci, Pavel nu mai pusese piciorul în Dubliner Irish Pub, pe Bulevardul Titulescu, acolo unde Mona prepara cocktailuri savante şi unde o cunoscuse în urmă cu mai bine de un an, făcând-o iubita lui, fusese într-adevăr primul ei bărbat, artistul sexual al femeii din ea, cel care îi dezvăluise lumi de senzaţii pe care tânăra fată abia le bănuia ca făcând parte din teritorii până atunci neexplorate ale corpului ei, de strigătul triumfător al acelei descoperiri cu care fata îşi înfipsese unghiile în spinarea lui îi era dor, poate mai mult! recunoscu Pavel în sinea lui, decât de senzualitatea tare şi năucitoare a trupului tânăr de

Florina Iliş

Cruciada copiilor femeie care i se dăruia cu aceeaşi intensă bucurie de fiecare dată când venea la el, o părăsise fără explicaţii, ce-ar mai fi putut să-i spună!? Că, dacă ar fi să recunoască adevărul, o părăsise, de fapt, încă din momentul în care, în prima lor noapte de dragoste simţise cuprins de extaz cum, membrana caldă ce acoperise singurătatea virgină a trupului ei, plesnise iremediabil, reverberând în culori tot vidul de trăiri pe care-l purta strâns în jurul sufletului lui, ameninţând permanent să-l înghită, Jocul erotic în care se lăsase absorbit după acea dintâi noapte, cu toată gimnastica neobosită şi sclipitoare a fetei care învăţa extrem de repede, satisfăcându-i orice fantezie, nu se mai putea compara cu clipa aceea unică de extaz! Nimic nu egala, în plan sexual, considera Pavel, tulburarea fetelor neatinse! era singurul lucru care-l mai atrăgea la sexul opus şi pentru prima oară de la ruptura de Mona, Pavel fu nevoit să recunoască că nu dorinţa fetei de a duce o viaţă normală alături de el, de a se căsători şi de a avea un copil, nu acea dorinţă firească a Monei se pusese între ei, despărţindu-i, aşa cum o lăsase, de altfel, să înţeleagă, cât mai degrabă neputinţa lui de a accepta metamorfoza inevitabilă a fecioarei în femeie, metamorfoza la care el însuşi contribuise în egală măsură, în acel moment al instrospecţiei de natură erotico-sentimentală coerenţa

gândurilor lui Pavel se mistui ca un abur în detaliile excitante ale acelei prime nopţi, căreia fiecare porţiune a trupului său îi purta o amintire aparte, într-un fel şi-o aminteau ochii în luminile pâlpâitoare ale lumânărilor aromate, asta fusese ideea Monei! cu totul altfel, nălucitor, se înscrisese trupul ei în memoria fină a buzelor şi a limbii, sensibi-lizându-i enorm simţul stupefiant al gustului, pielea şi mâinile lui îşi cultivaseră, de asemenea, propria lor amintire pe care o rememorase de atâtea ori cu migală la nivelul conştiinţei, decantând-o, până şi în membrul privilegiat al bărbăţiei sale se întrupa, ca vuietul mării în cochilia unei scoici, amintirea învolburată a momentului unic când rupsese pentru totdeauna pecetea fecioriei ei, posedând-o şi pierzând-o în acelaşi timp, el însuşi ameninţat să se prăbuşească din nou în binecunoscutul vid bizar de trăiri ce-i împresura sufletul cu un cerc de presiune invizibil, ameninţând să-l absoarbă, când însă marginile eului lui tindeau să se dizolve absorbite de părţi obscure ale imperiului elementar al inconştientului, ceva se produse la suprafaţa conştiinţei, un fel de breşă, o spărtură prin care întrebarea aparent lipsită de sens, *Unde e Cazimir*? avu darul să injecteze cu o doză consistentă de realitate, înaintarea barbară a vidului, oprind-o, *Unde e Cazimir*? titlul editorialului său de mâine, dar în afara acelui titlu Pavel nu mai ştia nimic despre Cazimir.

Chiar în momentul în care Cazimir şi băieţii lui demaraseră acţiunea de comando asupra lui Tiberiu, ieşind precauţi din compartiment şi înaintând în zigzag după modelul de asalt al trupelor speciale, având în acelaşi timp grijă să acopere cu privirea întreaga rază de acţiune, semnalul de Şase! şase! lansat de Denis pe coridorul acceleratului, curmă brusc avântul eroic al băieţilor dintr-a şasea, şase! şase! însemna că se apropia vreunul dintre profesori, ceea ce fireşte n-ar fi fost de dorit în cazul respectivei misiuni! oamenii de sub comanda lui Cazimir, nu puteau ignora conţinutul acestui mesaj şi încercară să pară cât mai naturali în locurile în care îi surprinsese avertismentul lui Denis, ceea ce, dată fiind vârsta acestora, nu era decât o chestiune de o fracţiune de secundă! Octavian şi Bogdan se opriseră la capătul vagonului, postaţi de-o parte şi de alta a culoarului, acolo unde Cazimir şi Gabriel, aflaţi pe punctul de a trece în vagonul celălalt, l-ar fi atras pe Tiberiu, planul băieţilor, de altfel, extrem de simplu şi ingenios, consta în îmbrâncirea în toaletă a inamicului, acolo unde, Cazimir îşi propusese să-i administreze denunţătorului o lecţie

specială, răzbunând astfel onoarea Vedetei, ceilalţi băieţi urma să supravegheze locul, îndepărtând orice suspiciune asupra celor ce se vor întâmpla în wc! Denis primise, graţie tricoului cu marca vrăjită a invizibilităţii, misiunea de a sta de şase şi de a anunţa prin semnalele prestabilite orice prezenţă intrusă, în special didactică! misiune de care băiatul se şi achitase cu competenţă, Şase! şase! semnalase el pe culoarul vagonului, Cine putea să fie? se întrebă înciudat Cazimir, dar când îl văzu apropiindu-se, chipul lui se lumină ca şi cum ar fi fost scos din întuneric de raza unui reflector puternic, după david beckham, Armand Pelaghia, antrenorul de fotbal de la clubul sportiv particular pe care-l frecventa Cazimir, dar şi profesor de sport la Şcoala Generală Nr. 10, reprezenta pentru Cazimir imaginea adorată a unui idol, a unui zeu întrupat în carne şi oase pe terenul de sport de la clubul particular de fotbal *Liga copiilor* sau pe terenul *m*

Florina Iliş

Cruciada copiilor din curtea şcolii, La vederea idolului său, elanul războinic al lui Cazimir se topi în văzduh ca un fulg de zăpadă inconsistent şi incapabil să facă faţă alunecării în aerul mai cald de la sol.

Pentru Calman, care se ascunsese în nişa de bagaje de la capătul vagonului, urmărind scena prin deschizătura uşii pe care trebuia s-o ţină cu putere ca să nu se bălăngăne, unicul idol pe care-l purta în minte ca pe un vis important de visat era Baronu, cel căruia îi datora poziţia privilegiată în jocul de putere al bandelor de copii din canale, Calman visa să ajungă în preajma acestuia, iar când va fi de seama celor mari, fiind suficient de puternic, să i se dea şi lui numele ăsta, de Baronu! pe Calman nu-l încântau atât hainele sau banii lui Baronu, nici chiar maşina mercedes în care se plimba regele prostituţiei şi al drogurilor, ceea ce Calman admira cel mai mult la idolul său era puterea, acel ceva indescriptibil, imposibil de observat cu ochiul liber, aşa cum erau banii, hainele sau maşinile, era acel foşnet al fricii pe care Baronu îl trezea în jur, un ceva impenetrabil, dar teribil când ieşea la suprafaţă, de vreme ce se frângeau cu toţii în faţa lui ca atinşi de puterea cumplită a unei vrăji! din ascunzătoarea sa Calman vedea bine licărirea de admiraţie din privirea copilului oprit în dreptul nişei de bagaje, nu ştia spre cine se îndrepta acea privire, deoarece încă nu putea vedea cine se apropiase de băieţi, dar îl detestă cu toată fiinţa lui pe cel care pusese capăt atât de neaşteptat acţiunii de luptă a copiilor

şi se declanşa, atunci, în sufletul său, o arzătoare dorinţă de a ieşi de acolo, de a urma calea imperioasei porunci care răsuna neîntrerupt în sufletul său ca marea în adâncitura unei scoici, în acea clipă, când îi fusese dat, pentru o fracţiune de secundă, să întrevadă amploarea inexplicabilului ce se ascundea în sufletul lui, inundându-l, visul de putere marca Baronu se stinse brusc, ca un bec din care se prăjise filamentul, absorbindu-se în viziunea copleşitoare a destinului său şi acea viziune se traducea în limbajul nepretenţios al lui Calman prin dorinţa de a-i învăţa pe acei copii neştiutori şi slabi să nu se mai teamă de cei mari, să nu se mai lase dominaţi de lumea lor şi, mai presus de toate, să-l iubească pe el, pe Calman, să devină prieteni, aşa cum şi el, la rândul lui, i-ar putea iubi pe ei! în acel moment, în care lucrurile căpătaseră pentru Calman claritatea unei realităţi uluitoare, intră în raza sa vizuală statura atletică a lui

Armand Pelaghia şi toată înverşunarea sa, în contrast cu neprihănirea gândurilor care-i încolţiseră în suflet, toată ura sa pe lumea celorlalţi, pe lumea lor, a românilor faţă de ţigani, a străinilor faţă de români, a bogaţilor faţă de săraci, a celor care aveau casă faţă de cei care locuiau în stradă, a celor frumoşi faţă de cei urâţi, pe lumea lor, a lor, pur şi simplu, căpătă dintr-odată o formă precisă şi tangibilă, întrupându-se în înfăţişarea, desprinsă parcă dintr-o reclamă la aparatele de ras, a profesorului de sport şi a antrenorului de fotbal, care întruchipa desăvârşit imaginea frumuseţii virile, era aceeaşi imagine pe care Calman o întâlnea surâzând şi plină de viaţă pe toate panourile publicitare din pasajele de metrou bucureştene şi asta nu putea să suporte Calman, ca acea imagine detestată să prindă dintr-odată viaţă, în haine albe şi strălucitoare, ca şi cum ar fi vie! Armand Pelaghia se apropie de băieţii dintr-a şasea cu un zâmbet care răspândea în jur miracolul remarcabil al frumuseţii ce respira prin fiecare fibră a muşchilor lui, dar antrenorul de fotbal şi profesorul de sport ştia la fel de bine să se poarte şi aspru cu elevii atunci când situaţia o cerea, se număra la Şcoala Generală Nr. 10 printre profesorii care nu acceptau nici cel mai mărunt act de insubordonare, pe elevii care ieşeau din cuvântul lui îi pedepsea cu ucigătoare ture de teren, flotări, genuflexiuni sau abdomene, rigoarea disciplinei sportive reprezentând pentru profesorul de sport calea cea mai sigură înspre sănătatea şi frumuseţea corporală, cu toate acestea băieţii îl iubeau, însemnând pentru ei un adevărat model de frumuseţe şi forţă

masculină şi, fără excepţie, toate fetele din şcoală erau îndrăgostite de profesorului de sport, niciunul dintre profi nu se putea compara cu popularitatea profesorul de sport! Ce fac băieţii? se adresă Armand Pelaghia elevilor dintr-a şasea care făcură cerc în jurul lui, Cazimir, care voia să iasă în evidenţă în faţa profesorului şi a antrenorului său încerca să-i atragă atenţia asupra lui şi, mai ales, asupra echipamentului pe care-l purta, echipament care, păstrând proporţiile copilăreşti, copia la o scară mai mică, modelul deţinut de fotbalistul englez de la Barcelona, david beckham, idolul său.

Dacă ne abatem puţin atenţia de la grupul de băieţi al cărui model de virilitate visat se întrupase neaşteptat între ei, luând chipul profesorului de sport şi ne îndreptăm cu câteva compartimente

Florina Iliş

Cruciada copiilor către mijlocul aceluiaşi vagon, vom putea pătrunde, doar ca spectatori inoportuni şi nepoftiţi, în lumea copilăriei crepusculare a fetiţelor dintr-a şasea unde, alţi idoli, la fel de adulaţi, îşi făcuseră apariţia, descinzând acolo în ritmuri de pop, rap sau house, conferindu-li-se prin forţa muzicală cu care-şi manifestau prezenţa în universul incomod din zorii pubertăţii fetelor o influenţă teribilă şi absolută a unor adevărate creaturi dumnezeieşti, Eliza care, în virtutea faptului că fusese investită în funcţia de şefă a clasei, îşi asumase rolul de dj, punând și schimbând casetele cu o dexteritate uluitoare, activitate care îi producea o reală plăcere, scoţându-i în evidenţă inepuizabilele cunoştinţe muzicale, în căutarea vreunui cântec solicitat de colegele ei derula casetele cu o viteză care spunea foarte multe despre performanţele ei în recunoaşterea unei frânturi muzicale auzite pentru câteva fracţiuni de secundă în mixajul aleatoriu al gimnasticii de rulare înainte sau înapoi a casetei, în această atmosferă încărcată de excitaţii abstracte şi absolute îşi confirmaseră prezenţa muzicală enrique iglesias, bsb, Justin timberlake, beyoncé, anastasia, blondy, 3 rei sud-est, kylie minogue, j-lo and so on, Sonia care o adora pe britney aştepta nerăbdătoare ca Eliza să-i găsească piesa favorită, *Oups*, *I did it again*! răstimp în care fetele discutau despre ce-ar fi făcut fiecare dintre ele dacă ar fi fost în locul fetiţei din Hawaii la uşa căreia sunase vedeta, aflată acolo într-un turneu, despre acea întâmplare Sonia citise pe site-ul starului, dintre toţi cei din Hawaii care îi scriseseră un mail lui britney calculatorul alesese la întâmplare un nume căruia vedeta americană cu toată trupa ei urma să-i facă o vizită, Nu vine britney în

România! rosti Agnes profetică, în orice caz Sonia se pregătise pentru orice eventualitate şi-i trimisese la rândul ei un e-mail lui britney, starul nu-i răspunsese încă, dar, din clipa în care Sonia trimisese mesajul, semn că acesta fusese recepţionat, pe adresa ei de net, kesonia@@yahoo.com veneau zilnic informaţii despre turneele lui britney şi mp3-uri cu noutăţile muzicale ale vedetei, reclame pentru postere cu starul, Oh, dacă britney ar bate la uşa ei! se emoţionase fata numai formulându-şi gândul acesta în minte, o şi văzu pe bunica ei deschizând uşa, apoi alergând disperată pe scări şi chemând-o, Sonia ar coborî din camera ei în holul invadat de britney şi de trupa de dans de care vedeta nu se despărţea nicăieri în turnee! Aş muri pe loc! reuşi Sonia să articuleze cu glas tare fiorul emoţiei care o copleşise la derularea scenei, bogat ilustrate de imaginaţia ei, fetele voiau să mai ştie pe cine ar fi invitat Sonia s-o vadă pe Britney dacă vedeta americană i-ar fi făcut o vizită, Sonia le numi pe toate fetele din compartiment, pe Agnes, Eliza, Diana, Caria, Alina, Irina, Anda, apoi pe băieţi, pe Mihnea, Bogdan, Octavian, Cazimir, Râul, şi, şi, Sonia se roşeşte, codiţele ei blonde împletite de dimineaţă de bunica bat repede aerul ca aripile unei păsări speriate surprinse între flori, Pe Tiberiu! strigă Agnes cât o luă gura, *Wow*! *Wow*! râd fetele atât de tare încât acoperă cu glasurile lor şi sunetul sacadat al roţilor de tren, apoi Eliza dădu drumul casetei cu piesa solicitată de Sonia, *Everytime*! şi după partea instrumentală lirică fata începu să murmure în minte binecunoscutele versuri, *Notice mei Take my handl Why are wel Strangers whent Our Iove is strong*? / *Why carry on without me*?

Caseta pe care doamna Cristea tocmai o derulase ca s-o asculte era de fapt o mini casetă încorporată în robotul telefonului, observase, de cum intrase în casă, pâlpâind, pe corpul negru al telefonului, ca o inimă minusculă exterioară, beculeţul roşu care semnaliza înregistrarea unui mesaj telefonic, doamna Cristea porni caseta şi-n timp ce se lăsa ostenită pe unul dintre fotoliile din camera mare, asculta absentă mesajul casnic al soţului ei, să fie acasă pe la ora cinci că vine cineva de la ţară, soţul unei paciente, să le aducă zece kilograme de roşii, Pentru reţeta aia de ketchup de care mi-ai spus! Sper că te bucuri că ţi-am făcut rost de roşii, nu mai trebuie să mergem la piaţă! Ne vedem diseară! A plecat Octavian? Ar trebui să-ţi cumpărăm şi ţie un telefon mobil! Unde ai fost până acum? tonul cu care fusese pusă ultima întrebare din finalul mesajului soţului ei nu

conţinea, fireşte, nimic incriminatoriu şi probabil nu fusese rostită decât cu scopul de a încheia un mesaj căruia nu ştiuse cum altfel să-i pună capăt, ar fi putut la fel de bine să spună, te sărut, te pup, te iubesc sau orice altceva, orice banală formulă de încheiere care nu ar fi schimbat însă cu nimic conţinutul esenţial al cuvintelor, nu atât tonul întrebării cât, mai ales, exprimarea concretă a răspunsului pe care ar fi trebuit doamna Cristea să-l dea inofensivei întrebări o puseseră pe gânduri, într-adevăr, unde fusese? şi răspunsul veni prompt, tulburând imperceptibil instantaneul

Florina Iliş

Cruciada copiilor încremenit al vieţii ei de femeie măritată de şaisprezece ani, întârziase pe un peron de gară cu un bărbat străin, un bărbat de care, într-un mod inexplicabil, inima ei se simţea copleşită! îndrăgostită?! Nici măcar nu era un bărbat bine, din punctul ăsta de vedere, soţul ei, medicul ginecolog, era cu mult mai prezentabil, dar Iustinian Bratu ascundea în el, conform intuiţiei feminine a doamnei Cristea, şi nu avem niciun interes s-o contrazicem! ascundea înăuntrul lui, credea ea aşadar, ceva ca o promisiune pentru orice femeie, ceva care ar putea fi atât expresia unei fericiri incredibile cât şi substratul tăinuit al unei suferinţe amare, fără ieşire, dar oare avea dreptul să se gândească la el? putea ea să sacrifice armonia stării de funcţionare a ceea ce reprezenta universul desăvârşit al familiei sale în favoarea unui vis deşert, a iluziei că mai era încă tânără, că ar mai putea fi atrăgătoare pentru un bărbat, că ar mai putea păşi o dată în orizontul auriu al existenţei? Ce s-ar întâmpla cu copiii, cu Octavian şi cu Ioana? cu soţul ei Ştefan? Un soţ admirabil, ireproşabil, care muncea de dimineaţa până seara, medic la clinica de obstetrică şi ginecologie, medic la cabinetul lui particular, din când în când tată pentru cei doi copii, atunci când le dădea bani, şi soţ pentru ea din aceleaşi motive financiare, bărbat aproape deloc în ultima vreme, oare de când nu mai făcuseră dragoste? Ar trebui să fii mulţumită, îi spusese sora ei care o ducea greu cu banii, voi nu aveţi probleme financiare, vă descurcaţi bine, iar Ştefan e foarte devotat familiei şi nu are ochi pentru alte femei! îi intraseră atât de bine în cap acele lucruri încât ajunsese să nu-şi mai dorească cu adevărat nimic, văzându-şi împăcată de cele opt ore de lucru la bancă, de copii şi de casă şi regulat de „escapadele” la salonul de înfrumuseţare, Atunci ce se întâmplase cu adevărat acolo pe peron? Şi ce o făcea să stea în acea clipă ţintuită în fotoliu în loc să se apuce de

treabă, să se ocupe de cele zece kilograme de caise, curăţate de sâmburi, pe care cu o zi în urmă le pusese în siropul special pentru dulceaţă? Ce fapt mărunt o plesnise peste faţă trezind-o din starea de somnolenţă în care, mai ales în ultimii ani, se complăcuse împăcată? Ce anume stârnise în ea fenomenul de deszăpezire a iluziilor matrimoniale, făcând-o să vadă lumea cu ochii cuiva care tocmai se trezise din imponderabilitatea unui somn lung? Adevărata cauză, deşi i-ar fi fost mai simplu să creadă asta, nu era însă Iustinian Bratu! Ci un fapt aparent lipsit de importanţă, care fusese întotdeauna acolo, fără să-l observe, un lucru mărunt peste care, în circumstanţe normale, se putea trece, dar care, favorizat de anumite împrejurări speciale, ajunge să declanşeze adevărate cataclisme în cuplu, Se ştie, urmărindu-se evoluţia societăţilor umane, că până şi războaiele au fost, de multe ori, stârnite de evenimente nesemnificative la scară mare şi că, o dată mecanismul istoriei pornit, nimic n-ar mai putea să-l oprească, şi acest fapt mărunt îl reprezenta chiar mesajul soţului ei, înregistrat pe robotul telefonului! Astfel, în clipa aceea amară de luciditate, doamna Cristea realiză că tăcerile care se adânciseră în timp între ea şi soţul ei, că toate acele lucruri despre care nu-şi mai vorbeau de mult, formaseră canioane paralele prin care se prelingeau, îndepărtate, fără să se mai întâlnească, singurătăţile a doi străini! Dacă rolul soţului ei se redusese la sărutul dat femeii din pădurea adormită a căsniciei, chipul prinţului pe care ochii abia deschişi ai doamnei Cristea îl priveau cu uimire la trezire nu-l reprezenta pe soţul ei şi se gândi cu groază că, sub trăsăturile acestui prinţ, s-ar putea ascunde şi un măgar! Sunt un dobitoc! îşi spuse înciudat Iustinian Bratu căutându-se cu îngrijorare după portmoneu, L-am uitat acasă! în acest răstimp băiatul de la pompă îi făcea imperturbabil plinul de benzină, Nu era nici în buzunarul din spate al pantalonilor, acolo unde credea că îl pusese la plecarea de acasă, nici în cele două buzunare laterale, nu se găsea nici în maşină! Dispăruse! îngrijorat, mai ales de jena cu care va trebui să explice băiatului de la benzinărie că nu avea banii la el, că probabil îşi uitase portmoneul acasă, nu ştia ce atitudine să ia! în orice magazin te-ai afla, când constaţi lipsa portmoneului, poţi pune cu discreţie produsele înapoi pe raft, dar cu benzina din rezervor ce se mai poate face? nu avu curajul să-i spună băiatului să oprească alimentatul nici când se convinsese sută la sută că nu avea portmoneul la el, aşteptând resemnat ca acesta să-şi termine treaba, ceruse benzină de patru sute

de mii! băiatul încetini uşor manevrarea pompei urmărind, cu ochii pe ecran, atingerea cât mai exactă a nivelului de alimentare solicitat de client, trei sute de mii nouăzeci şi şapte, patru sute trei mii! Din fericire, Iustinian Bratu era un client frecvent al benzinăriei, de aceea căzu de acord cu băiatul de la pompă ca să lase maşina acolo

Florina Iliş

Cruciada copiilor şi să plece acasă după bani, locuia în apropiere, doar la câteva minute de mers pe jos şi, în timp ce se îndrepta spre casă, îşi aminti că portmoneul din piele maro, dăruit de fosta lui soţie, mai conţinea, pe lângă o sumă apreciabilă de bani, cartea de identitate, permisul de conducere, precum şi poza Alinei, fetiţa lui, o poză de când ea avea trei ani, râzând cu părul cârlionţi.

Poza Alinei, cu cârlionţi cu tot, flutură de la geamul întredeschis al wc-ului de la capătul vagonului cinci al rapidului de Bucureşti pierzându-se undeva în vegetaţia sălbăticită de pe marginea căii ferate, înainte de a face vânt şi cărţii de identitate, Ciungu, care habar n-avea să citească, se uită totuşi curios la chipul bărbatului pe care-l uşurase în gară de portmoneul său, Un hantiriu! se vedea pe mutra lui şi pipăi cu degetele murdare cartonul lucios al cărţii de identitate a domnului Bratu apoi, pur şi simplu, fără nicio urmă de judecată, cu satisfacţie chiar, îşi strecură mâna prin geamul mat întredeschis al wc-ului, lăsând curenţii de aer adunaţi de viteza trenului să-i ia dintre degete cartea tare de identitate, la fel se întâmplă şi cu permisul de conducere al domnului Bratu care împărtăşi aceeaşi soartă cu poza fetiţei şi cu cartea de identitate, descotorosindu-se de acele obiecte inutile, Ciungu începu să facă socoteala banilor găsiţi în portmoneul de piele maro, cam uzat, al domnului Bratu! neştiind să citească, sigur că Ciungu habar n-avea nici de numere, dar banii învăţase să-i cunoască după culoare, după formă şi chiar după miros, bancnota de cinci sute de mii avea un miros cu totul special, diferit de foaia de o sută sau de cea de cincizeci, acel miros nu putea să-l confunde cu nimic cu toate că mai mult reprezenta o extremă raritate prin buzunarele vagabondului! Ciungu se mândrea cu unul dintre cele mai bune simţuri ale mirosului, adulmeca totul ca şi câinii, putând să recunoască orice miros simţit cândva, mirosise şi o sută de euroi, nou-nouţă, un miros abia perceptibil, era nevoie să freci uşor bancnota la colţ cu degetele ca s-o faci să transpire şi să-şi dezvăluie mirosul, asta era deja artă! cu nestăvilită bucurie amuşina în acea clipă, cu nasul vârât în portmoneul

domnului Bratu, căscat între palmele lui, bancnota de cinci sute de mii, cele patru bancnote de câte o sută de mii şi, pe lângă satisfacţia provocată de mirosul lor, celelalte bancnote, mai mărunte, din portmoneu parcă nici nu mai contau în ochii lui.

Banii n-au miros! îi explica Baronu bătrânei vrăjitoare din Ferentari, Cu banii mei deschid toate uşile, chiar dacă-s lovele de ţigan! Cumpăr cu ei pe cine vreau în ţara asta, procurori, judecători, poliţişti, politicieni! Totul e de vânzare, iar cu bani poţi cumpăra orice! Până acum n-am mai avut nicio problemă! De data asta însă vor să găsească ţapi ispăşitori, poliţia are nevoie de nişte acţiuni de anvergură, ca să se reabiliteze! Baronu rostise *reabiliteze* pe silabe, rar, ca să nu greşească, cuvântul îl învăţase de la ciripitorul lui din poliţie, Macrea, cel care-l ţinea la curent cu toate mişcările şi care-i dezvăluise, contra cost, viitoarele planuri de acţiune ale departamentului de luptă contra crimei organizate, Chiar dacă am plătit tot timpul, fără să mă plâng, atât poliţia cât şi procurorii, în momentele astea nu te mai cunoaşte nimeni! După ce va trece potopul însă o vom lua de la capăt, legăturile de bani se refac cel mai repede, asta e! Dar trebuie să scap şi de data asta, de aceea am venit la tine, să mă ajuţi, să-mi spui ce să fac, dacă trebuie să plec din ţară, o şterg, am paşaport, conturi în bănci, pot trăi o vreme dincolo! Şi, mai ales, să-mi spui ce să fac cu marfa ca să nu mi-o găsească mascaţii?! Am aflat că fraţii Bingăneanu au *paraclisit* la anchetă şi că poliţia vrea să mă înfunde şi pe mine! apoi ţiganul de mătase tăcu, uitându-se adânc în cavernele ochilor bătrânei care molfăia ceva între buze, se spunea despre ea că obişnuia să mestece pământ, se vorbea că pământul pe care-l mesteca ţiganca era luat de pe mormântul mamei sale, vestita vrăjitoare Tudoriţa, unii mai spuneau că o dată pe an, de noaptea sfântului Andrei, mormântul Tudoriţei, moartă de mult, scotea la suprafaţă, chiar la căpătâi, pământ proaspăt, ca şi cum atunci ar fi fost săpat, şi că-n acea noapte dada Angelica culegea acel pământ, mestecându-l peste an, acolo ar sta toată puterea ei, spuneau cei care n-o prea au la suflet pe ţigancă! Să văd ce-mi arată cărţile! rosti vrăjitoarea, făcând semn căpeteniei de mafie ţigănească să tacă şi să aştepte, apoi se cufundă adânc în transa magică pe care mâinile ei, mânuind cărţile soioase, o transmiteau imperceptibil mătăhălosului trup.

Dacă cineva invizibil s-ar fi aflat în maşina kia sorento care rula silenţios spre înălţimile Branului, să fi stat chiar în dreapta şoferului,

întruchipat de persoana deputatului de Prahova, Nicolae Arghir, tot n-ar fi putut să observe, cu toată proximitatea protejată

Florina Iliş

Cruciada copiilor de invizibilitate, vreo străfulgerare din cuptorul erotic pe care dorinţa politicianului, amplificată insuportabil pe măsură ce se apropia de castel, îl alimenta cu flăcări arzătoare, făcându-i ţăndări stăpânirea de sine pe care, de când intrase în politică, o şlefuise în perfecţiuni de cristal, La stăpânirea de sine pe care o dobândise în acei ani contribuise fireşte şi capitalul fabulos, atât politic cât, mai ales, financiar, care îl propulsase în judeţ pe cea mai înaltă treaptă a puterii economice, Nicolae Arghir se ocupa de distribuirea fondurilor europene de dezvoltare şi asta nu era tocmai o treabă uşoară într-un judeţ care intra în circuitul de clasă al turismului românesc, ca membru influent al partidului, făcând parte din Consiliul director, era şi responsabil de relaţiile cu presa, misiune de care se achita întotdeauna cu succes! în cei trei ani de când partidul său se afla la guvernare reuşise să câştige o popularitate de adevărată vedetă politică, străduindu-se să ajungă cât mai des în prim-planul aparatelor de filmat, Sunt văzut la televizor, deci exist! era deviza pe care Nicolae Arghir nu şi-o trădase niciodată, Pe măsură însă ce steaua sa politică şi puterea financiară se îmbinau tot mai sclipitor, asigurându-i locuri fruntaşe în topurile politice şi de capital ale ţării, apetitul sexual al deputatului scăzuse simţitor, până, trebuie s-o recunoaştem, la dispariţia sa completă şi, să fim bine înţeleşi, nevasta nu intră aici în discuţie, interesul pentru vaginul ei dispăruse cu mult înaintea problemelor de erecţie care-l ameninţau pe politician cu spectrul spaimelor impotenţei! La cincizeci şi cinci de ani ai săi, un bărbat trebuia să fie încă în puterea forţei sale sexuale! Nu i se mai scula şi pace, deşi, conform recomandărilor medicului luase nişte pastile specifice absenţei apetitului sexual, Lipsa de activitate a membrului său viril se reflectase însă într-un mod dramatic asupra îndatoririlor sale politice şi financiare, făcându-l nervos, agitat, agresiv şi complet dezinteresat de lucrările Camerei, până când, până când, într-o seară de neuitat, îşi aminti deputatul, la o nuntă de la hotel Intercontinental, unde jucase şi rolul naşului mare, o întâlnise pe Antonia, vedeta binecunoscută de televiziune! Când ea îl atinsese în treacăt, întâmplător, mădularul său se trezise brusc din amorţeala îndelungată, ridicându-şi steagul şi prezentând triumfător onorul celei mai titrate

vedete de televiziune, compromiţându-i boxerii botezam pe care şi-i pusese special pentru nuntă, pentru cazul în care i s-ar fi cerut naşului mare să facă striptease! Aia da erecţie! Din acea clipă îşi promisese lui însuşi că acea femeie îi va aparţine, în ciuda tuturor sacrificiilor şi greutăţilor impuse de o asemenea bătălie şi, trebuie s-o recunoaştem, acele greutăţi nu erau tocmai uşoare, de-ar fi să ne referim, de pildă, la cele câteva kilograme în plus, a căror vină o purta tocmai lipsa de activitate sexuală şi pe care deputatul se căznea din răsputeri să le elimine cu ajutorul aparatelor din sala de forţă! apoi societatea de caritate pe care o înfiinţase pe banii lui, după cum declarase, dar în realitate fondurile veneau printr-un circuit sinuos şi abstract tot de la bugetul de stat, era vorba de o societate non-profit care să ofere burse de excepţie tinerilor dotaţi din judeţ, dar cu mijloace materiale slabe, asta o făcuse doar ca să câştige dreptul de a se prezenta în emisiunea ei în rol de mecena al tinerelor talente! Sunteţi un bărbat plin de surprize! îi spusese ea atunci, şi asta o luase ca pe o încurajare, Iată cum, medita politicianul cu privirea aţintită pe parbriz, o femeie face să sară în aer o adevărată instituţie! pentru că propria lui imagine era deja o instituţie vie, iată cum dintr-odată ordinul de a se prezenta urgent la Bucureşti, dat de preşedintele Camerei Deputaţilor, membru în consiliul director al partidului, îşi pierduse prioritatea faţă de vocea de la telefon a unei femei, adevărul este că ea nu insinuase nimic, îi spusese doar că se afla la Castelul Bran, la filmări pentru o reclamă de lenjerie intimă! susurase ea la telefon, numai imaginându-şi-o în lenjerie intimă, mădularul rebel, expresia de carne şi sânge a virilităţii sale, începu să dea semne de uşoară agitaţie, ceea ce-l determină pe deputatul de Prahova să apese viguros pedala de acceleraţie, fapt care se reflectă aproape instantaneu în indicatorul de bord al vitezei făcându-l să se deplaseze simţitor peste viteza legală admisă, Dar cui îi mai păsa de legi?! legile puteau fi controlate, dorinţele nu! dorinţa numită Antonia îl atrăgea spre legendarul castel Bran cu o viteză ce nu mai ţinea cont de acceleraţie şi nici de chemarea preşedintelui Camerei Deputaţilor.

Alexandru Aldeman nu era un bărbat care să cedeze uşor în faţa farmecelor feminine, deşi trebui să recunoască că-l atrăgea puternic fata care studia cu sârg meniul, stând în faţa lui la masa din vagonul restaurant, nici nu-şi amintea Alexandru Aldeman.

Florina Iliş

Cruciada copiilor parcurgând la rândul lui lista, de când nu mai cunoscuse acel apetit sexual spontan, copleşitor, tulburându-i vag controlul de sine, din ultimii ani de liceu, nu mai cunoscuse vreo formă de entuziasm în faţa sexului frumos, eşecul sentimental de la şaptesprezece ani, când se îndrăgostise cumplit şi fără speranţă de profesoara sa de română, îi marcase toţi anii tinereţii, determinându-l să compenseze prin muncă ghinionul de a nu fi întâlnit femeia potrivită, avusese fireşte o serie de relaţii întâmplătoare, preferinţa lui îndreptându-se înspre femeile măritate, reminiscenţă traumatică a experienţei sale din liceu, femei de care abia îşi mai amintea şi cărora în afara criteriului frumuseţii şi al performanţei sexuale nu le mai acordase niciun interes în răstimpul legăturii lor, De aceea în timpul său liber prefera tovărăşia prietenilor săi, amatori de fotbal cu care se întâlnea duminica pe teren, într-o întrecere pe măsura puterii lui, confruntările de forţă, atât fizice cât și intelectuale, cu parteneri pe măsura lui, îl excitau mai mult decât un vagin umed de femeie, sublimul oboselii după un meci de fotbal cu băieţii nu se putea compara în intensitate cu moleşeala unei partide în care trăgeai cu mingea fără opoziţie la o poartă veşnic deschisă şi neapărată, Aceste gânduri, nu tocmai ortodoxe, îi treceau lui Alexandru Aldeman prin minte în timp ce o urmărea pe Sabina care încerca să-şi aleagă ceva cât mai uşor de mâncare, O salată, de exemplu! lui Alexandru Aldeman îi plăceau confruntările şi, lăsându-se în voia excitaţiei tulburătoare a luptătorului care tocmai intră în arenă, recunoscu că, în sfârşit, întâlnise o fată pentru care îşi va putea pune în valoare adevărata sa putere, de aceea, pentru încălzire, opta, în debutul ostilităţilor sexuale pentru o friptură de porc şi un vin roşu, o excepţie alcoolică scuzabilă, îi era foame şi avea nevoie de energie pentru marea bătălie, o dorea pe acea fată cu o intensitate care îi mărea temperatura corpului la valori incendiare, acel val de căldură ameţitor se transmise şi fetei care citi cu uşurinţă în ochii bărbatului din faţa ei dorinţa, nu era prima oară când observa acel zvâcnet sexual reflectat în ochii bărbaţilor, fiind însă perfect conștientă de senzualitatea pe care trupul ei o emana în jur, ceva din instinctul ei de cuceritoare o avertizase să nu cedeze prea uşor şi susţinu fără să se tulbure privirea lui Alexandru Aldeman, Alexandru Aldeman să bea vin?! Hmm, dar adversarul ei începea deja să facă greşeli şi fata puse în zâmbetul care însoţea acel gând nerostit toată graţia dulce a feminităţii conştiente de valoarea ei.

Numai despre sex se discută peste tot! crede doamna Constantinescu în compartimentul profesoarelor din acceleratul copiilor, răsfoind demonstrativ revistele pe care fiecare le adusese de acasă sau le cumpărase din gară, cuprinzând cu preponderenţă subiecte, mai mult sau mai puţin explicite, pe teme sexuale, *Cum să-l faci să fie al tău de la prima întâlnire*, *Regulile de bază pentru a cuceri o femeie*, *Şase tipuri de orgasm*! *Le-ai trăit pe toate*? Erau numai câteva titluri peste care doamna Constantinescu îşi aruncase din întâmplare privirea, stârnindu-i verva intelectuală, Când un bărbat şi o femeie se întâlnesc pentru prima oară, consideră profesoara de limba şi literatura română, încep imediat să se măsoare din cap până în picioare şi îndoctrinaţi de revistele astea, de filme, de emisiuni despre sex, nu se mai gândesc decât la un singur lucru, cum să ajungă în pat! Iată dovada! citeşte ea dintr-o revistă, *Cum să-l faci să fie al tău de la prima întâlnire*? Dar unde sunt ceaiurile de altă dată?! Peste tot numai sex! în ziare, în reviste, la televizor, parcă a înnebunit lumea!

Doar nu sunt nebun! îşi spuse domnul Bratu, copleşit de o presimţire grea, ar fi putut crede asta dacă nu şi-ar fi reexaminat trăsăturile de caracter, reevaluându-şi întreg profilul psihologic şi dacă nu şi-ar fi recapitulat în minte toate compartimentele vieţii sale, analizându-le din punct de vedere uman, social, profesional, sexual, religios, medical, ontologic, enumerarea aceasta de puncte de vedere, să se reţină, nu e de natură retorică! excesul de clasificări şi categorisiri îi aparţinea în întregime domnului Bratu, care, fiind un ins meticulos de felul său, dar copleşit peste măsură de dispariţia portmoneului care îl plasase în vecinătatea nebuniei, iniţiase acest proces de scanare completă a personalităţii sale în scopul de a se confirma pe sine ca individ, în absenţa unor documente care să-l identifice ca persoană, Da, era în continuare Bratu Iustinian, bărbat alb, tatăl Dianei, lector dr. la catedra de sociologie a Facultăţii de Ştiinţe Sociale, cu dosarul înaintat pentru titlul de conferenţiar, şofer, posesor de maşină, Dacia Logan! ortodox, divorţat, nu din vina lui, să se consemneze! în declaraţia pe care Iustinian Bratu o dădea la poliţia municipiului Cluj-Napoca nu i se ceruse să explice cauzele

 divorţului său liber consimţit de ambele părţi, pur şi simplu, fosta lui soţie, Helga, avusese nevoie de libertate pentru a-şi reface viaţa, cunoscuse pe altcineva, un lector de germană, şi

plecase definitiv din ţară, Subofiţerul de serviciu îi ceruse să scrie adresa completă în declaraţie, cu număr de telefon, tot, Domnule, dar dumneavoastră, îl bântui subit pe poliţist o nedumerire greu de ascuns, v-aţi pierdut actele sau vi s-au furat? în fond, nedumerirea asta o avea şi domnul Bratu, alergase la poliţie fiindcă, dându-i telefon doamnei Cristea şi povestindu-i că îi dispăruse portmoneul, cu bani, cu acte, cu poza Alinei, ea insistase ca el să plece la poliţie şi să declare dispariţia acestuia, Dacă n-ar fi fost vorba de acte nu s-ar fi dus probabil atât de precipitat la poliţie, dar, poliţia, care nu speculează cu semnificaţiile cuvintelor, făcând o diferenţiere tranşantă între a fi pierdut un act şi a i se fi furat un act, îi cerea domnului Bratu să se decidă! pentru domnul Bratu însă cel mai potrivit cuvânt pentru această situaţie era dispariţie, nu avea importanţă dacă i se furaseră sau îi dispăruseră, cert era că îi lipseau! Poliţistul îi explică puţin iritat şi emfatic, E un puţoi! îşi spuse domnul Bratu în sinea lui, ce ştie el despre cuvinte?! şi totuşi puţoiul îi explică că din punctul de vedere al poliţiei nu era acelaşi lucru, pierderile de documente merg pe o anumită direcţie birocratică în timp ce furturile sunt direcţionate spre alt departament, Caz în care era nevoie de un proces verbal cu descrierea împrejurărilor în care vi s-au furat actele, impunând poliţiei obligaţia de a face cercetări în cazul dumneavoastră, implicit, colaborarea cu poliţistul care va primi însărcinarea să se ocupe de furt! Iustinian Bratu trebui să recunoască cu pixul ieftin în mână şi cu coala de hârtie proastă în faţă, hârtie pe care apucase doar să-şi treacă datele personale, cel puţin astea îl reprezentau, nume, adresă, telefon, ocupaţie, se regăsea în ele, în schimb, trebui să recunoască în faţa propriei sale conştiinţe că tot ce i se întâmpla în acel moment căpăta caracterul unei dimensiuni ireale, că el, Iustinian Bratu, cadru didactic universitar, specialist în sociologia comunicaţională, se găsea în neobişnuita postură de a nu-şi putea aminti cu precizie un eveniment pe care îl trăise cu câteva ore în urmă, cel mult trei ore, un eveniment care îl privea în mod direct! şi, totuşi, undeva în sufletul său, era absolut convins că avusese actele la el, le purta în buzunarul din spate al pantalonilor, întotdeauna îi făcuse observaţii fosta lui soţie să nu-şi mai pună portmoneul în buzunar, după divorţ, fireşte că primul lucru pe care îl făcuse fusese transferul portmoneului din servietă în buzunarul pantalonilor, o formă măruntă de protest, dacă vreţi! dar iată-l acum incapabil să spună dacă îşi pierduse portmoneul sau i se furase, tot ceea ce ştia era că dispăruse

fără urmă! dar puţoiul îşi cam pierdea răbdarea şi aştepta ca domnul să se decidă, Nu, n-am înnebunit! gândi Iustinian Bratu şi instinctul, pe care nu se bazase niciodată până în acel momerţ, declară, în locul lui, că actele îi fuseseră cu siguranţă furate.

Nicio instanţă din lume, oricâtă influenţă ar avea puterea acesteia la scară umană, nu ar putea fi abilitată să dea curs plângerilor de furturi ce ar avea drept obiect elemente ale constituţiei interioare a sufletului sau chiar sufletul însuşi! Cui să declari furtul sufletului tău? se întreba Pavel pe culoarul vagonului cinci al rapidului de Bucureşti, Cărei instanţe? Judecăţii lui Dumnezeu?! Era ca şi cum un aparat minuscul de senzori, ultrasensibil la condiţiile specifice de subteran, declanşa, la trecerea printr-un tunel, alarma, zgomotul insuportabil din interiorul său deşteptându-i în suflet amintirea acelei zile de duminică, când, prea tânăr ca să se poată proteja, i se tăiaseră iremediabil legăturile cu sufletul său! Aceasta era şi cauza pentru care Pavel nu folosea niciodată metroul! în duminica aceea, dădu involuntar curs acelei amintiri, tatăl lui, fiind de pază la centrală, îi ceruse să-l înlocuiască pentru două ore, nu era mare lucru, îi mai ţinuse locul din când în când, mai ales, duminica când nu avea şcoală, odată cu postul de pază al tatălui său lua în primire şi chipiul, precum şi puşca veche cu un singur cartuş, o puşcă, care, după ştiinţa lui, nu fusese niciodată folosită, îi plăcea să stea de pază la centrală, trecându-şi timpul cu o carte în mână, dar în acea duminică de mai, toate lucrurile se petrecuseră în aşa fel încât evenimentele nu puteau, oricât de mult s-a gândit după aceea la semnificaţia lor, să ia alt curs, Fata îl căutase acasă, găsindu-l, până la urmă, acolo, de pază la curentul ţării, se îndrăgostise de ea chiar cu o zi înainte, când întorcându-se împreună de la oraş, se regăsiseră în acelaşi autobuz, Crescuseră împreună în colonie, fuseseră în aceeaşi clasă în sat, dar n-o remarcase până în sâmbăta aceea, Pavel făcând zilnic naveta la liceu, în oraş, ea stătea.

Florina Iliş

Cruciada copiilor însă, la internat, mergând acasă doar la sfârşit de săptămână, se nimeriseră unul lângă altul în autobuzul supraaglomerat, strâns lipiţi din cauza înghesuielii din jurul lor, nu-şi vorbiseră mai nimic tot drumul, dar Pavel nu putea să uite cum aerul se decupase imperceptibil, descriind o sferă de cristal împrejurul lor, cuprinzându-i în foamea disperată şi fără obiect a castităţii care îi împingea iremediabil unul spre celălalt, izolându-i de mulţimea din jur,

nu trebuiau să facă nicio mişcare pentru a se apropia, ci să se lase numai în acea vălurire a stratului de aer care-i înconjura cu o atmosferă magică, dizolvând toate marginile lucrurilor dintre ei, Pavel îşi pierduse până şi conştiinţa geografiei fizice a propriului său corp, braţul drept, de pildă, care stătea atârnat de bara de sus în autobuz, îi amorţise, transformându-se într-un fluid vertical, curgător, care-l traversa fără să i se poată opune, nici după ce coborâseră din autobuz nu-şi spuseseră mare lucru, răpiţi amândoi de stupoarea care pusese stăpânire pe trupurile lor, A doua zi, duminică, ea îl căutase la centrală, unde-l găsise stând de pază în locul tatălui său, nu prea ştiuseră ce să-şi spună unul altuia şi atunci el îi propusese călătoria în subteran, ea acceptase bucuroasă, nu fusese niciodată înăuntru deşi tatăl ei lucra acolo, Pavel ştia că dincolo de intrare se afla motocarul, se plimbase de multe ori cu el, învăţase să-l conducă de la tatăl lui, cunoscând bine locul Pavel deschisese uşa, aprinsese becul din încăperea care, după coborârea treptelor, dădea printr-o uşă de sticlă chiar în tunelul subteran, ajunseră la motocar şi din legătura grea de chei Pavel o desprinse pe cea care pornea motorul, apoi cu fata în dreapta lui, cei doi îşi începură călătoria subpământeană, îşi amintea cum în acea clipă se gândise la cartea lui Jules Verne, *O călătorie spre centrul pământului*, o carte, care, datorită învecinării cu hidrocentrala, îi înflăcărase în copilărie de multe ori imaginaţia, Conducea precaut prin tunelul întunecat şi rece, spărgând cu luminile farurilor de la motocar noaptea umedă a drumului care ducea spre turbine, se treziseră brusc singuri într-o lume al cărei acoperiş le era chiar pământul, din când în când, speriat, câte un şobolan rătăcit alerga buimac în luminile puternice ale farurilor, apoi totul reintra în tăcerea aproape materială din bezna tunelului, pe măsură ce înaintau, turbinele de apă se auzeau tot mai răsunător în exerciţiul lucrării lor diavoleşti de a produce lumină, extrăgând-o din măruntaiele umede ale pământului, despre lumină îi vorbise atunci, nu mai ştia exact ce anume îi spusese, dar avea legătură cu facerea ei! se opriseră în faţa porţii de grilaj care le interzicea accesul în centrală şi în lumina farurilor proiectate prin drugii de fier spre intrarea din fontă a camerei turbinelor se priviseră fără să se atingă vreme de câteva minute de ere geologice, uluiţi de fericirea în care se scăldau ca într-o baie de lumină, apoi, emoţionaţi, reveniră la motocar, pe drumul de întoarcere, îmbătat de starea în care se afla, Pavel accelerase viteza, goana excitantă prin bezna pe care lumina

farurilor abia reuşea din cauza vitezei prea mari să o decupeze în deplină siguranţă, le plăcu la amândoi, O dată ajunşi afară abia reuşiseră să se adapteze la lumina soarelui, zâmbindu-şi amândoi prosteşte şi privindu-se uimiţi în pupilele micşorate ale ochilor, ca şi cum s-ar fi întâlnit în pielea a doi locuitori de pe două planete străine, Sigur că Pavel ar fi putut să deschidă panoul cu comutatoare şi să facă lumină prin tot tunelul, nu se gândise la asta, îşi amintise de panou abia după plecarea ei, în aparenţă nu se întâmplase absolut nimic, dar, ca şi cum ar fost atinsă de o baghetă fermecată, lumea întreagă căpătase subit o altă înfăţişare, părea cu mult mai luminoasă, iar marginile ei dobândiseră parcă o claritate aproape tăioasă şi această transformare îl făcu să se deştepte, ridicându-i de pe ochi ceaţa stării de hipnoză a imposibilei vârste pe care o trăia, avea şaisprezece ani! Dar duminica nu se sfârşise acolo, îşi dăduseră întâlnire seara, la bal, în sat, Dacă n-ar fi acceptat! şi-a spus de atâtea ori mai târziu, dar cum nu ştia să se poarte cu trăirile sale şi ce atitudine să ia în faţa sentimentelor puternice care-i explodaseră în suflet, fusese extrem de fericit că ea îl chemase la bal! Se gătise cu multă grijă, şi cu bicicleta, ca pe vremea şcolii primare, parcursese drumul de trei kilometri până în sat, apoi, de la intrarea în căminul cultural unde se ţinea discoteca, toate evenimentele serii se derulaseră cu o repeziciune care-l ridicaseră pe un val prea înalt ca să le mai poată controla, îşi amintea numai de constatarea pe care o făcuse pătrunzând în căminul cultural că, de pe vremea serbărilor şcolare din clasele primare, nu se schimbase nimic acolo, la bilete îşi reîntâlnise doi foşti colegi de generală care îl şi iertaseră de plata biletului, unul dintre băieţi asigurându-l că numai fraierii plăteau, Ne facem şi

noi un ban de o bere! înăuntru scaunele fuseseră date lângă perete şi, de undeva dintr-un colţ al încăperii un bec, probabil de 60 de waţi, vopsit în roşu îşi arunca lumina chioară spre mijlocul sălii unde câteva perechi înlănţuite dansau blues pe melodia lui ştevie wonder, *I just caii to say I Iove you*, el nu dansase niciodată până atunci, nici în echipa de dansuri populare a clasei nu-l primiseră fiindcă avea tendinţa să execute invers mişcările de dans, călcându-şi partenera, dar în acea clipă se afla acolo nu ca să danseze şi, căutând-o disperat din privire, neatent la bancurile băieţilor care-l însoţiseră înăuntru, o descoperise întâmplător pe scenă, când unul

dintre băieţi îi atrăsese atenţia asupra dj-ului, era chiar lângă cel care manevra staţia muzicală, Urcase la ea, pe scenă, cu amintirea în gând a primei serbări şcolare din clasa întâi, când avusese de spus o poezie, Conducătorului iubit! încurcându-se cumplit şi, cu toate că învăţătoarea îi şoptea de după cortină cuvintele, conducător, partid, stegar şi glorios, începuse să plângă părându-i-se că toată lumea din sală îl arata cu degetul, cei din sală se întrebau cu milă al cui o fi copilul care plângea pe scenă, Pavel, căutându-şi din ochi mama, auzise distinct cum cineva din mulţime, o voce masculină, rostise cuvântul *colonie*, plasându-l nu în genealogia firească de familie, E băiatul lui Constantin Caloianu! ar fi trebuit să zică, în loc de asta îl exilase într-un spaţiu fără nume şi fără genealogii, E din colonie! rostise vocea aceea, râzând, Iată-l, urcând din nou pe scena lumii şi iarăşi, ca în clasa întâi, vulnerabil, incapabil să controleze mersul evenimentelor care o luară cu mult înaintea lui, nu-şi mai amintea cum toţi trei, băieţi, patru, împreună cu fata, ajunseseră în cămăruţa alăturată scenei, îşi amintea de încăperea aceea de pe vremea şcolii, era locul în care elevii se pregăteau pentru scenă, canapeaua veche, ale cărei culori de origine dispăruseră de-a lungul vremii, se umplea în timpul serbărilor de costumaţiile de scenă ale elevilor, de coroniţele premianţilor şi de veşnicele cărţi primite ca premiu, Eminescu, *Poezii*, Creangă, *Amintiri din copilărie*, Caragiale, *Teatru*, în clipa în care toţi patru intraseră acolo, în afara canapelei goale şi, undeva într-un colţ, a betelor cu pânzele de steaguri înfăşurate strâns, încăperea era goală, pe o fereastră foarte mică şi situată aproape de tavan bătea lumina unui neon de afară, îmboldit de ceilalţi doi băieţi, de sticla de rachiu, care nu-şi mai amintea în ce împrejurare ajunsese în mâinile lui, excitat el însuşi, dându-şi curaj unul altuia, începuseră să se dezbrace, pe fată el o ajutase, ea lăsându-se încrezătoare în mâinile lui, n-avea să-i uite niciodată fericirea magică din privire, era aceeaşi privire ca în înghesuiala din autobuz sau în tăcerea minerală din tunel, Pavel fusese primul, pătrunsese în ea cu aceeaşi uşurinţă cu care spumegase bezna din tunel şi despicase aerul dintre ei în autobuz, apoi magia plesni brusc în ochii ei când, unul dintre băieţi, îmbrâncindu-l îl desprinsese din îmbrăţişarea ei şi când Pavel, paralizat d „groază, îi apucase capul între mâini, uitându-se fascinat la costumaţiile de scenă ale şcolarilor care umpluseră canapeaua, iar deasupra acestora, plutind parcă, se găsea rochiţa albă a fetiţei care o interpreta pe Albă-ca-Zăpada, Să nu

vă atingeţi de ea! se auzi sonoră vocea învăţătoarei, băieţelul se uita fascinat la albeaţa cu volănaşe a rochiţei, dorindu-şi din tot sufletul s-o atingă, nu juca el rolul prinţului, deşi i-ar fi plăcut s-o facă, fata ar fi trebuit să îmbrace rochia albă pentru scena finală a morţii şi a trezirii ei fermecate de către prinţ! Băieţelul cunoştea bine povestea, dar mai mult decât rolul unui pitic nu putuse să obţină! Peste scena de viol din cămăruţă se aşternuse repede tăcerea, tatăl unuia dintre băieţi fiind şef de post în sat avusese tot interesul să-şi protejeze odrasla, viitorul celor trei băieţi nu putea fi distrus din cauza unei greşeli prosteşti, în toată povestea aceea fata nu mai conta deloc, faptul că era din colonie îi şi explica, în mod elocvent, comportamentul scandalos! toată lumea ştia că fetele din colonie erau nişte stricate care ademeneau băieţii de familie bună din sat ca să se însoare cu ele! Povestea se muşamalizase fără urmări, nefiind vorba aşadar de niciun viol, neînregistrându-se nicio plângere, după cum constataseră organele de miliţie, fata nu avusese dreptul să avorteze, erau vremurile acelea imposibile când astfel de acţiuni puteau avea urmări extrem de grave, înainte să nască fata plecase din colonie împreună cu familia ei, fără să mai ştie cineva vreodată de soarta lor! Că în duminica aceea tânărului de şaisprezece ani i se tăiaseră brutal legăturile cu sufletul său, Pavel nu avea s-o realizeze decât mult mai târziu, surprinzându-l, în cursul anilor ce urmaseră, nu atât actul în sine cât, mai ales, efectele benefice pe care despărţirea

Florina Iliş

Cruciada copiilor de suflet le produsese, ajutându-l de-a lungul anilor să se protejeze de invaziile imperiului barbar şi incontrolabil al sensibilităţii şi să ajungă la înfăţişarea de bisturiu a caracterului său, întărindu-i personalitatea şi făcându-l invulnerabil în faţa vieţii, dar asta nu însemna că reuşise vreodată să se împace cu autobuzele aglomerate sau cu tunelele subterane, neîncetând să le privească ca pe nişte simboluri ale unei iminente ameninţări!

Pentru Tiberiu care ieşise din compartiment cu gândul de a ajunge la profa de română ca s-o întrebe sinonimul pentru morali, întâlnirea de pe coridor cu băieţii dintr-a şasea şi cu profesorul de sport Armand Pelaghia reprezenta un prilej de bucurie, de aceea, imediat după ce se oprise lângă ei, Armand Pelaghia care plănuise cu băieţii dintr-a şasea un campionat de fotbal pe nisip, la Năvodari, îl solicită pe noul venit în comitetul de organizare a competiţiei, în

calitate de căpitan de echipă pentru clasa a şaptea, Minunat! Super! *Cool*! Apoi, cum ideea de competiţie fusese deja lansată printre elevi, Armand Pelaghia îi lăsă să se organizeze, intenţionând să treacă pe la compartimentul profesoarelor de la Şcoala Generală Nr. 10, ca să le salute, după plecarea profesorului de sport, Cazimir, în rolul său de căpitan de echipă, începu să stabilească cu băieţii locurile de pe teren, Gabriel în poartă, ca fundaşi, Denis şi Octavian, mijlocaş, dar trecându-şi în revistă echipa, Cazimir dădu subit cu ochii de Tiberiu, observându-i abia atunci prezenţa tresări puternic la gândul uitatei misiuni, moment în care, ca trăsniţi, toţi băieţii încremeniră, aşteptând semnalul lui Cazimir, Tiberiu era chiar lângă ei! între timp, Armand Pelaghia, profesorul lor de sport dispăruse de pe coridor, *Absolut clear*! rosti Denis, o fracţiune de secundă dură ezitarea lui Cazimir atât cât să-şi măsoare din ochi adversarul, apoi dădu drumul întrebării necesare demarării plănuitei acţiuni de vendetă, De ce l-ai pârât, mă, pe Râul profesorilor? Denunţătorule! Tiberiu nu înţelese în prima clipă ce voia Cazimir de la el, lui încă îi mai stătea gândul la meciurile de fotbal promise de profesorul de sport, apoi, văzând determinarea îndârjită din ochii băiatului pe care-l întrecea la înălţime cu aproape un cap, înţelese totul şi, înainte să aibă timp să reacţioneze, băieţii dintr-a şasea îl înghiontiră spre capătul vagonului, cu intenţia de a-l împinge în wc! dar din acea clipă, în care trenul intrase într-un tunel ce părea să nu se mai sfârşească, făcându-se brusc întuneric, nimeni nu mai înţelesese ce se întâmplase cu adevărat, afirmaţiile de mai târziu ale copiilor dovedindu-se contradictorii şi unele, chiar, neconforme cu realitatea, Tiberiu, descumpănit, mărturisind că se simţise aproape luat pe sus de o mână nevăzută, scos din învălmăşeală, în timp ce, din locul în care se afla auzea buşituri puternice, lovituri neiertătoare, neputându-şi imagina cum bătaia care se dădea în beznă, se putea continua fără el, pentru acel lucru incredibil şi greu de înţeles nu putea exista decât o singură explicaţie, băieţii se bătuseră între ei, dar atunci cine-l scosese pe el din luptă? Pe Armand Pelaghia intrarea în tunel îl surprinse tocmai în mijlocul compartimentului profesoarelor de la Şcoala Generală Nr. 10, încremeni în locul în care se afla, intuind că de-o parte şi de alta, pe banchete, erau instalate profesoarele, Cum întunericul invadase brusc trenul nu izbutise să observe cine se afla în compartiment şi ce locuri erau ocupate, nu-şi amintea decât că intrând o remarcase pe domnişoara Ileana, undeva la geam, şi pe doamna

Constantinescu, pe dreapta, de aceea, ca să nu lovească pe cineva, preferă să rămână în picioare până la ieşirea din tunel, Cum înaintea apariţiei profesorului de sport, subiectul discuţiei fusese sexul, profesoarele de la Şcoala Generală Nr. 10 amuţiră, stingherite de prezenţa unui bărbat ca Armand Pelaghia, în mijlocul lor, gândurile tuturor, tulburate de admiraţia obscură şi nemărturisită pentru trupul atletic şi frumos bronzat al profesorului de sport se îndreptară în aceeaşi direcţie, înspre Armand Pelaghia, atmosfera încărcându-se brusc de un erotism tulburător, mut şi feroce, E o dorinţă situată dincolo de orice ambiţie sexuală, îşi explică doamna Stelian, profesoara de naturale, tremurul picioarelor, cu genunchii îndreptaţi reflex spre locul unde încremenise profesorul de sport ca o statuie greacă, Da, nu e nimic sexual în dorinţa de a-l atinge, aşa cum nu e nimic sexual în dorinţa de a atinge un trup de bărbat frumos sculptat, frumuseţea nu poate fi niciodată reală, chiar dacă se întrupează şi ia o formă materială, pentru că frumuseţea trece dincolo de marginea concretă a lucrurilor! şi-şi mişcă imperceptibil genunchii, Dar doamna Constantinescu, care nu mai suporta tensiunea excitantă din jur, o sfâşie cu vocea ei sonoră, străduindu-se să pună lucrurile în ordine, Ce-aţi tăcut aşa, doamnelor? Mai

 încet cu estrogenul, Armand, dragule, vorbeşte să ştim unde eşti! Sunt lângă uşă! se auzi atunci glasul profund al profesorului de sport, doamna Constantinescu îl informă apoi că spre stânga, tocmai lângă uşă e un loc liber, poate să se aşeze, dar Armand Pelaghia prefera să rămână în picioare până la ieşirea din tunel, Ce-or fi făcând acum elevii noştri? se întrebă profesoara de istorie, bine că i-am pus fete cu fete şi băieţi cu băieţi! Doar nu crezi că nu s-au dus unii la alţii?! Se mai pipăie şi ei! asta era vocea doamnei Constantinescu, o recunoscu Armand Pelaghia, pe Ileana n-o auzise încă vorbind, de asemenea, bănuia că trebuia să mai fie cineva în compartiment în afara doamnei Constantinescu, a doamnei Domide şi a Ilenei, Cine putea fi posesoarea genunchilor care-l atinseseră cu totul întâmplător? Doamna Constantinescu nu mai credea în inocenţa copiilor, prinsese doi elevi dintr-a şaptea, Horaţiu şi Dana, cum se sărutau în clasă în timp ce ceilalţi erau la ora de sport, Noi la vârsta aceea nici nu ştiam ce-i aia să te săruţi! începu profesoara de română cu aducerea de noi argumente în favoarea eternei teorii a diferenţei

calitative dintre generaţii, teorie în concluzia căreia generaţia tânără nu putea să iasă decât nefavorabil, în timp ce vechile generaţii care, cu mari sacrificii, puseseră bazele unei ţări, România, erau ridicate pe piedestalul înalt al incontestabilei lor valori, domnişoara Ileana, nu mai urmărea discuţia, oprindu-se la informaţia cu cei doi elevi care se sărutaseră, nu şi-l putea imagina pe Horaţiu, un copil atât de tăcut, introvertit, sărutându-se cu Dana, un drăcuşor de fată! în acest timp, noi argumente se cumulau în favoarea demonstrării unei teorii ce nu mai avea nevoie de nicio demonstraţie, Fetele din clasa a opta, cât sunt de emancipate! exclamă doamna Domide, Nişte domnişoare deja, se dau cu ruj, unele se şi fardează! Nu ai zice că au paisprezece ani! ca dirigintă a lor profesoara de istorie putea să spună foarte multe despre comportamentul lor ambiguu, copiind într-un mod indecent lumea adultă, Neobişnuit totuşi pentru vârsta pe care o au! Copiii aceştia se schimbă foarte repede! Să nu uităm totuşi, interveni şi doamna Stelian, dându-i prilej lui Armand Pelaghia să rezolve enigma care-i frământase îndelung mintea, E profesoara de naturale! îşi spuse el, Să nu uităm totuşi că lumea însăşi se schimbă foarte repede, iar acest lucru se vede cel mai bine urmărindu-i pe tineri! Doamne, da' mult mai ţine tunelul ăsta! exclamă doamna Constantinescu fără nicio legătură cu observaţiile profesoarei de naturale.

Calman intrase în bătaia din tren cu băieţii din dorinţa de a lua parte la ceea ce se pricepea cel mai bine, să se bată pe întuneric, protejat de beznă îi doborâse cu uşurinţă pe toţi, chiar înainte ca tunelul să se sfârşească, dar jocul cu băieţii, apropierea de trupurile lor, făcuse loc în mintea lui amintirii unui joc la care participase nu demult, în primăvară, când, propunându-i un alt târg, Scripcaru îi promisese un câştig de douăzeci de euroi într-o noapte! Fusese de acord, cum să nu fie, nu mâncase de cel puţin două zile! Au venit după el cu maşina, l-au legat la ochi ca să nu ştie unde îl duceau, când au ajuns, l-au băgat întâi într-o baie, cerându-i să se spele, i-au dat haine curate şi, legat la ochi, l-au dus într-o încăpere cu lume multă, i se spusese că trebuia să distreze lumea la un bairam, atât şi nimic mai mult! îşi amintea de covorul moale în care i se afundau picioarele goale, de atmosfera electrizantă din jur, de muzica pusă la maximum, apoi, după câteva minute, când s-a făcut brusc linişte, o voce masculină i-a cerut să se dezbrace, Nu era prea greu, dacă asta voiau de la el! Olandezul îi fusese un bun profesor, de aceea începu s-o facă încet, meticulos, aşa cum

învăţase, stârnind murmure de admiraţie în asistenţă, la un moment dat i s-a dat şi ceva de băut, ducând paharul la gură simţise ca şi cum i s-ar fi împrăştiat pe limbă o mie de băşicuţe de aer dulceag care i se spărgeau undeva în cerul gurii, îi plăcuse băutura aceea, fiind nemâncat, aproape îl ameţise, din noaptea aceea nu mai păstra decât senzaţii, senzaţii care, în lupta cu băieţii din tren, îl copleşiseră puternic, Făcuseră cerc în jurul lui, tot mai aproape, le auzea glasurile fără să poată distinge niciun sunet cu claritate, cineva pornise din nou muzica, poate dansau! După cum îl învăţase Olandezul, Calman şi-a dat jos, fără grabă, mai întâii pantalonii de catifea moale, apoi cămaşa pe care şi-o pusese la baie peste un maiou alb şi, tot mai încet, maioul, rămânând în cele din urmă numai în chiloţi, îi venea greu să-şi dea jos chiloţii, atât de mult îi plăcuseră, se temea că n-o să-i mai primească înapoi! Nu-şi dăduse seama de la început ce voiau de la el, dar, treptat începuse să simtă în aer o vagă mişcare a unui alt trup, care se lipea tot mai mult de al lui, părea să fie o fată, apoi din cuvintele porcoase ale spectatorilor

Florina Uis

Cruciada copiilor înţelese ce voiau de la ei, Trage-i-o! se lăsă îmbrăţişat, şoptindu-i la ureche numele, Calman! Calman! Ne filmează! veni răspunsul, dar, în acea clipă, i se întâmplă acelaşi lucru, ca atunci cu Olandezul, încremeni buimac neştiind ce trebuia să facă, văzuse câini prin canale împreunându-se, pe la spate, o văzuse o dată şi pe oloaga de maică-sa cu unul, pe dinainte, Nu putea să fie mare lucru! şi atunci, pur şi simplu, fără nicio raţiune, deşi ştia care era târgul, Te dezlegi la ochi, nu primeşti niciun ban! şi-a dat jos legătura de la ochi.

Invadând trenul după ieşirea din tunel, lumina de afară i-a surprins pe băieţii care luaseră parte la bătaie într-o stare jalnică, vânătăiile, acumulate în diverse părţi ale corpului, precum şi hainele în dezordine erau o dovadă elocventă a faptului că fuseseră bătuţi fără drept de apel, doar Tiberiu, întreg şi nevătămat, stătea uluit în aceeaşi poziţie în care îl lăsase apărătorul său, de asemenea, Denis, protejat de virtuţile magice ale tricoului său, seria Harry Potter, scăpase destul de ieftin din încăierare, doar cu o julitură la genunchi! că gaşca lui Cazimir se aşteptase la o oarecare rezistenţă din partea lui Tiberiu era uşor de înţeles, dar ca să fie zdrobiţi în bătaie cu atâta forţă, asta nu mai puteau s-o accepte! Privind înmărmurit imaginea jalnică a războinicilor învinşi, Tiberiu nu înţelegea nici el mare lucru, cele întâmplate îl

uluiseră într-atât încât nici măcar nu fusese în stare să dispară din faţa lor şi să fugă, Pur şi simplu, stăteau şi se priveau buimăciţi, de o parte, un învingător căruia nu i se clintise niciun fir de păr din cap şi de cealaltă parte ceata de învinşi, străduindu-se să-şi revină după cele întâmplate, lui Cazimir începuse să-i curgă sânge din nas şi când firicelul moale şi cald i se prelinse spre buze tresări, scuturându-se ca trezit dintr-un coşmar, realizând brusc grozăvenia întâmplării, Fusese bătut! Iar când îl zări pe Tiberiu, în picioare, impasibil, îl cuprinse subit o nouă dorinţă de răzbunare, Nu mai era vorba de Râul! De data asta era răzbunarea lui, a lui Cazimir, era în joc propria sa onoare, poziţia lui în faţa băieţilor! şi, cu toate loviturile primite, sări ca o panteră la Tiberiu care abia avu timp s-o rupă la fugă pe coridorul lung al trenului stârnind agitaţia zgomotoasă a băieţilor din gaşcă care îi urmară, hărmălaia de pe coridor întrerupse brusc discuţia pedagogico-morală din compartimentul profesorilor, prima care ieşise fusese doamna Constantinescu, dar băieţii trecuseră deja în viteză spre celălalt vagon, Ce se întâmplă aici? Dau turcii?! tună profesoara de limba şi literatura română, s

Ce-i, bade Vasile? dau turcii? întrebă şoferul camionului când îl văzu pe bătrân cu desaga învrâstată în spinare, pregătit de drum lung, badea Vasile din Ieud urcă cu sfială în cabină şi trase uşa după el încet, ca să nu-i strice omului ceva, dar uşa nu se închise, Dă cu ea tare, bade Vasile, că altfel nu se închide! dar bătrânului îi fu milă de uşa cabinei şi atunci şoferul coborî s-o închidă, o

J 1 *

trânti de parcă ar fi vrut să treacă prin ea, apoi se urcă din nou la volan, lui badea Vasile îi promisese că-l duce la gară, fiindu-i tocmai în drum, Mă duc la nepotu meu! răspunse grav bătrânul, nici nu era nevoie să-i spună mai multe, şoferul fiind şi el din sat ştia că badea Vasile avea un singur nepot pe linie bărbătească, pe Cazimir, care stătea tocmai la Cluj şi mai ştia, ca toată lumea, din sat că bătrânul nu zicea niciodată ca tot omul, Mă duc la oraş sau Mă duc la copii! ci Mă duc la nepotu meu! de parcă acest nepot care era încă un copilandru ar fi fost de-o seamă cu el sau, cine mai ştie, ar fi fost un om mare! şoferul puse în mişcare trailerul plin cu lemne, făcând un scurt semn bătrânei lui badea Vasile care ieşise la poartă să-l conducă, bătrânul nu-i făcuse niciun semn, nici măcar nu se mai uită în urmă, privind tăcut un punct fix de pe parbrizul vertical al cabinei, ţinând concentrat pe genunchi

desaga cu vârste negre, în care probabil femeia lui pusese câte ceva de mâncare pentru copii, încercând parcă să treacă prin ecranul viu al calculatorului şi să atingă sâmburele de inteligenţă care se ascundea acolo, Ilarie urmărea atent programul pe care-l rula după noii parametri concepuţi în după-amiaza aceea, nu mai avea mult timp la dispoziţie, fiind nevoit să definitiveze până a doua zi proiectul de pagină web a clientului său, mai trebuia să refacă şi calculele de cost după elementele adiţionale incluse, complex Java Scripts, logo design şi shockwave-ul, dar nu-i stătea gândul la ceea ce lucra, simţurile sale, constrânse la abstinenţa îndelungată a lucrului cu calculatorul, parcă o luaseră razna şi, mai ales, auzul, care pregătindu-se să capteze semnalul sonor de chemare online al lui Socrate cu dezlegarea enigmelor lingvistice care-i tulburaseră ziua, se încordase într-o aşteptare insuportabilă, vibrând profund ca o coardă prea întinsă, *satorarepo tenet opera rotaş şi*, mai ales, ordinul sau ordinea

Florina Iliş

Cruciada copiilor inocenţei, *Order ofinnocence*, Venise oare clipa mult aşteptată? se întrebă, Era acesta mesajul pe care crezuse întotdeauna că era menit să-l primească? încă din prima clipă în care se văzuse în faţa unui calculator intuise că de acolo îi va veni într-o zi un mesaj greu de înţeles, un semn care îi va schimba radical viaţa, cândva crezuse că va trebui să plece la Medjugorje pentru a primi mesajul mult aşteptat, de Medjugorje aflase tot de pe Internet, îşi pregătise drumul şi fusese tot mai hotărât să ajungă la locul în care Maica Domnului se arătase copiilor, dar a înţeles, după o vreme, că o astfel de călătorie nu putea să fie sortită decât eşecului, divinitatea nu trebuia forţată să răspundă, mesajele divinităţii vin ca să te ia tocmai prin surprindere, nepregătit, de multe ori nici nu le putem percepe ca fiind mesaje dintr-o realitate inaccesibilă nouă, atât de mult ne surprind! se resemnase aşteptând, ştia că, într-o zi, cel mai puţin religios dintre toate obiectele pe care Dumnezeu le lăsase să se ivească pe faţa pământului, calculatorul, îi va aduce mesajul mult aşteptat, conţinând semnalul de începere a misiunii sale, *Order ofinnocence*.

A-l sluji pe Dumnezeu după toate puterile sale reprezenta pentru fratele Emanuel mai mult decât o misiune, clarviziunea pe care o dobândise prin rugăciune, puterea de tămăduire cu care fusese hărăzit erau daruri venite de la Dumnezeu, daruri faţă de care tânărul călugăr considera că avea o datorie sacră şi profund responsabilă,

Stând pe băncuţa de lemn, în apropierea mormântului fratelui Ilarion, singurul care-l încurajase pe calea duhovniciei şi cel care, înainte ca el însuşi s-o ştie, îi revelase adevărata sa menire, fratele Emanuel medita sub umbra adâncă a brazilor la felul în care numai credinţa poate sustrage omul din circuitul precar al vieţii pregătindu-l pentru vecinătatea eternă cu Dumnezeu, Calea spre metamorfoza luminoasă a omului nu era poezia, acest lucru fratele Emanuel îl aflase o dată ce descoperise manifestarea puterii desăvârşite a cuvintelor lui Dumnezeu faţă de dezamăgirea pe care o trăise, ca poet, văzând cum metaforele se desprindeau din cerul albastru al poeziei căzând în barbaria grosolană şi ternă a cuvintelor, înainte de a intra la mănăstire fratele Emanuel fusese poet şi basarabean, venise în România de dincolo de Prut, bucuros ca un copil care se întorcea după o lungă absenţă în braţele mamei sale, dorul sublim de patria-mamă fiind una din întâile sale învăţături, încă de când învăţase să scrie şi să citească plăcerea dulce cu care se abandona limbii române îl menise poeziei şi iubirii, toate cercurile literare din Moldova văzuseră în el viitorul Eminescu, poeziile lui, chiar dacă abia împlinise paisprezece ani, apăruseră în toate revistele literare, A urmat firesc facultatea în România, Literele la Iaşi, punând mereu în versurile sale credinţa curată în patria limbii sufletului său, limba română, dar, necuratul a început, înveninat, să-i dea târcoale, ispitindu-l cu deşartele lui daruri, succes deplin în poezie, își publica cu uşurinţă versurile, primea premii, era invitat pretutindeni, succes incontestabil la femei, dărnicia cu care le oferea versurile făcându-le să-i cedeze fără împotrivire, înconjurat de femei şi înveşmântat în aura seducătoare a poeziei, credinţa în misiunea care-l adusese pe pământul sfânt al patriei sale regăsite, România, secătuise însă subit, fără veste, permiţând deşertului să ia înspăimântătoare proporţii în sufletul său, drama pe care o trăia era cu atât mai mare cu cât părea să fie singurul care simţise gustul de nisip al versurilor sale, asistând totodată neputincios la strădaniile mădularului său de a mima performanţe sexuale care dispăruseră demult din actualitate, Când venise prima oară la mănăstire, de sărbătoarea hramului, se găsea în perioada în care vedea cu extremă luciditate cum toată credinţa sa în poezie se evapora din sufletul său precum rouă, Cele două zile pe care le petrecuse la mănăstire nu însemnaseră mare lucru, neschimbând cu nimic înfăţişarea deşertului din sufletul său, dar, odată întors la Iaşi, începuse să simtă nevoia

imperioasă de a reveni la mănăstire, fusese ca un dor irezistibil, Abia atunci l-a întâlnit pe fratele Ilarion pe care şi-l alesese drept duhovnic, discuţia simplă şi naivă pe care o avusese însă cu călugărul îl dezamăgise profund, hotărârea de a mai rămâne, de a-şi lămuri acea dezamăgire o luase brusc, fără să se gândească, când gata de întoarcere îi spusese fetei care-l însoţise la mănăstire că decisese să rămână, Așa a rămas novice la mănăstire, printr-un impuls iraţional, dar irevocabil, după cum s-a dovedit ulterior, O vreme continuaseră să-l viziteze prietenii, mai ales fetele care veneau la el ca la un izvor de poezie şi sfinţenie, deşi renunţase la versuri, La capătul a doi ani de trudă şi canoane grele, pe care şi le impusese singur, în primăvara aceea, chiar înaintea morţii fratelui Ilarion, se călugărise luându-şi numele de Emanuel, dar faima sa de vindecător

Florina Iliş

Cruciada copiilor dăruit cu harul citirii depăşise demult zidurile mănăstirii, aducându-i zilnic din toate părţile Moldovei pentru vindecare suflete greu încercate, Nu avea cum să refuze planul pe care credea că Dumnezeu şi-l făcuse cu el, asta învăţase de la fratele Ilarion! Să accepte miracolul! Succesul îl dibuise şi sub rasa de călugăr în care se ascunsese, ca povară amară a vieţii sale, succesul îl urmărea pretutindeni, Poate nu era decât o unealtă a divolului care-l ispitea cu deşertăciunile lui, lucrând prin firea sa slabă, mult prea omenească, dar, chiar dacă nu va afla niciodată de unde-i venea puterea miraculoasă a acelui dar înţelesese în ultimul timp că graniţele dintre cele sfinte şi cele necurate se dovedeau uşor de trecut pentru natura eoliană şi schimbătoare a sufletului, de aceea cât timp darul său punea pecetea păcii în minţile tulburate ale oamenilor, îndreptându-le spre Dumnezeu credea că făcea un lucru bun şi de trebuinţă, dar oare râvna aceea de vindecare nu era izvorâtă din trufia şi mândria de a avea putere acolo unde ceilalţi erau slabi şi nevolnici?! Cât despre viziunile şi visele sale oare nu avea dreptate preacuviosul Ilarion întrebându-se dacă nu erau slabi la minte toţi cei ce alergau după umbră şi după vânt?! în simplitatea credinţei sale, fratele Ilarion îl făcuse să înţeleagă că numai o minte uşoară putea să creadă că ajunsese vrednică de a avea vise dumnezeieşti şi de a putea cunoaşte tainele viitorului, *visele îi fac pe nebuni să zboare*, şi atunci cum rămânea cu viziunea pe care o avusese în zorii acelei zile?! cu sânge care se spăla cu sânge, cu umbre negre care vorbeau nelămurit despre un război ceresc între îngeri, asta

nu putea s-o spună nimănui! Cât de mult îi lipsea fratele Ilarion cu simplitatea senină a credinţei sale! Ce să însemne oare viziunea cumplită pe care o avusese? Găoace de îngeri căzuţi, transformate în piei albe de miel în care începuse să colcăie un întreg popor de viermi, cineva îi ceruse să-i mănânce, încă mai simţea în cerul gurii sucul de fiere care pe măsură ce-l sorbea se transforma în dulceaţă, apoi, brusc, ca în vise, viermii crescuseră mari dobândind putere asupra oamenilor, el fiind singurul care, hrănindu-se din sângele lor îi putea învinge, dar curând nu mai avusese pentru cine s-o facă, fiindcă toţi oamenii fuseseră înghiţiţi, lumea însăși transformându-se într-o uriașă viermăraie, Cu infinită sfială, un călugăr vârstnic se apropie de băncuţa de sub brazi, cerându-i smerit iertare că-l întrerupea din meditaţii, dar. îl ruga să vină grabnic în biserică, o fată cu părinţii ei îl aşteptau de câteva ceasuri, Bine, vin! rosti istovit ridicându-se şi, în timp ce se îndrepta spre biserică, se strădui să-şi picure în suflet întăritura de credinţă de care va avea nevoie în lupta cu răul, o luptă cu care lumea nu înceta să-l ispitească.

De când lupta cu răul, dada Angelica se obişnuise cu feluritele chipuri ale acestuia, n-o mai înspăimântau hâdele lui închipuiri, de drac cu coarne şi picioare de ţap ori de motan negru, cu măruntaiele în afară, lăsându-şi urma băloasă în calea celor pe care aştepta să-i piardă, Nu-i vrajă mai grea decât să cureţi urmele pe care Necuratul cu slujitorii lui le seamănă mereu în vieţile oamenilor! Răul cu care se lupta vrăjitoarea era diferit de la om la om, fiecare venea cu răul lui, chipurile nenumărate ale acestuia nu mai aveau limită, dar la făcături, farmece și dezlegări n-o întrecea nimeni în toată lumea ţigănească şi-n orice persoană care-i călca pragul vrăjitoarea avea puterea de a recunoaşte fără greş neruşinatele lucrături ale diavolului! Răul care-l urmărea pe Baronu, marele mahăr al lumii ţigăneşti, se lăsa însă greu dibuit, ori de câte ori i se părea că-l prinde, îi scăpa printre degete, despicându-se în pui de rele care se făceau la loc mari, dobândind o şi mai teribilă putere! maică-sa Tudoriţa o prevenise demult că la un moment dat se formează din omenire, din răutăţile oamenilor, o salbă uriaşă de rele pe care lumea şi-o agaţă la gât, mândrindu-se cu ea, explicându-i de asemenea că se putea întâmpla ca imaginea aceea de groază a lumii să se reflecte, cu totul întâmplător, într-un singur om, vestita Tudoriţa văzuse asta chiar înaintea războiului celui mare în timp ce dădea în cărţi unei evreice bogate, înghiţite de marele prăpăd!

Salba de rele a lumii îi apăruse dadei Angelica în decembrie, cu puţin timp înainte de revoluţie, când încerca să dezlege de făcătură bărbatul unei femei, un mare ştab la vremea aceea, încurcat cu o piţipoancă, alcătuirea groaznică a cărţilor o înţelesese însă abia la revoluţie, când se făcuse mare vărsare de sânge nevinovat şi-l împuşcaseră pe Ceauşescu, Oare ce-i spuneau acum cărţile, dacă aceeaşi geometrie înfiorătoare o regăsea împletită cu destinul bărbatului de ghindă care-l reprezenta în cărţi pe Baronu? Mai vine o revoluţie, Doamne apără şi păzeşte!? Trebuia să vadă! douăzeci şi patru de cărţişoare, *bisthaistar lila*, apoi luă din pachetul de cărţi pe bărbatul de ghindă, douăzeci şi trei de cărţişoare.

U9

Florina Iliş

Cruciada copiilor

Douăzeci şi trei de puncte conţineau instrucţiunile pe care Nichifor Luca, ofiţer în brigada de luptă contra crimei organizate din cadrul Inspectoratului de poliţie Bucureşti, le primise la şedinţa de dimineaţă cu superiorii, douăzeci şi trei de instrucţiuni precise pentru zilele următoare când, la un semnal prestabilit, avea să se declanşeze o uriaşă razie în localurile din capitală suspectate de desfăşurarea traficului de carne vie, droguri şi arme, această operaţiune, strict secretă, primise numele codificat de *undă verde*, Pentru păstrarea confidenţialităţii şi a secretului misiunii lista cu localurile vizate de razia poliţiei se afla deocamdată în seiful din biroul chestorului de poliţie, multiplicarea şi împărţirea listei se va face, după cum li s-a prelucrat la şedinţă, doar cu câteva minute înainte ca trupelor de mascaţi să li se dea ordinul de acţiune! Cu spiritul său incoruptibil şi drept, ofiţerul Nichifor Luca, al cărui grad profesional deocamdată nu-l putem dezvălui, nu punea la îndoială moralitatea colegilor şi a superiorilor săi ierarhici, dar considera că păstrarea la loc sigur a listei de localuri ce vor face obiectul raziei poliţieneşti era binevenită pentru succesul operaţiunii, De succesul acelei operaţiuni îndreptat împotriva lumii interlope bucureştene depindeau în viitor şi şansele de reabilitare a imaginii publice a poliţiei române, care în urma scandalurilor de presă din ultima vreme dezvăluind implicarea unor ofiţeri de poliţie într-o serie de afaceri ilegale, inclusiv cu trafic de carne vie şi eliberări de acte false, ieşise extrem de şifonată, Nichifor Luca credea sincer în misiunea sacră a profesiei sale, păstrarea ordinii

și disciplinei într-un stat de drept, urmărirea și prinderea celor care încălcau legea nu reprezentau pentru Nichifor Luca simple articole din Legea privind organizarea poliţiei române, ci adevărate imperative profesionale pe care se străduise de când lucra în poliţie să le îndeplinească cu toată seriozitatea şi dăruirea, Era însă din cale afară de mâhnit atunci când infracţiunile comise, cu răufăcătorii lor cu tot, se evaporau pe culoarele labirintice ale mult prea indulgentei justiţii româneşti, asistând, nu de puţine ori, neputincios la cât de uşor îi scăpa legea pe indivizi pe care poliţia îi prinsese cu uriaşe eforturi şi desfăşurări masive de forţe, Nimic însă nu trebuia să-i afecteze în acele zile bucuria de a putea participa la o operaţiune atât de amplă, cum era cea denumită *undă verde*, coordonată, după cum li s-a atras atenţia, cu sprijinul direct al ministrului de interne, De data asta va fi altfel! şi când spunea de data asta, ofiţerului de poliţie Nichifor Luca îi apăruse în minte ruşinea îndurată de poliţie în faţa minerilor! La vremea aceea, proaspăt absolvent al Academiei de Poliţie, când ecourile cuvintelor jurământului de credinţă încă nu se şterseseră din mintea sa, îl trimiseseră pe teren să asiste neputincios la înaintarea minerilor, forţele de ordine remarcându-se, după cum scriseseră ziarele, prin incompetenţă, lipsă de organizare şi ordine contradictorii, De data asta va fi altfel! îşi spuse scuturându-se de acea neplăcută aducere aminte, străduindu-se să-şi concentreze gândurile înspre noua misiune, şi primul gând care-i veni fu acela că n-ar strica să culeagă câteva informaţii despre lumea interlopă a Bucureştiului, apoi formă interiorul unui coleg de la arhivă ca, în calitate de prieten şi nu de superior în grad, să i le ceară.

Doamna Constantinescu se văzu nevoită să uzeze de autoritatea didactică cu care fusese investită, vă rog, nu vă închipuiţi prin această investire manifestarea unei voinţe divine, conceptul de învăţământ modern, laic şi ştiinţific exceptându-l pe Dumnezeu, după cum se ştie, din monopolul educaţiei, ci manifestarea voinţei directoriale a doamnei prof. Mădălina Stănoiu, directoarea Şcolii Generale Nr. 10 care a decis ca doamna Constantinescu să se bucure de autoritate deplină pe durata vacanţei la mare, autoritate care se exercită prin ordinul lansat profesorului de sport Armand Pelaghia să-i prindă pe fugari şi să-i aducă de urechi în faţa ei! Doamna Constantinescu ar fi fost dispusă s-o ia la goană în urma băieţilor dacă kilogramele în plus de care dispunea nu i-ar fi frânat elanul sportiv şi pedagogic, de aceea

preferă să stea locului şi să aştepte întoarcerea profesorului de sport, Domnişoara Ileana care avea o vagă bănuială nu putea să mai aştepte şi se îndreptă spre compartimentul clasei a şasea ca să se asigure că fugarii nu erau dintre elevii ei, bănuiala se transformă însă în certitudine când descoperi că în compartimentul băieţilor nu se găsea nimeni, trecu, apoi, alăturat, la fete, care, vesele, cântau cât le ţinea gura ceva despre nişte cireşe amare, când intră diriginta fetele săriră să oprească muzica de la casetofon, crezând că expresia îngrijorată de pe chipul domnişoarei Ileana se datora comportamentului lor gălăgios, dar aflară că nu despre asta era vorba, ci despre băieţi, domnişoara

Florina Iliş

Cruciada copiilor

Ileana nu ştia ce făcuseră, dar dispăruseră cu toţii din compartiment! Agnes îi promise că va afla ce se întâmplă şi ieşi pe culoar să caute pe cineva care să fie la curent cu acţiunile băieţilor şi atunci îl zări pe Denis, Stând deoparte pe culoar, neobservat, Denis nu putea încă să iasă din uluiala descoperirii virtuţilor invizibile ale tricoului său marca Şcolii Hogwarts prin care i se revelase dovada clară a puterilor sale vrăjitoreşti, Vraja funcţiona cu adevărat! tricoul său îl făcuse invizibil! încă sub impresia stării de invizibilitate ar fi vrut să împărtăşească cuiva bucuria lui şi o văzu pe Agnes îndreptându-se spre el, Oare îl va vedea? Sau era încă invizibil?! dar Agnes, care se pricepea atât de bine să smulgă secretele băieţilor şi care avea un ochi foarte bun pentru lucrurile invizibile îl văzu prea bine şi începu să-l tragă de limbă, Neputând rezista asalturilor fetei Denis îi mărturisi totul, în afară, fireşte a secretului său de vrăjitor, ăsta nu putea să i-l smulgă nimeni, nici cu cleştele! Percepând cum se stârnise o rumoare generală în tot vagonul, cuprinzându-i atât pe profesori cât şi pe elevi, Calman, arzând de curiozitate, se strecurase afară din ascunzătoare, fără teamă, ştiind că, în asemenea momente, când atenţia tuturor era îndreptată într-o unică direcţie, puteai trece foarte uşor neobservat, chiar şi fără ajutorul farmecelor, şi ascultă cu mare atenţie explicaţiile lui Denis.

Prinderea băieţilor se făcu în cea mai simplă manieră posibilă şi fără ajutorul nici unei strategii, aceştia se opriseră chiar la capătul vagonului întâi al trenului, fiindu-le imposibil să mai înainteze, TiberiU aşezându-se cu spatele lipit de uşa care limita accesul spre locomotivă, iar ceilalţi băieţi, Cazimir, Octavian, Bogdan, Gabriel şi Râul, se

postaseră la câţiva paşi în faţa lui pregătiţi să sară la bătaie, dar, chiar în acel moment, îşi făcu apariţia profesorul de sport Armand Pelaghia care puse capăt autoritar acţiunii lor, salvându-l, astfel, pentru a doua oară pe Tiberiu din mâinile băieţilor, şi să ne mai îndoim de implicarea destinului în viaţa oamenilor când de două ori, în cel mult o jumătate de oră, acesta îşi manifestase în existenţa lui Tiberiu voinţa fermă, întâi prin prezenţa lui Calman, apoi prin apariţia inopinată a profesorului de sport care le ceru băieţilor să capituleze! capitularea a fost uşoară şi fără condiţii, sigur că băieţii nu opuseseră nicio rezistenţă, cu atât mai mult cu cât somaţia de a se preda venea din partea unui idol îndrăgit cu toată patima copilărească, Armand Pelaghia, care îi aduse înapoi pe băieţi nu chiar de urechi, după cum pretinsese autoritatea didactică a doamnei Constantinescu, dar cu feţele plouate şi cu privirile în pământ, expresie prin care încercau să sugereze smerenia profundă şi pocăinţa, însă ochiul vigilent al doamnei Constantinescu bazându-se pe cunoştinţe specializate în psihologia elevului nu o lăsă să se piardă cu firea şi să se intimideze în faţa atitudinii false de vinovăţie îngemănată cu inocenţa, profesoara de limba română ştiind foarte bine cât de parşivi puteau fi copiii, decretând fa-a drept de apel arest pentru turbulenţi până când comisia de disciplină, pe care se văzu nevoită s-o înfiinţeze ad-hoc, le va decide soarta! Fără să aibă ocazia să protesteze, Tiberiu se văzu închis fără vină în compartiment cu băieţii dintr-a şasea a căror înfăţişare jalnică putea închipui în imaginaţia oricărui privitor o bătălie aprigă între găştile de cartier, echipamentul de david beckham, mândria vestimentară a lui Cazimir, era numai bun de utilizat în probarea efectelor miraculoase ale detergenţilor din reclame şi, în plus, mai erau vânătăile, juliturile, de care Tiberiu nu avea habar, dar asta nu-l împiedica să se poarte cu învinşii afişând dispreţul superior şi detaşat al celui care tocmai îşi umilise crunt adversarii! Autoritatea didactică a doamnei Constantinescu impunându-se strict şi în cazul domnişoarei Ileana, dirigintei clasei a şasea nu i se permise să mai ia legătura cu elevii ei, cerându-i-se să ia parte la comisia de disciplină şi să intre în compartiment, atunci Agnes dornică de a se face remarcată de către profesori mărturisi că ştia ce se întâmplase cu băieţii, doamna Constantinescu acceptând ca fata să apară în faţa comisiei şi să spună totul, Elevii, ieşiţi din curiozitate pe culoar, fură trimişi de către profesorul de religie şi de către profesorul de sport la locurile lor în compartimente, interzicându-li-se să mai iasă, doar

Calman care nu avea un loc al lui se refugie spre capătul vagonului, urmărind momentul când cei doi profesori vor dispărea la rândul lor în compartiment, intenţionând să o caute pe fetiţa cu părul blond, La capătul a cel mult cinci minute de-a lungul coridorului se instala liniştea, permiţându-i lui Calman să iasă din ascunzătoare şi s-o caute prin compartimente pe fetiţa blondă, când o observă îi făcu un semn subtil să iasă şi fata, fără să-şi explice prin ce putere interdicţia profesorilor de a părăsi compartimentul se frânse printr-un *un*

Florina Iliş

Cruciada copiilor singur gest, profită de neatenţia colegelor ei, preocupate de discutarea evenimentelor şi se strecură pe uşă spre băiatul străin de pe culoar, acesta o apucă de mână şi o trase după el spre capătul vagonului, Neputându-se împotrivi, Sonia se lăsă purtată de mâna lui Calman, despre care nu ştia decât că era din Bucureşti, şi îmbujorată de dovada interesului manifestat de băiatul care o mai ţinea de mână, începu să-i spună tot ce ştia în legătură cu băieţii, cum aceştia îl răzbunaseră pe Râul, fiindcă Tiberiu îl pârâse profesorilor că fumase în wc cu băieţii mari, adică într-un cuvânt, tot ceea ce aflase de la Agnes, în compartimentul cadrelor didactice, copleşită de importanţa rolului său şi vizibil emoţionată de interesul pe care i-l acordau profesorii, Agnes, în picioare, încerca să explice comisiei de disciplină a şcolii, comisie prezidată de doamna Constantinescu, ce se întâmplase între băieţii dintr-a şasea şi Tiberiu, în calitate de dirigintă a clasei a şaptea, uitându-şi pentru o clipă rolul de şefa a comisiei de disciplină, doamna Constantinescu se minună cum un elev atât de bun ca Tiberiu se lăsase antrenat în încăierarea cu elevii dintr-a şasea, O gaşcă nestăpânită de izbucni ea, de de de mucoşi turbulenţi, puşi mereu pe bătaie! Domnişoara Ileana nu avu posibilitatea să sară în apărarea elevilor ei, dimpotrivă, încercând să-i scuze se trezi cu o mustrare directă din partea doamnei Constantinescu, Prea îi laşi de capul lor, dragă Ileana, copiii dintr-a şasea nu ştiu ce-i aia disciplină! Când copiilor li se acordă prea multă libertate şi, dacă ei simt că persoanele mature nu se impun în faţa lor, îşi iau lumea în cap! Ei atât aşteaptă, să-ţi prindă slăbiciunile! Viaţa nu e un teren de joacă pentru copii! perora doamna Constantinescu, Poftim, nici n-am ajuns bine în tabără că au început deja cu necazurile, ce vei face cu ei când vom ajunge la mare şi nu vor putea fi supravegheaţi cum trebuie?! Nu te văd bine, draga mea, de aceea e nevoie să-i disciplinăm încă de pe

acum, să nu mai avem probleme cu ei până îi predăm la întoarcere părinţilor lor! doamna Constantinescu o concedie pe Agnes care le fusese de mare folos, apoi ceru şi părerea celorlalţi profesori care nu făcură decât să repete în expresii diferite aceleaşi idei de bun-simţ pedagogic ale doamnei Constantinescu, Copiii trebuiau disciplinaţi! Aceasta era părerea generală, mai puţin a domnişoarei Ileana care, în tinereţea entuziasmului ei didactic, considera că i-ar putea educa pe copii şi altfel decât prin măsurile extreme avansate de colegii ei, nu ştia exact cum s-ar putea întâmpla asta, dar o văzuse pe michelle pfeiffer în *Dangerous Minds* cum reuşise să-şi apropie nişte copii cu probleme grave de viaţă, nu nişte puşti neastâmpăraţi cum erau băieţii ei dintr-a şasea, în exaltarea ei interioară care deocamdată se traducea doar în bătăile accelerate ale inimii, ceru comisiei să-i lase pe băieţi în seama ei, exprimându-şi convingerea că va şti cum să-i domolească, înainte însă de a respinge pornirea romantică a domnişoarei Ileana de a fraterniza cu elevii şi, în fond, total anti-pedagogică, doamna Constantinescu, trădând o înclinaţie specială înspre situaţiile de natură pilduitoare cu efect moralizator, o întrebă pe mult mai tânăra sa colegă, cum ar proceda cu elevii în acel caz concret de indisciplină? dar domnişoara Ileana care nu avusese timp să reflecteze efectiv la întreaga situaţie nu ştiu ce să răspundă, se înroşi şi se intimida sub privirile pline de compasiune şi amuzament ale colegilor ei, cu amuzament o privea însă numai Armand Pelaghia căruia neprihănirea aspră a fetei îi stârni în tot trupul foşnirea unei închipuiri de îmbrăţişare tandră şi protectoare, compasiunea se manifesta, mai ales, din partea profesoarelor care o priveau pe domnişoara Ileana ca pe o arătare rătăcită din vremea domniţelor, în orice caz, total inadevcată unui sistem de învăţământ, căruia numai disciplina polarităţii sacre constituite dintre elevi şi profesori îi mai asigura rezerva de supravieţuire într-o lume tot mai violentă, Tăcerea fără promisiuni de argumente pedagogice a domnişoarei Ileana prelungindu-se mult peste pragul de răbdare al doamnei Constantinescu o determină pe profesoara de română să ceară comisiei să voteze, în unanimitate, comisia decise că stabilirea măsurilor disciplinare va aparţine în întregime comisiei, aceasta urmând să hotărască cât mai curând caracterul acestora, Ceea ce însemna că nu se definitivase încă nimic precis pentru soarta elevilor indisciplinaţi dintr-a şasea, o amânare ce va dovedi în mersul inexprimabil şi neabătut al timpului că, şi într-un

interval în care nu se întâmplă efectiv nimic, destinul îşi manifestă mut prezenţa imponderabilă.

Pentru Baronu, căruia manifestările pline de blândeţe ale legilor româneşti şi dovezile interesului arătat pentru bunăstarea materială a unor funcţionari înalţi ai statului îi permiteau să-şi îndeplinească

nestingherit atât rolul complex şi vital pe care-l juca pentru România în reţeaua traficului de arme şi droguri cât şi pe cel de impresar al foarte tinerelor talente dornice să se afirme în planul activităţilor artistice vest-europene, destinul nu mai avea răbdare! în realitate, nu atât destinul era cel care se grăbea să-şi impună manifestările imprevizibile şi coercitive în viaţa importantului cap al lumii interlope bucureştene cât Baronu era cel care dorea să afle dacă nu cumva acele manifestări imperceptibile aveau să-i afecteze într-un fel sau altul partea nevăzută a aisbergului activităţii sale despre a cărei vastă întindere şi relevanţă pentru spaţiul românesc şi european ne-am putut deja forma o vagă idee, Rolul bătrânei vrăjitoare era acela de a determina destinul să se reveleze prin puterea fermecată a talentului ei şi, apoi, să-l facă comprehensibil în rudimentara limbă a romilor şi pentru mintea ţiganului de mătase, Când baletul mâinilor noduroase ale bătrânei ţigănci încetă deasupra cărţilor, soarta lui Baronu era pecetluită, recomandările vrăjitoreşti nu întârziară să se exprime prin alfabetul pictural al cărţilor de ghicit, Baronu nu trebuia să facă nicio mişcare! să lase lucrurile în aşteptare, să dea impresia că nimic special nu se întâmplă, să deschidă barurile la orele stabilite, dar fără activităţile ilegale aferente, droguri, prostituţie, copii scoşi la vânzare! Să-şi cumpere un bilet de avion şi să fie pregătit de plecare, urmează un drum, cărţile nu-i arătaseră însă vrăjitoarei cât de lung era drumul, aşa că-i fu imposibil să răspundă la întrebarea pertinentă despre lungimea acestuia! Deocamdată va scăpa, dar în jurul lui se arată furtună mare şi din nou văzu vrăjitoarea configuraţia aceea funestă de cărţi stăruind ca o umbră grea, inexplicabilă, peste destinul tuturor! Cu armele ce să fac? o întrebă Baronu direct pe ţigancă, Du-le de aici! fu răspunsul prompt al bătrânei, Apoi el îi mărturisi că avea pe undeva pe lângă Breaza o ascunzătoare, un fel de cabană, Ar putea oare să le trimită acolo? şi dada Angelica, care nu răspundea nimic fără ajutorul cărţilor sale, după câteva clipe de adâncire în transa viziunilor ei, îi aprobă planul! Şi ce să fac cu nunta

Mercedesei? Mercedesa era fata de paisprezece ani a lui Baronu care urma să se mărite săptămâna următoare cu fiul unui bogat ţigan sârb, un partener de afaceri al Baronului, parteneriat pe care nunta copiilor avea să-l consfinţească în datina ţigănească, Să lăsăm nunta acum! rosti ţiganca, Vino marţea viitoare să vedem cum stă treaba! Dar am trimis invitaţiile şi totul e pregătit! o anunţă Baronu, înspăimântat că i s-ar putea cere să amâne nunta, Bine! făcu ţiganca, o să văd eu şi te anunţ! apoi Baronu se declară profund mulţumit de modul în care i se arătase soarta şi-şi manifestă dorinţa de a o răsplăti pe bătrână boiereşte, îi mărturisi că-i adusese nişte iarbă de pipat! Marfă bună, meserie! De cea mai bună calitate! Vrăjitoarea îi mulţumi, dar asta îi aminti din nou de pipa care nu mai era nicăieri şi de Calman şi-i spuse Baronului că singurul mod în cari-ar putea plăti serviciile ar fi să i-l aducă pe nepotul ei, pe Calman! îl voia astăzi, cel târziu mâine! Baronu o asigură că nu era nicio problemă, că unul dintre oamenii lui îl ştia bine pe băiat şi-i jură dadei solemn că-l va aduce personal, Baronu ar fi vrut să-şi arate recunoştinţa faţă de vrăjitoare în felul lui caracteristic, adică în bani sau aur, dar îşi spuse părăsind încăperea, după o suită de plecăciuni şi pupături de mâini cum cerea datina ţigănească, că nu se va lăsa mai prejos şi că, după ce va trece toată tărăşenia, îi va arăta el vrăjitoarei cine era Baronu! Dada Angelica ştia cine era Baronu, dar ştia mai bine ca oricine altcineva cine era nepotul ei Calman, doar ea o moşise pe oloaga de fie-sa la naştere, Puradelul se născuse împachetat în mucii beşicii moi şi alunecoase în care-l ţinuse mă-sa în pântece, trebuise s-o taie ca pruncul să răsufle şi să nu moară sufocat înăuntru, ştiuse, văzându-l îmbrăcat în pieliţa umedă şi transparentă, că micuţul va avea o soartă aparte, că fusese dăruit cu puteri magice şi că va fi singurul din familia ei de vrăjitori căruia îi va putea lăsa moştenire toată arta şi învăţătura sa, Îi păstrase veşmântul de la naştere cu sfinţenie, ca să nu dispară, fiind foarte preţios în practicile de vrăjitorie neagră, îl cususe în căptuşeala uneia dintre fustele sale largi, acolo unde nimeni nu avea cum să-l găsească vreodată, Că în blocurile astea de beton nu prea aveai pe unde să ascunzi lucruri aşa cum era pe vremuri când era copilă şi trăia în șatră! Cu greu se ridică bătrâna dintre pernele sale şi cu picioarele vinete şi umflate ca sacii îi trebui câteva minute întregi ca să traverseze camera şi să ajungă la dulapul verde de haine, îl deschise şi cotrobăi după fusta galbenă înflorată cu flori albastre şi roşii, fustă ce n-o mai purtase de când era fată, o scoase

din mormanul de haine şi începu să pipăie după poalele largi, apoi
Florina Iliş
Cruciada copiilor dădu peste ceea ce căuta, un buzunar cusut pe dosul fustei, încercă să-l desprindă încet pe cusătură dând la iveală pieliţa uscată, de forma unei bucăţi de piele tăbăcite şi bine întinse care-i servise lui Calman ca veşmânt umed la naştere, ca dimensiune nu depăşea mărimea unei palme, Privind-o, bătrânei i se păru că de când o scosese de acolo ultima oară, la moartea Stelei, se mai micşorase, apoi, întorcând-o pe rând, pe ambele feţe începu s-o cerceteze cu mare atenţie, între timp căiţa căpătase o nuanţă roşietică şi undeva pe stânga, mai către mijloc, i se păru vrăjitoarei că vede două pete întunecate, se trase greoi către ferestrele acoperite cu draperii grele şi le dădu la o parte, încercând la lumina zilei de afară să descifreze taina celor două pete întunecate, Nu-i de bine! îşi mai spuse ţiganca în sinea ei, întrebându-se ce zi o fi aceea şi dacă era potrivită pentru începerea postului soarelui.

Ilarie se uita curios la ecranul calculatorului său încercând să afle ce o fi fost în capul lui atunci când rulase programul de mapare a fişierului grafic calcear.jpg:

```
<HTML>
<HEAD>
<TITLE>Ordinea inocenţele/TITLE>
</HEAD>
<BODY>
<MAP Name = „mapi” >
<AREA SHAPE = „rect” COORDS = „l, 50, 130, 140”.
href = „innocence.htm” >
<AREA SHAPE = „rect” COORDS = „131, 10, 240, 140”.
href = „mântuire.htm” >
</MAP>
<IMG SRC = „calcear.jpg” ALT = „Order of innocence”.
BORDER = O USEMAP = „mapl” ISMAP>
```

Ilarie ar fi vrut să-şi împartă pagina la care tocmai lucra, pe zone, ca din aceeaşi pagină să se încarce text şi imagine, era vorba de pagina postului de radio cu top selection, top 100 şi, în mod curios, acolo unde ar fi trebuit să denumească fişierul spre care să se facă conexiunea cu top 100, Ilarie pusese *Order of innocence*.

Cum era posibil oare?! fireşte că atunci când rulase programul

primise răspuns de fişier *unknown*, pe calculatorul său nu exista niciun fişier cu denumirea aceea! Trebuia să refacă întreg algoritmul! apoi mai era și cuvântul *mântuire*, un cuvânt incompatibil cu site-ul unui post de radio muzical, *Pro muzica*! deşi ar mai fi voci care să afirme că mântuirea lumii s-ar putea datora chiar muzicii! Mântuirea lumii era şi una dintre obsesiile lui Ilarie, crezuse cândva, pe vremea când nu făcuse încă ucenicia cărnii, că femininul, reverberat în lume prin imaginea Maicii Domnului, ar putea salva omenirea de păcate, dar între timp, de când devenise bărbat, conştient de faptul că şi femeia, asemeni bărbatului, era prinsă în aceeaşi închisoare obsesivă şi necurată a cărnii nu mai credea în mântuirea

feminină a lumii, fiind tot mai convins că mântuirea nu putea veni decât din partea unei fiinţe extrem de pure, *Order of innocence*, copiii! Asta era! rosti Ilarie cu voce tare, Copiii! apoi i se contura nelămurită în minte viziunea unui site cu acea denumire, *Order of innocence*, un *site* care să adune tot ce era mai pur şi mai inocent pe lume, un site special care să arate oamenilor adevărul, Să fim asemeni copiilor! un site pe care să-l conceapă Ilarie, Da! se înflăcăra el, poate că aceea era misiunea lui, să creeze *site*-ul acesta al inocenţei! dar brusc, avântul minţii sale se izbi crunt de zidul înalt şi abisal al îndoielii, Cum ar putea să integreze în *site* acel ceva pe care nici cele mai avansate tehnologii în domeniu nu erau capabile s-o facă, acel ceva care să tulbure pustietatea spirituală din reţelele de informaţii, producând unda seismică care să declanşeze la scară planetară procesul mântuirii conştiinţelor şi sufletele navigatorilor virtuali? Cum ar putea să-și digitalizeze credinţa în inocenţă şi purificare şi s-o răspândească prin sateliţii de comunicaţii întregii omeniri?! Şi, mai ales, cum s-o fixeze în conştiinţa lumii cu ajutorul unui mediu atât de imprevizibil cum era cel virtual, în care totul avea tendinţa să se schimbe de la o nano-secundă la alta? Numai un virus foarte puternic ar fi în stare de un asemenea seism religios! Există totuşi pe lume şi o serie de lucruri care nu se schimbă sau se schimbă într-o manieră atât de imperceptibilă încât, după dispariţia principiului motor, acele modificări se estompează de la sine şi nu mai merită să fie luate în considerare, în categoria acestor lucruri imuabile ar putea fi încadrate și obiceiurile statornicite în

Florina Iliş

Cruciada copiilor perimetrul gării Posada, care, însă, conform nomenclatorului companiei căilor ferate, nu e mai mult decât o haltă situată în defileul Prahovei, dar pe care ambiţia sublimă a şefului de staţie Traian Bulboacă o promovase la rangul neoficial de gară, Din respect, totuşi, pentru ambiţiile ceferiste ale numitului şef de staţie Traian Bulboacă, dar şi din dorinţa de a păstra o relaţie cât mai amiabilă cu protagoniştii povestirii noastre, vom trece peste acest mărunt păcat trufaş al limbii, utilizând, la rândul nostru, în locul cuvântului haltă pe cel de gară şi nu ne rămâne decât speranţa ca niciunul dintre cititorii noştri să nu se simtă ofensat de inofensiva inexactitate! Aşadar, dacă până şi orarul trenurilor suferă modificări de la un an la altul, luând în calcul doar modificările prestabilite şi publicate oficial în mersul trenurilor şi nu pe cele prin care se manifestă voia oarbă a destinului, cum ar fi de pildă, vremea nefavorabilă sau lucrările inerente de consolidare a anumitor tronsoane de cale ferată, obiceiurile cotidiene ale gării Posada nu sufereau niciun fel de modificări sau abateri de disciplină orară! Precizia repetabilităţii acestora devenise cu timpul aproape sacră, n-ar fi totuşi lipsit de noimă să facem observaţia că aceste obiceiuri erau pesemne şi pe placul destinului din moment ce nu-şi manifestase până atunci interesul concret să le perturbe în ritmicitatea lor, Unul dintre aceste obiceiuri era ritualul zilnic al cafelei, ţigărilor şi al lecturii ziarelor de după masa de prânz, când într-un interval de cincizeci şi trei de minute, cuprins între două ieşiri cu steguleţul galben, şeful staţiei Traian Bulboacă îşi bea cafeaua şi îşi fuma ţigara în tovărăşia şefului postului de poliţie, agentul Dinu Trofim, care împreună cu aghiotantul său Dumitru venea să vadă cum mai stăteau treburile, tot la această fierărie a lui Iocan mai luau parte mecanicul de linie Chiriac, veşnic îmbrăcat în acelaşi halat gri, murdar de ulei, precum şi, din când în când, dacă îndatoririle mai mult lumeşti decât religioase nu-l solicitau în altă parte, părintele din sat, Constantin, într-o vreme se alăturase sporadic grupului şi locotenentul Prisaca de la depozitul de muniţii, dar după cum bănuiseră cu toţii mobilul dorinţei acestuia de a se prezenta acolo se numea Magdalena, care nu era altcineva decât nevasta şefului de staţie, după care locotenentului îi ardeau măruntaiele, Un băiat inteligent cu care aveai ce discuta, dom'le! Şi la politică era brici, băiatul! îl evocă cu mare părere de rău şeful de post Trofim, E mare păcat când muierile se bagă şi strică, dom'le, prieteniile

bărbaţilor! îi dădea mâna şefului de post Dinu Trofim să filosofeze, fiindcă Magdalena, nevasta şefului de staţie, îşi îndreptase atenţiile, după toate aparenţele, înspre dumnealui, după cum îi plăcea să spere, şi, totuşi, netulburate de măruntele capricii ale atenţiei feminine, discuţiile zilnice dintre bărbaţii prezenţi la masa de lemn din spatele clădirii gării, se învârteau în jurul situaţiei politice a ţării noastre, Şeful de staţie Traian Bulboacă se abonase, cu toate vociferările nevestei, la ziarul *Adevărul* precum şi la ziarul local *Prahoveanul*, ziare pe care ceferistul le citea de la cap la coadă, inclusiv paginile anunţurilor publicitare sau de mica publicitate, contribuţia de ziare a şefului de post Dinu Trofim purta *numele Jurnalului naţional* şi a *Evenimentului*, ziare a căror abonamente se plăteau din fondurile postului de poliţie pe care-l conducea, doar nu era prost agentul Dinu Trofim să le plătească din buzunarul lui! La aceste discuţii de la masa de lemn din spatele gării mai participa uneori şi factorul poştal care, atunci când nu avea prin cine să trimită poşta, de obicei o făcea prin călătorii din sat care veneau la gară, se înfiinţa el însuşi, caz în care discuţiile aprinse depăşeau rânduiala celor cincizeci şi trei de minute, încât Magdalena, nevasta şefului de staţie, era nevoită să iasă cu fanionul la semnal, blagoslovind leneveala de belferi a bărbaţilor, profund tulburaţi însă de apariţia ei, în acest moment al povestirii cei trei bărbaţi, şeful staţiei Traian Bulboacă, şeful de post Trofim şi mecanicul de linie Chiriac, precum şi aghiotantul şefului de post, un copilandru de douăzeci de ani, Dumitru, se bucurau în tihnă de răgazul celor cincizeci şi trei de minute, discutând ştirile din ziare, despre dosarele de corupţie din poliţie, afaceri de prostituţie şi paşapoarte false, despre influenţa baronilor locali în partidul de guvernământ, cazul deputatului de Prahova Nicolae Arghir, despre integrarea europeană, Dom'le, să-i schimbe dacă sunt corupţi! consideră şeful de post, Nu-i atât de simplu, îşi dă cu părerea şeful staţiei, crezi că cei pe care-i vor pune în locul lor nu vor face la fel? Măcar ăştia şi-au umplut buzunarele, poate s-au săturat şi se vor opri din furat! fumul din ţigara pe care o ţinea între degete se risipea molcom deasupra mesei de lemn, şeful de post Trofim se reîntoarse la articolul cu pricina din ziar.

Florina Iliş

Cruciada copiilor

Păi da! eu n-am văzut de la revoluţie încoace niciun politician cinstit! Că aşa-i românu' obişnuit să fure! Toată lumea fură! Şi, ştii cum

se spune, merele stricate le strică şi pe alea bune! Concluzia mea e că românul e puturos, mincinos, hoţ şi incompetent! De-aia nu merg treburile! Ei, poftim! lovi şeful de post cu dosul palmei pagina de ziar, Mai vin acum şi americanii să ne spună ce să facem! Europa zice una, America zice alta! Cu cine să te dai? Şi guvernul nostru, ca o târfuliţă, când cu unii, când cu alţii! Toţi îşi fac poftele cu guvernul ăsta! şeful de post zâmbi imperceptibil pe sub mustaţă, la Magdalena se gândea când pomenea de pofte, Tot mai bine pe vremea ceauşescului când nu puteai face chiar ce-ţi trecea prin cap, consideră în simpla sa naivitate mecanicul de linie Chiriac, nu-i atât de simplu cu libertatea asta! Aşa-i! întăreşte şeful de post care, prin importanţa funcţiei sale şi datorită faptului că dintre toţi cei prezenţi la ora aceea la masă se situa cel mai bine în privinţa şcolilor urmate se considera singurul capabil să emită judecăţi de valoare, Nu-i uşor cu libertatea asta! Românu' n-o merită, domnie, ce ştie el ce-i aia?! Habar n-are, lui să-i spui ce are de făcut şi face! face că-i de treabă! de-aia era mai bine înainte, că ştiai ce ai de făcut! nu-ţi băteai atâta capu'! Am dreptate ori ba?! Şeful de staţie Traian Bulboacă şi mecanicul de linie Chiriac căzură de acord cu convingerile şefului de post, în astfel de cazuri fericite convingerile lor coincideau şi acesta era un caz fericit, copilandrul-aghiotant nu se pricepea la treburi de-astea de politică şi apoi lui îi plăcea în lumea asta de acum, cea de dinainte n-o cunoscuse prea bine, gândurile lui erau însă în clipa aceea în altă parte, cum să ceară învoire de la domnul şef să meargă şi el la discotecă în comună, vineri seara, în cadrul comisiei de disciplină din acceleratul copiilor doamna Constantinescu punea problema libertăţii în termeni pedagogici, Libertatea asta este cam prost înţeleasă, atât în şcoli, cât şi în general! considera profesoara de română, Libertatea, domnilor, presupune şi o serie de îndatoriri din partea celui care se bucură de ea! Aici s-ar impune o precizare, în caz că cititorul se întreabă cui anume se adresează doamna Constantinescu cu *domnilor*! de fapt în compartiment se găseau doar două persoane de gen masculin, adică doi domni, profesorul de sport Armand Pelaghia şi profesorul de religie Andrei Tara, dar doamna Constantinescu în avântul elocinţei sale nu intenţionase nicidecum să le excludă pe doamnele profesoare din dialog, ci, pur şi simplu, prin ceea ce exprimă cuvântul, *domnilor*, să le înalţe şi pe ele în tărâmul abstract al judecăţilor de valoare unde ţinuta obligatorie o reprezintă apelativul, străin de orice discriminare sexuală,

de *domn*! Profesorul de sport Armand Pelaghia era de acord în sinea lui cu tot ceea ce spunea doamna Constantinescu, nu ţinea deloc s-o contrazică, cu atât mai mult cu cât în acea ţinută de vacanţă îl preocupau mai mult șosetele albe cu emblema lacoste, încălţămintea sportivă nike, precururi silueta domnişoarei Ileana, îi stătea bine, puţin gânditoare, în rochiţa ei galbenă-portocalie cu floricele albastre! Profesorul de religie Andrei, roşu ca racul, atât din cauza căldurii de afară cât şi excitat de posibilitatea de a lua cuvântul, nu îndrăznea încă s-o întrerupă pe doamna Constantinescu, dar îi veniseră câteva replici inteligente în minte, de pildă, Omul este condamnat la libertate, doamnă! citise asta undeva, nu mai ştia dacă era din Sartre sau din Heidegger, el o întâlnise într-un studiu unde se punea problema ateismului filosofic în raport cu revelaţia credinţei, poate chiar la Berdiaev, deci omul este condamnat la libertate, îşi repetă în minte ca un elev care urmează să fie scos la tablă, dar doamna Constantinescu nu vorbea despre libertate ca despre un concept filosofic, pe ea o interesa să ajungă la aspectele pedagogice ale problemei, adică la elevi şi la câtă libertate trebuie să le acordăm! Astăzi elevul ţi se urcă în cap dacă nu ştii să-l ţii în frâu, credeţi că părinţii nu-şi cunosc copiii?! Ba bine că nu! dar la o adică dacă le-am clătina un fir din părul odraslelor lor ar sări cu toţii în sus, şi, evident, orice prostie face elevul tot profesorul e de vină! Nici părinţii nu mai cred în neprihănirea micilor monştri pe care i-au adus pe lume, dar n-o vor recunoaşte în faţa noastră! Aşa e! întări şi profesoara de naturale doamna Stelian, de nenumărate ori i se întâmplase la şedinţele cu părinţii ca, vorbind despre prostiile făcute de vreun elev din clasa ei, să se confrunte cu replicile părinţilor care, ori nu-şi cunoşteau bine copiii, aceştia purtându-se acasă ca nişte îngeri, ori nu le convenea să fie criticaţi în faţa tuturor deşi ştiau ce fel de copii aveau, La acea dilemă de dirigintă doamna Stelian mediu invariabil după fiecare şedinţă cu părinţii descoperind că, în momentul în care o exprimase cu voce tare.

Florina Iliş

Cruciada copiilor toate cadrele didactice din compartiment gândeau în aceeaşi manieră, mai puţin doamna Constantinescu, care credea că în toată situaţia aceea copiii erau cei care jucau dublu, fiind nişte mici prefăcuţi! în acest răstimp profesorul de religie Andrei Tara se dezumflase ca un balon observând că discuţia se îndepărtase din planul teoretic al chestiunii libertăţii înspre exemple concrete de

indisciplină şcolară, pierzând astfel ocazia de a-şi proba inteligenta în faţa domnişoarei Ileana pe care ar fi vrut s-o impresioneze cu cunoştinţele lui filosofice, dar fiind o fire perseverentă, nu se dădu încă bătut și surprinzând o molcomire în focul retoricii doamnei Constantinescu, ţinu să precizeze că Aceşti copii nu sunt nici îngeri, nici draci, ci sunt, pur şi simplu, nişte copii obişnuiţi! înainte însă de a vorbi despre copii se cuvenea să clarifice semnificaţia celor două cuvinte, îngeri şi draci, Cuvinte pe care spiritualitatea religioasă le defineşte cu mare precizie, sublinie profesorul de religie, domnişoara Ileana însă nu era atentă la ceea ce se spunea în jurul ei, gândurile ei fiind îndreptate înspre elevi, Oare ce se întâmplase cu adevărat între ei? Lasă-ne, domnule, cu religia dumitale! îl întrerupse rară menajamente doamna Constantinescu pe profesorul de religie care se zbârli cu o furie mocnită ca un arici surprins pe alee, Doamnă, își fulgeră el replica, care-i ţâşni ca o sabie de pe buze, omul e condamnat la libertate! fiind convins că reușise în felul acela s-o amuţească pe doamna Constantinescu, evident, se înșela amarnic, nu era nimic pe lume care s-o lase mută pe profesoara de română, cu atât mai mult nişte cuvinte care pentru ea nu aveau nicio acoperire concretă în universul imediat la care se raporta ca pedagog şi profesoară, Domnule, omul nu-i condamnat la nicio libertate, omul e condamnat la viaţă, îţi spun eu! fiecare la un anumit număr de ani dar, dacă tot ne frecăm unii de alţii pe o perioadă de timp, să stabilim, dracului, nişte reguli clare de trai altfel ne scoatem ochii unii la alţii! Şi dacă aceste reguli există undeva în legi, să le respectăm! asta-i toată filosofia! Scurt! iar noi ca dascăli trebuie să-i învăţăm pe copii regulile lumii în care ei cresc! Copiii nu vin de pe altă planetă! Trebuie să-i obişnuim că dincolo de inocenţa lor există o morală a pedepsei de care se vor confrunta mai devreme sau mai târziu! Nicio societate modernă nu se poate dezvolta liber dacă nu şi-a elaborat un cadru principial al acestei morale! Ea există peste tot, mergeţi în Occident, să vedeţi! La noi asta-i problema, domnilor! Nu există o morală a pedepsei! Toată lumea îşi face de cap şi când e să răspundă pentru faptele sale fiecare se ascunde în spatele unor principii, a unor abstracţiuni, în spatele statului, a imunităţii parlamentare! Şi de aceea avem revoluţionari fără revoluţie, corupţie fără corupţi, procese fără inculpaţi, securitate fără securiști, șpagă fără mituiţi, poliţie fără poliţişti!

Tânărul ofiţer din departamentul de intervenţii rapide al poliţiei

Nichifor Luca primi din partea colegului său, comisarul Macrea de la arhivă, ca semn neîndoielnic de bunăvoinţă, harta ultrasecretă cu cele cincizeci de clanuri ţigăneşti care îşi împărţiseră capitala, tot comisarul Macrea îi mai puse la dispoziţie câteva informaţii preţioase pe care poliţistul mai în vârstă, lucrând de mulţi ani în poliţie, le aflase şi le dosise bine, Uite aici! spuse el zâmbind şiret din buze şi arătând cu degetul spre tâmpla căruntă, semn incontestabil al celui pe care vârsta îl învăţase multe, Pe tânărul său coleg Nichifor Luca îl mai asigură că nu oferea acele informaţii oricui, că în poliţie, astăzi, nu puteai avea încredere în nimeni! Nichifor Luca îi dădu dreptate colegului mai vârstnic mărturisindu-i că, de pildă, pentru operaţiunea *undă verde*, încă nu se stabilise momentul demarării acţiunii tocmai pe acest considerent, ia să nu răsufle nimic în afară! I se ceruse să fie pregătit, să-şi instruiască trupa şi să nu spună nimănui despre existenţa operaţională a planului, în dumneata pot însă avea încredere! mărturisi tânărul ofiţer, ca la propriul său tată se uita ofiţerul Nichifor Luca la domnul comisar Macrea, aveau, ce-i drept, şi un grad de rudenie, mai îndepărtat, nu se străduise însă niciodată să-l elucideze, dar, dincolo de asta, domnul comisar Macrea îl ajutase să intre în poliţie în urmă cu şase ani şi nu putea să nu-i fie recunoscător pentru asta! sigur, un rol important îl avuseseră şi referinţele foarte bune primite din partea profesorilor săi de la Academie, dar oricâte referinţe şi merite ar avea un tânăr în ziua de azi dacă nu dispune şi de relaţii sau de bani nu are nicio şansă să capete un post bun, Aşa mergeau treburile lumii! Recunoştinţa pe care tânărul ofiţer i-o purta comisarului Macrea, atât pentru sprijinul acordat la angajare cât şi pentru informaţiile şi harta pe care tocmai le dobândise de la acesta, se manifestă într-o manieră deschisă şi colegială faţă de şeful departamentului

Florina Iliş

Cruciada copiilor arhivistică prin dezvăluirea planului operaţiunii *undă verde*, pentru care mai vârstnicul ofiţer dovedise un interes aparte, După plecarea lui Nichifor Luca nu manifestarea recunoştinţei îl determină pe comisarul Macrea să recurgă la utilităţile telefonului mobil ultima generaţie al cărui număr de serie nu se găsea pe lista de inventar prevăzând dotările profesionale ale ofiţerului, telefonul reprezentând, în particular, un semn de bunăvoinţă pentru numeroasele servicii prestate în domeniul scurgerii de informaţii,

apelul telefonic justificând promisiunea unui câştig proporţional cu valoarea informaţiilor transmise, Părăsind sediul Inspectoratului comisarul Macrea furniza, cu ajutorul sateliţilor şi a avantajului oferit de telefonia mobilă, toate datele pe care urechea lipită de telefonul mobil al celui ce stătea în dreapta şoferului mercedesului argintiu, le aştepta de la el, în acele momente maşina tocmai demara din faţa blocului dadei Angelica din Ferentari încercând să-şi croiască loc printre gropile neastupate, printre gunoaie şi printre puradeii adunaţi pe maidane ca la corturi.

Un chrysler viper roşu, incompatibil în frumuseţea sa provocatoare cu şoselele româneşti, atrăsese uluiala solemnă a băieţilor dintr-a şasea, care în aşteptarea sentinţei comisiei de disciplină îşi petreceau timpul consemnului studiind revista *Auto Mondial*, etalându-şi fiecare dintre ei cunoştinţele în domeniul automobilistic, în materie de maşini însă, Octavian era, dintre toţi, cel mai bine informat, poseda acasă o întreagă colecţie de reviste de profil şi, în plus, ca membru al echipei de carting al Palatului copiilor, câştigase titlul de campion pe ţară la grupa lui de vârstă, Revista trecu din mână în mână la toţi băieţii din compartiment, mai puţin la Tiberiu, pe care cei dintr-a şasea îl excluseseră din discuţiile lor, Deşi i-ar fi plăcut şi lui Tiberiu să vadă revista ceva din orgoliul personal insuficient stilizat la vârsta lui după rigorile vieţii sociale îl împiedică s-o ceară, izolându-se astfel de ceilalţi într-o tăcere ce ameninţa să izbucnească în orice moment în furtuni de violentă, în acelaşi timp gesturile şi cuvintelor celorlalţi băieţi decupau parcă în aer două teritorii vrăjmaşe, despărţite de frontiera unei suspiciuni alarmante, niciunul dintre ei, şi mai ales Cazimir, nu înţelegea cum reuşise Tiberiu să-i învingă pe toţi dintr-o lovitură, diferenţa de vârstă şi de statură dintre ei fiind, în concepţia acestuia, cu totul neglijabilă! Pe lângă frica respectuoasă pe care o simţeau faţă de cel care îi dominase cu forţa, începuse să-şi facă loc, tot mai persistent, în sufletul lor şi, mai ales, în a lui Cazimir, cel mai vătămat dintre toţi, dorinţa fierbinte şi dulce a răzbunării, Cazimir îşi propuse ca îndată ce vor ajunge în tabără, departe de vigilenţa profesorilor, să-l provoace pe Tiberiu la o luptă deschisă, ca toată lumea să vadă cine era mai puternic, Cazimir ştia că Tiberiu frecventa o şcoală de taekwondo, dar amănuntul acesta, care ar putea determina anumite consecinţe asupra raportului de forţe dintre cei doi, nu altera sub nicio formă dorinţa pătimaşă de răzbunare

a lui Cazimir, ba dimpotrivă i-o întărâta, stimulând-o și făcând să răsune în mintea lui trâmbiţa unei victorii extrem de necesare ambiţiei sale de învingător, atât de cumplit umilită în prima confruntare cu Tiberiu! Deocamdată se găseau sub interdicţia aspru exprimată de profesoara lor de română, doamna Constantinescu, Să nu părăsiţi sub niciun motiv compartimentul până nu veţi auzi decizia comisiei! şi neavând voie să părăsească compartimentul, băieţii începuseră să se comporte firesc ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, cu toate că undeva, chiar deasupra capetelor lor, se conturase ca o priveliște de nori posomorâţi viziunea pedepsei care-i aştepta din partea profesorilor, nu se temeau atât pentru scăderea notei la purtare, situaţia şcolară fiindu-le încheiată, cât de ceea ce va urma după fiecare *în timpul taberei nu veţi avea voie să* intraţi în apă, să plecaţi singuri de pe plajă, urmând desigur o serie interminabilă şi dezagreabilă de interdicţii! Fiindu-i foame, Gabriel îşi deschise punga cu snacks-uri cumpărate din gară, îl imitară şi ceilalţi, în compartiment instalându-se zgomotele foşnitoare ale pungilor şi ale snacks-urilor sparte între dinţi, Numai Tiberiu, care nu avea nimic concret de făcut, privea în neştire pe geamul uşii de la compartiment, închizându-se într-o atitudine rece şi dispreţuitoare faţă de ceilalţi, dar vizibil marcat în interior de dilema gravă în care se găsea, să spună sau să nu spună profesorilor adevărul!? Dacă ar mărturisi că, de fapt, el nu se atinsese de băieţi, presupunând fie că un altul intrase pe întuneric între ei şi-i bătuse în locul său, fie că băieţii se bătuseră între ei, hainele sale curate erau cea mai bună dovadă în acest sens, Tiberiu era convins că prin acea mărturisire, precum și datorită simpatiei de care se bucura din partea doamnei Constantinescu

Florina Iliş

Cruciada copiilor cuantumul pedepsei sale s-ar micşora considerabil, La urma urmei nu făcuse nimic ca să merite să fie pedepsit! Pe de altă parte însă, dacă ar recunoaşte în faţa comisiei că îi bătuse pe băieţi, ceea ce nu era adevărat, dar nu mai avea nicio importanţă, acel lucru uluitor care ar atrage după sine, indiscutabil, o pedeapsă exemplară din partea comisiei l-ar propulsa, însă, în topul popularităţii din şcoală, făcându-l să se bucure pe perioada vacanţei de respectul admirativ al tuturor copiilor din tabără, La urma urmei îi bătuse pe toţi!

Eu i-am bătut pe băieţi! îi mărturisi Calman fetei pe care dintr-o

dorinţă copleşitoare şi inexplicabilă o chemase la capătul culoarului, Care băieţi? întrebă ea naivă, dar Calman nu gândi aşa cum proceda de obicei la asemenea întrebări tâmpite, Ce proaste-s fetele! şi încercă să-i explice cu infinită răbdare totul, Sonia nu făcea decât să-l privească, cuvintele lui trecând pe lângă urechile ei fără să le poată opri şi, implicit, fără să le mai poată percepe înţelesul, îl privea ca vrăjită, avea părul blond cenuşiu, lăţos, iar trupul lui părea să nu se fi întâlnit în ultima vreme cu apa şi săpunul, dar acele lucruri mărunte cântăreau prea puţin în raport cu impresia pe care acel ceva nelămurit din privirea lui, o vagă, dar irezistibilă promisiune a unui vis cumplit şi frumos, deopotrivă, o ţintuia locului ca sub puterea unei vrăji, avea impresia că devenise fără ştirea ei protagonista unui film fascinant, că nimic din ceea ce i se întâmpla în acea clipă nu era adevărat, că, de fapt, Sonia cea reală rămăsese undeva în compartimentul fetelor scriind la oracolul clasei şi visând cuminte la Tiberiu, Dar, uitându-se la buzele lui care-i vorbeau ca şi cum ar tăcea, îşi aminti subit definiţia sărutului, iar când Calman începu să-i explice că băieţii nu trebuiau pedepsiţi, că nu aveau nicio vină, că de fapt el îi bătuse pe toţi, Sonia nu mai înţelese nimic! Eu i-am bătut pe băieţi! repetă Calman prins în cursa eternă a dezastruoasei logici masculine care conferă forţei fizice întreaga măsură a virilităţii, mărturisindu-i mândru că, de fapt, acolo în tunel el îi bătuse pe băieţi! aşteptând în ordinea aceleiaşi logici defectuoase admiraţia necondiţionată şi tandră a fetei, dar ea era mai mult atentă la rotunjirea buzelor lui decât la dovada de bravură exprimată în cuvintele a căror semnificaţie mintea ei de fetiţă, ignorând încă caracterul elementar al rivalităţii instinctuale dintre băieţi, nu părea s-o perceapă, Apoi, înflăcărat de vraja adâncă din privirea ei întrezări pentru o clipă, ţâşnind de undeva din hăţişul de spaime al existenţei sale hăituite, năluca unui fior cald de iubire şi, ca s-o facă să se sperie şi să dispară, se agăţă, ca de un colac de salvare în mijlocul valurilor, de acea atitudine aspră şi agresivă, pe care, în mod obişnuit, o adopta ca măsură de protecţie împotriva lumii din care provenea, şi, ca şi cum s-ar fi ridicat din el un uriaş pe care pielea lui prea strâmtă nu putea să-l mai cuprindă, îşi înălţă capul lăţos şi vrând să-i facă loc celui prea înalt pentru pielea lui îl lăsă să mărturisească fetei că ştia cum să-i învingă pe cei mari, că nu aveau de ce să se teamă şi-i ceru să se ducă la băieţi şi să le transmită mesajul lui, Trenul e al nostru! aşa să le spui, împreună îl putem cuceri! Trenul e al nostru! repetă cu fericirea cuiva

care tocmai se trezise dintr-un vis lung şi cumplit şi pe care rostirea acelor cuvinte îl proiectaseră într-o realitate în care lucrurile deveniseră brusc extrem de uşoare şi accesibile, atât de accesibile încât el, Calman, un copil murdar al canalelor, putea să sărute o fată ce venea dintr-o realitate care semăna mai mult cu o poveste decât cu viaţa abia întrezărită pe stradă şi, negăsind nicio modalitate de a se opune acelui impuls presant, îi atinse uşor buzele, Sonia se înroşi năucă, dar înainte ca ea să alerge speriată ca o sălbăticiune prinsă în bătaia puştii, Calman îi strecură în mână inelul vrăjitoarei cu sentimentul că-şi încredinţase toată viaţa în grija ei, Arată-le asta! Arată-le băieţilor inelul! şi-i dădu drumul strigându-i de la capătul vagonului să nu uite ce i-a spus, că Trenul e al nostru! în timp ce ea, alergând pe culoar nu putea decât să se gândească la faptul că pentru întâia oară o sărutase un băiat, că acel băiat nu era Tiberiu şi că sărutul, contrar celor citite în caietul-oracol al clasei cu schimbul de salivă, avea puterea să schimbe tempo-ul lucrurilor, făcând lumea să se mişte cu încetinitorul, ca şi cum întreaga existenţă ar fi devenit brusc scena romantică a unui videoclip muzical, în ameţeala acelei îmbujorări intră precipitată în compartimentul fetelor cu vaga impresie că, la capătul unei călătorii de o mie de ani, se întorsese în mijlocul unei realităţi cunoscute, familiare, dar în acelaşi timp, complet străine şi diferite, cu totul alta! *Sună periculos, trage fusta mai jos, dar e primejdios, şi e aşa de frumos, sună bine de tot, doar cerceii să-i scot, sună periculos, de sus până jos*, cântau fetele dintr-a

Florina Iliş

Cruciada copiilor şasea, ignorând cu seninătatea specifică vârstei soarta cumplită a băieţilor din clasa lor, în orice caz, Denis, ca elev al şcolii de vrăjitorie Hogwarts, le asigurase că va face o vrajă ca să-i salveze pe băieţi şi să-i pedepsească pe profesorii răi! Nu aveau de ce să se teamă! Interesant! gândi Sonia strângând în palme ceva minuscul şi tare, asta îi spusese şi băiatul care o sărutase şi că trenul e al nostru! Să nu uităm că trenul nu e al Şcolii Generale Nr. 10! sublinie doamna Constantinescu, prezidând comisia de disciplină, Toate şcolile din oraş sunt prezente în tren! Ce se va spune despre elevii noştri? Despre noi ca şi cadre didactice?! Că nu suntem capabili să ne disciplinăm elevii nici măcar în vacanţă! Eu propun ca măsurile de disciplină să fie drastice, asta îi va învăţa minte şi le va impune respect! doamna Constantinescu îşi scosese caietul de dirigintă care conţinea

toate datele personale ale elevilor săi, îl deschisese la pagina lui Tiberiu, singurul elev din clasa a cărei dirigintă era, implicat în incident, după datele furnizate de către doamna Constantinescu, Tiberiu provenea dintr-o familie excelentă şi cu rezultate foarte bune la învăţătură, De aceea, e total inexplicabil ceea ce s-a întâmplat între Tiberiu şi elevii dintr-a şasea! domnişoara Ileana, diriginta clasei a şasea, impulsionată de avântul didactic al doamnei Constantinescu fu nevoită să apeleze, la rândul ei, la caietul de dirigintă, felicitându-se că, după îndelungi ezitări, îl strecurase totuşi în rucsac, Ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi avut la ea?! nici nu îndrăzni să-şi imagineze dimensiunea acelei catastrofe şi-l deschise la numele lui Cazimir, Cazimir Vlădeanu, data şi locul naşterii, părinţii, mama şi tata, nume şi ocupaţie, Cu ce se ocupă tatăl? întrebă curioasă profesoara de română, E director de marketing la o firmă străină de maşini, o lămuri domnişoara Ileana, la condiţii

y materiale scrisese, *excelente*, Cred că stau foarte bine cu banii! mai adăugă tânăra profesoară de matematică, Păi, da! copii de bani gata! izbucni doamna Constantinescu, De aceea îşi fac de cap! Nu le lipseşte nimic! Telefoane mobile, lucruri scumpe, când o să fie la liceu Cazimir al tău o să meargă cu maşina la ore! Vei vedea! Copiii de azi nu mai au niciun simţ al valorilor! consideră doamna Constantinescu, Pun pariu că are mai mulţi bani de cheltuială la el decât am eu din salariul meu de profesoară cu toate gradele didaaice şi cu doctorat cu tot! dar nimeni din compartiment nu se grăbi să pună pariul, Să nu judecăm totuşi în felul acesta! îşi spuse părerea doamna Domide, Eu nu le dau bani copiilor mei şi tot îşi fac de cap! E ceva în firea lor, ceva nou, ceva pe care alte generaţii nu l-au trăit, e televizorul, sunt filmele violente, apoi, internetul ăsta unde nu află decât lucruri dăunătoare! Aşa cred şi eu, preciza doamna Stelian, care neavând copii, deşi îşi dorise din tot sufletul, nu-şi putea închipui că aceştia ar putea fi răi de la natură, Societatea noastră este aceea care îi face să devină violenţi şi agresivi! n-au nimic bun în jur în care să creadă! Nu au drept modele decât ceea ce văd la televizor, cultura băieţilor din gaşcă şi muzica asta oribilă de negri! Părinţii nu mai au timp de ei, educaţia lor se face la voia întâmplării, incoerent, în cartier, în faţa blocului! Ai pus punctul pe I, cum se spune! sublinie răspicat şi doamna Constantinescu, Educaţia! Mă tem că şcoala a rămas singurul loc în care se mai poate face educaţia copiilor şi, dacă pierdem acest pariu cu societatea, după ce

vor fi plecat de pe băncile şcolii nu ne mai rămâne nimic de făcut decât să ne lăsăm puşi la zid de lipsa de educaţie a unor tineri care mâine vor conduce destinele ţării! Suntem pedagogi, nu putem lăsa ca lucrurile să evolueze astfel! Să începem chiar din această clipă educaţia lor! propuse cu elan tovărăşesc doamna Constantinescu, Ce ziceţi? Să ne unim eforturile şi să-i ajutăm să devină oameni! Da, gândi în sinea ei domnişoara Ileana, Să facem din ei oameni şi români! de parcă aceşti copii nu s-ar fi născut deja oameni, ci un fel de sălbăticiuni pe care şcoala, în misiunea ei sacră, trebuia să-i convertească la natura umană, şi la calitatea de român! halal calitate! toţi visează să nu mai fie români, ci să devină americani, canadieni, australieni, europeni, cum să te opui acestor vise? Văzând-o pe Irina din Moineşti, după cum o prezentaseră părinţii, Suntem din Moineşti şi pe fată o cheamă Irina! Ajutaţi-ne, părinte! fratele Emanuel tresări puternic, de parcă i s-ar fi deşteptat brusc un simţ secund al vederii, nelimitat şi mult mai complex decât cel obişnuit, intuind, fără niciun temei logic în afara acelui simţ, că fata venise la el cu cheia de argint a visului şi a viziunilor careţi tulburaseră în ultima vreme liniştea sufletească, dar, în acelaşi timp, înţelese că dacă nu va şti cum s-o folosească, cheia se va rupe înainte să răsucească cu ea. arcul de simboluri al cutiei muzicale din infernul viziunilor lui, Fata nu era posedată de duhuri neîmblânzite

Florina Iliş

Cruciada copiilor ca marea majoritate a celor care-i cereau ajutorul şi, dacă te-ai fi uitat cu atenţie la chipul ei luminos, ai fi înţeles că nu putea fi nici ţinta unor blesteme greu de purtat, cel mult, devenise, fără voia ei, terenul de joacă cumplită a viruşilor care îi infestaseră trupul dintr-o eroare fatală şi grosolană a destinului, Nu venise să-i ceară vindecarea, nu venise să-i solicite imposibilul deşi minunile mai puteau fi cu putinţă, Irina din Moineşti bătuse, împreună cu părinţii ei, tot drumul acela până la mănăstire ca să afle dezlegarea unor viziuni pe care fata le avusese în ultima vreme, viziuni care prelungindu-i-se în vise, îi tulburau nopţile, nelăsând-o să doarmă, Irinei îi apărea în somn Maica Sfântă ţinându-l în braţe pe Pruncul Iisus pe al cărui trup plăpând puteau fi văzute toate semnele suferinţei Sale pe Cruce, despre asta scrisese şi într-o revistă, dar acolo Irina nu mărturisise chiar totul, şi sângele Său curgea aşa ca, aşa ca, apa de la robinet, în picături! explica fata, negăsind o comparaţie mai potrivită, dar fratele Emanuel zâmbi încurajând-o să spună mai departe, Maica

Sfântă îi spunea mereu în vis că se va vindeca, când rostise cuvântul vindecare privirea fetei trăda o speranţă imposibilă a cărei confirmare o aştepta parcă de pe buzele călugărului, A spus chiar aşa, că te vei vindeca? o întrebă fratele Emanuel cu glasul blând, şi fata încercă să-şi amintească întocmai cuvintele Preacuratei, A spus că voi scăpa de suferinţă dacă voi merge într-un loc anume, Da?! Un loc înconjurat de munţi mari, un loc unde răul nu va putea să intre şi inocenţa va sângera, aşa mi-a spus! Şi fata se opri ca şi cum i-ar fi într-un fel ruşine şi teamă să mai vorbească, dar glasul călugărului, în care se contopeau armonios blândeţea cu fermitatea, o determină să continue fără sfială, Apoi în braţele Maicii Domnului nu mai era Pruncul Iisus ci eram eu, mică de tot, şi îmi curgea sânge, dar nu-mi păsa fiindcă eram fericită! Şi ţie de unde îţi curgea sânge, Irina? o mai întrebă fratele Emanuel, Mie de peste tot, răspunse fata, ca şi cum toată pielea mea ar fi fost găurită! Mi-era atât de frică să nu murdăresc hainele frumoase ale Maicii Sfinte, dar ea îmi zâmbea şi zâmbetul ei îmi învăluia treptat sufletul făcându-mă să uit tot ce era în afara acelui zâmbet! Fratele Emanuel mai întrebă dacă îi spusese ceva Preacurata când o ţinuse în braţe, dar Irina nu-şi amintea ca Maica Domnului să-i fi spus ceva, doar îi zâmbea şi credea fata, era o presupunere de a ei pe care însă fratele Emanuel o ascultă cu multă luare aminte, Cred că îmi zâmbea pentru că eu făcusem ceea ce îmi ceruse, fusesem în locul acela dintre munţi, dar nu-mi amintesc nimic despre asta! apoi fata se opri epuizată de efortul teribil pe care-l făcuse şi-şi sprijini capul de pieptul mamei sale care o ţinea pe braţe, întinsă jos pe covorul gros din faţa altarului bisericii, fratele Emanuel, alături de ele, în genunchi cu o carte de rugăciuni în mână, încerca să se concentreze asupra viziunii fetei, taina acelui loc *înconjurat de munţi în care răul nu putea pătrunde şi inocenţa va sângera* îi rămânea nelămurită, mai era apoi legătura inexplicabilă între prezenţa Irinei la mănăstire şi propriile lui viziuni, Cine i-o trimisese pe fata asta? Şi care-i semnificaţia locului acela din munţi? se întreba adâncit în gânduri fratele Emanuel, ştiind că era nevoie de multă grijă şi delicateţe în despicarea cojii metaforice de deasupra lucrurilor ca nu cumva realitatea aceea fragilă de dinlăuntru să se împrăştie şi să n-o mai recunoască nimeni, *un loc înconjurat de munţi mari, unde inocenţa va sângera şi răul nu putea să intre*, în locul ăsta nu opreşte nici dracu'! făcu plină de năduf Magdalena, nevasta şefului de la staţia Posada, Femeia întindea nişte rufe la soare nu departe de

masa de sub vie a celor trei bărbaţi care îşi fumau ţigările şi discutau pe marginea ziarelor împrăştiate pe masă, Magdalena se trezise vorbind singură fără ca cineva să fi pomenit de halta Posada sau de necuratul, îi era silă de toţi acei bărbaţi care stăteau nepăsători, ca belferii, cu nasu’ în ziare, îi era silă, mai ales, de bărbatu’ său, un papă-lapte, care, cu toate insistentele ei, nu se dusese niciodată la şefi să le ceară să-l mute din locul ăsta prăpădit, Numai pădure! cât vezi cu ochii, sălbăticie! dacă nu la Braşov măcar mai jos la Predeal sau la Buşteni, să mai vadă şi ea oameni, acolo opresc acceleratele şi *rapidurile*, altă viaţă! Şeful de staţie Traian Bulboacă lăsa ochii în jos, tăcând neputincios, la toate reproşurile nevestei sale, îi era ciudă pe el însuşi că nu-i putea oferi ceea ce Magdalena îşi dorea cu atâta ardoare, o gară de tren adevărată! dar ea nu ştia ce greu se putea obţine un post, era nevoie de bani mulţi şi de relaţii la Regională! Nu avea nici de una, nici de alta! şi-apoi el era bucuros că cel puţin obţinuse locul acela, că aveau din ce trăi! Şeful de post din sat, agentul şef de poliţie Dinu Trofim profită de direcţia privirilor soţului care fixau

pământul bătătorit de la picioarele mesei de lemn, îndreptându-şi înspre Magdalena o privire plină de neîndurătoare pofte, aproape îşi strivi colţul stâng al mustăţii negre ca să nu sară la ea ca un leu aprig şi s-o prindă în braţe, Afurisită femeie! gândi şeful de post, nefiind nevoie, pentru emiterea acelui raţionament simplu, să facă apel la cunoştinţele dobândite pe parcursul anilor de şcoală, aşa cum făcea ori de câte ori trata vreo chestiune ridicată de lectura ziarelor, Afurisită femeie! îi era de-ajuns să se uite cât de focos se mişca nevasta şefului de staţie pentru a-şi da seama, ca bărbat, că era dată dracului, nici agentul şef nu mai era un bărbat chiar tânăr, dar nici bătrân dacă-şi mai putea mişca singur mădularul, şi-apoi oricine se uita la femeia asta îşi dădea seama că nu oraşul îi lipsea, nici acceleratele şi *rapidurile*, ci un bărbat care s-o reguleze ca lumea, nu amărâtu’ ăsta deâraian! Şeful de staţie Traian Bulboacă considerându-se vinovat de starea de plictis accentuat a nevestei sale ar fi acceptat din partea ei orice numai să nu se plângă de neputinţa lui, de pildă, nu-i purtase deloc pică locotenentului Prisaca, deşi bănuise care erau temeiurile ascunse ale vizitelor lui la gară, gurile rele din sat spuneau că cea de-a treia fetiţă, lumina ochilor ceferistului, nici măcar nu era a lui, ci a locotenentului! Dar de aceea lui tot îi era dragă fetiţa

cea mică, în ultima vreme însă femeia începuse iar cu reproşurile, de parcă, după plecarea locotenentului, o apucaseră din nou năbădăile! întinzând cearşafuri în soare, gândurile Magdalenei se îndreptau înspre acelaşi locotenent, Mai bine l-ar fi ascultat şi să se fi dus cu el, departe de aici, îi promisese solemn că o va lua de nevastă, Ce dacă avea cu cinci ani mai mult ca el! Ar fi făcut-o fără ezitare dacă nu erau cele trei fetiţe, locotenentul nu voise s-o accepte decât pe cea mai mică! Dar inima ei de mamă n-o lăsase să despartă fetiţele! şi când tocmai prindea cu clamele strălucirea albă a unui cearşaf, întâlni privirea plină de dorinţi arzătoare a şefului de post Dinu Trofim al cărei tâlc, ca femeie, îl pricepu numaidecât şi, de la uniforma verde militară a locotenentului Prisaca, pe care tocmai îl evocase nostalgică în amintire, interesul cromatic şi sexual al Magdalenei se reorientă înspre uniforma albastră de poliţie a agentului-şef Dinu Trofim şi-i întoarse provocatoare privirea, Şeful de staţie Traian Bulboacă preocupat de vinovăţia neputinţei de a se ridica la aşteptările nevestei nu observase nimic din toate astea, străduindu-se timid să readucă discuţia bărbătească la problemele politice ridicate de ziarele împrăştiate pe masă, intrarea României în Uniunea Europeană şi războiul ăsta din Irak care nu se mai termină, teroriştii! Dar mecanicului Chiriac nu-i scăpă nimic din schimbul complice de priviri, întrebându-se înciudat, lui ce-i lipsea că Magdalena nu-i acorda nicio atenţie, că doar tot o de-aia avea şi el în nădragi, ca Trofim sau ca locotenentul Prisaca!

Când Sonia intră, vădit emoţionată în compartiment, Agnes observă dintr-o privire îmbujorarea trădătoare din obrajii fetei, se opri din cântat, lăsându-le pe celelalte să ţină singure ritmul după casetofon, *Sunt iarăşi eu*, *Picasso*, *ţi-am dat bip şi sunt voinic*, *dar să ştii*, *nu-ţi cer nimic*! şi se lipi de Sonia murind de curiozitate să afle noutăţi, dar mai întâi se grăbi să-i spună cum decursese întrunirea din compartimentul profesorilor, Îţi dai seama că e şi Tiberiu cu băieţii din clasa noastră! îşi încheie ea relatarea ştiind că acea veste *t* >

O s-o impresioneze pe Sonia, O să fie cu toţii pedepsiţi! Dar Sonia, din clipa în care băiatul din Bucureşti îi atinsese buzele trăia cu impresia că se mişca în altă lume, o lume peste care coborâse ceva mătăsos, ca un nor de fluturi albi, făcând-o să dispară pe cea de dinainte cu tot ceea ce trăise până atunci, inclusiv cu Tiberiu! Crezând că Sonia, mai visătoare de felul ei, nu auzise când îi pomenise de Tiberiu, Agnes reluă, E şi Tiberiu dincolo în compartiment cu băieţii de

la noi din clasă, ăştia de la noi voiau să-l bată şi imaginează-ţi cât de naşpa a fost că Tiberiu i-a bătut pe toţi, mi-a spus Denis! Să-l vezi pe Cazimir cum arată, îi curge sânge din buze! auzind-o pe Agnes vorbindu-i despre băieţi şi despre Tiberiu, Sonia se strădui, încercând să străpungă medalionul plutitor de aer albastru care se ţesuse în jurul ei, să-şi amintească cuvintele pe care i le spusese băiatul din Bucureşti, referitoare la băieţi, Că el îi bătuse, că nu trebuiau pedepsiţi, că nu aveau nicio vină?! apoi realiză că ţinea strâns ceva în mână şi când desfăcu palma dădu cu ochii de inelul cu smarald al vrăjitoarei, Odată cu revenirea memoriei închipuirea de aer străveziu din jurul ei plesni şi începu să i se facă frică, realizând brusc rostul misiunii pe care i-o încredinţase băiatul din Bucureşti! Trenul e al nostru! îi spusese el, Arată-le inelul băieţilor! Apoi, de undeva din încăperile fragede şi

4 ip**”.

Florina Iliş

Cruciada copiilor încă nedesăvârşite ale judecăţii sale copilăreşti se stârni un vuiet de gânduri contradictorii, tulburând-o, Sonia nu ştia cum să se descurce cu acel vârtej de sentimente incompatibile cu tot ceea ce învăţase până atunci, o auzea parcă pe bunica ei spunând că nu era voie să facă ceea ce-i ceruse băiatul acela şi dacă ar fi întrebat-o de ce, cu siguranţă că bunica ei i-ar fi răspuns că nu era bine să vorbeşti cu străinii şi să faci orice ţi-ar cere cineva! în acelaşi timp ceva nelămurit şi diafan din ea însăşi o îndemna să-l asculte pe băiat, fiind absolut convinsă că el nu-i voia răul! Sonia nu ştia de cine să asculte, cele două porniri contradictorii din gândurile ei îi ridicaseră sufletul în picioare, dezorientat, neştiind pe care din cele două drumuri s-o apuce.

După cum era de aşteptat, în compartimentul profesorilor discuţia continua să se desfăşoare pe tărâmul problematicilor pedagogice, fixându-se, din motive uşor de înţeles, dacă se are în vedere rolul etic al comisiei de disciplină, asupra judecăţii morale la copii, în tratarea acestui subiect doamna Constantinescu nu avea rivali atât în ceea ce privea cunoştinţele teoretice şi limbajul adecvat cât şi experienţa didactică îndelungată, dar dacă nu avea rivali redutabili profesoara de limba română nu avea nici parteneri de discuţie, ceea ce nu era un inconvenient atât de mare pentru doamna Constantinescu, care nu lăsa să-i scape niciun prilej pentru a-şi expune filosofia pedagogică de o viaţă, Locul nu era tocmai potrivit pentru prelegeri savante, profesoara de limba română fiind mereu nevoită să-şi facă

vânt cu o batistă şi să-şi corecteze poziţia pe bancheta moale în care trupul ei greoi se cufunda adânc, vădit incomodându-l pe profesorul de religie Andrei care, ori de câte ori se pregătea, într-o pauză de respiraţie a doamnei Constantinescu, să ia cuvântul, se înroşea puternic, îşi sălta puţin trupul mărunţel de pe banchetă, tuşea ceremonios, dar toate acele preparative, mult prea lungi şi inutile, îl făceau să piardă prilejul să mai vorbească, Doamna Domide, profesoara de istorie, era întotdeauna de acord cu tot ceea ce spunea doamna Constantinescu, Ea care, gândi în sinea ei domnişoara Ileana, nu era în stare să-şi educe propriii-i copii! Doamna Stelian, profesoara de naturale, dădea impresia că trăia într-o lume complet desprinsă de realitate, o lume personală pe care şi-o construise sub un clopot de sticlă, din care fusese aspirat aerul în prealabil pentru a se instala un sistem specific de purificare a atmosferei, domnişoara Ileana avea sentimentul că ori de câte ori trebuia să-i facă doamnei Stelian o vizită în lumea ei era nevoită să treacă printr-o încăpere de depresurizare, ca să se obişnuiască cu presiunea înaltă din spaţiul în care urma să pătrundă, să depăşească apoi un examen dificil de scanare corporală ca nu cumva să introducă acolo vreun virus periculos de sentimente, iar atunci când, în sfârşit, i se permitea accesul înăuntru avea sentimentul că păşea fie în vid, fie pe fundul oceanului, de parcă i-ar fi dispărut brusc toate oasele şi sângele din corp, devenind un fel de nevertebrată, nu întâmplător elevii o porecliseră Meduza! de aceea tot ceea ce spunea doamna Constantinescu era în raport cu unghiul de vedere sterilizat de elementele umane al doamnei Stelian o teorie minunată, profesoara de naturale fiind incapabilă să-şi imagineze aplicarea practică şi consecinţele idealului auster de educaţie al profesoarei de limba română! Profesorul de religie Andrei Tara îşi formase păreri proprii legate de educaţia morală a copiilor, păreri care nu erau străine, cum ar fi de aşteptat la un licenţiat în teologie, de comandamentele moralităţii bisericeşti, ori sita pură de morală creştină prin care-şi strecura toate ideile şi sentimentele, îndepărtând cu grijă neghina, reprezentată de tot ceea ce era modern în viaţa actuală, inclusiv internetul, contribuia din plin la lipsa lui de popularitate printre elevi, făcându-l, prin felul arţăgos şi plin de combativitate în care îşi expunea ideile, nesuferit și cadrelor didactice, Se vedea că-i lipsea o femeie care să-i mai şlefuiască puţin caracterul aspru! faptul că profesorul de religie era necăsătorit explica pentru

domnişoara Ileana raportul de incompatibilitate cu cei din jurul lui, Dar şi Armand Pelaghia era necăsătorit! însă acel exemplar masculin de rasă, întruchipat de persoana complet lipsită de fond dramatic a profesorului de sport, nu avea altă preocupare decât cum ar putea să se distreze mai bine şi să-şi menţină trupul în cea mai bună formă sportivă, singura cultură care îl interesa pe Armand Pelaghia era cultura corporală, totuşi domnişoara Ileana trebui să recunoască că era un tip de gaşcă, că avea darul de a face o femeie să se simtă bine în prezenţa lui, chiar şi atunci când, unei fete, încă fecioară, îi venise, de emoţie, brusc ciclul în braţele profesorului de sport, asta i se întâmplase chiar domnişoarei Ileana, în timpul unui chef la o cabană! Vă rog, nu daţi frâu imaginaţiei şi n-o lăsaţi să zboare, informaţiile legate

Florina Iliş

Cruciada copiilor de acest episod din viaţa tinerei fete se opresc deocamdată aici şi să ne îndreptăm gândurile, împreună cu domnişoara Ileana, înspre elevii dintr-a şasea, şi cum să facă oare să ajungă la ei?!

Trebuie să ajung la băieţi! îi şopti Sonia lui Agnes, rugând-o stăruitor s-o ajute, vârsta interioară la care se afla Sonia explica rapiditatea fără complicaţii cu care ea rezolvase dilema examenului de conştiinţă căruia trebuise să-i facă faţa, o contribuţie uriaşă în clarificarea deciziei Soniei o avusese şi Agnes, care nu putea decât să aprobe în totalitate hotărârea prietenei ei de a se duce în compartimentul băieţilor cu mesajul neobişnuit de la băiatul din Bucureşti! De fapt e foarte simplu, îi explică Agnes, compartimentul băieţilor e chiar primul la stânga, profesorii stau două compartimente mai încolo! Nu e mare lucru să te strecori la băieţi, o încuraja Agnes, dar Sonia era atât de emoţionată încât îşi simţea inima ca pe o fâlfâire continuă şi agitată de aripi, făcând-o să retrăiască acelaşi sentiment straniu de participare la acţiunea unui film al cărui rol principal i se atribuise fără să facă nimic pentru asta, Abia ieşi pe culoar, împinsă de la spate de colega ei de bancă Agnes, care, la rândul ei, atât de încântată de ceea ce se întâmpla nu dădu nicio atenţie la ceea ce se cânta la casetofon, *Not în Love* cu enrique iglesias, idolul ei preferat, *l* în *not în Iovei It's just a phase that Im going thrul Im always look*ing for *something new*, Agnes! o strigară fetele, enrique! enrique! şi fata reintră în compartiment, *l* în *not în love*! prin asociaţie de idei, exerciţiu

care funcţionează la orice vârstă, Sonia îşi aminti de Calman, al cărui nume încă nu-l cunoştea, de sărutul care se întâmplase între ei, Oare asta să însemne că eşti îndrăgostit? se mai întrebă înainte de a se apropia de compartimentul băieţilor ţinuţi la arest, apoi împinse cu uşurinţă uşa glisantă dând cu ochii, de cum intră, chiar de Tiberiu, conştientizând abia în acea clipă informaţiile furnizate de Agnes privind implicarea lui Tiberiu în conflict și, în acea clipă, decisivă pentru clarificarea sentimentelor ei, fata realiză că, de fapt, niciodată nu-l preferase pe van damme, actorul ei preferat fiind orlando bloom, al cărui poster alb-negru, cu părul răvăşit, îl desprinsese din revista *Pop-corn* şi-l lipise pe uşa interioară a biroului de acasă, ca să nu-l vadă mama şi bunica, preferinţă care, o dată acceptată şi asimilată de sufletul ei, o făcu să treacă uşor peste stinghereala cauzată de prezenţa lui

Tiberiu şi să se aşeze cu naturaleţe pe banchetă între băieţii din clasa ei, Cazimir se îngrijoră primul pentru Sonia, Sper că nu te-a văzut nimeni intrând aici, ştii că n-ai voie, s-ar putea să ai probleme! Nu m-a văzut nimeni! şi pe buzele Soniei înflori un zâmbet de o puritate atât de strălucitoare încât izbuti să facă să dispară norii de încordare şi tensiune care pluteau ameninţători în compartiment, ţinând parcă la distanţă şi frumuseţea zilei de vară de afară, Agnes avusese dreptate! îşi spuse Sonia, văzând buza însângerată a lui Cazimir, vânătăile şi hainele murdare ale băieţilor, între ei avusese loc o mare bătaie, apoi îşi aminti că dintr-un vis îndepărtat despre ce-i mărturisise băiatul din Bucureşti, că el îi bătuse pe băieţi în tunel şi nu găsi niciun motiv ca să nu-l creadă! Tiberiu, izolat în colţul lui, invidios pe bucuria comună a celor dintr-a şasea, pe fericirea pe care, prezenţa fetei, răspândind în jurul ei o lumină sclipitoare, o transmitea băieţilor, transfigurându-i, simţi cum imaginea fetei se strecura în sufletul lui, copleşindu-l şi făcându-l să viseze, I se părea că o vedea pentru întâia oară pe acea fată, despre care aflase vag că ar fi îndrăgostită de el, era aceeași Sonia şi totuși alta, aerul pe care numai mişcându-se îl făcea să înflorească în jurul ei îl vrăji pe Tiberiu care rămase cu privirea aţintită asupra fetei, incapabil să mai reacţioneze, dar Sonia, care nu uitase nicio clipă pentru ce se afla în mijlocul băieţilor şi, pentru ca misiunea ei să aibă sorti de izbândă, intuise cu o fineţe care provenea dintr-un ecou precoce de feminitate că trebuia să-i împace pe colegii ei cu Tiberiu, Nu se putea ca ei să rămână supăraţi şi separaţi într-o duşmănie fără

convingeri! acest lucru făcu să licărească în privirea lui Tiberiu o speranţă nebună şi aprinsă, declarându-se total de acord cu propunerea fetei, Sonia le mai spuse că profesorii se întruniseră ca să-i pedepsească, Cine ştie ce le va interzice în tabără! Poate n-o să-i lase pe plajă sau o să-i închidă în dormitoare! imaginaţia fetei, dovedindu-se inepuizabilă în descoperirea motivelor de pedeapsă pentru colegii ei, izbuti să-i sperie pe băieţi cu spaima sumbră a posibilelor represalii didactice, Naşpa! Naşpa de tot! făcură băieţii într-un glas, Sau îi vor pune să facă exerciţii la matematică! Şi adio campionat de fotbal pe nisip! mai ştii!? Şi ce să facem? se uitară ei întrebători la fată, atunci Sonia, care aşteptase răbdătoare acel moment, le spuse că ar trebui să-l ierte pe

Florina Iliş

Cruciada copiilor

Tiberiu, să le spună profesorilor că s-au jucat, că de fapt n-a fost decât o fugă prin tren, V-aţi jucat, nu-i aşa?! Hm! Nu era rea ideea! credea Bogdan care avea un fel diplomatic de a vedea lucrurile, sperând, dacă le câştiga bunăvoinţa, să-i convingă pe profesori să viziteze şi parcul acvatic, Ideea împăcării îi displăcea profund lui Cazimir care nu putea să ierte prea uşor echipamentul murdar de david beckham şi buza însângerată, Râul, însă, cel care declanşase toată povestea, se declara satisfăcut în dorinţa lui de răzbunare dacă Tiberiu îşi cerea iertare în faţa tuturor, fiind dispus, în acel caz, să uite atât nota scăzută la purtare cât şi bătaia de acasă, La urma urmei dacă era să aleagă între Tiberiu şi profesori, atunci îl prefera pe Tiberiu! De fapt noi pe profesori nu-i iubim! declară el, Aşa e! În afară de domnişoara Ileana! Da! mai am ceva pentru voi, rosti Sonia îmbujorându-se şi deschizând palma în care ţinuse inelul cu smarald primit de la băiatul din Bucureşti, Băieţii se aplecară să vadă mai bine obiectul care sclipea în reflexe verzui în palma fetei, Inelul! şopti Octavian, amintindu-şi de filmul lui preferat, *Frăţia inelului*! Şi inelul trecu pe rând prin mâinile tuturor, fiecare încercându-l peste degetul desenat cu markerul negru, dar singurul pe degetul căruia se potrivea perfect era Cazimir, care îl şi păstră pentru sine, risipindu-i-se în acel moment toate sentimentele de frustrare pe care le trăise de când începuse povestea cu Tiberiu, inelul de pe degetul lui făcându-l să se simtă din nou cel mai puternic ca şi cum sufletul i s-ar fi înveşmântat subit într-o armură strălucitoare, protejându-l, Trenul e al nostru!

şopti Sonia, intuind că era momentul în care acea replică trebuia rostită şi închipuindu-şi, că undeva în tren, băiatul din Bucureşti, sub înfăţişarea lui orlando bloom, o auzea şi zâmbea fericit, Da! Da! Trenul e al nostru, trenul copiilor! Ura! strigară băieţii în cor.

Yes! Yes! exclamă Ilarie de bucurie când auzi semnalul chemării on-line, apelul venea din partea lui Socrate, cel căruia îi ceruse să-i descifreze formula latinească din mesageria sa electronică, *sator arepo tenet opera rotaş*, se conecta rapid în chat-forum, folosindu-şi parola nivelului trei de discuţii, *3 Level*, aşteptând, Când intrase în club i se explicase că existau şapte nivele de performanţă şi că, în timp, va trebui să dovedească că era capabil să avanseze până la ultimul nivel,*7 Level*, din câte auzise, şuşotindu-se pe chat, doar două nume de cod atinseseră nivelul şapte, unul era fireşte Socrate, creatorul programului, cel care îi testa pe toţi membrii clubului, coordonându-le iniţierea şi, celălalt, a cărui identitate se învăluia deocamdată în mister, era Crateos, o anagramă a numelui lui Socrate, O intuiţie vagă îi spunea lui Ilarie că la nivelul şapte de performanţă se găsea numai Socrate, dublat de el însuşi, Crateos, opusul său! Cum ar putea fi posibil oare? Care dintre ei reprezenta întunericul şi care lumina? erau întrebări care frământau mintea iscoditoare şi înclinată spre antinomii a lui Ilarie, dar nu putea trece peste consemnul de a pune întrebări dincolo de limita cognoscibilului, Cu adevărat, există pe lume şi lucruri care nu pot fi rostite! Intrând pe chat, între Socrate şi Ilarie nu se scriseseră cuvinte de curtoazie, Socrate trecu direct la subiect începând să explice sensul ciudatei formule, *sator arepo tenet opera rotaş*, *Preacurata Fecioara l-a înviat sau înălţat din pământ*, se poate spune şi *moarte*, *death*, *pe cel pribeag*, *stranger*, Ilarie îşi traducea în minte cuvintele scrise de Socrate pe ecran, străduindu-se să le înţeleagă tâlcul, *pribeag*, sună mai bine în româneşte decât *străin*, gândi Ilarie, pe cel pribeag! *Preacurata Fecioara l-a înălţat din pământ pe cel pribeag*, mâzgăli traducerea pe-o bucăţică de hârtie de pe birou trăind sentimentul că prin ecoul acelor cuvinte de undeva, de departe, ceva uluitor şi inexplicabil îi făcea semne de prietenie, *And concerning IDM*, continuă Socrate, *It's*, era o formulă de livrare instant a e-mail-ului, Socrate îi explica că nu era mare lucru, că era vorba de un produs nou, inspirat din transmisiile militare şi care abia ieşise pe piaţă la ultimul mare târg de produse ale tehnologiei virtuale, us army îl folosea însă demult în mesageria high-security, fiind o combinaţie de mesagerie electronică

cu un fel de mesagerie foarte avansată telegrafică, So, *nothing special*! îl folosim şi noi de la nivelul cinci de accesare! Ceea ce-l intriga însă pe Socrate era ciudăţenia faptului că tocmai lui Ilarie îi fusese trimisă acea formulă şi, mai ales, cine o făcuse!? Să fi intrat Crateos în scena virtuală? citind cuvinte ca *amazing*, *puzzle*, *confused*, Ilarie era la rândul lui uluit că astfel de exprimări ale inefabilului natural de sentimente umane veneau din partea lui Socrate pe care şi-l închipuia uneori ca pe un computer super-puternic, situându-se cu luciditate detaşată deasupra gropii de lei a trăirilor omeneşti, *Why*, *U*! *Who are U'anytuay*. îl întrebă

Florina Iliş

Cruciada copiilor

Socrate, însuşi creatorul programului, nivel de acces şapte,*7 Level*, pe Ilarie, *3 Level*, *Who are Uanyway* întrebă unul dintre dumnezeii recunoscuţi şi temuţi ai lumii virtuale, *Who are Uanyway*. Numele de cod al lui Ilarie era *Stranger*, intrsse cu acel nume cu totul întâmplător, de aceea şi tastase *Stranger*, ca să atragă atenţia că era străin, că se găsea pentru prima dată acolo şi că ar avea nevoie de iniţiere, cu timpul primise o parolă de acces pentru nivelul unu! Cine intra prima oară pe chat-forum nu avea nevoie de parolă, accesul fiind deschis oricui, parolele apăreau odată cu nivelul unu şi veneau ca o recunoaştere a trecerii probelor de iniţiere, de la nivelul unu Ilarie trecuse destul de repede la doi şi cu un efort considerabil la nivelul trei, învăţase care erau cerinţele, ce standarde de performanţă erau absolut obligatorii în acel program care se baza pe gradul de inteligenţă al jucătorilor, dar şi pe cunoaşterea tehnologiei avansate a jocurilor de computer, nimic din ceea ce cunoscuse Ilarie până atunci nu presupunea un grad atât de sofisticat de elaborare cum era configuraţia programului creat de Socrate! Şi acel geniu al tehnologiei virtuale, zeu şi anti-zeu deopotrivă, îl întreba pe el, pe Ilarie, un informatician necunoscut de la o firmă oarecare dintr-o ţară pe care puţini din afara Europei o găseau pe hartă, îl întreba cine era? *Vm Stranger*! *Yes* /tastă Socrate şi yes-ul acestuia vibra ca un ecou în sufletul lui Ilarie făcând să se ivească acolo un lac albastru înconjurat de munţi în care se oglindi chipul străveziu al unui necunoscut, *Yes*! *You are Stranger*, *front now onyou will be Anselm*! *Yes*! apoi Socrate îi explică că Anselm era noua parolă de acces a lui Ilarie, o parolă cu acces direct la nivelul 5! Că noua parolă îi permitea să aibă consolă proprie, de unde să-i coordoneze pe cei de la nivelurile inferioare, că

Ilarie avea obligaţia să-şi personalizeze consola şi s-o adapteze propriilor *path-uri*, că avea libertatea totală de a-şi rula programele personale, dar că, în caz de eşec, i se vor retrage toate parolele de acces, chiar cele inferioare, Ilarie se sperie, începând să se îndoiască de capacităţile sale profesionale de a face faţă noii sale poziţii în ierarhia tehnologiei virtuale, dar tăcu, convins că nu asta era ceea ce voia să audă Socrate, OK! dialogul cu Socrate se încheie după acceptul lui Ilarie cu binecunoscutele cuvinte care însoţeau fiecare nouă parolă de acces dobândită de jucători, *You're the chosen one*! *Prove it*!

Când Calman o alesese pe Sonia ca purtătoare a mesajului său, ideea că destinul însuşi îşi desemnase jucătorii pe care avea să-i atragă în meandrele unui joc fără reguli cunoscute dinainte, n-ar fi deloc neobişnuită în urzeala unei naraţiuni care să se împletească cu firul de aur al reversului transcendent al lumii, pentru susţinerea acestei idei ar fi de ajuns, de pildă, invocarea unei singure referinţe textuale, şi anume sărutul primordial şi inocent al celor doi copii, ca sursă ascunsă şi inexplicabilă a tuturor întâmplărilor care se vor desfăşura în planul realităţii narative, Dincolo însă de motivaţia filosofică a acceptării sau negării prezenţei mute şi inviolabile a destinului în ordinea existentei şi chiar dincolo de ideea seducătoare a sărutului neprihănit ca scenă referenţială şi recurentă în codurile hermeneuticii biblice sau a celei culturale, să admitem totuşi *sine die* că destinul fusese cel care o alesese pe Sonia ca mesageră a lui Calman, să mai admitem că, după ce îşi îndeplinise cu adâncă convingere misiunea, împăcându-i pe băieţii dintr-a şasea cu Tiberiu şi că, după ce le destăinuise acestora mesajul băiatului din Bucureşti, acelaşi destin o alesese din nou pe Sonia pentru îndeplinirea unei alte misiuni, şi anume aceea de a-l aduce în compartimentul lor pe cel care le promisese cucerirea trenului! Trenul e al nostru! strigară băieţii într-un glas atingând, cu convingerea unui jurământ mut, inelul cu smarald care strălucea pe degetul lui Cazimir şi, după ce Sonia se strecură afară, emoţionată că îl va revedea pe autorul fără nume al sărutului miraculos, băieţii dintr-a şasea începură, ca atinşi de tăria secretă a unei vrăji, să conceapă strategii de cucerire a trenului, Dacă destinul găseşte uneori modalităţi de revelare, a căror corectă descifrare constă, surprinzător, tocmai în cunoaşterea semnificaţiilor referinţelor istorice sau culturale pe care anumite gesturi, puternic semiotizate, au dobândit-o în timp, cum ar fi sărutul, de pildă, alteori, acelaşi destin se dovedeşte a fi, în chip fundamental,

impenetrabil şi, trebuie s-o recunoaştem, chiar imprevizibil, ascunzându-şi motivaţiile cu extremă dibăcie, acolo unde te-ai aştepta cel mai puţin, chiar în cele mai neînsemnate împrejurări şi situaţii de viaţă, Altfel cum s-ar putea interpreta frenezia cu care băieţii dintr-a şasea se lăsaseră cuprinşi în jocul de-a referinţele cinematografice, rememorând din filmele de acţiune acele scene care ar putea constitui exemplificări concludente

Florina Iliş

Cruciada copiilor precum şi surse de inspiraţie pentru o posibilă strategie de cucerire a trenului, ignorând cu desăvârşire starea de încă prizonieri ai corpului didactic de la Şcoala Generală Nr. 10, cum s-ar putea interpreta delirul cinematografic care-i cuprinsese pe băieţi decât ca un senin al impenetrabilităţii unui destin, care o dată ce şi-a desemnat jucătorii, s-a refugiat în orizontul imponderabil al viitorului, aşteptând să înceapă jocul! Cazimir credea, de pildă, că le-ar fi de ajuns un fairchild A-10, avion destinat misiunilor de luptă contra blindatelor, aşa cum văzuse în revista *Top Gun*, Zboară la joasă altitudine, e puternic înarmat şi bine blindat, Aţi văzut filmul? Care film? *Top Gun*! cu tom cruise! Da! *Wow* /Ce avioane! mai ştii figura aia cu mig-ul rusesc? Super! *Cool* /Cel mai bine ar fi să avem un blackbird! consideră Gabriel, căruia i-ar plăcea să se facă pilot de încercare atunci când va fi mare, visul lui era să decoleze de pe un portavion din mijlocul Pacificului şi să zboare la mare înălţime, Ce să facem cu blackbird-ul aici în tren? se minună Râul cu dreaptă uimire, nu ne-ar ajuta mare lucru, ăla zboară la mii de metri altitudine! Exact, noi vrem să cucerim trenul nu să-l distrugem! interveni Octavian care realizase că un asemenea arsenal militar nu le-ar fi tocmai util în misiunea lor, Le-ar fi de ajuns un singur elicopter! cum văzuse pe discovery, nu-i mai ţinea minte denumirea, dar, Aterizează pe orice tip de teren, chiar şi pe o bucată de stâncă, are o elice mobilă şi îşi schimbă direcţia din mers, Era grozav! putea decola şi de pe apă, Dacă am fi în el am sări deasupra trenului şi atunci, dar Octavian se întrerupse brusc dându-şi seama că nici nu mai era nevoie să sară deasupra trenului, ei aflându-se deja înăuntru şi continuă cât se poate de convingător, Avea şi pistoale mitralieră! Bogdan căruia îi plăceau calculatoarele şi văzuse multe simulatoare aduse acasă de tatăl său era de părere că pentru a cuceri un tren nu era nevoie de arme şi de avioane, îţi trebuia numai un computer şi o antenă portabilă, Aţi văzut în filmul ăla, *Sechestraţi în*

tren, cu steven seagal? Da! sigur că băieţii şi-l aminteau, Era nevoie de un calculator performant, de o antenă cu care să obţină o plajă de comunicare prin satelit şi nişte parole de acces la naşa! Şi de unde faci rost de un calculator? se amestecă Tiberiu în fanteziile lor.

Pentru ofiţerul de poliţie Nichifor Luca elucubraţiile naratoriale privind ipoteza unui destin care să exprime legăturile ascunse între fragmentele de puzzle oarbe ale prezentului şi potrivirea lor viitoare, ca evenimente, nu ar prezenta nicio importanţă, ba, dimpotrivă, dacă le-ar cunoaşte le-ar trata cu dispreţul profund al celui a cărui activitate profesională se practică în orizontul real şi imediat al vieţii, la membru cu grad superior în detaşamentul de intervenţii rapide al poliţiei, singurele preocupări ale lui Nichifor Luca de natură să-i împlinească nevoia de ordine din viaţă erau, înaintea oricărei acţiuni de luptă, capacitatea efectivului aflat în subordinea sa precum şi starea armamentului din dotare, Prin întocmirea cu mare precizie temporală a planurilor meticuloase de acţiune ofiţerul din brigada luptei împotriva crimei organizate încerca să ţină la distanţă orice încercare de manifestare inoportună a destinului în atingerea obiectivelor stabilite de către superiorii săi! Desigur destinul îi mai juca uneori feste, vezi, de pildă, implicaţiile majore şi regretabile din episoadele cu minerii, dar pe acele manifestări grosolane şi răutăcioase ale destinului Nichifor Luca le considera a nu fi mai mult decât expresia unei proaste organizări a acţiunilor poliţiei, a lipsei de profesionalism a unora dintre superiorii săi, precum şi a amestecului unor interese obscure care urmăreau destabilizarea ordinii statului, Aceste convingeri ale lui Nichifor Luca erau atât de puternic întipărite în mintea sa încât dacă, în acel moment, în care studia cu deosebit sârg careurile clanurilor ţigăneşti de pe harta capitalei, s-ar face puţină linişte în gândurile lui s-ar putea auzi, cu fermitatea prezentării unui raport, crezul că destinul şi-l face omul cu mâna lui! Cartierul Ferentari! exclamă

ofiţerul privind cu interes harta pe care tocmai o obţinuse de la comisarul Macrea, Era cartierul care intra în raza de acţiune a lui Nichifor Luca, îşi înjghebase acolo o reţea sigură de informatori, îşi plasase oamenii lui în zonă, dobândise o bună cunoaştere a bandelor care acţionau în cartier, ţinând încuiate în sertarele biroului dosare cu fotografii de proxeneţi, prostituate, delincvenţi minori, dealeri de

droguri, diverse date culese de la informatori, nume, adrese, copii după documente, certificate de atestare a drogurilor, fotografii de arme confiscate, într-un cuvânt, aproape totul despre lumea interlopă a cartierului, Dacă l-ar trimite acolo! Li se prelucrase însă la şedinţă că operaţiunea *Undă verde* făcea parte dintr-un plan mai general de arestare a unor capi ai lumii interlope la a

Florina Iliş

Cruciada copiilor căror prindere o contribuţie esenţială îşi aduceau de după gratii fraţii Bingăneanu, li se mai spusese că va fi o descindere în forţă, care să nu dea timp de repliere infractorilor, că vor acţiona concentrat în şase echipe, fiecare dintre ele având misiunea să aresteze un cap al lumii interlope, despre a cărui identitate şi adresă vor afla la momentul oportun, Operaţiunea *Undă verde* a fost gândită pe baza unor date precise şi a unor evaluări exacte! E ca o tragere la ţintă, le-a explicat coordonatorul principal al misiunii, chestorul Stănoiu, ţinta a fost pregătită din timp, nu trebuie decât să acţionaţi! Arestaţi tot ce vă cade în mână! Şi rară eroisme! S-a înţeles? Da, să trăiţi! Ministrul de interne stă cu ochii pe noi! Avem nevoie acum mai mult ca oricând de o victorie care să reabiliteze imaginea poliţiei după scandalurile de presă cu poliţişti proxeneţi şi corupţi! Vreau acţiune! le ceruse chestorul încheindu-şi discursul, După acţiune tânjea şi tânărul ofiţer Nichifor Luca, trepidând în scaunul ergonomie de la birou, hârţogăria nu era tocmai pasiunea lui, îl enervau tonele de hârtii pe care trebuia să le completeze, dictarea la nesfârşit a declaraţiilor unor martori sau lipirea de noi poze în clasorul cu vedete ale lumii interlope, cu adevărat bărbat şi poliţist se simţea abia atunci când îşi punea uniforma de luptă, abia în acele clipe trăia cu fervoare pasiunea meseriei pe care şi-o alesese încă de la vârsta fragedă a primelor filme de acţiune pe care le urmărise cu sufletul la gură, *L.A. confidenţial* /unul din filmele lui preferate, *Naşul*, *La piovra*, filmele celebre ale mafiei! Vreau acţiune! Dacă îl vor trimite în Ferentari ştia bine care era capul de afiş al zonei, oare îl vor trimite să-l aresteze pe însuşi Marcel Mitrache, alias Baronu? dar un telefon scurt îi întrerupse şirul profundelor meditaţii legate de destinul misiunii sale, Astăzi nu se pleacă din sediu! i se ceru, Aşteptaţi ordine! Da, să trăiţi!

Direcţia spre care, prin uliţele pline de gropi şi de gunoaie ale Ferentarilor, se îndrepta mercedesul argintiu ar fi putut fi dictată deopotrivă de o intuiţie inexplicabilă a destinului revelat sub formă

oraculară de către cărţile de ghicit ale dadei Angelica sau, la fel de bine, ar fi putut fi sugerată de conştiinciozitatea cu care comisarul de poliţie îşi făcuse datoria faţă de şpaga de încurajare primită în schimbul serviciilor sale şi acea direcţie ducea înspre strada Labirint, Strada Labirint nu era cunoscută după denumirea ei de către ţiganul de mătase care se afla în dreapta şoferului, Marcel Mitrache, alias Baronu nu cunoştea denumirea străzilor iar cu cititul nu se omorâse niciodată atâta vreme cât se puteau face bani şi fără prea multă carte, strada Labirint nu-i spunea nimic, deşi chiar pe acea stradă la numărul 7 – 9, conform actelor de proprietate era proprietarul unui bar de noapte şi a unui depozit en-gros, Transpirând din abundenţă în cămaşa sclipitoare mov, deşi în maşină funcţiona aerul condiţionat, Baronu discuta aprins cu şoferul său personal, Halarel, singurul în care avea totală încredere, nici în nevasta lui nu avea atâta încredere ca în şofer, cu care, imediat după revoluţie, în Germania făcuse avere, tot în Germania îl cunoscuseră pe Rajko, un ţigan sârb care-i cooptase, pe vremea embargoului, în afacerile lui cu benzină şi mai târziu, când treaba de la Dunăre murise, se reprofilaseră spre comerţul înfloritor de arme şi puicuţe, întărind, prin legătura lor de prietenie şi, în curând, prin cea de încuscrire, filiera balcanică de promovare şi susţinere a prostituţiei, în mercedesul argintiu, Baronu îi relata lui Halarel tot ce aflase de la dada Angelica, cum afurisita vrăjitoare văzuse în cărţi pericolul fără să-i fi spus ceva dinainte, E dată dracului! dar îi promisese că-l ajută şi că-i va spune ce să facă, deocamdată îi ceruse să oprească toate afacerile, să închidă barurile şi să se ascundă o vreme, şi de-asta mergem pe strada aia! Cum îi zice, mă? Labirint! Halarel îi mai spuse o dată numele străzii, dar Baronu nu se strădui să-l reţină, nici măcar numele societăţii comerciale pe care o conducea şi sub acoperirea căreia îşi manevra afacerile nu-i era cunoscut, avea un nume aşa de complicat cu tot felul de litere greu de pronunţat, asta era treaba celor pe care-i plătea! numele barului îl ştia bine, *Carmela*, îl alesese după numele unei pirande pe care o iubise în tinereţe, Blestemată femeie! pe Carmela nu avusese bani destui ca s-o cumpere, o luase altul, care se ocupa de aur, acum ar putea cumpăra o sută de Cârmele, dar nu mai era ca pe vremuri! Şi comisarul de la poliţie îi spusese acelaşi lucru ca vrăjitoarea, să cureţe bine locul şi să se ascundă o vreme, N-au decât să vină mascaţii, nu vor găsi la *Carmela* decât ceea va vrea Baronu să le arate! Ha! Ha! îşi dezveli ţiganul de mătase şiragul sclipitor al dinţilor

de aur în timp ce Halarel se străduia să urce cu mercedesul pe trotuarul din faţa barului *Carmela*, fără să lovească stâlpul de curent, O

Imumm i r

Florina Iliş

Cruciada copiilor devia! La ora aceea a după-amiezii barul încă nu se deschisese, iar strada, extrem de animată la căderea întunericului, era pustie.

Coridorul lung al vagonului destinat Şcolii generale nr. 10 din trenul de vacanţă al copiilor era pustiu şi asta, nu fiindcă dintr-un capriciu inexplicabil toţi copiii ar fi preferat să stea cuminţi în compartimente, ci fiindcă tuturor elevilor acestei şcoli li se ceruse să nu-şi părăsească locurile din compartimente, acest embargou asupra nevoii naturale de mişcare a copiilor fusese declarat fireşte în urma incidentului dintre băieţii din clasa a şasea şi Tiberiu, incident asupra căruia cadrele didactice nu se pronunţaseră încă, şi, totuşi, pe holul pustiu al vagonului o fetiţă, pe numele ei Sonia, îndrăznise să încalce consemnul profesorilor, Cine ar fi crezut că Sonia, o fetiţă ascultătoare, care n-ar fi ieşit pentru nimic în lume din cuvântul profesorilor, al bunicilor, al părinţilor, al adulţilor, în general, s-ar fi lăsat purtată de ceva nelămurit şi indescriptibil în afara extremităţilor cuminţeniei ei şi să se lase prinsă în mişcarea continuă şi intensă a vieţii pe care printr-un impuls imprevizibil al destinului i se păruse că o aude vuind ca un ecou îndepărtat din lumea celor mari, Iat-o strecurându-se precaută spre capătul vagonului, spre locul unde-l întâlnise pe băiatul din Bucureşti, al cărui nume, uite, nici măcar nu-l ştia! Bine că n-o întrebaseră colegii ei cum îl cheamă?! s-ar fi făcut de râs în faţa lor, Neîntârziat trebuia să-i afle numele! temătoare ajunse la locul întâlnirii lor şi nu-l văzu, căută cu privirea în toate părţile, uşa de la wc n-o deschise pentru că nu se cuvenea, dacă era cineva acolo?! Oare unde s-o fi ascuns? poate plecase în celălalt vagon! şi Sonia se strădui să împingă uşa dintre vagoane, dar uşa culisantă, din cauza balansului trenului prin care se crea un fel de prag de rezistenţă, cedă cu greu, Sonia pomenindu-se brusc între cele două vagoane, pe puntea fragilă şi mobilă dintre ele, Cum fetiţa nu putea suferi spaţiile închise simţi dintr-odată ca şi cum cineva i-ar fi aspirat subit tot aerul din plămâni şi i-ar fi tăiat orice legătură dintre resorturile impulsurilor nervoase ale creierului şi elementele de reacţie periferice ale organismului, venindu-i să se prăbuşească, se agăţă disperată cu privirea de

ferestrele murdare ale ușii vagonului următor și-și încleșta mâinile fragile pe mânerele celor două porţiuni culisante ale ușii, încercând să le tragă, dar forţa ei era mult prea mică ca să facă faţă presiunii puternice care le ţinea strâns lipite! îi veni să izbucnească în plâns simţind tot mai puternic cum o absorbea curentul de aer care se forma prin infinitele deschizături ale pasajului dintre cele două vagoane, se gândi să se întoarcă, închipuindu-și că-i va fi mai ușor să deschidă o ușă pe care izbutise deja s-o deschidă, Văzuse de nenumărate ori în filme cum actorii rămâneau agăţaţi între două vagoane și cum unul dintre ele se desprindea suspendându-i în aer pe imprudenţi, înspăimântată de viziunea care i se ivise în minte făcu o piruetă ca să se întoarcă în vagon îl din care venise și, brusc, văzând dincolo de ușă, în cadrul geamului, chipul băiatului din București, tresări speriată, dar venindu-și în fire se bucură că-l văzuse acolo, știind că el avea s-o ajute, Calman citise totul în ochii fetei, cum bucuriasalvării luase aproape instantaneu locul groazei de a te pierde în imensul hău al vieţii, numai cei slabi puteau să treacă cu atâta rapiditate printr-un registru atât de contradictoriu de stări, cei puternici nu priveau niciodată astfel! și lui Calman i se făcu milă, Mila e pentru cei slabi! își spuse ca și cum și-ar fi invocat propriul nume, apoi o eliberă pe fată din groaznica închisoare provizorie, Sonia, pătrunsă de o imensă fericire, aproape îi căzu în braţe, Trebuie să vii cu mine! îi ceru abia stăpânindu-și bucuria, Băieţii te așteaptă, Hai, vino! și cum Calman nu mai fusese chemat niciodată în felul acela dulce, ea îl și apucase de mână, Haide! nu se putu opune chemării blânde și o urmă supus, Pe culoarul pustiu al vagonului, vuind de larma din compartimente a glasurilor de copii în strânsă asonantă cu ritmul sacadat al roţilor de tren, lui Calman i se păru că nu calcă pe podeaua metalică a trenului, ci pe un covor foșnitor de sunete care plutea undeva deasupra norilor, Cum te cheamă? îl întrebă fata, Calman! îi răspunse chiar înainte de a intra împreună cu ea în compartimentul băieţilor.

Calman! îi invocă dada Angelica numele bătând iarăși cărţile, / *a*nd-*I hiw le sapeski te garagios I kote arakha-p-tut*! amenința ea cu degetele deformate de groaznicele dureri reumatice înspre cărţile împrăștiate pe covor în faţa ei, Am să te găsesc și în gaura de șarpe de te ascunzi! intuise bătrâna vrăjitoare că între Calman și Baronu exista dincolo de graniţele invizibile ale puterii magice ale cărţilor ei de ghicit o legătură a cărei semnificaţie încă nu putea s-o pătrundă, Vrăjitoarea

se uita ţintă la cele trei combinaţii de cărţi, destinate atât citirii

Florina Uis

Cruciada copiilor verticale, orizontale cât şi diagonale, încercând parcă să pună în mişcare figurile colorate şi să le determine să iasă din alfabetul încâlcit în care se aranjaseră şi să se supună capacităţilor ei de înţelegere, Când îi dăduse de soartă lui Calman, făcând cărţile pentru a opta oară, nici chiar citirea ultimă nu păruse să-i aducă dadei Angelica clarificarea încurcatei situaţii a băiatului, Un bărbat de tobă vine de la drum lung, Nu-i în Bucureşti! de asta era tot mai sigură bătrâna, se întâlneşte într-o casă străină cu o damă de tobă pe care o îmbrăţişează în toată masla lui, Hmmm! cei doi se bucură în inimile lor că s-au întâlnit, dar amândoi poartă vorbe îndoite despre o veste şi un dar, la o vreme de seară şi iarăşi gruparea nefastă a celor trei valeţi, oameni de stat, caralii şi dincolo, popa de ghindă, alias Baronu, în toată masla, se afla într-o adunare de la care primeşte o veste.

Când intră pe uşa din spate împreună cu Halarel în barul *Carmela*, Baronu nu găsi pe nimeni înăuntru, până şi paznicul localului fu găsit în cămăruţa lui dormind în patul de gardă strâmt, împreună cu o pirandă, Halarel puse mâna pe bărbatul buimac de somn, îmbrăcat numai până la brâu şi gol puşcă de la brâu în jos şi-l trase cu putere jos din pat, femeia abia se clintise, era întoarsă cu spatele şi nu părea să-i pese prea mult de ceea ce se întâmpla sau pur şi simplu încă mai dormea, Baroane, Baroane, se văita omul cu genunchii goi pe pardoseala de mozaic, încercând să-şi acopere mădularul chircit, vlăguit de eforturile plăcerii, Să nu mă dai afară, mânca-ţ-aş sufleţelul! am cinci copii acasă, nasule! încerca cu disperare să trezească în Baronu sentimente de omenie, doar Baronu era naşul copiilor săi, îi botezase pe toţi cinci înzestrându-i cu sume frumuşele, Am avut un mic zaiafet aseară, au adus vrăbiuţele nişte băieţi, străini, buni de plată, curăţei, Baroane, nu ştiu ce limbă vorbeau că nu mi-am dat seama, ne-am distrat şi noi, ei au vrut meniu complet, cu praf alb şi puradei, Baronu! a-ntâia! Să nu mă dai afară! îmbracă-te, mă, geanăule! făcu a lehamite Baronu trăgându-şi un scaun să se aşeze, Am făcut oameni din voi! spuse el cu mare întristare în suflet, îi adunase pe toţi neisprăviţii de pe stradă ca să le dea o leafa, de-asta i se spunea Baronu, că era cu dare de mână şi de suflet, şi, uite, cum îşi fac jagardeii datoria! Ia-ţi, mă, nădragii, odată! Nenorocitul paznic abia îşi găsi pantalonii pe sub pat şi încercă tremurând să-i îmbrace, dacă-l dă afară îi pune cruce

nevastă-sa şi-o să-l lase-n drum, ca pe câini, numai să nu afle de ce s-a petrecut aici, aseară! Mare bairam, Baroane! S-au făcut încasări mari, stai să vezi! Asta cine-i? întrebă Baronu arătând spre femeia care nici nu se clintise din poziţia ghemuită cu faţa spre perete, E o trufanda bună, Baroane! se rostiră la urechea ţiganului de mătase nişte vorbe şerpeşti, s-o vezi cum dansează! Mi-a trimis-o mă-sa din Babadag să-i caut ceva de lucru, mamă-sa mi-e soră! Te rog, Baroane! Numai s-o vezi cum dansează! Te trec năduşelile! S-o fi văzut aseară! Doamne! Am început-o eu, Baroane, că aşa-i tradiţia la noi în familie, înainte de-a da fetele unor străini, să fie cu unul dintre noi! spuse ţiganul cu o mândrie bărbătească abia reţinută, şi de-acum încolo ce-o vrea Domnul! Numai s-o vezi cum dansează! Bine, mă, se învoi Baronu cu lehamite, dar acum avem alte treburi, mult mai importante! Ascultă la mine! *Avelo caralo*! Vin caralii! Şi atunci fata se întoarse de la perete cu faţa spre cel ce vorbise şi susţinu cuminte privirea Baronului care, fascinat de viziunea petelor de sânge din cearşaful răscolit, privea lacom trupul pe jumătate dezgolit, imaginându-şi actul care se consumase acolo şi abia stăpânindu-se să nu-l strângă de gât pe tatăl celor cinci copiii pe care-i botezase chiar el, furia care începu să-i clocotească în sânge Baronului nu provenea din nevoia de a pedepsi ticăloşia unui bărbat care batjocorise o fată fără apărare, ci, el însuşi, ca un adevărat campion al dezvirginării, turba că nu fusese acolo, în patul acela strâmt, şi mai ales, pentru faptul că un ticălos de paznic îşi permisese să treacă peste atribuţiile de subaltern plătit şi să-i dea peste nas lui Baronu cu bărbăţia lui, afişându-se într-un rol care nu i se potrivea decât unui mare mahăr, atunci Baronu se ridică năprasnic de pe scaun şi-l plesni cu sete pe paznicul îngrozit, când văzu sângele ţâşnindu-i din gură, Baronu se linişti subit, ca şi cum furtuna care-i ridicase pumnul s-ar fi îndepărtat odată cu lovitura dată.

Dada Angelica întoarse ultima carte dintre cele trei rămase cu faţa în jos şi după ce interpretase partea stângă a tabloului, în care o regăsise iarăşi lângă Calman pe dama de tobă, un punct zăbavă vor fi împreună, cu temei bun şi oameni de stat lângă ei şi împotriva lor, partea dreaptă a tabloului îl adusese din nou în prim plan pe Baronu, popa de ghindă cu hotărâre şi o damă de ghindă care-i *m*

Florina Iliş

Cruciada copiilor apare în cale cu dragoste falsă, lacrimi pentru o schimbare, conflict al bărbatului de ghindă cu oameni de stat,

Oamenii de stat sunt legătura dintre Calman şi Baronu, mereu le *apare* celor doi în cărţi! îşi spuse bătrâna cu o strângere grea de inimă, de aceea întoarse cu teamă cea de-a treia carte dintre cele rămase cu faţa în jos, primele două fuseseră asul de roşu şi şaptele de treflă, presimţirea cumplită a bătrânei ţigănci se adeveri şi cu groază văzu iarăşi moartea în casa ei, Asul de verde întors! o mai văzuse o dată în ziua aceea, dar, chiar şi pentru cineva obişnuit să privească peste marginea lucrurilor şi să cerceteze ordinea firii, treimea infernală de cărţi, desăvârşită ca o metaforă, stârni luciri de spaimă în irisul negru din ochii vrăjitoarei, Garofiţa! strigă ţiganca şi fata se ivi degrabă, îi ceru să coboare în beciul blocului unde bătrâna ţinea o găină neagră care nu văzuse niciodată lumina soarelui şi să i-o aducă, o hrănise numai cu apă şi mălai, păstrând-o pentru nevoile ei magice, momentul acela venise! trebuia să-şi aducă acasă nepotul! Nu era uşor să ceri voinţei unui om să ţi se supună, chiar dacă era voinţa fragedă a unui copil, era o vrajă grea pe care bătrâna însăşi o făcea destul de rar! mai era nevoie şi de un obiect personal al băiatului, pe care să-l fi purtat cândva şi care, într-un mod simbolic, să mai fie încă legat de el, Căiţa de la naştere şi cârpa cu care-şi lăiase întâia oară nepotul, fiul oloagei Stela!

Calman! îşi rosti el numele în faţa băieţilor dintr-a şasea şi a

>, 1

lui Tiberiu, despre Stela oloaga, despre înrudirile sale ţigăneşti şi despre ţara sa de origine, strada, nu scoase nicio vorbă, apoi dădu mâna cu ei, străduindu-se să le reţină numele, La ce şcoală eşti? îl întrebă Bogdan, dar Calman răspunse liniştit, Sunt din Bucureşti! susţinând cu seninătate privirea celui ce-l întrebase, apoi, pentru că nu voia să le dea prea mult timp de gândire şi pentru că observase inelul vrăjitoarei pe mâna lui Cazimir, se aşeză pe banchetă lângă acesta şi începu să le vorbească înflăcărat despre visul lui de cucerire al trenului, întotdeauna visase să aibă un tren! băieţilor dintr-a şasea şi lui Tiberiu nu li se părea ceva neobişnuit să aibă cineva asemenea visuri, ei înşişi îşi doreau lucruri neobişnuite, Gabriel, de pildă, lui i-ar fi plăcut să aibă un avion delta, Octavian visa la un portavion, Râul visa o bicicletă cu şaisprezece viteze, dar care să posede toate virtuţile magice ale măturii zburătoare *Nimbus* a lui

Harry Potter, chiar şi Sonia îşi dorea un iaht cu piscină şi restaurant, aşa cum văzuse în filmul *Titanic*, ei îi plăcea foarte mult

marea şi n-ar deranja-o deloc dacă toată viaţa ar pluti pe mare, Bogdan însuşi, deşi dădea semne timide că s-ar fi desprins de ţara fanteziilor din copilărie, îşi avea propriul vis, îşi dorea, de pildă, ca într-o zi să construiască un robot aşa cum văzuse în *Ameninţarea fantomei*, un robot care să-l însoţească pretutindeni, Chiar şi la ore în clasă! atunci Calman întrerupse visul cu roboţi al lui Bogdan spunându-le că visul său de cucerire a trenului era posibil, dar că nu-l putea realiza decât cu ajutorul băieţilor, Era ca într-un joc! Ne jucăm de-a cucerirea trenului! Ura! strigară ei, Trenul e al nostru! *Wow*! şi-n euforia generală Cazimir se trezi întrebând, Dar ce facem cu profesorii? întrebarea lui readuse tăcerea în compartiment şi se roti o vreme pe deasupra capetelor lor asemeni unei grenade cu senzori de mişcare care-şi caută ţinta, Dar Calman nu se pierdu cu firea şi-i asigură pe băieţi că avea o metodă infailibilă de neutralizare a acestora, *Wow*! apoi Calman, recunoscând în Cazimir un ceva imperceptibil care-l îndemna mereu să iasă în faţă şi să se afirme, îi oferi un rol principal în ofensiva de cucerire a trenului, acest rol îi convenea de minune lui Cazimir, ajutându-l să depăşească ruşinoasa amintire a înfrângerii, Cum ai să faci? interveni Bogdan, în care dorinţa de a fi mereu primul în tot ceea ce făcea îl îndemna să nu se lase dat la o parte, îi vom închide în compartimente! *Yes*, *man*! făcu Octavian, şi atunci trenul va fi al nostru! Dar cum îi închidem? continuă Bogdan cu întrebările încercând să-şi păstreze mintea limpede, colegii lui, fiind încă nişte copii, după cum îi considera, nu făceau deosebire între ordinea reală a lucrurilor şi marginea fantastică a acestora, cum toţi aşteptau răspunsul lui Calman, fiecăruia trecându-i prin minte cine ştie ce soluţii fanteziste de neutralizare a profesorilor, Spray paralizant! crezu Râul că ar fi cea mai bună idee, şi pentru că băiatul din Bucureşti tăcea, scotocindu-se prin profunzimile adânci ale buzunarelor de la pantaloni, crezură că va scoate de acolo tubul de spray, dar când Calman desfăcu palma scoase la iveală un fel de unealtă, ca o cheie de bujii, recunoscu Cazimir prototipul, văzuse ceva de genul ăsta în maşină la tatăl lui, doar că aceea din mâna lui Calman era ceva mai mică, apoi Calman începu să le explice cum puteau fi blocate cu cheia

 aceea toate uşile de la compartimente, E o cheie universală! le spuse el, se potriveşte la toate uşile de tren, o primise de la un mecanic de tren, în realitate Calman o furase de la un

mecanic, dar nu le spuse băieţilor că o furase ca să nu le dea de gândit, băieţii erau fascinaţi de acea unealtă, nu mai văzuseră niciodată așa ceva şi, ca să le demonstreze cum funcţionează, Calman ieşi cu băgare de seamă pe culoar şi le bloca uşa de la compartiment, într-adevăr cei dinăuntru nu reuşiră cu toate sforţările s-o deschidă, apoi o debloca şi reveni la băieţi, Nu mai era nevoie decât de un plan de acţiune, ori în ceea ce privea planurile de acţiune nimeni nu-i întrecea pe băieţii dintr-a șasea, numai Tiberiu, retras, în colţul lui nu vedea nimic bun din tot ceea ce se întâmpla acolo, dar ştia bine că tocmai el nu avea cum să-i oprească pe băieţi, la urma urmei nu avea nicio vină pentru toate câte se întâmplaseră.

Îi vom pedepsi pe toţi! decretă doamna Constantinescu în compartimentul alăturat, E adevărat că suntem în vacanţă, dar vacanţa nu înseamnă abolirea regulilor, ci exprimarea lor într-o manieră mai puţin formală! Să nu se supere domnişoara Ileana, dar de ce credeţi că e vorba tocmai de elevii din clasa ei? Ești un cadru didactic foarte bun, Ileana dragă! tânăra profesoară se indignă numai la auzul apelativului dragă, Știi matematică, i se adresă doamna Constantinescu cu toată căldura de care era în stare, toţi părinţii te vor profesoara de matematică a copiilor lor, dar ai un handicap teribil faţă de noi, ceilalţi! domnişoara Ileana făcu ochii mari de uimire nepricepând unde băteau vorbele linguşitoare ale profesoarei de limba română, aşteptând, Ești prea tânără pentru un cadru didactic! decretă doamna Constantinescu zâmbind, Nu trebuie să te sperii! Toţi am trecut prin asta, dar tinereţea în învăţământ e anti-pedagogică, cu cât ai să te maturizezi mai repede cu atât va fi mai bine pentru elevii tăi! Domnişoara Ileana, cu toată dorinţa de a răspunde imediat acelor cuvinte, fu incapabilă să găsească replica potrivită, cu atât mai mult cu cât doamna Domide i-o luă înainte, generalizând discuţia, spre o încercare de definire a lumii copiilor în raport cu cea a adulţilor, străduindu-se să-şi formuleze ideile, idei pe care, de altfel, le preluase de la soţul său, conferenţiar universitar la Facultatea de Istorie, membru marcant al filialei locale a Partidului Liberal, specialist în istoria sistemelor politice şi sociale, Copiii, afirma profesoara de istorie, trăiesc într-un univers al lor, cu legi specifice de adaptare la lume, în caz de nevoie acest univers poate să funcţioneze ca un sistem autonom, manifestându-se ca o enclavă a lumii oamenilor mari, depinzând conjunctural de aceasta, dar, în acelaşi timp, exprimându-se într-un fel unic, complet străin lumii adulţilor, Pe

măsură ce aceştia cresc se desprind de lumea lor, maturizându-se și se integrează în lumea noastră, desprinderea este mai mult sau mai puţin violentă, asta depinde de fiecare, Eu cred că datoria noastră, ca pedagogi, este să-i facem conştienţi de prezenţa lumii mari şi să-i obişnuim din timp cu modul de funcţionare a acesteia pentru ca trecerea în lumea adultă să se facă cât mai uşor cu putinţă, Aşa este! prelua doamna Constantinescu cârma discuţiei, Cu cât elevii devin mai conştienţi de faptul că o greşeală se cere neapărat pedepsită ei se vor feri mai târziu dacă nu să greşească, cel puţin vor şti să nu mai facă a doua oară aceeaşi greşeală, acesta e principiul cel mai simplu de învăţare, prin analogii! Mă gândeam, interveni doamna Stelian, profesoara de naturale, că de fapt ceea ce spunea Livia, Livia fiind prenumele doamnei Domide, descriind un sistem al lumii copiilor în raport cu unul mai evoluat al oamenilor mari prezintă analogii cu ceea ce se întâmplă la nivel celular, lumea copiilor dă impresia că se comportă ca o celulă cu identitate proprie, dar în acelaşi timp comunică cu întregul din care face parte constitutivă, Exact! întări doamna Domide care îşi aminti că şi soţul ei făcuse referire la biologie, Genetica a descoperit, continuă doamna Stelian care citise nu de demult un articol pe acea temă în *Science et vie*, că celulele care sunt izolate de organismul uman îşi pierd cu timpul identitatea şi că transplantate în alte zone decât cele din care provin ajung să piardă şi informaţia genetică înmagazinată, împrumutând morfologia specifică zonei în care au fost transplantate, Copiii, ca o componentă a lumii adulte, dezvoltă un sistem al lor care funcţionează după propriile sale legi, dar, în acelaşi timp, sunt şi purtătorii unor informaţii încriptate de codul genetic, informaţii pe care, maturizându-se, încep să le actualizeze preluând şi adoptând legile specifice zonei în care se dezvoltă, Dacă familia deţine rolul activ de stimulare a actualizării şi a dezvoltării informaţiilor existente în depozitul lor genetic, şcoala, în esenţă are rolul de a produce conectarea la societatea în care vor urma să se integreze copiii ca

 adulţi! Nu trebuie să-i pierdem din mână şi să le permitem să se lase *absorbiţi* în organisme străine de umanitatea lor, cum ar fi internetul, jocurile electronice, sau tehnologia, fiindcă asta îi face să *uite* cine sunt cu adevărat! Şi atunci, doamnă, izbucni profesorul de religie Andrei, dacă ar fi adevărat ce spuneţi explicaţi-mi

şi mie de ce, dacă se pune laolaltă un pui de maimuţă cu un nou-născut şi sunt crescuţi împreună de o familie de oameni, puiul de om va deveni om, iar puiul de maimuţă va deveni maimuţă şi nu om!? Vă spun eu, doamnă! profesorul Andrei care spusese totul dintr-o răsuflare, nu dădu profesoarei de naturale niciun prilej de gândire replicând tot el la întrebarea retorică pe care, inspirat dintr-un reportaj văzut pe discovery, o pusese, Vă spun eu, doamnă! Pentru că maimuţa nu-i creată după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu! Dacă funcţia esenţială care se manifestă în lumea animală şi în cea vegetală conduce la asigurarea speciei pentru om această funcţie nu-i determinantă! Omul are şansa opţiunii! Şi pe copii nu trebuie să-i pedepsim fiindcă au greşit faţă de lumea noastră, ci pentru a-i învăţa că există şi opţiunea de a alege între lucrurile bune şi lucrurile rele! Profesorul de religie se opri brusc, savurând impresia pe care o produsese asupra colegelor sale, timp în care domnişoara Ileana se trezi întrebând fără nicio legătură cu direcţia în care deviase discuţia, De ce e tinereţea anti-pedagogică, doamna Constantinescu? şi o privi în ochi fără şovăială pe profesoara de română.

Din foarte multe puncte de vedere, deputatul de Prahova, Nicolae Arghir, nu şi-ar mai dori să se întoarcă la anii tinereţii, o succintă evaluare a cursului vieţii sale ar demonstra că evoluţia ascendentă care-i asigurase avantajele financiare și politice, propulsându-l în topurile puterii, se profilase abia după ce depășise vâltorile imprevizibile ale tinereţii, undeva la vârsta de patruzeci de ani, moment din care evoluţia spectaculoasă a vieţii sale se desfășurase fără cusur, inevitabil, scandalurile de presă făcând parte din acest scenariu impecabil al ascensiunii sale politice și sociale, dar lătratul inofensiv al presei nu-l deranja pe Nicolae Arghir mai mult decât aterizarea imprudentă a unei muşte în supă, miniscul zburătoare pe care o scotea cu lingura afară, după care putea să-şi continue liniştit masa! un singur regret, însă, tulbura mulţumirea de sine a puternicului om politic, și anume capriciile de domnişoară ale mădularului său şi, în acest caz, foarte concret, avantajele gimnasticii sexuale ale tinereţii viguroase erau incontestabile, Aceste meditaţii legate de avantajele şi dezavantajele tinereţii făceau obiectul gândurilor deputatului Nicolae Arghir, aflat în parcarea piaţetei de la poalele Branului și își aveau sursa în unica preocupare pe care politicianul o avea la ora aceea, redobândirea potentei membrului său, iar dacă acea stimulare,

deputatul respingând anterior orice sugestii de stimulare mecanică, ei bine, dacă acea stimulare avea un nume, numindu-se, de pildă, Antonia, Nicolae Arghir va face tot posibilul ca s-o obţină, indiferent de costuri, Mai întâi un telefon către vicepreşedintele Camerei Deputaţilor, cu care trebuia să se întâlnească la Bucureşti ca să reglementeze o afacere de dezvoltare turistică în Valea Prahovei, un proiect comunitar a cărui licitaţie de implementare urma s-o monitorizeze Nicolae Arghir, asemenea lucruri erau mană cerească pentru deputatul care îşi asigura un câştig frumuşel din avantajarea unor firme licitante, o afacere din care toată lumea avea de câştigat, inclusiv vicepreşedintele Camerei Deputaţilor care lansase ideea, dar Nicolae Arghir nu era liber în ziua aceea şi nu va putea fi în Bucureşti la întâlnire, va trebui să absenteze şi din Camera legislativă, îi părea extrem de rău! Vicepreşedintele camerei Deputaţilor îi va motiva absenţa din Cameră, dar în ceea ce privea proiectul acela, nu-i mai putea promite nimic dacă nu ajungea în după-amiaza aceea în Bucureşti, Se găseau şi alţi doritori! Fireşte! După ce închise telefonul, Nicolae Arghir avu viziunea înfricoşătoare în care o sumă în euro cu multe zerouri trecu prin faţa ochilor lui după care se înnegura încet, pierzându-se definitiv în zare, dar îşi aminti subit de mădular, Merită! se îmbărbăta el şi formă următorul număr telefon, care se va solda cu o nouă pierdere pentru deputat, friptura de raţă la cuptor în sos de vişine, meniul preferat al politicianului pe care doamna Arghir îi promisese că-l va pregăti pentru cină, Nu! îi părea rău, nu putea ajunge acasă, şi toată ziua visase la raţă! registrul de exprimare se modula în funcţie de felul în care decurgea convorbirea, au fost rostite şi cuvinte de genul, iepuraşule, păsărica mea, Dar din păcate nu va fi acasă în seara aceea, se îndrepta spre Bucureşti, şi cum cea mai bună minciună era adevărul spus pe jumătate, Desigur, nu pleca chiar imediat, mai avea puţină treabă, să fie liniştită, va mânca undeva la un

 restaurant, îi părea rău de friptură! Acum se găsea lângă castelul Bran, da, cu nişte oameni de afaceri, da, afacerea aceea! îi spusese despre afacerea cu proiectul de dezvoltare turistică din Valea Prahovei, doamnei Arghir îi plăcea să fie la curent cu afacerile soţului său, acesta împărtăşindu-i-le fără teamă, bazându-se uneori pe intuiţia ei, despre afacerile sexuale nu-i pomenise niciodată nimic, iar lipsa de activitate a membrului său nu-i producea doamnei

Arghir nicio neplăcere cu atât mai mult cu cât ea însăşi trecea prin meandrele răvăşitoare ale menopauzei, Doamna Arghir nu avu nicio obiecţie pentru absenţa soţului din perimetrul conjugal, înţelegea foarte bine care erau îndatoririle lui, se obişnuise cu rolul de nevastă de deputat şi, la urma urmei, mai erau doar zece zile până vor merge în vacanţă, în Insulele Canare! Ce fac cu raţa? mai întrebă doamna, Rămâne pe altă dată, răspunse soţul, apoi îşi luară rămas bun în deplină armonie conjugală, Cu conştiinţa de deputat şi de soţ împăcată, mai puţin împăcat de pierderea banilor din proiectul pe care-l ratase, Nicolae Arghir se dedică planurilor de cucerire a vedetei de televiziune, precum şi de rezervare a unei mese la un cochet şi discret restaurant din zonă.

Cucerirea trenului de către copii nu era o misiune uşor de îndeplinit, de aceea elaborarea unui plan cât mai bine întocmit devenise o necesitate pentru băieţii din clasa a şasea, înainte de toate, însă, cum orice plan de acţiune demara prin numirea unui conducător, Calman propuse, ca primă măsură pentru succesul misiunii lor, numirea lui Cazimir ca şef bandei de băieţi, propunere care fu primită în unanimitate! Cu toate că misiunea sa anterioară se soldase cu un eşec total, alegerea lui Cazimir nu era întâmplătoare, Calman, al cărui simţ olfactiv în depistarea însuşirilor puterii se ascuţise de timpuriu în viaţa subterană, realizase, privindu-l pe puştiul îmbrăcat în echipament sportiv şi învineţit de loviturile pe care el însuşi i le administrase sub pavăza întunericului, că băiatul acela poseda aura misterioasă a celui sortit să conducă, nu că el însuşi n-ar avea-o! dar, asemeni unui animal care-şi miroase şi-şi studiază îndelung adversarul, Calman recunoscuse în Cazimir o prezenţă care-l ridica deasupra tuturor celorlalţi, făcându-i pe toţi să-i dea ascultare, desigur din punctul de vedere al forţei fizice Calman îl putea bate oricând dar, în momentul acela intui că trebuia să-i cedeze acestuia puterea, cu siguranţă, prietenii lui Cazimir nu ar mişca niciun deget pentru un străin dacă acesta nu le-ar cere s-o facă, Abia recunoscut ca şef, Cazimir începu să împartă misiuni, în esenţă, planul lui era foarte simplu, Vor trage semnalul de alarmă, aceasta era diversiunea necesară pentru derutarea adversarilor, în timpul în care mecanicii vor remedia situaţia, Calman împreună cu Cazimir se vor strecura în locomotivă, după punerea în mişcare a trenului, era rândul celorlalţi să intre în acţiune, Octavian împreună cu Gabriel şi Râul vor coordona

blocarea uşilor profesorilor, Bogdan, fiind numit coordonator strategic, cât de mult îi lipsea un computer! va rămâne în compartiment ca să ţină legătura cu ei, se făcu schimb de numere de telefon, Calman avea mobilul furat de la Armand Pelaghia, profitase de neatenţia profesorului de sport şi fiindcă, pur şi simplu, nu-i plăcuse mutra acestuia i-l furase, formă numărul de telefon al mobilului lui Bogdan primit de acasă de la tatăl său, Bogdan îl memora cu ajutorul telefonului şi întoarse bip-ul pe telefonul lui Calman, rolul lui Tiberiu, dacă voia să intre în joc, era acela de a face legătura cu clasa lui şi cu alte clase din şcoală, fără să fie prea încântat de ceea ce i se rezervase Tiberiu acceptă misiunea mai mult din dorinţa de a nu părea un laş în faţa Soniei, gândindu-se că acea joacă de-a războiul le va atrage inevitabil şi alte pedepse din partea profesorilor, oricum el nu avea de gând să se amestece deşi, la un moment dat, îi trecuse prin minte o idee care-l ademenise, aceea că ar putea el însuși să-și organizeze banda și, de ce nu, să le arate ăstora dintr-a șasea că a șaptea era mai tare ca ei! Şi Sonia avea o misiune, să anunţe fetele şi să aştepte până când trenul va fi preluat de către copii pentru a transmite tuturor mesajul învingătorilor, mesajul lui Calman.

Blestematul de Calman! scrâşni din dinţi dada Angelica din Ferentari, Nimeni altul decât împieliţatul oloagei n-ar fi putiit să îndrăznească să-i fure pipa cu iarbă! Pe el căzuseră sorţii şi nicio vrajă nu-l mai putea scoate din rotiţele care puseseră din nou în mişcare roata nevăzută a lumii, atunci vrăjitoarea îi ceru nepoatei Garofiţa să-i aducă o ţigaretă din aceea *specială*, marfă de calitate, dăruită de Baronu, fata se grăbi să îndeplinească dorinţa bătrânei şi după ce aprinse ţigara între buze trăgând ea însăşi un fum o întinse vrăjitoarei, asta îi plăcea cel mai mult bătrânei, că efectele

Florina Iliş drogului apăreau în câteva minute, viziunile care se instalau în faza imediat următoare, aceea a extazului oniric o ajutaseră de nenumărate ori să ajungă la înţelegerea deplină a lucrurilor, conducându-i spiritul ieşit din corp în călătorii de revelare a destinelor oamenilor care-i ceruseră ajutorul vrăjitoresc, printre obiectele din cameră, puternic afectate în forma şi corporalitatea lor de acuitatea senzorială exacerbată de fumul ţigării, vrăjitoarea îl căuta pe Calman, văzu căiţa acestuia pătată de sânge, alungindu-se, şi deformându-se sub privirea ei, dobândind mobilitatea alunecoasă a unui şarpe, dispărând în dulapul cu haine din care rochiile înflorate ale ţigăncii se

desprinseseră de pe umeraşe, începând să plutească în aer într-un dans ameţitor, stârnit de o muzică stranie sau doar de unduirile imperceptibile ale şarpelui care se încolăcea printre mătăsuri, îi veniră brusc în minte imagini din îndepărtata sa copilărie şi, mai ales, cerul, cerul în toate înfăţişările lui, cerul pe care fetiţa de doi ani îl întrezărea printr-o ruptură a copertinei de pe căruţă, se auzeau ecouri vagi ale înjurăturilor printre dinţi ale lui taică-său, strunind caii atunci când se opinteau în gropile de pe drumuri, o ploaie de vară, cu tunete şi fulgere, frica fetiţei, singură în căruţă, focul viu din cer trăsnind copertina de pânză, arzând-o ca pe o torţă sub privirea ei înspăimântată, ţigani în jurul focului de la marginea satului, mirosul încins de slănină prăjită, ceapa sfârâind pe talerul de fier de deasupra focului şi, la oarecare depărtare de şatră, Tudoriţa luptându-se cu toţi demonii acelui sat de câmpie ivit în drumul lor nomad, fetiţa îi vedea ţâşnind din foc, tânguindu-se, dispărând şi revenind sub alte înfăţişări, când ţap cu boaşele cât ugerul vacii, când cap de câine căruia îi curgeau balele, pisică neagră cu scursori ori capră cu expresii deşănţate, dând târcoale celei ce-i alunga, ademenind-o şi ameninţând-o şi Tudoriţa punându-le cruce, făcându-i să dispară cu puterile ei după care istovită cerând rachiu, rachiu! dansând în jurul focului, rachiu! rachiu! aţâţând dorinţele bărbaţilor, rachiu! rachiu! sclipind cuţitele, rachiu! rachiu! curgând sângele, rachiu! rachiu! răzbunarea demonilor, rachiu! rachiu! dansând! Miliţieni, deportare, Tudoriţa, vrăjitoarea reginei, duşmanca poporului, complotase să farmece poporul, vrăjitoarea să moară, Partidul nu se teme de vrăji! Nu! mai bine la canal! Să muncească, putoarea dracului! S-au învăţat cu cerşitul.

Cruciada copiilor cu furturile, neam de draci, ţigani puturoşi, să vadă ce-i aia munca, sudoarea şi cum se câştigă o pâine! Canalul! Noroiul în gură, pe piele, în cizme, în verigheta curului, în terci, noroi, Tudoriţa luptându-se cu draci cu două picioare, două mâini şi ameninţarea puştii, sudălmile şi mai presus de toate repertoriul inepuizabil al batjocurii, Poza! Singura poză pe care o mai avea cu maică-sa, o poză primită de la canal, un grup de oameni, cu lopeţi, târnăcoape între movile uriaşe de pământ şi o lumină orbitoare, ca şi cum brusc, soarele ar fi ţinut să facă parte şi el din fotografie, maică-sa ghemuită pe vine, deoparte de grup, umbra celei care dansase în jurul focului, murind, rachiu! rachiu! n-o revăzuse niciodată, doar poza aceea îi trezea viziuni, pământul, noroiul, în gură, pe piele, în cizme, în

verigheta curului, în terci! şi aburii puternici ai drogului perturbând în mintea dadei Angelica noţiunile de spaţiu şi de timp făcând din trecut, prezent şi viitor o realitate unică, ca şi cum spiritul vrăjitoarei ar fi dobândit subit capacitatea de a putea privi dintr-odată în toate oglinzile care scânteiau la întredeschiderea timpurilor, cuţite sclipesc, rachiu! rachiu! Garofiţa dansând, un inel cu diamant în buricul ei! banii foşnind! Calman râzând, râzând! copii! copii! rachiu! rachiu! cuţite sclipesc! oglinzile, soarele între movilele de pământ! Rachiu, rachiu! beatitudinea şi cealaltă femeie ridicându-se, părăsindu-i corpul ca pe-o încăpere, mai sprintenă, mai vioaie ca şi cum carnea ei n-ar fi atinsă de ravagiile reumatismului, insensibilă la zgârciurile din picioare, dansând! Rachiu! rachiu! în încăperea de bloc dansează rochiile înflorate, dulapul, carapacea de carne a bătrânei ţigănci în care forţa irezistibilă a drogului aduce din nou viaţa, femeia care se întoarce în trup, vrăjitoarea, întinde o mână înspre veşmântul de haine şi carne al bătrânei şi-l trage pe umăr, Nu! pleacă! Jigodie! strigă dada Angelica, aici locuiesc eu! dar femeia nu ţine seamă de protestele dadei, Rachiu! rachiu! şi Garofiţa îi întinde paharul, Denis, elev în clasa a şasea la Şcoala Generală Nr. 10, dar într-o altă realitate, numai de el împărtăşită, student al şcolii Hogwarts avea obligaţia, în virtutea acestei din urmă calităţi, să se supună regulilor vrăjitoriei stabilite pentru învăţăcei de către *Decretul pentru restrângerea, în limite rezonabile, a vrăjitoriilor din partea minorilor, 1875, Paragraful C*, care considera, în spiritul

Florina Iliş

Cruciada copiilor articolului 13 al *Confederaţiei Internaţionale de Tăinuire a Statutului Vrăjitorilor*, ca reprezentând un delict grav orice activitate magică detectată de lumea încuiaţilor, Din această cauză, mai sus invocată, vrăjitorul minor preferase să-şi păstreze puterile magice pentru mai târziu şi să se refugieze în compartimentul fetelor, dar atunci când Sonia revenise de la băieţi cu noutăţile planului lor de cucerire a trenului, Denis decise în calitate de coleg să-i sprijine şi, fără ca să împărtăşească cuiva gândul său, îşi spuse în sinea lui că era momentul ca Denis Potter să intre în acţiune şi să-şi dovedească

— >

calităţile de vrăjitor dobândite prin frecventarea clandestină a şcolii de vrăjitorie Hogwarts, dar mai întâi micul vrăjitor trebuia să afle cu cine avea de luptat şi cine se ascunsese sub chipul şi înfăţişarea

Celui-al-cărui-nume-nu-trebuie-rostit?

În limbajul comun sintagma *crimă organizată* exprimă ceea ce conform nomenclaturii Ministerului Administraţiei și Internelor reprezintă activităţile ilegale precum contrabanda cu arme, traficul de droguri şi traficul de persoane, iar depistarea şi anihilarea acestor activităţi constituie preocuparea de bază a Direcţiei de Combatere a Crimei Organizate şi Antidrog şi, implicit, a ofiţerului Nichifor Luca, Dar crima organizată nu este un simbol sau o metaforă a ceea ce nu poate fi numit în mod direct deşi expresia intangibilităţii abstracte şi crude cu care-şi alimentează puterea a trezit involuntar în imaginaţia colectivă impulsuri metaforizante, crima organizată are totuşi nume şi aceste nume au fost rostite de nenumărate ori în scandalurile de presă, ajungând, în final, datorită unor investigaţii sârguincioase şi în atenţia poliţiei, unele dintre ele fiind rostite chiar în şedinţa de dimineaţă a principalilor coordonatori ai misiunii *Undă verde*, Această listă de invitaţi speciali pentru arestul poliţiei fusese împărţită detaşamentelor de mascaţi care, la semnalul declanşării primei etape în războiul împotriva lumii interlope, părăsiră sediul poliţiei însoţite de entuziasmul profesional al echipei de filmare autorizată să urmărească acţiunea trupelor de intervenţie rapidă, Ofiţerul Nichifor Luca primi la rândul său, pe lângă ordinul de pregătire şi numele pe care sufletul său îl aştepta mai încordat ca pe-o mireasă în noaptea nunţii, Marcel Mitrache, alias Baronu, pentru moment brigada sa trebuind să rămână în secţie, acţiunea pe care Nichifor Luca urma s-o conducă fiind prevăzută pentru faza a doua a operaţiunii, care, dacă deducţia ofiţerului se va adeveri va demara abia la lăsarea întunericului şi va avea drept ţintă păsările de noapte precum şi organizaţia criminală din jurul lor, organizaţie condusă de Baronu!

Păsările de noapte din reţeaua lui Baronu fuseseră puse la curent cu tot ceea ce urma să se întâmple în noaptea aceea, dacă totuşi ieşeau la produs o făceau pe cont propriu, patronii declinându-şi orice răspundere pentru actele acestora, pe strada Labirint în depozitul en-gros, mişcându-se greoi printre cutii cu mărfuri de contrabandă, Baronu dădea ordine, nu mai avea timp de pierdut! Armele să fie încărcate în camionetă şi trimise cu Halarel, şoferul lui personal, la cabana din munţi, puşi în mişcare de autoritatea aspră a şefului, paznicul de noapte smuls din braţele plăcerii precum şi unul dintre băieţii de la bar începură să încarce lăzile din scândură de stejar care

transportau, conform actelor de provenienţă, ceramică românească, dar, în realitate, ascunse printre paiele industriale, arme de contrabandă, cât despre restul mărfii, chiar dacă confiscarea acesteia ar fi o pierdere importantă şi pentru un şef de clan ca Baronu, drumul procedural era atât de sinuos încât, avându-se în vedere relaţiile reciprocităţii de favoruri dintre mediile politice şi cele de afaceri precum şi dorinţa personală a magistraţilor de bunăstare materială, se puteau întâmpla exact acele lucruri care erau de dorit, adică micşorarea la limită a pedepsei împricinatului, eventual o suspendare a acesteia, Baronu mai trecuse prin asta şi nu-i era frică! în acel moment era însă important ca afacerile sale cu arme şi implicaţiile în reţelele cu păsări de noapte şi cu comerţul de copii să nu iasă la iveală, fapte a căror gravitate, cu toată bunăvoinţa legii şi a magistraţilor l-ar trimite direct la pandaimos, îi struni pe cei doi care se căzneau cu lăzile în camionetă şi, după ce-i mai spuse o dată lui Halarel ce avea de făcut, Să nu uite mai întâi să ducă mercedesul în garaj! o luă pe sub gangul din curtea interioară a depozitului şi dădu într-o altă curte interioară cu o grădiniţă de flori neîngrijite în mijloc, unde, la etajul întâi, Baronu întreţinea într-un luxos apartament o pirandă care-i împlinea toate poftele şi-i cunoştea secretele mai bine ca o nevastă, urcă greoi şi transpirat de căldură treptele de ciment care dădeau într-un balcon lung, exterior şi trecând pe lângă uşile lipite cu ofertele firmelor notariale, imobiliare

Ji-iW.j»

Florina Iliş sau agenţii de turism care-şi aveau acolo sedii, ajunse în dreptul uşii celei pe care o găsea la orice oră din zi şi din noapte dispusă să-i împlinească nevoile, în afară de Halarel nu mai ştia nimeni de ascunzătoarea aceea, acolo nu au să-l găsească caralii! numai puterea vrăjitoarei Angelica să-l găsească şi să-l apere, gândi ţiganul de mătase, amintindu-şi brusc de făgăduiala promisă bătrânei de a-i duce nepotul plocon, o să dea nişte telefoane, dar mai târziu! şi, purtând în minte ca pe-o efigie imaginea dezgolită şi obsedantă a trufandalei cu care-l găsise pe paznicul de noapte în pat, imagine pe care nu putea în ruptul capului s-o îndepărteze din mintea lui pofticioasă sună îndelung la apartamentul Iulianei, aşa o chema pe femeia de încredere a lui Baronu, căreia nu-i plăcea s-o considere lumea o ţigancă, taică-său o botezase în legea creştină, evlavia şi vizitele regulate la biserică reprezentând în concepţia ei semnul

evident al superiorităţii românilor faţă de ţigani, de aceea, ca s-o considere cumetrele din cartier una de-a lor şi s-o salute, nu pierdea nicio slujbă de duminică sau de sărbători la biserica cu a cărei înălţare fusese ea însăşi foarte darnică, numărându-se printre cei mulţi care ajutaseră la construcţia ei, în restul timpului activitatea Iulianei desfăşurându-se cât mai lumesc cu putinţă pe altarul profan al banilor, Iuliana fiind una din cele mai vestite cămătărese ale Bucureştiului, putându-se lăuda că mulţi dintre cei mai cunoscuţi oameni de afaceri răsăriri i» *y* peste noapte în peisajul economic post-decembrist apelaseră într-un fel sau altul la serviciile ei bancare, fireşte, o asemenea afacere nu prezenta întotdeauna prea multă siguranţă fiind nevoie din când în când de cineva care să amintească datornicilor să restituie banii, asta era treaba oamenilor lui Baronu, special antrenaţi în utilizarea celor mai fine şi eficiente mijloace de persuasiune, Iuliana, încă în neglijeu deşi era trecut de amiază, îi deschise uşa lui Baronu, lăsându-l să intre într-o încăpere aflată aproape în întuneric, din cauza căldurii, se scuză ea, N-am mâncat nimic de azi dimineaţă, se plânse el, dă-mi ceva să mănânc că-s rupt de foame, după aia afacerile! se trânti Baronu într-un fotoliu, aşteptând-o pe Iuliana să-l descalţe, să-i desfacă cureaua pantalonilor, să-i descheie cămaşa şi să-i şteargă transpiraţia de pe piept şi, mai ales, să îndepărteze cu debitul verbal infailibil de care dispunea orice umbră grea de nori care se formase deasupra capului său.

Cruciada copiilor

Afacerile sunt pe locul întâi! afirmă Alexandru Aldeman în vagonul restaurant al rapidului de Bucureşti, în faţa lui, la aceeaşi masă din restaurant se află Sabina, Nu prea am timp de viaţa privată, din felul insistent cu care o priveşte pe tânăra fată se poate deduce că Alexandru Aldeman se străduia să surprindă pe chipul acesteia efectul cuvintelor sale, dar fata îi zâmbeşte într-un zâmbet care poate fi de admiraţie, de încurajare, de încântare sau de poţi-să-faci-cu-mine-ce-vrei-sunt-a-ta, Mi-am făcut din afaceri un mod deviată! continuă Alexandru Aldeman, încurajat, împingând uşor din faţa lui farfuria goală, în timp ce Sabina mai cocheta cu ultimele felii de roşii din salata pe care o comandase, în afaceri, explică el, există nişte reguli precise pe care orice partener trebuie să le respecte, Firma mea se ocupă de consultanţă pentru întreprinderile mici şi mijlocii care doresc implementarea şi derularea unor programe europene de

dezvoltare regională, intermediez aşadar între cei de aici şi cei de dincolo, am învăţat multe despre oameni în toţi aceşti ani şi, mai ales, despre români! Românii sunt o pacoste în afaceri! Nu respectă nicio regulă! Dacă în cazul organismelor europene cu care lucrez aş putea merge până în momentul semnării unui contract fără nicio hârtie, doar pe baza cuvântului dat, în ceea ce-i priveşte pe români, semnăm un milion de hârtii, în prealabil, şi tot nu ai siguranţa definitivării contractului, iar când se ajunge în ultima fază a derulării proiectului se mai ivesc câteva necunoscute despre firma care urmează să beneficieze de banii comunitari, dar e prea târziu ca să mai faci ceva! Cât despre presiunile politice, ce să mai vorbim, fonduri redirecţionate înspre firme înfiinţate peste noapte cu acte în regulă, dar manevrate din spate de oameni bine plasaţi, cum să le dovedeşti amestecul? în felul ăsta, ca firmă de consultanţă, îţi asumi un mare risc, pe de-o parte lucrezi ca la carte cu profesionişti europeni şi pe de alta cu toţi lăutarii şi profitorii din economia românească! Jocul acesta de echilibristică pe care trebuie să-l fac îmi ocupă tot timpul! Dar, recunosc, îmi place, mă provoacă! Mâine va fi la Bucureşti o mare întrunire cu toate firmele de consultanţă din domeniu şi cu reprezentanţi ai organismelor europene, e prima dată când firma mea e invitată să participe! se simte mândria în glasul lui Alexandru Aldeman, Felicitări! grăi admiraţia din glasul fetei, Am câştigat în ultimii ani o reputaţie

Ammv.

Florina Iliş bună în Transilvania, dar, crede-mă, nu ştiu dacă m-ar tenta să mă extind spre Moldova sau spre Bucureşti! în afaceri e mai bine să eviţi firmele din sud şi pe cele din capitală! lui Alexandru Aldeman îi place privirea fetei, a cărei expresie întruchipează, după cum e convins în sinea lui, însăşi credinţa că sacra menire a femeii este aceea de a stimula puterea bărbaţilor, furnizându-le motivaţia de a înfrunta toate obstacolele care le-ar putea apărea în cale, Ce-şi poate dori mai mult un bărbat decât o femeie care să-l determine să înfrunte lumea şi căreia să-i pună la picioare toate victoriile lui? Dacă pentru Cazimir obiectivul cel mai important de pe lume fusese acela de a fi david beckham din momentul în care Sonia intrase în compartiment fluturând cu buclele blonde pe sub nasul băieţilor un ceva care le depăşea imaginaţia, dar la care aspirau cu toată ardoarea copilărească, în locul măreţului vis sportiv se insinua în mintea elevului dintr-a şasea expresia abstractă şi strălucitoare a idealului eroic, făcându-l să

creadă nu numai că ideea cuceririi trenului reprezenta un obiectiv cu mult mai glorios decât cel de david beckham, ci, în plus, într-un fel cu totul misterios, era tangibil, împlinirea acestuia fiind posibilă într-un timp determinat, mai precis, până ce acceleratul copiilor va intra în Braşov, Pentru Cazimir, al cărui caracter se formase la şcoala cinematografică a invincibilităţii eroilor din filmele de acţiune americane, puşcaşii marini din us navy, piloţii avioanelor de luptă precum și soldații din forţele speciale constituiau un model eroic diferit faţă de cel reprezentat de cavalerii sau muşchetarii închipuiţi de imaginaţia fără repere vizuale a generaţiilor de altă dată, Cineva ar putea face observaţia de bun-simţ că, de fapt, în imaginarul războinic al băieţilor din diferite generaţii, viziunea eroului nu prezintă modificări substanţiale, că singurele schimbări majore vizează, în funcţie de moda timpului, semnele înfăţişării sale exterioare, în zilele noastre faţă de vremurile istorice, mult mai sărace în armament şi tehnici de luptă, echipamentul şi arsenalul militar, prevăzut după standardele vârfurilor avansate ale tehnologiei, conferindu-i eroului un ceva de-o putere inumană, conformându-se aşteptărilor imaginaţiei băieţilor crescuţi în era tehnologică, în ceea ce priveşte însă codurile şi regulile de luptă, acestea s-au conservat, în esenţă, intacte din vremea cavalerilor, cei buni îi vor învinge întotdeauna

Cruciada copiilor pe cei răi, cu observaţia că, în epoca jucătorilor virtuali de pe games criteriul de selecţie a celor buni nu mai este dat de anumite standarde moral-religioase, ci de gradul de performanţă reflectat în nivelul de joc atins! Acesta era şi crezul lui Bogdan, afirmat pe câmpurile de bătălie virtuale din *Age of Empires*, *Aliem vs Predator*, *Shogūn Total War*, *Tomb Raider* şi multe altele, iar dacă ar fi să aleagă între o sabie, o spadă, arcuri cu săgeţi sau pistoale şi *wrist blades*, *speargun*, *plasmacaster*, *smart gun-uri*, *flame throter* sau *puise rifle* preferinţele lui s-ar îndrepta în mod cert înspre armele virtuale pe care învăţase să le mânuiască cu o dexteritate uluitoare şi acumulatoare de puncte preţioase în competiţiile jocurilor pe computer, de aceea pentru Bogdan cucerirea trenului reprezenta mai mult decât o joacă, era ca și cum pe neaşteptate, din ecranul binecunoscut al calculatorului său, virtualul s-ar fi prelins afară înlocuind pustiul fără evenimente al vieţii cu un ceva indescriptibil de forţă şi acţiune, incitându-l într-un joc în care marginile reale şi cele virtuale ale existenţei deveneau de-o inconsistenţă tulburătoare,

Idealurile şi crezurile lui Octavian se identificau cu cele ale prietenilor săi, dintre toţi băieţii Octavian poseda cel mai genuin simţ al devotamentului, felul său de a fi constituind totodată şi liantul necesar între Cazimir şi Bogdan, pe care cu toată aspra diferenţă dintre ei, reuşea să-i apropie şi să-i ţină împreună, Râul, la rândul lui, nu s-ar da la o parte de la ceva ce ar însemna tulburarea efectivă a ordinii prestabilite a lucrurilor, fiind cunoscut în clasă şi în şcoală, dar mai ales în cartier, ca un talent inepuizabil în exprimarea atitudinii de rebeliune faţă de lume, chiar dacă fumatul într-ascuns, vânzarea de cd-uri pirat în şcoală sau prietenia cu băieţii mai mari, pentru a nu enumera decât câteva dintre activităţile sale extra-şcolare, îi atrăgeau o serie de pedepse atât din partea profesorilor cât şi a bunicilor, investiţi pe post de gardieni de către părinţii lui aflaţi în proces de divorţ, Râul nu dădea niciun semn de cuminţenie, dimpotrivă, orientarea sa înspre latura palpitantă a vieţii precum şi dispoziţia naturală pentru noi experienţe accentuându-se treptat în ciuda tuturor eforturilor de reabilitare, în ceea ce-l privea pe Gabriel, uşurinţa senină cu care-şi făcea prieteni îl ajuta să fie primit oriunde şi-ar fi arătat dorinţa să se integreze, felul său natural de a se conforma rapid exigenţelor şi

intereselor celorlalţi îi atrăgea simpatia generală, dobândind fără eforturi suplimentare orice loc şi-ar fi dorit în gaşcă, mai puţin cel de lider, la care însă Gabriel nu aspirase niciodată, Aceasta era trupa dintr-a şasea a lui Cazimir! Acesteia i se mai adăugau, dispuşi să colaboreze, Tiberiu, mai mult stârnit de noile sentimente care i se năşteau nelămurit în suflet pentru Sonia decât de vreo motivaţie de natură războinică, Denis, încântat să pună în slujba cauzei toată priceperea sa magică, precum şi Mihnea, mobilizat de ambiţiile inexprimate ale fetelor, Dar, dorinţa de cucerire a trenului se răspândise fulgerător printre toţi copiii, nerăbdarea lor excitantă stârnind în atmosferă irezistibilul unui lucru periculos şi magic, similar atracţiei interzise din jocul cu chibriturile, ceea ce-i convinse fără eforturi suplimentare de persuasiune, să se alăture lui Cazimir şi trupei sale, Calman, care poseda cheia fermecată de a încuia uşile celor care trăiau în lumea separată şi superioară a adulţilor, reprezentaţi în tren de către profesori, dobândise deja printre copii faima unuia care deţinea o putere nevăzută şi teribilă, felul în care

Calman se mişca prin tren, însoţit de doi copii care-l ajutau să marcheze cu cretă albă uşile profesorilor ce urmau să fie blocate, dovedea că era perfect conştient de impresia pe care o producea în jur, fiind totodată copleşit de sentimentul ameţitor că ceasul în care-l născuse Stela oloaga îl destinase cuceririi unui tren cu copii.

Planul băieţilor era foarte simplu, elevul Rareş, în colaborare cu colegii lui din clasa a şasea de la Şcoala Generală Nr. 16, va trage semnalul de alarmă undeva între Sighişoara şi Braşov, până la repunerea în mişcare a trenului, Calman şi Cazimir se vor strecura în locomotivă, unde vor sta ascunşi până când băieţii din tren vor bloca, cu cheia lui Calman, uşile însemnate ale profesorilor, conco mitent cu desfăşurarea efectivă a acţiunii se va folosi şi formula

*

magică de legare corporală completă a lui Denis, *Petrificus Totalus*, însuşită la şcoala de vrăjitorie Hogwarts, formulă care, după asigurările maestrului Denis, îi va imobiliza pe profesori în compartimente, Calman nu auzise în viaţa lui de Harry Potter, dar era dispus să-l accepte în tabăra lor, cu toate că singura contribuţie a acestuia la acţiune ar fi doar menţinerea iluziei că printr-o formulă oarecare cuiva i s-ar putea comanda să împietrească, de altfel, familiarizat cu magicul încă din casa dadei Angelica, Calman putea să creadă cu aceeaşi disponibilitate şi în cărţile lui Denis după cum credea în cărţile dadei, în momentul în care acţiunea de închidere a uşilor profesorilor se va fi încheiat, Bogdan urma să dea un bip pe telefonul lui Calman, semnal care declanşa faza a doua a operaţiunii, când cei doi băieţi, Cazimir şi Calman, vor avea misiunea de a prelua controlul locomotivei, fapt care trebuia să se întâmple înainte de Braşov! Cucerirea locomotivei însemna un alt bip dat de Calman pe telefonul lui Bogdan constituind şi semnalul de cucerire definitivă a trenului, Calman îi asigurase pe băieţi că ştia să conducă o locomotivă, că îl învăţase tatăl lui care era mecanic de tren, Acum e mort! rosti el afişând un aer profund de tristeţe, Trebuie s-o spunem că mărturisirile personale ale lui Calman deţineau doar un vag sâmbure de adevăr şi că fantezia, grijulie cu dorinţele fără acoperire reală ale oamenilor, suplinise şi în cazul lui minusul de evenimente pe care viaţa nu este întotdeauna dispusă să-l împlinească după voia noastră, Calman urcase cu adevărat într-o locomotivă, dar nici pe departe dus de tatăl lui, pe care nu-l cunoscuse niciodată, se întâmplase în vară, când după

moartea Stelei oloaga, fugise de acasă şi undeva într-o gară unui mecanic care fuma pe gemuleţul de la o locomotivă i se făcuse milă de el şi-l luase sus, mecanicul îi dăduse de mâncare, îi vorbise tot timpul arătându-i cum se conduce locomotiva, purtându-se cu el ca un tată, sau cel puţin după cum îşi închipuia Calman în logica interioară a nevoii lui de tată că ar trebui s-o facă un părinte, dar în Bucureşti mecanicul de tren îl predase poliţiei gării, Oare aşa ar fi trebuit să se poarte un tată? din acel moment Calman începuse să-l urască pe mecanic cu toată patima sângelui său, mai înverşunat decât dacă ar fi fost cu adevărat tatăl lui şi l-ar fi vândut străinilor, înlocuind ulterior, şi asta o considera un fel de răzbunare personală pe cel care-l trădase, modelul de tată afectiv pe care-l reprezentase timp de trei ore mecanicul de tren cu un altul, mai puternic şi mai concret, recognoscibil în persoana lui Baronu, E loc puţin în locomotivă, le explica băieţilor care-l ascultau fascinaţi, e un motor mare acolo, cât toată locomotiva! *Wow* /când trenul va fi al lor vor putea să meargă în locomotivă să vadă cum e, Da! Cazimir considera că o locomotivă nu putea fi greu de condus, la bunicu-său, la Ieud, tatăl lui îi permisese să-i conducă maşina, M-a învăţat tata! ştiu să

Florina Iliş schimb vitezele, Se apasă pe acceleraţie şi se ridică piciorul de pe ambreiaj! Dacă e la fel cu locomotiva, oricine poate s-o conducă, Bogdan, obişnuit cu jocurile de simulare, îşi închipuie că trebuie să fie mult mai simplu decât zecile de butoane pe care le are, de pildă, un navigator virtual din *Falcon* sau *Fleet Command*, Octavian crede că locomotiva merge de fapt singură deoarece are fire ca la tramvai, Mecanicul face doar curbele cu maneta şi încetineşte viteza, Calman îi dă dreptate, E foarte uşor de condus, are numai o manetă, prelua cuvântul de la Octavian, o dă înainte şi înapoi, se tot uită pe un tabel ca să vadă cu restricţiile de viteză şi cu timpul, e uşor! Şi noi putem s-o facem! *Yes*! *Cool*!

Despre amploarea operaţiunii subversive care se desfăşura în paradisul interzis oamenilor mari din lumea copiilor nu avea nimeni nicio vagă bănuială, lumea adulţilor, ca un gulliver adormit în irevocabilul configuraţiei anatomice favorabile celor mari în raport cu cei mici, celor puternici în raport cu cei slabi, nu dădea niciun semn cum că ar bănui ceva despre conspiraţia infantilă care se pregătea la graniţele ei şi nici despre faptul că, într-un mod cu totul imperceptibil, lumea cotise brusc din istorie, dobândind un fel de independenţă

jucăuşă faţă de cursul general statornicit al lucrurilor, Iar cei care ar fi trebuit să sesizeze primii, eventual să preîntâmpine schimbarea de macaz a istoriei, profesorii de la Şcoală Generală Nr. 10 dezbăteau încă netulburaţi de foiala intensă din vecinătatea lor caracterul măsurilor punitive în cazul elevilor turbulenţi din clasa a șasea şi în cazul lui Tiberiu, Pedeapsa, după spusele doamnei Constantinescu, trebuia să implice un ceva exemplar, care să atingă nivelul conştient moral, existent deja la doisprezece ani, un nivel legat atât de identitatea de elev a copilului, cât şi de cea incipientă, formativă, de individ, Domnişoara Ileana încerca cu o fermitate tot mai accentuată să-şi impună teoria personală potrivit căreia elevul ar trebui tratat de pe picior de egalitate atunci când profesorii sunt obligaţi de anumite împrejurări să devină, mai presus de ei, pedagogi, Dar noi suntem tot timpul pedagogi, Ileana dragă, chiar şi atunci când le vorbim despre bătăliile dintre greci şi spartani! o lămuri doamna Domide, profesoara de istorie, Pe Armand Pelaghia îl cam plictiseau discuţiile serioase despre elevi, la pedagogie îşi luase examenul pentru că ştiuse să se pună

Cruciada copiilor bine cu profesoara, o scorpie de altfel, dar care, asaltată de curtea lui asiduă, îl trecuse până la urmă! Fiind totuşi un adept convins al disciplinei severe nu înţelegea de ce era nevoie de atâta vorbărie goală pentru a decide zece ture de teren pedeapsă, două sute de flotări sau duşul cu apă rece timp de o săptămână, acestea fiind câteva dintre tipurile de pedepse pe care antrenorul de fotbal le administra mărinimos băieţilor pe care-i antrena la clubul de fotbal, Oare cum or fi flotările în mersul trenului? Dar pe ţărm cu apa mării care se revarsă pe nisip atingându-ţi pieptul? va trebui să le încerce, Cadrele didactice de la Şcoala Generală Nr. 10, preocupate aşadar de aspectele pedagogice ale meseriei lor sau în cazul lui Armand Pelaghia de fiorii încercării unor noi experienţe, ignorau cu desăvârşire ceea ce se petrecea tăcut şi subversiv în lumea îndepărtată a copiilor, schimbarea de macaz a istoriei accentuând cu fiecare clipă distanţa nevăzută şi inexorabilă care-i separa de elevii lor.

Dacă profesorii de la Şcoala Generală Nr. 10 nu bănuiau nimic din foşnetul vag ameninţător al lumii copiilor, acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre celelalte cadre didactice care se mai aflau în tren, însoţind elevi de la alte şcoli generale din Cluj, precum şi din oraşele de nord-vest ale ţării, Baia-Mare, Satu-Mare şi Oradea, Era ca şi cum

lumea întreagă începuse imperceptibil să-şi schimbe înfăţişarea fără ca acel lucru să fie vizibil percepţiei obişnuite, adulţii continuând să-i supravegheze pe copii cu convingerea că pelicula vioaie care se desfăşura sub privirea lor nu reprezenta decât filmul obişnuitelor jocuri copilăreşti, stârnite de bucuria liberă de constrângeri a vacanţei, când de fapt, adevărata reprezentaţie la care luau parte copiii se desfăşura într-o dimensiune îndepărtată şi invizibilă celor mari şi închipuia cu o gravitate copilărească şi inflexibilă un joc nemaijucat, cucerirea unui tren, într-adevăr copiii continuau să se poarte în felul lor obişnuit, băieţii trăgându-le de păr pe fetiţe, strecurându-le sub rochiţe nerăbdarea degetelor, fetiţele parându-le serioase profesorilor, împărtăşind apoi între ele şoapte despre lucruri misterioase, scoţând la iveală obiecte mărunte şi fermecate, roz şi strălucitoare, care să stârnească invidia celor care nu aveau, legând şi desfăcând prietenii într-un vârtej ameţitor de sentimente, cântând şi râzând din orice ca şi cum n-ar fi ştiut că dincolo de scena pe care adulţii şi copiii jucau i

Florina Iliş

Cruciada copiilor invariabil aceeaşi piesă, *Copii fiţi cuminţi* /în culise, adevăraţii actori pregăteau în vârful picioarelor un spectacol inedit pe care toată suflarea copilărească îl aştepta cu sufletul la gură, Cadrele didactice îi priveau ca pe copiii care fuseseră în urmă cu doar câteva ore, întâmplându-se exact ca în cazul unui jaf la bancă, când agenţii de pază continuă să vizioneze pe monitoare înregistrările mai vechi ale imaginilor seifului în care totul pare să fie în ordine, dar ceea ce văd ei nu e decât o înregistrare anterioară, unul dintre spărgători, un geniu în calculatoare, izbutind să pătrundă în sistemul serviciului de pază şi protecţie şi să înlocuiască înregistrările transmise în direct din faţa seifului cu ceva ce nu se întâmplă, tot astfel cadrele didactice care se aflau în trenul copiilor vizionau înregistrări mai vechi cu elevii cărora le cunoşteau toate manifestările în timp ce aceştia dispăreau de sub privirile vigilente ale profesorilor, descriind cu naivă inocenţă un drum paralel prin istorie, provocând, fără s-o ştie, schimbarea la faţă a lumii, Nici conductorii de tren care se dedicaseră rutinei necesare meseriei lor nu aveau vreo bănuială despre cele ce urmau să se întâmple, spre mândria şi spre lauda lor, acceleratul, fără să fie un tren japonez, se înscria cu precizie de secunde în limitele normale ale graficului foii de parcurs, Bănuieli nu aveau nici călătorii rapidului de Bucureşti, cine ar fi putut şti că în trenul accelerat care venea în urma

rapidului cu o diferenţă de o jumătate de oră, mai precis de 28 de minute, s-ar pune la cale ceva atât de neobişnuit ca răsturnarea ordinii preexistente a lumii, nici locuitorii satelor sau localităţilor pe lângă care treceau în viteză cele două trenuri fără să se ajungă nu aveau vreo bănuială în acest sens, nici părinţii copiilor care îşi trimiseseră odraslele în tabără la mare şi care, în acea după-masă călduroasă de vară, se întorseseră liniştiţi la treburile lor cotidiene, mamele oarecum mai îngrijorate, e firesc, e de datoria mamelor să se îngrijoreze, și totuşi, cu îngrijorarea lor cu tot, nici chiar ele nu aveau nici cea mai vagă bănuială despre mişcarea belicoasă a copiilor lor, Cine ar fi putut şti? La Secţiile de Poliţie se primeau uneori telefoane care indicau atentate teroriste mai mult sau mai puţin imaginare, din cauza unui mai vechi atentat cu grenade în faţa unui liceu bucureştean apelurile de acest fel începuseră să fie tratate cu mai multă seriozitate, dar în ciuda surselor, a specialiştilor şi a analiştilor din poliţie până la acea oră nu fusese confirmată nicio informaţie, oricare ar fi fost natura acesteia, clasată sau secretă, despre cruciada copiilor, astfel de informaţii nu apăruseră în niciun dosar al poliţiei! La Serviciul Român de Informaţii care se ocupă cu adunarea de informaţii și uneori, după caz, cu fabricarea acestora, o asemenea informaţie nu exista nici măcar în imaginaţia profesionistă a angajaţilor, iar în ceea ce privea Colegiul Naţional de Studiere a Arhivelor Fostei Securităţii a cărui grijă esenţială era trecutul, prezentul și viitorul, copiii din tren, născuţi după 1989 nu se înscriau în îndatoririle sacre și politice ale activităţilor membrilor acestuia, Cine ar mai fi putut şti despre ceea ce se întâmpla în lumea copiilor? Parlamentul ţării, care se găsea, însă, oficial în vacanţă, nici măcar la ultimele şedinţe din sesiunea parlamentară abia încheiată această tentativă de cucerire a trenului de către copii nu făcuse obiectul vreunei ordini de zi, nici cei mai informaţi parlamentari, nici chiar cei care avuseseră în trecut o specială relaţie cu Securitatea și erau de obicei primii la informaţie nu obţinuseră vreo veste despre această mişcare subversivă a copiilor, iar membrii Guvernului, asaltaţi din toate părţile de problemele mari ale ţării nu aveau nicio obligaţie legală şi statutară să monitorizeze jocurile inocente de copii, dacă nici măcar ministrul transporturilor cu minister cu tot, în competenţa căruia intra drumul de fier nu avea nici cea mai vagă bănuială despre deturnarea unui tren special de vacanţă aflat în drum spre mare, chiar și în cadrul Serviciul de informaţii al Ministerului Apărării activitatea

de clasare a datelor decurgea în mod normal, nimic neobişnuit şi, până la acea oră, niciun raport oficial din niciun birou al organelor de stat nu semnala existenta vreunei mişcări subversive în acceleratul de vacantă al copiilor ce înainta pe calea ferată în ritmul graficului orar normal, Era limpede că nici presa nu putea fi la curent cu ceva care se întâmpla într-o realitate paralelă şi invizibilă lumii adulţilor! nici chiar Pavel Caloianu, ziarist, aflat în rapidul de Bucureşti cu 28 de minute înaintea acceleratului copiilor n-avea cum să prevadă această mişcare temerară a copiilor, deşi ar trebui să recunoaştem că Pavel făcuse o aluzie fără noimă la puterea inocenţei şi la cruciada istorică a copiilor! Pentru Pavel, însă, cruciada copiilor nu reprezentase decât o metaforă, rară corespondent în realitatea imediată, şi, dacă el, care poseda o adevărată reţea de informatori

Florina Iliş

Cruciada copiilor în toate sectoarele societăţii româneşti, nu ştia nimic concret despre intenţiile copiilor, atunci faptul că niciun ziar al acelei zile nu scrisese nimic despre cruciadă nu poate să ne mai mire, Se pare că, prin enumerarea sumară a celor care nu bănuiau nimic despre ceea ce urma să se întâmple în trenul copiilor, s-a avut în vedere tot ceea ar putea avea directă legătură cu lumea copiilor din trenul de vacanţă, concluzia acestui prim raport, preliminar şi neoficial, fiind una singură, atât părinţii copiilor, cât şi profesorii acestora, atât statul cu organele abilitate prin lege să prevadă primejdia şi să protejeze integritatea lumii, cât şi mass-media româneşti şi internaţionale, nu aveau nici cea mai vagă bănuială de felul în care începuse pe nesimţite schimbarea la faţă a lumii.

Dacă Dumnezeu lăsase deocamdată peste o parte a lumii vălul opac al ignoranţei, acelaşi Dumnezeu sau poate o putere nevăzută şi neobişnuită pe care suntem tentaţi s-o numim Dumnezeu îşi trimisese, totuşi, în lume mesagerii cu semnele îngăduite de puterea cenzurii sale, Cheia de interpretare hermeneutică a acestor semne nu se afla însă în mâinile funcţionarilor inferiori sau superiori ai organelor de stat care, în conformitate cu programul didactic al şcolilor de subofiţeri şi al Academiei de Poliţie, nu fuseseră pregătiţi în spiritul ştiinţelor hermeneutice, interpretarea şi clasarea în dosare a semnelor nefăcând parte din cerinţele de angajare în cadrul Ministerului de Interne şi al Administraţiei, şi totuşi, pentru cei care ştiau să vadă, semne ale viitorului care urma să vină se găseau presărate peste tot în lume şi,

printre acei puţini dăruiţi cu clarviziunea semnelor, se afla şi doamna Brediceanu, din rapidul de Bucureşti, care vedea în toate scenele de violenţă în familie pe care, în ultima vreme, le dădeau foarte des la televizor şi despre care citeai peste tot în ziare, un semn de avertisment trimis de Dumnezeu! Copii agresaţi de părinţi, taţi care să-şi violeze fetele, părinţi care să-şi vândă copiii, S-au mai văzut taţi care să-şi bată copiii, dar mame?! a căror menire dată de Dumnezeu e aceea de a naşte şi de a ocroti copilul, să-şi lase copiii de două luni muşcaţi de şobolani, Dumnezeule! Aşa ceva e contra firii! E sfârşitul lumii! Până şi animalele îşi protejează puii, numai omul e mai rău ca fiarele! crede doamna Brediceanu şi mai crede că tot ceea ce se întâmpla pe pământul sfânt, în Israel şi în ţările arabe, era un semn trimis de

Dumnezeu pentru ca oamenii să se trezească o dată din somnul sălbăticiei, Nu-i aşa, domnule Caloianu?! şi se întoarse spre Pavel aşteptând de la acesta confirmarea profesională a intuiţiei ei de natură transcendentală, Da, doamnă! şi Pavel le mărturisi celor două însoţitoare ale sale, doamnei Brediceanu şi Lucretiei Pietraru cu care făcuse cunoştinţă, că, de fapt, ceea ce se vedea la televizor era doar o parte infimă a multiplelor rele care măcinau întreaga societate românească şi lumea în general şi că, după părerea lui, mai rău decât violenţa care se manifesta împotriva copii or era indiferenţa oamenilor, a telespectatorilor, a cititorilor de presă, Citim şi trecem mai departe, doamnă, la pagina mondenă! Violenţa nu ne priveşte pe noi! Este a celorlalţi, noi, cei protejaţi de o viaţă decentă ne trăim demenţa controlată într-o monotonie agreabilă şi fără urmări grave, Copiii sunt victime sigure pentru că nu ştiu să se apere, dar dacă vor învăţa s-o facă, Eu zic că e un semn pe care ni-l trimite Dumnezeu! aceasta fiind concluzia doamnei Brediceanu, Venirea Irinei din Moineşti reprezenta pentru fratele Emanuel un semn trimis de cel de sus pentru înţelegerea viziunilor şi vedeniilor sale apocaliptice, fusese ales printre cei dintâi ca să înţeleagă semnele vremii sale, începuse să studieze, cu multă râvnă, aproape toată literatura apocaliptică inspirată de-a lungul timpului de scrierile sfântului Ioan Teologul, observând cum, în ultima vreme, semnele grăitoare se înmulţeau în lume, putând fi văzute pretutindeni, ecourile lor repetate pătrunzând prin zidurile de linişte ale mănăstirii, dincolo însă de semnele vizibile, pe care cei dăruiţi puteau să le vadă, mai erau visele şi vedeniile groaznice, cu care, fata

aceasta din Moineşti, bolnavă de sida, avea o misterioasă şi invizibilă legătură, Oricât se gândea la locul dintre munţi unde va curge sânge nevinovat şi unde-i cerea fetei, stăruitor, Maica Sfântă să meargă, fratele Emanuel nu avea nici cel mai vag indiciu despre localizarea sa geografică, Putea însă să afirme cu toată tăria conştiinţei sale religioase că acel loc exista cu adevărat undeva, putând fi localizat pe o hartă reală, nefiind numai o metaforă prin care să se exprime inexprimabilul, de altfel, tăriile cereşti aleg întotdeauna discursul metaforic pentru a-şi face cunoscute intenţiile celor care au urechi să audă, fostul poet considerând că vorbirea umană trebuie să fi fost metaforică înaintea căderii în păcat, doar că

UIZci – & *i-li* & *illv t' Jt i* <.

Florina Iliş

Cruciada copiilor oamenii se îndepărtaseră de acel limbaj originar, necesitând astăzi interpretări şi traduceri în limbile nemetaforice, Nu mai era nimic de făcut pentru Irina, sfârşitul îi dădea nemilos târcoale, fratele Emanuel citise asta în ochii ei, dar mai citise şi speranţa obscură în vindecare, alimentată de credinţa că visul ei nu era o închipuire deşartă, Asta i se cerea fratelui Emanuel, părinţii fetei stăruind ca el să afle, Unde era locul acela? după ce îşi încheiase rugăciunea, fratele Emanuel îi aranja fetei să rămână un timp la mănăstire, fiind convins că semnul de la Dumnezeu nu va întârzia să apară, Cerul înalt şi albastru al Maramureşului nu-i trimisese lui badea Vasile din Ieud niciun semn cum că ar trebui să-şi vadă

nepotul, pe Cazimir, Poate c-oi muri şi nu l-oi mai vedea, afirmă el simplu în trenul personal care-l ducea la Cluj, o spunea unui bărbat cam de aceeaşi vârstă, tot veteran de război, amândoi foştii soldaţi circulând cu bilete gratuite de călătorie, Cine poate şti viaţa omului! Nimeni în afară de Dumnezeu! Simţământul puternic care-l determinase să lase coasa în mijlocul lucrului şi să urmeze chemării inexplicabile de a-şi vedea nepotul precum şi creţurile adânci pe care războiul şi anii vieţii le brăzdaseră pe chipul bărbatului ce stătea neclintit şi cu sfială în vagonul de clasa întâi, unde medalia *Bărbăţie şi credinţă*, primită ca semn al vitejiei, îi dădea dreptul să călătorească, trezi în badea Vasile din Ieud o anume dârzenie, răspunzând tainic freamătului unor şoapte neînţelese care circulau prin sângele lui glăsuind despre mişcările lui Cazimir prin trenul copiilor şi despre

rolul esenţial pe care nepotul lui şi-l asumase într-o misiune în care nu se distribuiau medalii, Poate că toate acestea bătrânul, obişnuit cu exprimarea fără cuvinte a lumii, le auzea în sânge, nepricepându-se să le dezlege înţelesul şi că singura şoaptă, reverberând sonor prin tot trupul lui era chemarea neobişnuită de a-şi vedea nepotul, cu toate că se afla încă în mijlocul sezonului de coasă, Eram la coasă, povesteşte badea Vasile din Ieud.

Dacă glasul tulbure şi cald al sângelui grăia într-o limbă lichidă, prelingându-se printr-o hidrografie preexistentă a venelor sangvine, invizibilă şi incomprehensibilă uneori înţelegerii conştiente, gramatica magică şi precisă a cărţilor de ghicit nu putea s-o înşele pe dada Angelica din Ferentari, vrăjitoarea ştiind că nepotul ei, fiul Stelei oloaga, se afla la un drum lung, un drum al cărui capăt cărţile nu i-l arătară încă, mai ştia de asemenea că pe drumul acela pândea, exprimată în gruparea fatală de cărţi, moartea, că oameni importanţi şi uniforme se arătau pe drumul lung al lui Calman, nepotul ei aflându-se în centrul evenimentelor, într-un fel misterios, determinându-le, la la revoluţie! îi trecu femeii prin minte, aproape aceeaşi potriveală de cărţi o mai văzuse chiar înaintea revoluţiei, atunci când se ridicase ţara şi-l omorâseră pe Ceauşescu, îi trimisese vorbă colonelului s-o caute că avea ceva important să-i spună, dar acesta nu venise şi a doua zi izbucniseră tulburările, Colonelul fusese un vechi client al ei, ghicise din cărţi că avea un mare grad în securitate, deşi bărbatul bine care-i frecventase de nenumărate ori casa nu purtase niciodată uniformă, prima dată când venise la vrăjitoare avusese necazuri cu nevastă-sa, aceasta ţinându-se cu unul mai tânăr, colonelul nu-i putea zice nimic fiindcă tatăl ei era mare ştab în comitetul central, după aceea făcuse o obişnuinţă din vizitele lui, cerându-i chiar să-i aducă acasă pisicuţa pierdută a fetiţei lui mai mici, dar era un om subţire colonelul, dăruind-o de la cantina partidului cu salamuri de Sibiu, nesuri, portocale, deh, nu se prea găseau pe vremea aia, o ajutase şi cu blocul, la repartiţie, când intrase ultima oară în casa ei, aşa prin noiembrie, chiar înainte de revoluţie, îi ceruse să vadă ce se întâmpla, că era mare fierbere în securitate, şi atunci vrăjitoarea văzuse potopul, dar mai văzuse că peste colonel va trece fără să-l atingă, ajutându-l chiar să fie şi mai mare decât fusese înainte, şi, totuşi, în ziua aceea, dându-i în cărţi lui Calman, cărţile îi vorbeau din nou despre o revoluţie, Să fie oare la fel? se întreba vrăjitoarea, Să vină revoluţia a doua oară? Şi cui

să spună şi cine s-o creadă?!

sator arepo tenet opera rotaş, formulă căreia Ilarie îi aflase înţelesul, *preacurata l-a înălţat din pământ pe cel pribeag*, dar oare, se întreba el, dincolo de sensul gramatical şi precis al termenilor, ce teritoriu de esenţe intangibile se profila în aerul dematerializat al cuvintelor? şi cine-i favorizase să privească prin acea spărtură de realitate înspre lumea de dincolo a lucrurilor inaccesibile? Şi prin ce putere acel cineva pătrunsese în intimitatea calculatorului său trecând de toate vămile sistemelor de protecţie anti-virus? Şi, în plus, ce legătură exista între formula latinească primită pe e-mail şi accesul, dobândit cu prea multă uşurinţă, pentru un nivel superior de competenţă în

Ata4? e>î. <JS-1 rf.

Cruciada copiilor ierarhia imperiului virtual gestionat de Socrate? Deocamdată toate acestea erau pentru Ilarie întrebări fără răspuns, ceea ce însă devenise de-o concreteţe atât de palpabilă încât ajunsese să-i frigă degetele era parola de acces la consola proprie făgăduită de Socrate, o parolă pe care o tastă cu simţământul că, pe măsură ce atingea literele de pe tastatură, Ilarie dispărea încet de pe făgaşul binecunoscut al vieţii sale, lăsându-se aspirat din interior de forţa unui vid uriaş şi animat, Apăru ecranul negru şi *welcome-ul* scris şi rostit de Socrate, era prima oară când îi auzea vocea, transmisă prin cele două difuzoare aliniate de-o parte şi de alta a calculatorului său, vocea răsună adânc în urechile lui Ilarie, impersonală, electronică, după care negrul ecranului se strânse într-un punct minuscul din mijlocul monitorului făcând brusc loc unui ecran lichid pe care pluteau ca frunzele de toamnă căzute pe oglinda unui lac străveziu câteva instrucţiuni preliminare de joc, prima condiţie a celui ce poseda o consolă nouă era conceperea unui program de rulare interactiv pentru cei care aveau acces la reţea, ceva care să combine performanţele jocurilor de ultima generaţie, *engine-ul* cel mai nou şi o miză reală, construită din fragmente ale realităţii imediate, contemporane, în ultimul joc la care Ilarie participase de pe nivelul inferior de performanţă se combinaseră tipul de abordare a jocurilor de simulare, *Fleet Command*, de pildă, un joc pe care Ilarie îl cunoştea foarte bine şi planurile strategice ale forţelor de interacţiune în războiul din Irak, pentru că atât jocul efectiv funcţiona în parametri de timp reali şi pentru că totul se petrecea concomitent cu istoria reală, acest program

avusese un mare succes în reţea, Ilarie fiind convins că prin asta creatorul jocului dobândise nivelul şase de acces, adică un post important de comandă în lumea virtuală, războiul din Irak se încheiase în mod oficial, actuale mai erau doar ameninţările Al-Qaeda precum şi competiţia acerbă de creare a celei mai puternice arme virtuale! Lumea era în aşteptarea noului! Dar cum s-ar putea contamina lumea virtuală cu o ştire care să facă să explodeze realitatea? Ilarie învăţase cât de uşor puteau fi manipulaţi oamenii prin puterea virtuală, el însuşi, în urmă cu câţiva ani, fusese sedus de imaginea şi mesajele fecioarei de la Medjugorjie, nimic mai simplu, numai că, înainte de a trece în lumea virtuală, fecioara de la Medjugorjie se arătase cu adevărat unor oameni reali, copii inocenţi, miracolul contaminând, mai întâi, realitatea, pentru ca ulterior să pătrundă prin reţeaua Internet în toate colţurile lumii creştine, Internetul jucase doar rolul unui canal, a unui vehicul modern de promovare a sacrului, în asemenea cazuri tentativele de manipulare a credinţei deveneau cu mult mai subtile decât în plan real, magia unui singur click care te poartă în vecinătatea miracolului divin fiind cu mult mai eficientă decât văpaia diminuată din circulaţia orală a unor povestiri miraculoase transmise fără har din gură în gură, Ilarie se întreba, uitând cu desăvârşire de îndatoririle sale profesionale, de site-ul postului local de radio la care lucra, dacă nu cumva realitatea virtuală ajunsese atât de puternică încât izbutise să înlocuiască realitatea reală, modelând-o după propriile sale reprezentări pe care, cândva, le preluase fireşte dintr-o realitate deposedată de sens, permiţând virtualului să-şi dezvolte o putere proprie de manipulare şi să intre în marea competiţie a cărei miză o reprezintă însuşi sufletul omului, ca cel din urmă teritoriu transcendent rămas intact pe un câmp de luptă pe care istoria îşi istovea ultimele forţe? Aş putea, îşi spuse Ilarie cu gândul la consolă, să creez un virus nepericulos care să afecteze doar interfaţa calculatoarelor, un virus care să aibă un nume cu puternic impact! Ilarie nu mai făcuse niciodată asta, nu era un hacker, deşi capacităţile sale profesionale l-ar fi putut ajuta să fie cel mai bun, în reţea Ilarie era cunoscut ca un vânător de hackeri, fiind un bun cunoscător al strategiilor piraţilor informaţiei, dejucând de nenumărate ori planurile unora dintre cei mai cunoscuţi, cum fusese, de pildă, şi afacerea de la Guvernul României şi de la unele ministere unde Ilarie recunoscuse amestecul lui Quarc, unul dintre cei mai faimoşi hackeri din Europa

centrală şi de Est, purtaseră o lungă conversaţie în care Ilarie fusese tentat să intre în echipa lui Quarc, singura raţiune a existenţei lui Quarc fiind aceea de a-l surprinde şi distruge pe bill gates, îl momise pe Ilarie cu nişte parole de acces extrem de valoroase pe piaţa neagră a lumii virtuale, pagina Guvernului României fusese doar o joacă de copii! după cum îi explicase, Quarc nu făcuse decât să testeze nişte stimuli în lumea virtuală românească şi, fireşte, reuşise! *Order of innocence* /acesta trebuia să fie numele virusului, *subiectul* din mesajul primit în dimineaţa aceea! *Order of innocence*! *Yes. Aleajacta est*!

sa.

II

al zarurile au fost aruncate în cutia de table aşezată între cei doi mecanici responsabili de acceleratul copiilor! mecanicul şef Teoharie, cel mai vârstnic, şedea în stânga, fiind deocamdată atent la conducerea trenului, va ceda locul colegului mai tânăr, mai târziu, când se va însera, deşi de atâţia ani de când conducea trenuri pe acel traseu mecanicul Teoharie ajunsese să cunoască fiecare porţiune de drum ca pe propriul său trup, Şase patru! rosti cel mai tânăr, din dreapta, pe numele lui Achim Gheorghe, căruia toată lumea îi spunea Achim, Hm? făcu a întrebare mecanicul Teoharie care nu auzise cuvintele rostite de colegul lui, dacă poseda o vedere foarte bună nu acelaşi lucru s-ar putea spune despre urechi, auzul slăbindu-i cu timpul, lumea sunetelor ajungând să se îndepărteze de el cu repeziciunea cu care surzenia, boală profesională, începuse să avanseze, Şase patru! repetă celălalt, făcând cu dexteritate mutările, Mecanicul Teoharie luă la rândul lui zarurile în mână, mai aruncă o privire pe geamul larg din faţă, drum liber până la Braşov, suflă scurt în zarurile pe care le agita în pumnul drept, uşor desfăcut şi le făcu vânt pe tabla de joc, îmi trebuie un şase cinci, gândi el, dar cum trebuinţele mecanicului nu coincideau cu calculele aleatorii ale norocului îi ieşi un trei doi! nu era cine ştie ce, dar jocul părea să se relanseze, şi cum îţi spuneam, reluă Teoharie discuţia întreruptă, numai asta regret în viaţă, că n-am avut copii! O să ies la pensie şi nu ştiu ce am să fac toată ziua! Acum când mă duc acasă nu fac nimic alta decât mă uit pe geam, stăm la etajul patru, cred că tot de la tren mi se trage, toată ziulica mă uit pe geam la vecinii care vin şi pleacă, la clienţii care intră în magazinul alimentar de vizavi, la a &! & Siriţa-agu/

Florina Iliş chioşcul de ziare, nu mai cumpără astăzi nimeni

ziare, asta am observat! Doi doi! dubla asta era a lui Achim şi, după mutări, jocul se înclină din nou în favoarea celui mai tânăr, Mecanicul Teoharie nu pierduse însă şansa de a câştiga jocul de table început la Războieni, De ce nu ţi-ai luat un copil de suflet? îl întrebă Achim căutându-se după ţigări, Nu ştiu, poate n-am avut curajul! recunoscu într-un târziu mecanicul Teoharie şi zvârli de pereţii cutiei de table zarurile, Trei unu! ghinion! până celălalt îşi aprinse ţigara se întoarse spre aparatura simplă de bord, apoi aruncă o privire până departe pe geamul din faţa lui, ştiind că nu peste multă vreme urma o curbă cu o deschidere îngustă, pregăti manevrele pentru a o lua cât mai lin, A fost o dată când aş fi putut s-o fac, vorbi mecanicul Teoharie cu ochii pe geamul din faţa lui, Am şi simţit asta, dar nu ştiu ce m-a oprit! S-a întâmplat cu ceva timp în urmă, când staţionam într-o gară, poate în Predeal, nu-mi amintesc, şi am văzut de la geamul locomotivei mele, pe peron, un copil singur, abandonat, se uita la mine, am crezut mai întâi că se pierduse de părinţi, dar mi-a spus că nu avea părinţi şi nici casă, nu ştiu de ce, l-am luat sus în locomotivă, îmi fusese milă de el, i-am dat de mâncare şi am făcut împreună drumul până la Bucureşti, să tot fi avut şase ani, îl chema Calman, un nume mai ciudat, poate că era ţigan, deşi la piele era alb, în gară în Bucureşti l-am predat însă poliţiei! La dormitorul personalului n-am închis un ochi toată noaptea aceea, a doua zi de dimineaţă m-am dus să-l iau de la poliţişti, dar îl trimiseseră deja la Centrul de minori, m-am dus şi acolo să-l caut, dar copilul dispăruse, fugise, ăia nici nu apucaseră să-l înregistreze! Să ştii că mi-a părut rău după el, i-am povestit şi muierii mele! îmi intrase aşa în suflet, nu ştiu, Când l-am predat poliţiei am avut sentimentul că mi-aş fi abandonat sau vândut propriul copil, senzaţia asta m-a urmărit multă vreme! Dumnezeu ştie! Domnul îmi trimisese copilul acela şi eu nu l-am luat, sunt un păcătos! Aşa zice şi bătrâna mea, c-o să putrezesc în iad dacă nu mă duc la biserică, Aşa vorbesc muierile, îl linişti Achim, toată ziulica la biserică, că şi a mea, ştie calendarul pe de rost, când îi post, când îi sărbătoare, şi popă-n sus şi popă-n jos! N-ai ce le face! Cap de muiere, dacă te-ai lua după ele! îşi lăsă el neterminat gândul ca şi cum nu ar mai avea rost să continue, fiindcă orice om

Cruciada copiilor cu scaun la cap şi-ar putea da seama cam unde te-ar putea duce un cap de muiere proastă, adică la nimica toată sau poate şi mai rău, să-ţi iei lumea în cap! îmi trebuie o dublă! rosti Teoharie adâncit în gânduri şi, ca un zvon îndepărtat, auzi şuierul

locomotivei pe care-l trase Achim, după regulă, la intrarea în curbă, îmi trebuie o dublă! dar nu veni dubla, mecanicul nici nu apucase să vadă ce-i picase, deoarece cutia de table alunecă de pe pupitrul de comandă, rostogolindu-se, cei doi mecanici se dezechilibrară ca doi roboţi deconectaţi brusc de la sursa de energie, locomotiva începând să trepideze ascuţit din toate încheieturile metalice, frânând avântul impetuos al roţilor care veneau din urmă cu vagoanele, Cineva a tras semnalul! rosti mecanicul Achim.

Semnalul de alarmă îl trăsese Rareş, imediat după ce Sonia ajunsese în compartiment cu mesajul băieţilor dintr-a şasea, Acum! suna imperativ mesajul şi Rareş se urcă pe banchetă lăsându-se să atârne cu toată greutatea lui de maneta de deasupra uşii din compartiment, firicelul de sârmă care ţinea blocată maneta semnalului de alarmă plesni brusc, moment în care sistemul de blocare al roţilor se declanşa instantaneu, transmiţând fiorul ascuţit şi prelung pe toată întinderea şinelor ferate, făcându-le să vibreze de o muzică ale cărei sunete prea înalte stârni în copii ţipete similare, în tren se declanşa un vacarm de nedescris, rucsacuri, genţi, haine, pungi cu mâncare, sticle cu apă şi suc fuseseră surprinse haotic de noul vertij gravitaţional ce le atrăgea într-o stare de repaus pe care o întâlniră abia la capătul câtorva minute, atunci când vuietul roţilor de tren se stinse cu un ecou grav lăsând să năvălească în tren, pe toate ferestrele deschise, miresmele verii înaintate de afară şi târâitul muzical al greierilor, Starea aceea de repaus îi surprinsese atât pe profesori, cât şi pe elevi în cele mai neaşteptate poziţii, făcându-i pe cei dintâi să se scandalizeze de atingerile şi izbiturile nedorite cu vecinii de compartiment şi, pe cei din urmă, să se amuze cu o veselie ce părea să nu mai aibă sfârşit, cu toate că, atunci când trenul pornindu-se să scrâşnească din toate articulaţiile metalice lumea însăşi părea că se va prăbuşi într-o stare de dezmembrare completă, După restabilirea calmului, în tăcerea grăitoare a verii, cu trenul oprit în mijlocul unei naturi vag mioritice, pe care în mod normal trenul ar fi trebuit s-o traverseze în goană, în afara

& i-MBfet-fefes). y;

Florina Iliş câtorva oi din turma ce păştea pe pajiştea din vecinătatea căii ferate care, tulburate în beatitudinea prânzului vegetal, îşi întorseseră uimite capetele, nimic în liniştea imponderală a firii nu trăda presentimentul furtunii ce se va abate asupra întregii lumi, din

fericire, însă, oilor nu li se oferă posibilitatea să grăiască decât în balade, muţenia nepăsătoare cu care se întorseseră la păscut reprezentând o bună dovadă a acestei observaţii de bun-simţ! Primii

care-şi revenină din şocul momentului fură mecanicii de locomotivă precum şi, în compartimentul clasei a şasea, cei doi băieţi, pregătiţi de asalt, Calman şi Cazimir.

Profitând de hărmălaia haotică a copiilor şi de încercarea disperată a profesorilor de a restabili ordinea, Calman şi Cazimir se strecurară afară din compartiment, urmându-l pe Denis, care folosindu-se de puterea magică a tricoului cu rol de pelerină fermecată îi ajută, ignorând cu desăvârşire avertismentele profesorilor ca nimeni să nu se dea jos din tren, să coboare nevăzuţi, Dacă Cazimir şi Calman au devenit invizibili când au coborât din tren înseamnă, raţiona Denis, că de fapt n-a coborât nimeni din tren din moment ce n-au putut fi văzuţi și atunci nu s-a încălcat nici consemnul profesorilor! A mers! exclamă băiatul fericit, întorcându-se în compartiment sub aceeaşi protecţie invizibilă a tricoului său, între timp Cazimir şi Calman se apropiaseră nevăzuţi de locomotivă, şi când spunem nevăzuţi ne referim desigur la profesorii din tren şi la cei doi ceferişti care verificau de cealaltă parte a trenului roţile, fiindcă dacă pietrele din terasamentul căii ferate ar putea vorbi, cu siguranţă că ar avea multe de spus despre felul în care cei doi băieţi înaintau precauţi înspre locomotivă, de asemenea, iarba crescută pe marginea căii ferate până la graniţa minerală cu pietrele ar putea mărturisi despre felul extrem de prudent, dar ferm în care Cazimir, crezându-se soldat de elită în trupele speciale şi Calman crezându-se nimic, cel mult crezându-se Calman, se apropiau de locomotivă, apoi, în momentul în care urcară, frunzele subţiri din plopul tânăr ale cărui rubedenii vegetale nu erau de găsit în apropierea căii ferate şi care ajunsese în acel loc prin cine ştie ce minune săvârşită de vânt se porniră să freamăte mişcate de acelaşi vânt miraculos sau poate doar de aerul care, dându-se imperceptibil la o parte din calea băieţilor care se strecurau în locomotivă, se vălurea

Cruciada copiilor invizibil până în frunzele lui, dar ca şi cum freamătul din frunzele de plop ar fi exprimat în limba vegetală mesaje misterioase către înaltul cerului un stol de sturzi cântători se ridicară în văzduh, rotindu-se de câteva ori deasupra locomotivei cu intenţia

clară de a-i urmări pe cei doi copii, altfel ce explicaţie ai putea să dai unui stol de sturzi făcând spirale aeriene deasupra unui tren staţionat brusc într-un ţinut care aparţine numai ierbii şi sălbăticiei, la fel de inexplicabilă fiind şi prezenţa foşnitoare a unui plop însingurat vorbind în limba sturzilor, Nepăsători la misterele lumii, Calman şi Cazimir își găsiră un loc potrivit ca să se ascundă fiind convinși că, dacă ar fi fost găsiţi acolo înainte de pornirea trenului, ceferiştii i-ar trimite fără vorbă prea multă în compartimente unde îi aştepta, în special pe Cazimir, rostirea unei grave sentinţe.

Cu toate că mecanicul Achim şi însoţitorii de tren descoperiseră compartimentul de unde se trăsese semnalul de alarmă, figura inocentă a lui Rareş, Ne-am jucat, n-am ştiut ce se întâmplă, n-am vrut să trag semnalul, vă rog să mă scuzaţi! precum şi mutrişoarele nevinovate şi neştiutoare ale colegilor lui de compartiment, dar, mai presus de toate, cuvântul învăţătoarei lor, domnişoara, trecută demult de vârsta dintâi a domnişoarelor, dar, încă, domnişoară, Minodora Serghie, Sigur a fost o întâmplare! S-au jucat, să-i iertăm! toate acestea, deşi ar fi fost momentul când conspiraţia copiilor ar fi putut să fie dezvăluită şi să fie oprită la timp, avură darul să înlăture orice suspiciune la adresa copiilor şi, mai ales, să piardă din vedere existenţa unui plan secret de cucerire a trenului, alegerea lui Rareş şi a clasei lui de puşti dintr-a patra nu fusese deloc întâmplătoare, băieţii dintr-a şasea mizaseră pe credulitatea celor mari, nimeni nu-i va acuza pe nişte copii dintr-a patra că au tras în mod deliberat semnalul de alarmă şi apoi Rareş îi era devotat lui Cazimir trup şi suflet, vara pescuiau împreună în apele Izei, Cazimir îl învăţase pe Rareş tot ceea ce acesta ştia despre pescuit, iar în logica infailibilă a codurilor de prietenie copilăreşti trădarea nu-şi are locul! Bine! rosti mecanicul Achim convins, nu atât de inocenţa copiilor, cei doi draci de băieţi pe care-i avea el însuşi acasă îl convinseseră demult că fărădelegile care le treceau acelora prin minte nu puteau fi ţinute la respect doar de cureaua de piele groasă, ci de zâmbetul învăţătoarei lor, dezarmant, ascunzând

Florina Iliş

Cruciada copiilor jurăminte false ale unei oglinzi care, ca să nu se pună râu cu domnişoara şi să sfârşească în cioburi, îi întorcea acelaşi zâmbet virginal de la douăzeci de ani, dar mecanicul Achim nu ştia nimic despre viaţa personală a învăţătoarei, îi văzu doar zâmbetul

înmiresmat şi se înmuie, La urma urmei era învăţătoarea lor! şi venise momentul să se întoarcă în locomotivă ca să pună cât mai repede trenul în mişcare.

Când trenul s-a urnit din loc, zburătăcind cu scrâşnetul roţilor curiozitatea aeriană a sturzilor şi făcând prin curentul de aer produs de deplasarea vagoanelor să freamăte în valuri verzi frunzele de solitarului plop, Octavian, care, pregătindu-şi misiunea de blocare a uşilor de la compartimentele profesorilor, îşi formă o mică echipă, compusă din Şerban, un văr de-al lui de la Şcoala Generală Nr. 16, pe îndrăzneala şi curajul căruia putea conta, precum şi din Denis, care, fiind cel mai bun ucenic român al lui Harry Potter dovedise deja că puterile sale magice erau indispensabile cauzei copiilor, Cei trei băieţi se pregătiră de asaltul uşilor, fixându-şi ceasurile, le rămăseseră la dispoziţie 28 de minute până când trenul va fi cucerit, Uşurinţa cu care blocară cele trei compartimente de profesori din vagonul în care se aflau le dădu un avânt năucitor şi-i umplu de bucurie, o bucurie pe care nu ar avea cum s-o înţeleagă decât băieţii de vârsta lor şi care s-ar traduce în cuvinte închipuindu-se mental o vârstă interioară în care freamătul participării la o acţiune primejdioasă precum şi devoţiunea totală într-o misiune încredinţată reprezentau mai mult decât o identificare pasivă cu eroii de film preferaţi, Ceea ce regreta, amarnic, Denis, era fireşte absenţa din manualul vrăjitorului a unei formule magice care să blocheze uşile printr-o simplă comandă, în absenţa acestei formule băieţii trebuiră să se descurce prin forţele proprii, bucurându-se, atunci când a fost cazul, şi de sprijinul copiilor din tren, în ultimul vagon, de pildă, uşa compartimentului în care se aflau profesorii de la Şcoala Generală Nr. 16 era deschisă, şi atunci un băiat din acea şcoală, Tudor, prieten cu Şerban, se oferi să intre sub un pretext oarecare în compartimentul cu pricina, şi apoi, ieşind, să închidă, ca din întâmplare, uşa, permiţându-i lui Octavian s-o blocheze, pe Tudor, băiatul care îi sprijinise în misiune, îl declarară omul lor de legătură cu Generală 16, acesta acceptând să intre în noul ordin al copiilor.

Trebuia să fie pe fază! şi atunci când se vor flutura pe geamul de la primul vagon şi, simultan, pe geamul de la locomotivă, steagurile improvizate ale victoriei se va şti că trenul era al lor.

Pentru Cazimir şi Calman se ivi însă o problemă pe care nu o prevăzuseră, cum singurele geamuri din locomotivă se găseau în

dreptul celor doi mecanici, din locul în care se ascunseseră cei doi băieţi nu ar putea să vadă semnalul din tren, de aceea hotărâră muţeşte, prin semne, că era necesar ca unul dintre ei să ajungă la geam chiar dacă asta ar fi însemnat deconspirarea prezenţei lor acolo, această misiune şi-o asumă Cazimir a cărui înfăţişare exterioară şi, mai ales, expresie a chipului, aveau un ceva atât de fermecător încât comparaţia cu locuitorii angelici ai aerului nu ar putea părea deloc deplasată, dimpotrivă, dacă serafimii n-ar avea binecuvântarea imponderabilităţii şi darul privirii în suflete, l-ar confunda ei înşişi pe Cazimir cu unul dintre rubedeniile lor eoliene, nu trebuie să se înţeleagă însă că băiatul ar avea un suflet hain, dimpotrivă, era cel mai iubit dintre băieţii din clasă doar că avea o înclinaţie cu totul specială în a explora marginile lucrurilor pe care adulţii le interzic în mod expres şi repetat copiilor, Ce adult ar aproba cucerirea de către Cazimir a unui tren când el ar fi trebuit să fie încă în arestul preventiv declarat de cadrele didactice de la Şcoala Generală Nr. 10?! Cazimir ieşi sigur pe el din ascunzătoare apropiindu-se tiptil de mecanici, Bună ziua! salută frumos, arborând cel mai luminos zâmbet de care era în stare, cei doi mecanici de tren încremenind uluiţi, Poate nici dacă le-ar fi apărut înainte Micul Prinţ sau chiar Harry Potter, în persoană, n-ar fi fost mai contrariaţi de prezenţa acestora decât de întruparea inexplicabilă şi vie a unui zâmbet într-un copil, De altfel, este cunoscut faptul că, uneori, omul acceptă mai uşor miraculosul decât ar fi dispus să accepte o situaţie reală care să se manifeste prin expresii de natură miraculoasă, Apariţia Micului Prinţ sau a lui Harry Potter, despre existenţa cărora cei doi mecanici de locomotivă nu dispuneau de nicio informaţie, ar fi fost totuşi mai uşor de înţeles pentru judecata lor predispusă înspre acceptarea lucrurilor care nu necesitau exerciţii complexe de logică, pe când lucrurile care, ca şi prezenţa inexplicabilă în locomotivă a unui copil îmbrăcat în echipament de fotbalist, care, pe deasupra, mai vorbea şi o limbă pământească.

Florina Iliş

Cruciada copiilor limba română, ar impune gândirii un efort costisitor şi inutil de neuroni! Băiatul îi salută frumos, spunându-le simplu, Bună ziua! Ca să se asigure de realitatea neobişnuitei apariţii mecanicul Achim vorbi primul, Ce cauţi aici? rostind cu un glas care se voia aspru, dar Cazimir, ca şi cum întâmplarea fantastică şi de netăgăduit care l-a făcut să apară acolo ar fi fost cel mai firesc lucru din

lume răspunse, Eu sunt Cazimir! Am venit să văd locomotiva! O să mă fac mecanic de locomotivă când o să fiu mare! le declară cu seriozitate celor doi mecanici care zâmbiră, înmuindu-se ca vrăjiţi de surâsul plin de candoare al lui Cazimir, Bine! şi mecanicul Teoharie îi permise lui Cazimir să urce lângă geamul deschis pe care copilul îşi scoase braţul fluturându-l ca pe un steag al biruinţei, apoi văzu prin oglinda mare, retrovizoare, fâlfâind în aer semnalele copiilor din tren, batiste, tricouri, baticuri, braţe, tot ceea ce se putea transforma într-un fel de drapel flutura pe geamurile vagoanelor, copiii îl anunţau pe el, pe Cazimir, că trenul era al lor, Trenul e al nostru! şopti el, apoi strigă Ura! Cei doi mecanici crezură că băiatul îşi exprima bucuria personală de a fi în locomotivă, bucurie care, într-un fel miraculos îi cuprinse şi pe ei, picurându-le în suflet arome dulci şi ameţitoare de ambrozie, mecanicul Teoharie era fericit, fericit că în loc de un copil aşa cum îşi dorise, Dumnezeu îi trimisese doi, între timp se apropiase şi Calman conferind prin forţa iterativă a miracolului care se manifestase în spaţiul strâmt din locomotivă un ceva unic şi copleşitor, se părea că mecanicul Teoharie era martorul unui miracol pe care nu-l trăise niciodată, dar despre existenţa căruia, muierea lui posedând cunoştinţe complexe în problema miracolelor, îl prevenise vorbindu-i despre lumina care răsărea pe icoana cu chipul Maicii Domnului din faţa altarului Bisericii Mântuirii, mecanicul nu crezuse niciodată în basmele femeii, dar iată cum îi fusese dat să vadă cu ochii lui o lumină a cărei sursă nu putea fi precizata cu exactitate şi care invada locomotiva cu splendori aurii, mecanicul Achim, ca şi cum o putere stranie i-ar fi desprins mintea din veşmintele calde ale trupului şi i-ar fi tăiat orice legătură cu propria lui judecată nu era în stare să articuleze niciun gând, de parcă s-ar fi aflat sub efectul unei damigene de vin pe care putea să se jure că n-o băuse şi cu umbra unor reflexe condiţionate care îi mai jucau palid în simţuri realiză ca prin ceaţă că ar trebui să fie atent la drum fiindcă Teoharie, vrăjit de apariţia celor doi copii, uitase cu totul de manevre, şi de ce, se întreba Achim, copiii spuneau întruna că trenul era al lor?! se jucau cu siguranţă! Calman îl recunoscuse pe mecanicul Teoharie, îşi amintea şi numele lui, doar îi fusese tată timp de trei ore, cum ar fi putut să-l uite?! într-un fel Calman fu bucuros că se întâmplase să-l întâlnească tocmai pe cel care-i trădase cel mai adânc dintre toţi oamenii mari credinţa într-un posibil tată, Treaba era ca şi rezolvată! Trenul e al nostru! rosti cu glas

tare privindu-l drept în ochi pe mecanicul Teoharie vrând parcă să-şi croiască din privirea aspră a acestuia un drum neted până în sufletul lui, Trenul e al nostru! şi în acel moment răsună pe mobilul din buzunarul larg al pantalonilor lui Calman bip-ul aşteptat al lui Bogdan, Acum trenul e al nostru! Trebuie ca ei să devină conştienţi, și prin *ei*, doamna Constantinescu îi desemna pe elevi, trebuie să fie conştienţi că aici în tren, în şcoală sau în tabără, profesorii reprezintă autoritatea! comisia de disciplină ad-hoc, comisie prezidată de doamna Constantinescu, fixase termenul de ispășire a pedepsei pentru cei patru elevi din clasa a șasea, stabilindu-se, cu toate protestele dirigintei lor, ca elevii să rămână închişi în dormitor prima zi de tabără, doamna Constantinescu propuse două zile, dar până la urmă după dezbateri aprinse, se ajunse la pedeapsa minimă de o zi, domnişoara Ileana va avea obligaţia să-i supravegheze în ziua de pedeapsă, Asta înseamnă, mâine! în seara aceea vor ajunge la Năvodari, se vor caza, iar mâine dimineaţă, după micul dejun, cei patru elevi, Cazimir, Bogdan, Octavian şi Râul vor rămâne la vilă, cât despre Tiberiu, profesoara de română îşi asumă în întregime sarcina de recuperare a acestuia, Se mai stabili ca până la ajungerea în tabără cei patru elevi să fie urmăriţi cu atenţie, Nu trebuie să se creadă că dacă suntem în vacanţă elevii pot să-şi facă de cap, considera doamna Constantinescu! în vacanţă lucrurile pot ieşi foarte uşor de sub control, e în aer un abur de libertate care-i ameţeşte pe copii! Eu una văd în manifestarea necontrolată a libertăţii primul pas înspre dezordine! Vedeţi ce se întâmplă şi în societatea românească! îşi îndreptă profesoara de română interesul înspre problema libertăţii în societate, din acel moment discuţia generalizându-se asupra raportului poporului român, încă imatur.

Florina Iliş

Cruciada copiilor din punct de vedere biologic, cu libertatea, greşit înţeleasă! Libertatea presupune mai întâi îndatoriri, consideră cu un aer foarte competent doamna Domide, în realitate profesoara de istorie nu făcea decât să reproducă cuvintele domnului conferenţiar doctor Ioan Domide, Anii de comunism ne-au făcut să uităm cu totul ce înseamnă libertatea, afirmă doamna Domide, patruzeci de ani am trăit în întuneric şi când în ’89 am ieşit la lumină, lumina prea puternică ne-a orbit, încă nu ne-am adaptat simţul văzului pentru lumină! Profesorul de religie Andrei crede într-o singură libertate, libertatea

religioasă, singura care a supravieţuit în mod individual în comunism, Dacă conştiinţa politică şi cea socială au abdicat în faţa terorii numai credinţa s-a păstrat vie în sufletul oamenilor! și vorbind astfel profesorul Andrei o privi pe domnişoara Ileana, încercând să surprindă în expresia ei efectele cuvintelor sale, dar domnişoara Ileana părea extrem de preocupată de felul în care se derula pe geamul murdar al compartimentului friza monotonă a naturii, trădând în priviri o concentrare a cărei cauză ar putea avea un ordin mult mai înalt, de natură abstractă, cum ar fi, de pildă, rezolvarea în minte a unei probleme de algebră sau interesul profund și geometric pentru numărul plopilor înşiruiţi pe şoseaua naţională lunecând de-o vreme în paralel cu calea ferată, fie că rezolva o problemă de algebră, fie că număra plopii de pe şosea sau asculta doar zvonul răsunător al verii dominat de ţârâitul greierilor, era limpede că pe profesoara de matematică n-o interesau discuţiile care se purtau în jurul ei, doamna Constantinescu profitând de neatenţia profesorului de religie i-o tăie scurt, iritată, simţind ca şi cum cineva ar fi aruncat asupra ei o găleată cu gândaci, Lasă, dom'le, că ştim noi cum e cu preoţimea şi cu gradele lor la securitate, i-au lins în cur pe comuniști! Omul mergea să se spovedească şi popa fuga să informeze securistul, nu-mi veni cu de-asta, cu libertatea religioasă! Am stat cu toţii în căcat, asta e clar! Libertatea religioasă e un mare rahat! auzind-o profesorul Andrei se sufoca de indignare, iar disperarea lui creştea pe măsură ce realiza că se găsea singur şi neputincios în faţa duşmanului necredinţei, Ajută-mă, Doamne! Armand Pelaghia, profesorul de sport, nu se gândea decât cum să ajungă la uşă şi s-o deschidă, să se facă puţin curent, se sufoca de căldură simţindu-şi tricoul albastru lacoste ud pe spate, Atunci, domnişoara Ileana se ridică brusc, fie pentru că între timp găsise rezolvarea problemei de algebră sau chiar izbutise să clarifice situaţia numerică a plopilor de pe marginea şoselei naţionale, Celor din compartiment nu le făcu însă cunoscute soluţiile problemelor care o preocupaseră, anunţându-i doar că se duce să le spună elevilor ce se decisese pentru ei, Chiar dacă sunt doar nişte copii au dreptul să afle, e dreptul lor! repetă ea emoţionată, Doamna Constantinescu zâmbi îngăduitoare, Du-te, Ileana, dragă! ai dreptate! Armand Pelaghia profită de moment şi fiind mai aproape de uşă dădus o deschidă, dar nu mică îi fu mirarea când întâmpină din partea uşii rezistenţă, sub privirile profesoarelor de la Şcoala Generală Nr. 10 şi a

profesorului de religie Andrei, Armand Pelaghia prinse puternic cu amândouă mâinile de mâner, dar uşa nu cedă! transpirase din cauza efortului, sângele îi umflase venele de pe antebraţe şi i se ridică în obraji, dar uşa nu dădu niciun semn că s-ar deschide, doamna Constantinescu îl împinse la o parte pe profesorul de sport încercându-şi şi ea forţele, dar uşa nu cedă nici argumentelor profesoarei de română, Ei, poftim! făcu, după ce trăsese fără succes de uşă, numai dracii ăştia de elevi sunt de vină, dar domnişoara Ileana refuza să creadă, S-o fi blocat! Cum, singură?! atunci doamna Constantinescu începu să bată în geam, dar pe holul pustiu al trenului nu era nimeni.

Nu se găsea nimeni pe culoarul vagonului deoarece copiii, după ce primiseră vestea cuceririi trenului, se înghesuiseră cu toţii la geamurile din compartimente fiind ocupaţi cu prezentarea onorului cuceritorilor din locomotivă, în semn de flamuri, fluturau baticuri, batiste, şepci sau doar făceau cu mâna, exprimându-şi bucuria prin steagurile improvizate de la ferestre şi transmiţând-o mai departe, bălăriilor prăfuite de pe marginea căii ferate, trezindu-le din moleşeala căldurii de vară, maşinilor care rulau pe şoseaua naţională, stârnind în şoferi tentaţia de a apăsa pedala de acceleraţie din dorinţa de a păstra ritmul de viteză cu trenul înaripat, caselor răzleţite în vecinătatea căii ferate, stâlpilor de beton şi, mai ales, copiilor care se jucau afară sau păşteau vitele, ademenindu-i să alerge o vreme în goana trenului, păsărilor care se roteau în văzduh, întrerupându-le cercetările asupra condiţiilor de zbor în raport cu curenţii de aer, cerului albastru acoperit din loc în loc cu pufuri

I%

*; iis ««-*i» «sii kukm e – 4.

Florina Iliş albe de nori şi, mai departe, centurii foşnitoare a sateliţilor de telecomunicaţii sau chiar locuitorilor altor planete care din întâmplare vor fi privind cu interes înspre Pământ, Bucuria molipsitoare a cuceririi trenului îi cuprinsese pe copii ca o vrajă, trăind-o ca şi cum dintr-odată s-ar fi deschis poarta unei lumi fermecate primindu-i înăuntru şi îmbiindu-i cu minunăţii la care visaseră adeseori, dar pe care nu putuseră niciodată să le obţină în realitate, era ca şi cum o pulbere magică şi strălucitoare s-ar fi lăsat peste creştetele lor şi, deşi nu înţelegeau prea bine ce însemna cucerirea trenului, se lăsaseră cuprinşi de sentimentul uluitor că ceva

neobişnuit, dar firesc, în acelaşi timp, li se întâmplă, Tuturor li se părea absolut normal ca ei, copiii, să aibă un tren al lor, doar era vacanţă! simţind înfioraţi de încântare cum jocurile copilăriei prindeau viaţă destrămând realitatea apăsătoare a lumii oamenilor mari, iar fragmentele disparate ale acesteia proiectându-le la o depărtare pentru acoperirea căreia încă nu se inventaseră mijloace de locomoţie, Era ca şi cum dintr-odată personajele preferate din cărţi sau din filme s-ar fi aflat printre copii şi le-ar fi adresat cuvântul, invitându-i în împărăţiile fantastice din care proveneau! Şi totuşi, în ciuda intensităţii cu care trăiau bucuria cuceririi trenului, copiii nu îndrăzneau să iasă încă pe hol, ştiind că profesorii fuseseră închişi în compartimente şi că aceştia ar fi putut să-i vadă prin uşă, teroarea respectuoasă de tot ceea ce reprezentau ei, ordine, pedepse, calificative sau note la purtare, într-un cuvânt lumea adultă din care, de parcă n-ar fi fost de ajuns, mai făceau parte şi părinţii, funcţiona cu precizia unui arc de ceas bine întors, dar care, în delirul ameţitor care-i cuprinsese pe copii, îşi diminuase mult influenţa auditivă, în compartimente se dezlănţuise sărbătoarea, Era minunat! *Cool* /Beton! Vacanţă! fără părinţi, fără şcoală, fără supravegherea profesorilor! Şi, mai presus de orice, cuceriseră un tren a cărui destinaţie era lumea copiilor! Acei elevi în care se dezvoltase mai de timpuriu simţul datoriei sau care aveau deja vârsta când graniţele dintre bine şi rău dobândeau o tot mai vizibilă concreteţe nu rezistaseră prea mult euforiei generale, la urma urmei, nu înaintaseră atât de mult pe calea maturizării încât să nu le fie cu putinţă să dea, spre bucuria lor, câţiva paşi înapoi spre copilărie! Era, în special, cazul elevilor dintr-a opta care se convinseseră că participau la

Cruciada copiilor jocul minunat de-a totul e permis în vacanţă, reprezentând, în mod inconştient pentru ei, un ultim cântec de sirenă al copilăriei! Tiberiu, cu băieţii din clasa lui, se simţeau însă profund afectaţi în demnitatea lor eroică de faptul că în acţiunea de cucerire a trenului nu avuseseră rolul principal, trăind sentimentul neplăcut că cineva le furase victoria şi, conspirativ, pregăteau un asalt asupra trenului, angajându-se să lupte până la ultimul om ca să preia comanda din mâna celor dintr-a şasea! Tiberiu propuse să caute aliaţi, eventual printre cei dintr-a opta, cărora le cunoştea bine gaşca, Să înceapă adevăratul război! *Yes f* erau uralele răzvrătiţilor, niciunul dintre cei care i se alăturase lui Tiberiu nu putea vedea cu ochi buni

popularitatea dobândită de cei dintr-a şasea ale căror nume erau pe buzele tuturor şi, mai ales, ale fetelor, încântate şi excitate de isprava puştilor, printre ele şi Raisa, de care îi plăcea lui Tiberiu, Raisa, frumuseţea şcolii! Naşpa, asta era prea de tot!

Asta e prea de tot! acestea erau cuvintele doamnei Constantinescu a cărei înverşunare împotriva uşii compartimentului nu produsese niciun rezultat concret în afara faptului că eliberase prin toţi porii pielii ei valuri minuscule de transpiraţie, iritând-o, lovi apoi cu putere în uşă fără ca nimeni de dincolo să-i răspundă, profesoara de română fiind ferm convinsă că numai băieţii dintr-a şasea erau în stare de o asemenea ispravă, Dar va avea ea ac de cojocul lor! Vor război? Ei bine, consemnul de o zi la vilă se ridică, Vor sta toată vacanţa în dormitor! Pe măsură ce indignarea profesorilor de la Şcoala Generală Nr. 10 creştea, din dreapta şi din stânga compartimentului acestora, se intensifica vacarmul vesel al copiilor, Elevii, vorbi cu ură abia potolită doamna Constantinescu, îşi fac de cap, derbedeii! Profesorii de la Şcoala Generală Nr. 10 erau pur şi simplu consternaţi, doamna Domide era de părere că ar trebui totuşi să aştepte cu calm până la oprirea trenului în prima staţie, Nu mai era mult, cu siguranţă! Apropiindu-se de fereastră, Armand Pelaghia încercă să-şi dea seama unde ajunseseră, Urmează Braşovul, anunţă el bucuros, în cel mult zece minute! Acolo avem o oprire şi pe peron se găseşte întotdeauna cineva de la CFR, îi vom cere să vină să ne deblocheze! Aceste asigurări ale profesorului de sport avură darul de a detensiona puţin atmosfera, la urma urmei era vacanţă, poate copiii făcuseră şi ei o glumă! Să privim lucrurile pozitiv! sugeră

Florina Iliş

Cruciada copiilor profesorul de sport a cărui constituţie fizică armonioasă şi al cărui tonus vital demonstrau sugestiv efectele benefice ale unei gândiri pozitive, căutând însă în buzunarele şortului după telefonul nokia, la început amuzat, apoi cu tot mai intensă nelinişte, filosofia gândirii pozitive se dezintegra în particule invizibile, făcând loc unei prăbuşiri furioase abia reţinute, mobilul îi dispăruse! Poate îl lăsase în compartiment, îi sugeră doamna Constantinescu, Nu se poate! nu se despărţea niciodată de celularul a cărui prezenţă fie în buzunare, fie atârnat de gât în timpul antrenamentelor de la club îi conferise telefonului caracterul protetic al unui organ anatomic, suplimentar, care numai datorită caracteristicilor sale tehnologice nu

făcea parte efectivă din corpul profesorului de sport, constituindu-se însă ca un fel de prelungire firească şi exterioară a simţurilor cu care celularul nokia învăţase foarte bine să se armonizeze! Eu zic să ne calmăm, fu de părere doamna Stelian, oricum nu rezolvăm nimic, suntem în vacanţă şi n-ar trebui să le punem chiar aşa la suflet! Poate aţi lăsat telefonul în compartiment, domnule Pelaghia! Nu cred! Vedeţi, făcu doamna Constantinescu năduşind de căldură, copiii ăştia ţi se urcă în cap, astăzi ne blochează uşa de la compartiment, mâine cine ştie ce vor mai face, vor răsturna trenul, vor da foc la tabără! Şi tu, se întoarse înţepată înspre doamna Stelian, spui să nu punem la suflet!? Eu zic să fim mai atenţi cu ei, să nu-i scăpăm de sub control, altfel ne vor controla ei pe noi! Domnişoara Ileana nu ştia ce să mai creadă, dacă într-adevăr isprava cu blocarea uşii era a celor din clasa ei nu va putea să-i ierte, dacă o obligau ştia şi ea să fie o dirigintă naşpa! Venindu-i tot mai greu să respire în spaţiul strâmt şi sufocant al compartimentului, încercă să se desprindă de tensiunea care plutea ca un nor apăsător în compartiment, mutându-şi gândurile în altă parte, concentrându-se, de pildă, asupra firelor de păr de pe picioarele lui Armand Pelaghia care intraseră, din cauza iritării mute a acestuia, într-o vibraţie abia vizibilă, legănându-se pe muşchii lui bine întinşi ca iarba pe un câmp abia suflat de vânt, legănarea asta îi coborî undeva între coapse înfiorând-o, nu era îndrăgostită de el, dar prezenţa lui îi provoca o plăcere pură, inexplicabilă, stârnindu-i gânduri frivole, Armand Pelaghia era extrem de iritat de boabele de sudoare care se prelingeau lascive pe sub tricoul lui albastru, nu suporta să fie transpirat, făcea duş ori de câte ori avea ocazia, la clubul particular de fotbal unde funcţiona ca antrenor existau duşuri la care apela ori de câte ori îşi încheia antrenamentele cu grupele pe care le coordona, dând astfel un exemplu de curăţenie corporală băieţilor care-l urmau fără excepţie la duşuri, dar al căror interes pentru apă şi săpun era neglijabil în raport cu fascinaţia pe care trupul de zeu al antrenorului lor înfăşurat în jurul coapselor cu un prosop alb-albastru arena îl exercita asupra imaginaţiei erotice somnolente a băieţilor ale căror vise de david beckham, bi-l gates, van damme sau Terminator se contextualizau în înfăţişarea fizică a profesorului de sport, domnişoara Ileana nu putea să creadă aceste zvonuri despre Armand Pelaghia, că intra la duşuri gol împreună cu băieţii, că un băiat fusese retras de la club fiindcă nu împărtăşise aceste idealuri corporale ale antrenorului, cel puţin băieţii

din clasa ei îl adorau ca pe un zeu! Pe profesorul de religie Andrei nu-l preocupa defel transpiraţia, absolventul Facultăţii de Teologie avea oroare de tot cea ce însemna exhibarea goliciunii trupeşti precum şi a măruntelor manifestări fiziologice ale trupului uman, de altfel cultura fizică nu făcea parte din aspiraţiile de viaţă ale profesorului de religie care se încadrau într-un plan net superior, spiritual, pentru a ne face o idee sumară despre natura acestor aspiraţii să dezvăluim doar faptul că profesorul de religie era îndrăgostit de domnişoara Ileana, dar că felul ideal în care concepea dragostea, nemărturisită încă, precum şi închipuirea de puritate a imaginii de femeie pe care i-o evoca domnişoara Ileana constituiau pentru profesorul de religie expresia sublimă a vectorului spiritual cu care-şi utilase sufletul în aspiraţiile sale spre înalt, aspiraţii a căror ordine cronologică de împlinire ar fi următoarea, cucerirea domnişoarei Ileana, ceremonia căsătoriei, ungerea ca preot, ceea ce n-ar fi posibil în absenţa unei soţii, dobândirea propriei biserici, pentru împlinirea acestor înalte aspiraţii nu era nevoie ca profesorul de religie să-şi încordeze toţi muşchii, ca animalul ăsta fermecător de Pelaghia! el îşi va pune la bătaie nu fibrele de muşchi ai braţelor şi ai pieptului, ci muşchii de neuroni ai minţii, cu siguranţă mult mai bine dezvoltaţi şi mai atletici decât cei ai profesorului de sport, iar pentru întreţinerea elasticităţii acestora nu era nevoie să asude, ce oroare! la sala de forţă! simţise fronda domnişoarei Ileana faţă

 de profesoarele mai în vârstă, faţă de doamna Constantinescu, în special, de aceea îşi spuse că cea mai bună strategie de cucerire a profesoarei de matematică ar fi să o susţină şi să fie de partea ei în conflictul mut de generaţii, era singurul, Andrei, cel care ar putea s-o apere şi s-o protejeze de răul lumii?! El era alesul!

Cazimir era alesul băieţilor şi, deopotrivă, al fetelor, numele lui era atât pe buzele celor care-l cunoşteau de la Şcoala Generală Nr. 10 cât şi a celorlalţi copii din tren care nu-l ştiau în mod direct, dar care aflaseră despre el amănunte a căror bogăţie fictivă proiectase imaginea lui Cazimir în galeria personajelor inventate de închipuirile infailibile ale copilăriei, şi cum să nu fie admirat, după criterii exclusiv copilăreşti, cel care reuşise să cucerească un tren şi să-l conducă cu toată viteza spre o lume în care fanteziile căpătaseră deja în mintea copiilor o distanţă apreciabilă faţă de realitate, dobândind în faţa

acesteia, dată fiind vârsta protagoniştilor, un avantaj firesc şi greu de recuperat! Calman consimţise să rămână pentru moment în umbră, îşi dorea foarte mult să câştige încrederea copiilor şi, mai ales, a lui Cazimir căruia îi lăsase plăcerea conducerii trenului, dar în închipuirea lui, Calman se vedea pe sine intrând în Bucureşti, conducând o locomotivă până în inima capitalei, imaginându-şi inimaginabilul, roţile de fier traversând oraşul, despicând asfaltul, tăind brazde în trotuare, plutind peste spaţiile verzi, strecurându-se printre blocurile înalte, imaginându-şi de-o parte şi de alta a trenului cum copiii din canale, aurolacii, toţi cei fără adăpost îl aclamau şi-l proclamau şeful lor, înaintând cu trenul până în faţa Parlamentului României, cerând mâncare, bani şi locuinţe, apoi fiecăruia după fantezie, privilegii, ţigări, femei, schiuri, excursii în străinătate, celular cu cameră digitală, aşa cum văzuse la Olandez! îl va întrece şi pe Baronu, niciun mahăr nu va fi mai mare decât Calman pentru că nimeni nu mai cucerise vreodată un tren! O să vezi! îşi spuse cu îndârjire calmă şi se întoarse victorios spre Cazimir zâmbindu-i, Micul david beckham abia îşi încăpea în piele de fericire, chipul lui radia o lumină pe care orice mişcare a capului bălai o împrăştia în scânteieri de pulbere aurie, era fericit fiindcă, ajutat de mecanicul Teoharie, conducea trenul! Cazimir uitase cu desăvârşire de Calman care ceva mai în spate supraveghea atent mişcările ceferiştilor, Trebuia să fie o joacă! îşi spunea mecanicul

Achim, crezând în sinea lui că joaca va înceta la intrarea în Braşov când îi va trimite pe împieliţaţii ăştia la locurile lor! în Braşovul, de care-i mai despărţeau doar câteva minute, considera mecanicul Achim, lucrurile vor reintra pe făgaşul lor normal şi trenul se va adapta graficului din foaia de parcurs, Rutina monotonă pe care o trăise în locomotivă alături de Teoharie şi de jocul de table fusese spartă de apariţia celor doi copii, apariţie faţă de care mecanicul Gneorghe Achim trăia un sentiment ciudat şi greu de explicat, i se părea că undeva pe drum un macaz invizibil şi neştiut deviase imperceptibil traiectoria trenului într-o direcţie pe care toate cunoştinţele sale de conductor de locomotivă o indicau ca fiind cea bună, cea mai concludentă dovadă în acest sens exprimându-se în realitatea primelor blocuri care se zăreau în depărtarea imediată, confirmând apropierea de Braşov, dar care, totuşi, într-un mod inexplicabil, odată cu venirea copiilor, se înscrisese pe un traseu lipsit de orice repere reale, Mecanicul Teoharie nu-şi făcea griji din cauza direcţiei, în toată viaţa

lui de ceferist nu condusese trenul cu mai mare plăcere ca în clipa aceea, părându-i-se că dintr-odată trenul s-ar fi umplut de îngeri, iar miracolul pe care fiinţele eoliene îl înfăptuiseră, absorbirea grelelor poveri pe care le avea în suflet, nu purta decât un singur nume, fericirea! în clipa aceea o înţelegea bine pe femeia lui care îi mărturisise întotdeauna cum simţea că în biserică pierdea toată povara generoaselor kilograme cu care fusese dăruită de către natură, devenind uşoară ca fulgul, uşurătatea aceea îi fusese dată şi lui şi n-ar fi deloc de mirare pentru Teoharie dacă trenul s-ar ridica încet de pe şine, înălţându-se în aer, Aşa trebuia să fie! în tot acel răstimp, Calman se pregătea pentru momentul cel mare, nu-şi făcea nicio grijă din partea mecanicului mai vârstnic, ştia că în starea de beţie pe care prezenţa fermecată a lui Cazimir i-o provocase nu va întâmpina din partea lui nicio rezistenţă, însă celălalt mecanic părea să se deştepte încet la realitate, ca şi cum aburii beţiei se risipeau treptat din mintea lui, trezindu-l, Calman înţelegând după stăpânirea cu care mânuia maneta schimbătoare de viteză că va fi nevoie de o încurajare convingătoare ca să-l silească să-i dea ascultare, Braşovul! anunţă mecanicul Achim şi făcu ca trenul să şuiere cu putere printre blocurile de la marginea oraşului trezind lumea din siesta prelungită de după-amiază, Braşovul!

Florina Iliş

Cruciada copiilor anunţă şi Armand Pelaghia, tresărind la şuieratul neobişnuit de puternic al locomotivei, îşi scosese capul pe geam în ideea de a fi pregătit ca la oprirea în gară să cheme pe cineva de la CFR să le deblocheze uşa compartimentului, Toată lumea aştepta cu înfrigurare intrarea în oraş, copiii cu exaltare, ca şi cum, odată cu intrarea în Braşov, poarta acelei lumi fermecate şi proprii închipuirii fiecărui copil s-ar da la o parte, primindu-i înăuntru, pentru imaginaţia lui Rareş, de pildă, puştiul dintr-a patra care trăsese semnalul de alarmă, intrarea în oraş se suprapunea pe nesimţite cu amintirea pătrunderii în disneylandul de lângă Paris, vizitat în urmă cu un an împreună cu părinţii, copilul se înălţă pe vârful picioarelor pe bancheta moale, scoţându-şi capul pe geam ca şi cum ar încerca parcă să descopere pe cerul verii, întruchipându-se în figurine uriaşe de aer, personajele din desenele animate, mickey mouse, minnie, shreck şi plutind ademenitor la porţile oraşului disney, Un univers disney cu felurite înfăţişări şi nume se contura în imaginaţia fiecărui copil din

tren, a cărui expansivitate debordantă îşi îngăduia, faţă de realitate, libertăţi pe care numai avântul spre un alt plan de existenţă şi l-ar putea permite, în orice caz, închipuirile copiilor nu se potriveau deloc cu ceea ce o persoană, mai puţin înclinată înspre jocurile fanteziste ale lumii imaginare, ar vedea în realitate odată cu intrarea în oraş, adică construcţii de blocuri inestetice, cenuşii, rufării întinse în aerul şi praful invizibil al verii sau spaţii verzi şi parcuri devastate de o concepţie a cărei raţiune de a fi n-ar putea fi decât nimicirea şi, nici pe departe, nu se potriveau cu aşteptarea tensionată şi plină de ameninţări grele a profesorilor! Cazimir şi mecanicul Teoharie îşi închipuiau intrarea în gara Braşov într-o manieră muzicală, ca şi cum la o comandă unică o fanfară militară s-ar porni să interpreteze un marş triumfal, o primire la care aveau dreptul în urma victoriei pe care o dobândiseră asupra forţei gravitaţionale şi asupra masei metalelor grele din componenţa trenului, copleşiţi de acea stare de beatitudine niciunul dintre ei nu putea vedea mişcările de felină ale lui Calman, care, strecurându-se în spatele mecanicului Achim, îl făcu să simtă, ascuţit, între coaste, lama rece a unui cuţit care ţâşnise din teaca lui doar la apăsarea imperceptibilă a unui buton din plăsea, Treci de Braşov! Mergem la Bucureşti! îi şuieră autoritar în urechi Calman şi nu-l auzi nimeni în afara celui căruia îi era adresată porunca aspră, Nu te opri, altfel te omor! îşi întări Calman prin cuvinte prezenţa cuţitului între coastele mecanicului, şi, spre surprinderea tuturor, a mecanicului Teoharie, în primul rând, incapabil să mai reacţioneze din cauza stării de beţie provocate de acordurile fanfarei militare, de sclipirea alămurilor, a lui Cazimir, extaziat de victoria cuceririi trenului, a profesorilor de la Şcoala Generală Nr. 10, precum şi a celorlalte cadre didactice din tren blocate în compartimente, a mecanicilor de pe peron care aşteptau la datorie cu ciocanele pregătite venirea acceleratului, a funcţionarilor de serviciu de la biroul de mişcare, a mecanicilor rapidului de Bucureşti, care aşteptau impasibili semnalul de plecare, a vocii de la megafonul staţiei care continua să anunţe sosirea acceleratului special de vacanţă, când, surprinzându-i pe toţi, mecanicul Achim nu opri în gara Braşov, continuându-şi drumul şi îndreptându-se cu toată viteza şi cu vârful cuţitului între coaste spre o direcţie necunoscută! La început a fost o derută generală în rândul lucrătorilor CFR din staţia Braşov, trecerea fără oprire a trenului special de vacanţă contrariindu-i atât pe responsabilii cu verificarea

presiunii roţilor, care nu făcură decât să asiste nedumeriţi la dispariţia ultimului vagon al acceleratului din raza lor vizuală, cât şi pe supraveghetorii Biroului de mişcare al staţiei, luaţi prin surprindere de situaţia neobişnuită care contravenea în mod inexplicabil rutinei lor profesionale, La capătul câtorva minute de perplexitate mută, realizând grozăvia întregii situaţii, funcţionarul, responsabil cu orarul trenurilor, dispuse, pentru siguranţa călătorilor, reţinerea rapidului de Bucureşti care aştepta pe linia patru semnalul de plecare, apoi îşi înştiinţa superiorul, informându-l despre incidentul cu trenul special de vacanţă, Aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată! primind ordin strict de la şeful gării să verifice regulamentele cu toate prevederile legale aplicabile în asemenea cazuri, nici şeful în persoană, nu ştia exact ce prevedea legea în acele condiţii, o astfel de problemă nu se manifestase niciodată în toată cariera sa, Ce fel de tren era? Un tren de vacanţă cu copii! îi răspunse funcţionarul care primise între timp informaţii detaliate despre acceleratul cu pricina, Cu copii?! se minună şeful gării şi pentru că atât funcţionarul de la biroul de mişcare, cât şi superiorul său citiseră multe în ziare, a* * *»

...Îi"—.: „J., W

Florina Iliş făcând parte din acea masă de telespectatori pentru care realitatea televizată, spectaculoasă în ororile ei, ajunsese să reprezinte însăşi realitatea, formulaseră în logica implacabilă a consumatorilor înfocaţi de ştiri senzaţionale, fără ca niciunul să îndrăznească să exprime totuşi cu voce tare concluzia înspăimântătoare că trenul încăpuse pe mâna unor terorişti sau bande periculoase, poate chiar membrii Al-Qaeda! Doamne fereşte! Trebuia anunţată poliţia feroviară! Sună la comandament! S-a anunţat ceva la televizor? Cobor şi eu în birou! fură ultimele cuvinte pe care le spuse la telefon şeful gării, după care închise, funcţionarul de serviciu de la Biroul de mişcare anunţă poliţia gării a cărei sarcină, în condiţiile date, se va limita doar la a anunţa mai departe departamentele competente cu siguranţa pe căile ferate! apoi funcţionarul începu să scotocească prin sertarele vechiului său birou după regulamente şi ordine de serviciu! Un Monitor Oficial nr. 189 din 27 august 1929 privind aprobarea, nu! Era prea vechi! Nu mai era valabil demult! Hotărârea Consiliului de Miniştri nr. 425, nici ăsta! Hârţogărie inutilă! nu aruncase nimic din vechile hârtii fiindcă nu se ştia niciodată, conform unei verificate concepţii româneşti, când ceva ar putea folosi din nou!

o tuşieră prăfuită, ştampila cu sigla CFR, pixuri cu pasta uscată, o brichetă goală! Unde naiba or fi astea noi?! se precipita Gheorghe Barbu, aşa-l chema pe funcţionarul de la Biroul de mişcare, simţind tot mai îngrozit cum gândirea sa adaptată dimensiunii reale a cotidianului se clătina uşor sub povara neîndurătoare a neobişnuitului, gara întreagă balansându-se odată cu încercarea sa de a se opune evidenţei care dislocase realitatea, întreg oraşul de la poalele Tâmpei părea că intrase într-un ritm de clătinare tot mai alert, pe măsură ce fiorul tensiunii sale interioare creştea, lumea întreagă i se păru funcţionarului din Biroul de mişcare că urma să se prăbuşească din cauza insuccesului în căutarea regulamentelor de funcţionare pe căile ferate, Trebuie să fie pe aici pe undeva! era adevărat că le împrumutase unui coleg care avusese un examen de promovare pe post, dar îşi amintea că îi fuseseră restituite, continuându-şi cercetările de-a lungul celor trei rafturi de dosare fixate pe unul dintre pereţii biroului, răscoli în toate dosarele, Legea nr. 129 din 16 octombrie 1996, Asta era legea! publicată în Monitorul Oficial, scoase dosarul, o dezveli din dosarul

Cruciada copiilor plic şi se aşeză la masă s-o studieze, începând s-o parcurgă conştiincios pe capitole, capitolul 1, *dispoziţii generale*, articolul 1, Gheorghe Barbu nu era un pasionat inveterat al lecturii de aceea cititul pe diagonală sau lectura rapidă nu făceau parte din abilităţile sale intelectuale, astfel încât trebui să parcurgă urmărind cu degetul aproape fiecare paragraf al legii transporturilor, *transportul public feroviar constituie, prin natura sa, un sector strategic, de interes naţional* îi plăcea cum sună chestia asta cu *sector strategic, de interes naţional*, asta îi dădea meseriei lui o importanţă aparte, dar se şi sperie amintindu-şi cauza care-l determinase să se ocupe de frunzărirea legii, derulând într-o fracţiune de secundă în mintea lui planul unei conspiraţii anti-naţionale, teroriste, românii luptaseră alături de americani în războiul din Irak şi, cum teroriştii începuseră să-i pedepsească pe toţi aliaţii americanilor, venise rândul României şi, în mod evident, acea conspiraţie urmărea cucerirea sectorului strategic, adică a transportului feroviar, Trebuie să-i prindem! decise cu patriotism Gheorghe Barbu, părându-i-se că aude răsunând în urechi acordurile imnului naţional, urmărind cu înflăcărare din privire înălţarea închipuită a steagului tricolor, cum să înţeleagă copiii de azi, copiii lui, de pildă, ce însemna patriotismul şi ce însemna România

dacă nu asistaseră niciodată la înălţarea steagului?! reuniunile pionierești își avuseseră pe undeva și partea lor bună, formând în elevi un simţ patriotic elementar, dar reveriile demne de laudă ale lui Gheorghe Barbu se frânseră în momentul în care degetul arătător își reluă traseul întrerupt în lectura legii, *Infrastructura căilor ferate române și asigurarea funcţionării acesteia*, ăsta e capitolul trei, *constituie proprietate publică a statului*, *lucrările de artă*, *lucrările geotehnice*, *instalaţiile de siguranţă*, *triajele de reţea*, *instalaţiile de telecomunicaţii*, *elementele concrete ale ansamblului*, hmmm! Nu e aici! rosti pentru sine, cuprins de-o disperare fără ecou în cuvinte, între timp în Biroul de mișcare își făcuse apariţia unul din mecanicii care ar fi trebuit să verifice roţile la trenul accelerat, cu chipiul dat pe spate, purtând un halat uleios aștepta lămuriri de la cel care se afla în spatele biroului cu hârţogăria în faţă, dar acele lămuri nu veniră, în schimb apăru în birou conductorul de la rapidul de București care solicită urgent explicaţii pentru minutele de întârziere ale trenului său, Dom'le, eu trebuie să știu ce se întâmplă, că mă

Florina Iliș întreabă călătorii, de ce nu plecăm? Avem deja o întârziere mare, îl am în tren și pe domnul Pavel Caloianu, lumea mă întreabă! Ce să le spun oamenilor? neavând încotro Gheorghe Barbu îi explică cum stăteau lucrurile, cum trenul special de vacanţă al copiilor nu oprise în Brașov deși avusese reglementată o oprire de douăzeci și cinci de minute, Nu pot să dau drumul rapidului până nu știu dacă aveţi cale liberă, sau ce dracu' se întâmplă cu acceleratul ăla, a luat-o înaintea rapidului fără să fi fost prevăzut! niciunul dintre cei prezenţi nu auzise să se mai fi întâmplat vreodată așa ceva pe căile ferate române, și legea asta! exclamă Gheorghe Barbu înnebunit că urma să vină șeful lui și nu descoperise în lege nimic care să-l lămurească, Capitolul 4, *cu protecţia infrastructurii căilor ferate române*, *în limita a maximumum 100 de metri de la zona căii ferate*, Trenul e al nostru! Calea ferată e a noastră! Noi răspundem! Asta așa e! *Organizarea transporturilor publice feroviare*, aici e capitolul cinci! cu o grămadă de articole! Să le ia dracu'! Vezi în Regulament! îi dădu conductorul rapidului o nouă idee, celălalt ceferist se așezase în coada de la ciocanul lui întocmai ca un cioban în bâta de la oi, neînţelegând mare lucru din toată povestea cu acceleratul, presupunând însă că nu putea să fie adevărat tot ce se întâmplase, era lege ca un tren anunţat să oprească pe linie, pentru ca el, personal, să-și facă datoria cu ciocanul,

asta făcea de când se ştia! Ce dracu'! Funcţionarul Gheorghe Barbu răsfoi dosarul după Regulamentul de transport, publicat în Monitorul Oficial nr. 220 din data de 29 august 1997, Asta e! prim-ministru, contrasemnează ministrul transporturilor, *Articolul 1*, *obiectul şi sfera de aplicare*, Ce ţi-e şi cu legile astea! exclamă Gheorghe Barbu, numai ce cauţi nu scrie! sperase să fie mult mai simplu, să deschidă regulamentul şi acolo să i se spună exact ce trebuia să facă, fără să-şi bată prea mult capul, să scrie negru pe alb când un tren nu opreşte în gară la semnal, Ce bine că sunt şefi pe lumea asta! să gândească ei şi să decidă ce era de făcut, că de asta îi plătea statul! articolul trei, citi el cu glas tare, *Calea ferată este răspunzătoare de greşelile sau abuzurile comise de agenţii aflaţi în serviciu*, şi cei trei ceferişti, funcţionarul de la biroul de mişcare, conductorul rapidului de Bucureşti şi omul cu ciocanul, aflară că de abuzurile şi greşelile comise de agenţii în serviciu era răspunzătoare Calea ferată, Asta da articol!

Cruciada copiilor exclamă conductorul rapidului fără să înţeleagă însă prea bine exprimarea abstractă de reglementare a responsabilităţilor prevăzute de articol, Gheorghe Barbu se declară depăşit de exprimările impenetrabile ale legii şi ale regulamentului transporturilor fără însă să recunoască cu glas tare acel eşec, articolul 4, *tarife*, nu-i aici! *Titlul* II, *transportul călătorilor şi bagajelor*, asta ţine de călători! Articolul 10, *cu mersul trenurilor şi suspendarea circulaţiei*, nici asta nu poate fi! *reguli pentru călători*, *bagaje de mână*, *transportul vietăţilor*, Suntem pe o pistă greşită! conchise Gheorghe Barbu şi închise *Regulamentul*, dosarul pe care-l ţinea deschis pe birou mai conţinea o lege pentru aprobarea unei ordonanţe de urgenţă privind transportul pe căile ferate şi reorganizarea snefr, Parlamentul României, Camera deputaţilor, Senatul, Lege, pentru aprobarea, *zona de protecţie a infrastructurii feroviare publice cuprinde terenurile limitrofe*, *situate de o parte şi de alta a axei căii ferate*, *indiferent de proprietar*, *în limita a maximumum 100 m de la axa căii ferate*, *precum şi terenurile destinate sau care servesc*, *sub orice formă*, *la asigurarea funcţionării acesteia*, cei trei ceferişti tocmai comentau inviolabilitatea dreptului de proprietate asupra zonelor limitrofe căii ferate, declarându-se satisfăcuţi de reglementările ordonanţei, când îşi făcu apariţia în birou şeful staţiei precum şi comandantul poliţiei feroviare vădit afectaţi de neobişnuitul situaţiei, şeful staţiei îşi mărturisi temerea, considerând că trenul încăpuse pe mâna unor răufăcători sau

şi mai rău, a unor terorişti care-l deturnaseră, Din cauza asta suntem nevoiţi să ţinem rapidul de Bucureşti în gară! Vă daţi seama, e vorba de un tren plin de copii! Dumnezeule! invocă neoficial, în uniforma sa de inspector principal de poliţie comandantul poliţiei feroviare Braşov numele celui de sus, Ce e de făcut?! Ai găsit ceva? se întoarse şeful staţiei spre funcţionarul încremenit la birou cu dosarul de legi şi regulamente, N-am găsit nimic! Nu scrie nicăieri ce-i de făcut în cazul în care un tren nu opreşte în staţie la semnal! afirmă Gheorghe Barbu dând să le explice câte lucruri nefolositoatre conţinea legea, dar ceea ce era mai important pentru situaţia de faţă lipsea, nu mai avu timp de explicaţii suplimentare fiindcă telefonul se porni să sune cu o intensitate care-i făcu pe toţi să se privească uluiţi, Gheorghe Barbu se repezi la receptor, Alo, da! E şeful de la Dârste! le explică emoţionat celorlalţi, A trecut acceleratul

Avfe

M'U.uG & v.

l ar"?: jisai

Florina Iliş pe la Dârste! repeta cu glas tare ceea ce i se spunea de la celălalt capăt al firului, A crezut că era rapidul şi a ieşit la semnal, dar în locul rapidului trecuse un tren care nu figura nicăieri la ora aceea! Ne întreabă ce-i de făcut?! Atunci şeful staţiei luă receptorul de la subalternul său, ascultând încă o dată explicaţiile şefului de la Dârste, Bine! Măsurile le luăm noi! încheie şeful staţiei Braşov punând receptorul în furcă, urmară primele dispoziţii, Să fie anunţate toate staţiile de pe traseu, să nu se întâmple vreo nenorocire şi fiecare să ţină legătura cu noi! Să se dispună cale liberă pentru accelerat, cine ştie ce s-ar putea întâmpla! Din partea poliţiei feroviare inspectorul principal de poliţie îi asigură de tot sprijinul, trebuia acţionat pe toate planurile în vederea neutralizării situaţiei! Anunţarea poliţiei judeţului Braşov şi a judeţului Prahova, în situaţia dată, era obligatorie! Poate chiar Inspectoratul General al Poliţiei din Bucureşti! Şi eu ce să fac cu rapidul? se interesă conductorul de tren, Deja avem o întârziere de mai bine de treizeci de minute! Unica posibilitate ca rapidul să-şi continue drumul ar fi ca acceleratul copiilor să fie oprit în Predeal şi rapidul să-l depăşească acolo! Nu pot să-i dau drumul, făcu şeful staţiei Braşov până nu oprim acceleratul în Predeal! Punem în pericol siguranţa tuturor! Să le spuneţi călătorilor din rapid, se adresă acesta conductorului de tren, că veţi încerca să recuperaţi întârzierea pe

drum! apoi se întoarse spre funcţionarul de la biroul de mişcare şi-i ceru să transmită operatorului de la megafonul staţiei să anunţe încă douăzeci de minute întârziere pentru rapidul de Bucureşti.

Anunţul de la megafon privind o nouă întârziere a trenului rapid de Bucureşti stârni indignarea şi nemulţumirea generală a călătorilor, Deşi conducerea gării formulase motivul întârzierii într-o manieră care nu conţinea nicio informaţie despre adevărata cauză a reţinerii rapidului 632 în gara Braşov vestea că un tren accelerat plin de copii nu oprise la semnal, îndreptându-se după toate probabilităţile spre Bucureşti, se răspândise fulgerător printre călători, stârnind pe peroane, pe platoul din faţa gării şi în sălile de aşteptare un freamăt verbal şi un exces de gesturi care proiecta în realitatea liniştită a acelei după-amiezi călduroase de vară un ceva ireal, făcând-o să arate ca fundul unui lac a cărui cantitate de apă s-ar fi evaporat brusc în aer mai păstrând între pereţii înalţi şi

Cruciada copiilor umezi doar un fel de spaimă, că apa ar putea să invadeze din nou totul, acoperind orice urmă de viaţă lipsită de privilegiul respiraţiei acvatice, Cum nimeni nu avea nicio idee precisă asupra intenţiilor acceleratului de copii, acea lipsă totală de informaţii dădu frâu liber imaginaţiei creatoare care îşi găsise pe peroane, în cele câteva trenuri staţionate pe linii, la cozile de la bilete sau în interiorul încins de căldură al gării un complex favorabil de alimentare a sarcinii fabulatorii a cuvintelor, Faptul că un accelerat de copii fusese cucerit de către terorişti, putându-se recunoaşte în acel gen de acţiune preferinţa şi slăbiciunea terorismului arab pentru mijloacele de transport, în general, dar şi dorinţa de răzbunare pe toţi aliaţii Americii participanţi la războiul din Iark, constituia în concepţia călătorilor aflaţi în perimetrul gării Braşov una dintre cele mai plauzibile explicaţii privind trecerea fără oprire a acceleratului special de vacanţă! în planul de răzbunare sistematică al formaţiunilor teroriste afiliate grupării Al-Qaeda, declanşat la adresa lumii democratice, venise şi rândul României, Suntem foarte vulnerabili, sistemele noastre de securitate naţională, credea un domn competent din rapidul de Bucureşti, sunt pentru nişte terorişti bine antrenaţi foarte uşor de eliminat! Aţi văzut ce s-a întâmplat şi în Spania! Probabil trenul se îndreaptă spre capitală, purtând la încheieturi bombe! Un tânăr cu simţul umorului lansă ideea unei cuceriri extraterestre, La urma urmei de ce n-ar veni extratereştrii şi în România? Preferinţa

extraterestră pentru America, exhibată de filmele americane, ascunde, crede tânărul, exprimarea unor reclame turistice camuflate, turismul inter-planetar sau cel inter-galactic va fi unul politic, nu cultural sau artistic așa cum suntem obișnuiţi să facem pe pământ! Şi producătorii de la Hollywood au înţeles asta! Dar România cu ce i-ar atrage din punct de vedere politic pe extratereştri? îl întrebă pe tânăr o fată care-i ascultase cu interes cuvintele, tânărul se strădui, coborând tonul, să ofere explicaţii complete asupra teoriei sale, mulţumindu-se cu singurul ascultător pe care-l dobândise, în fond îi era de ajuns pentru a-şi face cunoscute ideile, Alexandru Aldeman era pur şi simplu furios de întârzierea pe care n-o prevăzuse, hotărând împreună cu Sabina să se întoarcă în compartiment, Cel mai bine ar fi fost să fi venit cu maşina, aşa cum îşi propusese iniţial! Dar era adevărat, în cazul acesta n-ar

Florina Iliş

Cruciada copiilor mai fi cunoscut-o pe fata asta absolut încântătoare care stârnise în el o dorinţă aproape sălbatică, făcându-l neatent la tot ceea ce se întâmpla în afara mesei din vagonul restaurant, când în cele din urmă, din agitaţia chelnerilor, din mişcările dezordonate ale călătorilor de pe peron, din mersul alert al ceferiştilor, întrebând băiatul care-i servise la masă, Alexandru Aldeman fu înştiinţat despre întârzierea trenului, revenirea sa la realitate producându-se brusc atunci când realiză că întârzierea trenului îi va crea neplăceri importantei persoane care se oferise să-l aştepte la gară şi să-l conducă la hotel, atunci dădu să-şi scoată din buzunar telefonul celular ca să anunţe la Bucureşti despre întârzierea rapidului, dar nu-şi găsi celularul, îl căută peste tot, răscoli vagonul restaurant, Nu! chelnerii nu-l văzuseră! Incredibil! aşa ceva ieşea din graniţele solide ale realităţii, Nu era adevărat! nu i se putea întâmpla una ca asta tocmai lui! Un telefon de cel puţin douăzeci de milioane de lei! Conform ancestralei ştiinţe, astrologia, în acele momente lui Alexandru Aldeman i se potriveau foarte bine caracteristicile esenţiale ale zodiei sale, taurul, văzuse roşu în faţa ochilor şi bătea cu copitele în podea aşteptând un invizibil duşman să-l ia în coarne, un telefon de cel puţin douăzeci de milioane de lei, ultimul model! Abia-l cumpărase ca să impresioneze la Bucureşti! Nu i-ar fi trecut prin minte lui Alexandru Aldeman că tocmai manifestarea acelui exces de virilitate o impresiona pe Sabina mai puternic decât ar fi putut s-o facă toate vorbele

frumoase pe care i le spusese până atunci, Admirând stihia masculină îngenunchind chelnerii pe sub mese în căutarea telefonului, antrenând atenţia şefului de vagon şi stimulând fuga unui chelner după cineva de la poliţia feroviară, Sabina privea cu un aer distrat interiorul vagonului restaurant, florile de plastic colorat de pe mese, încremenite în înfloriri fără parfumuri, apoi fragmentele de lume pe care le zărea prin geamurile vagonului, părându-i-se că, deşi lumea nu încetase să se mişte, mişcările acesteia nu erau decât reflexul în oglindă al unei realităţi în care orice urmă de mişcare încremenise şi, amintindu-şi de copilul de ţigan care se frecase de masa lor în restaurant, consimţi să dea un nou imbold realităţii care se repuse în mişcare, scoţând-o şi pe ea din reverie, Ticălosul! izbucni Alexandru Aldeman, El mi l-a furat! După ce că i-am dat şi o chiflă! Să-l caute cineva, nu poate fi departe! într-adevăr, telefonul de cel puţin douăzeci de milioane de lei făcuse cunoştinţă cu profunzimile buzunarului de la pantalonii jegoşi ai lui Ciungu, îl luase numai aşa, ca să se distreze, Prea era bine îmbrăcat tipu'ăla, flengu'! Şi auzi, colo, să-i dea o chiflă! Da' ce, arată Ciungu a flămând? Chifla o fărâmiţase unui stol de porumbeii citadini care-l împresuraseră cu recunoştinţă şi fâlfâit intens de aripi, interesul înaripatelor pentru Ciungu stingându-se abia în momentul în care acesta îşi desfăcu braţele în semn că le dăduse tot ce avuse după care îşi luară zborul înspre streşinile clădirilor din preajma gării ocupate în mod abuziv de către acei locuitori vremelnici ai cerului, Deşi se temea că ar putea fi recunoscut ca hoţ al telefonului din vagonul restaurant, lui Ciungu nu-i venea să părăsească gara, simţind din electricitatea invizibilă din aer că se întâmplase ceva, de la tipul care discuta cu conductorul rapidului aflase, trăgând cu urechea la conversaţia lor, că acceleratul cu copii nu oprise în gară luând-o spre Bucureşti, Bulangiul de Calman o făcuse! gândi Ciungu, amintindu-şi cum, în Cluj, Calman rămăsese să vină cu acceleratul, era mai mult ca sigur de asta, trebuia s-o caute pe Rada, să-i spună! Discuţia la care asistase Ciungu se desfăşurase între conductorul rapidului şi Pavel, căruia, la auzul veştilor, i se păru că întrezăreşte pentru o fracţiune de secundă o spărtură în ţesătura transparentă a realităţii, cât vârful unui ac, dar suficientă pentru a face din evidenţa acelui defect de fabricaţie un posibil intrând prin care ceva ce se pregătea dincolo urma să se reverse cu o forţă care să anuleze orice putere de rezistenţă a realităţii, simţul său de ziarist mirosi reportajul de senzaţie şi, după plecarea

conductorului de tren, începu să dea telefoane la redacţia ziarului, cerând o maşină cu reporter şi fotograf, să vină să-l ia din Braşov! Colegii lui din redacţie să fie pregătiţi pentru o eventuală ediţie specială! apoi îşi anunţă un bun prieten de la ştirile ProTV, sugerându-i să se grăbească spre Braşov, era pontul cel mare al unui sezon de vacanţă mort pentru lumea mass-media, un tren al copiilor! a început cruciada! şi văzu în minte literele mari cu roşu publicate pe prima pagină a ziarului, *Cruciada copiilor*!

Cruciada împotriva lumii interlope a capitalei sau operaţiunea *Undă verde*, după cum, conform exigenţelor lingvistice de confidenţialitate profesională, fusese botezată acţiunea de combatere a

27 7

Florina Iliş reţelelor de trafic cu carne vie şi arme demară sub lumina reflectoarelor la 7: 40 p.m., într-o dubă a departamentului de intervenţii rapide, inspectorul de poliţie Nichifor Luca trăia cu înfrigurare asaltul asupra Sodomei şi Gomorei din strada Labirint, barul *Carmela*, un paradis al traficului de carne vie şi al negoţului cu arme, al cărui patron, un anume Halarel, era bănuit ca făcând parte dintr-o puternică ramură a mafiei ţigăneşti, Conform hărţii secrete pe care ofiţerul o primise de la arhive, dumnezeul sectorului se numea Marcel Mitrache alias Baronu, care, credea Nichifor Luca deţinea adevărata putere în zonă, controlând tot ceea ce însemna trafic cu carne vie, droguri şi arme, o noutate pentru ofiţer o constituise însă informaţia pe care o primise direct de la şeful său, chiar înaintea plecării din sediu, prin care acesta îl avertiza că barul era frecventat şi de poliţişti care se bucurau în schimbul unor servicii uşor de bănuit, de graţiile şi favorurile fetelor lui Baronu, Nichifor Luca primise ordin să aresteze tot ce va găsi la faţa locului, Misiunea poliţiei nu era una de curtoazie, armele impresionante aşteptând pe loc repaus pe genunchii mascaţilor nu lăsau nicio urmă de îndoială asupra intenţiei vizitei din strada Labirint, în dubă, alături de trupa lui Nichifor Luca, se mai găsea un ziarist care, cu un aparat de fotografiat nikon spânzurat de gât, aştepta emoţionat desfăşurarea acţiunii, Jurnalistul care nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani fusese acceptat în acea misiune secretă a poliţiei datorită recomandărilor şi relaţiilor redactorului-şef Pavel Caloianu, acesta propunându-l ca trimis special, De aceea, atât din spiritul entuziast al juneţii care-şi dorea afirmarea jurnalistică cât, mai ales, din dorinţa de a nu-l dezamăgi pe şeful său,

Eugen era conştient de faptul că de materialele cu care se va alege din acea misiune va depinde viitoarea lui carieră în ziaristică, iar pentru ca acea carieră să se îndrepte pe drumul cel bun tânărul ziarist începu cu începutul, adică cu rememorarea preparativelor pe care le îndeplinise cu conştiinciozitate înaintea operaţiunii, Să nu fi uitat ceva! pusese film nou în aparat, în vesta de ziarist burduşise diverse lucruri, în caz de nevoie, lucruri la care nu mai putea ajunge însă din cauza vestei antiglonţ pe care o primisie de la poliţie, asta ar putea fi o problemă, în caz că ar avea nevoie de un pix, de pildă!

Cruciada copiilor reportofonul îl prinsese, din fericire, de cureaua pantalonilor, telefonul mobil şi-l închisese ca să nu pericliteze desfăşurarea acţiunii, în timpul în care Eugen îşi ordona ideile, pregătindu-şi meticulos drumul imaginar spre gloria jurnalistică, duba poliţiei încetini, înaintând uşor, semnele discrete pe care mascaţii le făceau între ei dându-i de înţeles tânărului ziarist că se apropiau de ţintă, apoi brusc, fără niciun avertisment maşina opri, Eugen neavând timp să înţeleagă ce se întâmplă, mascaţii dispărând unul câte unul din maşină şi luând poziţie de asalt în faţa barului, La naiba! exclamă înciudat ziaristul, pierduse momentul esenţial al declanşării în teren a operaţiunii! I-ar fi plăcut să-i cheme pe mascaţi din nou în dubă, el să coboare mai întâi şi apoi să surprindă cu aparatul de fotografiat exact momentul când aceştia ar fi sărit din maşină! Socotind că o asemenea solicitare din partea lui ar părea mai mult decât inoportună în acea clipă, Eugen se consolă cu ideea de a fi ratat momentul declanşării atacului, mulţumindu-se cu un instantaneu în care surprinse trei mascaţi ţinând armele în poziţie verticală, gata să ţâşnească în incinta barului, buna dispoziţie îi reveni când realiză că reuşise să prindă în poză şi reclama luminoasă a localului, *Carmela*! Asta ca să ştie cititorii ziarului despre ce bar era vorba! O poză spune mai mult decât zece mii de cuvinte! era deviza tânărului ziarist, După câteva mici semne pe care mascaţii le schimbară între ei şi fără niciun protocol, o parte dintre poliţişti, în frunte cu Nichifor Luca, pătrunseră în forţă în barul *Carmela*, restul înconjurară barul, fiindu-le practic imposibil celor dinăuntru să iasă fără să fie văzuţi, Eugen rămase câteva clipe blocat în faţa barului, neştiind ce să facă, să intre sau să stea afară şi să aştepte?! nu i se spusese nimic precis, numai să se ferească de schimbul de focuri presupunând că va exista o ripostă, Ai făcut armata? îl întrebase Nichifor Luca înainte de plecarea în misiune, Eugen fiind obligat să

recunoască că nu apucase s-o facă, sperând în sinea lui că nici nu va mai fi nevoie, abia terminase facultatea şi-şi găsise, cu ajutorul lui Pavel Caloianu, pe care-l avusese profesor la Facultatea de jurnalistică, post la ziar, Ofiţerul nu-l întrebase ca să-l umilească, ci, pur și simplu, ca să-i explice cum era cu bătaia armelor, să fie atent, vesta antiglonţ pe care o primise nu oferea o protecţie totală a corpului, membrele superioare și cele inferioare, precum şi capul.

Florina Iliş

Cruciada copiilor aflându-se la discreţia gloanţelor, Pentru a-şi dovedi sieşi, dar şi lui Nichifor Luca că nu era un mucos fricos, că un bărbat putea să fie bărbat şi fără armată, Eugen pătrunse cu inima-n dinţi şi cu mâinile încleştate pe aparatul de fotografiat Nikon în barul *Carmeia*, Priveliştea care îi apăru aici în faţa ochilor ţinea mai degrabă de filmele de comedie decât de ceea ce-şi imaginase tânărul pornind de la scenele din filmele de acţiune americane cu pătrunderea în forţă în locurile periculoase, mascaţii răscoliseră tot barul şi în afară de o puşlama de barman, de vreo doi clienţi şi de câteva parașute care se tânguiau de rupeau pământul, prăvălite în genunchi în faţa ofiţerului Nichifor Luca, nu mai găsiseră nimic, Mânca-ţi-aş sufleţelul, frumosule! N-am făcut nimic! Nu mă duce la secţie! Beam şi eu o cincizeacă! Ce, n-am dreptul! cu libertatea asta! unul dintre mascaţi ţinea arma îndreptată spre barman şi în mijlocul barului ofiţerul nu izbutea să scape de pantahuzele dezlănţuite în jelania lor, mesele şi scaunele erau în totală dezordine, mascaţii răscoliseră peste tot, dar strădania lor nu fusese în niciun fel răsplătită, Eugen încremenise în uşă cu aparatul nikon răstignit pe piept, neştiind cum să se comporte în acea situaţie, moment în care ţâşni înăuntru un mascat care-i şopti ceva la ureche superiorului său, acesta îi făcu un semn cu capul şi băieţii înşfăcară pe sus pupezele şi, cât ai clipi, le înghesuiră în dubă, abia apucă Eugen să sară în maşină înainte ca aceasta să demareze în trombă, trezindu-se încadrat de două putori care miroseau ca dracu', lăţoase şi cu părţile superioare ale identităţii lor sexuale la vedere, La naiba! abia dacă apucase să facă o poză! aia cu mascaţii aşezaţi în poziţie la intrarea în local! şi pantahuzele astea care se revărsau peste el, Frumuşelule! începu una din dreapta lui, Eugen fiind singurul cu chipul descoperit din dubă, Doar nu-i fi bulangiu! eşti ca o fată mare de frumos! şi ochii ei alunecau lascivi pe pieptul lui protejat de vesta antiglonţ, pe aparatul nikon, spre sexul bine conturat în blugii strâmţi, abia îşi stăpâni de

emoţie mişcarea imperceptibilă dintre coapse când maşina se opri într-o frână bruscă, din dubă sărind ca la o comandă mascaţii, pe pupeze rămânând să le păzească un chip imobil de mascat, Eugen o zbughi afară, bucuros că scăpase de strânsoarea odioasă, izbuti să mai facă o poză cu băieţii trântind de perete uşa altui local, tot în zona străzii Labirint, mai făcu una cu numele strălucitor din reclamă al barului, *La comoara*! auzi dom’le! *La comoara*! decise să rămână afară ca să prindă o poză cu mascaţii ieşind din bar, răbdarea fiindu-i răsplătită de un instantaneu a cărui realizare îl făcu pentru prima oară de la începutul acelei misiuni să fie mândru de el însuşi, Totul nu durase mai mult de zece minute, Se mişcau repede băieţii ăştia! Ultima descindere în zonă se desfăşură după acelaşi tipic, rezultatele fiind în esenţă aceleaşi, atât pentru ziarist, care mai izbuti totuşi să facă nişte fotografii cât şi pentru mascaţi, care în afara a încă trei prostituate şi a văicărelilor lor nu mai dobândiseră nimic, Cu o captură destul de subţire şi, după toate aparenţele, nesemnificativă, ofiţerul Nichifor Luca dădu ordinul de retragere la secţie, Era furios şi profund nemulţumit! Peştii cei mari scăpaseră, de la prostituatele arestate na va scoate nimic, erau deja prelucrate şi vechi în branşă! Ce dracu’ să scrie în raport?! Ceva nu-i mirosea bine! sentimentul de umilinţă se mai atenua când află şi de la ceilalţi colegi care se întorseseră de pe teren că acceptarea eşecului total al misiunii n-ar fi decât o dovadă de onorabilitate din partea departamentului, Ăsta nu-i lucru curat! ştiau că venim! îi trecu ofiţerului prin minte şi pentru a doua oară în viaţa lui de poliţist trăi acelaşi sentiment de impotenţă profesională, prima dată îl simţise în timpul revoltei minerilor, când ordinele contradictorii ale superiorilor şi amestecul oamenilor politici transformaseră totul într-o mare aiureală, acelaşi sentiment amarnic de neputinţă îl trăia din nou în acele momente, presimţind că nu se va elibera prea curând de gustul amar al eşecului! Desigur superiorii lui din poliţie vor declara la conferinţele de presă succesul operaţiunii în ansamblul ei şi vor reafirma poziţia intransigentă a poliţiei române în lupta cu fenomenele anti-sociale şi cu corupţia! în ochii lui însă, ruşinea acelui eşec, amplificat de amintirea cumplită a întâlnirii cu minerii, nu-i va dispărea din suflet, părându-i-se că toată lumea din secţie îl arăta cu degetul! Preocupat cum era de amarul care-i rodea măruntaiele mândriei profesionale Nichifor Luca nu observase decât cu întârziere că se întâmpla ceva neobişnuit în jurul lui, că se dădeau intens

telefoane, că paşii poliţiştilor prezenţi în secţie măsurau grăbiţi coridoarele, iar hârtiile îşi intersectau traiectoriile de zbor înspre destinaţii imprevizibile, agitaţia din jurul lui Nichifor Luca trăda lucruri care în absenţa ofiţerului dobândiseră o importanţă

Florina Iliş

Cruciada copiilor mai mare decât operaţiunea abia încheiată! Ce se întâmplase? Toată lumea la raport! veni ordinul, înainte de a intra în biroul şefului său Nichifor Luca află de la un coleg motivul acelui raport întârziat, se părea că nişte necunoscuţi cuceriseră un tren la Braşov înaintând cu el pe Valea Prahovei! Ni se cere să fim pe poziţie! Pe Eugen, care abia apucase să ia o declaraţie unei prostituate mai curăţele, despre trenul cu terorişti îl informase Pavel Caloianu, care-i ceruse să meargă de urgenţă la Braşov, Cât mai repede posibil, ar fi de preferat să facă rost de-o maşină pe care s-o aibă mereu la dispoziţie! Eugen nu înţelegea prea bine despre ce era vorba, reţinu doar că îl solicita şeful său la Braşov, fiind bucuros în sinea lui că acesta nu-l întrebase nimic despre operaţiunea abia încheiată! Agitaţia din sediu îi dădu însă de înţeles că povestea cu trenul îi era cunoscută şi poliţiei şi, într-un mod cu totul neaşteptat, operaţiunea *Undă verde*, care ar fi trebuit să se constituie în evenimentul major al sezonului pierduse întâietatea, trenul copiilor trecând brusc în prim plan! pe ofiţerul Nichifor Luca nu-l mai găsi să-i mulţumească pentru colaborare, toţi ofiţerii fiind prezenţi la raport, după cum i se spusese, apoi din taxiul care-l ducea la redacţia ziarului Eugen formă pe mobil numărul fratelui lui care, ca patron de firmă ar putea să-i împrumute o maşină!

Alexandru Aldeman se repezi la Pavel pe peron, scuzându-se faţă de el, dar avea mare nevoie de un telefon, îl văzuse vorbind la mobil, Un singur apel, vă rog, e foarte important! Mie mi-au furat telefonul în tren, valora douăzeci de milioane! Vă rog! Sunt aşteptat în seara asta la Bucureşti de un partener de afaceri, aş vrea doar să-l anunţ de întârzierea trenului, să nu mă mai aştepte! Evident, vă plătesc convorbirea! Nicio problemă, îl asigură Pavel şi-i întinse mobilul, dar când Alexandru Aldeman încercă să apeleze realiză că nu ştia numărul pe de rost, îl plasase în memoria telefonului său, iar telefonul!? Ladracu! se înfurie el, Dom'le, suntem dependenţi de maşinăriile astea, cum nu le mai avem lângă noi suntem morţi, pur şi simplu eşti rupt de viaţă! Asta cam aşa e! îi dădu dreptate Pavel, realizând că ideile lui legate de raportul dintre om şi tehnologie se exprimau cu o uluitoare

claritate în gesturile de dezorientare neputincioasă a individului pe care-l avea în faţa ochilor, Omul modern a crezut că tehnologia îl va ajuta să suporte povara libertăţii abia dobândite, dacă în vechea lume, în virtutea unor instanţe superioare omului, totul era dinainte stabilit, raporturile omului cu lumea fiind reglate printr-un acord de semnificaţii general valabil, o dată eliberat de cordonul ombilical transcendental omul s-a străduit să creeze maşinării care, iniţial, îl ajutaseră să facă primii paşi într-o lume a cărei ostilitate naturală fusese intens tăinuită de doctrinele credinţelor religioase, aceste maşinării au ajuns însă într-o anumită măsură să controleze treptat existenţa omului, făcându-l dependent de posesia lor, Poate că într-o zi, şi asta nu mai era science fiction, tehnologia creată de om îi va scapă de sub control şi i se va întoarce împotrivă, aşa cum şi omul modern s-a întors pe neaşteptate împotriva lui Dumnezeu, Noianul acestor idei sclipise pentru o fracţiune de secundă în mintea lui Pavel, poate nu chiar în ordinea dată de cuvintele scrise, dar în linii mari esenţa gândurilor sale ar putea fi exprimată în felul sistematic expus mai sus de rigoarea disciplinei textuale, Alexandru Aldeman îi întrerupse precipitat meditaţiile, făcându-i cunoscută, după o intensă şi extenuantă analiză, soluţia problemei sale de comunicare, Să-şi sune, mai întâi, secretara la Cluj, care să caute numărul partenerului său de afaceri şi apoi să aştepte apelul ei! După care voi avea din nou nevoie de telefonul dumneavoastră ca să sun la Bucureşti, deci două apeluri! Nu-i nimic, îl asigură Pavel, numai să fie scurt! fiindcă şi el avea mare nevoie de telefon, mai ales acum! după ce-şi sună secretara, Aldeman îl rugă pe domnul Pavel Caloianu, pe care-l recunoscuse între timp, să-l informeze despre ceea ce se întâmpla în gară, Cei doi bărbaţi discutau pe peron chiar în dreptul vagonului cinci de la rapid, sub privirile tovarăşelor lor de compartiment, Sabina, Lucreţia Pietraru şi doamna Brediceanu care, curioase, aşteptau ca vreunul dintre ei să urce şi să le explice motivul întârzierii trenului, în acel moment, doamna Brediceanu, care îşi întoarse privirile spre uşa compartimentului şi prin uşă spre geamul de pe culoar al trenului şi, mai departe, peste clădirile din jurul gării până în îndepărtata zare, văzu cum spre orizont soarele asfinţise într-o mare băltoacă de sânge, părându-i-se că devenise martora unui moment în care ceva mai presus de fire încerca să se impună, Rezultatul infailibilei sale hermeneutici îl împărtăşi cu mare emoţie tovarăşelor sale de drum, Doar în războiul cel mare am

mai văzut aşa ceva şi chiar înainte de revoluţie!

Florina Iliş

Băltoaca de sânge de la orizont o văzu şi Halarel în dubita Renault pe care o conducea în limita de viteză permisă spre Breaza, acolo, la cabană avea să ascundă marfa de foc încărcată în spate, dar pe lângă băltoaca de sânge care se lăţea tot mai mult în zare, văzu, nu departe, pe şosea, două maşini de poliţie staţionate, Poliţiştii, în ţinuta de vară, făceau un fel de control al vehiculelor pe ambele sensuri de circulaţie, Ăsta e filtru! Caralii caută ceva! Nu-i un control de rutină! şi gândul care-i trecu prin minte lui Halarel valora mai mult decât o profeţie, Ţiganul era mult prea obişnuit cu jocurile periculoase ca să nu realizeze, dincolo de aparenţe, cum stăteau cu adevărat lucrurile, posedând un simţ foarte dezvoltat al pericolului, aproape animalic, Halarel mirosea de la mare depărtare orice situaţie care i-ar putea crea neplăceri, intuind, în baza acestui dar natural, primejdia de a fi prins în capcana poliţiştilor, Dar ca şi cum cineva, cu o putere destul de mare încât să-i cunoască gândurile şi să-i ofere la momentul oportun exact ceea ce-i trebuia, anticipase pericolul, acel cineva nenumit făcu să se desprindă din şoseaua principală un drum lateral, pe care Halarel coti, evitând, cu succes, filtrul de poliţie, Nu-i lipsea tocmai atunci o verificare de permis şi de acte care nu existau pentru o marfă minus din documente! Şi nu orice marfa! Cunoştea destul de bine labirintul de drumuri înspre cabana din Breaza, traversându-l cu ocazia multor incursiuni ilicite, Baronu depozitând acolo un adevărat arsenal militar, fără ca nimeni să poată bănui ce se ascundea, de fapt, în vila de vacanţă, Zdruncinat uşor de drumul presărat cu gropi, dar pe a cărui apariţie Halarel contase în dorinţa de a nu da satisfacţie vigilenţei poliţiei, după ce-şi aprinse o ţigară, al cărei fum îl slobozea regulat prin geamul deschis din stânga lui, gândurile ţiganului se consacrară unei gimnastici dezordonate în care figura acrobatică cea mai intens folosită era saltul de la o idee la alta, Pentru exerciţiul unei logici coerente ar fi aproape imposibil de urmărit traseul sinuos al gândurilor lui Halarel, dar, în linii mari, şi eliminând trimiterile colaterale, gândurile lui se învârteau în jurul marelui eveniment care urma să aibă loc în lumea ţigănească, faimoasa nuntă dintre fiica lui Baronu, de doisprezece ani, Mercedesa, şi fiul de paisprezece ani al celui mai bogat ţigan al Serbiei, Rajko, frate de cruce cu Baronu şi cu Halarel, toţi trei cunoscându-se în

Cruciada copiilor

Germania, imediat după revoluţie, acolo unde îi purtase sângele ţigănesc fierbând de chemarea dulce a zărilor întinse precum şi de apetitul câştigului fără muncă, pe fata lui Baronu fiul lui Rajko o văzuse doar într-o poză, nunta fiind de fapt un aranjament politic în afacerea comerţului cu carne vie care începea în România, se continua în Serbia şi în ţările fostei Iugoslavii şi, cu ajutorul lui Rajko, chiar mai departe, în Europa, Din nou, de dragul vremurilor de altă dată, cei trei fraţi de cruce, Rajko, Halarel, Baronu, care speriaseră Germania cu poliţia ei cu tot, *eins*, *zwei*, *drei*, *polizei*, vor fi împreună! amintirea experienţei germane fiindu-i întreruptă brusc de soneria telefonului al cărei volum în crescendo ameninţa să depăşească pragul limitei de zgomot suportabile de urechea lui Halarel, Alo! întrerupse ţiganul exaltarea fonică a telefonului mobil pe care doar caracterul special al meseriei pe care o practica îl obliga să-l poarte, Alo! dar în secunda următoare telefonul muri, explicaţia subitului deces fiind una singură, Halarel uitase să-l încarce, în şuieratul locomotivei se distingea mai mult decât avertismentul curbei periculoase în care, despicând aerul înserării şi tulburând grav traiectoriile aeriene ale întâmplătoarelor înaripate, se arcui, conformându-se exigenţelor precise ale şinelor, acceleratul copiilor, fluierul îndelung, amplificat de răcoarea apropiată a munţilor într-un ecou care făcu să vuiască valea, era modul lui Cazimir de a transmite celor din tren, în mod special, lui Bogdan şi Octavian, că el, Cazimir, ştia să conducă locomotiva şi că nu regreta decât faptul că cei doi prieteni nu erau alături de el, în răstimpul în care Cazimir dobândise abilităţi de mecanic de locomotivă, deprinzând şi limbajul fără cuvinte al sirenei, Bogdan şi Octavian se consa-craseră propriei lor misiuni, străduindu-se să organizeze, conform unor presupuşi parametri de strategie militară, grupările de băieţi din tren, Venise rândul lor să intre în acţiune, operaţiunii de cucerire a locomotivei îi urma, conform planului general prestabilit, cea de cucerire a trenului, misiune care, în virtutea supremaţiei de care se bucurau în clasă, le fusese încredinţată celor doi prieteni ai lui Cazimir, Pasiunea intensă cu care Bogdan şi Octavian se devotară noii operaţiuni îi conduse imperceptibil înspre abolirea oricărei graniţe dintre joc şi realitate, credinţa în logica infailibilă a închipuirilor copilăreşti scuturând realitatea de lucrurile neplăcute, *mm i-m*.

mv & în & *s*

mmmmmm

Florina Iliş lucruri care, conţinând un noian de nu-uri, proveneau, în general, din lumea oamenilor mari, înzestrând-o cu o serie de plusuri, necesare acoperirii distanţei dintre ceea ce puteau şi ceea ce-şi doreau copiii, un plus firesc de forţă fizică, un plus convingător de puteri mentale, un plus de frumuseţe, ca o cerinţă a tuturor fetelor, pretenţia unui plus de van damme, a unui plus actualizat de *cyborg* sau a unui plus de Harry Potter, adică un plus suficient de mare cât să ţină la respect până şi lumea adulţilor, Conştiinţa fragilă a unor lucruri a căror integrare în categorii precum cele de-este-voie sau nu este-voie-să-le-faci, în cele mai multe dintre cazuri, selecţia acestora fiind dictată de către cei mari, se stinse treptat în mintea copiilor, cucerirea trenului demonstrând faptul că ceea ce era posibil devenea, în mod automat, permis! Dacă totul este posibil, totul este permis! Trenul copiilor, a cărui destinaţie finală, în comparaţie cu acţiunea în sine de cucerire a lui îşi pierdea importanţa, nu mai putea fi oprit din drumul lui! Trenul e al nostru! Acesta era mesajul cuceritorilor! Dacă cucerirea trenului a fost posibilă de ce n-ar fi posibilă şi cucerirea lumii! S-o cucerim! propuse Bogdan închipuindu-şi lumea ca pe un teren 3D adevărat, ca în *Total Annihilation*, în care forţe virtuale se confruntă după strategiile jocurilor RTS, S-o cucerim! îl aprobă Bogdan, ale cărui închipuiri despre lume se consolidaseră în universul de biţi ai internetului sau ai jocurilor pe computer, S-o cucerim! îşi dădu acordul şi Denis în viziunea căruia lumea nu era decât o adunătură de încuiaţi, în frunte cu tatăl lui vitreg, şi cărora, el Denis, trebuia să le deschidă ochii asupra magiei latente care domnea în lucruri, S-o cucerim! zvâcni, de parcă ar fi fost o haită de lupi care se năpusteau flămânzi asupra lumii, pumnul lui Raul, S-o cucerim! şopti Sonia, pentru care lumea desemna publicul invizibil din sălile de concert dar, mai ales, exigenţa excesivă a membrilor juriului de la interpretare pe care foarte tânăra violonistă îşi dorea din răsputeri să-i cucerească, S-o cucerim! aprobă Agnes, care îşi închipuia lumea ca pe un covor pe care fata păşea fără să-şi bată prea mult capul asupra culorilor şi formei lui, dar care se întindea întotdeauna îmbietor la picioarele ei, Cum? întrebă Bogdan, pe care poziţia de lider al copiilor îl făcu să se confrunte cu de ce-ul unei probleme care nu era decât o nouă manieră a realităţii de a se insinua în planurile

Cruciada copiilor băieţilor dintr-a şasea, stricându-le cheful, clasa a şaptea! De ce nu vor să ni se alăture? Bogdan fiind de părere că cei dintr-a şaptea trebuiau să înţeleagă că pe *multiplayer* jocul era mult mai interesant decât în *single* şi că unitatea mică a celor dintr-a şaptea va fi, în cele din urmă, înghiţită de una din părţile mari aflate în conflict, Cum însă cei dintr-a şaptea nu voiau să asculte mesajul de bun-simţ strategic venit din partea clasei a şasea, în tren, ca urmare a dezbinării de interese dintre băieţi, se declanşa haosul, bandele de copii care treceau din compartiment în compartiment instigând la dezordine nu mai puteau fi ţinute sub control, Cei mai mici, copiii din clasele a patra, se dezlănţuiră în muzică, jocuri şi chicoteli vesele, unii începând chiar să plângă în faţa compartimentelor blocate cu învăţătorii lor, Mucoşii! Clasele cele mai mari se grupaseră, o parte dintre ele în jurul celor dintr-a şaptea, conduşi de Tiberiu, şi o altă parte în jurul celor dintr-a şasea, conduşi de triumviratul ce deţinea controlul trenului, Bogdan, Cazimir, Octavian, Multe dintre simpatii se edificau însă pe raţiuni derizorii şi, implicit, lipsite de perspectivă, copiii trecând cu uşurinţă şi fără regrete dintr-o tabără într-alta, motive dintre cele mai neîntemeiate stăteau la baza acestor dezertări, ba că stăteau în acelaşi bloc, ba că erau veri, ba că aveau bunici la ţară, în acelaşi sat, ba că îşi făceau temele! y împreună, în imediata vecinătate a liderilor celor două grupări se formase însă un nucleu de susţinători fideli, care participau la decizii şi activau pe teren, starea de conflict generală oferind şi un bun prilej de a regla conturi mai vechi, o buşeală din spatele blocului putând fi răzbunată în numele grupării căreia îi aparţineau protagoniştii, furtul unui căţel sau spargerea unei mingi de fotbal şi, mai ales, cipciricii, elevii care făceau coadă la profesori în cancelarie ca să pârască aveau de ce să se teamă! Un rol deosebit de important în realizarea coeziunii grupărilor băieţeşti le revenea fetelor, tot mai profund implicate în conflict, trădarea lui David dintr-a opta, care, iniţial îi sprijinise pe puştii dintr-a şaptea, fu pusă pe seama pasiunii lui pentru Diana dintr-a şasea, pasiune care era de notorietate la Scoală Generală Nr. 10! Lui David i se alătură şi Horea, prietenul său, care n-avea de ce să regrete alegerea, primirea călduroasă în compartimentul fetelor dintr-a şasea fiind mai mult decât o încurajare a înfiorărilor aprinse care-i jucau sub

% j. O*” & <aleda Ort>*

Florina Iliş pielea subţire, nou-veniţii aducând cu ei fireşte şi revista *Pop-corn* pe care o deschiseseră cu ostentaţie la pagina de sex! Sonia roşi la vederea imaginilor, păpuşile barbie, ursuleţul de pluş cu boticul roşu, botezat koda, după puiul de urs din filmul de animaţie *Brother Bear*, shreck cel verde făcură îngroziţi un pas înapoi în faţa goliciunii trupurilor din revistă, apropiindu-se instantaneu de destinaţia pe care concepţia despre educaţie a mamei le-o prorocise jucăriilor din camera fetei, o locuinţă întunecoasă de carton în garaj, Dar revista se închise înainte ca fata să înregistreze particularităţile anatomice ale celor două nuduri de bărbat şi de femeie, păpuşile barbie, ursuleţul de pluş cu boticul roşu, koda, shreck cel verde reveniră, nesatisfăcuţi de exilul în cutia de carton din garaj și, în virtutea înclinaţiei lor spre joacă şi fantezie, îi amintiră fetei de misiunea pe care băieţii i-o încredinţaseră, atragerea lui Tiberiu de partea lor! Singurul argument care l-ar putea convinge pe Tiberiu să treacă în tabăra celor dintr-a șasea ar fi adevărul, credea Sonia! La început Tiberiu a refuzat să creadă că trenul ar putea fi condus de Cazimir şi că nu opriseră în Braşov, Cum adică, nu am oprit la Braşov?! Sonia explicându-i că, aflându-se în mâinile celor doi băieţi din locomotivă, Cazimir şi Calman, trenul trecuse de Braşov şi, că, în vederea cuceririi lumii, trenul se îndrepta spre Bucureşti! La Bucureşti? Ce să caute ei la Bucureşti?! se miră Tiberiu, Noi mergem la mare! Trebuie să cucerim lumea! îi replică fata înroşindu-se, niciodată nu-şi imaginase că va sta atât de mult de vorbă cu băiatul pe care vârsta fragedă a tăcutelor metamorfoze fizice la care se afla îl plasase în cele mai frumoase vise de fetiţă, *Wow*! atât era Tiberiu în stare să spună, în acel *wow* ascunzându-se admiraţia mută pentru băieţii dintr-a șasea că reuşiseră să pună mâna pe un tren, entuziasmul în faţa unui fapt care ieşea din ordinea firească a lumii celor mari, dorinţa arzătoare ca totul să fie adevărat, *Wow*! dar şi o frică nelămurită de pedeapsă, într-adevăr, trecuseră de Braşov fără să oprească şi totuşi nu-i venea să creadă! Nici ministrului transporturilor nu-i venea să creadă în realitatea informaţiilor privind *deturnarea* unui tren special de vacantă, informaţiile respective fiindu-i furnizate prin telefon de către şeful Revizoratului General de Siguranţa Circulaţiei şi Control, deocamdată revizorul general nu avea prea multe detalii pentru domnul ministru

Cruciada copiilor şi îi era absolut imposibil să explice cauza

acelui incident, informaţiile erau foarte puţine şi neconcludente, regionala CFR făcând tot posibilul ca trenul cu copii să fie oprit în condiţii optime, Ministrul transporturilor îl întrerupse categoric pe revizorul general, Nu-i timp pentru asigurări de bine! şi-i ceru să solicite sprijin din partea poliţiei feroviare, să fie trimise în zonă toate efectivele, ministrul însuşi va încerca să ajungă cât mai repede în Valea Prahovei, era o situaţie a dracului de delicată! Trenul e plin de copii? Da, domnule ministru, e un tren special de vacanţă! Şi încă nu se cunoaşte identitatea celor care au pus mâna pe tren, pot fi nişte simpli descreieraţi sau pot fi terorişti, cu sprijinul pe care România l-a dat americanilor în războiul din Irak ne putem aştepta chiar la ameninţări teroriste! Aţi văzut ce s-a întâmplat în Spania! Să sperăm, întrerupse ministrul scenariul cinematografic pe care-l proiectase revizorul general, să sperăm că mai devreme sau mai târziu cei care au preluat comanda trenului vor fi nevoiţi să-şi dezvăluie identitatea! Că doar nu l-au luat de agrement! Atunci vom şti exact ce avem de făcut! în calitatea sa de membru al Guvernului ministrul transporturilor va cere sprijin şi din partea Inspectoratului General al Poliţiei, şovăind dacă să aducă la cunoştinţa Consiliului Naţional de Apărare a Ţării realitatea acelui incident! Era o situaţie atât de ambiguă, încât era deocamdată greu să se ia o decizie care să implice prea multe instituţii ale statului, înainte de a închide telefonul, ministrul mai lămuri împreună cu revizorul general câteva aspecte privind mijloacele de intervenţie pentru operatorii de teren şi se stabili locaţia unui cartier general, un comandament care să adune toate informaţiile, revizorul general fiind însărcinat cu coordonarea acestuia, Perfect! conchise ministrul transporturilor, şi atenţie la presă! Vor sări la eveniment ca hienele!

Mass-media demonstrară din nou că se organizau mai repede în vederea monitorizării evenimentelor decât o puteau face instituţiile statului, al căror interes profesional depindea în mare măsură de rigiditatea unor legi, decrete sau ordonanţe pretinzând ca totul să se desfăşoare după litera legii, adică, cu mare întârziere faţă de acţiunile mass-media pentru succesul cărora nu era nevoie decât de un aparat de filmat, un reportofon şi un reporter zelos, Aceste minime condiţii fiind îndeplinite, pe drumul european El 5, carele

— >*

& *se* *$ŞI>*.

nfejinia ’4 h;

Florina Iliş de reportaj purtând siglele principalelor posturi de ştiri şi însemnele marilor cotidiane din capitală se grăbeau spre Braşov ca să-şi asigure întâietatea asupra evenimentului de senzaţie al sezonillui estival, Deturnarea trenului de vacanţă al copiilor! Eugen Basarabescu obţinuse, conform instrucţiunilor şefului său Pavel Caloianu, o maşină în care încărcase tot echipamentul necesar transmiterii cât mai rapide a informaţiilor către redacţie şi se îndrepta cu toată viteza spre Braşov, încercase să şteargă din minte eşecul operaţiunii *Undă verde*, la urma urmei, nu era vina lui că lucrurile se petrecuseră atât de prost, existând bănuiala că în lumea interlopă asaltul detaşamentului de intervenţii rapide fusese anunţat cu suficient timp înainte ca poliţiştii să nu găsească nimic, exceptând prostituatele picate-n cursă! Cum o fi oare s-o faci cu una din alea? se întrebă tânărul ziarist ale cărui experienţe sexuale în afara câtorva întâlniri întâmplătoare se consumau în imaginaţie cu fiinţe închipuite de nevoile sale fiziologice sau chiar prin intermediul unor fantasme invocate din universul virtual al site-urilor de întâlniri, www. sentimente.ro, Trebuie să fie foarte confortabil cu una de genul femeilor acelora, gândi Eugen, oricum o faci nu poţi greşi niciodată! Dar nu cu una dintre cele pe care le văzuse în seara aceea, cu siguranţă existau şi fete care arătau mai bine şi erau sigure, adică nu-ţi transmiteau tot felul de boli, dar cum să dai de ele? Şi când gândurile tânărului păreau să se îndrepte înspre o direcţie din care niciun detaliu de închipuire erotică nu ar fi lipsit din bogata lui fantezie îi sună telefonul mobil, întrerupându-i brutal nevinovatele excese ficţionale, Alo! Da! era şeful său, Pavel Caloianu, cu instrucţiuni precise pentru Eugen, Dacă trece de Câmpina să încerce să localizeze trenul copiilor pe traseu şi dacă are un reportofon la el, Da, are! Să pună întrebări ceferiştilor, să afle ce instrucţiuni primiseră în legătură cu trenul de vacanţă! OK! Şi să-l ţină la curent! Bine! După cum îl ştia pe Pavel Caloianu, al cărui simţ special pentru evenimente nu se înşelase niciodată, Eugen era absolut convins că în ziua următoare eşecul operaţiunii *Undă verde* abia va fi consemnat în ziare, pe pagina întâi, apărând cu siguranţă trenul de copii, Pavel Caloianu nu era genul de ziarist care să se precipite inutil pentru o telenovelă de cartier, prin mintea lui Eugen, trecând în timp ce-l asculta pe şeful său o serie de scenarii complexe

Cruciada copiilor implicând posibilul amestec al terorismului

arab, excitându-l, Rapidul de Bucureşti era blocat în gara Braşov, îi explică Pavel, ceferiştii nu ştiu mare lucru, se pare că există şi o dispoziţie a ministrului transporturilor pentru toate trenurile care se îndreaptă spre Valea Prahovei, probabil se va întrerupe tot traficul feroviar, Pe şosea ce se întâmplă? întrebă el, Nimic special, spuse Eugen, din loc în loc aurăsărit efectivele poliţiei rutiere şi ceva mai multă aglomeraţie ca de obicei! S-a anunţat ceva la ştiri? Chiar în acest moment, anunţă Eugen, care se afla la o masă în cafeneaua unei benzinării, urmărind televizorul de deasupra barului, se dau imagini din gară cu explicaţii despre întârzierea rapidului, tânărul întrerupându-se din când în când pentru a asculta ştirile pe care i le reda apoi şefului său, Despre trenul de vacanţă nu s-a anunţat nimic! Se promite că se va reveni într-o ediţie specială! încheie Eugen relatarea ştirilor, Bine! Să mă ţii la curent în permanenţă! i se ceru tânărului, Vreau să ştiu tot timpul unde te afli! Am înţeles! apoi închise.

Când îi sună telefonul mobil, Antonia, frumoasa prezentatoare tv, se afla în compania deputatului prahovean Nicolae Arghir, într-un restaurant aproape pierdut de lume, numai potrivit pentru farmecul întâlnirilor ilicite, La desert comandaseră tort de clătite cu dulceaţă de afine, specialitatea casei, şi cum Antonia tocmai se preocupa de frişca pe care o îndepărta, cu gândul la păstrarea siluetei, înspre marginea farfuriei, nu se arătă dispusă să răspundă la telefon, dar deputatul o făcu atentă asupra apelului, Nu răspunzi? vedeta de televiziune abandonând cu părere de rău sculptura expresivă de frişca îşi scoase din poşetă cochetul telefon pe care-l strecură cu graţie între ureche şi valurile sclipitoare de păr, Alo! apelul venea din partea unuia dintre directorii săi de televiziune, vedeta răspunse la telefon cu graba unei şcolăriţe care era scoasă în faţa clasei pentru a fi lăudată de profesorul preferat, pe măsură însă ce urmărea convorbirea din telefon expresia chipului Antoniei traversa un registru diferit de stări, fixându-se în cele din urmă pe expresia seriozităţii profesionale, Cu siguranţă, gândea deja vrăjit Nicolae Arghir, privirea aceea nu era al unei femei limitate, nici nu era nevoie ca femeile să fie prea deştepte, doar atât, cât să nu pună bărbaţii pe fugă cu prostia lor, Privind-o cum vorbea la telefon, uşor aplecată peste masă, Nicolae Arghir uitase de partid, de

 preşedintele Camerei Deputaţilor, de nevastă, de tortul de clătite cu dulceaţă de afine, concentrându-se cu un interes

special asupra acţiunilor membrului său care dăduse semne clare de ieşire din amorţeală, Un cur bun de femeie, gândi deputatul privind-o lacom, face mai mult decât toate pastilele de potentă din lume! Astfel de femei ar trebui achiziţionate de Ministerul Sănătăţii și distribuite printr-un fond special nevoilor parlamentare, cred că o astfel de lege ar obţine fără efort majoritate parlamentară! în timp ce gândurile deputatului de Prahova aveau în vedere îmbunătăţirea legislaţiei româneşti în domeniul parlamentar, vedeta de televiziune îşi închise meditativă telefonul mobil, lăsându-l să alunece pe faţa de masă albă cu broderie fină, apoi decise să-l facă şi pe bărbatul din faţa ei, în fond era un om politic, părtaş la ştirile care i se comunicaseră prin telefon, Se pare că un tren de vacanţă, plin de copii, a încăput pe mâna unor necunoscuţi, N-a oprit la semnal în Braşov şi se îndreaptă spre Valea Prahovei, încă nu se ştie nimic exact! De unde venea? De la Cluj! Mass-media sunt alertate! Un tren de copii?! se minună Nicolae Arghir, Da! un tren special de vacanţă! Mi s-a cerut să plec acolo! Au trimis şi reporterii de la ştiri în zonă, dar domnul director, zâmbi conspirativ Antonia, mi-a încredinţat o misiune specială! îmi pare rău, dar trebuie să plec! părerea de rău nemaiexprimată în cuvinte se referea fireşte la întreruperea atât de bruscă a serii petrecute împreună, Nicolae Arghir ceru să li se aducă nota de plată şi hotărî, în aşteptarea acesteia, că n-ar fi rău, ci, dimpotrivă i-ar fi avantajată într-un fel imaginea politică, ca, în calitate de deputat de Prahova şi reprezentant al unor comisii parlamentare, să fie prezent la acel eveniment, decizie pe care o luă, în fond, incitat în totalitate de ambiţiile renăscute ale membrului său! Era hotărârea pe care vedeta mizase, deputatul reprezentând pentru ea calea spre acele informaţii pe care în mod normal presa nu le putea obţine pe căi obişnuite, informaţii, însă, pe care o femeie ca ea ar izbuti să le obţină prin mijloace al căror caracter, dat fiind secretul misiunii încredinţate de directorul postului de televiziune, nu poate fi dezvăluit.

Dacă unii băieţi la vârsta lui Calman se mai jucau încă inventând soldaţi universali, civilizaţii extraterestre, roboţi sofisticaţi sau vrăjitori copii, Calman, în nerăbdarea de a creşte cât mai repede cu putinţă şi în dorinţa de a se debarasa de sângele moale al copilăriei se juca inventând realitatea aşa cum îşi închipuia el că ar trebui să fie, ca şi cum realitatea n-ar fi decât un boţ de lut pe care, asemeni prietenului său căruia toţi îi spuneau Figurină, fiindcă avusese o expoziţie cu figurine de lut la Centrul de minori, o modela după voie,

Cu privirea pe drumul de fier, pierzându-se în luminile şi umbrele răcoroase ale amurgului şi fără să slăbească mâna dreaptă încleştată pe plăseaua de os a briceagului cu care-l ţinea la respect pe mecanicul Achim, Calman se lăsase absorbit de ecoul unei voci care, înălţându-se din adâncul său, îi învăluia imperceptibil sufletul, ademenindu-l cu şoapte nelămurite, Misiune îndeplinită! rosti Cazimir, închipuindu-se luke skvwalker salvând Imperiul de invazia maşinilor aflate sub comanda întunecatului lord vader, Misiune îndeplinită! făcu a doua oară şi dacă Calman, în ochii căruia se oprise privirea lui Cazimir, ar fi avut oarecare iniţiere cinematografică în *Războiul stelelor* ar fi putut vedea cum armurile albe ale soldaţilor-roboţi ai lui vader îi sclipeau în ochi, frângându-se sub lama ascuţită de lumină a sabiei Cavalerilor Jedi pe care Cazimir o înălţase deasupra câmpiei metalice de soldaţi, Calman nu văzu însă nimic din toate astea, dând din cap, aprobându-l, tresărind la cuvântul *misiune* pe care-l rostise Cazimir, având convingerea că era exact cuvântul pe care, fără să-l exprime, i-l şoptise nelămurit vocea sa lăuntrică, Asta era! Avea o misiune! Misiunea de a cuceri Bucureştiul! Misiunea de a cuceri lumea! Apoi, amintindu-şi de telefonul mobil al profesorului de sport, decise că era momentul să afle toată lumea despre *misiunea* lui şi formă din memorie un număr de telefon cu prefixul de Bucureşti şi când cineva îi răspunse prompt la capătul firului, Calman dădu vestea cuceririi trenului, Niciodată nu se simţise mai bine ca în clipa aceea, ca şi cum, dintr-odată, visul lui de a fi mare se împlinise subit, fericindu-l! vorbi unei voci pe care de fapt n-o întâlnise niciodată în realitate, dar care deţinea un rol important în reţeaua de comunicaţii subterane, receptând şi transmiţând mai departe informaţiile care circulau într-o lume asupra căreia monopolul poştei române nu avea nicio putere, Calman primise acel număr de la unul din oamenii lui Baronu, i se spusese că putea suna la orice oră din zi şi din noapte dacă avea ceva important de

Florina Iliş transmis, tot atunci i se propusese şi lui Calman să devină mesager sau porumbel zburător, cum li se mai spunea mesagerilor-copii a căror misiune era aceea de a duce prin viu-grai mesajele importante, dar Calman refuzase, nu i-ar fi plăcut să-şi piardă libertatea, o dată ce deveneai mesager nu mai puteai face nimic altceva şi n-aveai voie să te mai vezi cu nimeni, iar dacă îi trecea cuiva prin minte să fugă îl lua benga, te găseau oriunde te-ai fi ascuns şi-ţi luau maul, Calman auzise multe poveşti despre porumbeii zburători, se

întâmplase o dată că unui porumbel îi tăiaseră nasul, urechile, limba şi vârfurile degetelor fiindcă dusese unui mare bulibaşă o veste proastă, îi spuneau prin canale Fără Limbă! Pe de altă parte porumbeii aveau mâncare la discreţie, ţigări, haine, erau îmbrăcaţi binişor, ca să nu bată la ochi, se pare că purtau un fel de tatuaj pe umărul stâng, ca să fie recunoscuţi şi crezuţi pentru mesajele lor, se mai ştia că porumbeii zburători ies şi din ţară, sistemele lor de comunicare acoperind toată Europa, dar că secretul acestora era atât de bine păzit încât nici interpolul nu-i putuse da de capăt, socotindu-l o scorneală! Calman memorase acel număr de telefon din perioada când lucrase pentru Baronu, fiind singura înşiruire de cifre care se impregnase ca un tatuaj în carnea moale a creierului lui, nu ştia de ce sunase, poate pentru că nu era un lucru oarecare să cucereşti un tren! când închise telefonul se întoarse spre Cazimir şi râse, râse de bucuria victoriei şi Cazimir se bucură şi el, până şi cei doi mecanici râseră, Poate că totul nu era decât o glumă a copiilor, credeau ei, şi că în curând băieţii vor înceta să se mai joace, totul reintrând în normal şi atunci incursiunea în acea realitate paralelă care, în gara din Braşov, se desprinsese din cursul normal al realităţii, va lua sfârşit, şi acum? se întrebă Cazimir, Acum, îi răspunse Calman simplu, lumea e a noastră, putem cere orice! Mergem la Bucureşti! Atunci eu vreau un pistol cu foc automat! aşa cum văzuse în filme, Nu trebuie decât să apeşi şi distruge totul în cale, ca în *Demolition Man*! Ai văzut filmul? dar Calman nu se uita la filme, Nici *Soldatul universal*?! Nu! în seara asta dau la televizor *Cursă infernală 3*, l-am văzut, dar mi-ar fi plăcut să-l mai văd o dată, Nici pe ăsta nu l-ai văzut? Nu! îi răspunse simplu Calman, Naşpa! Şi atunci, întrebă nedumerit Cazimir, ce faci dacă nu te uiţi la filme? Cuceresc trenuri!

Cruciada copiilor

Stând ţeapăn în fotoliu, badea Vasile din Ieud se uita la film, *Cursă infernală 3*, dar, privind fascinat spre ecranul colorat al televizorului, veteranul de război nu cunoştea titlul filmului, iar în ceea ce privea acţiunea acestuia nu avea nici cea mai vagă idee care era mobilul luptei pe viaţă şi pe moarte dintre protagonişti, printre care şi o femeie! Depăşind sfera sa de înţelegere, bătrânul nu se atingea de telecomanda pe care i-o pusese pe măsuţa de lângă fotoliu nora lui, dacă ar fi vrut să schimbe canalul, a sta la câţiva metri de televizor şi a-l manevra după pofta inimii fără să-l atingi nu putea fi, în concepţia, veteranului un lucru curat! întorcându-se acasă, feciorul lui îl

surprinsese chiar în toiul acelor meditaţii despre amestecul necuratului în viaţa obiectelor, nici nu apucase bine Radu Vlădeanu să întrebe de maică-sa şi de fraţii lui din sat că bătrânul îi şi adusese la cunoştinţă dorinţa de a-l vedea pe Cazimir, Radu Vlădeanu văzându-se nevoit să-i explice tatălui lui că băiatul lipsea vreo zece zile de acasă, fiind plecat la mare, în vacanţă, dar că la întoarcere îi promite că-l va duce la Ieud, să fie liniştit că o să-l vadă peste două săptămâni! bătrânul dădu din cap, dându-şi seama că feciorul lui nu înţelegea, el nu vrea să-şi vadă nepotul peste zece zile! să-i spună unde s-a dus anume şi apoi să-l ducă la tren, că el era hotărât să se ducă să-l vadă, avea bilete de veteran şi călătorea gratuit, se va descurca, îl asigură bătrânul, Cunoscându-şi bine tatăl, Radu Vlădeanu ştia că nu va putea să-l convingă, era încăpăţânat ca un catâr, ca toată familia lor, a Vlădenilor, neînduplecaţi şi inflexibili! un fior de nelinişte îi trecu prin sânge, gândindu-se că era posibil ca bătrânul lui tată să-şi fi simţit sfârşitul aproape, asta ar putea fi explicaţia îndărătniciei cu care dorea să-şi vadă singurul nepot pe linie bărbătească, cel care avea să le poarte mai departe numele, Cazimir! în acel timp, privindu-şi tatăl din profil, care se uita cu deosebit interes la acţiunea incomprehensibilă a filmului de la televizor, un val de duioşie năvăli inima fiului pentru un tată care nu avusese niciodată faţă de copiii lui nici cea mai măruntă vorbă de mângâiere, singura învăţătură pe care le-o transmisese a fost munca, iar dintre virtuţi, mândria! De ce o fi vrând oare cu atâta tărie să-şi vadă nepotul?! apoi îşi aminti că firma lui urma să trimită în noaptea aceea o maşină la Buzău, cu doi băieţi care vor face acolo service la un utilaj comercializat de firmă şi puse

%r\... AEUL! 4 Mă-fr

Florina Iliş mâna repede pe telefon, dacă-i roagă pe băieţi, sigur se reped cu bătrânul până la Năvodari!

Degetele de la mâna dreaptă a lui Armand Pelaghia răsfirându-se anevoie în buzunarul strâmt al pantalonului scurt, căutând şi negăsind, telefonul mobil dispăruse! Şi asta era ca şi cum s-ar fi spus că unul dintre degetele mâinii lui Armand Pelaghia dispăruse, volatilizându-se, iar suratele ei, constelaţii alungite de celule vii, obişnuite cu alcătuirea metalică a telefonului mobil ca şi când ar fi fost un firesc anatomic, stârniseră în profesorul de sport senzaţia că unul dintre membrele corpului său îi fusese amputat, venindu-i greu să-şi scoată mâna dreaptă din buzunar de teama să nu i

se vadă oribila rană, Se convinsese că numai atacatorii trenului îi furaseră celularul, ca să li se taie orice posibilitate de comunicare cu exteriorul, dar nu-şi putea aminti când se întâmplase asta, în gară la Cluj? în tren? Temerile sale fură mărturisite cu voce tare profesorului de religie Andrei, precum şi profesoarelor cu care împărţea presentimentul a ceea ce putea fi cel mai rău în incidentul închiderii uşii de la compartiment, observaţia lui, prin caracterul logicii de bun-simţ cu care fusese formulată, realimenta sentimentul de nelinişte al cadrelor didactice de la Şcoala Generală Nr. 10, tulburându-le, Dacă, într-adevăr, exista o grupare teroristă care pusese mâna pe tren având scopuri bine determinate?! Doar în acest fel dispariţia telefonului profesorului de sport ar avea un sens! în compartimentul profesorilor se lăsă apoi o tăcere apăsătoare, rapiditatea cu care se derulaseră evenimentele reuşi să paralizeze până şi tăria de caracter şi voinţa profesoarei de limba română, reducând-o la tăcere, închişi între cei patru pereţi, mişcându-se odată cu trenul, fără să ştie nimic despre elevii pe care şcoala şi părinţii îi încredinţaseră grijii lor didactice, profesorii de la Şcoala Generală Nr. 10 erau, fără s-o recunoască cu voce tare, complet depăşiţi de situaţie! Ei, poftim! tocmai trecuseră de Predeal, arătându-Ii-se preţ de câteva secunde binecunoscuta gară, nici măcar la Predeal nu oprise trenul! iar pe peron, în afara unei neînţelese agitaţii din partea celor cu fanioane, nimic altceva nu tulbura pacea grea a înserării care cobora dinspre munte peste întreaga staţiune şi, când trenul se afundă din nou în întunericul verde al pădurilor, profesorul de religie Andrei întrevăzu în mintea

Cruciada copiilor lui sclipirea unei idei care traversă cu precizie întunericul amorf de gânduri, formulându-se, pe buze, în cuvinte, *Semnalul de alarmă*! Da! săriră cu toţii în picioare, Semnalul de alarmă! Armand Pelaghia, ascunzându-şi cu buzunarul rana imaginară de la mână, Da, într-adevăr, semnalul de alarmă era singura soluţie! vor trage semnalul şi trenul se va opri, Să nu ne grăbim! interveni vocea autoritară a profesoarei de română, Să ne gândim o clipă! invitându-i la raţiune, ca şi cum raţiunea ar fi felul principal al meniului propus, Noi încă nu ştim cine a preluat conducerea trenului şi în ce stare se află elevii noştri, Să nu facă unii dintre ei vreo prostie! E unica noastră şansă, doamnă! stărui Armand Pelaghia, Trebuie să facem ceva! Nu putem sta cu mâinile în sân! îl aprobară şi celelalte profesoare şi atunci doamna Stelian, care nu scosese până atunci niciun cuvânt, făcu câteva

observaţii pertinente! Bine, dar dacă vom opri trenul, ei o să-l repornească şi tot n-am făcut nimic! Oprirea trenului ar avea sens doar dacă în scurtul timp în care urmează să fie pus în mişcare cineva dintre noi ar sări geamul şi s-ar duce să anunţe autorităţile, Asta aşa e! aprobară cadrele didactice, Dar cine să-l sară? Tipul de compartiment în care se găseau avea geamul de sus, singurul care se deschidea, foarte îngust, nu mai mult de trei palme lăţime, cine putea să încapă pe acolo? Armand Pelaghia analiză cu atenţie deschizătura părţii de sus a geamului fiind convins că numai un copil s-ar putea strecura pe acolo, Numai dacă?! şi se întoarse brusc spre mărunţelul profesor de religie, a lui fusese ideea cu semnalul de alarmă, de ce n-ar încerca tot el şi aventura geamului, fiind singurul dintre ei, poate şi domnişoara Ileana, care s-ar putea strecura prin deschizătura îngustă, încerc eu! glumi doamna Constantinescu, dar nimeni nu râse, E singura soluţie! insistă Armand Pelaghia, Cine sare geamul trebuie s-o facă foarte repede şi să se îndepărteze de tren, să ajungă la cel mai apropiat post de poliţie şi să relateze totul, profesorul de sport spunând asta uitându-se înspre domnişoara Ileana, Adică? interveni profesorul de religie, iritat de direcţia privirilor lui Armand Pelaghia, Adică tot ce se întâmplă cu trenul ăsta! îl lămuri doamna Constantinescu, Bine! acceptă profesorul de religie Andrei stârnit de ceea ce nu formulase în cuvinte profesorul de sport, dar prin faptul că se adresase domnişoarei Ileana lăsând să se înţeleagă că nu-l socotea

Florina Iliş capabil pe profesorul de religie de curajul acelei aventuri bărbăteşti, Dar o să-i arate el ce fel de bărbat era! în orice caz mai bărbat decât unul care se uita după băieţi, Să ne decidem atunci asupra momentului! Să ne decidem! făcu hotărât profesorul de religie, Lipsa de decizie a autorităţilor din primele momente ale declanşării situaţiei de criză de pe Valea Prahovei ar putea fi pusă şi pe seama faptului că evenimentul care făcea obiectul îngrijorării profesionale a Societăţii Naţionale a Căilor Ferate şi, implicit, a poliţiei feroviare, ieşea din tiparele cunoscute, Un tren plin de copii, călătorind în regim special, care nu oprise, conform regulilor de călătorie, în gara Braşov, nu reprezenta tocmai un caz obişnuit de incident feroviar, ceea ce făcea ca totul să se transforme, cu puţină imaginaţie, într-o cumplită irealitate, era ca şi cum o mână nevăzută ar fi aşezat peste lucruri o pânză transparentă, schimbându-i complet înfăţişarea, însuşi ministrul transporturilor considera situaţia oarecum ireală, observaţie care

provenea dintr-o succintă analiză a derulării neobişnuite a evenimentelor, pe care, din momentul în care discutase telefonic cu Revizorul general, le monitorizase cu toată atenţia, menţinând în permanenţă legătura cu celelalte organe ale statului implicate în rezolvarea situaţiei şi, în primul rând, cu ministrul internelor şi al administraţiei, Dar la ministerul internelor şi administraţiei nu se primise nicio informaţie referitoare la mişcări subversive pe căile ferate, anunţurile anonime ale atentatelor cu bombe nu aveau, în general, legătură cu transporturile, vizând de obicei ministerele şi clădirile mai importante din capitală şi apoi, în cazul trenului de copii, nu se punea problema bombelor, ci a unui tren special de vacanţă care nu oprise în gara Braşov! Tot ceea ce mai putea face ministrul transporturilor era să ceară regionalei să asigure cale liberă trenului până când se va stabili un contact direct cu acesta, La rândul său, ministrul internelor şi administraţiei semnă nişte ordine pentru Inspectoratul General de Poliţie, ulterior transmise către Inspectoratele de Poliţie Prahova şi Ploieşti, precum şi Inspectoratului de poliţie feroviară, Surprinzător era faptul că organele statului realizaseră gravitatea situaţiei, dar tocmai acea gravitate neobişnuită, precum şi lipsa informaţiilor despre forţa nevăzută responsabilă de atentatul la ordinea firească a lucrurilor părea că paralizase orice tentativă de a ţine tensiunea sub control.

Cruciada copiilor

Nu putem trimite pur şi simplu tunurile să oprim un tren cu copii! izbucnise ministrul internelor şi administraţiei, înconjurat în biroul său de secretari de stat şi de şefi de direcţii! Nu ne luptăm cu minerii! Dar totuşi, ştim cu cine avem de luptat? întrebă şeful Inspectoratului General de Poliţie, Tocmai asta-i gravitatea, domnilor! Că încă nu ştim nimic! Şi atunci? Şi atunci, Şefii de direcţii şi de brigăzi specializate primiseră ordin să fie pregătiţi în caz de nevoie, orice informaţie legată de trenul de vacanţă să ajungă imediat pe masa ministrului de interne, ceru acesta, detaşamentul de intervenţii şi acţiuni speciale să fie înştiinţat, iar în zonă să fie dublate efectivele poliţieneşti, să fie localizat trenul şi urmărit de pe drumurile rutiere, Dacă cfr-ul nu poate opri trenul, mai spuse ministrul de interne, atunci nu ştiu cum ar putea s-o facă poliţia?! Trebuie totuşi să fim pregătiţi pentru momentul când trenul se va opri singur ca să putem interveni în forţă la eliberarea copiilor! Şi până nu primim mai multe informaţii

despre tren, ţineţi presa şi televiziunea departe, să nu alarmeze inutil poporul! Vreau baraje de poliţie peste tot pe Valea Prahovei! Nu lăsaţi pe nimeni să treacă!

Posturile de televiziune începuseră să transmită ştiri de ultimă oră despre trenul de vacanţă care generase o situaţie, după cum subliniaseră reporterii principalelor canale de ştiri, ce ameninţa siguranţa circulaţiei feroviare de pe Valea Prahovei, reprezentând, în viziunea avizată şi competentă a unui zelos reporter, un adevărat atentat la ordinea prestabilită a lumii, în faţa biroului de mişcare al gării Braşov, şeful staţiei împreună cu subalternii săi se străduiau să explice pentru televiziune şi pentru presă situaţia fără precedent creată de acceleratul special de vacanţă care nu respectase graficul normal al orarului de drum, Pe timpul verii e destul de complicat, explică şeful de staţie, dând primul interviu al serii, precum şi primul interviu din viaţa lui, E vorba de trenurile speciale pentru vacanţă şi de coordonarea acestora cu parcursul orar de peste an! Vă daţi seama, totul se datorează datorită trenurilor speciale, ca acesta! şeful staţiei priveşte, pierzându-şi dintr-odată cuvintele, înspre braţul păros al cameramanului care sprijină aparatul de filmat pe umărul drept, Acceleratul n-a oprit la semnal în gara Braşov, răspunde unei întrebări a reporterului, depăşind rapidul de Bucureşti care trebuia să plece primul, De aceea am reţinut

Iii

¥ WNS** V* „J9, *F*.

Florina Iliş rapidul în gară, pentru siguranţa circulaţiei! Şeful staţiei Braşov nu-şi permisese, nefiind de competenţa sa, să se refere şi la ordinea lumii a cărei ameninţare nu o puteau percepe deocamdată decât posesorii unor simţuri extrem de ascuţite, dacă şeful staţiei din Braşov nu se număra printre aceşti vizionari, reporterul, care transmitea ştirile în direct, făcea parte dintre cei a căror facultate de a vedea mai departe decât restul lumii îi dădea dreptul să se refere şi la fisurile pe care ochiul său le întrezărise în ordinea firească a lumii, avertizând telespectatorii că *întreaga situaţie era din ce în ce mai ciudată*, *putând deveni chiar stranie*! Şeful staţiei Braşov nu mai era atent la observaţiile de natură vizionară ale reporterului care transmitea evenimentul cu sufletul la gură, în ceea ce-l privea fiind încântat de felul în care se descurcase la interviu deşi, Nu era tocmai simplu să dai un interviu! după cum le mărturisise mai târziu

subalternilor săi, punându-şi întrebarea dacă îl văzuseră la televizor cei de acasă, fetiţele şi, mai ales, dacă îl văzuse vecinul Petre! începuse să se simtă cu adevărat important printre reporterii care se foiau în jurul gării, iar la cel de-al doilea interviu al serii, reporterul, în conformitate cu linia adoptată de televiziunea pentru care lucra, punând mai mult accentul pe latura spectaculoasă a ştirii, îl făcu pe şeful staţiei să se simtă mult mai stăpân pe situaţie decât fusese întâia oară, Nu există să nu poată fi oprit! afirmase cu tărie, răspunzând întrebării reporterului, care pusese pentru prima oară în faţa autorităţilor problema neputinţei de a controla trenul în mişcare, Ce se va întâmpla cu copiii? în discutarea acelei delicate probleme fusese atras în interviu şi şeful poliţiei feroviare din gara Braşov, reporterul întrebându-l despre caracterul măsurilor adoptate de poliţia feroviară, cel întrebat nu putea să dea prea multe detalii despre presupusele măsuri din simplul motiv că nu existase, în fond, nicio măsură, în schimb, putea să explice care ar fi rolul poliţiei feroviare în acea situaţie şi până unde s-ar întinde autoritatea acesteia în dezamorsarea crizei, adică nu mai departe de zona căii ferate şi nu mai mult decât o putea permite slaba dotare a poliţiştilor precum şi lipsa de personal, Practic, explică şeful poliţiei feroviare, dacă trenul va fi oprit undeva într-o gară mică, unde nu avem mai mult de un poliţist sau doi, aceştia nu ar putea ţine piept celor care controlează trenul, Aşteptăm forţe de la Bucureşti

Cruciada copiilor şi, desigur, ordine precise, Şeful poliţiei feroviare a asigurat apoi telespectatorii că atât el personal cât şi cei care se aflau în subordinea sa vor colabora cu celelalte forţe de ordine şi îşi vor face pe deplin datoria! încercăm să oprim trenul şi să nu se întâmple nimic grav! a afirmat şeful poliţiei feroviare în faţa reportofoanelor şi a microfoanelor întinse spre el, în faţa curiozităţii camerelor de luat vederi, a nerăbdării călătorilor adunaţi pe peroane, în faţa neîncrederii cârdului de porumbei sălbatici ce fâlfâiau aerul dinspre clădirile gării spre fostele silozuri şi de la porumbei mai sus, în faţa tăriilor cereşti, răspunzându-i într-o limbă vegetală, incomprehensibilă, prin foşnirea imperceptibilă a acelor din brazii de lângă gară, cei extrem de meticuloşi în depistarea semnelor ar putea continua observând nerăbdarea norilor de a se grupa milităreşte deasupra oraşului sau cercetând neliniştea câinilor vagabonzi care, trecând peste orice rivalităţi canine anterioare, se adunau cu îndârjire

mută în haite, în ceea ce ne priveşte ne vom limita la foşnetul imperceptibil al acelor de brad, oricum mesajul vegetal al acestora nu avea niciun ecou în urechile şefului poliţiei feroviare, surde la glasul naturii, Interviul său, difuzat pe toate posturile de ştiri la orele de vârf ale serii, arăta în mod elocvent cum mass-media româneşti se concentraseră pe mediatizarea evenimentului, seria de declaraţii oficiale transformând incidentul feroviar din Braşov într-o adevărată bombă mediatică.

Badea Vasile din Ieud aştepta în faţa televizorului sosirea maşinii promise de feciorul lui, Văzuse ştirile cu o detaşare curioasă, neînţelegând mare lucru din ceea ce se întâmpla acolo, spunându-se ceva despre un tren cu copii, despre gara Braşov, arătând imagini cu trenuri care plecau din gară, îi plăcea şi lui să meargă cu trenul, prima dată mersese cu trenul spre frontul din Rusia, într-un tren plin cu soldaţi români, fii de ţărani ca şi el, luaţi cu arcanul de pe câmpuri, mulţi dintre ei desculţi şi cu nădragi groşi de cânepă, claie peste grămadă, Dar acum avea legitimaţie de călătorie, gratuită, pentru clasa întâi, avea dreptul la asta fiindcă luptase pentru ţară, dacă tot avea pensie mică măcar să poată circula cu trenul după voie! Despre ce tren e vorba? intră feciorul lui în cameră arătând din cap înspre televizor, Ce zic ăştia? şi cum în mintea bătrânului conturul exterior al lucrurilor se modifica în coliziune cu lumea lui

Florina Iliş interioară, dobândind semnificaţiile pe care veteranul de război le considera mai importante, răspunse întrebării feciorului său printr-o deducţie pe care o făcuse în virtutea aceleaşi logici, Dacă vorbiseră despre trenuri, existând în gândul lui şi legitimaţia de călătorie gratuită, nu putea fi vorba decât despre scumpirea biletelor, Or fi scumpit biletele! dar feciorul lui, îndreptându-şi brusc interesul înspre televizor, nu-i mai auzi răspunsul, Un tren special de vacanţă n-a oprit la semnal în gara Braşov! văzu declaraţiile şefului de staţie şi ale şefului de poliţie feroviară, auzi intervenţia telefonică a ministrului transporturilor şi nu mai ştiu ce să creadă, manevră telecomanda întâlnind şi pe alte canale de televiziune aceleaşi ştiri, îşi chemă precipitat soţia de la bucătărie, E trenul lui Cazimir! amândoi încremenind în mijlocul camerei, Badea Vasile din Ieud încă nu realiza ce putea fi atât de important în scumpirea biletelor încât fusese adusă şi nora să vadă, oricum pe el, având legitimaţia gratuită de călătorie, nu-l privea deloc scumpirea

biletelor, îi era greu, din cauza rapidităţii cu care feciorul lui schimba posturile doar dintr-o cutiuţă pe care o ţinea în mână, să urmărească ceea ce se întâmpla la televizor! E trenul lui Cazimir, plec şi eu cu dumneata, tată! acestea fură cuvintele feciorului său, Mergem cu maşina mea, te duc eu la Cazimir! şi începu să-i explice bătrânului despre trenul lui Cazimir, realizând că nu era deloc o întâmplare faptul că în acele clipe tatăl lui se afla acolo, vor pleca cu bmw-ul firmei, maşina cu care îi promisese băiatului că-l duce la gară, apoi, începură telefoanele, părinţi ai colegilor băiatului care văzuseră ştirile, nimeni nu ştia mai mult decât dăduseră la televizor, mama lui Cazimir luă receptorul să sune la Valeria Cristea, fuseseră colege de facultate şi erau în relaţii bune mai ales de când băieţii lor deveniseră colegi de clasă, telefonul sună îndelung în casa Cristea, apoi intră robotul cu vocea impersonală a doctorului Cristea, aţi sunat la numărul, mama lui Cazimir lăsând un mesaj scurt, Vali, Valeria era numele mic al mamei lui Octavian, Vali, te rog sună-mă! Maria!

În acele momente Valeria Cristea nu putea să răspundă la telefon, nu atât din cauza dulceţei de caise pe care, în cele din urmă, o pusese grăbită în borcane, ci, pur şi simplu, pentru că ieşise în oraş, Era totuşi o absenţă neobişnuită pentru o soţie şi pentru o mamă ca ea, care, în afara orelor de serviciu şi a unor

Cruciada copiilor ieşiri motivate de cumpărături, putea fi găsită întotdeauna acasă, în seara aceea de vară, ar fi prea mult dacă s-ar spune că ieşise la o întâlnire în oraş, pentru că, atât doamna Cristea care venise la cafenea cu intenţia bună de a fi de folos, cât şi domnul Bratu care avea reală nevoie să fie ajutat în situaţia neplăcută a furtului actelor sale, nu socoteau că acea întâlnire firească dintre ei doi era mai mult decât o încercare de a rezolva stânjenitoarea întâmplare, Doamna Cristea cunoscând pe cineva la evidenţa populaţiei îi promisese domnului Bratu să-l ajute, scăpându-l de cozile interminabile de la ghişee, El adusese într-un dosar plic toate documentele de care avea nevoie pentru redobândirea scriptică a identităţii sale, urmând ca, în ziua următoare, să o caute pe persoana recomandată de doamna Cristea, Când, amândoi, dându-şi seama cât era de complicat să-şi tot spună domnul, doamna, renunţară la numele de familie, adoptând numele de botez, deci Valeria şi Iustinian, Vali şi Iustinian, dar oricât se strădui Vali nu reuşi să renunţe ia nicio silabă din numele lui ca să-l prescurteze, el putându-i spune Vali, ea

resemnându-se la Iustinian, apoi Vali avu privilegiul să-şi arunce privirea prin dosarul cu actele ce atestau identitatea socială a bărbatului din fata ei, Dar identitatea lui intimă? se întrebă ea curioasă, actul de proprietate al casei, actul de divorţ, talonul maşinii, certificatul de naştere, adusese chiar şi certificatul de naştere al fetiţei, Alina, colega de clasă a băiatului ei, îi observa cu încântare mâinile cu degete lungi şi delicate, prezentând hârtiile din dosar, în viaţa ei nu mai văzuse la un bărbat degete atât de subţiri, în comparaţie, de pildă, cu mâinile forceps ale soţului ei, medicul ginecolog, Când îi urmări mâinile închizând dosarul o străbătu un fior dulce, pulverizând-o în mii de particule şi, dacă n-ar fi fost vocea lui, uşor aspră, care vorbindu-i despre semnificaţiile identităţii personale în raport cu actele oficiale, unifica lent masa dezintegrată de particule provenind din ceea ce fusese cu doar o clipă înainte Valeria Cristea şi care, în afara reconstituirii impuse de legea gravitaţională impunându-se ferm în cuvintele lui, ar pluti probabil la nesfârşit într-o ploaie de pulbere magică, Organele autorizate să-ţi recunoască identitatea, se indignase domnul Bratu povestindu-i despre episodul de la poliţia municipiului şi, mai ales, despre semnificaţia existenţială pe care i-o atribuise, sunt cele dintâi care ţi-o pun la îndoială! şi

%rf* & t*Mi-" ** A

Florina Iliş infinitatea de particule Valeria Cristea se combină sub asprimea gravitaţională a vocii lui, compunând-o pe cea care fusese Valeria Cristea, Sau o alta nouă? se întrebă tulburată femeia.

Desigur, funcţiile poliţiei şi ale organelor abilitate să asigure ordinea în perimetrul social au în vedere şi garantarea legitimităţii identităţii individuale, doar că aceste garanţii nu depăşesc planul social şi nu-şi au corespondentul în dimensiunea existenţială sau în planul metafizic, Succesul aparatului de ordine şi control depinde în anumite circumstanţe de cunoaşterea precisă a celor care pun în pericol siguranţa cetăţeanului şi a ţării, precum şi de determinarea precisă a zonei de infracţionalitate din care aceştia provin, Algoritmul după care funcţionează poliţia se elaborează în funcţie de relele sociale, care la rândul lor evoluează de la o societate la alta, poliţia ducând o luptă susţinută împotriva traficanţilor de droguri, a criminalilor, a abuzurilor de orice natură, a prostituţiei, a traficului de carne vie, a traficului de influentă sau a traficului de arme şi a altor ilegalităţi care subminează din interior ordinea socială, Atunci însă, când adversarul

nu vrea să iasă din umbră, să se identifice, sfidând prin tăcere organigrama poliţiei, atunci când adversarul anonim nu-şi face cunoscute intenţiile criminale, punând în alertă maximă întreg aparatul poliţienesc, tulburându-i algoritmul de funcţionare atât pe linia ierarhiilor, cât şi în planul exprimării intereselor profesionale şi personale ale direcţiilor şi ale secţiilor specifice, lipsa totală de informaţii duce în mod automat la dezorientare, dezorientarea fiind cuvântul care definea în acel moment climatul profesional al întregului corp de poliţie românesc la ştirea, devenită oficială, a deturnării trenului copiilor, Efectul acelei tulburări pline de confuzie nu se lăsase prea mult aşteptat, făcând ca ordine contradictorii să se intersecteze pe culoarul de zbor al ierarhiilor decizionale, afectând buna desfăşurare a acţiunilor poliţiei, în cadrul Inspectoratului General al Poliţiei şi al inspectoratelor de poliţie judeţene Prahova şi Ploieşti, precum şi la inspectoratul de poliţie pentru transporturile feroviare, momentul acelei tulburări legate de trenul de vacanţă al copiilor provocase o confuzie generală, confuzie alimentată de la vârf şi prin interesul unor oameni politici cu diverse atribuţii în comisii parlamentare, care de la înălţimea funcţiei lor politice se credeau îndreptăţiţi să intervină în criză.

Cruciada copiilor

Acea confuzie, pe care lipsa informaţiilor legate de adversarul necunoscut o amplifica într-un mod incontrolabil, stârnise agitaţie în toate unităţile de poliţie şi, pentru că, în astfel de momente, goale de orice substanţă decizională, era absolut necesar să se întreprindă ceva, se dădu ordinul, inexplicabil pentru evoluţia evenimentelor, de intervenţie a brigadei împotriva crimei organizate şi a trupelor speciale! Ofiţerul Nichifor Luca, cu toate că abia se întorsese dintr-o misiune, de care nici nu voia să-şi mai amintească, primi ordinul scurt de plecare şi îmbarcare, Unde?! dar nu se ştia decât că pe valea Prahovei o posibilă grupare teroristă atacase un tren de copii, preluând controlul acestuia! în zonă vor fi trimise şi trupe de jandarmi, unii băieţi din grupa lui vorbind despre trupele speciale ale armatei, Doar nu dau iarăşi minerii! O, Doamne! invocă Nichifor Luca în gând, cu un năduf abia stăpânit, autoritatea supremă a lumii.

O, Doamne! pomeni şeful de staţie de la Posada, Traian Bulboacă, autoritatea divină, chiar în momentul în care fusese anunţat prin telefon de către regionala Braşov că un tren de copii, accelerat, va trece

prin Posada înaintea rapidului de Bucureşti şi a orei anunţate, lui Traian Bulboacă i se ceruse să facă semnul de încetinire, restricţie de viteză, deocamdată nu putea fi vorba despre oprirea trenului, vocea ierarhic superioară de la telefon îi ceruse şefului de staţie de la Posada să se pregătească pentru orice eventualitate şi să anunţe direcţia imediat după trecerea trenului, traseul acestuia fiind monitorizat pe toată Valea Prahovei, efectivele poliţiei ţinând sub supraveghere întreg traficul rutier, Anumite informaţii dădeau ca sigură organizarea la Breaza a unui prim cordon de rezistenţă din partea trupelor de poliţie şi de jandarmi, toate efectivele din zonă fiind detaşate acolo şi, după toate probabilităţile, vor fi suplimentate cu noi unităţi de la Câmpina, Atenţie, acceleratul tocmai a trecut de Poiana Ţapului, fu anunţat de la Braşov, având cale liberă până la Ploieşti! i se mai ceruse lui Traian Bulboacă să fie atent dacă observă ceva neobişnuit prin vagoane, orice indicii care ar putea să ducă într-un fel sau altul la identificarea agresorilor ar fi binevenite, aşa află Traian Bulboacă că de fapt nici poliţia, nici cei de la CFR nu ştiau exact despre ce era vorba, îl asigură totuşi pe superiorul său că va respecta recomandările date şi apoi închise telefonul vechi, că

Florina Iliş

Cruciada copiilor din 1971 nu se mai gândise nimeni să le dea unul nou şi, întorcându-se spre Magdalena, nevastă-sa, o întrebă din priviri ce crede, Ea credea fireşte că era o şansă de afirmare pentru nătărăul de bărbatu-său, o şansă ca să plece din văgăuna asta! Ar fi minunat să poţi opri trenul! mintea ei funcţionând rapid, înaintând cu elan spre viitorul promiţător pe care-l întrezărise într-o fracţiune de secundă, văzându-l pe bărbatul ei erou, oprind trenul şi eliberându-l de atacatori, de fapt, dacă ar fi să spunem adevărul, chiar dacă asta ar însemna să ne strecurăm hoţeşte în mintea nevestei şefului de staţie, nu atât pe bărbatul ei îl vedea în rolul de erou, ci avusese, mai degrabă, o viziune cu ea însăşi, închipuindu-se eroina care izbutise ceea ce nici poliţia nu fusese în stare să facă şi anume, să oprească trenul! nu se întreba fireşte cum ar putea face asta, dar era convinsă că semnul lui Dumnezeu pentru toate rugăciunile ei de a scăpa din pustietatea aceea se arătase şi că, în virtutea banilor daţi pe slujbe la biserică, Dumnezeu îşi respecta, faţă de ea, târgul, atât îi ceruse, să n-o mai ţină departe de lume! Nu-i fu deloc greu să-l convingă pe Traian Bulboacă că trenul trebuia oprit, acesta, confuz, nu mai ştia dacă i se spusese de la Braşov

să oprească trenul sau numai să-l încetinească, nevastă-sa zăpăcindu-i întotdeauna minţile cu vorbăria ei, nu-i mai tăcea gura când începea să vorbească, femeia asta l-ar fi convins şi pe necuratul că albu-i negru şi negru-i alb, Să-l cheme pe Trofim, începu ea cu poruncile, pe şeful de post! dar Chiriac unde-i? Să vedem ce e de făcut, o clipă îi zbură mintea la locotenentul de la muniţii, la Doru Prisaca, un băiat de zahăr, de-ar fi aici eroul ei! dar nu-şi îngădui reveria mai mult de câteva secunde şi cu şorţul de bucătărie legat peste mijlocul ei bine scos în evidenţă de şoldurile rotunde expedie mămăliguţa cu măruntaie de pui, pentru care pusese deja apa la fiert, în planul lucrurilor neimportante, Nu acelaşi lucru putea să-l facă şi şeful de staţie a cărui foame îi dădea târcoale animalic, Ce-ar fi să mănânce mai întâi şi apoi să se ocupe de tren! Bărbaţii! izbucni Magdalena, numai la mâncare şi la pat vă stă capul! şi spunând aceasta îşi desprinse hotărâtă şorţul, semn rău pentru Traian Bulboacă care încă mai visa la mămăliguţa, cerându-i bărbatului ei să caute în grafice cât e de la Poiana Ţapului până la Posada, în timp ce Traian Bulboacă căuta resemnat în mersul trenurilor, Magdalena luă receptorul negru al telefonului, răsuci manivela şi ceru la fata din centrală pe şeful de post, Să bârfească acum, n-au decât, gândi ea în timp ce aştepta legătura, a doua zi vor afla toate cumetrele că-l ceruse la telefon pe Trofim, dar, mai zâmbi ea galeş, vor afla şi de marea ispravă a opririi trenului şi, cât timp vor umbla ele cu vorbele din casă în casă, bărbatu-său va fi cu numirea semnată în buzunar, La Braşov ar fi minunat! să meargă şi fetiţele ei la o şcoală ca lumea, banii daţi pe slujbe nu merseseră în zadar, Dumnezeu nu doarme!

Faptul că Dumnezeu nu cunoaşte odihna somnului fratele Emanuel îl aflase încă de când paşii îi fuseseră îndrumaţi înspre mănăstire, când, aşa cum scrisese într-una din ultimele lui poezii lumeşti, *Dumnezeu nu mai joacă zaruri*, *ci ruletă rusească*, *sunt singurul glonţ de pe ţeava*! Dumnezeu îl ajutase să-şi împuşte moartea şi să aleagă viaţa cea adevărată, viaţa veşnică! într-adevăr, Dumnezeu nu doarme! chiar dacă întreaga mănăstire se pregătea la ora aceea târzie de veghea somnului, Dumnezeu nu dormea, nici Irina nu dormea, chipul ei, luminat de o lampă de căpătâi şi, din celălalt pat, vegheată de prezenţa tăcută a mamei, părea în acea clipă, după cum o regăsi fratele Emanuel, împăcat cu ceea ce urma să vină, Irina asculta muzică la un radio de care nu se despărţea nicăieri, fratele Emanuel nu mai văzuse

un asemenea obiect de când intrase la mănăstire şi, în acea tăcere calmă a încăperii, vocea prezentatorului de la radio părea mai firească chiar decât freamătul nocturn al verii de afară, călugărul renunţă la rugăciunea de seară pe care venise s-o facă împreună cu Irina şi se aşeză pe un taburet, lângă patul ei, abandonându-se împreună cu fata şi cu mama ei vocii calde a radioului care anunţa, cu spumoasă risipă de cuvinte frumoase, dedicaţii muzicale, realizatorul acelei emisiuni speciale avea o voce de care fata, pur şi simplu, se îndrăgostise, iubindu-l în taină pe purtătorul acelei voci fără să-l fi văzut vreodată în realitate, Adaptându-i înălţimea şi silueta după cerinţele estetice ale viselor ei şi-l închipuia înalt, subţire şi nu ştia de ce, cu părul lung, aşteptând fiecare emisiune a lui cu fiorul unei întâlniri de dragoste, fratele Emanuel recunoscu în liniştea profundă pe care o vedea pe chipul Irinei o linişte plină de har, o asemenea pace se lasă în suflete doar în momentele privilegiate ale rugăciunii desăvârşite, pentru el însuşi, acea imponderabilitate senină în care sufletul

* * * & Nt-V + ţ *

Florina Iliş plutea alături de îngeri era foarte greu de atins! şi, în acel moment, când ar fi trebuit să aducă fetei taina rugii de curăţire şi odihnă, nu făcea decât să asculte dedicaţii muzicale la radio, dar Dumnezeu nu doarme! apoi emisiunea se încheie cu ultimele acorduri muzicale făcând loc semnalului brutal al orei exacte, după care vocea unui prezentator de ştiri rupse brusc membrana de linişte care învăluise cu har încăperea, Vă prezentăm ştirile, încă absorbiţi de atmosfera plină de taine care mai stăruia în încăpere niciunul dintre ei nu îndrăzni să se mişte, când, fără veste, fratele Emanuel începu să fie atent la cele spuse de prezentatorul ştirilor, un tren cu copii, deturnat undeva pe Valea Prahovei, nu se ştie cine îl controlează, organele în drept ale statului fac tot posibilul ca să oprească trenul şi să asigure siguranţa copiilor, părinţii să fie liniştiţi, mersul trenului e monitorizat pe toată Valea Prahovei, s-a organizat deja pe traseu primul baraj de poliţie şi jandarmi, deocamdată nu s-a putut lua legătura cu trenul, dar ministrul de interne dă asigurări, şi fratele Emanuel nici nu realiză cu câtă iuţeală se legară în mintea sa lucrurile, tren cu copii, sânge nevinovat, visul Irinei, căzând vertiginos în abisul întunecat al viziunilor apocaliptice care-i tulburaseră sufletul în ultima vreme, hăul tulburător al violentei şi necredinţei căscându-se abrupt înaintea lui! Răul! Răul cu toate capetele lui hidoase se aşeză de-a curmezişul,

înfricoşându-l de moarte! Trebuie să mergem acolo! îi şopti Irinei şi suferinţa calmă din privirea fetei îi întinse un sprijin peste prăpastia cumplită.

Răul i se arătă dadei Angelica în ficaţii de găină neagră care nu văzuse niciodată lumina zilei, o gură invizibilă din aer devoră sub privirile ei măruntaiele de găină, lăsând în vasul de vrăji o scursoare galbenă care începu să se mişte mlădioasă ca şarpele şi pe care, cu toată puterea vrăjitorească a cuvintelor neînţelese pe care le rosti, nu izbuti s-o stăpânească, creatura băloasă dispărând nesupusă în străfunzimile pământului, strecurându-se printre crăpăturile parchetului vechi, Dada Angelica se înspăimântă cum nu i se mai întâmplase de la revoluţie încoace când împreună cu celelalte două surate, Fabiola şi Ravela, mari puteri în taina vrăjitoriei, înţeleseseră că un greu blestem va apăsa asupra neamului românesc care se întinase omorând în sfântă zi lăsată de Domnul, marea sărbătoare a Crăciunului! Trebuia să vorbească neîntârziat cu Fabiola, cea mai puternică

Cruciada copiilor vrăjitoare din lumea ţigănească şi românească, ale cărei puteri fuseseră recunoscute la întâlnirea vrăjitoarelor din lumea întreagă, fiind recompensată cu marele titlu de vrăjitoare a anului, Aşa i se spusese în Spania! Vrăjitoarea anului! Fiind singura care dădea în fusul fermecat, fusul ce nu putea fi văzut de ochiul omului! în cărţi dada Angelica era cea mai cunoscută, asta nimeni nu i-o putea lua, dar împreună cu Fabiola şi cu Ravela formau triunghiul vrăjitoresc al Bucureşti ului, o putere cu trei capete, în stare, dacă lucrau laolaltă, să vadă toate înfăţişările răului şi să-l stârpească cu ajutorul tainelor vrăjitoreşti, dada Angelica îşi chemă nepoata cerându-i să le anunţe pe celelalte două surate, trebuiau să acţioneze înainte ca răul care creştea în puteri, în adâncuri, hrănindu-se cu fructele urii dintre oameni, să-şi arate chipul întunecat şi să umble liber prin lume, iar oamenii să i se închine fără să-l cunoască.

Cap-de-mort îi spune! le explica băiatul cu chip de Harry Potter celor câţiva discipoli pe care izbutise să-i încredinţeze de validitatea şi puterea unor vrăji ca *Alobomora*, *Finite Incantatum*, *Petrificus Totalus* sau *Riddickulus*, *Cap-de-mort* îi spune! repetă Denis şoptit, dezvăluind în privirea lui mai mult decât ceea ce puteau vedea copiii care-l ascultau vrăjiţi, compartimentul de tren transformându-se într-un univers în care acceleratul de vacantă nu era un tren oarecare, ci nici mai mult nici mai puţin decât Hogwarts Express care plecase din gara

King's Cross din Londra de pe peronul 9 3/4, după cum le mărturisise Denis cu un aer de mare taină, iar Diana, Alina, Irina, Mihnea şi Sergiu, conform adaptării aceleiaşi realităţi la cerinţele imaginaţiei lui Denis, nu erau doar nişte elevi în clasa a şasea, ci studenţi ai Casei Gryffinder, după cum îi declarase el, numind-o în gând pe Diana, Hermione, iar pe Mihnea, în urma aceluiaşi exerciţiu imagistic, numindu-l Ron, el însuşi fiind nimeni altul decât Harry Potter a cărui înfăţişare o întruchipa cu o măiestrie incredibilă, mergând până acolo încât Denis purta ochelari aidoma cu cei ai eroului preferat, deşi băiatul, conform rezultatului investigaţiilor meticuloase ale medicului oftalmolog precum şi a analizei competente a calculatorului nu avea nevoie de ochelari, dar care, insistând pe lângă mama lui, obţinuse o pereche de ochelari fără dioptrii pe care îi purta în permanenţă, în şcoală copiii îl porecliseră în derâdere *Cap-de-mort*, deşi Denis insista, stârnind hazul şi batjocura

Florina Iliş

Cruciada copiilor tuturor, că el era Harry Potter, adică cel care-l învinsese pe temutul personaj şi nu *Cap-de-mort*! resemnându-se până la urmă, consecinţa directă a resemnării sale fiind însingurarea într-o lume a lui, împărţită doar cu fantasmele cărţii preferate, în şcoală copiii continuând să-l strige, izbucnind în râsete, *Cap-de-mort*! în clipa aceea, când începuse să le explice cine era cu adevărat *Cap-de-mort*, Denis trăia pentru prima oară fericirea că pasiunea pentru vrăjitorie nu mai era un subiect de distracţie batjocoritoare pentru colegi, ba dimpotrivă, cu toţii îl ascultau cu mare atenţie, punându-i întrebări despre cele câteva vrăji pe care le învăţaseră de la el precum şi despre cel-al-cărui-nume-nu-trebuia-rostit-subnici-o-formă, *Cap-de-mort* e cea mai groaznică creatură din câte există, numai Harry Potter a fost în stare să-l înfrunte! le spunea Denis, E duşmanul cel mai de temut, iar armele lui sunt numeroase! Va trebui să fim pregătiţi ca să-l înfruntăm! Dar o putem face? întrebă Diana, a se citi Hermione! Desigur! Numai copiii pot să-l înfrunte! Pentru că noi nu ne temem! Oamenii mari se tem! Totuşi va trebui să învăţăm nişte

— Îi vrăji ca să ne apărăm de el!

Pentru cei care nu cred în magie sau *încuiaţi*, cum li se mai spune în vocabularul harrypotterian, printre aceşti *încuiaţi* figurând, ca urmare a lipsei de interes pentru caracterul magic al realităţii şi poliţia română, răul nu se numeşte *Cap-de-mort* sau *Cel-al-cărui-nume-nu-trebuie-rostit*, Astfel, în limbajul profesional

poliţienesc, răul este rareori utilizat la singular, cel mai adesea folosindu-se la plural, *rele*, dobândind, în funcţie de scopurile care-l pun în mişcare, bani murdari, crimă, droguri, prostituţie sau jaf, un caracter bine determinat, Dacă ar fi să privim lucrurile la modul obiectiv şi cu profund realism, instituţiile de apărare a ordinii publice, poliţia şi jandarmeria, ar fi cele mai în măsură să confere o descriere exactă a răului, o descriere care să nu aibă nimic în comun cu expresiile metaforice ale mai sus invocatelor autorităţi spirituale ale lumii emanueliene, dadaangelicane sau harrypotteriene, dimpotrivă, în actele normative privind organizarea şi funcţionarea poliţiei române precum şi a forţelor de jandarmi, răul, cu toate înfăţişările lui, poate fi evaluat cu maximă obiectivitate în funcţie de gravitatea acţiunii săvârşite de infractori, conducând mai departe, în raport cu demersurile justiţiei, la pedepsirea exemplară a celor care-l produc, Pentru ofiţerul de poliţie Nichifor Luca, aflat în dubita Departamentului de Intervenţii Rapide al Poliţiei care se îndrepta în mare viteză spre Valea Prahovei, răul avea un singur nume, crima organizată! O crimă organizată era prostituţia ilegală cu cea mai abjectă dintre produsele ei, prostituţia infantilă pe care, de multe ori, autorităţile publice se dovediseră incapabile s-o stârpească, în aceeaşi categorie a crimei organizate se înscria şi traficul cu slăbiciunile omeneşti, în care armele şi drogurile deveneau în lumea interlopă expresia cea mai rafinată a poftei pentru dobândirea puterii, iar reflectarea în organigrama poliţiei a acestor rele nu reprezenta câtuşi de puţin un mod mai echivoc al realităţii de a eşua în metafore, ci descria însăși realitatea care, în multe cazuri, depăşea până şi capacitatea de exprimare lingvistică a lucrătorilor din poliţie şi jandarmerie! Trăsăturile sub care răul se înfăţişează unui ofiţer de poliţie nu implică nimic metaforic sau zoomorfic, ca picioare de ţap, cap de câine sau ochi de vasilisc, jefuitorul, criminalul, violatorul, având întotdeauna două mâini, două picioare, ochi, nas, gură, toate omeneşti, mai puţin sentimentele şi judecata, sentimentele devenind, în cazul celor mai sus invocaţi, cuţite, săbii, pistoale sau hiene, iar judecata nebunie şi, în umbra răufăcătorului, infailibilă, organizaţia, dezvoltând o aritmetică criminală care se reface mai uşor decât coada amputată de la șopârlă, şi atunci, se întreba adeseori Nichifor Luca, oare o lume care secretă răul cu atâta generozitate nu e rea, stricată? O societate coruptă până la cele mai înalte niveluri, lipsită de scrupule,

manevrând cu abilitate răul, slujindu-se în menţinerea puterii tocmai de capacitatea acestuia de regenerare, o lume în care poliţia şi judecătorii îi fac scăpaţi pe criminali, iar preşedinţii îi graţiază nu poate să fie o lume bună! Şi atunci, în numele cui se face ordinea? Cât de secretă fusese operaţiunea *Undă verde*, dacă şefii marilor clanuri mafiote scăpaseră? Şi care era preţul libertăţii lor? şirul întrebărilor fără răspuns din gândurile lui Nichifor Luca se întrerupse brusc când maşina în care se afla frână cu zgomot, şoferul anunţându-l că ajunseseră la Breaza, apoi, în aerul proaspăt al înserării ofiţerul se scutură de starea grea care-l copleşise pe tot parcursul drumului, lăsându-se antrenat în ordinele pe care le dădea subordonaţilor săi.

Florina Iliş

Cruciada copiilor

O sursă secretă din poliţie îl informase pe Pavel că primul baraj al forţelor de ordine se organiza la Breaza şi, chiar înainte de sosirea lui Eugen, reuşi să trimită la redacţie un fax cu primele informaţii despre trenul copiilor astfel încât să apară într-o ediţie specială a ziarului, mai ceru trei coloane libere pe prima pagină, fiind convins, deşi, în afara unei foşniri îndepărtate şi calde a sângelui său, nu se mai baza pe niciun alt argument, că evenimentele din noaptea aceea vor justifica în faţa consiliului de administraţie al ziarului solicitarea unei ediţii speciale, când apăru Eugen cu maşina, Pavel îşi luă toate lucrurile din trenul rapid, încă staţionat în Braşov şi însoţit de doi vagabonzi, care stârniră tăcuta indignare a lui Eugen, urcă în maşină, pe drum Pavel îl lămuri că cei doi din spate, Rada şi Ciungu, ştiau ceva despre un anume Calman care se afla în trenul copiilor, Pavel crezând că intuieşte în spusele lui Ciungu o legătură misterioasă între Calman şi incidentul din gara Braşov, acesta fiind probabil un fel de curier al agresorilor din tren, apoi Eugen îi confirmă că trenul copiilor trecuse de Poiana Ţapului, continuându-şi probabil drumul, şeful de staţie din Breaza mărtu

k risindu-i tânărului ziarist că nu primise niciun ordin de oprire a trenului, dar că era inevitabil ca, la un moment dat, trenul să se oprească! Toată lumea se mai întreba dacă trenul îşi va urma cursul normal din Ploieşti spre Urziceni sau va înainta spre capitală, după cum se presupune? Nu se semnalaseră deocamdată incidente pe calea ferată, dar e poliţie peste tot, pe toate drumurile! îi explică Eugen, S-a anunţat şi la televizor despre tren, iar oamenii din localităţile

învecinate cu calea ferată ies să-l vadă, Bine! bine! spuse Pavel mâzgălind ceva într-un bloc-notes pe care-l ţinea pe genunchi, Bine! răspunse Calman, binele lui adresându-se unei voci din telefonul mobil pe care-l ţinea la ureche, apoi închise, făcându-i lui Cazimir un semn să se apropie, Ne aşteaptă poliţia la Breaza, îi şopti la ureche, Nu suntem încă pregătiţi să-i înfruntăm! Eu zic să-i luăm prin surprindere şi să oprim trenul înainte, Poţi face asta? întrebă uitându-se fix în ochii plini de încântare copilărească ai lui Cazimir, un Cazimir impresionat de faptul că îl văzuse pe Calman vorbind la telefon, imaginându-şi, aşa ca în filme, un centru superior de comandă care, cu ajutorul sateliţilor, controla întreaga acţiune, Da! dar trebuie să ne întoarcem în vagoane, să vorbesc cu băieţii, să ne organizăm! Perfect, după ce oprim trenul! Atunci să-i anunţăm că oprim trenul! îi şopti Cazimir lui Calman, Aş vrea să-l sun pe Bogdan! Bine! făcu Calman înmânându-i telefonul mobil, ultima generaţie, proprietatea lui Armand Pelaghia, Cazimir formă numărul lui Bogdan, aşteptând apoi câteva clipe până când acesta răspunse, Da! Ce se întâmplă în tren? întrebă Cazimir, Bogdan informându-l, Aici copiii s-au organizat în detaşamente militare, pe clase şi pe şcoli, Toate sunt conduse de băieţi de încredere, aşteptând semnalul de luptă, Ni s-a alăturat şi Tiberiu! Hmmm! făcu Cazimir care încă nu uitase umilinţa pe care o trăise din cauza acestuia, Se poate conta pe întreg trenul, continuă Bogdan, chiar şi cei mai mici, cei dintr-a patra, s-au arătat încântaţi de jocul de-a războiul, au scuipătoarele la ei, Fetele, până nu demult ţinta preferată a ţepilor de hârtie, arătându-se doritoare să confecţioneze ele însele provizia de muniţie, Diana, şefa noastră, îi mai comunică Bogdan căruia nu-i era deloc indiferentă fata, se ocupă de corpul medical! Ce corp medical? se minună Cazimir, Păi, dacă vor fi răniţi! îi explică Bogdan competent, fiind la rândul lui informat de Diana, Aşa cum se întâmpla şi în filmele de război, cu maşinile de prim-ajutor care merg în spatele soldaţilor, Fata participând la un concurs de prim ajutor la Palatul copiilor, adorând să facă injecţii şi să aplice pansamente îşi vindecase toate păpuşile de bolile şi rănile de care sufereau adânc într-o tăcere de plastic, îngrijirea lor constituind o ocupaţie plină de responsabilitate pentru viitoarea doctoriţă, de aceea ca urmare a pasiunii ei pentru medicină Diana propusese organizarea unui corp medical, absolut obligatoriu în cazul acţiunilor de luptă, Bine! Bine! făcu Cazimir, rostind în sinea lui cu un dispreţ inocent, Fetele! mai fu informat că

Bogdan şi Octavian numiseră oameni de legătură cu fiecare clasă şi cu fiecare şcoală în parte! că toţi băieţii vor să se înscrie în detaşamentul de forţe speciale! Trebuie să avem şi un detaşament de forţe speciale, îi explică Bogdan, după modelul legiunii străine, ca în *Legionarul*! OK, aprobă Cazimir, Numai că toţi băieţii cer să facă parte din acest detaşament, şi ar mai fi o problemă, mărturisi Bogdan, Care? Băieţii vor arme! Vor arme! şopti Cazimir aproape de urechea lui Calman, Vor avea! spuse Calman cu o siguranţă care-l făcu pe Cazimir să repete în telefon, Vor avea! apoi Cazimir

Florina Iliş îl anunţă pe Bogdan în cuvinte cât mai puţine, ca să nu-l înţeleagă mecanicii, Că foarte curând, din cauza barajelor de poliţie de la Breaza, vor opri trenul, lui Bogdan, coordonatorul strategic şi tactic al misiunii, ideea i se păru excelentă, confirmându-i lui Cazimir încă o dată că în tren totul era pregătit! O tactică beton!

Singurul ideal în viaţă al lui Traian Bulboacă era acela de a-şi satisface nevasta, de aceea, mai mult impulsionat de aspiraţiile înalte ale Magdalenei, decât de propria sa natură, din fire temătoare, responsabilul CFR de la halta Posada, decise, constrâns de împrejurări, dar mai ales, de insistenţele duioase ale nevestei sale, să acţioneze, Tot ca răspuns al ambiţiilor feminine ale Magdalenei, sperând ca prin proclamarea adeziunii la cauză să obţină favorurile nevestei ceferistului, agentul-şef Dinu Trofim, solicitat, în calitate de organ al autorităţii statului, se alătură necondiţionat temerarei acţiuni de oprire a trenului, necondiţionat e un fel de a spune deoarece agentul-şef nu se deplasase la haltă doar în calitate de organ al statului, cu atât mai mult cu cât nu primise niciun ordin de la superiori în legătură cu respectivul tren, ci, mai ales, purtat de avântul renăscut al bărbăţiei sale care-l atrăgea magnetic înspre Magdalena, Cantonierul Chiriac, care, personal, n-avea ambiţii şi nici nu nutrea pasiuni ascunse pentru nevasta şefului, fiind totuşi un om cumsecade în simplitatea lui tăcută, nu s-ar fi deplasat, Doamne fereşte! în altă direcţie decât cea în care bătea vântul, şi, cum vântul bătea din plin înspre aspiraţiile înalte ale Magdalenei, se alătură cu dragă inimă ambiţiosului pluton, Tactica de oprire a trenului era simplă şi, credeau cu toţii, infailibilă, la cantonul 114 A, acolo unde era de pază Chiriac, se va pune semnal de restricţie viteză, conform acelui semnal trenul va încetini, iar la Posada va avea semnal de oprire, Era atât de simplu! Cum de nu s-a gândit nimeni la asta? Pentru oprirea trenului cât şi pentru atingerea

idealurilor ei, Magdalena ar fi dispusă chiar să se aşeze cu trupul pe linia ferată! Numai să oprească blestematul ăla de tren! Cei trei bărbaţi, profund impresionaţi de atitudinea ei, hotărâră că nu era nevoie totuşi de o asemenea acţiune curajoasă, cu atât mai mult cu cât, fiind aproape noapte, conductorul trenului ar putea să n-o observe pe calea ferată şi, Doamne păzeşte! Fetiţele mele! făcu ea înspăimântându-se ca şi cum nenorocirea s-ar fi întâmplat deja.

Cruciada copiilor

Doamne fereşte! Să vadă şi bărbaţii, îşi ridică apoi semeaţă capul, de ce erau în stare femeile atunci când măreţia ambiţiilor le depăşea cu mult slăbiciunea trupului! Agentului-şef de poliţie Dinu Trofim îi plăcu scânteierea mândră din ochii verzi ai Magdalenei, simţindu-se ca atins de-o flacără sfântă, Oh, de-ar avea el o astfel de muiere! neizbutind să-şi ducă gândul mai departe din, vai! lipsă de fantezie, facultatea imaginaţiei nu-i o caracteristică genei ăla a rasei şi, la urma urmei, un agent-şef de poliţie nici nu avea nevoie de fantezie, mai mult l-ar încurca, în poliţie fantezia fiind total anti-profesională! Se ştie doar unde i-a dus fantezia pe poliţiştii hoţi de combustibil, ce să mai vorbim de peştii-poliţişti!? Tăntălăul de Bulboacă nu merita o asemenea nevastă! Trenul de copii deveni astfel o adevărată binecuvântare pentru agentul-şef, aducându-l în preajma femeii dorite la o oră când de obicei era, fie acasă în faţa televizorului, picotind de somn, fie la barul benzinăriei de la şosea în tura de noapte, fără doar şi poate că femeia îi făcea ochi dulci, că doar o văzuse cum îi trăgea în ultima vreme ocheade, agentul-şef Dinu Trofim primise numirea în postul de la Posada doar în urmă cu un an de zile, auzise zvonurile despre Magdalena şi despre un locotenent de la depozitul de muniţii, i le adusese la cunoştinţă chiar nevastă-sa care se informase de la nevasta popii, dar, în afara unor priviri întâmplătoare încărcate de dulci promisiuni, poliţistul nu se mai alesese cu nimic din partea nevestei lui Traian Bulboacă, până în seara aceea când îl chemase prin telefon la gară, chemându-l în calitate de poliţist, dar şi de bărbat, datorie de care se achita, în ambele cazuri, cu devotament şi abnegaţie, şi spera în sinea lui ca femeia să-i răspundă cu aceeaşi măsură, dacă acel tren era atât de important pentru Magdalena atunci era important şi pentru el! Ca să demonstreze tuturor cine era şeful de post Dinu Trofim, dar mai ales Magdalenei, îşi va folosi la nevoie şi arma din dotare! Agent-şef de poliţie Dinu Trofim! salută el galeş, La datorie!

Inspector Nichifor Luca! se prezentă scurt în faţa unui subinspector de la poliţia feroviară din Breaza, Subinspector Radu Marin! după salutul regulamentar, acesta îl informă că poliţiştii de la direcţia judeţeană erau destul de dezorientaţi, neştiind prea bine ce se întâmpla de fapt şi că, în afara unei vagi strategii de oprire a trenului, cei de la poliţia feroviară nu aveau niciun plan

Florina Uis

Cruciada copiilor concret, subinspectorul Radu Marin presupunea, încercând să-şi scoată în evidenţă calităţile intelectuale, că abia după oprirea trenului detaşamentul de intervenţii rapide al inspectorului Nichifor Luca va putea să se implice în acţiune, să contracareze eventuala rezistenţă a celor din tren şi să-i prindă, Tot subinspectorul Radu Marin îl mai informă că trenul era plin de copii şi că ordinul era să nu se facă uz de arme decât în cazuri extreme! Lui Nichifor Luca îi plăcea la nebunie formula *cazuri extreme*, foarte generoasă în aproximarea situaţiei astfel încât cazurile extreme reprezentau de fiecare dată limita pentru salvarea personală a pielii, stabilirea nivelului de risc cuprins între momentele imprevizibile ale declanșării atacului și ale primului foc de armă fiind întotdeauna foarte greu de precizat şi, implicit, discutabile, Ce se întâmplă dacă trenul nu opreşte? întrebă inspectorul Nichifor Luca, Trenul *trebuie* oprit la *Breaza*! rosti subinspectorul Radu Marin de la poliţia feroviară, declarând ca argument suprem în favoarea acelui *trebuie* prezenţa în zonă a televiziunii, Vor filma totul în direct! Ar trebui, glumi ironic inspectorul, să-i anunţăm şi pe cei din tren că e de faţă televiziunea, să se pregătească pentru o conferinţă de presă! Cred că le-ar plăcea să devină vedete! Subinspectorul de la poliţia feroviară râse, mai mult stimulat de faima trupelor din pe care le reprezenta ofiţerul Nichifor Luca, decât de cuvintele acestuia, a căror fină ironie n-o gustă deloc, lui personal, dacă i-ar cere cineva părerea, părându-i-se cam infatuat inspectorul ăsta din Bucureşti! Cei din tren au luat legătura cu noi? întrebarea inspectorului Nichifor Luca veni ca o nouă probă de examinare pentru cel cu gradul inferior, subinspectorul Radu Marin nu mai ştiu dacă celălalt glumea sau nu, Se ştie cine sunt? Au încercat cumva să ia legătura cu noi? Eu n-am nicio informaţie despre asta, domnule inspector! îşi reveni subinspectorul, Dar se spune că va veni în zonă ministrul transporturilor! şi Nichifor Luca trebui să aprecieze în sinea lui că mai tânărul coleg era foarte bine informat în ceea ce

privea publicitatea din jurul incidentului, dar că, atunci când venea vorba despre misiunea propriu-zisă, informaţiile acestuia nu conţineau nimic în plus faţă de ceea ce se ştia încă din Bucureşti, Am mai auzit, îl informă subinspectorul Marin, utilizând tot o formulare neoficială de limbaj, am auzit că va veni o trupă special antrenată pentru luarea cu asalt din aer a unui obiectiv în mişcare! E adevărat? Nu ştiu! făcu Nichifor Luca indispus, întrebarea subinspectorului amintindu-i cum fusese scos din *training-xA* cu americanii din trupa nato ca să participe un coleg al cărui tată era mare sculă în minister, Asta în cazul în care trenul nu poate fi oprit! explică subinspectorul de la poliţia feroviară, O să-l oprim! decise inspectorul Nichifor Luca, O să-l oprim! repetă pentru sine, Unde se află acum? Cât timp mai avem la dispoziţie? întrebă cuprins subit de dorinţa de a pune la cale un plan de oprire a trenului, Să mergem în biroul staţiei! sugeră subinspectorul Radu Marin.

Unde suntem acum? întrebă Calman, apăsând uşor vârful briceagului undeva între coastele din dreapta ale mecanicului Achim, Tocmai am trecut de Sinaia! tresări acesta prefăcându-se că nu simte împunsătura, Mai avem mult până la Breaza? Cam cincisprezece minute, răspunse prompt Teoharie care, fără a fi ţinut la respect de vârful briceagului, trecuse, inconştient, de partea copiilor, făcându-le, fără s-o ştie, jocul, Era ca şi când toată viaţa pe care o trăise până în clipa aceea se dovedise a nu fi fost decât un vis îndepărtat și searbăd, din care abia începea să se trezească, era ca şi cum cineva invizibil, dar cu o putere uriaşă pătrunsese în interiorul lui, modificându-i structura gândurilor şi a sentimentelor, făcându-l să se deschidă spre o lume de care nu avusese parte niciodată, lumea fermecată a copiilor! Aşa trebuia să fie! îşi spuse zâmbind fericit, ca şi cum ar fi dat cu ochii dintr-odată de o lume cu totul nouă, că acest lucru era adevărat i-o dovedea şi faptul că, deşi cunoştea foarte bine drumul pe care îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii sale de ceferist, lui Teoharie i se părea, scrutând despicătura de lumină pe care farurile locomotivei o făceau între şinele de cale ferată, că înainta într-o altă lume, diferită, trăind sentimentul nelămurit că parcurgea drumul acela pentru prima oară, I se părea că o putere miraculoasă făcuse să se ridice cu o singură atingere toată greutatea care apăsase pe umerii lui, făcându-l uşor, eliberându-l din prizonieratul cărnii şi al sângelui, înălţându-l, făcându-l să simtă cu o bucurie copleşitoare că toată viaţa se pregătise

pentru momentul în care nu va mai fi nevoit să fugă, Aş vrea să ne oprim, ceru Calman, înainte de Breaza! în ce staţie? întrebă mecanicul Teoharie pentru care toate zgomotele lumii încetaseră brusc, în

&

— *It* – i

Florina Iliş afară de glasurile celor doi copii, în ce staţie? Nici într-o staţie! Undeva în pădure! făcu Calman privind undeva în faţa lui, La Posada! rosti Teoharie, stârnind un fulger de mânie neputincioasă în privirile lui Achim, Nu! mormăi el, Nu! Achim îi auzise pe copii pomenind de Breaza şi de baraje de poliţie, ei nu cunoşteau oricum traseul, Dacă ar putea duce trenul până la Breaza, gândi el, şi acolo să oprească, ar fi minunat! pe colegul său Teoharie însă, nu se mai putea conta, Asta era problema! bătrânul, parcă, dăduse în mintea copiilor! iar cu briceagul din coasta lui nu era de glumă! Hmm, la Posada, medita Achim, acolo nu e nimic! Nu-i nici dracu'! Pustietate!

Aici Chiriac! cantonierul învârti manivela telefonului ca să anunţe la haltă că trenul se apropia şi urma să-i iasă în întâmpinare, era ora nouă şi paisprezece minute! La telefonul din halta Posada îi răspunse Magdalena, Bine! după ce închise, femeia se întoarse spre cei doi bărbaţi mobilizaţi pentru operaţiunea de oprire a trenului, Traian Bulboacă, şeful staţiei, şi agentul-şef Dinu Trofim, şeful postului de poliţie Posada, apoi îşi purtă privirea prin biroul de recepţie al staţiei, spre harta mare a ţării, agăţată pe un întreg perete, harta traficului feroviar şi a reţelei de căi ferate, fără munţi şi fără ape albastre aşa cum avusese la şcoală în clasele primare, o hartă de un alb cenuşiu pe care erau marcate numai liniile negre, mai groase sau mai subţiri, în funcţie de poziţia şi importanţa traseelor şi a nodurilor de cale ferată, şi în faţa hărţii cu nervurile ei feroviare, a becului de 60 waţi din tavan, a biroului înnegrit de vreme şi a mersului de cale ferată de pe poliţă, în faţa regulamentului de reglementare a activităţii feroviare, cea de-a doua carte şi cea din urmă din biblioteca profesională a bărbatului ei, în faţa nopţii argintate de luna de afară care intra în încăpere odată cu fluturii alb-cenuşii seduşi prosteşte de lumina becului chior, în faţa celor doi şefi şi bărbaţi deopotrivă, Magdalena îşi înălţă mândră capul, de parcă în aerul de deasupra lui s-ar afla o invizibilă coroană şi apoi, potrivindu-şi ţinuta, capotul strâns pe trup şi şorţul de bucătărie, îşi făcu cruce, hotărâtă să meargă până la capăt, Mândru de bărbăţia nevestei, Traian Bulboacă, în calitate de şef de haltă şi soţ, simţi nevoia

să se ridice la înălţimea aspiraţiilor ei sublime şi, reabilitându-se ca şef şi soţ în faţa nepreţuitei neveste, îşi exprimă în cuvinte memorabile puterea, Prin halta mea nu trec trenurile ca cuţitul

Cruciada copiilor prin brânză! moment în care agentul-şef Dinu Trofim puse mâna cu încredere pe cel mai de preţ obiect din dotarea poliţistului, pistolul! Nu-l folosise niciodată, dar dacă va fi cazul, o va face! ştiind că femeile erau foarte sensibile la toate dotările bărbatului, iar agentul-şef Dinu Trofim era un poliţist cât se poate de dotat! Să ieşim!

Să ieşim! sugeră Calman trăgându-şi fără grabă briceagul dintre coastele mecanicului Achim pe care numai contactul direct al cărnii şi al sângelui cu lama ascuţită îl convinsese să oprească trenul în acel loc uitat de lume, trecuse de cantonul unde, observase prea bine semnalul de încetinire şi, aşa cum îi ceruse băiatul cu cuţitul, opri înainte de Posada, îşi simţea sângele cald prelingându-i-se încet pe şolduri în jos, lipindu-se de pantaloni, singurul lucru care putea să-l facă, văzuse asta în filme, era să oprească sângerarea, Să ieşim! auzi slab glasurile celor doi copii care coborâseră sprinteni din locomotivă, apoi peste mintea mecanicului căzu întunericul gol al leşinului! între timp cei doi băieţi, ajungând în tren fură primiţi cu mare bucurie, dar Cazimir şi Calman, mai ales Calman, stopa entuziasmul copiilor anunţându-i că poliţia se găsea în Breaza şi că putea foarte bine să ajungă la ei în câteva minute, Trebuiau urgent să organizeze apărarea trenului! Da! atunci se împărţiră ordine, Calman şi Cazimir vor coborî să exploreze terenul, lor alăturându-li-se Gabriel cu Darius, Octavian sugeră să desprindă locomotiva de tren, dacă i-ar veni cuiva ideea s-o şteargă, OK! era o iniţiativă beton! Având în subordinea sa trupele de menţinere a ordinii, poliţie şi jandarmerie, Octavian se angaja în dificila misiune de desprindere a locomotivei, *Yes*! lui Tiberiu i se încredinţa misiunea de a organiza trupele militare şi de a supraveghea trenul, iar Bogdan răspundea de civili, inclusiv de cei mici şi de fete! Gabriel, Râul şi Sergiu primiră delicata misiune de a ţine sub observaţie compartimentele profesorilor, lui Denis, cum era de aşteptat, atribuindu-i-se comanda lumii magice şi a luptei cu forţele potrivnice acţiunii lor, cu *Cap-de-mort* şi cu acoliţii lui, pe care, împreună cu noii săi discipoli, încerca să-i imobilizeze prin formule vrăjite, în directa subordonare a lui Cazimir intrau trupele speciale, dar, totodată împreună cu Calman, devenise responsabil de coordonarea întregii

misiuni! La acţiune! suna ordinul, Tulburând liniştea pietrelor ascuţite dintre traversele căii ferate, Octavian şi o

** & *

* &?

Florina Iliş mână de băieţi se străduiau să desprindă locomotiva de restul trenului, E un lucru dovedit atât în natură, la nivelul lumii miniaturale vii, cât şi din experienţa lui Gulliver în ţara piticilor, că o mare comunitate de fiinţe a căror putere fizică e limitată de statura lor măruntă reuşesc, totuşi, prin convergenţa forţei fizice a fiecărui membru al comunităţii, precum şi prin excelenta coordonare de scopuri, să demonteze piesă cu piesă, într-o mărunţire sistematică, orice obstacol care le-ar fi, în alte circumstanţe, superior din toate punctele de vedere, acest principiu se dovedi încă o dată viabil şi desprinderea locomotivei fu chiar o joacă de copii pentru băieţi, poate nu durǎ nici atât cât îi fusese necesar mecanicului Achim să se trezească din leşinul datorat pierderii de sânge şi să remarce că nu se mai găseau în locomotivă decât el şi colegul său Teoharie, copiii dispăruseră caprin farmec, poate că totul nu fusese decât un vis urât! Pornesc trenul! spuse el abia auzit, mecanicul Teoharie îi înţelese mai degrabă mişcările decât cuvintele, Mă duc să văd unde sunt copiii! spuse profund întristat de dispariţia lor, ca şi cum aceştia, o dată plecând, luaseră cu ei şi fericirea pe care Teoharie o trăise în prezenţa lor şi se grăbi să iasă din locomotivă înainte ca aceasta să prindă viteză, dar pasul pe care-l făcu în aer îl dezechilibra, prăbuşindu-l pe pietrelele ascuţite de lângă şina pe care lucea ca o sabie luna.

Profesorii de la Şcoala Generală Nr. 10 nu erau deloc pregătiţi pentru oprirea inexplicabilă a trenului, discuţiile din compartiment referitoare la momentul potrivit tragerii semnalului de alarmă nu ajunseseră la niciun rezultat concret, profitând însă de oprirea trenului, Armand Pelaghia îl zori pe profesorul de religie Andrei să sară geamul, aşa cum se înţeleseseră! Cine ştie cu ce scop opriseră în pustietatea aceea! Să ne grăbim, s-ar putea să nu staţionăm prea mult aici, fu de părere doamna Constantinescu, îndemnându-l pe profesorul de religie Andrei care, amintindu-şi de zicala biblică a cămilei strecurate prin urechile acului, acceptă cu resemnare martiriul trecerii prin geamul îngust, ca o nouă şi dificilă probă a credinţei sale! Intolerabil etalon, cămila! gândi căţărându-se de pe banchetă pe geam, scoţându-şi mai întâi capul, apoi umărul drept, lăsându-se împins cu putere de Armand

Pelaghia, profesorul de sport purtându-se cu profesorul de religie ca şi cum acesta ar fi

Cruciada copiilor o geantă mare, burduşită de lucruri, Profesorul de religie Andrei îndura caznele fără să se plângă, forţându-se din răsputeri să se strecoare prin porţiunea limitată a geamului deschis, reuşind, totuşi, să iasă cu partea dreaptă, păstrându-şi un echilibru precar pe rama dură de fier a geamului care-i apăsa într-un mod neplăcut anumite părţi mai sensibile ale trupului, dar rezistă bărbăteşte, cu atât mai mult cu cât de faţă se găsea şi domnişoara Ileana, care-şi pusese în el toate speranţele de rezolvare a situaţiei, profesorul de religie închipuindu-se revenind ca un erou în fruntea unui detaşament de trupe speciale care să salveze trenul din mâinile agresorilor, Au! îşi înăbuşi durerea între dinţi, ca răspuns la braţele vânjoase ale lui Armand Pelaghia care împingeau fără milă trupul plăpândului profesor de religie, Dobitocul! gândi şi ura pe care o pusese în rostirea mentală a nemeritatului apelativ la adresa profesorului de sport îi dădu un avânt uriaş, ajutându-l să se strecoare afară, fusese ura, fusese credinţa, nimic nu mai conta în ochii profesorului de religie, fericit că izbutise imposibilul, trecuse cămila prin urechile acului şi Dumnezeu îl văzuse! Se rostogolise, spre norocul lui, în bălăriile înalte de pe margine, tulburându-le armonia vegetală, strivindu-le, se ridică apoi, potrivindu-şi ţinuta, prefăcându-se că nu-l doare partea moale a posteriorului care, în cădere, se oprise într-o piatră, Nu e grav! zâmbi privind spre geamul la care se înghesuiau capetele colegilor săi, fără să îndrăznească încă să se uite în jur, intuind că fusese pur şi simplu alungat în pustiu, cât vezi cu ochii pădure şi noapte! şi, mai ales, spaima, o spaimă care-i dăsea ghes să alerge la uşa vagonului, să se urce din nou, până nu porneşte trenul, să nu rămână în acea sălbăticie, mai bine închis în compartiment decât în ostilitatea nocturnă a naturii! Te duci direct la poliţie, îi ceru şoptit doamna Constantinescu şi, dacă nu te-ascultă, anunţă presa! Presa, televiziunea! auzi ca un ecou, apoi zgomotul paşilor care se apropiau de tren îl îndemnară să fugă, deşi inima lui spărioasă s-ar fi lăsat cu bucurie prinsă, Se strecură cu dificultate prin hăţişul dintre copaci până când trenul dispăru în întunericul din profunzimea văii şi nu mai văzu decât luminile jucăuşe ale unor lanterne şi sus, pe cer, stelele îndepărtate şi luna, O, Doamne! profesorul de religie Andrei încerca să urce muntele şi, înconjurat de agresivitatea întunecată a lumii foşnitoare, îşi întoarse

gândurile

Florina Iliş

Cruciada copiilor la Dumnezeu, O, Doamne! apără-mă şi mă fereşte de cel rău! *Tatăl nostru carele eşti în ceruri*, dar nu avu timp de îngenuncheat şi de sărutat pământul aşa cum şi-ar fi dorit în clipa aceea, urcând încet muntele, agăţându-şi sufletul fricos de rugăciunea pe care o rostea în gând, i se părea că înaintează într-un vis înfiorător, trăind senzaţia că dacă ar putea să-şi audă glasul pentru o clipă abia atunci şi-ar da seama dacă mai era viu sau nu, dar aparatul responsabil cu activitatea vorbirii nu-i dădea ascultare, fiindu-i imposibil să articuleze vreun sunet, având vaga impresie că nu trebuia decât să zgârie cu unghia membrana irealităţii grea care-l învăluise pentru ca totul să dispară şi să se regăsească în tren, dar nu-i fu dat să se trezească, oricât de zeloasă îi era dorinţa de a străpunge visul din care nu mai putea să iasă şi, urcând din greu muntele golgotei personale, încercă să-şi controleze bătăile inimii şi să-şi pună în funcţiune mecanismul complex al creierului, spunându-şi frica nu era importantă! trebuia înainte de toate să se gândească la trenul de copii ameninţat de o putere căreia încă nu ştia ce nume să-i dea, Dumnezeule, cum a putut să se întâmple una ca asta? şi cine adusese trenul până aici? ce fac copiii în clipa asta? nu putea să fie adevărat! apoi îi veni în minte domnişoara Ileana căreia nu găsise niciodată prilejul potrivit să-i mărturisească dragostea sa mută, în parte temându-se să nu fie respins, dar şi ca urmare a timidităţilor datorate unor complexe de natură fizică pe care profesorul de religie Andrei se străduia din răsputeri să şi le reprime, pe lângă ipostaza ideală şi absolută a dragostei sale, profesorul de religie mai avea şi un motiv îndreptăţit de natura vocaţiei sale ca să se îndrăgostească cu folos, hirotonisirea sa fiind strict condiţionată de dobândirea unei preotese, destin pe care profesorul Andrei i-l hărăzise în taină domnişoarei Ileana! într-un fel profesorul de religie era recunoscător întâmplării, fiind convins că destinul lucrase în favoarea sa, împingându-l în prim-plan, el fusese cel ales să alerge după ajutoare şi nu Armand Pelaghia care devenise la fel de neputincios ca toate femeile din compartiment! În plus, i se furase şi telefonul, ca să nu facă pe eroul şi să sune la poliţie! Dumnezeu lucrase într-un chip minunat, pregătindu-i calea spre inima domnişoarei Ileana a cărei recunoştinţă pentru eroismul viitoarelor sale fapte o va aduce în braţele sale ca soţie şi implicit, ca preoteasă, şi, pentru prima

dată în viaţa sa, profesorul de religie se împacă cu statura sa măruntă, având convingerea că, printr-o voinţă divină, fusese croit încă de la naştere în aşa fel încât în situaţia dată să fi fost singurul capabil să îndeplinească dificila misiune de a sări geamul și de a avertiza autorităţile! Dar păcătoasele legături pământene ale fiinţei sale îl împiedicară să-şi ia zborul după posibilităţile motrice ale naturii înaripate a sufletului şi din planul ideal şi înalt al visurilor în care se lăsase purtat pe braţele de zână ale fanteziei, profesorul de religie Andrei căzu brusc, și la propriu și la figurat, în carcera trupului, labirint întunecat de piele, carne, sânge şi oase, jalnică alcătuire de ţărână a condiţiei umane, mai întâi căzu, împiedicat de-o creangă, apoi, înhăţat de sentimentul teribil al fricii, simţind nevoia bruscă şi stringentă să urineze, jetul care ţâşni, în crengăria deasă, din modestul său mădular, trezi un ecou straniu în mintea lui, lăsându-l, chiar şi după ce-şi încheiase importanta misiune fiziologică, cu ochii aţintiţi undeva în profunzimea întunecoasă a pădurii de carpen, și-n acel moment de adâncă meditaţie i se păru că înţelege sensul misterios al exprimării filosofice care atribuie fiinţei umane un caracter teribil de precar, acceptând, în ciuda firii sale religioase, că, azvârlit în tăcerea imponderabilă a naturii, omul este cu desăvârşire singur şi că nu-i este dat decât foarte puţin timp să se pregătească pentru viaţa de apoi, speriindu-se însă de propriile sale reflecţii, mai teribil decât de duşmanii nevăzuţi, profesorul de religie Andrei se scutură de ispitele meditaţiei necredincioase reluându-și urcuşul, adăpostindu-se sub pavăza gândurilor bune care-l însoţeau pretutindeni, Oh, Doamne al meu! arată-mi drumul tău!

Și drumul arătat ducea spre un alt fugar al sorţii, pe numele său de botez, Halarel, fugar care încerca, fără să facă apel la autorităţi divine, ci, numai bazându-se pe flerul personal, să evite barajele de poliţie de pe drumurile principale, Gândurile în care se adâncise Halarel nu atingeau natura transcendentală ale meditaţiilor unui licenţiat în studii teologice şi iniţiat în filosofia existenţialistă, natura gândurilor sale corespunzând, în mod natural, intereselor lumeşti care-i întăriseră, de-a lungul anilor, credinţa vieţii, adică, Totul pentru bani, cât mai multe lovele, căcălău! se gândea la câştigul care-i revenea, de pildă, din preţioasa încărcătură de arme sw-v*ia-j***: wi e

Florina Iliş din spate, marfă care ar fi să ajungă săptămâna următoare pe un vapor sub pavilion turcesc în portul Constanţa şi, de

acolo, mai departe, în America de Sud, dar până atunci, din cauza raziilor, armele trebuiau ţinute departe de ochii caraliilor, acesta fiind scopul sacru al misiunii sale! Cu siguranţă, medita ţiganul, la ora aceea poliţia sigilase depozitul de ţigări din strada Labirint, Baronu punându-şi, probabil, în mişcare sistemul de relaţii pe care-l întreţinea cu lovele multe atât în poliţie cât şi în procuratură, Bine că nu puseseră caralii mâna pe arme! Dintr-o astfel de treabă nici cea mai grasă şpagă nu te poate scoate de la ţuhaus fără o pedeapsă oarecare, cât despre celelalte afaceri, cele cu fetiţe, Nu-i nimic, mai *stă* şi ele o vreme în arestul poliţiei, se mai *odihneşte*, îşi *reface* forţele, o distracţie deosebită faţă de ce *are* parte cu şoferii de tiruri, multe dintre ele nu *are* nici buletin, Ce dracu' să verifice şi poliţia! Baronu le luase de prin canale, le dăduse adăpost, le îmbrăcase, le pusese la muncă, ar trebui să-i fie recunoscător statul că se îngrijeşte cineva şi de pramatiile astea! Dacă unii clienţi preferă pielea fragedă nu-i vina patronului, cel care plăteşte are tot dreptul să-şi aleagă marfa, la nemţi asta e o afacere de euroi cu multe zerouri! Şi, mai nou, cu calculatoarele, trebuşoara se simplifică enorm, nici nu trebuie să-i duci marfa acasă şi să fii cu ochii-n patru să nu păţească ceva, i-o dai pe calculator şi-ţi încasezi banii, Cât de bine merge afacerea şi cu Olandezu'! Un film cu puradei, dacă se plăteşte bine, de ce nu! *Este* fraieri pe lumea asta care *plăteşte* să li se scoale privind la calculator şi să dea cu mucii-n faianţă, dacă *plăteşte*, foarte bine! *n-are* decât! El, unul, n-ar da un cur adevărat de femeie pe toate calculatoarele din lume şi mânuţele care ţi-o ating ca pe oul cel roşu şi ţi-o bagă în gură, brrrrr, sugând-o, cu ce să înlocuieşti asta!? A dracului filme! şi, în momentul în care Halarel evalua cu precizie raportul de plăceri sexuale mulţumit, în ceea ce-l privea, cu tendinţele naturale ale vigurosului său mădular, fu nevoit de împrejurări, bine că fusese pe fază! să pună o frână bruscă apăsând pedala până în podea, trecându-l toate năduşelile, pneurile roţilor scrâşniră zgomotos pe drumul pustiu, evitându-l la limită pe tipul mărunţel care-i făcuse semn să oprească, în lumina nimbată a farurilor, la un metru înaintea botului teşit al dubitei Renault, profesorul de religie Andrei zâmbea recunoscător cerului

Cruciada copiilor care-i arătase drumul şi-i scosese în cale un om cu suflet bun şi cu maşină, de care, după ce urcă în dreapta, se rugă să-l ducă până la cea mai apropiată localitate! Mirării lui Halarel profesorul de religie îi răspunse că nu avea nici cea mai vagă idee de

denumirea acelei apropiate localităţi, Nu, nu era din zonă! Oricum nu denumirea localităţii era importantă, putea să fie şi Parisul, nu conta! ceea ce-l interesa pe profesorul de religie era să ajungă la un post de poliţie! Un post de poliţie?! se minună şoferul urmărinci atent drumul, dar, mai ales, intrigat de necunoscutul pe care-l luase în maşină, doar n-o fi un caraliu sub acoperire! şi începu curios să-l tragă de limbă, Ce treabă avea cu poliţia? De unde venea? După ce se recomandă politicos, Andrei Tara, profesor şi, după ce-şi reprimă senzaţia de greaţă provocată de duhoarea din maşină, nu era vina Domnului asta, făcuse şi El cât îi stătuse în putere! dacă nu găsise altă maşină mai curată! profesorul de religie îi spuse şoferului de unde venea, de la Cluj, unde mergea, la Năvodari, în tabără, cu un tren de vacanţă, până când, din Braşov, totul se dăduse peste cap! îi închiseseră în compartimente, profesorii bănuind că trenul fusese atacat de persoane necunoscute, şi-i mărturisi că el izbutise cu greu să scape, nu i-a fost uşor! şi că trebuia să ajungă la cel mai apropiat post de poliţie! Un tren de copii! se minună Halarel intuind că barajele de poliţie nu-l vizau pe el, ci trenul de copii, vestea îl copleşi cu atâta bucurie, încât, pierzându-şi cumpătul nu mai reuşi să redreseze maşina după o curbă foarte strânsă în care, neatent, intrase cu prea mare viteză, imprevizibila forţă centrifugă proiectând maşina în bara de protecţie a şoselei care cedă cu foarte mare uşurinţă, Halarel se străduia din răsputeri să oprească bolidul pe patru roţi care o luase cu viteză la vale, evitând trunchiurile de copaci, în timp ce în dreapta lui profesorul de religie Andrei îşi spunea mut rugăciunile, apoi maşina se opri brusc izbindu-se cu putere de doi copaci printre care nu izbutise să se strecoare, lovitura năprasnică îl proiectă pe profesorul Andrei cu fruntea în parbriz, ameţindu-l, asupra lui Halarel efectul impactului cu copacul fiind şi mai grav, pieptul ţintuit de volan îngreunându-i respiraţia, abia având timp, înainte de a cădea în nesimţire, să observe stingându-se lumina farurilor, Oare unde suntem? se întrebă un ecou îndepărtat şi mintea i se prăbuşi în întuneric, *m-m-Mî*ă>*mi*

Florina Iliş

Pe peronul haltei Posada aştepta Traian Bulboacă cu semnalizatorul de oprire şi cu inima zvâcnindu-i mai tare ca sirena trenului spintecând noaptea, în dreapta lui, într-o atitudine mândră se postase, cu picioarele depărtate, agentul-şef Dinu Trofim, perfect stăpân pe armele din dotare, cu un pas în spatele lor, respectuoasă, dar

cu sufletul, ale cărui aripi larg desfăcute aşteptau să-şi ia zborul spre înălţimile marilor idealuri, Magdalena, trecându-şi palmele peste şorţul de bucătărie, înfierbântată ca în faţa cuptorului cu prăjitură, apoi răsunând din nou şuieratul locomotivei, spărgând somnul vietăţilor din pădure şi punând în mişcare fâlfâitul prin arbori al păsărilor, un şuierat ce înfioară verdele întunecat al acelor de brad, înălţându-le prelung spre tavanul de stele de deasupra pădurii, făcând să vuiască toată valea, trenul apropiindu-se, Pe peron, Traian Bulboacă făcu pasul necesar înainte întinzând înspre locomotiva care trecu în viteză abia atingând şinele steguleţul cu semnalul de oprire, Dar unde-s vagoanele? după câteva secunde de buimăceală, întorcându-se consternat Traian Bulboacă spre becul de 200 de waţi de deasupra tablei pe care scria cu litere albe Posada, Magdalena şi agentul-şef Dinu Trofim privindu-se şi ei înmărmuriţi, şeful de post, pe loc repaus, şi Magdalena ştergându-şi palmele de şorţul de bucătărie ca şi când vestea dată de bărbatul ei ar fi surprins-o spălând vasele, udă pe mâini, Să întrebăm la canton! stârnindu-şi bărbatul, precipitându-se toţi trei spre biroul de mişcare, având-ul în frunte pe Traian Bulboacă, străduindu-se să ţină situaţia sub control, apucând manivela telefonului învârtind-o până auzi telefonul sunând, chemându-l pe Chiriac la ordine, Da! A trecut trenul de canton? Da! Era întreg? Cum adică?! uimirea era a cantonierului, Adică locomotivă cu vagoane cu tot?! îi explică şeful imbecilului, Da! Cu vagoane! Prin haltă n-a trecut decât locomotiva! Chiriac nu mai ştia ce să spună, depăşindu-l o realitate în care unui tren îi dispar vagoanele între canton şi haltă?! Nu se mai întâmplase niciodată una ca asta! O fi oprit după canton? mai întrebă Traian Bulboacă, Poate că da! fu de acord cantonierul care la ora aceea nu se mai gândea decât la un somn bun şi de ce nu, la o duşcă de rachiu! înseamnă că vagoanele au fost abandonate! Numai asta era explicaţia! Să raporteze la Breaza! sugeră Magdalena, şi Traian Bulboacă puse din nou mâna pe situaţie şi pe telefon, Alo! Breaza? Aici halta Posada!

Cruciada copiilor

Oare unde suntem? se întrebau cadrele didactice de la Şcoala Generală Nr. 10, analizând mărunte, dar revelatorii, indicii, fascicolele de lumină ale unor lanterne strecurându-se pe lângă tren, şoaptele îndepărtate ale unor voci, conferind şoaptelor înfăţişări periculoase, dotându-le cu arme, presupunând în aer manifestări de violenţă,

trăgând concluzia irevocabilă, Teroriști! Teroriștii nu acționează în felul ăsta! Armand Pelaghia își dădu competent cu părerea, încercând să pară stăpân pe situație, Ei pun bombe și dispar! Cum s-a întâmplat la Madrid, în trenurile morții, tăcând brusc, incapabil să-și ducă presupunerile mai departe, Dar de unde știm că nu avem bombe în tren? întreabă îngrozită doamna Stelian, profesoara de științe naturale, lipită cu spatele de banchetă, ducându-și mâna la gură într-un gest de spaimă, auzind în minte detunături de explozii, sirenele ambulanțelor, trecându-i prin fața ochilor imagini cu carne sfâșiată și sânge, simțind nevoia urgentă să meargă la toaletă, să-și schimbe tamponul, trecuseră mai bine de șapte ore de când plecaseră de acasă, neîndrăznind să se miște, înfiorându-se la gândul dezastrului de sânge menstrual, o catastrofă lunară care, și după împlinirea vârstei de 45 de ani, îi crea grele indispoziții, Să nu ne panicăm! se foi agitată profesoara de istorie, ea însăși panicându-se, de parcă îndemnul formulat anterior n-o privea personal, gândindu-se la gemeni, băieții ei care se aflau undeva în tren, De fapt, habar n-avem ce se întâmplă în trenul ăsta! autoritară, doamna Constantinescu, urmărind cu atenție orice mișcare de pe culoar, Eu nu văd niciun terorist! cerceta profesoara de limba română ceea ce se întâmpla sau, mai bine spus, ceea ce nu se întâmpla în semiobscuritatea de pe culoar, adică nimic, și nimicul acela contrariind bogăția imaginației cadrelor didactice de la Școala Generală Nr. 10, derulându-se în gol cu scenarii presupunând, în stilul filmelor americane de acțiune, indivizi înarmați, cu fețele acoperite, patrulând pe culoar, amenințând, Unde sunt teroriștii? Nu-i văd! conchide doamna Constantinescu în urma laborioaselor cercetări din fața ușii închise a compartimentului, urmărind elevii, încercând să-i identifice, uimindu-se de felul lor de a se purta, ca și cum s-ar juca, neobosiți, inconștienți de ceea ce se întâmpla în jurul lor, ignorând natura gesturilor disperate pe care le făceau profesorii, Copiii nu par să știe nimic! presupuse Armand Pelaghia.

Florina Iliș

Cruciada copiilor gândindu-se intens la băieți, Unde or fi Cazimir, Bogdan, Octavian, Tiberiu? Ceilalți? Copiii lui de la Școala de fotbal?! Elevilor nu li s-a spus nimic! consideră doamna Constantinescu, Trec pe culoar ca și cum totul ar fi normal, Doamna Domide, profesoara de istorie, frământându-se cu gândul la băieții ei, Oare unde or fi? Cum de n-au încercat s-o caute? Profesoara de științe naturale, doamna Stelian,

încercă s-o consoleze, închise de câteva ore în compartimentul slab luminat, cadrele didactice de la Şcoala Generală Nr. 10 dând semne, în ciuda aerului proaspăt al înserării de munte, că-şi vor pierde cumpătul, trăind sentimentul sufocant că spaţiul din compartiment se strâmtorase şi mai mult decât era în realitate şi, cu toate că nu erau decât patru persoane, proximitatea apăsătoare a celuilalt precum şi starea electrizantă de tensiune, aprindea în aerul dintre ei minuscule scântei de nervozitate, Domnişoara Ileana având senzaţia că suflau unul în ceafa celuilalt, greoi, aerul dintre ei umplându-se cu ziduri invizibile, de care, cu fiecare cuvânt rostit, cu fiecare gest se loveau, rănindu-se, Acesta este adevăratul nostru chip! gândi profesoara de matematică, uitându-se pe rând la colegii ei, văzând chipuri care în clipa aceea pierduseră parcă orice legătură cu imaginile profesorilor care fuseseră cândva, în dezbaterile aprinse din cancelarie sau intimidând elevii în sălile de clasă, până şi pe chipul doamnei Constantinescu se topea încet masca durităţii autoritare, făcând să se ivească o imagine imprevizibilă, impregnată de frică, trădând, dincolo de ceea ce se ştia despre ea, o persoană total lipsită de apărare, Oare unde o fi părintele? se întrebă profesoara de română, dregându-şi vocea, revenind la mască, şi unde, dracu', ne-am oprit?

Ce o fi acolo? întrebă Cazimir în şoaptă, încercând cu lanterna de care nu se despărţea niciodată să despice întunericul din desişul pădurii şi să-şi alunge frica, Calman, pe care traiul în canale îl învăţase cu întunericul, împinse uşor braţul lui Cazimir care ţinea lanterna, preferând să se încredinţeze acuităţii vizuale a ochilor săi de pisică, ştiind cât de trădătoare putea fi lumina atunci când cineva sau ceva, un semen sau o sălbăticiune, aştepta în întuneric să-ţi sară la gât, cerându-i lui Cazimir să stingă lanterna, Apoi, nimic altceva decât zgomote imperceptibile, foşnind în frunzele căzute, pocnind în scoarţa copacilor şi Calman cercetând noaptea, aleile tot mai largi de lumină, pe care ochiul, obişnuindu-se cu întunericul, începea să le desluşească printre trunchiurile de copaci şi Cazimir, nefamiliar cu noaptea, oprindu-se brusc, la câţiva paşi în dreapta lui Calman, izbindu-se de ceva uriaş, o duritate de metal împletită cu revărsările de frunze ale lăstărişului, E ceva aici! şopti, pipăind apoi cu mâna, examinând marginile alunecoase ale obiectului de care se lovise, triumfător, încântat că se descurca în întuneric ca şi noul său prieten pe care începuse să-l admire în taină, Botul unei maşini! cunoştinţele lui

automobilistice fiindu-i de folos, ajutându-l să identifice, după siglă, tipul maşinii, Renault! Calman se apropie, dând ocol dubitei, explorând, cercetările sumare, grăbite, făcându-i pe cei doi băieţi să tragă concluzia că nimeriseră peste o maşină abandonată, Niciun indiciu despre accidentul rutier care răsturnase dubita Renault atât de departe de şoseaua naţională nu le atrase atenţia, apoi, nerăbdător, Calman îi făcu lui Cazimir un semn scurt că încearcă să deschidă uşa din spate, strecurându-şi mâna după atoatefolositorul său briceag de buzunar, încercând încuietoarea, broasca se dovedi floare la ureche pentru experimentatul Calman, Cazimir ţinând lanterna uşor ridicată spre mânerul pe care Calman îl debloca cu mare uşurinţă, tresărind puternic amândoi când se porni pentru câteva secunde alarma dându-şi, însă, duhul după primele suflări, băieţii zâmbindu-şi stingheriţi, unul altuia, ruşinaţi de trecătoarea spaimă, dovedindu-şi din nou curajul prin elanul cu care se strecurară în maşină, în acest timp profesorul de religie Andrei, trezindu-se brusc din inconştienţă de ţiuitul muribund al alarmei, se pipăi mai întâi să vadă dacă toate elementele care alcătuiau ansamblul de carne şi oase al corpului său se mai aflau la locul lor, spunându-şi un murmurat *Tatăl nostru carele eşti în ceruri*, fără să recurgă şi la alte formule de rugăciune ca *Născătoarea de Dumnezeu* sau *îngerul păzitor*, bucurându-se de revelaţia că era viu şi nevătămat, încredinţându-se că sufletul nu-i fusese încă sortit veşniciei vieţii de apoi, mulţumind, Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! rugându-se de protecţie, de ajutor, întorcându-se către preacurata Fecioară Maria, Cu mare veghe să veghezi asupra mea! cerându-i lui Iisus răstignit pe cruce, Să se îndure cu mila lui cea mare! rugându-se apoi, în ordine ierarhică, la toţi sfinţii protectori şi ajutoare, Sfântul Anton, Marele Vasile, tresărind brusc, nu din

Florina Iliş cauza unei noi revelaţii, ci de apariţia unui gând cumplit, ivit chiar în mijlocul rugăciunii, un gând compus dintr-un singur cuvânt.

Şoferul! încercă, mişcându-se spre stânga, să distingă în întuneric silueta acestuia, obişnuindu-se greu cu întunericul, după ce privise în lumina orbitoare a inimii în rugăciune, izbutind să vadă totuşi trupul mătăhălos al şoferului, cu capul zdrobit de parbriz, neştiind cum să i se adreseze, nici nu apucaseră să se prezinte, zgâlţâindu-l.

Hei, omule inträieştk? dar nu primi niciun răspuns, Mă auzi? Mă

auziţi? şi cu toate că avea o necesitate biologică urgentă, având mâna dreaptă pe mânerul uşii, gata gata s-o deschidă, să ţâşnească afară şi să-şi elibereze măruntaiele, foiala ameninţătoare a nopţii şi cumplitul sentiment că omul de lângă el părăsise lumea viilor îl ţintuită în scaun, paralizat, incapabil să facă vreo mişcare, abţinându-se să ţâşnească afară, să urineze, să vomite, să-şi deschidă toate orificiile trupului şi să lase să curgă din el greaţa înfricoșătoare pe care i-o trezise proximitatea morţii, Apoi auzi zgomote în spatele dubitei, sufletul fiindu-i înhăţat iarăşi de o luptă sfâșietoare, Să plece cât mai repede din vecinătatea apăsătoare a morţii şi să se alăture celor vii de afară pe care-i auzea manifestându-se zgomotos în spatele maşinii, sau să rămână acolo ascuns sub scaun? Cine putea să-i garanteze că cei de afară nu veniseră să-l prindă şi să-l omoare fiindcă părăsise trenul?! făcându-i-se frică, ascunzându-se cât mai bine sub scaun, mulţumind din nou pentru statura lui măruntă, frica de vii dovedindu-se mai groaznică decât frica de morţi, cu inima mică cât vârful unui cuţit care-i străpungea apăsat pieptul, aştepta.

Trei umbre, ale căror proprietari, deşi cu inimile micşorate la dimensiunile unor purici nu aparţineau totuşi categoriei artropodelor, se deplasau în poziţie bipedă, verticală, în direcţia cantonului, urmând linia şerpuitoare a căii ferate, Stăpânii celor trei umbre.

Traian Bulboacă, Magdalena şi agentul-şef de poliţie Dinu Trofim, hotărâseră, la îndemnul plin de curaj al neînfricării feminine, că trebuiau să afle ce se întâmplase cu vagoanele abandonate de locomotivă, Dacă rămăseseră copiii singuri în vagoane şi teroriştii fugiseră cu locomotiva? de la Breaza li se spusese că în scurt timp vor ajunge la haltă trupele de poliţişti şi de jandarmi, cerându-li-se să rămână pe poziţii şi să raporteze orice mişcare! Cei trei se găseau într-adevăr pe poziţii, dar pe poziţiile pe care îndemnul

Cruciada copiilor inocent al prostiei ar putea face din orice ins un erou, înaintând cu infinite precauţii înspre trenul pe care doar noaptea îi împiedica încă să-l vadă, în fruntea grupului se afla şeful de haltă Traian Bulboacă, cu chipiul de cfr-ist dat pe ceafă, aruncând ritmic cu felinarul din mâna dreaptă halouri de lumină pe şinele lucioase şi pe poalele fustei nevestei sale, păşind imediat în spatele lui, urmându-l credincioasă, plutonul fiind încheiat de agentul-şef de poliţie Dinu Trofim care apucase cu mâna dreaptă arma din dotare, iar cu stânga dădea la o parte aerul din faţa lui de parcă ar fi fost faldurile

grele ale unei cortine, în tăcerea plină de zgomotele insuportabile ale naturii, numai cerul înstelat de deasupra, cu lună cu tot, nu se lăsase cuprins în tulburarea ce trecea prin aer din frunză în frunză şi, apoi, în ram, din ramuri în ramuri şi, apoi, în rădăcini, din rădăcini în rădăcini şi, apoi, prin pământ, în iarbă, din iarbă-n iarbă şi, apoi, vuind în glasuri aeriene, căci lumea întreagă glăsuia şi era o tăcere atât de asurzitoare, încât agentul-şef de poliţie Dinu Trofim, aiurit şi apucat, de parcă ar fi văzut duhuri, îşi desprinse din teacă pistolul din dotare, strigând tulburat la tufişurile mişcătoare, la umbrele ascunse, brazilor ameninţători şi la lună, le strigă aşa cum prevedea regulamentul, Stai! şi cum tufişurile nu se supuseră îndemnului, cum umbrele nu se opriră din legănarea lor conspirativă, cum brazii nu se aplecară ascultători şi, cum luna nu părea să se predea şi să cadă pe burtă, mai strigă o dată conform regulamentului, Stai că trag! dar cei în cauză nu se supuseră nici a doua oară, ba dimpotrivă, îi jucau batjocoritor prin faţa ochilor, somându-l, încercuindu-l cu foşnetul lor de groază, încolţindu-l şi atunci, cuprins de emoţia ucigătoare care-i strângea inima într-un cleşte, neizbutind să-şi înfrâneze imboldul puternic care-i vălurea sângele la înălţimi ameţitoare, agentul-şef Dinu Trofim înălţă arma la cer şi trase, focul descărcându-se ascuţit în urechile şefului de haltă Traian Bulboacă, încremenit pe linia ferată, stârnind privirea plină de admiraţie a nevestei ceferistului, înfiorând pentru o clipă tăcerea foşnitoare a nopţii, amuţind-o.

Dar nici atunci tufişurile, umbrele, brazii, luna nu se supuseră, trăgând la rândul lor focuri automate pe care ecoul pădurii le distribuia în toate direcţiile, amplificându-le, Cazimir ştiind, poate că îi explicase tatăl lui când îi povestise despre armată, că arma

j *iSă & i & tig & Site M*.

Florina Iliş automată trebuia ţinută cu toată forţa în scobitura umărului, altfel, reculul armei te putea surprinde, lovindu-te, apoi, sprijinindu-şi arma de şold îi zâmbi plin de încântare lui Calman, primind din tăcerea de sus a nopţii prăpădul ramurilor retezate de copaci, încoronându-l, Ce păcat că nu era acolo bunicul lui să-l vadă! simţindu-se chiar mai liber decât în pădurile de pe dealurile Ieudului pe care le străbătea cât era ziua de lungă şi, cu închipuiri de van damme şi de schwarzenegger în minte, atribuindu-şi însuşiri invizibile de soldat universal, întrupându-se în el sentimentul copleşitor al puterii cavalerilor Jedi, Cazimir îşi propti, fără grabă, arma în umăr şi,

ţintind bolţile întunecate de frunze de deasupra, slobozi un nou foc în rafale, speriind somnul fără vise al vietăţilor pădurii, împrăştiind în noapte mii de glasuri înspăimântate, Tirul de armă automată îl auziră toţi cei care se aflau pe o rază de aproximativ un kilometru de locul respectiv, inclusiv Pavel, a cărui maşină, condusă de Eugen, abia trecuse de curba pentru care Halarel nu mai avusese nicio soluţie, spaima păsărilor zburătăcite din cuiburi nu putu însă s-o mai audă, chiar dacă opriseră câteva clipe pe dreapta, şi Pavel ieşind din maşină, îşi încorda intens auzul, Focurile de armă le auzi de foarte aproape şi profesorul de religie Andrei, dar spaima păsărilor n-o percepu, în schimb, socotind că-i venise ceasul de pe urmă, îi răsună în urechi propria-i frică, dar, ca o dovadă în plus a faptului că omul găseşte şi în situaţii de criză modalităţi contradictorii de a face faţă primejdiei, în loc să se pregătească temeinic pentru marele pas al trecerii, aşa cum ar fi de aşteptat de la un individ cucernic, profesorul de religie, ascultând de glasul instinctului de conservare al speciei, îşi făcu curaj şi ţâşni din maşină, alergând, fără să mai privească în urmă, sus, spre șoseaua naţională, Focurile automate fuseseră distinse cu claritate şi de către cei din trupele de poliţie şi de jandarmi care, în maşini, se deplasau înspre Posada, Nu va fi o noapte uşoară! gândi Nichifor Luca, cel care dăduse trupelor aflate sub comanda sa ordin de deplasare la Posada, exemplul său fiind urmat şi de ceilalţi superiori detaşaţi la Breaza, O primă consecinţă a acestui ordin fu aceea că în gara din Breaza, în afara şefului de staţie şi a altor doi ceferişti, pe mecanicul Achim, care izbutise să ajungă cu locomotiva până acolo, nu-l întâmpini nimeni, efortul îndurat precum şi pierderea de sânge ficându-l să-şi piardă

Cruciada copiilor cunoştinţa chiar cu câteva secunde înaintea pătrunderii în locomotivă a ceferiştilor rămaşi pe poziţii la gară, Sosirea locomotivei îi luase pe aceştia prin surprindere, neştiind ce să creadă, Era oare una şi aceeaşi locomotivă cu cea a trenului despre care vorbeau toate canalele de televiziune? Şi dacă era aceea unde erau reporterii ca să le ia şi lor interviuri ca ălora din gara Braşov?

Dispozitivele de maşini aparţinând presei şi principaleloi posturi de televiziune trecuseră de Breaza, fără să se oprească, grăbindu-se, pentru întâietate, înspre locul indicat în acel moment ca fiind cel mai important în evenimentul trenului cu copii, halta Posada! Şi, cine ar putea să confirme dacă însemnătatea mediatică pe care o dobândise în decurs de aproape două ore trenul de copii se datora

exclusiv monotoniei perioadei estivale, săracă atât în evenimente politice cât şi sociale sau, dimpotrivă, era rodul zelului profesional şi al intuiţiei ieşite din comun ale corespondenţilor principalelor canale de ştiri trimişi la faţa locului? Cert era faptul că televiziunea izbutise să atragă atenţia asupra evenimentului, în mod spectaculos, impactul mediatic produs fiind comparabil în concepţia unor specialişti, cu cel produs de invazia minerilor, reprezentând pentru perioada post-decembristă, etalonul maxim al cotei de audienţă pe segmentul social-politic, unele voci invocând chiar momentele revoluţiei române din '89, transmise în direct la televizor, Astfel, niciun telespectator al acelei seri nu se mai întrebase unde dispăruseră emisiunile estivale favorite sau episoadele din telenovelele preferate, urmărind cu sufletul la gură imaginile reale cu halta Posada, cu cei trei eroi ai evenimentului, şeful de gară Traian Bulboacă, agentul-şef de poliţie Dinu Trofim şi între cei doi bărbaţi şi şefi, Magdalena, care abia apucase să-şi dea cu pieptenele prin părul ale cărui urme de permanent abia se mai observau, gând care o făcuse pe Magdalena să se întrebe nemulţumită, oare cum îi stătea părul? Traian Bulboacă explică reporterului conţinutul planului tactic aplicat pentru oprirea trenului, în mintea ceferistului, a cărei sfântă simplitate judeca lucrurile conform unei logici personale, faptul că trenul se oprise de la sine nu reprezenta decât un amănunt neglijabil, logica infailibilă şi fără echivoc a acestuia demonstrând că trenul, aflându-se în raza autorităţii sale profesionale, singurul responsabil de oprirea acestuia nu putea fi nimeni

Florina Iliş altul decât el însuşi! consemnând în faţa camerelor de luat vederi cum totul începuse la canton, subliniind rolul lui Chiriac, fără s-o uite nici pe Magdalena, care-i luă vorba din gură, insinuându-se în cadru, uitând de cum îi stătea părul, continuând interviul, evidenţiind intervenţia salutară a agentului-şef de poliţie Dinu Trofim care ameninţase trenul cu arma din dotare, punându-l la respect, silindu-l să se oprească, la un erou! Magdalena zâmbind înspre reflectoare, înspre reporteri, aranjându-şi cu mâna o şuviţă imaginară, visându-se plecând din fundul acela de lume, o adevărată doamnă! Intervievat, agentul-şef Dinu Trofim nu suflase niciun cuvânt despre zgomotele din tufişuri, despre tăcerea grea a umbrelor şi a lunii, iar la încercarea reporterului de a afla cine trăsese cele dintâi focuri de armă, dacă primul fusese agentul de poliţie sau cei din tren, exactitatea faptelor se distorsionă fără nicio intenţie răuvoitoare din partea

agentului-şef Dinu Trofim sau a reporterului de televiziune, poliţistul nefiind în stare să spună dacă trăsese el primul sau dacă fuseseră ceilalţi, astfel că făcu afirmaţii contradictorii, ba că el trăsese primul, ba că ceilalţi! dar ceea ce aveau să ignore, atât agentul-şef de poliţie, care, dintr-un motiv lesne de înţeles, nu mai voia să-şi amintească, cât şi reporterii, care, preluând controlul asupra evenimentelor, căutau interpretări, nu amănunte, era faptul că, întâi şi întâi, fusese o foiala grea în tufişuri iar, mai apoi, ameninţarea tăcută a trunchiurilor de brazi doborâte de furtuni succesive, fusese freamătul de grenadă ofensivă al lunii și, nelămurit, dincolo de câmpul gravitaţional al raţiunii, fusese frica! Frica! frica de momentul în care se lasă întunericul deplin, făcând posibile căderile peste margini ale lucrurilor, eliberând demonii, diluând, până la dispariţie, realitatea! în această frică trăsese focuri de avertisment agentul-şef de poliţie Dinu Trofim, în frica de a nu părea în ochii celorlalţi un laş, frica iraţională de noapte o ţintise cu ochii închişi! dar despre frică, fie că nu putea să-i dea un nume, fie că nu voia să se trădeze în faţa ţării, agentul-şef de poliţie nu suflase niciun cuvânt, lăsându-i pe reporteri să-şi facă datoria şi să-l transforme dintr-un agent-şef de poliţie fricos într-un agent-şef de poliţie erou! iar eroilor nu le era frică! Dacă accesul individului la realitate se produce, după cum susţin o serie de teorii, prin imaginile şi reprezentările care provin din exterior, omul trăind nu

Cruciada copiilor într-o lume absorbită direct cu porii pielii, ci într-o lume povestită, o lume pătrunzând în conştiinţă sub forma unor imagini gata construite, atunci mass-media au intuit perfect rolul imaginilor în reprezentarea istoriei trăite, Astfel, din momentul în care realitatea evenimentelor din Valea Prahovei intrase sub monopolul aparatelor de fotografiat, al celor de filmat, al reporterilor transmiţând de la faţa locului şi, mai ales, al celor direct implicaţi în desfăşurarea lor, nimeni nu mai era în stare să ofere o măsură exactă a realităţii, poate doar Dumnezeu din înaltul cerului, dar care, din păcate pentru mass-media, nu oferă conferinţe de presă.

Cum, însă, orice presupuneri despre Dumnezeu, în cazul de faţă, ar putea deveni riscante, reprezentând inutile divagaţii de la subiect, ar fi de preferat ca naraţiunea să revină în lumea concretă a personajelor, lăsându-le pe acestea să-şi reprezinte, după puterea lor, măsura personală şi, implicit, multiplă, a evenimentelor la care deveniseră, cu sau fără voie, martore, şi, unul dintre acestea ar fi Ilarie,

a cărui viziune de *world maker* concepea realitatea ca fiind relativă şi uşor de realizat, inferioară lumii virtuale, care treptat, considera inginerul de sistem, îi va lua locul, asimilând-o, Ilarie văzuse ştirile la televizor, ascultase opinii radiofonice competente şi, închipuindu-şi că în trenul de vacanţă se aflau numai copii, pregătiţi să instaureze în lume ordinea inocenţei, *The Order of Innocence*, se apucă de lucru, construind o pagină web dedicată noului ordin, www. orderofinnocence.ro Folosindu-se de toată tehnologia cunoscută în construirea paginii virtuale, Ilarie nu lăsă nimic *under construction*, integrând în pagină imagini preluate şi de pe site-urile posturilor de televiziune, câteva instantanee cu gara Posada, cu cei trei eroi ai serii, agentul-şef de poliţie Dinu Trofim, şeful gării Traian Bulboacă şi o femeie, Magdalena, prelua şi un instantaneu cu trupele speciale care tocmai ajunseseră în zonă, prelucra cu rapiditate imaginile, integrându-le în pagină, creând apoi o serie de link-uri înspre nişte fişiere pe care le avea salvate de mult timp pe calculator, conţinând informaţii speciale despre copii, adunate de pe internet, din cărţi sau din paginile ziarelor, descriind fapte miraculoase sau stranii ale copiilor, prezentând imagini cu copii supradotaţi sau cu copiii străzii, cu copii criminali sau cu copii campioni, tot ceea ce, în viziunea lui Ilarie, s-ar putea constitui

WM

1. Se v

S. – 1.

Florina Iliş într-un semn al reprezentării copilului ca vector orb şi neştiut înspre îndumnezeirea omului, Ilarie considera că numai copilul, dacă faptele sale n-ar fi atât de nebuneşti şi incomprehensibile, ar mai putea arăta omului calea înspre patria de provenienţă a sufletului pe care, maturizându-se, acesta, surprins de hăţişurile rătăcitoare ale vieţii, o pierde din minte, Cu sufletul tresărind de bucurie Ilarie văzu cum numărul de accesări ale paginii sale începea să crească vertiginos, mesaje din lumea întreagă curgând, asemeni monedelor pe jgheabul maşinii mecanice de jocuri la o configuraţie câştigătoare, asediind mail-ul de contact al web designerului, *Couldinnocence save the world*? întrebase Ilarie stârnind în lumea virtuală neaşteptate reacţii, trecu apoi în chat room, participând la dialogul pe care simpla lui întrebare îl provocase, punând în contact live şi în timp real puncte geografice din toate continentele, şi nu

mare-i fu mirarea constatând că majoritatea celor care participau la discuţii înclinau să creadă în puterea inocenţei şi a purităţii de a salva lumea, ideea Ordinului Inocenţei răspândindu-se în lumea virtuală cu o rapiditate pe care nimeni nu fusese în stare s-o prevadă şi, cu atât mai mult, s-o stăvilească! Astfel, Dick, un deţinut dintr-o închisoare de maximă securitate din Statele Unite, petrecându-şi majoritatea timpului pe Internet, credea că inocenţa ar putea nu numai să salveze lumea, ci şi s-o mântuie, din păcate însă, după cum susţinea Dick, inocenţa e ucisă din cea mai fragedă copilărie, de nimeni altcineva, considera condamnatul, decât de centrele comerciale, adevăraţii duşmani ai inocenţei din om care cumpără sufletul unui copil chiar şi cu o bâtă de baseball, făcându-l să-şi dorească din ce în ce mai mult, societatea de consum punând mâna pe sufletul omului încă din primii ani, dominându-l toată viaţa prin propriile lui dorinţe, un calculator, un telefon mobil, o casă, o maşină mai bună, un teren de golf, un elicopter, o armă nucleară! dar lupta lui Dick împotriva centrelor comerciale, concretizată în focul automat deschis asupra rafturilor încărcate de produse dintr-un mall, spre ghinionul lui, în spatele acestora aflându-se vreo nouă cumpărători, nu fusese bine înţeleasă de către judecătorii care-l condamnaseră fără drept de apel, sub acuzaţia de omor grav din culpă, singurul pe care reuşise să-l convingă de menirea sacră a cruciadei sale fiind un om de serviciu din spitalul

Cruciada copiilor de boli psihice unde fusese internat pentru o vreme, în închisoare, însă, cu ajutorul internetului, Dick reuşise să-şi facă zeci de prieteni virtuali cu care stătea de vorbă pe chat ziua întreagă, profetizând împreună cu aceştia sfârşitul erei consumismului în favoarea întoarcerii la simplitate, *The Order of Innocence could be the new begining*! exclamase Dick în chat room, înscriindu-se în ordin, invitându-i şi pe ceilalţi, exemplul lui fiind urmat în câteva minute de mii de internauţi din lumea întreagă, membrii bisericii virtuale, *GodWalk în Cyberspace*, aderând în bloc la ordin, determinând ca numărul înscrierilor să depăşească milionul, Apoi, brusc, freamătului din *chat room*, declanşat de gravele probleme ale umanităţii, digitalizat în informaţii cu ajutorul sateliţilor de comunicaţii, intens solicitaţi de boom-ul informaţional, îi urmă o tăcere profundă, de parcă, brusc, o mână nevăzută ar fi dat sonorul lumii la minimum, stingând concomitent toate luminile, o lume în care mâini nevăzute, alergând pe tastatură, gestionau, la un nivel de performanţă informatică greu de

imaginat, un întreg labirint informaţional, Ilarie încremeni, auzind vag, dincolo de ecranul viu al calculatorului, foiala îndepărtată a unei lumi comunicând în cel mai obişnuit mod cu putinţă, cu ajutorul reţelei, dar, acolo unde nimerise el, trăia senzaţia că sufletul i se desprinsese din locul lui secret din trup, aventurându-se în încăperile tridimensionale ale lumii virtuale, lăsându-se condus de tăcerea colorată a unei matrice care atinsese perfecţiunea, Ilarie ştia însă că în spatele acelei tăceri se întindea o putere uriaşă de control, inimaginabilă, o putere aproape transcendentă cu care el, un ins necunoscut dintr-o ţară fără importanţă, reuşise să intre în contact doar printr-o singură întrebare, *Could innocence save the world*? *hello*! *anybody there*?! aşteptând cu ochii aţintiţi pe ecranul de zăpadă albastră al calculatorului, în biroul învechit de ani din halta Posada, ţinând pe genunchi un laptop din ultima generaţie, Pavel încerca să-şi redacteze articolul pentru ediţia specială a ziarului, pe moment verva scrisului fiindu-i întreruptă de neputinţa unui cuvânt de a se materializa în litere la locul sortit de jurnalist, Pavel îşi ridică privirea din ecranul calculatorului, deranjat de telefoanele mobile, sunând întruna, eliberând sonorităţi care contrastau cu gravitatea evenimentelor, clapete deschizându-se în clic-clacuri delicate, ecrane colorate aprinzându-se.

Florina Iliş

Cruciada copiilor camerele digitale ale reporterilor însoţind fiecare utilitate din *menu* cu un sunet alintător, Pavel observă atunci zâmbetul amar de pe chipul ofiţerului Nichifor Luca, a cărui uniformă întunecată nu trăda niciun semn al ierarhiei poliţieneşti, lipsa însemnelor ierarhice înşelând-o pe nevasta şefului de staţie, considerând că tinerelul atoateştiutor şi bun de gură de la poliţia feroviară deţinea cel mai mare grad, Magdalena, extrem de sensibilă la prezenţa treselor superioare pe umerii bărbăteşti, îl copleşea pe subinspectorul Radu Marin cu atenţiile ei fermecătoare, în timp ce inspectorul Nichifor Luca, obosit şi flămând, abia dacă primise din partea femeii o ceaşcă de cafea, Aşteptarea încordată a deciziilor şi a ordinelor de sus precum şi efectul halucinant al carelor de televiziune făcea ca tensiunea din mărunta haltă să fie în continuă fierbere, Nichifor Luca aflase stupefiat de locomotiva care se desprinsese de vagoane, ajungând la Breaza după plecarea trupelor de poliţie şi jandarmi, cerând amănunte despre mecanic, unde se afla, ce se întâmplase cu locomotiva? de la Breaza informându-l că fusese

chemată salvarea, mecanicul de tren fiind transportat la spital, nu se ştia unde! poate la Ploieşti, poate la Bucureşti! Nichifor Luca admiţând neputincios că-i scăpase printre degete o pistă importantă din povestea trenului, cu siguranţă presa va afla mai repede de spitalul unde fusese transportat rănitul, ajungând acolo înaintea poliţiei! sugerându-i subinspectorului Radu Marin, care părea mult mai preocupat de prezenţa presei şi a televiziunii decât de evenimentul în sine, să se ocupe de aflarea spitalului unde fusese internat mecanicul, să trimită pe cineva la spital, oriunde ar fi! dar subinspectorul Radu Marin, rememorându-şi mental natura atribuţiilor sale de serviciu, ajunsese la concluzia că sugestia ofiţerului ţâfnos de la trupele speciale nu fusese un ordin de la un superior, cu atât mai mult cu cât nu intra nici în competenţa poliţiei feroviare şi-şi văzu mai departe de interesele sale, adică de lumina reflectoarelor şi de lumina ce juca galeş în ochii nevestei şefului de gară, apoi Nichifor Luca se retrăsese cu oamenii lui, confruntându-se cu prima problemă reală a trupei, hrana! Chiar şi nişte mecanisme vii de luptă aparţinând trupele speciale sunt, înainte de toate, datoare unui trup care îşi pretinde cu regularitate biologică drepturile şi cum băieţii din detaşamentul său nu mâncaseră nimic de la prânz, Nichifor Luca fu nevoit să trimită pe cineva, cu puţinii bani care se strânseseră, după mâncare, Pavel Caloianu observa tăcut toate acele lucruri, consemnându-le undeva în memorie, aşa cum aduni piesele unui puzzle care într-o zi vor forma tabloul complet al evenimentelor, din acel tablou lipsindu-i însă piesele cele mai importante, copiii! în trenul copiilor se declanşase un adevărat ospăţ şi cu siguranţă toate mamele ar fi fost încântate să vadă că strădaniile lor culinare, pachetele cu mâncare, artistic elaborate, nu fuseseră destinate, cum se întâmpla de multe ori, coşului de gunoi! sandvişuri cu brânză topită, caşcaval, şuncă sau muşchi ţigănesc, ornate cu salată verde, castraveţi sau roşii, pulpe de pui prăjite, chifteluţe, şniţele, ciocolată, alune, banane, mere, biscuiţi cu cremă, popcorn-uri, stiks-uri, snaks-uri, sucuri, apă minerală trecând din mână în mână, copiilor fiindu-le foame, niciun pacheţel pus de acasă nu scăpă desfrâului culinar la care se dedară, Calman, cu pistolul automat pe genunchi, mânca alături de copii, muşcând flămând din sandvişul cu şuncă, alungând din minte închipuirea unei mame care tăiase feliile de pâine, le unsese cu unt, apoi, întinsese feliile de şuncă, salata verde, totul într-o bucătărie sclipitoare, în gresie şi faianţă, cu

soarele răzbind prin perdele, delicios! Sandvişul îl primise de la Sonia, în parte închipuirea lui Calman fiind reală, doar imaginea cu mama nepotrivindu-se, în locul acesteia preparativele de plecare ale fetiţei făcându-le bunica! îi zâmbi fetei, înfulecând, satisfăcând fiarele flămânde care-i rodeau stomacul, cu mâna stângă apucând patul armei de pe genunchi, fericit, de parcă, dintr-odată, Dumnezeu s-ar fi întors din lumea lui îndepărtată ca să-l vadă, arătându-l cu degetul tuturor îngerilor şi ierarhiilor cereşti, spunându-le, Iată acesta este Calman! Fiul Stelei oloaga! Calman, încredinţându-se că nu visează, privi copiii din jurul lui, compartimentul prost iluminat, arma de pe genunchi, savurând gustul delicios al sandvişului, Sonia întrebând, confirmând realitatea visului, îţi place? Da! Stela oloaga îl născuse să fie şef nu orice bramburit! asta n-o aflaseră încă fraţii Nedelea că, pe zona de canal a lui Calman, să nu-şi bage nimeni nasu! tot el le va arăta şi mucoşilor ăstora cum e lumea! Lumea adevărată, lumea lui! explicându-le, printre înghiţiturile lacome, că trenul era al lor, că ar trebui să se gândească ce să le ceară celor mari! primul care înţelese ideea lui Calman fu Bogdan.

Florina Iliş

Cruciada copiilor

O listă de revendicări! întări el, completând şi explicitând ceea ce încercase să spună Calman, Să întocmim o listă de revendicări! Da! Da! explicaţia lui Bogdan plăcu tuturor, stârnind imaginaţia fiecăruia, privilegiind visele în defavoarea realităţii, Să se pună internet la scoală, să nu mai facem istorie, nici română, şi cum să mai scrii corect, mă! naşpa! atunci să nu mai facem cu doamna Constantinescu! şi să ne dea calculatoare! să fie ora de zece minute şi pauza de cincizeci de minute, să avem mai multă vacanţă, eu vreau pistol automat! eu vreau să-i văd pe cei de la 3 sud-est! pe kylie minogue! ba pe blue! taci, mă! să facem o excursie în America! *wow*! elicoptere *black hawk*! mătură marca *nimbus 2000*! şi pelerina fermecată! să nu mai facem religie! să avem discotecă la şcoală! o minge de fotbal cu autograful lui david beckham şi bilete la meciurile lui Real Madrid! eu vreau un bmw! un telefon mobil! cu cameră digitală! Dar, în toată euforia inocentă a condiţiei copilăreşti, exprimată în dorinţe situate cu mult deasupra plafonului de realitate, poate singurul care, având ucenicia graniţelor dintre vis şi viaţa, ştiind cu certitudine ce le va cere poliţiştilor, era Calman! Calman va cere libertate pentru toţi copiii străzii închişi în centrele de

plasament, nici unui copil nu-i plăcea acolo, lor le plăcea strada şi viaţa de afară, de ce voiau să-i ţină acolo? ca să-i vândă în străinătate! şi primii pe care voia să-i elibereze erau cei din centrul de la Sinaia, acolo unde se afla Margareta, sora lui de mamă, de care fusese despărţit într-o noapte de către unul dintre peştii lui Baronu şi, ca să-şi bată joc de Calman, proxenetul o obligase pe fată să i-o sugă acolo în prezenţa lui, apoi ca şi cum umilinţa aceea nu fusese de ajuns, după ce fetiţa de şapte ani leşinase, îi pretinsese şi lui Calman acelaşi lucru, la început prefăcându-se că-i face plăcere şi, când garidu se aştepta mai puţin i-o muşcase cu putere, apoi, urmărit de ecoul ţipătului turbat al peştelui, o rupsese la fugă, pe Margareta n-o mai văzuse din noaptea aceea, jurându-şi s-o găsească şi să se răzbune cumplit pe bulangiu, plătind gras informaţii, Calman aflase că sora lui se găsea în centrul de la Sinaia! Nu putea fi departe de locul în care oprise trenul! în afară de Calman, şi Alina mai ştia bine ce-şi doreşte, dar poate poliţiştii, sau cei mari, cine or fi fiind, nu-i vor putea îndeplini dorinţa, oricum Alina nu avea decât o singură dorinţă, o va cere pe mama ei înapoi! plecase din ţară cu un bărbat străin, un sas, după cum i se spusese, mama ei fiind şi ea săsoaică, Alina îşi amintea că atunci când era mică învăţase germana, dar de când o părăsise mama ei n-o mai vorbea decât în somn, atunci când, în visele ei, o femeie frumoasă căreia se obişnuise să-i spună mamă, deşi Alina nu şi-o amintea prea bine pe mama ei, i se adresa numai în germană! *Meine Liebe*! poliţiştii o vor putea aduce înapoi! nu credea că mama ei n-o mai iubea, ştia că nu era rea aşa cum încerca bunica ei să-i arate, tata n-o vorbea niciodată de rău, de fapt nu vorbea deloc despre ea! Alina îşi iubea încă mama, aşteptând seara de seară, după ce o culca tata să vină şi mama să-i dea sărutul de noapte bună, simţindu-i în somn buzele pe obraji, *Gute Nacht mein Schatz*! cântându-i până adormea *Funkel*, *funkel*, *kleiner Stern*/*ach wie bist du mir şofern*/ *wunderschon und unbekanntl wie ein strahlend Diamant*/*Funkel*, *funkel*, *kleiner Stern* /şoptind celuilalt nume al fetei, cu care n-o chema nimeni, *Schlafe*, *Clarisa*, *schla*fel rugându-se, *Abends will* Ich *schlafen gehn*, *vierzehn Engel um mich stebn*: *Zwei zu meinen Hăupten*, *zwei zu meinen Fiifâen*, Alina adormind înainte să-şi amintească continuarea, legănată în somn de limba germană, o limbă care trebuia să fie, după cum îşi închipuia Alina, limba viselor şi a iubirii, la şcoală nu învăţa germana, tatăl ei înscriind-o, fără s-o întrebe, la engleză şi franceză, motivând, Trebuie să înveţi engleza, peste tot în

lume se vorbeşte engleza! Iar franceza, franceza e o limbă frumoasă! Da! Alina Clarisa ştia ce-şi dorea, o vrea pe mama înapoi! asta vrea.

Dorinţele tatălui nu coincideau însă cu cele ale fiicei, în mod cert, Iustinian Bratu nu-şi dorea înapoi fosta soţie! îl părăsise pentru un alt bărbat, cum ar putea demnitatea lui s-o mai primească! pentru el totul se încheiase atunci când Helga plecase definitiv din ţară! la Alina, fetiţa lui, se uita ca şi cum aceasta n-ar fi fost zămislită în carnea şi sângele unei femei, ci concepută, în mod miraculos, din profunzimile creierului său, întocmai cum zeiţa Atena fusese scoasă din craniul despicat al lui Zeus! Astfel, după ce-l părăsise nevasta, lui Iustinian Bratu i se întâmpla pentru prima oară, în seara aceea, să iasă cu o femeie şi să-şi deschidă sufletul în faţa ei, afirmaţii care ar fi putut să fie pe deplin adevărate dacă n-ar fi fost vorba de Iustinian Bratu, *ieşirea* în oraş cu Valeria

Florina Uis

Cristea datorându-se pierderii portmoneului precum şi bunăvoinţei celei care se oferise să-l ajute, iar definirea corectitudinii şi preciziei cu care Iustinian Bratu răspundea la toate întrebările comesenei sale drept *deschiderea sufletului* ar însemna o exagerare pe care acesta nu ne-ar putea-o ierta decât dacă n-ar recunoaşte, ceea ce ar fi puţin probabil din partea lui, că ceva nelămurit, din profunzimile fiinţei sale, se ridica la suprafaţă, făcându-l să tresară, înfiorându-i sângele, alertându-l, trezindu-i din amorţeală dorinţa, redeşteptându-i în suflet o imperioasă nevoie de cucerire, de a fi bărbat, o nevoie pe care crezuse că o pierduse odată cu plecarea soţiei sale, şi acel ceva nelămurit, ameninţându-i stabilitatea interioară, cu greu dobândită după plecarea Helgăi, declanşase mai mult decât resortul necesar al trebuinţelor sexuale, pe care, de altfel, în scopuri strict terapeutice, şi le satisfăcea regulat în patul secretarei secţiei de sociologie de la facultate, Se făcuse târziu şi niciunul dintre ei nu manifesta vreo grabă de plecare în gesturi, pe el nu-l mai aştepta nimeni acasă, dar pe ea?! ar fi făcut orice ca să-i prelungească şederea, dar în acel moment, făcându-l să tresară, telefonul mobil se porni să sune, ţipând din geanta plină cu cărţi şi hârtii, Iustinian Bratu se gândi să nu răspundă, dar îi trecu prin minte că ar putea fi fetiţa lui, Alina, or fi ajuns deja la mare? Vraja spărgându-se brusc în ochii Valeriei Cristea, femeia dorită care se simţise o seară întreagă retrăgându-se în spatele mesei de

restaurant, corectându-şi ţinuta, redevenind femeia măritată, uitându-se în jur speriată, alarmată, oare n-o văzuse nimeni în compania acelui bărbat, făcându-i avansuri, Doamne Dumnezeule! Iustinian Bratu îşi scosese din geantă telefonul, stângaci, vinovat ca un copil, recunoscând numărul unui fost coleg de facultate, bun prieten, inspector general la Inspectoratul şcolar judeţean, ce-o fi vrând de la el la ora asta?! ascultând cuvintele inspectorului general expresia feţei lui Iustinian Bratu trecea printr-un registru variat de stări, de la curiozitate la stupoare, de la descumpănire la spaimă, Valeria, din spatele mesei, întrebându-se îngrijorată, cât o fi ceasul, o fi ajuns oare acasă soţul ei? revenind cu privirea la bărbatul din faţa ei, întrebându-se ce căuta ea acolo? în compania lui?! neprimind răspuns, acesta, prinzându-i privirea, făcând-o atentă la convorbire, Lângă Breaza?! Nu se ştie încă nimic? Şi poliţia? Copiii noştri?

Cruciada copiilor

Sunt toţi bine? Valeria intuind că se întâmplase ceva cu trenul copiilor, îngrozindu-se de expresia de spaimă de pe chipul bărbatului din faţa ei, confirmându-i-se după ce acesta închise, Trenul cu copiii lor era blocat lângă Breaza, la Posada! Se pare că cineva a pus mâna pe tren! Poliţia nu ştie nimic, se organizează acum la inspectorat un comitet de părinţi care va pleca urgent în zonă, există deja un microbuz pregătit, voi pleca şi eu! o anunţă Iustinian Bratu, îndeplinind, fără s-o ştie, rolul unei securi ce căzu fulgerător peste viaţa Valeriei Cristea, despicându-i-o în două, trebuind s-o susţină de mâini ca ea să se poată ridica de la masă, rugându-l, paralizată, să-i dea telefonul să sune acasă, rănită de vocea aspră şi rece a soţului ei, făcând-o să se simtă şi mai vinovată decât era în realitate, O căutase peste tot, unde era? el ştiind deja totul, aflase ştirea de la televizor, Ce-ai de gând, nu vii acasă? cu ultimele puteri spunându-i despre comitetul de părinţi care urma să plece cu un microbuz în Valea Prahovei, Va merge şi ea, Cum vrei! făcu soţul ei, Mai treci pe acasă? Nu! Bine! Să mă suni la orice oră, mâine sunt blocat toată ziua în clinică! Am deja programate naşteri! Drum bun! îi ură cu jumătate de gură şi închise.

Nichifor Luca, cu telefonul mobil la ureche, răspunse regulamentar ordinului de la Bucureşti al şefului său, Da, să trăiţi! Aştept până la noi ordine! Am înţeles! Informaţiile despre tren sunt insuficiente pentru acţiune! Să nu folosim armele! Am înţeles! Să trăiţi!

aceeaşi poveste gândi ofiţerul, închizând telefonul, Nu folosiţi armele! în timp ce vrăjmaşul poate acţiona cum îl taie capul şi să tragă în noi după pofta inimii, apărătorii legii fac în pantaloni gândindu-se ce s-ar întâmpla dacă folosesc armele, mare pagubă! un infractor în minus! de parcă statul ne-ar fi pus armele în braţe doar de paradă, nu ca să-i ţinem la respect pe infractori! Nichifor Luca nu putea uita umilinţa pe care o suferise în seara aceea, o acţiune de anvergură a unei brigăzi de trupe speciale pentru prinderea a trei paraşute! Nu folosiţi armele! Lăsaţi-vă ciururi! Faceţi-vă testamentul mioritic! Tot mai greu îi venea să suporte ecoul din ureche a vocii temătoare a şefului său, lipsa de coordonare de la Bucureşti răsfrângându-se până în fundul ăla de lume, îl apăsa greu foamea şi oboseala băieţilor din trupă, dorinţa lor de acţiune, îl iritau mişcările de sfârlează ale nevestei

Florina Iliş şefului de gară, acordând infinite atenţii puroiului de la feroviară, Nichifor Luca înverşunându-se mocnit împotriva cheliei luminoase a becului de 60 de waţi din incinta gării, pe Pavel Caioianu îl evita prudent, ruşinat, ca şi cum ar fi trebuit să răspundă în faţa ziaristului de toate ratările poliţiei române, neavând niciun argument să se dezvinovăţească! Românii nu se vor maturiza niciodată atâta timp cât nu-şi vor asuma nişte responsabilităţi de oameni mari! se frământa ofiţerul încercând să se scuture de lumina chioară a becului de 60 de waţi, spânzurat în tavanul fumuriu al biroului de mişcare, dezinteresându-se de privirile iscoditoare ale ziaristului şi încercând să se smulgă din tensiunea grea a aşteptării sterile, înviorându-se, hotărî să se poarte ca un om matur şi să acţioneze, îi chemă pe cei mai abili băieţi, în număr de trei, le ordonă să se apropie cât mai mult de tren şi să observe orice mişcare, ceilalţi membri ai trupei să ia în teren poziţii cât mai avansate, pregătiţi de orice, chiar de o intervenţie în forţă, dacă va fi cazul! Nichifor Luca având convingerea că cei din tren ar fi luaţi prin surprindere dacă s-ar acţiona cât mai rapid cu putinţă, chiar în acel moment! înainte ca ei să se poată organiza! S-ar putea miza pe reuşita unui atac surpriză, istoria şi, în special, istoria românilor a demonstrat, în nenumărate rânduri, eficacitatea atacurilor surpriză, asediile prelungite furnizând victorii fără glorie şi, în cele mai multe cazuri, păguboase pentru ambele părţi, dar cine să tragă învăţăminte din istorie!

Că nu se trag învăţăminte din mersul istoriei şi că mai ales românii sunt repetenţi la lecţia de istorie, o demonstra şi confuzia care

domnea la acea oră în toate compartimentele şi direcţiile din Ministerul Administraţiei şi Internelor, Singura explicaţie care se conturase până la aceea oră în criza trenului de copii presupunea existenţa unor terorişti care puseseră mâna pe tren, ipoteză care-l determinase pe ministru să ceară prudenţă şi amânarea oricăror operaţiuni pentru ziua următoare! Decizia ministrului se transmise ierarhic şi telefonic înspre Valea Prahovei şi consta în ordinul de supraveghere de la distanţă a trenului precum şi în solicitarea pregătirii operaţionale pentru cazul în care teroriştii ar încerca să ia legătura cu forţele de ordine, Inspectorul Nichifor Luca primi ordinele cu resemnare, mormăind în barbă ceva despre amânare.

Cruciada copiilor

Detaşamentul de intervenţii amânate, aşa ar trebui să ne numim de acum încolo! Decizia de a deplasa în Valea Prahovei detaşamentul de intervenţii rapide fusese o decizie pripită, considera Nichifor Luca, fapt care explica şi lipsa unor ordine concrete pentru detaşamentul său, I se transmisese că în zonă vor fi dislocate câteva detaşamente de jandarmi care vor prelua controlul operaţiunilor, detaşamentul de intervenţii rapide urmând să fie rechemat în unitate! Cele două indicative ale ordinelor din Bucureşti, aşteptarea şi amânarea, despre care Nichifor Luca îl informă într-o discuţie amicală pe Pavel Caioianu, îi stârniră ziaristului reflecţii amare, pe care le formulă cu glas tare în prezenţa ofiţerului, obţinând totala adeziune a acestuia, Suntem într-o continuă amânare, o istorie a amânării e istoria românilor! de parcă destinul unei ţări poate fi amânat la nesfârşit, te ia pe sus orice ai face, cum s-a întâmplat şi cu revoluţia! dar noi, românii, ne-am format la şcoala amânării şi a răbdării, suntem etern amânaţii istoriei! Când oare ne vom lua destinul în mâini?! Această întrebare retorică îi plăcu lui Nichifor Luca şi-i oferi prilejul de a spune câte ceva despre responsabilităţi şi despre convingerea sa că poporul român încă n-a ajuns la vârsta biologică a maturităţii, comportându-se pe scena istoriei ca un copil care pretinde să fie tratat ca un om mare, dar care îşi schimbă cheful după cum îi convine, Vrem în Europa, dar cu jucărioarele noastre cu tot, cu corupţia la toate nivelurile, cu politizarea justiţiei şi a poliţiei, cu baronii locali, doar sunt de-ai noştri! Altfel nu ne mai jucăm! Nu mă mai joc! făcu Mircea, proptindu-se în uşa compartimentului băieţilor dintr-a şasea, Fug din tren şi mă duc să vă spun la poliţie! îi ameninţă puştiul din clasa a patra, iritat de decizia

celor mari de a declara clasele mici cu statut necombatant, Nemulţumirea puştiului mai provenea şi din faptul că el nu primise armă, considerând acel lucru o adevărată discriminare! Mircea cunoştea sensul cuvântului *discriminare* fiindcă la scoală venise un ziarist să le vorbească despre drepturile omului, demonstrându-le, de pildă, că şi copiii de ţigani sau copiii străzii, trebuiau consideraţi ca fiind asemeni copiilor obişnuiţi, învăţătoarea le scrisese cuvântul pe tablă, *discriminare*, cerându-le să-l silabisească, Mă simt discri-mi-nat! le declară el băieţilor dintr-a şasea care, luaţi pe nepregătite, nu prea ştiau ce să-i răspundă, Puştiul dintr-a patra apăruse în

Florina Iliş

Cruciada copiilor compartiment în momentul în care se organizau patrulele de noapte, numindu-se pentru fiecare uşă a vagoanelor câte doi soldaţi de pază, Dacă nu-mi daţi o armă mă duc să vă spun! o ţinea copilul întruna, privindu-i pe rând pe băieţii dintr-a şasea, Aşteaptă puţin, îl domoli Bogdan, uite acum tocmai facem patrulele de noapte, o să-ţi dăm armă dacă faci de pază la uşă! S-a făcut! admise puştiul fericit, păşind în compartiment, legănându-se de pe un picior pe altul, ca şi cum i-ar fi răsunat în minte nişte ritmuri rap numai de el auzite, dădu mâna cu toţi băieţii, aşezându-se între ei pe banchetă, dându-le astfel de înţeles că nu se va lăsa sub nicio formă discri-mi-nat! Bogdan îi zâmbi încurajator, întorcându-se la problemele pe care le discutau când fuseseră întrerupţi de puşti, organizarea armatei! Organizarea în ordine ierarhică a armatei copiilor, de la generali de brigadă până la soldaţi, se datora instrucţiunilor lui Denis ale cărui competente cunoştinţe în grade şi funcţii militare proveneau din ambiţiile de educaţie ale tatălui său vitreg, ofiţer în armată şi combatant al războiului din Irak, Denis nu-şi iubea tatăl vitreg, considerându-l un *încuiat*, dar faptul că acesta participase la războiul din Irak produsese asupra băieţilor o impresie atât de puternică încât Denis primi pe loc un grad de general, Admiraţia cu care-l priviseră colegii, ca şi cum el însuşi ar fi participat la războiul din Irak, îl încuraja pe Denis să le vorbească băieţilor despre *Dementori*, *Dementorii* sunt cele mai groaznice creaturi de pe faţa pământului, cele care trăiesc de pe urma nefericirii şi disperării oamenilor! De aceea nu trebuie să arătăm niciun moment că ne e frică, Să ştiţi că merge! le explică el, dar pe băieţi nu-i interesau *Dementorii*, ci cu ce arme luptase tatăl lui în Irak, şi cum Denis le spuse că nu ştie,

ceilalţi îşi pierdură subit interesul, Singura care auzise şoaptele proaspătului general, Nu mi-e frică de *Dementori*, nu mi-e frică de tatăl meu vitreg! fu Diana, Te bate? îl întrebă fata, acordându-i atenţie, Nu! se apără el, dar e foarte, foarte sever! Eu ştiu însă vraja, zâmbi băiatul prin ochelarii rotunzi de Harry Porter, vrei să ţi-o spun? Da! rosti fata, în acel răstimp, în compartiment se împărţeau ultimele ordine, fiecare având obligaţia să stea la postul său, la capătul fiecărui vagon, desemnându-se câte două santinele şi, dacă i-ar trece cuiva prin minte să pătrundă în tren cu forţa, aşa cum se întâmpla în nenumărate filme, băieţii nu se vor da uşor bătuţi! Mircea, care aşteptase răbdător împărţirea patrulelor de noapte, socoti că era momentul să le aducă aminte celor mari de făgăduiala lor şi, după ce acceptă postul de pază de la uşa vagonului cinci, întrebă din nou despre armă, Cum însă băieţii dintr-a şasea nu mai aveau nicio armă disponibilă deciseră să facă o nouă vizită la maşina din pădure, să meargă şi Mircea cu ei ca să-şi câştige singur dreptul de a purta armă, astfel mica trupă, constituită ad-hoc, din Calman, Cazimir, Gabriel şi Mircea, coborî din tren, furişându-se în întunericul cald al pădurii.

Pentru cei trei militari din comanda inspectorului Nichifor Luca, cărora li se ordonase să se apropie de tren, întunericul pădurii se lăsa ca o ameninţare tăcută, stârnind nu departe un zvon de crengi date la o parte şi de frunze călcate în picioare, într-o foiala ce prin intensitate trăda prezenţa mai multor indivizi, Băieţii din trupele speciale se ascunseseră în spatele unor copaci cu trunchiul gros, încercând mai mult prin simţurile proprii decât prin abilităţi profesionale să detecteze, să audă, să miroasă ce se întâmpla în întunericul nopţii la câţiva metri în faţa lor, Unul dintre băieţi, mai curajos şi renumit în grupă pentru iniţiativele sale, fiind şi cel mai bun trăgător, le făcu celorlalţi, în alfabetul mut al comunicării de la distanţă, semn că încerca să înainteze, locul unde se postaseră nepermiţându-le să observe nimic, ceilalţi doi încuviinţară scurt din capetele acoperite de cagule, cerându-i prudenţă şi asigurându-l că-l vor acoperi în caz de nevoie, trăgătorul de elită încercă să se apropie prudent, cu paşi mici, furişându-se, ca la antrenament, prin spatele copacilor, atent la tulburarea din crengărişul de frunze, la glasurile înfundate de bezna adâncă, ferindu-se ca lumina de mătase a lunii să nu-l descopere, Sunt mai mulţi! gândi el distingând vag în întuneric silueta mare a unei maşini! descarcă ceva! intui că ceea ce purtau umbrele care se mişcau

în jurul maşinii erau arme, dar în ciuda intuiţiei profesionale care funcţionase până atunci fără greş, trăgătorul de elită nu reuşi să observe bucuria lui Mircea dintr-a patra şi nici nu putu s-o prevadă, bucurie care făcu să destrame printr-un foc automat tăcerea plină” de şoapte nelămurite a pădurii, deşteptând din somnul mineral, munţii, tulburând vigilenţa încordată a celor trei militari aflaţi în misiune, trăgătorul de elită, crezând că el era ţinta bucuriei cu care se descărcase arma

Florina Iliş

Cruciada copiilor undeva în interstiţiile dintre copaci, încercă să se retragă, descoperindu-se imprudent, atunci focului de bucurie fără ţintă urmându-i altele, în rafale, urmărindu-l, După locurile în care cădeau gloanţele, la întâmplare, ca boabele de porumb aruncate în aer de vibraţiile calde din aparatul de pop-corn, trăgătorul din trupele speciale realiză că cei care trăgeau nu erau nişte profesionişti, trăgătorul alergând în zigzag, străduindu-se să iasă din ploaia de plumbi, apoi, când, în sfârşit ajunse lângă camarazii lui simţi cum îl lăsau brusc puterile, trupul fiindu-i invadat de o căldură ameţitoare şi ducându-şi mâna la şoldul stâng realiză într-o fracţiune de secundă dezastrul, O fi ricoşat vreun glonţ din copaci, S-au apucat de tras şi copacii! mai gândi el, leşinând în braţele colegilor care abia apucară să-l prindă.

Semnalul cu lanterna în geam şi parola corectă convinseseră santinelele de la primul vagon să deschidă uşa, cele două santinele apucară mai întâi armele pe care de jos le întindeau Cazimir şi Calman apoi îi ajutară pe băieţi să urce, după care trântiră uşa în faţa lunii, lăsând-o afară, lumina albă a astrului strecurându-se însă pe geamuri, sclipind în sticla murdară, însoţindu-i pe băieţii care, urmăriţi de expresia extaziată de pe chipurile copiilor ce se retrăgeau din calea lor, amuţind, trecură prin cele patru vagoane până în vagonul cinci, ei înşişi fascinaţi de efectul pe care-l produceau asupra celorlalţi, înaintând pe culoar cu sentimentul măreţ că o mână nevăzută le-ar fi prins pe umeri mantii strălucitoare de mari războinici, Ajungând în compartimentul de comandă, îl declarară pe Mircea elev într-a şasea, făcând o derogare specială de la legea conform căreia cei din clasele primare aveau statut necombatant, recompensându-l cu gradul de căpitan, superiorii cerându-i să-şi alcătuiască propria trupă pe care s-o comande, Mircea asigurându-i că asta era o treabă uşoară, trupa lui

fiind gata constituită din cea mai tare gaşcă a claselor primare, al cărei şef nu era nimeni altul decât Mircea însuşi! nu întâmplător învăţătoarea lor, doamna Manea, îl desemna la fiecare şedinţă cu părinţii drept capul tuturor răutăţilor din clasă, titlu de care copilul era, în mod evident, deosebit de mândru! Apoi, din cauza orei târzii, Cazimir dădu semnalul de culcare, Octavian, generalul de brigadă al forţelor de jandarmi, înştiinţând că în compartimente toată lumea se pregătea de culcare! Inclusiv profesorii! şi că patrulele de noapte fuseseră asigurate pentru toate vagoanele, Se mai decise, avându-se în vedere importanţa strategică a comandamentului general, că era nevoie pentru compartimentul liderilor de o pază specială, ordinea veghii de noapte trăgându-se la sorţi între băieţii din clasa a şasea, primii pe care căzură sorţii fiind Bogdan şi Gabriel, dar, de cum se stinse lumina în compartiment şi băieţii se întinseră pe banchete, un somn adânc şi spontan îi copleşi pe toţi, inclusiv pe cei doi care trebuiau să asigure paza compartimentului, singur Calmân nu izbutea să adoarmă, rândul lui de pază începea abia cu ora patru a dimineţii, ştiind, însă, că nu va avea nevoie de niciun ceas ca să se trezească la ora sortită, ceasul interior, ale cărui minutare i se învârteau ritmic în sânge, nu dădea decât rareori greş, apoi, după ce-l regla în mod automat în minte, închise ochii.

Pe Lucreţia Pietraru natura nu o dotase cu precizia unui ceas biologic, în schimb, poseda un ceas extrem de scump, primit cadou de la soţul ei, care o aştepta departe, în America, Limbile fosforescente ale ceasului arătau ora unsprezece fără câteva minute, constatare care o făcu pe Lucreţia Pietraru, aflată în rapidul de Bucureşti, staţionat în Sinaia, să se gândească la probabilitatea ca trenul să nu mai ajungă la Bucureşti în noaptea aceea, lucru pe care-i venea foarte greu să-l accepte, forţându-şi, în acelaşi timp, mintea să găsească ceva pentru a se asigura că realitatea incredibilă pe care o trăia nu era decât un vis rău pe care-l avea în patul mătuşii sale din Bucureşti, Oricât ar fi încercat însă să se trezească din vis, realitatea care i se înfăţişa simţurilor o asalta cu gara pustie din Sinaia, cu trenul din care călătorii coborau încet, nesiguri, neştiind încotro s-apuce, impunându-i o altă ordine a lucrurilor, sustrăgându-se controlului electronic al ceasului boucheron primit cadou de Crăciun de la soţul ei, măsurând, inutil, un timp în care realitatea parcă încremenise, Că timpul se joacă uneori inventând lumi paralele nu era o surpriză pentru doamna Brediceanu,

care încerca s-o convingă pe Lucreţia Pietraru de inconsistenţa membranei care separa lumea reală de cea a fenomenelor paranormale, despre care doamna Brediceanu se informa citind revistele de specialitate, Timpul se joacă inventând lumi paralele, îşi repetă în gând Lucreţia Pietraru, părându-i-se că visează, agitându-se în aşternuturile cu

Florina Iliş

Cruciada copiilor monogramă ale patului mătuşii sale, visul impunându-se cu vocea subţire a doamnei Brediceanu, cu staţionarea inexplicabilă a rapidului de Bucureşti, cu lumina palidă răspândită pe peronul pustiu din Sinaia, N-am fost niciodată la Sinaia, gândi fără emoţie, tresărind prin somn, la fiorul unei ameninţări tăcute venind dinspre noaptea de afară, realizând cât de fragilă era, de fapt, frontiera dintre lumea ordonată a mersului automat al lucrurilor şi lipsa de apărare a eului surprins în afara desfăşurării ritmului mecanic de funcţionare al vieţii, o translaţie halucinatorie în care mutaţiile de realitate pot produce adevărate seisme psihologice, în viziunea lui Ilarie orice deviaţie de realitate corespundea caracteristicilor logicii de programare din lumea virtuală, mişcările plăcii tectonice ale realităţii fiind imperceptibile ochiului liber, aşa cum multitudinea operaţiunilor binare pe care le realizează un computer într-o fracţiune de secundă nu pot fi sesizate de simţurile comune, De aceea, pentru a reface legătura între lucruri, oameni şi umbrele lor metafizice şi a le transfera în planul virtual al realităţii, programatorul avea nevoie nu numai de toată puterea sa de concentrare, ci şi de o credinţă, mai presus de împerecherile numerice ale calculatorului, Ceea ce se întâmpla cu trenul copiilor oprit în Valea Prahovei nu era o pură întâmplare, Ilarie intuind, fără să se bazeze pe nicio legătură concretă cu realitatea, că trenul nu putuse să fie cucerit decât de copii, încredinţându-se că, prin trenul copiilor de la Posada, bătuse în ceasul lumii momentul inaugural al domniei inocenţei, Dacă în zorii civilizaţiei s-a impus matriarhatul, într-o vreme Ilarie însuşi, atins în lumea virtuală de lumina de la Medjugorjie crezuse în domnia femininului, acceptând influenţa de mătase a Fecioarei Maria, vremurile războinice, talibane pe care le trăia omenirea nu vor permite, sub nicio formă, întoarcerea femininului, dar asta nu însemna că n-ar putea fi acceptat copilul! De ce n-ar veni şi vremea copiilor la putere?! se întrebă extaziat Ilarie, *Could innocence save the world*? *Da*! *Yes*! *Oui*! *Ja*! *Şi*! fusese răspunsul

primit de la internauţii de pretutindeni, numărul de accesare a paginii construite de Ilarie crescând vertiginos, întărindu-l în noua lui credinţă! în noaptea verii de afară, în noaptea lunii şi în noaptea fără ziuă a universului, în noaptea oraşului şi a biroului luminat de lampa fluorescentă, Ilarie, cu emoţia plină de spaimă a cronicarilor ce trăiau sub vremi, consemna în limbajul de bază a www-ului istoria virtuală a prezentului, elaborând arhitectura hipertextuală a unei realităţi alternative lumii exterioare care-şi pierduse demult farmecul.

Dar, de vreme ce dada Angelica din Ferentari mai credea în puterea magică a cărţilor, atingând cu ele marginea nevăzută a lucrurilor, colorând-o, întrezărind ceea ce nici ochiul, nici sufletul, nici mintea obişnuită nu erau în stare, afirmaţia răutăcioasă că lumea şi-a pierdut farmecul, dezvrăjindu-se, nu poate fi pe deplin adevărată, constituind doar o expresie a invidiei celor surzi la cântecul de vrajă al lumii, şi totuşi, nici cunoaşterea magică pe care bătrâna ţigancă o dobândise de-a lungul timpului, nici cumplita experienţă deviată, însemnând gropile comune cu ţigani, înghiţindu-le o ploaie de var alb, dar strecurându-se perfid sub pleoapele ochilor fetiţei, prigoana comunistă, cu anii grei de canal, paznici întrecându-se în inventarea de bajtocuri, ea învăţând meserie într-ascuns, văzându-şi mama înghiţită de mlaştini în distracţia şi rânjetul gardienilor, dar răzbunându-se cumplit, legându-le boaşele, făcându-i să se târască în faţa ei prin mocirlă, umilindu-se pentru revendicarea bărbăţiei pierdute, neiertându-i, apoi eliberarea amară, buldozere intrând în vechea mahala, făcând una cu pământul pereţii de chirpici, focul din vatră, florile salcâmilor din curte, schelălăitul unui câine bătrân care nimerise sub roti, crucile de lemn din micul ţintirim şi, în toţii anii, nelipsind, foamea, frigul, bolile, morţii din jurul ei şi, totuşi, nimic din toate astea nu o pregătiseră pe dada Angelica îndeajuns pentru a face faţă alcătuirii groaznice a cărţilor care se grupaseră sub mâinile ei, anunţându-i sfârşitul, Să fie acesta sfârşitul lumii? Nu poate fi! răspunseseră celelalte două surate în arta vrăjitoriei, Fabiola şi Ravela, aşezate turceşte pe covorul decolorat al dadei Angelica, urmărind atent gramatica încifrată a cărţilor, Ultimele razii în lumea interlopă, deşi provocaseră pierderi semnificative mafiei ţigăneşti, privind lucrurile în ansamblu, într-o viziune totalizatoare, cuprinzând familii şi clanuri, străzi şi cartiere, rumâni şi ţigani, bani şi putere, viaţă şi moarte, nu afectau decât într-o măsură neînsemnată ţesătura

transparentă a lumii, independentă în urzeala ei de mărirea sau căderea unor capete, Dar nu despre acest sfârşit e vorba! le lămuri dada Angelica, stârnindu-le, celelalte

Florina Iliş

Cruciada copiilor două privind-o cu o groază respectuoasă, Nu v-am chemat pentru ceea ce s-a întâmplat şi nu mai poate fi dezlegat, ci pentru ceea ce urmează să vină, întrebându-le, întrebându-se, pe ce căi se strecoară hazardul în realitate, cum poate fi recunoscut sub valurile vieţii şi cum să-l stăpâneşti ca să nu cutremure realitatea, schimbându-i într-o clipă cursul şi, mai ales, cum poate fi stârpit sâmburele rău din momentul în care îşi arată colţii de lapte şi n-a apucat încă să-i ascută pe pila aspră a lumii? apoi le vorbi despre trenul copiilor şi despre grelele ei presimţiri, E şi nepotul meu Calman acolo! spuse bătrâna vrăjitoare cu o voce modulată încă din copilărie de râvna tutunului, Nu-mi găsesc pipa nicăieri şi nici inelul!

Deşi nu avea nicio idee despre Calman şi despre rudeniile lui vrăjitoreşti, Pavel intuise, din spusele lui Ciungu care s-ar fi vândut şi pentru un chiştoc de ţigară, că acel Calman ar putea reprezenta un fel de legătură între presupuşii agresori din tren şi coordonatorii adevăraţi ai planului terorist, De altfel, prezenţa lui Calman în tren era singura informaţie concretă pe care Pavel reuşise s-o obţină, în plus, faţă de ceea ce se prezentase pe toate canalele de ştiri ale posturilor de televiziune, Bine recompensat, Ciungu îi oferise o mulţime de amănunte despre Calman, Pavel închipuindu-şi-l dezgheţat la minte, capabil să atragă de partea lui orice avantaj, câştigând încrederea adulţilor şi, în plus, bucurându-se printre vagabonzi de-o imunitate magică incontestabilă, Se spune, îi şoptise Ciungu conspirativ, că s-ar fi născut cu tichie de piele pe cap şi că ar avea pe piept semnul de foc al vrăjitorilor! Să mor eu dacă nu-i aşa! L-am văzut şi eu, iar pielea lui e albă şi strălucitoare ca soarele! Să mor eu şi tata! încheie băiatul, jurându-se să moară şi taică-său, de care oricum nu i-ar fi părut prea rău dacă l-ar fi luat benga, dar Pavel nu mai avu timp să asculte şi alte amănunte despre Calman deoarece în incinta mică a gării năvăliră doi băieţi din trupele speciale, purtând pe braţe trupul inert al unui camarad pe care-l întinseseră pe-o banchetă, graba cameramanilor şi a reporterilor care înconjurară rănitul cu instincte de hiene, precum şi rana sângerândă din şold conferind brusc forţelor necunoscute ce ameninţau de afară ordinea şi aşa fragilă a lucrurilor, o concreteţe

duşmănoasă, ameninţătoare, Pavel, intuind înrăutăţirea modului în care evoluau lucrurile decise să nu se întoarcă la Bucureşti în noaptea aceea, amintindu-şi subit că femeia cu care călătorise în compartimentul rapidului de Bucureşti era medic chirurg, De aceea, cum rănitul îşi pierduse deja cunoştinţa, cum, cu toate ameninţările din telefon ale lui Nichifor Luca, o maşină a salvării nu putea să ajungă prea repede în zonă, ofiţerul cerând şi un elicopter militar, cum noaptea se făcea tot mai noapte, întunecându-se la limita raţiunii şi cum panica cuprinsese toată suflarea din gară, de la ofiţerul cu gradul cel mai mare pe teren până la şeful de gară Traian Bulboacă, de la raţiunea lui Pavel, complet neputincioasă în faţa realităţii şi până la becul de 60 de waţi care pulsa slab în tavanul biroului de mişcare, cum trebuia făcut ceva pentru ca realitatea să nu iasă de sub control, Pavel prelua iniţiativa, cerându-i lui Eugen, S-o aducă repede pe doamna doctor din compartimentul cinci al rapidului de Bucureşti, Da! în Sinaia! Până nu moare naibii băiatul ăsta şi nimănui nu-i pasă! Am înţeles, făcu Eugen, demarând, afundându-se în noaptea ce învăluia şoseaua ca o pătură grea de aer, Abia după plecarea maşinii, Pavel reuşi, eliberat de tensiunea grea, să revină în marginile perceptibile ale realităţii, redobândind conştiinţa propriilor simţuri, ştiind, însă, că undeva, în străfundurile fiinţei sale, reînviase panica, o panică de care crezuse că se eliberase demult, în timpul unei serbări şcolare, închizând-o în cuşca de fier a minţii! Apoi, dezmorţindu-i-se treptat simţurile, îi pătrunse în auz, iritându-l, tânguirea insuportabilă a femeii şefului de gară, dând să oprească mareea de sânge a rănitului cu bucăţi de pânză rupte dintr-o cămaşă veche a bărbatului ei, Ce dracu' boceşte femeia asta, că doar n-a murit nimeni! şi, deasupra tuturor a, oameni şi cabluri, un bec de 60 de waţi, luminând jalnic umbrele negre ale luptătorilor din trupele speciale, plasaţi de Nichifor Luca la puţinele geamuri din incinta gării, cu ordinul strict de a supraveghea noaptea.

Sprijinit de trunchiul gros al unui arbore, profesorul de religie Andrei, epuizat şi flămând, îşi aştepta resemnat sfârşitul, auzise cu spaimă focurile de armă sfârtecând noaptea, fiind convins că atacatorii nu puteau fi departe, continuând să-l urmărească din întuneric, râzându-şi de frica lui, jucându-se cu el aşa cum pisica se amuza cu şoarecele înainte să-l ucidă, profesorul de religie se mângâie totuşi cu gândul că, atunci când va fi să-şi dea ultima suflare domnişoara

Florina Iliş

Cruciada copiilor

Ileana va fi prezentă în mintea şi sufletul lui, păşind alături de el spre altarul celest, imaginându-şi moartea cu pasiunea curată a întâlnirii miresei ursite, zăbovind cu o plăcere aproape erotică la împlinirea de lumină a ritualului nupţial, Imaginii metaforice a morţii ca nuntă îi atribui în minte un cadru sărbătoresc, scăldat de mirajul de culori al grădinii de trandafiri din Grădina Botanică, profesorul de religie îngăduindu-şi anumite libertăţi poetice faţă de textul baladei, înlocuind, de pildă, imaginea pădurii, de frica căreia, în acea clipă, sufletul i se înghesuia în trup, înspăimântat, cu mai familiara Grădină Botanică din oraşul său natal, Nunta mioritică pe care profesorul de religie o trăia cu frenezie în imaginaţie îi înfiora sufletul ca de atingerea mirului sfinţit, împăcându-l, înaintea ultimului moment, cu întreaga lume, îşi închipui cu desăvârşită minuţiozitate clipa în care mirele urma să fie smuls din braţele miresei celeste şi împuşcat cu cruzime, declanşând tristeţe imensă în frumuseţea ochilor ei, vizualiza glonţul care-i străpunsese inima, îngenunchindu-i de moarte trupul frumos de prinţ, dar scena următoare când ea ar fi alergat jeluindu-se asupra trupului mirelui ucis nu mai fu jucată din motive de dezactivare bruscă a fanteziei creatoare, produsă în momentul în care înțelese că nimeni nu va alerga acolo să-i prindă în braţe trupul ciuruit de gloanţe, mai vertiginoasă decât căderea omului în păcat fu prăbușirea sufletului profesorului de religie în trup, tabloul mistic al întâlnirii serafice cu moartea fiind spulberat de spaima sufletului întors în încăperile întunecoase şi bântuite de fantome ale trupului, străduindu-se cu disperare să se ascundă de groaza nopţii de afară şi de umbrele ameninţătoare din pădure, Panica puse din nou stăpânire pe el, făcându-l să tremure pe dinlăuntru, profesorul de religie intuind, abia în acea clipă supremă, semnificaţia evanghelică a nevoii lui Iisus de a sta împreună cu apostolii înaintea morţii sale, îi înţelese spaima de pe muntele Taborului, dar nu găsi puterea să se roage ca Fiul Omului şi, optând pentru sănătatea pe care o aducea fuga, începu să alerge de parcă pe urmele lui s-ar afla toate cetele întunecate ale iadului, neoprindu-se din goana nebunească decât atunci când nu mai simţi sub tălpile sandalelor frunze uscate şi crengi, ci ceva tare, asfaltul, profesorul de religie salutând cu bucurie biruinţa civilizaţiei împotriva naturii, acordând inimii un scurt răgaz de odihnă ca să se poată întoarce în exerciţiul funcţiunilor biologice pentru care fusese creată,

eliberând-o de povara grea a umbrelor metafizice, Profesorul de religie păşi fericit pe asfalt, urmărind fascinat marcajele albe din mijlocul şoselei, ştiind că, în orice direcţie, ar fi luat-o trebuia să ajungă într-o localitate populată de fiinţe umane şi nu de spaime, dar, după câteva zeci de paşi, când realiză că în spatele lui se oprise o maşină, auzind zgomot de portiere trântite, o luă din nou la fugă înspre pădure, întrebându-se dacă să dea sau nu ascultare avertismentelor de Stai! Stai! Stai că trag! hotărându-se să se oprească totuşi, se predă nopţii ridicând încet mâinile şi, cu toată semnificaţia pe care o acordase în imaginaţie momentului acela, nu izbuti să invoce în minte imaginea nunţii pe care o trăise în toată strălucirea ei, jos în pădure, abandonându-se mâinilor vânjoase care-l prinseră de la spate şi-l conduseră la maşină.

Starea de nervozitate a tânărului care o condusese la maşină îi dădu de înţeles Lucreţiei Pietraru că lucrurile erau mult mai grave decât lăsase acesta să se întrevadă, Abia în maşină, după ce demarase vertiginos din faţa gării Sinaia, Eugen îi mărturisi doamnei doctor că rănitul făcea parte din trupele speciale de poliţie şi că fusese împuşcat în şold într-o ambuscadă din pădure, Mă bucur că v-am prins, mai rosti tânărul, concentrându-se asupra drumului, Eugen ajunsese în Sinaia chiar în momentul în care Lucreţia Pietraru împreună cu doamna Brediceanu hotărâseră, după exemplul majorităţii călătorilor, să coboare din tren şi să caute o cameră de hotel în staţiune, sperând ca în ziua următoare să-şi poată continua drumul spre Bucureşti, Apariţia lui Eugen schimbase planul celor două femei care se despărţiseră, în grabă, în faţa gării, promiţându-şi să mai ţină legătura din când în când, Continuând să se uite lung după maşina care se îndepărta în noapte, doamna Brediceanu trăia sentimentul, provenind din obsesia ei de a considera viaţa ca pe un şir neîntrerupt de semne, că gestul Lucreţiei Pietraru de a-şi flutura mâna la despărţire îi anunţa, inexplicabil, un nou semn al destinului, pe care încă nu se pricepea să-l înţeleagă, Când ajunseră în Posada, Eugen o conduse pe doamna doctor direct în sala de aşteptare a gării unde zăcea întins fără cunoştinţă rănitul din trupele speciale, Lucreţia Pietraru schimbă o scurtă privire cu Pavel şi fără ezitare îşi desfăcu geamantanul în care avea trusa medicală.

Florina Iliş

Cruciada copiilor nu se despărţea nicăieri de trusa pe care şi-o cumpărase din Germania în timpul unui stagiu de specializare, alegând

un model scump, dar perfect utilat pentru intervenţii de urgenţă, îşi scoase taiorul, rămânând într-un maiou de mătase, ceru apă caldă şi un foarfece, trebuind să îndepărteze cât mai repede pantalonul soldatului să vadă cât de adâncă era rana şi mai ales să reconstituie traiectoria glonţului, Magdalena îi aduse doamnei doctor tot ce ceruse, inclusiv un şorţ de bucătărie cu piept ca să nu-şi murdărească hainele de sânge, tăie ea însăşi cu foarfecă pantalonii încleiaţi ai soldatului, încercând apoi să-l ţină în poziţia în care îi arătase doamna doctor, Când realiză profunzimea rănii, Lucreţia Pietraru ştiu că de intervenţia ei depindea soarta acelui necunoscut, nu atât viaţa tânărului era ameninţată cât şansa acestuia de a mai merge vreodată cu picioarele lui, dacă nu intervenea imediat probabilitatea ca rănitul să ajungă într-un scaun cu rotile era de aproape sută la sută, Lucreţia Pietraru nu opera pentru a salva viaţa pacienţilor săi, niciodată nu-şi văzuse profesia, cum o vedeau alţi colegi de breaslă, ca pe o luptă aprigă cu moartea, fiind convinsă în subconştientul ei că viaţa şi moartea nu depindeau fundamental de vârful ascuţit al bisturiului, ea lupta, şi-şi făcuse un crez din asta, pentru împlinirea vieţii şi pentru salvarea micilor ei bucurii, ca mâncatul, respiratul, umblatul, intervenind acolo unde într-un fel sau altul natura eşua în excese, pe care ea, ca medic, încerca să le corecteze.

Pentru simplitatea bucuriilor vieţii Irinei din Moineşti medicina românească abandonase neputincioasă lupta, virusul hiv câştigase bătălia numerică cu celulele ei, totul nefiind decât o chestiune de timp până când ţesuturile încă sănătoase din corpul fetei vor capitula în faţa înaintării virusului viclean, Irina fusese retrasă, la insistenţele părinţilor colegilor ei, şi de la şcoală, deşi Irina şi-ar fi dorit foarte mult să termine măcar liceul şi să-şi dea bacalaureatul, Cazul ei fusese prezentat la televizor, medicii specialişti şi campaniile publicitare anti-sida asigurând că boala fetei nu era transmisibilă prin mediile obişnuite, totuşi teama părinţilor colegilor ei fusese mai mare decât încrederea în competenţa asigurărilor medicale şi Irina se văzuse nevoită să cedeze, abandonând clasa a XI-a cu situaţia şcolară neîncheiată, Din vremea aceea, adică din iunie, începuseră şi visele ei cu Maica Sfântă, acele vise conducând-o spre fratele Emanuel, cu speranţa că puterile de vindecare sufletească ale acestuia erau pe măsura faimei care ajunsese şi în Moineşti, în maşină, în drum spre Posada, Irina îi explica fratelui Emanuel despre limfocitele T şi

limfocitele B și despre atacul hiv asupra sistemului imunitar, fata contactase boala la 12 ani printr-o transfuzie de sânge, din acel moment virusul începând acţiunea progresivă de distrugere a limfocitelor T_4 din corpul ei, boala fiinda-i însă descoperită abia după patru ani de la infectare, Fratele Emanuel era profund impresionat de cunoştinţele pe care le avea Irina despre propria ei boală şi, mai presus de toate, era impresionat de seninătatea cu care îi dădea toate detaliile legate de evoluţia bolii şi de caracteristicile ei, Irina îi explicase că ştia toate acele lucruri din broşurile şi din cărţile de la Asociaţia Anti-Sida din Bacău, singurul loc din societate în care fata mai putea intra fără să-i fie ruşine, de asemenea, Irina era pe deplin conştientă că va veni vremea, şi nu era departe vremea aceea, când va trebui să se interneze în spital şi să aştepte, Fratele Emanuel nu o întrebă ce să aştepte, bănuind, pe el interesându-l mai mult visul fetei şi consecinţele care s-ar putea desprinde din minunata apariţie a Fecioarei cu pruncul, fiind convins, fără să-şi poată explica în vreun fel, că visul fetei avea, dincolo de marginea perceptibilă a lucrurilor, o tainică legătură cu ceea ce se întâmpla în Valea Prahovei, la Posada, Dar cum ar putea o minte omenească fără har să pătrundă tainele lucrării dumnezeieşti în lume?! Şi ce aşteaptă oare Dumnezeu de la noi?

Lucrare diavolească e în lume! aşa arătau atât cărţile dadei Angelica, fusul fermecat al Fabiolei cât şi practicile cu măruntaie de animale ale Ravelei, o lucrare ale cărei planuri malefice cele trei mari puteri vrăjitoreşti ale ţării hotărâseră să le dea pe faţă, nu le ascultaseră nimeni în '89 când totul ar fi putut să se întâmple fără vărsare de sânge! Oare nu făcuseră bine atunci când în presă vrăjitoarele îi sfătuiseră pe guvernanţi să facă pace cu minerii?! vrăjitoarele considerându-se, după intervenţia lor în mass-media, adevăratele iniţiatoare ale păcii de la Cozia! Ce se întâmpla, însă, în clipa aceea, în Valea Prahovei, răsfrângându-se în cutremure încă imperceptibile asupra întregii lumii, nu se putea compara cu nimic omenesc, vrăjitoarele văzând, în alinierea cărţilor, în mişcările fermecate ale fusului şi în fumul subţire înălţându-se din arderea

Florina Iliş mocnită a unghiilor de mort, ceva ce semăna cu cete mari îngereşti luptându-se cu demonii întunericului într-o încleştare crâncenă, maniera în care demonii şi îngerii îşi schimbau însă între ei înfăţişările, infirmând toate presupoziţiile vrăjitoarelor şi generând aprinse discuţii în contradictoriu între cele trei ţigănci.

Dom'le, aici e mâna Mafiei! rosti şeful Inspectoratului de poliţie al judeţului Prahova de parcă ar fi descoperit o nouă formulă în matematică, Fie că e Mafia ţigănească sau cea internaţională, sigur trenul ăsta are de-a face cu traficul de arme şi droguri! Aţi văzut ştirile cu raziile din Bucureşti! spuse adresându-se prefectului şi câtorva oficiali din biroul acestuia, convocaţi de urgentă la prefectură, Toată ţara e cu ochii pe noi! rosti prefectul emfatic, întrerupând presupoziţiile şefului Inspectoratului judeţean de poliţie, Să nu fie însă ceea ce ar însemna şi mai rău pentru noi, teroriştii! Să nu uităm că situaţia internaţională e cam albastră, iar trenurile morţii din Spania se pot întâmpla în orice ţară aliată americanilor, cine dacă nu România şi-a afirmat deschis şi necondiţionat sprijinul pentru americani? Să luăm în calcul şi această ipoteză! ipoteză care-i fusese sugerată prefectului de către ştirile de la televizor, Până vor veni cei din Bucureşti noi trebuie să stabilizăm într-un fel sau altul situaţia! afirmă prefectul trecându-şi privirea, în balansul ergonomie al scaunului său, de la şeful Inspectoratului de poliţie la şeful poliţiei feroviare şi apoi, pe rând, la cei doi consilieri ai săi, Nici cei din Bucureşti nu sunt prea informaţi în legătură cu trenul! Şi habar nu au ce se întâmplă, vă spun eu, începu şeful Inspectoratului de poliţie corectându-şi poziţia în fotoliul din biroul prefectului, insinuând că ştia mult mai multe lucruri decât putea s-o spună, Ceva nu are sens în toată povestea asta! declară prefectul gânditor, Un tren nu se poate cuceri atât de uşor! Ar fi trebuit să se pregătească din timp pentru asta! Aveţi dreptate, domnule prefect, interveni şi şeful poliţei feroviare, care-i dădea dreptate prefectului mai mult din dorinţa de a-i câştiga bunăvoinţa decât din convingere, de fapt nici nu putea să-l sufere pe şeful Inspectoratului de poliţie care făcuse din întreaga poliţie a judeţului pionul principal în jocurile pentru putere din zonă, nimic nu se putea face în judeţ fără sprijinul şefului Inspectoratului de poliţie care izbutise în acei ani, ca om al puterii, să-şi rotunjească veniturile şi să-şi înmulţească

Cruciada copiilor proprietăţile imobiliare, după cum insinua, destul de timid, presa locală! dar şeful Inspectoratului de poliţie aduse un nou argument în favoarea convingerilor sale dictate de dorinţa de a promova imaginea unei mafii ţigăneşti care să distragă atenţia lumii şi, mai ales, a presei de la adevărata mafie politică de serviciile căreia, acordându-i sprijin necondiţionat, se bucura din plin, E mâna Mafiei! declară hotărât, S-ar putea ca ei să fi plănuit asaltul trenului înainte ca

trupele speciale să înceapă operaţiunea în Bucureşti, ca o diversiune, ca să determine poliţia să renunţe la acţiune, vă daţi seama că dacă totul s-ar fi întâmplat înainte cu o zi, de pildă, afacerea cu trenul ar fi canalizat întreaga atenţie a organelor de ordine, cine s-ar mai fi gândit la afacerile lumii interlope când copiii atâtor cetăţeni s-ar fi aflat într-un tren asediat! Poate că nu le-a ieşit şi de aceea cele două acţiuni, cea a poliţiei şi cea a mafioţilor, au fost simultane! Posibil! făcu prefectul neîncrezător, Oricum până mâine dimineaţă noi trebuie să facem ceva! Să culegem informaţii, să avem descrierea cât mai exactă a situaţiei, să trimitem în zonă trupe de poliţie şi de jandarmi! Cu siguranţă mâine vor veni din Bucureşti tot felul de oficialităţi, trebuie să le arătăm că, aici, noi ne facem datoria! Prefectul se gândea să folosească trenul de copii în favoarea lui, ca să se evidenţieze în faţa colegilor de partid din capitală, de aceea ceru sprijinul autorităţilor locale, în special şefului Inspectoratului de poliţie, de relaţiile înalte ale căruia îi era puţin frică, Eu zic să fim prudenţi, domnule prefect, fu de părere şeful Inspectoratului de poliţie, pe care prudenţa îl salvase de nenumărate ori de-a lungul timpului, Prefectul împreună cu cei doi consilieri ai lui insistară însă asupra necesităţii de a dovedi din partea judeţului o mai activă implicare, Să fim prezenţi măcar pe teren! Să nu se întâmple ceva şi noi să nu fim acolo! Să se vadă cel puţin că existăm! în urma acestor imperative rostite apăsat de către prefect se decise trimiterea la Posada a unor efective de poliţie şi jandarmerie care să monitorize tot ceea ce se întâmpla în perimetrul trenului de copii, Toată poliţia şi jandarmeria, ceru prefectul, să fie în noaptea asta la datorie! Am înţeles că sunt blocaje rutiere între Comarnic şi Breaza, să se încerce redirecţionarea traficului pe alte trasee, sugeră el analizând cu atenţie harta judeţului de pe biroul său! Ordinele să fie îndeplinite în noaptea asta! Trebuie să ţinem situaţia sub control!

Florina Iliş

Cruciada copiilor

Dacă prefectul judeţului putea să ordone, *Să ţinem situaţia sub control*! şi, ca o consecinţă imediată a acestui ordin, şeful Inspectoratului de poliţie să trimită poliţişti şi jandarmi care să preia forţat controlul realităţii, s-o monitorizeze şi, după caz, chiar să intervină determinând cursul evenimentelor, conferind, astfel, autorităţii prefectului un prestigiu iluzoriu asupra realităţii, pentru Ilarie, arhitect necunoscut al cosmosului cibernetic, controlul mersului

electronic al istoriei virtuale nu putea fi la fel de uşor de obţinut ca dintr-un scaun de prefect, Neţinând cont de autorităţi civile şi politice, dovedindu-se prin simplul fapt că oferă, fără părtinire, o şansă egală de afirmare, fiind, din acest punct de vedere, mai democratic decât orice rafinament de civilizaţie construit vreodată de către om, internetul reprezintă, în acelaşi timp, un teritoriu virgin, dar pentru controlul căruia declanşarea războiului cibernetic mut a determinat moartea neagră a milioane de calculatoare, unda seismică a cutremurelor cibernetice tulburând uneori grav şi lumea reală, Acel război trebuia să înceteze! Venise timpul, considera Ilarie, pentru afirmarea adevăratei credinţe, venise timpul în care jocul de a inventa realitatea să ia sfârşit, venise timpul în care realitatea să inventeze jocul, venise timpul jocului adevărat, venise timpul copiilor! Universul virtual, inspirat de Ilarie din trenul copiilor, corespundea unei nevoi personale a programatorului de a da de urmele unei ţări inocente, alta decât cea în care crezuse până atunci, *world tuide web*-ul, Ilarie punând în construirea noii pagini web a puterii inocenţei o pasiune care făcu din el cel dintâi şi unic creator al unui lumi al cărei cuvânt de ordine era puritatea! *Back to innocence* /scrisese cu litere mari ridul *site*-*Aux* său, pe tot parcursul zilei nefăcând altceva decât să promoveze firava cruciadă cu toate mijloacele tehnice pe care le avea la dispoziţie, server web, formate gâf, fişiere text acsii şi tag-uri, realizând, după rapiditatea cu care se accesau din lumea întreagă paginile dedicate cruciadei precum şi după numărul tot mai mare de voluntari ai inocenţei că în lumea virtuală cruciada devenise o realitate ce nu mai putea fi ignorată! Că realitatea de la Posada nu mai putea fi ignorată o demonstra şi ordinul scris al ministrului administraţiilor şi internelor, numind în cadrul ministerului un grup de control care să se deplaseze în zonă şi să evalueze situaţia, Ordinul fusese dat fără ezitare după comunicarea ultimelor informaţii referitoare la rănitul din trupele speciale şi la focurile de armă, dovezi incontestabile ale faptului că agresorii din tren erau bine înarmaţi şi nu făceau economie de muniţie, în afara ordinului de trimitere a grupului de control în Valea Prahovei ministrul de interne nu mai luase alte decizii în noaptea aceea, preferând să aştepte plănuita şedinţă de guvern din ziua următoare şi să urmărească din ce direcţie băteau vânturile politice, Urmărind însă ştirile de la televizor ministrul administraţiilor şi internelor avu convingerea că trenul copiilor va urma să decidă nu numai viitorul său

politic, ci şi cel al întregului cabinet, precum şi viitorul ţării! era o intuiţie dincolo de cuvinte, inexprimabilă, trezind în el dorinţa de a controla incontrolabilul, istoria o fac oamenii! nu himerele! apoi ordonă, autoritar, grupului de control, ca până în ziua următoare, la ora opt, să se facă evaluarea şi analiza situaţiei de la Posada, să aibă pe birou întregul raport, însoţind acel ordinul şi de recomandarea de cooperare şi implicarea în acţiune a şefilor poliţiei locale şi a jandarmeriei.

Prezentarea situaţiei de criză de la Posada revenise, însă, în întregime canalelor de ştiri ale marilor posturi de televiziune, ediţiile speciale ale jurnalelor de noapte transmiteau în direct derularea evenimentelor din zonă, Halta Posada, de care până la ora aceea marea majoritate a populaţiei ţării nici nu ştiuse că există, fusese luată cu asalt de echipajele de televiziune, împresurată de reţeaua cablurilor de transmisie şi proiectată în lumina puternică a reflectoarelor ce făceau să pălească becurile slabe de pe peron şi din sala de aşteptare, Totul părea o feerie de iarnă, se entuziasma fericită Magdalena, nevasta şefului de haltă, lipsind numai zăpada, părându-i-se că, atunci când poposea în lumina reflectoarelor, se afla de fapt sub frumoasa strălucire a pomului de Crăciun, arătându-se pretutindeni unde îi vedea pe cei ce ţineau camera de luat vederi pe umeri, strecurându-se şi în scena intervenţiei chirurgicale, scenă transmisă în direct pe toate posturile de televiziune, cu toate că doamna doctor se opusese, fără succes, filmării, Ce bine arăta doamna doctor în şorţul alb de bucătărie al Magdalenei! pătat de roşul intens din sângele rănitului, dar nu-i nimic! destoinica femeie ştia cum să scoată petele, ea însăşi punându-şi o rochie nouă, nu se cuvenea să se arate în faţa ţării în halul în care o

Florina Iliş

Cruciada copiilor prinsese venirea trenului pe care-l oprise cu mâinile goale şi cu cei doi bărbaţi al căror curaj îl subliniase răspicat în toate interviurile, Că realitatea nu corespundea imaginaţiei bogate a Magdalenei nu stârnise nimănui îndoieli, astfel încât versiunea de oprire a trenului, susţinută de nevesta şefului de gară, primi girul tuturor canalelor de televiziune, reporterii adăugând, la rândul lor, detalii datorate debitului verbal şi al talentului personal al fiecăruia, fiind exact genul de ştire care satisfăcea gustul pentru neobişnuit al publicului românesc, Realitatea nudă e o utopie! gândi Pavel,

mutându-şi privirea de la foiala din jur înspre televizorul second hand al şefului de gară, instalat în sala de aşteptare, Pavel încredinţându-se că orice acţiune mediatică de prezentare fidelă a faptelor nu era cu nimic mai presus, în ordinea cosmică a existenţei, de încercarea vană de înregistrare pe reportofon a vuietului mării dintr-o scoică, Dar, ca să nu se piardă fără temei în sentimentul ireal al acelei descoperiri cu care urma să înceapă noua sa carte despre imaginarul mediatic, Pavel încercă să-şi atârne privirea de detalii mărunte, concrete, un colţ de birou mâncat de cari, fereastra ghişeului pentru bilete, băncile din sală înnegrite de vreme, un fir de cablu ce intra undeva într-o priză, detalii care, luate separat, reprezentau o realitate palpabilă, concretă şi ternă, dar, atunci când se recompuneau pentru aparatul de filmat într-un ansamblu de realităţi transmisibile, se transformau în lumina unor reflectoare bine plasate, într-o realitate alternativă, mediatică, manipulatoare, Toate aceste lucruri i le mărturisea Lucreţiei Pietraru faţă de care pierduse orice distanţă politicoasă, ea ascultându-l cu o privire ostenită, stând în faţa cafelei pe care i-o servise Magdalena, împăcată că-şi făcuse datoria pentru băiatul din trupele speciale, care se afla la ora aceea în ambulanţă, în drum spre Bucureşti, Mâine se va interesa de el, îşi propuse, mâine! în clipa aceea s-ar fi întins pe un pat, oriunde, şi vorbele, abia auzite, ale bărbatului de lângă ea aveau darul de a o proteja de zumzăiala generală, de parcă ar legăna-o pe braţe, lucru care îi făcea extrem de bine, adormind-o, mâine, Va veni mâine? îl întrebă ea cu aerul unei fetiţe.

Tu de ce nu dormi? auzi Calman, sprijinit de uşa compartimentului în care dormeau băieţii, un glas tremurat de fetiţă, ieşise pe culoar să fumeze un chiştoc de ţigară pescuit din buzunarele pantalonilor, La lumina lunii care-i ţinuse în dreptul geamului companie, Calman o recunoscu pe fetiţa blondă din gară, tresări văzând-o lângă el, speriindu-se ca un copil prins asupra unei fapte rele, lucru ce nu-i stătea deloc în fire şi, ruşinându-se, aruncă pe geamul deschis mucul arzând de ţigară, Eu sunt de pază! îi răspunse înfundându-şi mâinile în buzunare, Ce păzeşti? îl mai întrebă fata cu o naivitate care făcu să dispară ca prin farmec toate cuvintele din mintea lui Calman, Ne păzeşti pe noi? Da! reuşi în cele din urmă să rostească, Eu sunt Sonia! mai zise fata, legănându-se în rochiţa albă, mai strălucitoare ca luna, Trebuie să merg undeva, făcu ea timidă clătinând din cap, mi-e frică, nu vii cu mine? Ba da! şi Calman o însoţi până la

capătul culoarului, orientând-o înspre toaletă, Las uşa deschisă, îl anunţă ea, că nu văd nimic aici, Bine! bâigui băiatul, depărtându-se câţiva paşi, apoi auzi, din direcţia toaletei, un şiroit plăpând, cu dese întreruperi, întrezărindu-i prin uşa uşor deschisă umbra albă a rochiţei stând aşa cum stăteau fetele ca să-şi facă treaba, şi-l cuprinse brusc dorinţa de a o atinge, de a-şi strecura mâna între picioarele ei, era atât de albă! o urmări în timp ce se ridică şi-şi trăgea chiloţeii, tot strălucitori, apoi încercând fără succes să se spele pe mâini, se întoarse zâmbind spre el şi Calman intră s-o ajute, cu vârful piciorului apăsă cu putere clapa de jos de sub chiuvetă care făcu să ţâşnească un jet de apă ce-i stropi pe amândoi, râseră, înviorându-se, având şi el nevoie urgentă să se uşureze îi făcu semn că rămâne şi fata ieşi cuminte pe culoar să-l aştepte, fu ca o eliberare pentru Calman revărsarea abundentă şi viguroasă ce ţâşni dintre picioarele sale, gândindu-se că nu va mai trece mult timp şi-i va bate pe toţi din canale la competiţia doborârii prin urinare a flaconului de doi litri plin cu apă, îşi încheie pantalonii şi ieşi la fata ce-l aştepta afară, o luară amândoi înapoi spre compartiment, oprindu-se la fereastra deschisă de Calman, fata încercă să se uite afară, înălţându-se pe vârful picioarelor, nu era nimic de văzut acolo, doar creasta de lună în universul întunecat şi fără cuvinte al nopţii, Eu sunt Calman, spuse el, şi nu merg la şcoală! Calman! repetă ea, intenţionând să spună că nu era un nume obişnuit, că avea un nume diferit faţă de numele băieţilor din anturajul ei şcolar, Tiberiu sau Bogdan sau Cazimir, dar tăcu tulburată de o emoţie pe care frăgezimea vârstei o compară cu ziua aceea în care îi duseseră cu toată clasa la

cabinetul medical al şcolii pentru un control şi trebuiseră să se dezbrace pentru ca doctorul să le asculte inima, mai întâi fetiţele, apoi băieţii, amintindu-şi, când îşi dădeau bluziţele jos, rămânând în chiloţei, cum Agnes îi şoptise că la băieţi, în locul acela, era diferit ca la fete! relatându-i lui Calman acel episod, Ce?! se miră el luat prin surprindere de acea bruscă incursiune în lecţia de anatomie a descrierii organelor genitale, lecţie pe care Calman fusese obligat s-o înveţe prin simplitatea agresivă a lumii în care trăia, fără nicio undă de mister, în timp ce pentru Sonia, cu toată doza de senzualitate inconştientă pe care o răspândea trupul ei, acea lecţie, nepredată încă, făcea parte din aria cunoştinţelor abstracte şi, prin tabuurile care o învăluiau, chiar misterioase, Ştii tu! şi fata se aprinse în obraji de-o

puternică emoţie, aplecându-şi puţin ruşinată capul, această mişcare suavă îi permise lui Calman să observe în părul ei blond scânteieri de lună şi-l făcu să se tulbure ca atins de-o mare vrajă, Agnes, vorbi ea cu o îndrăzneală pe măsura inocenţei sale, a văzut-o pe cea a fratelui ei şi mi-a spus că la băieţi ei diferit ca la fete! E adevărat? şi Sonia îşi ridică o mână spre geamul deschis ca şi cum ar fi vrut să apuce ceva de afară, poate arcul de lună ce se aşezase pe direcţia celor doi copii, de parcă ar fi stat lângă ei la taifas, fata se legăna în rochiţa ei albă ca o pasăre de apă pe lacul Herăstrău, aşa o văzu Calman, apoi înţelese străluminat, dincolo de cuvinte, întrebarea ei! Vrei să vezi? o întrebă şovăielnic, ea dându-se speriată cu un pas înapoi, ar fi vrut să plece de acolo, ştia că nu era voie, că nu era permis, ce-ar zice tata să ştie?! dar nu făcu niciun pas ca să se îndepărteze, vocea lui, un amestec nearmonios de inflexiuni subţiri cu tonalităţi groase, îi dădu încredere, Sonia intuind că sub masca de adult pe care o afişa Calman şi dincolo de haita de lupi care păzeau cu străşnicie intrările ochilor lui trăia un băiat foarte singur şi băiatul acela lăuntric, cu sensibilitatea lui aspră, o ţintui locului, dându-i încredere, Da! rosti ea lăsându-se în voia lui, atunci Calman îi prinse degetele subţiri într-ale lui şi i le strecură în pantaloni prin deschizătura fermoarului, cum nu mai purta nimic pe dedesubt, chiloţii reprezentând pentru el un obiect complet inutil, ajunse cu uşurinţă la sexul imatur, brusc trezit din amorţeală, îl cuprinse tulburarea când degetele fetei îi atinseră mădularul, ca şi cum ar fi pus mâna pe-un pui de pasăre în cuibul lui, se apropiase atât de mult de el încât scânteierile din părul ei blond îi atingeau obrazul, electrizându-l, făcându-l să respire fericire, neştiind cum să se apere de valul de căldură care-i inundase trupul, ridicându-i spre nări ca o adiere caldă de vânt mirosurile crude ale corpului lui combinate cu cel al detergenţilor buni ce urcau din hainele fetei, ameţitor, redeşteptându-i în simţuri un exces insuportabil de mirosuri eliberate de amintirea petrecerii unde fusese angajat ca jucărie sexuală pentru cei bogaţi, vorbindu-i fetei la ureche şi cornului de luna prins de geamul trenului, le mărturisi un lucru pe care nici măcar lui însuşi nu-şi îngăduise să-l afle, le mărturisi că în noaptea aceea îl puseseră să se împreuneze ca şi câinii şi, nu cu o fată, ci cu un băiat mai mare care-l pătrunsese prin spate cu forţa a o mie de trenuri, aproape leşinase de la mirosul de detergent din covor şi de la mirosurile lor de bogaţi, after shave şi parfumuri scumpe, transpiraţie de bikini şi boxeri, dar gândul la banii

pe care urma să-i primească, euroi cu care să-şi plătească protecţia în canale, îl separase de mirosurile celor ce se revărsau peste el în muzica şi aplauzele spectatorilor, de sora lui, de Margareta, nu-i mai spuse nimic fetei şi nici despre Olandez nu suflă nicio vorbă, Sonia îi asculta cuvintele aproape lipită de el, le asculta fără să le înţeleagă, paralizată în spaima şi tăcerea ce foşnea împrejurul lor, explorând universul necunoscut din pantalonii băiatului, părându-i-se că toată fiinţa i se prelinsese în degetele ce frământau aiurite pasărea captivă între coapsele lui, ar fi vrut să-i dea drumul, dar mica sălbăticiune i se lipea parcă de degete şi cuvintele lui şuierate în urechea ei plăpândă o răneau fără să ştie de ce, înfigându-i-se în trupul fraged ca schijele dintr-o mare explozie, care, atunci când băiatul îşi strecurase mâna pe sub rochiţa ei, nedescurcându-se cu chiloţeii, izbucnise asurzitor într-un loc ce până nu demult fusese pajiştea înflorită a copilăriei ei, făcând să izbucnească în aer insuportabila lumină a o mie de sori.

La primele ore ale dimineţii, imediat după răsăritul soarelui, în halta Posada domnea haosul, numai natura, în lipsa ei păgână de gânduri îşi continua senină exerciţiul de descifrare a codului vegetal corespunzând unei noi zile de vară, abia mijeau zorile, luna putând fi încă văzută depărtându-se pe pânza de negură alburie prinsă de creasta copacilor, de peste tot, din iarbă, din frunze, de pe scoarţa

 copacilor, din lăstărişul tânăr prelingându-se tremurat picături de rouă care dispăreau apoi încet din calea soarelui, în biroul de mişcare din haltă, la telefonul negru, un telefon căruia i-ar fi fost mai bine puse în evidenţă calităţile, în special cele estetice, mai degrabă într-un muzeu al telefoniei decât într-o gară contemporană cu era tehnologică, curgeau dinspre Bucureşti ordine contradictorii, ordine a căror lipsă de coerenţă nu putea fi pusă decât pe seama implicării nedirijate, pe diverse direcţii ierarhice, a mai multor instituţii ale statului, care nu dădeau dovadă de niciun fel de colaborare între ele! După eşecul misiunii de la miezul nopţii, eşec soldat cu rănirea gravă a unui subordonat al său, inspectorul Nichifor Luca, cel mai mare în grad de pe teren, aştepta cu nervozitate din partea superiorilor săi un ordin pe care, din raţiuni neînţelese lui, aceştia îl amânau, era vorba de ordinul de acţiune! încă de la primele ore ale dimineţii în faţa ofiţerului fusese adus de către o patrulă a poliţiei locale un individ ce se prezentase ca fiind profesorul de religie

Andrei Tara, care, chipurile, evadase din trenul de copii, fiind unul dintre însoţitorii copiilor în vacanţă, Aflat încă sub impresia unui şoc puternic, profesorul de religie îi mărturisi ofiţerului lucruri incredibile, cum că cei care cuceriseră trenul se opriseră în acel loc sălbatic fiindcă îi aştepta o maşină, o dubită plină de arme, în care fusese el însuşi şi jură pe bunul Dumnezeu că nu ştiuse nimic atunci când făcuse autostopul, Şoferul era un ţigan! Se dăduse drept vânzător de garoafel Nichifor Luca trebui să facă un efort uriaş de judecată ca să extragă un fir coerent din povestea dezlânată a profesorului, La o curbă ne-am răsturnat cu maşina în vale, apoi, mai târziu, când mi-am revenit am auzit cum din spate descărcau arme şi atunci eu am fugit! Şi şoferul? îl întrebă ofiţerul, Şoferul nu s-a mai trezit, am impresia că a murit, mărturisi încurcat profesorul Andrei, încheindu-şi povestea cu noi jurăminte ale inocenţei sale, Da! Da! o să dea şi o declaraţie dacă era nevoie! mai dăduse una la postul local de poliţie, Nichifor Luca corela, în ordinea raţionamentului pe care şi-l făcu, momentul descărcării din maşină al armelor cu atacul declanşat asupra băieţilor din patrula de observare! poate că existau încă lucruri pe care profesorul credul nu le înţelegea, dar cu siguranţă că tot ceea ce-i povestise era adevărat! Cu noile informaţii primite despre tren

Nichifor Luca înţelese că operaţiunea de anihilare a agresorilor trebuia bine pregătită şi că nu va fi deloc uşoară asedierea unui tren controlat de indivizi atât de periculoşi, dar plin de copii, cine putea să-şi asume o asemenea responsabilitate!?

Nu ne putem permite acum o intervenţie rapidă! Cel puţin deocamdată! rosti deputatul de Prahova, Nicolae Arghir, în sediul primăriei din Breaza, în sala de consiliu a primăriei, unde se rostiseră aceste cuvinte, în afară de deputat, se mai găseau prefectul de Prahova, şeful Inspectoratului judeţean de poliţie, primarul din localitate precum şi o delegaţie numeroasă a părinţilor copiilor din tren, sosiţi în zorii acelei zile cu un autobuz pus la dispoziţia acestora de către Inspectoratul Şcolar Cluj, Deoarece municipiul Ploieşti, unde-şi avea sediul prefectura, era oarecum situat în afara ariei de conflict, prefectul de Prahova desemnase localitatea Breaza ca punctul strategic cel mai bine poziţionat în vederea monitorizării situaţiei din zonă, tot acolo urmând să fie primiţi şi demnitarii sosiţi din Bucureşti pentru dezamorsarea crizei, sediul primăriei constituind, printr-un ordin special al prefectului, un fel de comandament general al autorităţilor

locale şi centrale care să monitorizeze situaţia o, de la Posada! Pentru că e vorba de copiii dumneavoastră, continuă Nicolae Arghir, adresându-se părinţilor, cred că soluţia cea mai bună ar fi să începem negocierile, să obţinem cumva eliberarea lor! O acţiune armată ar fi prea riscantă, mai ales, mărturisi deputatul, că încă nu se ştie cine a preluat controlul trenului, Prefectul, pentru care, la lumina crudă a dimineţii, lucrurile nu mai păreau atât de simple pe cât se prezentaseră cu o seară înainte, era de acord cu acea soluţie, cu condiţia ca revendicările agresorilor să nu fie atât de absurde încât să nu poată fi onorate de către autorităţi! De aceea, sugeră prefectul, vom avea nevoie de o aprobare specială de la Bucureşti pentru a putea începe negocierile, poate chiar de o precizare a naturii revendicărilor posibile! Vă daţi seama că nu putem accepta orice le-ar trece teroriştilor prin cap! Părinţii se scandalizară de mărturisirea acelei prudenţe politice a prefectului, indignaţi de faptul că nişte criterii politice aleatorii şi arbitrare ar putea decide soarta copiilor lor, riscându-le viaţa, dar cum abia sosiseră de la drum, încă obosiţi şi paralizaţi de impresia şocului întâmplării neobişnuite la care deveniseră părtaşi, protestul lor

Florina Iliş

Cruciada copiilor slab şi isteric nu obţinu mai mult decât promisiunea prefectului de a se ocupa personal de tot ceea ce se întâmpla la Posada şi de a cere cât mai urgent întăriri din capitală.

Dacă autorităţile bâjbâiau încă în soluţionarea crizei, căutând formule legale de intervenţie, mass-media româneşti se dezlănţuiseră frenetic în furnizarea continuă de informaţii şi în prezentarea unor noi declaraţii de la faţa locului, în intervenţiile televizate începuseră să apară şi nefericiţii părinţi, ajunşi la faţa locului, ţinând sub ochiul aparatului de filmat, tremurând, pozele copiilor lor, aflaţi în tren, Se putea vedea bine pe chipul părinţilor disperarea şi, mai ales, stupoarea iraţională, lacrimi abia potolite în ochii mamelor precum şi furia mocnită de pe chipul taţilor, Toate intervenţiile transmise în direct puseseră pe jar rutina de concediu a României întregi, cota de audienţă a emisiunilor de ştiri întrecând toate aşteptările analiştilor, Se mai dădeau, la nesfârşit, interviurile luate şefului de gară Traian Bulboacă, agentului-şef de poliţie Dinu Trofim, precum şi a curajoasei femei Magdalena, intervenţia chirurgicală a medicului chirurg Lucreţia Pietraru ocupase spaţii generoase în programele de ştiri ale tuturor

posturilor de televiziune, reprezentând genul de informaţie cu un puternic impact în rândul românilor, mari amatori de minuni şi de emisiuni cu grad înalt de impresionabilitate şi consum excesiv de lacrimi, Nici profesorul de religie Andrei nu scăpă curiozităţii reporterilor, din păcate, nu putea spune mare lucru despre agresori! Nu-i văzuse! despre maşina cu arme ofiţerul Nichifor Luca îi recomandase să nu sufle nicio vorbă presei şi televiziunii, reprezentând deocamdată o informaţie neoficială, secretă! Fuseseră intervievaţi şi cei doi miniştri implicaţi în criză, ministrul transporturilor, precum şi ministrul administraţiei şi internelor, Toate formulările insinuante ale presei şi televiziunii, la care se adăugau şi discursurile încifrate ale oamenilor politici, sugerau ceea ce toată lumea se ferea încă să spună, din lipsa evidentă de informaţii, o implicare de natură teroristă în criza trenului, Modul de operare al grupării teroriste Al-Qaeda, sau al unor grupări afiliate, presupunând alegerea unor ţinte civile vulnerabile, putea fi foarte bine recunoscut ca tipar de acţiune în criza trenului de la Posada, sugerase un zelos reporter, ceea ce însă părea să fie total neobişnuit, faţă de ceea ce se întâmplase, de pildă, la Madrid, era întârzierea mare cu care teroriştii îşi puneau în aplicare presupusul plan de răzbunare sângeroasă, ca şi cum ar vrea să provoace o confruntare cu forţele de ordine, ceea ce nu mai intra în tiparul binecunoscut al acţiunilor de natură teroristă, în cuvinte puţine şi sobre ministrul administraţiei şi internelor se mulţumise să declare că vor fi trimise în zonă efective serioase de poliţie şi de jandarmerie, precum şi unităţi speciale din departamentul luptei anti-teroriste, Nici deputatul de Prahova, Nicolae Arghir, nu fusese ocolit de presă, acesta fiind şi un mare răsfăţat al canalelor de televiziune, deputatul asigurând opinia publică de sprijinul administraţiei şi al organelor locale, sprijin întărit şi de prezenţa în persoană a prefectului care apăruse într-un cadru de televiziune în mijlocul nefericiţilor părinţi, O impresie specială în transmisiile televizate făcuse badea Vasile din Ieud, venit tocmai din nordul ţării ca să-şi vadă nepotul, pe Cazimir, nepot care, dacă moştenise bravura veteranului din războiul cel mare, nu va fi existând niciun motiv ca să se teamă pentru viaţa lui, Fratele Emanuel avusese o intervenţie care impresiona o serie întreagă de telespectatori, povestind împrejurările care îl purtaseră în zonă, ca însoţitor spiritual al Irinei din Moineşti, Am venit aici trimis de o poruncă divină! mărturisise fratele Emanuel,

prezentând-o pe Irina, cea bolnavă de sida, vorbindu-le tuturor de visele neobişnuite ale fetei, atingând una dintre cele mai sensibile corzi ale sensibilităţii româneşti, religiozitatea, Inspectorul Nichifor Luca, luptând din greu cu oboseala, refuzase să dea orice declaraţii şi, pentru că îi fuseseră în sfârşit trimise hărţile cerute, se retrăsese cu subordonaţii săi ca să studieze configuraţia terenului precum şi modalităţile prin care s-ar putea supraveghea cel mai bine trenul, abia dacă îşi aruncase o privire pe harta militară, că i se păru a recunoaşte anumite intenţii tactice ale celor care opriseră trenul exact la Posada, presupuşii autori ai atacului dovedind serioase cunoştinţe militare!

La o concluzie similară ajunseseră şi cadrele superioare din Inspectoratul de poliţie al judeţului solicitând, ca urmare a acestor deducţii pertinente, dar, mai ales, la presiunea comitetului de părinţi, întăriri speciale de la Bucureşti, Ministrul de interne îşi anulă toate întâlnirile din ziua aceea, formând un stat major condus de un general proaspăt ridicat în grad, ordonându-i să elaboreze o

 strategie de anihilare a agresorilor, în situaţia actuală, afirmase ministrul, avându-se în vedere contextul internaţional, România trebuie să declare răspicat că se opune cu toată convingerea terorismului! Avem şansa, credea ministrul de interne, să arătăm lumii întregii că acuzaţiile adresate României de tolerare a terorismului arab sunt false şi nedrepte! Unul dintre rapoartele aflate pe biroul ministrului de interne dezvăluia tocmai funcţionarea clandestină a unei organizaţii de tip terorist pe teritoriul ţării, sub numele de faţadă al unei misiuni umanitare, *Back to the world*, având cu sediul în Cluj, organizaţie ascunzând de fapt o întreagă instituţie de spălare a banilor şi de re-direcţionare a acestora spre potenţialii comercianţi de arme din Europa de Sud-Est, acestea erau presupoziţiile raportului întocmit de Biroul Naţional Interpol şi Relaţii Internaţionale, raport la care fusese ataşată şi stenograma unor convorbiri telefonice cu Germania, convorbiri ce vizau căderea de acord asupra schimbării direcţiei din care se va face *întoarcerea la lume*, o exprimare metaforică fireşte, dar pe care consilierii ministrului o interpretau ca pe o modificare de tactică a extremismului musulman orientat spre locaţii de pregătire şi declanşare a atacurilor teroriste mai puţin securizate decât cele din America sau Occident, cum ar fi România, de pildă, Neexistând până la ora aceea nicio informaţie

precisă despre trenul de copii, ministrul de interne insistase în faţa colaboratorilor săi direcţi să se ia în considerare toate informaţiile pe care le aveau la dispoziţie, să se facă verificări, Inclusiv la acel patron arab din Cluj care furnizează instrumente medicale şi sprijină fundaţia asta umanitară! ceru ministrul lovind cu dosul palmei raportul de pe biroul său, Să luăm în calcul chiar şi cele mai fanteziste ipoteze! insistă el, apoi propuse discutarea efectivelor de poliţie şi jandarmerie care să fie dislocate în zonă, La încheierea şedinţei, ministrul administraţiilor şi internelor sublinie caracterul secret al misiunii, informaţiile privitoare la dispozitivele de poliţie care vor fi implicate în acţiune precum şi amplasamentul punctelor de întâmpinare ale forţelor de ordine erau strict secrete, purtătorului de cuvânt al ministerului fiindu-i înmânată o declaraţie oficială adaptată pentru conferinţa de presă, Secretul dispoziţiilor ministrului de interne se păstrase exact atât cât ţinuse şi şedinţa de lucru de la minister, informaţiile cu efectivele de poliţie care urmau să facă deplasarea în zonă, ce-i drept anunţate de reporter ca fiind neoficiale! se difuzaseră pe un post important de televiziune încă de la orele amiezii, moment care marcase, de altfel, şi debutul evenimentului pe principalele posturi externe, cnn şi euro news, Astfel, prin intermediul agenţiilor de presă externe, incidentul trenului de copii, amintind pentru reporterul de la euro news de criza de ostatici de la Beslan, dobândise un caracter internaţional, O serie de reporteri străini, specializaţi în transmiterea ştirilor din Europa de Est îşi anunţaseră deja sosirea în ţară, printre aceştia numărându-se şi Jean Paul Dominique, ziarist la un mare cotidian francez, pe care Pavel îl cunoscuse încă din primele zile ale revoluţiei române, în ultimii ani, Jean Paul Dominique, la insistenţele lui Pavel acceptase o colaborare profesională în vederea depistării mafiei de copii din România şi Franţa, Jean Paul Dominique numărându-se, de altfel, printre puţinii ziarişti francezi care scriseseră despre turismul sexual din ţările exotice ale Asiei de Sud-Est, De aceea, convingându-se că şi România putea să ofere perspective asemănătoare pentru Occident, Jean Paul acceptase colaborarea cu Pavel, în ultimii ani cei doi ziarişti dezvăluind împreună cazuri de adopţii ilegale, cazuri de copii folosiţi în Occident la cerşit precum şi pentru prostituţie, Aflând de pe internet despre trenul de copii, Jean Paul îi telefonase imediat lui Pavel ca să-i ceară informaţii, întrebându-l dacă era adevărat că trenul fusese cucerit de copii după

cum se sugera în pagina de internet? Pavel nu ştia nimic despre acel *site*, încă nu accesase internetul, dar avea şi el o oarecare presimţire! Ceva nu era în regulă cu trenul copiilor! de ce să se complice nişte terorişti cu un tren de copii într-o ţară ca România? iar dacă nu erau teroriştii, atunci cine cucerise trenul?! mafia ţigănească, după cum sugerau unele ziare, sprijinindu-se pe afirmaţiile unui oarecare profesor de religie Andrei Tara, nu putea fi! cu atât mai mult cu cât eşecul operaţiunii *Undă verde* demonstrase cu certitudine că cei vizaţi de brigăzile forţelor speciale fuseseră preveniţi de acţiunea mascaţilor, ce rost ar mai fi avut atunci cucerirea trenului! Pe de altă parte, România cunoscuse o oarecare perioadă de stabilitate socială în ultimii ani, ceea ce făcea imposibilă luarea în calcul a vreunei categorii de nemulţumiţi care să recurgă la un asemenea
 act? Nimic nu făcea sens în mintea lui Pavel, singurele răspunsuri logice erau fie teroriştii arabi, fie copiii! şi dacă nu erau teroriştii?! agitaţia mediatică din perimetrul gării împiedicându-l să gândească limpede, surprins brusc de apariţia lui Ciungu, de a cărui existenţă uitase cu desăvârşire! Eu aş putea să urc în tren! îi propuse cu şiretenie calculată băiatul, dar te costă! euroi! Bine! căzu de acord Pavel, Plătesc oricât, dar să vii repede înapoi, cum afli ceva! şi nu vorbeşti cu nimeni, numai cu mine! auzi, mă! Nu primeşti nimic dacă ciripeşti! Ne-am înţeles? Da, şefu'! Hai, du-te! Erau orele amiezii şi Pavel nu închisese un ochi toată noaptea, de dimineaţă primise o cafea de la nevasta şefului de gară, o cafea slabă şi pe deasupra îndulcită! nu suporta cafeaua cu zahăr! Ar fi momentul să se repeadă până la Breaza, poate vor găsi un loc pe şosea să mănânce, Lucreţia Pietraru primi cu bucurie propunerea, nu mai mâncase nimic de când plecase din Cluj, Dar nu plecăm la Bucureşti? îşi aminti ea, Pavel promiţându-i că vor pleca împreună în seara aceea cu maşina, Lucreţia Pietraru neavând altă soluţie, acceptă, fiind nevoită să aibă încredere în bărbatul acela închis ca o carte veche cu litere neînţelese.

Pentru desăvârşita vedetă de televiziune Antonia bărbaţii erau ca o carte deschisă sau, altfel spus, ca o vioară pe care-şi cânta după voie melodiile preferate, vedetei, avându-se în vedere, în special, acest talent al ei de mare *violonistă*, cu toate că făcea parte dintr-un departament de varietăţi, directorul general al postului de televiziune pentru care lucra îi încredinţase o misiune cu totul specială şi discretă,

acesta cerându-i, în mod neoficial, să caute informaţii acolo unde nici legitimaţiile de presă, nici relaţiile politice, nu izbuteau să ajungă, adică în intimitatea unor personaje influente cum ar deputatul de Prahova Nicolae Arghir sau prefectul judeţului Horaţiu Căliman, care îi şi furnizase vedetei informaţii preţioase despre mobilizarea efectivelor de poliţie şi jandarmerie, Nic, după cum i se adresa deputatului, nu-i putea refuza nimic, iar în ceea ce-l privea pe prefect, în câteva minute lucrurile fuseseră ca şi aranjate! Antonia se prinsese încântată în joc, luându-şi foarte în serios misiunea, singurul lucru de care ar fi putut să se plângă fiind lipsa sălii de gimnastică şi a bazinului de înot! Ca să nu mai vorbim de Magdalena, nesuferita femeie, care se tot învârtea în jurul ei cu o admiraţie sacră, mărturisindu-i că-i urmărea toate emisiunile, plângând de fiecare dată când zâna cea bună care era domnişoara Antonia îi făcea pe oameni fericiţi, Oameni simpli ca mine! Să vă dea Dumnezeu noroc! se ruga Magdalena cu ochii umezi de atâta fericire, regretând că nu avea şi ea un necaz, numai așa ca să se ducă la domnişoara Antonia în emisiune! Doamne, ce minune s-o aibă în casa ei! Antonia îi promise, ca să scape de ea, că o va invita la una din emisiunile ei ca spectatoare, determinând-o pe Magdalena să leviteze fericită înspre al nouălea cer, uşoară şi împăcată, încredinţată că interesul pe care i-l arătase Dumnezeu în ultima zi se datora mai ales rugilor, posturilor şi participărilor frecvente la slujbe! Cu trenul ăsta al copiilor Dumnezeu îi făcuse un semn, în viaţa ei nu mai văzuse atâtea vedete de televiziune la un loc! şi toate în casa ei! Şi, în plus, oameni politici! Prefectul judeţului, Şeful Inspectoratului de Poliţie, şeful regionalei CFR! o vedea toată ţara! ea cu bărbatul ei, mă rog, şi cu Trofim, oprise trenul cu terorişti, se dăduse la ştiri! văzuse toată ţara!

Dar ţara nu văzuse decât realitatea pe care posturile de televiziune, emisiunile radiofonice precum şi articolele din presă i-o înfăţişaseră până la ora aceea, o realitate, fără doar şi poate, aproximativă, fragmentată, o realitate-puzzle a cărei imagine de ansamblu, cu tot profesionalismul mass-media prezente la faţa locului nu se înfiripa decât din informaţii nesemnificative, adeseori divergente, reprezentând doar un ecou al realităţii căreia reporterii şi camera-manii tuturor posturilor de televiziune se străduiseră să-i confere o oarecare consistenţă, Dar fiindcă s-ar putea ca lumea să fie, într-adevăr, lipsită de conţinut, după cum susţin unii filosofi, absenţa conţinutului conferind, în acest caz, mijloacelor de mascare a cumplitei

dispariţii un statut esenţial în jocul reprezentărilor, misiunea mass-media din lumea întreagă şi, în mod special, a celor prezente, în acel moment, la Posada, nu era deloc uşoară! Dacă realitatea care se desfăşura concentric în jurul trenului de copii putea fi accesibilă curiozităţii aparatului de filmat, putând fi descrisă de reporterii zeloşi cu mai multă sau mai puţină fidelitate, însoţind trădările metaforice ale cuvintelor cu imagini revelatoare de la faţa locului, opacitatea ameninţătoare în care se izolase trenul de copii făcea imposibilă orice încercare a mass-media de a reprezenta

Florina Iliş

Cruciada copiilor fragmentele lipsă din tabloul complet al realităţii de la Posada, Numindu-se *criza trenului de copii* o realitate care, dincolo de discursul alarmant al reporterilor, începea, neştiută şi ascunsă, cu lumina plină de foiala măruntă a pădurii, mărginind de-o parte şi de alta trenul adormit în soare asemeni unei reptile uriaşe, o lumină pură revărsându-se asupra întregii văi, a şirului de vagoane odihnindu-se în repausul condiţiei lor metalice, acea lumină de vară recompunând o realitate care arăta, privită de departe, ca un conglomerat de imagini fragmentate, disparate, exprimându-se, în aşteptarea manifestării unui impuls unic care să le adune laolaltă, haotic şi arbitrar, Dar, ca orice realitate, care, printr-un concurs favorabil de împrejurări, dobândeşte, în mod imprevizibil, statutul unui eveniment, năpustindu-se intempestiv în istorie, ceea ce presa numea *criza trenului de copii* nu era, de fapt, decât o poveste adevărată, era povestea prin care începuse totul, o poveste pe care dispoziţia copiilor, schimbătoare ca direcţia vântului de primăvară, o alcătuia de la o clipă la alta, modificând-o, o poveste cu fără a fost odată ca niciodată şi fără împăraţi şi împărătesc o poveste pe care Râul, băiatul cu talente literare dintr-a şasea, sau Vedeta, după cum îi spuneau copiii, promitea s-o ţină ca pe-un jurnal de bord, în povestea lui Raul intra un tren plin de copii, condus de un triumvirat de elită, Bogdan, Octavian şi Cazimir, fără să fie exceptat cel de-al patrulea, Calman, fără de care lucrurile nu ar fi putut să meargă! povestea trenului continuând cu dorinţa de cucerire a lumii întregii, Bogdan închipuindu-şi, de pildă, pasul de cuceritor în istorie ca pe o nouă formă de excitare a logării ia pe game-ul favorit, semnificaţiile virtuale ale noţiunilor de *moarte*, *distrugere* sau *victorie*, elemente cheie ale jocurilor de strategie pe care băieţii le jucau în reţea, oferindu-le despre viaţă şi lume o cunoaştere

confuză, aproximativă, o cunoaştere în care realitatea şi virtualul puteau să-şi schimbe locul în orice clipă, înlocuindu-se reciproc, Aceeaşi fragilitate a graniţei dintre realitate şi poveste permiţând eroilor îndrăgiţi din filme să-şi facă firesc apariţia în tren, acolo aflându-se van damme, arnold schwarzenegger, robocop, cavalerii Jedi în frunte cu obi-wan-kenobi, dar şi harry potter însoţit de bufniţa hedwig, hermione reprezentată de Diana şi ron întruchipat de Mihnea, galeria de actori şi personaje de ficţiune completându-se cu vedetele de muzică pop, rap, hip-hop sau house, eminem, britney, kylie minogue, diproject, enrique iglesias, beyoncé, usher sau 3 rei sud-est, povestea conţinea şi râsul cristalin al fetiţelor, aspirând la o maturitate care întârzia să apară, întâlnind în oglinjoarele rotunde care şi le strecurau între mâini acelaşi chip copilăros, chiar dacă buzele fuseseră date cu luciu şi pleoapele cu sclipiri de stele, crezând că rujurile şi fardurile vor face cu putinţă visul imperios de a deveni femeie, aspirând la cel mai sexy bărbat din topuri, orlando bloom sau la david beckham, altul decât cel întruchipat lamentabil de Cazimir, unele dintre fete, Alina Clarisa, de pildă, îngăduindu-şi un vis mai special, acela de a învăţa germana şi de a-i putea spune mamei ei, în limba germană, vino înapoi! mai era tulburarea Soniei stârnită de o amintire stranie pe care o purta între degete cât şi de senzaţia atingerilor suave de sub rochiţă, în plus, dorul şi ruşinea de a-l revedea pe Calman, şi, deasupra realităţii trenului de copii, fluturând ca un steag, bucuria zilei frumoase de vacanţă în care nimeni nu le spunea copiilor ce aveau de făcut sau cum să se poarte! cuprinzându-i pe toţi, actori, vedete, personaje şi copii, vise alcătuite din idealurile fragede şi cumplite ale copilăriei, din toate părţile, învăluindu-i verdele cald şi protector al pădurii, punând între trenul de copii şi restul lumii hotare fără măsuri, Singurul lucru care distona în atmosfera aceea de lumină era prezenţa copleşitoare a profesorilor închişi în compartimente, elevii observându-le, atunci când treceau prin dreptul compartimentelor lor, chipurile desfigurate de spaimă, proferând ameninţări la adresa unor duşmani necunoscuţi, Ce să facem cu profesorii? întrebă Bogdan în cadrul consiliul de război adunat în jurul celor dintr-a şasea, Le vom da drumul când va fi timpul! rupse Calman muţenia de groază care se lăsase între ei, dar niciunul dintre copii nu întrebă când ar putea fi asta, bucuroşi într-un fel că acea incomodă răspundere dispăruse atât de uşor de pe umerii lor, Pentru doamna dirigintă îmi pare rău, mai rosti Octavian, gândindu-se

la domnişoara Ileana, din păcate nu puteau s-o elibereze, în acelaşi compartiment cu domnişoara Ileana aflându-se şi Vader, profesoara de română, după cum o porecliseră pe doamna Constantinescu, căruia îi ştiau cu toţii de frică, în ciuda titlului lor de mari cavaleri Jedi! Dezinteresându-se brusc de soarta profesorilor, antrenându-se, cu lipsa de

 griji de care numai copiii pot fi în stare, în discuţia pasionantă a revendicările pe care le vor adresa oamenilor mari, copiii se întreceau inventând cereri cărora imaginaţia lor inepuizabilă le dădea glas cu aerul marilor învingători în războaie, După ce Calman îi urmărise pe copii aprinzându-se în fanteziile indolente ale vârstei lor, îşi formulă pentru prima oară cu voce tare propria-i cerere, contrariindu-i, Eliberarea copiilor de la centrul din Sinaia! acolo aflându-se Margareta, sora lui, despre care nu le spuse nimic copiilor, socotind că era mai bine să păstreze deocamdată tăcerea, dorinţa neobişnuită a lui Calman, care nu cerea să facă şcoala în America, să joace la Real Madrid, să piloteze un avion invizibil sau să primească codurile de acces de la naşa, fu extrem de bine primită, fiind plasată chiar în fruntea listei de revendicări, părându-li-se tuturor cea mai importantă cerere dintre toate câte se formulaseră până atunci, Râul notând în jurnalul său, *De ce să nu eliberăm toţi copiii din toate centrele din ţară şi din lume*? *Şi toţi copiii străzii să fie liberi*, *să primească bani şi să meargă oriunde doresc*! *Să fim liberi*! *Să ne întâlnim cu cine dorim*, Râul gândindu-se la gaşca băieţilor mai mari cu care se împrietenise, din cauza cărora fusese pedepsit şi, de care, jurase, în faţa directoarei şcolii, a doi ofiţeri din poliţie, a dirigintei, a părinţilor lui şi a steagurilor României şi cel albastru cu stele al Comunităţii europene, plasate într-o nişă din perete în cabinetul directoarei, promiţându-le solemn să se despartă! Să mergem în America! mai scrise, Jurăm! mâinile băieţilor ţâşnind spre mijlocul compartimentului, clădind pe verticală construcţia vie a frăţiei lor, Jurăm să ne dăm viaţa! Jurăm să luptăm! Jurăm! *Be the Force with you*! *Răzbunarea lui Sith*! Răzbunarea copiilor! Nu putem permite terorismului să atenteze la copiii noştri! acestea erau cuvintele preşedintelui ţării care îşi exprimase poziţia în prima conferinţă de presă de la Palatul Cotroceni, conferinţa se transmisese la orele amiezii pe toate posturile de televiziune, Prin punerea în pericol a vieţii

copiilor noştri întreaga democraţie românească este ameninţată! declarase preşedintele, România va dovedi fermitate în faţa oricărui atentat terorist la ordinea și siguranţa naţională! După cum remarcaseră ziariştii şi reporterii prezenţi la Cotroceni, preşedinţia îşi exprimase o poziţie ofensivă clară, mai puţin obişnuită faţă de tonul moderat şi neutru al discursurilor prezidenţiale, poziţie raportată de către analiştii politici la contextul politic internaţional, puternic sensibilizat de spectrul ameninţărilor teroriste, intoleranţa faţă de terorism, răspicat afirmată de preşedinte, precum şi promisiunea unei griji speciale faţă de situaţia copiilor din tren reprezentaseră cele două elemente fundamentale din discursul preşedinţiei, preluat prin satelit şi de către agenţiile de presă internaţionale, Despre măsurile concrete de intervenţie în criză preşedintele evitase în mod diplomatic să răspundă în partea a doua a conferinţei, dedicate întrebărilor ziariştilor, reușind cu abilitate să ocolească răspunsurile stânjenitoare, respingând categoric orice asemănare, insinuată de presă, dintre criza trenului de copii şi criza de ostatici de la Beslan, iar atunci când un ziarist maliţios adusese, de pildă, vorba despre mineriadă, preşedintele îl asigură cu un zâmbet ferm, Nu va mai fi o mineriadă!

E o cruciadă! exclamă Pavel, având din partea lui Ciungu confirmarea înspăimântătoare a unei intuiţii adânci şi mute, care, pe parcursul ultimelor douăzeci şi patru de ore, i se înfiripase în minte din închipuiri cărora nu le acordase nicio atenţie, E o cruciadă! Şi Lucreţia Pietraru, care se afla lângă el, îl privi uluită, neînţelegând tâlcul acelor cuvinte, abia se întorseseră de la Breaza, unde fuseseră să mănânce, urmărind în restaurant ştirile transmise la televizor, interpretând discursul preşedintelui, vorbindu-se pe toate posturile despre criza de ostatici de la Beslan, despre mineriade! E o cruciadă! exclamă Pavel, Sunt numai copii în tren! îi spusese Ciungu, descriindu-i tot ce văzuse, Sunt numai copii în tren, profesorii au fost închişi în compartimente! Și copiii *are* arme! Mamă, o frumuseţe de arme! făcu băiatul cu încântare, Toţi băieţii *are* arme*! zice* că le-au găsit undeva în pădure! Pavel făcând mental conexiunea cu profesorul de religie Andrei, găsit de poliţiști, mirându-se de acea fatală coincidenţă, probabil şoferul maşinii ascunzându-se undeva prin zonă, dacă nu cumva era mort, şi totuşi cum se explică prezenţa armelor în pădure dacă proprietarii acestora nu au nicio legătură cu trenul?! O cruciadă? îl întrebase nerăbdătoare Lucreţia Pietraru, Da, o cruciadă! Pavel plăti

serviciile Ciungului, cerându-i să rămână prin apropiere, să fie atent şi să-i raporteze orice mişcare, invitând-o pe Lucreţia Pietraru la o mică plimbare, departe de ochii curioşilor, explicându-i, în timp

Florina Iliş

Cruciada copiilor ce se depărtau uşor de haltă, toate presimţirile lui în legătură cu trenul copiilor, Ciungu, bucurându-se că nu i se puseseră mai multe întrebări, se făcu nevăzut într-o clipă, străduindu-se să se concentreze asupra misiunii pe care i-o încredinţase Calman şi despre care nu-i spusese nimic jurnalistului, Asta era altă afacere! De aceea trebuia să ajungă cât mai repede la Centrul de copii din Sinaia! apoi îi veni în minte Rada care cunoştea bine locul şi care ar putea să-i fie de folos pentru ceea ce avea de făcut!

În paturi de fier, aliniate pe trei rânduri, într-unul din dormitoarele Centrului de copii de la Sinaia, fetele păreau cufundate în somnul obligatoriu de amiază sau, cel puţin, unele dintre ele, de pleoapele Margaretei, care nu izbutea niciodată să adoarmă la amiază, când, după masa de prânz, toţi copiii din Centru erau trimişi la culcare, somnul nu reuşea să se prindă, De fapt era singurul moment din zi când nu li se impunea un program comun, pentru Margareta, care asemeni tuturor copiilor instituţionalizaţi, îşi ducea existenţa într-un cadru strict organizat de viaţă, orele obligatorii de somn reprezentau singurele momente pe care le trăia cu adevărat după pofta inimii ei, acel repaus de amiază permiţându-i să zboare cu mintea dincolo de zidurile Centrului şi să-şi imagineze cum arăta viaţa de afară, închipuindu-şi existenţa fratelui ei Calman care trebuie că devenise între timp cineva important după cum îi promisese când erau mici, el trăgând căruciorul cu mama lor Stela oloaga, Lasă, vei vedea îi spunea fratele ei, ea, mereu somnoroasă, agăţându-se de el ca să nu cadă prin gropile mahalalei, Lasă, vei vedea, am să ajung mare şi important, o să vezi! O să asculte toţi de mine, chiar şi miniştrii, şi atunci vom avea o viaţă frumoasă, noi trei! Cine *e* miniştrii? îl întrebase atunci Margareta, abia rostind cuvântul acela greu, *miniştrii*, Miniştrii *apare* la televizor! îi explicase el, Ăia *e* miniştrii! între timp Margareta aflase câte ceva despre miniştri, o întrebase şi pe învăţătoare, Miniştrii conduceau ţara, într-un guvern! aşa îi spusese învăţătoarea, explicându-le copiilor şi ce era *ţara* şi *guvernul*, apoi o întrebase pe învăţătoare dacă miniştrii *apare* la televizor, Apar! o corectase învăţătoarea, Apar! repetase ea docilă, Da, miniştrii apar la televizor! Margareta, impresionată de

cunoştinţele fratelui ei, nu înceta să se întrebe cum vor asculta aceia de Calman, dar ea avea încredere în el! ştia că are să vină acolo, s-o salveze, după cum îi promisese, lăudându-se în faţa tuturor de la Centru că fratele ei îi va salva pe toţi copiii, Ştia bine asta! de aceea nu fugise cu fetele, atunci când Rada o chemase să fugă din Centru, fiindcă îl aştepta pe Calman! Nu era rău nici la Centru, dar parcă mai bine era afară când trăia şi mama lor şi Calman o purta cu căruciorul prin târguri, în căruciorul acela desfăşurându-se toată existenţa lor, pe atunci Margareta neştiind ce era frica! acum îi era frică! o frică că se va face mare, o frică de lumea din afară, o frică de ceilalţi copii, dar şi de oamenii mari, de bucătăreasă, de femeia de serviciu, de maica Evdochia, de directoare şi, mai ales, de paznicul de noapte al Centrului pe care îl vedea uneori uitându-se pe geam în dormitorul fetelor, de privirea aceea pofticioasă a paznicului îi era frică, frică c-o s-o înghită înainte de a veni fratele ei s-o salveze.

Salvaţi-ne, vă rugăm, copiii! Faceţi ceva pentru copiii noştri! disperarea din glasurile părinţilor care ajunseseră la Posada putea fi vizionată în direct pe toate posturile de televiziune, *Salvaţi-ne*, *vă rugăm*, *copiii*! era vocea unei mame, secundele ei de durere fiind integrate în spotul publicitar al *crizei trenului de copii*, devenind o imagine emblematică a evenimentelor de la Posada, Vizita la prefect dădu puţin curaj părinţilor sosiţi la faţa locului, dar cum timpul trecea rară să se întreprindă nimic concret pentru salvarea copiilor lor, aceştia îşi cam pierduseră răbdarea, prefectul explicându-le că era aşteptat Grupul de control al ministrului de interne, impresionând prin înşiruirea componenţei acestuia, chestorul de poliţie Vasile Niculescu, cel care va prelua controlul tuturor operaţiunilor, directorul de cabinet al ministrului Monica Dionisie, comandantul jandarmeriei române, generalul de corp de armată Sever Caragea, precum şi chestorul-şef Radu Florescu, secretar de stat pentru logistică, Numărul important de oficiali din ministerul de interne mai aduse puţină linişte în sufletele părinţilor, dar ziua de vară încremenită într-o ameninţătoare nemişcare, pasivitatea forţelor de ordine aduse la faţa locului nu promiteau nimic bun în rezolvarea situaţiei de criză, La unicul televizor de la Posada, după declaraţia ministrului de interne intră un spot publicitar, Criza trenului de copii de la Posada! *Salvaţi-ne*, *vă rugăm*, *copiii*! Valeria Cristea recunoscându-se cu uimire deznădăjduită în chipul, vocea şi lacrimile

Cruciada copiilor femeii de la televizor, când o filmaseră? Părinţii elevilor dintr-a şasea se regăsiră uşor în mulţimea îngrijorată de părinţi, ştiindu-se de la şedinţele cu părinţii, aflându-se acolo părinţii lui Bogdan, ai Soniei, tatăl lui Cazimir, Radu Vlădeanu, cu bunicul din Ieud al băiatului, apoi domnul Bratu, tatăl Alinei, alături de care se ţinea doamna Cristea, mama lui Octavian, Oh, Doamne! se tânguia ea, Oare ce mănâncă copiii noştri?! Şi-or fi terminat pacheţelele cu mâncare! sigur, bărbaţii nu se gândiseră la asta şi se priviră cu disperare mută unii pe alţii, Eu mă duc la Cazimir! făcu un pas înainte badea Vasile din Ieud, ca şi cum ar fi ieşit la raport, raportând regulamentar fiului său, domnului Bratu, doamnei Cristea, părinţilor Soniei şi părinţilor lui Bogdan, raportă brazilor din pădure şi unei păsări grele ce tocmai îşi luă din desiş zborul, soarelui îi raportă semeţ şi cu privirea ridicată peste toate cele ce puteau fi văzute cu ochiul liber, îi raportă cu smerenie bunului Dumnezeu, Eu mă duc la Cazimir! Tată, nu se poate! sări ca ars fiul său, Au să te omoare şi eu ce mă fac, tu mort şi copilul la ei! Eu am luptat pe front! îi anunţă bătrânul şi sumbra lui mândrie răspândi în aerul luminos de vară memorii încărcate de sânge şi moarte, l-am urmărit pe nemţi până în Tatra! Radu Vlădeanu neştiind cum să-şi oprească tatăl, cunoscându-i prea bine amintirile din război, crescuse cu ele, dar nu era momentul ca bătrânul să le scoată la iveală, Nu acum! când copiii lor deveniseră prizonierii unor forţe necunoscute şi, probabil, agresive, văzând cum privirea doamnei Cristea se umpluse brusc de lacrimi, încetând să se mai opună durerii copleşitoare, cedând fără vlagă, lăsându-se surprinsă de ochiul aparatului de filmat, ce pândea cu aviditate emoţiile părinţilor, în clipa aceea fusese filmată, *Salvaţi-ne, vă rugăm, copiii*! rostise adresându-se bravurii bătrânului soldat, nevoii elementare de protecţie a taţilor, adresându-se agitaţiei neliniştite din jurul ei, autorităţii prefectului, a puterii grupului de control al ministrului, încă absent, chiar şi unui fluture alb, ameţit de vizitele aromate făcute florilor, Du-te fluture şi spune-le copiilor că suntem aici! se adresă verdelui coroanelor de molid, albastridui cer de vară, apoi încremenirii luminoase a aerului, până şi agresorilor din tren, Valeria Cristea adresându-se cu *Salvaţi-ne, vă rugăm, copiii*! imaginea surprinsă de cameraman, ajunsese în biroul de montaj din studio, fiind prelucrată cu multă artă, dând impresia că realizatorul montajului cu

spotul publicitar al crizei trenului de copii văzuse totul în ochii necunoscutei femei, montând imagini după imagini, aşa cum le văzuse în ochii ei înlăcrimaţi, bătrânul soldat din munţii Tatra, zvâcnetul abia controlat la taţilor, agitaţia şi rumoarea gării, verdele din copaci, albastrul năucitor al cerului, găsise chiar şi un fluture alb, imaginea montajului încheindu-se cu fluturele zburând uşor ameţit în direcţia trenului surprins de la distanţă de zoom-ul puternic al aparatului de filmat, Să mergem să mâncăm undeva! propuse Radu Vlădeanu, întrerupându-şi tatăl în mijlocul groaznicei ierni din munţii Tatra, vocea lui de director de firmă, presupunând autoritate în organizarea lucrurilor, îndepărtând curiozitatea zeloasă a cameramanului, întinzând o palmă fermă spre ochiul de sticlă al aparatului de filmat, Ajunge! o luă de braţ pe Valeria Cristea, susţinând-o în căderea din lacrimi, O să fie bine! Radu Vlădeanu se strădui să pună în voce o încredere pe care nici el n-o avea, O să fie bine! Să mergem să mâncăm undeva şi să cumpărăm de mâncare şi pentru copiii noştri!

În tren mâncarea era pe sfârşite, se colectaseră ultimele pachete de biscuiţi, de napolitane şi sticks-uri, jeleurile şi bomboanele dobândiseră mare trecere în încercarea de amăgire a foamei, situaţia era însă mult mai gravă în privinţa apei şi a sucurilor, din cauza căldurii consumul de lichide depăşise toate aşteptările, propunerea de raţionalizare a lichidelor venise mult prea târziu, atunci când nu mai era aproape nimic de raţionalizat! Copiii încă nu flămânziseră chiar de tot, promiţând să reziste până în ziua următoare, dar pentru cei patru băieţi care formau grupul de comandă al trenului, problema mâncării şi a apei se cerea rezolvată cât mai rapid, existând riscul ca, în cazul în care situaţia ar scăpa de sub control, să piardă definitiv încrederea copiilor, Disidenta condusă de Tiberiu ameninţa că va părăsi trenul dacă nu se luau măsuri urgente, pretinzând ca cei dintr-a şaptea şi dintr-a opta să preia puterea în cazul în care cei mici nu erau capabili să se ridice la înălţimea funcţiilor pe care şi le luaseră, O să stăm în tren ca proştii şi-o să murim de foame şi de sete! Naşpa! Halal cucerire! izbucnise Tiberiu, susţinut de cei din gaşca lui, râvnind în taină la armele celor mici, Confruntaţi cu problema mâncării şi a apei, ameninţaţi

Florina Iliş

Cruciada copiilor de disidenţa celor dintr-a şaptea, pierzând orice speranţă în ajutorul magic al lui Harry Potter, cei patru

conducători ai copiilor deciseră că cineva trebuia să se ducă urgent după mâncare şi apă! Calman se oferi voluntar fără ezitare, recunoscând în faţa copiilor că ştia foarte bine zona, o străbătuse de nenumărate ori, trecând însă sub tăcere scopurile explorărilor sale geografice care avuseseră ca unic ţel de cunoaştere Centrul de copii de la Sinaia, nici abilităţile speciale de orientare, perfecţionate în canalele Bucureştiului nu fusese nevoit să şi le scoată în evidenţă, copiii acceptând propunerea lui fără să-şi pună prea multe întrebări asupra cunoştinţelor sale geografice şi a abilităţilor personale, preocupându-se, mai degrabă, de meniul la care fiecare începuse să viseze, întocmindu-se iniţial liste cu comenzi, cheeseburger, hamburger, kebab, chips-uri, marş, sprite, coca-cola, Să comandăm pizza! ceru Râul, Cum să comande pizza?! De la pizza hut! De ce nu! Dăm un telefon, ei vin cu pizza până la tren, noi ne uităm în fiecare pachet, îi verificăm de arme, să nu fim luaţi prin surprindere! Taci, mă Vedetă, iarăşi scrii! dar cum lista risca să fie prea lungă şi imposibil de onorat de către un singur curier, se decise strângerea unei sume egale de bani, cincizeci de mii de fiecare, bani de care se va cumpăra pentru toată lumea pâine, salam, brânză topită, caşcaval, biscuiţi şi, în special, lichide! Adunară banii din toate compartimentele, Calman trezindu-se dintr-odată cu mâinile pline de bancnote, îi îndesă vizibil tulburat în buzunarele pantalonilor, apoi le ceru băieţilor, Să mai vină încă doi cu mine! N-o să pot aduce totul de unul singur! se oferi prompt Tiberiu, Horea, prietenul lui dintr-a opta, acceptând şi el să-l însoţească, îşi împărţiră banii în trei, Tiberiu, în timp ce-şi punea bine banii în buzunar, nutrind un plan secret în minte, străduindu-se să nu-şi trădeze bucuria, Era momentul să profite! OK! Să mergem! Inspectorul Nichifor Luca îşi pregătise un plan secret de intervenţie, cei doi băieţi pe care-i trimisese în recunoaştere asigurându-l că exista o porţiune de teren, destul de abruptă, pe unde, din cauza configuraţiei solului, se vor putea apropia de tren la vreo cinci-şase metri fără să fie văzuţi, studierea hărţilor îi confirmară ofiţerului observaţiile băieţilor de sub comanda sa şi ceru legătura, pe o frecvenţă securizată, cu comandantul trupelor de intervenţii speciale, solicitând permisiunea de acţiune, Mai întâi fu obligat, însă, prin natura ierarhiei, să răspundă întrebărilor superiorului, oferindu-i lămuriri despre condiţiile în care fusese rănit subordonatul său, Din fericire, raportă Nichifor Luca, a fost operat chiar aici de un medic chirurg! Acum e în afara oricărui pericol! Da! La

Spitalul Militar din Bucureşti, Domnule comandant, își corectă inspectorul Nichifor Luca ţinuta, ca şi cum s-ar fi aflat cu adevărat în faţa comandantului său, Vă cer permisiunea să acţionez! Am un plan bine gândit! Vă garantez că! dar ofiţerul nu primi permisiunea, ca o floare fragedă peste care tocmai căzuse o lopată de ţărână, înăbuşind-o, se frânse avântul ofiţerului, ascultând înmărmurit, Sunt raţiuni politice la mijloc, îi explică comandantul, Se aşteaptă să cadă câteva capete de sus, în situaţia de faţă se poate invoca orice motiv! Nu riscăm! Recomandarea la nivel de minister este să nu se acţioneze deocamdată! Aştepţi ordine doar de la mine! Ai înţeles? Am înţeles! Să trăiţi! se supuse ofiţerul, clocotind de mânie, înmânând receptorul transmisionistului care-l puse cu un zgomot înfundat în furcă, Raţiuni politice! Ce legătură are viaţa unor copii cu raţiunile politice! Curăţenia de vară de la minister! Poate chiar de la guvern! amintindu-şi că din Grupul de control al ministrului făcea parte şi controversatul general de corp de armată Sever Caragea, fost colonel în Comandamentul trupelor de securitate scoase pe străzile capitalei în timpul Revoluţiei române, Istoria joacă foarte ciudat uneori, medita Nichifor Luca, punând acelaşi om în situaţii similare, dar în condiţii diferite, încercându-l, demonstrându-i că va face şi a doua oară aceeaşi fatală greşeală, la fel de controversat era şi chestorul Vasile Niculescu, fost comandant al secţiei de miliţie din Bucureşti, devenit între timp prim adjunct al ministrului de interne, amândoi anunţaţi de către presă ca făcând parte din componenţa Grupului de control al ministrului, Atunci ce dracu' mai căutăm noi aici? se întrebă neputincios ofiţerul, stârnind uimire în băieţii din trupă, dând să măture cu furia din privire agitaţia din jurul gării, foiala profesională şi fără sfârşit a reporterilor, baletul neobosit al carelor de televiziune, raţiunile politice invocate de comandantul său, propria sa conştiinţă ar fi vrut s-o măture dacă s-ar fi putut cu focul din privire, De ce dracu' ne-au mai trimis aici?! nimeni nu răspunse însă întrebării lui Nichifor Luca, nici băieţii din trupă, obişnuiţi să execute ordine

Florina Iliş

Cruciada copiilor nu să dea răspunsuri la întrebări problematice, nici reporterii, cu toată etalarea ştiinţei lor de a-şi vârî nasul peste tot, nici raţiunile politice, cu atât mai puţin, propria lui conştiinţă, doar agentul Palade îndrăzni să se apropie şi să raporteze, Permiteţi să raportez! Jos pe şine, în faţa trenului, e cadavrul unui om! l-am văzut

cam de la două sute de metri cu binoclul! pare să fie mecanicul! Iar în dubita din pădure e cadavrul şoferului! S-ar putea să fi murit în accident! Şi în tren? întrebă întunecat ofiţerul, E linişte! Au ajuns trupele de jandarmi? Da! sări unul dintre băieţi, i-am văzut eu și am mai auzit, domn inspector, că vine şi batalionul 404 de la Buzău! Batalionul 404! se minună ofiţerul, Pentru un tren cu copii şi patru sau cinci sceleraţi! Se fac jocurile! dar adevăraţii jucători nu s-au așezat încă la masă.

Mie nu-mi place jocul ăsta! îşi spuse Tiberiu, apropiindu-se de benzinărie şi făcându-şi curaj pentru ceea ce avea de gând să facă, el şi Horea se despărţiseră de Calman la ieşirea din pădure, în caz că unul dintre ei va fi prins măcar ceilalţi să ajungă la tren cu mâncarea, sugerase Calman, Tiberiu acceptând cu bucurie ideea despărţirii, încântat în sinea lui că planul începea să funcţioneze, Tiberiu nu mai putea să accepte faptul că cei dintr-a şasea dădeau ordine în tren, că, făcând paradă de armele lor, toată lumea îi asculta, inclusiv puştiul ăla nesuferit Mircea, până şi lui îi dăduseră armă! Trebuia să le dea o lecţie! Dacă ar reuși să organizeze împreună cu Horea banda celor dintr-a şaptea şi a opta, să-i deposedeze pe cei mici de arme şi să preia ei puterea! Tiberiu se şi vedea conducând trenul, ţinându-i la respect pe mucoşii dintr-a şasea, devenind răsfăţatul fetelor, încercând în copacii din pădure pistolul automat, Ar fi fost grozav! Dar, începând să se gândească la ultimele evenimente nu putea să nu se întrebe de ce nu erau la mare, ce se întâmplase cu trenul lor şi unde era locomotiva? oare era bine ce făceau? profitând de faptul că Horea plecase la toaletă, Tiberiu ceru vânzătorului o cartelă de telefon, apoi întrebă unde era telefonul public, ajuns în cabină formă numărul de mobil al tatălui său, ofiţer în poliţie, mai precis, la servicii! român de informaţii! Tiberiu nu-şi văzuse tatăl niciodată în uniformă, acesta era lucrul care-l dezamăgise cel mai mult în legătură cu el, lui îi plăceau uniformele, ale aviaţiei militare americane, ale puşcașilor marini, era înnebunit după uniforme şi nu se împăcase încă cu ideea că tatăl lui era un ofiţer fără uniformă, nici colegii lui de clasă nu credeau că tatăl lui era poliţist, nimeni nu-l văzuse niciodată în uniformă, Ce poliţist eşti tu dacă n-ai uniformă? îl întrebase o dată mânios când îl necăjiseră colegii, atunci tatăl lui îl dusese la biroul unde lucra, în altă clădire decât în cea binecunoscută a poliţiei, explicându-i, atât cât era voie, că era ofiţer şi că, ocupându-se cu siguranţa statului, făcea un lucru extrem de

important pentru ţară! Alo, tata!

Lui Calman nu-i plăceau deloc uniformele, de aceea ocoli benzinăria în faţa căreia opriseră câteva maşini de poliţie, ascunzându-se printre maşinile parcate în spate, oare ce făceau poliţişti? îl căutau pe el? La urma urmei putea s-o şteargă, avea destui bani în buzunar, pentru două zile adunase un câştig frumuşel! S-ar putea duce, înapoi, în Sinaia, s-o caute pe soră-sa şi s-o ia de acolo, să plece departe amândoi, în canale era loc pentru toţi, Să fie liberi! Ce le pasă copiilor din tren? Ei au părinţi, are cine să-i apere! dar pe el dacă l-or prinde îl băgă la bulău, apoi să vezi acolo iadul pe pământ! fraţii Nedelea fuseseră într-un centru de delincvenţi minori, la Craiova, povestiseră grozăvii mari, te bat gardienii, te bat colegii de celulă, mănânci şi căcat numai să te lase în pace, dar tot te înghesuie în veceu şi ţi-o trag pe la spate de nu mai ştii nici cum te cheamă! La dracu'! în ce m-am băgat! se zbârli Calman frecând între degete teancul de bancnote din buzunar, Să fug! Da, să fug! şi chiar o luă la fugă, dar pe măsură ce alerga îi venea în minte fata din noaptea trecută, Sonia! cât era de albă! nu fusese însă în stare să-i facă nimic deşi ar fi vrut s-o batjocorească, acolo pe culoar, s-o îngenuncheze şi s-o oblige, dacă tot i-o sculase, să i-o sugă aşa cum Olandezul îi ceruse lui de-atâtea ori, dar ceva îl oprise, poate mirosul frumos din rochiţa ei albă paralizându-l, amorţindu-i toate simţurile, poate gândul că în locul ei s-ar afla soră-sa, amintindu-şi de momentul acela cumplit când peştele lui Baronu îşi risipise sămânţa pe chipul Margaretei refuzând să-şi deschidă gura sau poate luna care se înălţase pe cer, agăţându-se de geamul trenului ca să-i vadă, cine putea şti?! Ştia însă că n-o să fie niciodată unul de-al lor, chiar dacă, fata aceea Sonia îşi plimbase degetele în pantalonii lui! să fugă! să fugă departe! să nu se mai întoarcă!

Florina Iliş

Cruciada copiilor jocul s-a terminat! dădu să plece când într-una din cabinele telefonice din spatele benzinăriei îl zări pe Tiberiu, se apropie tiptil.

Jocul s-a terminat! Tiberiu, ascultă-mă, te duci la primii poliţişti pe care-i vezi, te prezinţi şi le dai numărul meu de telefon, Restul face tata! Mă auzi? băiatul privi abătut în jur, încercând să-şi ascundă de sine însuşi cumplita dezamăgire pe care o trezise în sufletul lui cuvintele tatălui, ar fi vrut ca el, din care îşi făcuse un adevărat model în viaţă, idolatrizându-l ca pe un erou din filme, să nu-i ceară tocmai

asta! aşteptase ca el, care fusese idolul copilăriei lui, închipuind pentru băieţelul vrăjit scenarii complexe de spionaj, învăţându-l jocurile meseriei, să-i ceară altceva, de pildă, să se întoarcă la tren şi să-i înlăture pe cei dintr-a şasea, eliberând copiii, după care, triumfător, să permită poliţiei să se apropie, nu dorea nicidecum ca jocul să se termine trădând, divulgând totul poliţei şi lăsându-l pe tatăl lui să rezolve, E plin de poliţie în faţa benzinăriei! şopti Tiberiu cu buzele lipite de telefon, Foarte bine, du-te la ei şi spune-le cine eşti, te prezinţi şi dă-le numărul unităţii mele! îl ştii! Da, tată, îl ştiu, le dau numărul tău, Dacă nu mă cred? Ascultă-mă, Tiberiu! totul depinde de tine acum, fă ce-ţi spun eu! Ai făcut foarte bine că m-ai sunat! Au intrat în benzinărie! şopti tremurat băiatul, Cine? Poliţiştii! Aşa, perfect, du-te la ei! Sunt de la circulaţie! N-are importanţă, du-te la ei! Tiberiu, ascultă-mă! Tata îţi dă o misiune, ofiţerul Caius Bodea îţi dă o misiune! cuvântul *misiune* avu asupra băiatului un efect tulburător, aproape magic, făcând să dispară într-o clipă toată realitatea din jur, suspendând-o în aer ca pe o navă cosmică ce se ridica deasupra pământului, părăsindu-l, Era în misiune! dar nu în misiunea pe care i-o dăduse tatăl lui, Tiberiu amintindu-şi de salutul cavalerilor Jedi, *Forţa fie cu tine*! *Be the Force with you*! îl repetă de câteva ori în minte până când simţi, vag emoţionat, că aerul devenea străveziu în jurul lui, făcând să apară lucruri care până atunci fuseseră invizibile ochiului liber, uriaşa navă a lui Vader, armurile albe ale soldaţilor Imperiului pe care mintea lui le identifică cu imaginea tatălui şi a întunecatei clădiri în care acesta lucra, în acelaşi timp, însă, simţi aripile. Fortw învăluindu-i sufletul, înălţându-l, dându-i tăria să înfrunte zidurile întunecatei forţe care se ridicau în jurul lui, încercuindu-l, se apără de cumplita prezenţă închizând brusc telefonul, Trebuia să se întoarcă cu proviziile la tren! copiii îl aşteptau, avuseseră încredere în el, cum putuse tatăl lui să-i ceară să-i trădeze? oare ofiţerul Caius Bodea şi-ar trăda prietenii într-o misiune? ceru de la bar foarte liniştit sucuri şi apă minerală, teddi de caise pentru Diana, de mâncare avea să cumpere Calman, aşa cum se înţeleseseră, între timp apăruse şi Horea cu care puse în rucsacuri apa minerală şi sucurile, de telefon nu-i spuse nimic prietenului său, dar când să iasă din benzinărie auzi telefonul public sunând prelung, rugător, intuind că la celălalt capăt al firului era tatăl lui, îi făcu semn lui Horea că ar fi bine să se îndepărteze cât mai repede şi să se întoarcă la tren! începea să-i placă jocul! se aflau în misiune! o misiune în care

Tiberiu acceptase cel mai periculos joc, jocul împotriva idolilor, jocul împotriva tatălui lui, cel care stârnise în el pasiunea pentru filmele de spionaj, Agentul 007! Bond! James Bond! eroul favorit al tatălui lui, Bodea! Caius Bodea! cum îi plăcea acestuia să spună.

Oare de-a ce se joacă copiii ăştia? se întrebă Pavel, Jocul ăsta e cam periculos pentru ei şi totuşi, am sentimentul, că nu-l joacă singuri! Trebuie să existe cineva în spatele lor! încă nu se hotărâse să-i spună inspectorului Nichifor Luca tot ceea ce aflase despre tren şi despre copii, Ciungu, puştiul care-i oferise, contra cost, informaţii, era de negăsit, Pentru copii mă tem, vorbi plină de compasiune Lucreţia Pietraru, Oh, Doamne, au arme şi se pot răni! la vârsta lor e atât de simplu! Trebuie să facem ceva pentru ei! uitându-se cu mare rugăminte în ochii lui Pavel, dar jurnalistul învăţase cu ani în urmă să înfrunte fără să tremure pe dinlăuntru acel gen de privire care cere ştiind că nu poate fi refuzată şi-şi înăspri glasul, Copii răsfăţaţi! se porni el, stau toată ziua cu nasu' în calculator şi în televizor, se uită la tot felul de filme de groază şi de acţiune şi-şi imaginează că sunt eroi, le pune întâmplarea arme în mână şi trag să ucidă, Ce copii mai sunt ăştia?! Cum bine spunea şi Sfântul Augustin, inocenţa copilului ţine de slăbiciunea mădularelor sale nu de intenţiile pe care le are! apoi Pavel îi vorbi de cumplita răutate care se manifestă în forma cea mai pură doar în copilărie, de iuţeala cu care, în inconştientul infantil, copilul trece de la inocenţă la violenţă şi la perversiune, relatându-i câteva

cazuri de copii pe care îi cunoscuse în cercetările lui legate de prostituţia infantilă, Lucreţia Pietraru se întrebă de unde venea la bărbatul din faţa ei pornirea, aproape duşmănoasă, ar spune, la adresa copiilor, dar ea îl asculta îngrozită, neştiind nimic de copilăria lui Pavel din colonie, cu terenuri de joacă improvizate pe peisajul industrial socialist în care lua fiinţă din nimic un univers fără hotare între viaţă şi moarte, între frică şi curaj, între dragoste şi ură, între milă şi cruzime, un univers mai adevărat decât însăşi viaţa care începea dincolo de colonie ca o pajişte fără orizonturi, ea nu ştia nimic de torţele vii din puii de pisică, resturi ale unei fecundităţi nefolositoare, pe care oamenii mari, încredinţându-i copiilor, voiau s-o suprime, şi nici de cruzimea jocurilor de iniţiere ale băieţilor în gaşcă, când trebuia, de pildă, noaptea, să traversezi, la celălalt mal, fâşia îngustă de legătură între turbinele din spatele

peretelui de beton al barajului, în zgomotul asurzitor de ape şi-n curenţii puternici de aer, aşa murise unul dintre băieţi, Petrică! într-o noapte cu lună mare, multă vreme Pavel fusese convins că luna îl înghiţise pe Petrică chiar în noaptea iniţierii sale, dar ce ştia o femeie despre toate astea!

Eu ştiu cum e! le spuse Sonia colegilor ei de clasă, îl cunosc şi ştiu că se va întoarce! era vorba de Calman care încă nu revenise la tren cu mâncarea pe care plecase s-o cumpere, Tiberiu şi Horea se întorseseră deja şi le povestiseră băieţilor cum se despărţiseră unii de alţii, ca să nu dea de bănuit poliţiei care legitima pe toată lumea la benzinărie, Nu lipsise mult ca să-i prindă! Tiberiu şi Horea, încântaţi de succesul misiunii lor şi, mai ales, de atenţia pe care le-o acordau copiii, dovediră, descriind cu lux de amănunte obstacolele pe care trebuiseră să le înfrunte ca să scape vigilenţei forţelor de ordine care, în realitate, nu le acordaseră nicio atenţie, o bogată şi fascinantă imaginaţie, Despre telefonul dat ofiţerului de securitate Caius Bodea nu se spusese nicio vorbă, deşi, într-un fel, i-ar fi plăcut lui Tiberiu să arate băieţilor că nu-i trădase, că preferase să fie alături de ei, ceea ce l-ar îndreptăţi, dacă băieţii ar şti adevărul, să-i ofere lui locul ocupat până atunci de Calman, Care oricum nu se mai întoarce! străduindu-se să-i convingă că băiatul ăsta, pe care nimeni nu-l cunoştea, le trăsese clapa! Am luat ţeapă! fugise cu banii şi Tiberiu putea să parieze pe orice că nu se va mai întoarce la tren! Nu-i adevărat! îi luase Sonia apărarea, nici ea nu ştia prea bine de ce o făcuse, Poate că l-a prins poliţia! se întrista fata, şi eu am încredere în el! rosti Cazimir, Nu cred că ar putea să ne trădeze! N-ai de unde să ştii! i-o tăie Tiberiu, Nici măcar nu-i de la noi din şcoală! Ştie cineva la ce şcoală e? uitându-se nedumeriţi unii la alţii, neştiind la ce şcoală învăţa Calman, nimeni nu-l cunoştea, nu avea printre ei nici prieteni, nici colegi! îl ştiu eu! zâmbi timidă Sonia, mărturisindu-le tuturor, roşind, E din Bucureşti! acel argument părându-i-se că ar fi suficient ca toţi ceilalţi să aibă încredere în el tot atât cât avea şi ea, Din Bucureşti!? se minunară băieţii şi nu le veni să creadă, Atunci ce caută în trenul nostru? se indignă Tiberiu, simţind cu tot mai multă plăcere patul rece al armei odihnindu-se pe genunchii lui, fusese arma lui Calman, pe care şi-o însuşise în cel mai firesc mod cu putinţă, Da, trenul era al lor! Calman dispărând, Tiberiu se considera îndreptăţit să-i ocupe locul, făcându-şi planul de a-şi aduce gaşca pe lângă el, băieţii dintr-a şaptea şi cei dintr-a opta, care abia aşteptau

prilejul să treacă la conducerea trenului! dar în loc de orice răspuns veni întrebarea gravă a lui Bogdan, și ce facem dacă nu se mai întoarce Calman? o întrebare care duse la dispariţia subită a surâsurilor copilărești de pe chipurile lor, făcându-i să se simtă pierduţi, ca și cum, dintr-odată, s-ar fi topit în aer magia baghetei care-i transformase pe fiecare dintre ei în realitatea viselor jucate pe pajiştea fermecată a copilăriei, deşteptându-i brusc, Ce facem acum? repetă Octavian ca un ecou nelămurit, ecou care stârni în Denis, micul Harry Potter, o durere ascuţită pe locul în care își desenase cu markerul cicatricea, își duse mâna la frunte, simţind, ameninţător în aer, răsuflarea de groază a *Dementorilor*, semn incontestabil că se găseau cu toţii în mare primejdie, acele creaturi infernale care se hrăneau cu pacea şi mulţumirea sufletească, pândind momentele de disperare ale oamenilor, făcând să-i înghită nefericirea cruntă, Denis interveni, fiind de datoria lui, ca vrăjitor, să-i prevină, Copiii nu trebuiau să se lase copleşiţi de *Dementori*! explicându-le cât de nefastă era apropierea lor, cerându-le să reziste, să nu se lase sărutaţi de buzele lor odioase! Să ne concentrăm pe un moment fericit din viaţa noastră! Cel mai fericit! Şi să spunem vraja! *Expecto Patronum*! *Expecto Patronum*! șoptiră cu toţii, lăsându-se pătrunşi de imaginile

Florina Iliş

Cruciada copiilor a ceea ce fiecare considera, după explicaţiile lui Denis, reprezentarea celei mai fericite întâmplări trăite, Alina scăpă ca prin farmec de gura mare și neagră a unui *Dementor* pe care cu o plasticitate dureroasă și-o reprezentase în faţa ochilor, invocând sărutul îndepărtat al mamei, pe care de fiecare dată înainte de culcare îl compunea dintr-un miros anume de parfum, din atingerea mătăsoasă a părului blond, din senzaţia de căldură care se răspândea în trupul ei și din sărutul de flori al buzelor, Scăpase de *dementori*! gândi fericită şi, după lumina pe care o răspândeau pe chip şi ceilalţi copii din jurul ei, înţelese că reuşiseră să învingă cu toţii groaza grea a disperării, vraja lui Denis funcţiona! şi-i zâmbi fericită, *Dementorul* micului Harry Potter era însă mai puternic decât cel pe care-l avuseseră de înfruntat colegii lui, Denis, care nu se putuse concentra pe niciun moment fericit în viaţa lui, din simplul şi tristul motiv că un astfel de moment nu exista, fu izbăvit, atunci când se aşteptase mai puţin, doar prin strălucirea fără egal a zâmbetului Alinei, care-l făcu pe deplin fericit, arătându-i cu câtă putere crezuse în cuvintele lui! Da,

vraja funcţionează! şi ca un ecou îndepărtat al gândului lui Denis, Cazimir, ridicându-şi semeţ capul din tricoul de fotbalist, rosti, ridicând în aer pumnul drept, O să luptăm! semeţia lui făcu înconjurul compartimentului, stârnindu-i din nou la joaca cea mare, ca şi cum prin acele cuvinte bagheta magică fusese din nou ridicată în aer de mâini nevăzute, binecuvântându-i, purtându-i iarăşi pe pajiştea strălucitoare a viselor copilăreşti, O să luptăm singuri! repetă cu aerul misterios al celui care vede dincolo de lucruri, înflăcărarea lui înteţind entuziasmul în sufletele copiilor, împrăştiindu-se apoi în tăcerea caldă a zilei de vară, electrizând-o, făcând să tremure de noi vibraţii ninsoarea de polen a florilor sălbatice, copleşind cu ademeniri tăcute foiala mărunţilor locuitori din aer şi din ierburi, înflăcărarea lui semeaţă se transmise şi singurătăţii fără cuvinte a arborilor din pădure, stârnind tremur în frunze şi vuiet prelung în acele de pini, tulbură şi coregrafia de zbor a păsărilor din văzduh, dereglând-o, atrăgând departe atenţia lui Calman, cu o tulburare fără ecou, înfiorându-l, făcându-l să se oprească şi să asculte cu luare aminte vuietul prelung, stârnind în el aminurea grea a unei nopţi când un boschetar profitase de mama lui, Stela oloaga şi, când de frică, o rupsese la fugă, dar, obosind, picioarele lui se opriseră din alergat abia desluşind în auz un scâncet vag, chemându-l, sticla goală de băutură fusese a boschetarului, probabil, o ţinuse cu ambele mâini când, cu setea violentă a unui copil de şapte ani apărându-şi mama, lovise ceafa celui prăvălit peste oloagă, reuşind apoi cu mari sforţări s-o scoată de sub boschetarul plin de sânge, târând-o spre căruciorul ei, depunând-o, ca pe-o comoară de preţ între zdrenţe, apoi, în timp ce el se străduia să împingă căruciorul printre hârtoapele drumului de cartier, o văzuse adormind în lumina lunii, liniştită, era singurul ei fel de a-şi manifesta fericirea, prin somn, zâmbind! Tot un vaier îl oprise din nou, fusese poate vuietul pădurii sau altceva, o adiere atingându-i sufletul cu mătase, învăluindu-l, Trebuia să se întoarcă la tren! îl văzuse bine pe Tiberiu vorbind la telefon, anunţase poliţia, probabil! Trebuia să-i prevină pe copii! plecase să cumpere mâncare, îl aşteptau! apoi vuietul se stinse încet, încremenind în lumina plină de vară, şi atunci pădurea întreagă răsună de vocea amplificată de megafon a generalului de corp de armată Sever Caragea, Sunt generalul Sever Caragea, comandantul jandarmeriei române! generalul repetând de trei ori numele, gradul şi funcţia, Dacă mă auziţi arătaţi-mi un semn pe fereastra oricărui vagon

din partea dreaptă a trenului, mă auziţi? Aştept un semn pe partea dreaptă a trenului! aşteptării generalului îi răspunse în calmul adânc al pădurii un foc de armă, tirul crestă aerul, retezând vârfuri de crengi de pin, totul atât de repede, încât cei din suita generalului nici nu apucaseră să surprindă în binocluri locul de unde se trăsese, dar cel puţin era un semn că generalul fusese auzit, Vrem să ştim dacă toţi copiii sunt în ordine! un alt foc de armă la fel de iute slobozit ca primul, Bun! Aşteptăm să vă formulaţi cererile! şi focul de armă urmă scurt după cuvintele rostite la megafon, atunci generalul păru să înţeleagă felul simplu în care se putea comunica cu cei din tren şi puse o nouă întrebare, E cineva rănit? şi cele două focuri de armă slobozite unul după altul îi confirmară supoziţia, un foc de armă pentru da, două focuri pentru nu, e foarte simplu! dar ofiţerii lui încă nu detectaseră fereastra de unde se trăsese, Mecanicul de tren e căzut pe şine, continuă rar generalul, e la cinci metri de tren, vrem să-l luăm de acolo, poate mai trăieşte! după o scurtă ezitare veni răspunsul de foc afirmativ, Perfect! Vrem să nu păţească nimic copiii! Sunt

 autorizat să vă îndeplinesc cererile! partea cu îndeplinirea cererilor era o minciună, generalul n-avea încă niciun ordin de la ministrul de interne, dar trebuia să încerce, Să nu puneţi viaţa copiilor în pericol! Părinţii lor sunt aici! încheiat! şi nu mai primi niciun răspuns, De unde s-a tras? se întoarse generalul spre cei doi căpitani de jandarmi pe care-i adusese cu el din Bucureşti, N-am văzut mişcare la nicio fereastră, domn general! raportă unul dintre ei, Cred că din locuri diferite, ca să ne deruteze! încercă celălalt căpitan, generalul rotindu-şi spre ei privirea, nemulţumit, atunci inspectorul Nichifor Luca, nebăgat în seamă de suita generalului, dar atent la ceea ce se petrecuse, făcu un pas înainte şi, după ce se prezentă regulamentar generalului Sever Caragea, îl informă spre nemulţumirea celor doi colegi din alaiul generalului, Au tras de pe cealaltă parte a trenului, domn general! Ca să nu-i putem vedea! Aha! făcu generalul încruntându-se, nu sunt deloc proşti! şi apoi dădu ordin ca mecanicul să fie ridicat de pe linie şi să fie de urgenţă transportat la spital.

La jurnalele de seară ale posturilor de televiziune se anunţă că exista o victimă a agresorilor din trenul de vacanţă al copiilor, mecanicul Teoharie, Trupul său nu prezenta, însă, urme de violentă şi, cel mai probabil, după cum declaraseră medicii care îl examinaseră,

moartea acestuia survenise în urma căderii din tren, Nu se poate presupune decât că încercase să fugă! considera purtătorul de cuvânt al Inspectoratului General de Poliţie, nimănui însă nu i-ar fi dat prin minte, cu atât mai mult organelor de ordine ale statului că mecanicul Teoharie nu fugise de copii ci, dimpotrivă, ar fi vrut să rămână alături de ei şi, mai mult, să-l recunoască drept fiul său pe băiatul pe care i-l scosese Dumnezeu în cale a doua oară! purtătorul de cuvânt al Inspectoratului General de Poliţie trecuse cu vederea, în conferinţa de presă, taina care se întipărise pe chipul mecanicului ca o mască mortuară, conferind expresiei feţei sale o seninătate enigmatică, acestei taine, trecute dincolo de hotarul de semnificaţii al vieţii, nu reuşiseră să-i surprindă înţelesul nici aparatele de filmat deşi, se rotiseră profesional în jurul cearşafului alb ce acoperea, deopotrivă, trupul neînsufleţit al mecanicului Teoharie precum şi tiparul rece al bucuriei regăsirii fiului pierdut! Aplecată pentru ultima oară deasupra sicriul cu trupul gătit de înmormântare, femeia mecanicului va fi tresărind o clipă, străbătută de un fior plin de duioşie la adresa bărbatului căruia nu-i putuse dărui copii, Nu ştiu de ce, Teoharie, va fi rostind ea în gând, dar vei fi murit împăcat! femeia va fi intuind că bărbatul ei taciturn, care-şi făcuse din meteahna surzeniei un fel de scut de apărare la vorbăria ei muierească, va fi văzut înainte de moarte ceva ce proiectase asupra chipului lui lumina senină a împăcării, mântuindu-l, La ora aceea, interesul opiniei publice se îndrepta, însă, spre soarta celuilalt mecanic, Achim, care, prin simplul fapt că supravieţuise, putea, depunând mărturie despre ceea ce se întâmplase în tren, să spulbere misterul ce învăluise, încă de la declanşare, criza trenului de copii, Murind, mecanicul Teoharie trădase viaţa în favoarea misterului şi, implicit, a ficţiunii, firul tainei morţii mecanicului pierzându-se nedezlegat, undeva în neant! Pe posturile de televiziune se anunţase că mecanicul Achim fusese operat în urma unei răni de cuţit, că, transportat de la un spital la altul, pierduse mult sânge, putând să fi murit în ambulanţă dacă nu s-ar fi interesat mass-media de soarta lui, interesul mediatic stimulând atât solicitudinea medicilor, cât şi preocuparea spitalului de a-i asigura asistenţa de urgenţă necesară, salvându-i probabil viaţa, în momentul derulării reportajului, telespectatorii erau informaţi că mecanicul Achim se afla într-o rezervă la reanimare şi că nu ieşise din inconştienţa post-operatorie, după cum declarase pentru televiziune medicul care-l operase, dar că

se găsea în afara oricărui pericol! Posturile de televiziune mai anunţaseră, din informaţii neoficiale, efectivul trupelor dislocate în zonă, dezvăluind publicului numele generalului de corp de armată care conducea operaţiunile de pe teren, ca o ştire de ultimă oră anunţându-se eventualitatea folosirii batalionului 404 de la Buzău, batalion antrenat în misiuni speciale de teren, Pentru întâia oară, de la declanşarea situaţiei de criză din Valea Prahovei, posturile de televiziune străine, euronews şi cnn, prezentaseră ample reportaje, insistând, mai ales, asupra atitudinii ezitante a oficialilor români în faţa situaţiei care părea să-i fi depăşit în totalitate, astfel, un înalt funcţionar nato declarase pentru cnn că, având în vedere faptul că România era membru cu drepturi depline al pactului nord-atlantic, problema de securitate naţională a României putea avea consecinţe directe asupra întregii securităţi

Florina Iliş

Cruciada copiilor europene, iar preşedintele american printr-o scrisoare adresată preşedintelui român îi cerea acestuia să acţioneze fără ezitare împotriva oricăror manifestări teroriste care ameninţau democraţia ţării şi societatea civilă şi, mai ales, se oferea să acorde asistentă de specialitate în vederea anihilării oricăror încercări ale terorismului extremist arab de a folosi România ca locaţie în declanşarea unor atacuri teroriste asupra Americii! partea a doua a scrisorii preşedintelui american, aceea cu asistenţa şi cu schimbul reciproc de informaţii nu fusese făcută publică, ci trecuse, ca notă de la preşedinţie, înspre birourile Serviciului Român de Informaţii, preşedintele României adăugând câteva semne de exclamare în coada frazelor preşedintelui american, într-o intervenţie specială pe un important canal de televiziune, întrebat, printre altele, despre o posibilă legătură între trenul de copii şi controversele pe care le stârnise legea protecţiei copilului la capitolul adopţiilor internaţionale, primul-ministru respinsese categoric o asemenea posibilitate, fiind convins că ceea ce se întâmpla în acel tren nu avea nimic de a face nici cu terorismul arab, nici cu problema adopţiilor, iar la întrebarea justificată a reporterului, Dar ce anume credeţi că ar putea fi? premierul se eschivase, practicând jocul prudenţei, mascând cu dibăcie faptul că, pur şi simplu, nu ştia ce să creadă! Numai despre copiii noştri nu vorbesc! se indignă Valeria Cristea, aflată împreună cu părinţii celorlalţi copii din clasa băiatului ei la un restaurant, situat pe şoseaua

naţională, nu departe de Posada, priviseră cu toţii înspăimântaţi ştirile transmise la televizor, Politică, guvern, nato, uniunea europeană! Atâta poliţie şi jandarmerie şi nu-s capabili să prindă nişte, nişte terorişti! fu singurul cuvânt care-i veni în minte doamnei Cristea, De ce nu se vorbeşte nimic despre copiii noştri? De ce nu le-aţi spus despre copii? întrebarea aceasta îi fusese pusă lui Pavel de către Lucreţia Pietraru care nu înţelegea de ce ziaristul nu-i spusese inspectorului Nichifor Luca tot ce aflase despre tren, E o informaţie foarte importantă să se ştie că în tren se află numai copii! insistă ea, Nu putem fi siguri de asta! îi explică Pavel, E doar o informaţie neverificată! Dacă sunt numai copii, de unde au arme? Şi ce intenţii au? Nu cumva îi dirijează cineva din spate? Să nu uităm că ştiu să tragă! Bine, dar! încercase să protesteze Lucreţia, ar fi trebuit să-i spună inspectorului Nichifor, chiar neoficial, să aibă în vedere şi o asemenea eventualitate! De ce nu i-a spus nimic? în acea clipă se găseau în drum spre Bucureşti, încercând să facă faţă cu răbdare blocajelor rutiere de pe valea Prahovei, Prea vrea să ştie multe femeia asta! gândi Pavel în sinea lui, Pentru că va publica totul în ziarul de mâine, ar fi vrut să-i răspundă şi pentru că în seara aceea îl invitaseră la un show de televiziune, de aceea se grăbea spre Bucureşti, cu articolul despre copii în cap, coloanele de ziar îi fuseseră asigurate, cruciada copiilor, titlul mare pe prima pagină! Poliţiştii nu sunt încă pregătiţi să afle despre tren, îi explică el, dacă le-o spun aşa în mod direct, fie nu mă vor crede, fie vor da buzna peste copii şi cine ştie ce se mai întâmplă! Să nu uităm că puştii au arme, şi apoi de unde să ştiu eu că ţigănuşul ăla nu m-a minţit ca să-şi capete banii, l-am crezut bazându-mă doar pe intuiţia mea, dar poliţia nu se bazează pe intuiţii! Voi vorbi la televiziune în seara asta şi voi încerca să pregătesc lumea pentru cruciada copiilor! se scăpă el, Cruciada copiilor?! tresări Lucreţia, Ce mai e şi asta? Cum cruciada copiilor? Păi, decât *criza trenului de copii*, cruciada sună mai bine, nu?! zâmbi Pavel, dar cum muşchii feţei sale nu executau prea des expresia zâmbetului rezultă ceva care mai mult o sperie pe Lucreţia decât o amuză, Cruciada copiilor?! De aceea ne grăbim spre Bucureşti, nu-i aşa, să fii primul care anunţă cruciada copiilor! Lucreţia indignată, uitând de pluralul adresării, Intru pe post la nouă! Pavel, rosti ea oprindu-şi caldă mâna peste iarba neagră de păr de pe antebraţul lui drept, înfiorându-l, oare timpul acesta în care nu se face nimic pentru rezolvarea crizei n-o să coste prea scump? Până unde se poate ajunge dacă nu se intervine cât

mai repede? La revoluţie! Facem revoluţie! se entuziasmaseră copiii la întoarcerea lui Calman, primindu-l cu ovaţii de bucurie, numai Tiberiu nu putea să se arate prea încântat de întoarcerea acestuia, întârziase cam mult, pe unde umblase? Peste tot sunt poliţişti, le povesti el, am reuşit să scap mergând doar în zigzag, am stat şi ascuns! nu le mai spusese că fusese nevoit să-şi abandoneze plasele cu mâncare, fiind urmărit de o patrulă de jandarmi şi că trebuise să se întoarcă la magazin, dar că neavând bani cu ce să cumpere din nou de mâncare intrase într-un restaurant să cerşească şi cum nimeni nu-l băgase însă în seamă, toată lumea uitându-se cu mare

 încordare la televizor, şterpelise poşeta unei femei, lăsată neglijent pe un scaun, afară, îi luase toţi banii din portmoneu, îi mai luase şi rujul, aşa, nici el nu ştiuse prea bine de ce, iar poşeta o aruncase lângă wc-ul femeilor, rupând-o la fugă, de la un magazin cumpărase mâncare, pâine, salam, unt, pateuri, biscuiţi, ciocolată, două plase pline de tot ceea ce-i căzuse la magazin în mână, pentru el îşi luase un pachet de mariboro, îl avea într-unul din buzunarele pantalonilor, în celălalt mai avea încă rujul, E revoluţie! băieţii informându-l pe Calman că le vorbise generalul Sever Caragea la megafon, că trăseseră câte un foc de armă ca răspuns, că o trupă de poliţişti îl ridicase pe mecanic de pe linie, Generalul Caragea ne-a spus că ne dă tot ce dorim noi! Acum pe loc! *wow*! Râul, Vedeta, voia o trupă bând şi să-l lanseze la televiziune, mai vrea şi turnee! Să mergem cu toţii în turnee! Unde vrem noi! Da! şi să vină aici în concert 3 rei sud-est şi voltaj şi britney spears şi usher şi enrique iglesias! Eu să fiu dj, dj Râul! lui Denis i-ar plăcea trusa de vrăjitorie a lui Harry Potter precum şi o pelerină fermecată, aşa cum văzuse în film şi să nu-i mai fie frică de tatăl vitreg, dar asta n-o mai spuse copiilor, Sergiu avea o preferinţă specială pentru nişte borcane de nutela, din aia de-i şi cremă albă şi de ciocolată, cam o sută! şi să nu mai facem sport la şcoală, nu-i plăcea sportul fiindcă era cam grăsuţ şi nu putea să alerge, băieţii trăgându-l de pantalonii de trening, Să nu mai râdă copiii de el! Eu vreau să merg în America! Bogdan voia să meargă în America şi să nu se mai întoarcă, să facă informatică acolo, să aibă cele mai tari calculatoare din lume şi să lucreze la microsoft sau la naşa, Cazimir visa să joace fotbal cu mutu’ sau cu beckham la Barcelona, să intre apoi în naţională, Octavian ar fi vrut un telefon mobil cu care să poată face

şi poze, samsung precum şi o cameră digitală sony, sau un aparat de filmat, Sonia dorea să se facă frumoasă, dar asta nu putea s-o treacă pe listă, atunci să meargă în turnee internaţionale, cânta la vioară, şi să ia premii, dar asta nu-i mai putea da generalul Caragea, putea însă s-o trimită în turnee! Alina îi cerea generalului s-o aducă pe mama ei în ţară, să dea un ordin special ca ea să se întoarcă! se primiseră deja liste din toate clasele cu ceea ce-şi dorea fiecare, în dreptul fiecărei dorinţe, se stabilise ca fiecare să ceară un singur lucru, erau trecute numele şi clasa fiecăruia, să ajung manechin.

Carmen Maria Petrean, clasa a şasea B, Şcoala Generală Nr. 10, un calculator, Marius Constantin, clasa a patra, Şcoala Generală Nr. 10, desigur Marius dintr-a patra nu era singurul care îşi dorea calculator, dintre cererile copiilor calculatorul revenea cel mai des în preferinţe, bicicleta tip mountain bike ocupa şi ea un loc de frunte printre dorinţele lor, telefoane mobile, camere digitale, dar şi combine muzicale, walkman-uri, internet acasă şi la şcoală, jocuri de calculator, George Cazacu, clasa a opta C, Şcoala Generală Nr. 45, să vizitez lumea! Sebastián Adiya, clasa a şaptea, Şcoala Generală Nr. 10, să nu mai strige copiii după mine Bin Laden! tatăl lui Sebastián era din Bagdad, Hassan Adiya, dar se stabilise în România după terminarea Facultăţii de Stomatologie, căsătorindu-se cu mama lui, copiii îl strigau la şcoală Bin Laden fiindcă avea tată arab, Sebastián suferea în tăcere afrontul colegilor, fără să se plângă, nu-i spusese dirigintei nici când, sărbătorind cu toţii Hallowen, băieţii din clasa lui îl mascaseră aşa cum îi văzuseră la televizor pe soldaţii americani că se distraseră cu prizonierii irakieni, punându-i o pungă în cap şi dezbrăcându-l până la brâu, fără să uite nici firele de curent de la mâini! Camelia Iolanda Arnăutu, clasa a şaptea A, Şcoala Generală, Nr. 45 îşi dorea o pisică siameză! iar Vladimir Tudor Agache, clasa a şasea B, Şcoala Generală Nr. 16 un cal de călărie, listele cu toate cererile copiilor ajunseseră la băieţii dintr-a şasea care se considerau răspunzători de aducerea lor la cunoştinţa generalului Sever Caragea, pentru Calman multe dintre obiectele de pe liste, de care nu auzise în viaţa lui, nu însemnau nimic! pentru băiatul crescut prin canale lucrurile stăteau mult mai simplu decât America, nutela, calculatoare, artex-uri, internet, pisici siameze sau pelerine magice, Noi luptăm pentru copiii străzii, pentru cei din casele de copii, ca ei să aibă de mâncare! Asta vrem mai întâi! le explică el celor din compartiment, şi să putem fi luaţi de părinţii din

străinătate! Da! şi da-ul entuziast al copiilor din compartiment fusese întrerupt de noile liste cu rectificări la revendicări, unii dintre copii se răzgândiseră și voiau acum cu totul altceva, Se mai putea schimba? băieţii dintr-a șasea se uitară uluiţi unii la alţii, neştiind ce să răspundă băiatului din ușa compartimentului care pusese această întrebare, Bine! toată lumea să se gândească, decise Bogdan, se va merge din compartiment în compartiment şi fiecare

copil va fi întrebat ce dorinţă are, Râul o va trece pe listă, iar după aceea se va distribui porţia de mâncare şi apă, şi cu profesorii ce facem? se întoarse Cazimir spre Calman, stau închişi în compartimente de două zile! neavând nicio soluţie pentru ei, Calman încercă să mai amâne problema lor, Mai vedem!

În compartimentul cadrelor didactice de la Şcoala Generală Nr. 10 tensiunea urca pe măsură ce începea să se însereze, ar fi cea de-a doua noapte de neodihnă în închisoarea aceluiași spaţiu strâmt, proiectat în scopul deplasărilor și nu al unei şederi prelungite, se suportau tot mai greu unii pe alţii, ca și cum recluziunea nedorită ar fi scos la iveală din natura fiecăruia asperităţi de ostilitate pe care, în mod normal, în societate fiecare era dispus să şi le ascundă, aerul din compartiment, împrospătat din când în când de câte o adiere plăcută din seara de vară, se încărca de o agresivitate reţinută care încingea, fără vreun motiv anume, spiritele, Auziseră și cadrele didactice de la Şcoala Generală Nr. 10 vocea din megafon a celui care se prezentase ca fiind generalul de jandarmi Sever Caragea, prezenţa trupelor de poliţie şi de jandarmi îi mai liniştise puţin, dar agitaţia de pe culoare a copiilor precum și faptul că aveau arme în mâini nu corespundea deloc cu imaginea pe care profesorii şi-o făcuseră despre agresorii din tren, De unde au copiii arme? se întreba doamna Constantinescu, E ceva ce eu nu înţeleg! nici profesorul de sport Armand Pelaghia nu putea explica asta, Fie agresorii le-au dat arme copiilor ca să-i folosească şi să-i poată controla mai uşor, fie, se opri din raţionamentul său profesorul de sport, fiindcă nici lui nu-i venea să creadă în alternativa logică, Fie, continuă, profesoara de istorie, doamna Domide, copiii au pus mâna pe tren, i-au dezarmat pe agresori, iar acum se joacă de-a războiul! şi gândul îi zbură la gemenii ei, aflaţi în tren, precum şi la mania lor pentru filmele de acţiune, Sigur au pus și ei mâna pe arme, sunt nebuni după armament! murmură doamna Domide, Ţi-ai văzut elevii,

domnişoara dirigintă! se adresă doamna Constantinescu domnişoarei Ileana, Au arme! Astea sunt noile generaţii! Filme de acţiune, internet, jocuri pe calculatoare cu monştri care ucid! Super-poliţişti şi super-eroi! Ăştia ne sunt elevii! Nimic nu e mai catastrofal ca fanatismul copilăriei, numai copiii pot să ucidă ca şi cum s-ar juca! Pentru ei viaţa e joacă, iar moartea o abstracţiune de computer! Credeţi-mă, făcu ea profetic, nimic nu e mai cumplit decât judecata lor! Oare unde or fi băieţii mei, se întreba doamna Domide, îşi luase angajament faţă de soţul ei că îi va supraveghea în permanenţă, că va fi mereu cu ochii pe ei, ar fi trebuit să-l asculte şi să-l trimită pe unul dintre băieţi la ţară! erau un adevărat dezastru amândoi împreună, cine ştie ce puneau la cale! apoi începu să urmărească cu atenţie prin fereastra de sticlă a compartimentului chipurile copiilor care treceau în goană, poate va trece vreun elev de-al ei, să-l strige şi să-l roage să-i cheme pe băieţi, ci puţin să-i vadă că sunt acolo!

Gemenii Domide, Remus şi Romulus sau Romi cum îi spunea toată lumea lui Romulus, coborâseră din tren şi se căţăraseră într-un nuc uriaş aflat de cealaltă parte a căii ferate, peste râu, chiar în faţa gării Posada, din acea poziţie strategică supravegheau tot ce se întâmpla pe uscat şi în aer, după cum le plăcea celor doi băieţi să creadă, aflându-se într-o misiune pe cont propriu, pur şi simplu nu mai suportaseră să stea aşa, în tren şi să nu mai facă nimic, să aştepte ca ăia dintr-a şasea să le comande, Gemenii erau încântaţi de locul ales şi observau cu uimire şi cu mare plăcere agitaţia din jurul gării, jandarmii şi poliţiştii alergând de colo-colo, carele de televiziune, jurnaliştii! Băieţii depistaseră mai la dreapta gării cortul instalat de cei de la intervenţii rapide, asupra cărora Remus şi Romulus îşi concentraseră tot interesul, utilizând cu folos binoclul pe care-l aveau asupra lor, Tot urmărind mişcările celor din detaşamentul de intervenţii rapide ajunseră la concluzia că nu le-ar strica câte o cagulă aşa cum aveau aceştia şi hotărâră că, odată cu lăsarea întunericului, nu le va fi prea greu să se strecoare până acolo şi să se doteze amândoi cu aşa ceva, floare la ureche! văzuseră de atâtea ori în filme! cele două pistoale de mână pe care le aveau asupra lor le ţineau în buzunarele blugilor largi, Remus, fiind stângaci, în buzunarul stâng, iar Romulus în buzunarul din spate, în dreapta, Oare ăştia de la din aveau şi veste antiglonţ? se întrebau gemenii în frunzişul verde nefoşnitor al nucului mai întunecat ca pădurea, când, brusc, nucul se porni să vibreze ca scuturat de o

rafală de vânt puternic, băieţii abia reuşind să se apuce cu braţele de ramurile groase, îmbrăţişându-le, totul nu dură mai mult de o clipă, atât cât fusese necesar unui elicopter

Florina Iliş militar să se apropie de haltă şi să se pregătească prin manevre complexe, dată fiind configuraţia neprietenoasă a terenului, de aterizare, *Wow*! gemenii scăpară exclamaţii de fericire la vederea elicopterului, fiind mari pasionaţi de avioanele de luptă şi de elicoptere, urmau la Palatul copiilor ore speciale de modeli-Sm, dând curs în frunzele aspre de nuc unei controverse competente pe tema elicopterelor, tocmai citiseră în *Top Gun* despre sistemul notar, md explorerul de exemplu, E un elicopter super! Dar elicopterele fără pilot? Sunt naşpa! Dar cele mai *cool sunt* elicopterele apache! băieţii aşezându-se cât mai confortabil între crengile de nuc, imitând poziţiile piloţilor de la consolă, cu maneta de comandă între ei, Remus, considerat şi în familie ca al doilea născut, se resemna cu locul pilotului secund, Prezenţa zgomotoasă a elicopterului, agitaţia jandarmilor din jurul gării, apariţia discretă a mascaţilor, într-un cuvânt tot ceea ce se petrecea în vale stârnea excitaţia şi neastâmpărul băieţilor până când Remus, încercând să se aşeze cât mai comod în scaunul pilotului secund, alunecă uşor pe scoarţa copacului, iar pistolul îi scăpă din buzunarul stâng, izbindu-se de-o piatră şi descărcându-se în aer într-o constelaţie de focuri care produseseră panică şi groază în jurul gării.

Chiar în acea clipă cobora din elicopter, în bâzâitul neliniştit al rotoarelor, chestorul-şef Tudor Condeescu, garda sa de corp făcu cu iuţeală un cerc de protecţie în jurul său, focurile de armă putând reprezenta un atentat la viaţa înaltului funcţionar din Ministerul Internelor şi Administraţiei, Nimeni nu observase însă de unde se trăsese, iar dezordinea creată în faţa gării scăpă de sub orice control, toată lumea îmbulzindu-se spre intrarea în gară, poliţişti, reporteri, jandarmi, părinţi surprinşi în mijlocul interviurilor, Doi camera-mani, rămaşi ultimii, riscându-şi viaţa, luau imagini inedite de pe câmpul de luptă, Se trage! Se trage! repeta pentru microfonul încorporat cameramanul, nu era prima oară când participa la misiuni de luptă, botezul focului îl primise, de fapt, în Afghanistan, practicându-şi apoi periculoasa meserie şi în timpul războiului din Irak, Nu e nimeni rănit! repeta el încercând să orienteze obiectivul aparatului de filmat pe toată raza sa vizuală, dar focurile încetaseră ca prin minune, liniştea

adâncă care se instaurase după ce toată suflarea omenească se pusese la adăpostul zidurilor fu spartă doar

Cruciada copiilor de cloşca nevestei şefului de gară care îşi chema înspăimântată puii, Inspectorul Nichifor Luca îşi dispuse oamenii pe poziţii de tragere, cu ordinul strict să deschidă focul doar în cazul unui nou atac, din cauza iuţelii cu care se desfăşurase totul nu reuşise să localizeze focurile de armă, oricum, după zgomot, fuseseră trase de undeva de la nivelul solului, cel mai probabil de dincolo de râu, cei care trăseseră, cu siguranţă, se şi repliaseră, ascunşi vederii de ridicăturile de teren de pe partea cealaltă a râului, nu putea risca să pună în pericol viaţa oamenilor săi, trimiţându-i în urmărire! Se vede treaba că aveau de-a face cu un duşman bine organizat şi care cunoştea perfect tactica operaţională! Apoi, brusc, tăcerea grea a înserării de munte fu spartă de un nou foc de armă, un foc urmat instantaneu de un ţipăt groaznic care paraliza câteva clipe reacţiile tuturor, inspectorul Nichifor Luca reuşi să se elibereze primul din încremenirea şocului, surprins de ecoul unui urlet răsunând până departe printre copaci, înţelegând într-o clipă de absolută luciditate că ţipătul venea chiar din cortul detaşamentului său, ajunse acolo din câteva salturi, evaluând dintr-o privire gravitatea situaţiei, transmisionistul din trupa sa, rămas de veghe la cort, avea umărul stâng zdrobit, dar era încă conştient, Domn inspector! îşi adună rănitul puterile, au fost doi, identici, unul şi acelaşi, mă luptam cu unul şi altul mi-a sărit în spate, semănau perfect, n-am înţeles, acum înţeleg! M-a împuşcat, aşa-i? E grav, domn inspector? Nu, Constantine! Nu e grav, te-a rănit la umăr, o să fie bine! Să vină doctoriţa aia! se întoarse inspectorul Nichifor spre mascaţii adunaţi în spatele lui, Domn inspector? îl chemă rănitul, Ce-i mă, băiatule? Au furat o cagulă! sau două, nu mai ştiu! O cagulă?! se minună ofiţerul şi dacă i s-ar fi spus că s-a furat orice altceva nu s-ar fi minunat mai tare Nichifor Luca, cui să-i treacă prin cap să fure aşa ceva! O cagulă!? Domn inspector! şi cel strigat se apropie mai mult cu urechile de buzele subordonatului său, Erau copii, domn inspector! erau copii! Copii!? Cum copii? se miră ofiţerul încercând să înţeleagă semnificaţia acelui cuvânt abia şoptit, copii! oare subordonatul său delira? Doamna doctor a plecat, raportă cel trimis după ajutor medical, dar e aici o ambulanţă! îl duce de urgenţă la Bucureşti! Să vină! ceru ofiţerul încă uluit de cuvintele rănitului, Copii?! cagulă! identici! Dar ce-i asta, *Terminator*?

Copii identici cu arme! până să vină salvarea, Nichifor Luca îşi instrui rapid băieţii să ţină la respect televiziunile, Nu aveau voie sub niciun pretext să filmeze! îi trebuiau cinci minute pentru a redacta un raport concis pe care să-l prezinte chestorului-şef Tudor Condeescu, care tocmai sosise la faţa locului, domnia-sa primise din partea ministrului de interne ordinul de supervizare al operaţiunilor de pe teren, Se luptau cu copii! situaţia era tot mai gravă!

Iar canalele de televiziune şi posturile de radio, prezentând un prim bilanţ al victimelor situaţiei de criză de la Posada, un mort, mecanicul de tren Teoharie precum şi trei grav răniţi, doi băieţi din detaşamentul de intervenţii rapide împuşcaţi şi mecanicul de tren Achim, înjunghiat, amplificaseră gravitatea evenimentelor, stârnind panică atât în rândul populaţiei, cât şi al autorităţilor! *Problemele sunt mari*, *stimaţi telespectatori*, declarase cu înflăcărare un reporter, *dar pot deveni tragice*! în plan politic, criza trenului de copii reînsufleţi vechile dispute, întărind vocile celor care cereau demisia neîntârziată a ministrului administraţiei şi internelor, iar cei mai înverşunaţi adversari politici din opoziţie, chiar demisia întregului guvern! În aceeaşi transmisie în direct, prezentându-se imagini cu gara Posada, cu trupele de jandarmi sosite la faţa locului şi chiar cu urcarea în ambulantă a rănitului din detaşamentul de intervenţii rapide, cu toate că inspectorul Nichifor Luca interzisese accesul presei, se anunţase că anumite surse din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor recunoscuseră că agresorii reuşiseră să pătrundă până în centrul de comandă al detaşamentului de intervenţii rapide, creând, în prealabil, o diversiune în faţa gării, momentul diversiunii coincizând chiar cu aterizarea elicopterului chestorului-sef Condeescu, Se mai anunţase că primul-ministru ezita deocamdată dacă să proclame sau nu starea de urgenţă, numind într-o şedinţă extraordinară de guvern, ţinută cu uşile închise, o comisie guvernamentală care să se deplaseze urgent în zonă şi să negocieze cu agresorii condiţiile eliberării copiilor şi profesorilor din tren, în cazul eşuării negocierilor se făceau anumite speculaţii privind existenţa unui ordin de utilizare a forţelor militare, semnat de primul-ministru! Forţe militare?! izbucni Lucreţia Pietraru la auzul ştirilor transmise la radioul din maşină, Cum să utilizeze forţe militare împotriva unor copii! Nu se va face nimic până mâine! o asigură

Cruciada copiilor

Pavel, Guvernul nu va risca tocmai acum un scandal internaţional! Cum poţi fi atât de calm! îi susţinu ea privirea, Un nou rănit în doar câteva ore! Cine ştie cât e de grav! Trebuia să fi rămas acolo, poate aveau nevoie de mine, sunt medic, la urma urmei! Şi totul numai ca tu să-ţi publici articolul de senzaţie mâine la prima oră, nu-i aşa! Şi ca să te prezinţi în seara asta la televiziune cu viziunea ta despre trenul copiilor! Cruciada copiilor! toate acele cuvinte Lucreţia Pietraru le rostise cu o tristeţe amară, infinită, atingându-şi ţinta, Lucreţia se întoarse cu capul spre geamul din dreapta al maşinii şi nu-i mai vorbi o vreme, dar tristeţea nu-i pierise odată cu glasul, înteţindu-se între ei ca o imputare mută, înălţând ziduri invizibile în aer, când Pavel dădu să-i explice că nu avea niciun rrotiv să se teamă, escaladând zidurile, îi sună telefonul mobil, oprindu-l, *Bonjour*! *Cest toi*! *Oui*! *Bonjour*! *Oii es tu*, *mon vieux*? *Comme d'habitude*, *a Sofitel*! *A bon*, *on va se voir ce soir*! *Oui*, *d'acord*! şi Jean Paul Dominique îi spuse că va fi în restaurantul *La Taverne* unde se ducea să cineze, îl va aştepta acolo! *D'acord*! Pavel, explicându-i că urmează să apară la televiziune, după care va merge direct la restaurant, apoi închise, telefonul francezului spulberându-i cu voioșia lui galică negurile din minte, ajutându-l să-şi recapete sângele rece şi să spargă pâcla de tristeţe în care-l lăsaseră cuvintele femeii din dreapta lui, deveni nerăbdător să-l revadă pe Jean-Paul şi să-i povestească tot ce aflase între timp despre subiectul la care lucrau împreună, adopţiile ilegale internaţionale şi mafia de copii! aruncă pe furiş o privire spre Lucreţia, după cum şedea ţeapănă se vedea că nu-i trecuse încă supărarea, aruncând nada, altfel decât ar fi făcut-o adineauri, Eşti liberă în seara asta? procedă şi el prin omisiunea pluralului, aşa cum făcuse ea, Te invit la cină! mâncare franţuzească! O să cunoşti un prieten de-al meu, francez, tot ziarist şi tot fără suflet! De aceea ne înţelegem amândoi de minune, fiindcă ne-am debarasat de sentimentalisme! ea tăcea, privind în continuare peisajele de câmpie care se derulau cu repeziciune în mersul maşinii apropiindu-se de Bucureşti, Tu care eşti chirurg ar trebui să ştii, începu Pavel, văzând-o că tace, viaţa reală e o arhitectură biologică de sânge, ţesuturi şi carne! Atât! Sufletul nu are nimic uman în el, e centrifug fiinţei, de ce să ne încăpăţânăm să fim inumani crezând în ceva ce vine de altundeva, după cum

Florina Iliş

Cruciada copiilor explică sfinţii şi filosofii, un ceva transcendent trăgându-ne spre dispariţie şi neant? A fi uman înseamnă a nu avea suflet! Lucreţia se întoarse brusc spre el, uimită, fără cuvinte, nu mai auzise pe nimeni vorbind în felul acela despre suflet, ce să-i răspundă?! Vii? reveni el cu invitaţia, vii la restaurant? Ea ezită o clipă, ziua aceea n-ar fi trebuit să se întâmple, ziua de ieri n-ar fi trebuit să se întâmple, *arhitectura ei biologică* avea nevoie urgentă de un duş, simţindu-se murdară şi obosită, perspectiva care i se deschidea în faţă, casa mătușii ei, duşul, un somn între aşternuturi curate, odihna şi uitarea coşmarului ultimelor două zile, gândul la Liviu şi la America, duminică zborul şi o nouă viaţă, asta ar trebui să se întâmple! dar o licărire stranie din ochii lui, ameţind-o cu abisul care căscase în el un infinit într-o secundă, îi schimbă politicosul refuz pe care ar fi vrut să i-l adreseze, Mulţumesc, vin! rosti cu glas tare, Dar va trebui să trecem mai întâi pe la mătuşa mea, mă aşteaptă de ieri! apoi *arhitectura mea biologică 2 s* vrea să facă un duş, îi plăcuse exprimarea aceea, aş dori să mă schimb! zâmbind amar unei întrebări pe care numai ea o auzise formulată în minte, Ce se întâmplă cu sufletul când noi plecăm din noi înşine? şi când plecăm unde plecăm? Unde am plecat eu de pe peronul gării din Cluj-Napoca?! Ce s-a întâmplat pe peronul gării din Cluj-Napoca? se întreba Valeria Cristea, semnalul de plecare al trenului copiilor provocase o schimbare de direcţie în viaţa ei sentimentală, mişcându-i în inimă un macaz care-i deschisese drumul spre trăiri şi sentimente crezute definitiv pierdute, se îndrăgostise! întârziase pe peron cu un bărbat străin mai mult decât s-ar fi cuvenit pentru aparenţa relaţiilor sociale, apoi cu acelaşi bărbat ieşise seara în oraş, când ar fi fost de ajuns un singur telefon ca să-l ajute în problema rezolvării actelor sale de identitate şi, acum, iat-o aici, în acel restaurant, foarte departe de casă, într-o companie cu totul nouă pentru ea, cu părinţi ai colegilor băiatului ei, pe care îi întâlnea destul de rar la şedinţele şcolare, printre aceştia aflându-se şi Iustinian, de care se simţea tot mai violent atrasă, toţi părinţii aveau feţele lungi, îngrijoraţi peste măsură de soarta copiilor lor care ar fi trebuit să fie la mare şi nu într-un tren, terorizaţi de agresori necunoscuţi! ea însăşi ar fi trebuit să fie acasă, aşteptându-şi soţul, trebăluind prin casă, noutatea acelei situaţii o speria mai mult decât monotonia unei vieţi în care se simţise până mai ieri în deplină siguranţă, parcă trecuseră într-o singură zi secole, derulându-se, ca într-un film în care se dau

înainte imaginile, un şir neîntrerupt de vieţi, regăsindu-se, brusc, atunci când degetul s-a desprins de pe butonul *fastforwardmtx-o* altă existenţă, alături de un alt bărbat, simţindu-se îndrăgostită ca la prima iubire, părându-i-se totul în jur ireal şi cumplit de ameţitor, ca şi cum efectul cu care simţurile ei ar fi sorbit realitatea ar fi fost similar cu cel al unui pahar de şampanie, până şi ştirile transmise fără încetare la televizoarele din restaurant i se păreau lipsite de consistenţa realităţii, adevărată şi nespus de vie i se părea doar mâna cu degete subţiri a lui Iustinian, odihnindu-se pe masă, între farfuriile cu şniţele şi cartofi prăjiţi, adevărată era şi dorinţa arzătoare care se concentrase toată pe delicateţea mâinii bărbăteşti, sărutând-o cu inima, apoi el îşi ridică mâna şi începu să mânuiască cuţitul, Valeria dând cu ochii de locul gol de pe faţa de masă, trezindu-se brusc din ameţeală, încercând să se scuture de aerul de irealitate care o învăluise, vrăjind-o şi, cu intenţia de a merge la baie ca să-şi refacă rujul şi ţinuta, îşi căută precipitată poşeta, dar n-o găsi nicăieri, dispariţia poşetei stârni agitaţie la masa din restaurant, printre chelneri, comeseni, nimeni n-o văzuse, în poşetă avusese banii, actele şi rujul.

Rujul Valeriei Cristea trecu drept cadou din partea lui Calman în mâinile Soniei, care îl primi cu mare emoţie, era prima oară când primea un ruj, se mai jucase cu rujurile mamei, chiar rupându-i vreo două atunci când le încercase aşa cum văzuse că se face, pe dosul palmei, dar încă nu avusese un ruj al ei, mai ales, tata, nu-i dădea voie, deşi îi explicase, şi ea şi mama, că toate fetele aveau trusa lor de farduri! Sonia alergă fericită în compartiment să i-l arate lui Agnes, lăsându-l pe Calman fără cuvinte, în surâsul timid şi încurcat care-i înflorise pe faţă, cu mâinile neştiind ce să facă, afundându-le în buzunarele pantalonilor, dând de pachetul mariboro, după ce fata dispăruse în compartiment îi scăpă o înjurătură printre dinţi şi-şi aprinse o ţigară, fumând-o cu sete, închipuindu-şi ţigara ca pe o frondă, o răzvrătire personală împotriva fetei, împotriva acelor copii bine hrăniţi şi frumos îmbrăcaţi, alintaţi de părinţi cu cadouri şi dulciuri, împotriva acelui tren pe care-l oprise în pădure, el care detesta pădurea, lui plăcându-i oraşul, cu luminile şi viaţa agitată.

Y-i*”.

Florina Iliş răzvrătindu-se împotriva unei alte nopţi pe care trebuia s-o petreacă în tren, departe de Bucureşti, de alegerile din canal, convins că fraţii Nedelea deveniseră mahării absoluţi,

obligându-l să le plătească în viitor tributul de gaşcă, precum şi chiria pe metrul şi jumătate de beton şi zdrenţe din canalul ce pornea din faţa Ministerului transporturilor spre lumea subpământeană, mai lăsă să-i scape o înjurătură printre dinţi, slobozind odată cu nelegiuitele cuvinte şi fumul din piept, dar înălţându-şi semeţ bărbia, O fi avut mama lui picioarele moi, ca tulpinile de floare, dar lui îi dăduse picioare bune şi-o inimă care să le pună la treabă, Vor vedea cu toţii cine e Calman! Calman e nepotul meu! Şi e în primejdie de moarte! rosti dada Angelica din Ferentari, exprimând concluzia interogării magice care durase aproape tot atât cât îi trebuie pământului să facă un înconjur complet al soarelui, Bătrâna vrăjitoare se închisese cu o noapte în urmă în camera ei de bloc împreună cu celelalte două surate, Fabiola şi Ravela şi, sub protecţia înaltă a farmecelor şi a destinelor ce le ridicaseră la rangul de mari puteri în tainele vrăjitoriei, cercetaseră, cu ochiul din frunte al minţii şi cu puterea cuvântului întors pe dos, lumea celor văzute şi a celor nevăzute, îndepărtând negura, invizibilă simţurilor obişnuite, de pe realitatea imediată, atingând reţeaua fină de fire invizibile a ţesăturii magice a lumii pe care numai priceperea vrăjitorească putea s-o descifreze, Cele trei ţigănci încercaseră şi deschiderea vântoasei porţi a viitorului, îngrozindu-se de ceea ce le fusese dat să întrezărească, îngeri cu săbii de foc ieşind din pântecele balaurului de fier, aducând în lume groaza pentru cei puternici, iar pentru cei slabi, speranţa, până şi morţii se tulburau în morminte la trecerea lor, apoi, înfricoşate, vrăjitoarele văzuseră hainele albe ale îngerilor pătate de negru sânge, îngerii ucişi devenind hrană pentru oamenii înfometaţi care, îmbuibaţi, eliminau apoi arhitecturi baroce de excremente, în acele excremente, tari, moi, apoase sau solide ca piatra, zgândăreau vrăjitoarele viitorul, acolo i se arătase dadei Angelica chipul lui Calman, apoi bătrâna ţigancă le arătă celorlalte două surate căiţa de la naştere a băiatului, pătată de sânge, sânge! rosti dada Angelica, Da! pipăi Ravela pielea uscată a căiţei, E sânge! rosti Fabiola atingând petele roşietice cu limba.

Cruciada copiilor

E rujul de la tine! îi arătă Sonia lui Calman buzele rujate neîndemânatic, roşul de pe buzele fetei reflectându-se fulgerător şi în obraji, aprinzându-i, Am hotărât să facem un chef, îşi scoase şi Agnes capul din spatele Soniei, ea fusese cea care îi dăduse Soniei cu rujul Valeriei Cristea pe buze, în compartimentul fetelor vederea rujului

excitase spiritele, fetele propunând un chef în care să se machieze, să se rujeze şi să se danseze, aveau muzică la casetofon, haine pregătite de acasă pentru discoteca de la mare, Ce-ar fi s-o facă acum! Aici! ideea petrecerii prinsese rapid, în câteva clipe în tot trenul răspândindu-se vestea marelui chef, copiii începură pregătirile, băieţii dintr-a şasea, preocupaţi de paza trenului, trebuind să cedeze în faţa entuziasmului general, îşi dădură acordul cu condiţia să se stabilească gărzile de noapte, câte una pentru fiecare uşă a trenului, cu schimb la câte două ore, pedepsele care se vor aplica celor ce-şi vor părăsi postul fiind drastice, după cum ameninţase Bogdan, cei doi aghiotanţi ai lui Cazimir, Arpad şi Gabriel, responsabili cu gărzile, aveau un tabel exact cu numele patrulelor din post, urmând să se facă verificări neanunţate, se stabilise ca la schimbarea gărzii parola să fie, la sugestia lui Tiberiu, *Forţa fie cu tine* /Bogdan credea că ideea cu cheful era foarte bună, dându-le copiilor o preocupare, făcându-i să uite că încă nu ajunseseră la mare, permiţându-le să se simtă liberi, Să înceapă cheful! decretă el, dând semnalul de pregătire, Pantaloni, cămăşi cu flori, tricouri de firmă, fustiţe şi bluziţe colorate, agrafe de prins în păr, farduri şi mai ales ruj, ruj din plin ca să se vadă, spray-uri şi geluri de păr, în compartimentele de fete băieţii n-aveau voie să intre, în râsete şi privindu-se cu coada ochiului unele pe altele fetele îşi spionau neîmplinitele forme, doar la Agnes se confirmase promisiunea celor doi bănuţi ai pieptului, fata era mândră de sânii ei care începuseră deja să crească şi îşi prinse sutienul în admiraţia generală, Sonia îşi aminti că abia o convinsese pe mama ei să-i cumpere un costum de baie din două piese ca să nu mai poarte tot costumul întreg pe care-l purtase ca fetiţă, Alina se gândi cu amărăciune la mama ei care o părăsise şi le invidie pe fetele pe buzele cărora cuvântul mamă, în astfel de momente, încărcate de mărunţişuri împărtăşite doar de fete şi de mamele lor, revenea neîncetat, în compartimentele băieţilor spray-urile for men fâsâiau din abundenţă

Florina Ilin

Cruciada copiilor spre cămăşi şi tricouri, iar gelurile, conform ultimelor cerinţe de pe mtv, ridicau vertical de pe frunte şuviţele de păr, într-o savantă aliniere, doar Râul, Vedeta, care avea părul mai des şi mai lung îşi putea face freza aia, ca a băieţilor din Akcent, cu părul dat cu gel şi făcut să stea în toate părţile, acasă folosea uneori şi fixativul mamei, fără ca ea s-o ştie, Mihnea nu avea nevoie de gel

pentru părul lui moale, de aur mătăsos, motiv de râs, în plus, pentru băieţii care-l trăgeau veşnic de păr, comparându-l cu al fetelor, în excitaţia stârnită de gândul petrecerii, la toaletele de la capătul culoarului se făcuse coadă, pe culoare alergându-se cu mari interese, cum ar fi, de pildă, colectarea casetelor muzicale cu formaţiile la modă, și, din când în când, băieţii mai trăgeau cu coada ochiului spre compartimentele de fete, alimentând, dincolo de uşi, emoţia, răstimp în care luna curioasă urcase pe cer, ridicându-se dintre brazii întunecaţi, dând impresia că apăruse special, gătită de petrecere, strălucitoare, Era cea de-a doua noapte în tren.

Dacă luna nu se înălţase pe cer în onoarea uniformelor negre, nici mascaţii din subordinea inspectorului Nichifor Luca nu se arătară prea impresionaţi de prezenţa astrului nopţii, starea de încordare temătoare care se înteţise ca o negură grea în tabăra lui Nichifor Luca făcându-i să ignore strălucirea graţioasă și lirică a lunii, mascaţii interesându-se, în mod special și prin ordin expres numai de umbrele întrezărite printre copaci, umbre care ar putea lua oricând înfăţişare umană care să-i ameninţe de moarte aşa cum. Se întâmplase cu cei doi camarazi ai lor, ofensată, parcă, de acea atitudine de ignoranţă poetică, zeitatea albă a nopţii își înălţase trenele de mătase şi trecu departe peste coamele brazilor, în direcţia trenului de copii, aşezându-se maiestuoasă în tabăra lor, Inspectorul Nichifor Luca nu dădu nicio atenţie atitudinii voit provocatoare a lunii, preocupându-se de întocmirea unui raport pe care intenţiona să-l prezinte de urgenţă chestorului de poliţie Vasile Niculescu, raport în care, după examinarea evenimentelor, inspectorul trăgea o concluzie surprinzătoare şi, totodată, iresponsabilă, considera chestorul Vasile Niculescu, măsurând cu piciorul camera de oaspeţi pe care Magdalena, nevasta şefului de gară, o pusese la dispoziţia oficialilor din poliţie, femeia oferindu-se să-i servească cu câte ceva, Poate o cafea, domn general! adresându-i-se cu domn general, deşi agentul-şef Dinu

Trofim îşi făcuse conştiincios datoria, dăscălind-o cu privire la echivalenţele gradelor în poliţie, Magdalenei părându-i-se însă mai semnificativă vechea denumire, general suna mai bine decât chestor, în fond era unul şi acelaşi lucru, Nu avea de ce să se supere domnul general! Nicidecum! făcu acesta flatat, cuvântul *general* acţionând asupra înaltului funcţionar ca fiorul unei mângâieri dulci, smulgându-l din aburul gândurilor sale şi redându-i printr-o simplă pronunţare

vechea demnitate militară, îi plăcea să i se spună domn general şi o încuraja pe Magdalena să i se adreseze în acea manieră, în fond, femeia era un civil, iar civilii nu aveau obligaţia să se supună regulamentelor militare, pentru Magdalena era o deosebită onoare să primească un general în casa ei, era de parcă însuşi Dumnezeu Tatăl ar fi păşit în modesta ei locuinţă, ceea ce ar explica într-un fel preferinţa femeii pentru apelativul general, denumirea de chestor neexprimând aceleaşi rezonanţe sacre precum cea de general! O cafea! acceptă chestorul, femeia îndrăznind, spre iritarea lui Nichifor Luca care aştepta în poziţie regulamentară discutarea raportului său, să-i ofere şi nişte plăcinte cu brânză şi cartofi, tocmai le făcuse, Nimeni nu poate uita plăcintele Magdalenei! având grijă să-şi rostească cu glas apăsat numele, Da! zâmbi dumnezeul în uniformă şi Magdalena prinse aripi la capotul ei de vară roşu cu floricele albe, îndreptându-se spre bucătărie unde o aştepta agentul-şef Dinu Trofim, care, îmbătat de aburii gloriei mediatice, îndrăzni ceea ce până atunci nu mai îndrăznise, şi anume s-o înghesuie preţ de câteva clipe între aragaz şi frigider şi să-şi apese palmele bătătorite pe ţâţele provocatoare ale femeii, dar ea se împotrivi uşor, scăpându-i, ce-i mai trebuia ei un şef de poliţie când servea la masă un general! Şi-o să-şi amintească de noi domnul general, i-o trânti agentului-şef, Ne mută la Bucureşti! în acele momente de exaltare, Braşovul, care reprezentase până atunci culmea visată a idealurilor ei, dispăruse, perspectivele care se deschideau în faţă, generalii, primul-ministru, poate chiar preşedintele ţării, până şi doamna Antonia îi promisese că o va invita la emisiunea ei de sâmbătă seara, indicau o unică şi definitivă direcţie, Bucureştiul! Va trebui să-şi facă o garderobă! îşi propuse Magdalena în timp ce aşeza plăcintele aburinde pentru chestorul Vasile Niculescu, şi Trăian ăsta! nu mă pot duce la televiziune cu Trăian, parcă ar fi tata! Oh, Doamne! printre of-uri

Florina Iliş

Cruciada copiilor şi ah-uri Magdalena se lăsă pipăită cu vădită plăcere de palmele groase ale agentului-şef Dinu Trofim, rămas cu gura apă după femeie şi după plăcintele calde care o porniră spre chestorul de poliţie Vasile Niculescu.

Spre acelaşi chestor de poliţie Vasile Niculescu porni din Bucureşti un ordin de rechemare şi de derogare a atribuţiilor cu care fusese investit la Posada, ineficienta operaţionala a chestorului fiind

scoasă în evidenţă cu savantă perfidie de către raportul chestorului-şef Tudor Condeescu, care se aflase preţ de trei ore la Posada, Incidentul aterizării elicopterului său reprezentând, în mod indubitabil, un atentat la viaţa unui oficial, ocupă locul cel mai însemnat în raport, subliniindu-se că, în *starea actuală nu putea fi asigurată nicio protecţie a demnitarilor sau a militarilor pe care interesele ţării i-ar face să se deplaseze în zonă*, din modul în care se făceau jocurile politice de la vârf, pe care chestorul-şef Tudor Condeescu le urmărea cu un deosebit interes, reieşea că chestorul Vasile Niculescu, implicat în vechile mineriade şi cu relaţii mari în structurile securităţii, stătea ca un spin în ochii primului-ministru precum şi în ochii unor membri ai guvernului, dar că, avându-se în vedere raportul acestuia preferenţial cu preşedinţia, poziţia sa în cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor era de nezdruncinat, Chestorul-sef Tudor Condeescu trebuia să joace tare, mai ales în acele momente în care întâmplarea îl făcuse să devină eroul zilei, după cum se arătase pe toate canalele de televiziune, *Atentat la viaţa unui chestor-şef din ministerul de interne*! titrau ziarele, Sunt foarte bine pregătiţi şi antrenaţi, domnule prim-ministru! îi explicase situaţia premierului într-o întrevedere neoficială, Să trimitem în zonă tot ce avem mai bun, am o trupă de elită în subordine, foarte bine pregătită! Ar fi o şansă pentru ei să arate tot ce pot! gândindu-se cu mulţumire la nepotul său, căruia îi netezise calea în poliţie, numindu-l comisar şi investindu-l cu comanda acelei trupe, Premierul îl asculta uşor abătut, toată ziua nu făcuse decât să urmărească rapoarte şi planuri de acţiune, semnase hârtii şi încă nu luase nicio decizie serioasă, se trimiteau mereu trupe în Valea Prahovei, dar situaţia încă nu se limpezise, nimeni nu fusese în stare – să-i spună cu adevărat ce se întâmpla acolo, în sertarul din dreapta al biroului său existând şi un raport surprinzător al Serviciului Român de Informaţii, întocmit ca urmare a unui apel telefonic al unuia dintre copiii din tren, din raport reieşind că elevul Tiberiu Bodea, elev în clasa a VII-a la Scoală Generală Nr. 10 din Cluj şi-ar fi sunat, de la un telefon public, tatăl, pe Caius Bodea, ofiţer în cadrul Serviciului Român de Informaţii, conform acelei convorbirii telefonice rezulta că în tren nu se aflau decât copii! un lucru greu de crezut, mai ales, pentru un prim-ministru care trebuia să decidă cum să se acţioneze pentru dezamorsarea crizei, chestorul-şef Tudor Condeescu, stârnit de aerul preocupat al premierului, propuse folosirea trupelor de elită cu

trăgători profesionişti, De unde aveau copiii arme şi ce anume urmăreau cu cucerirea trenului nu mai reieşea din raportul Serviciului Român de Informaţii, primul-ministru al României dorindu-şi în momentul acela ca în tren să fie terorişti şi nu copii, Cum să lupţi cu nişte copii?

Ar fi mai rău, imaginaţi-vă, dacă în tren n-ar fi terorişti ci, doar copii, care, printr-o împrejurare oarecare, au pus mâna pe arme! cel care solicita acel incredibil efort de imaginaţie nu era altul decât Pavel Caloianu, care, invitat într-un renumit show de televiziune îşi îngădui libertatea de a stârni imaginaţia telespectatorilor, şocându-i, cuvintele ziaristului îl lăsară fără replică chiar şi pe cel mai incisiv şi mai greu de surprins moderator de televiziune Marius Vinea, Cum copii, domnule? făcu acesta cu chipul aplecat peste microfon de uimire şi surpriză, dându-i lui Pavel prilejul să-şi dezvolte ipoteza, Ar trebui să medităm şi la varianta că în tren s-ar afla doar copii cu arme care au început să se joace de-a războiul! Toate evenimentele petrecute până acum, rănirea soldatului din trupa de patrulă, mărturia profesorului de religie Andrei Tara, moartea suspectă a mecanicului de tren, incidentul cu elicopterul chestorului-şef Tudor Condeescu, furtul unor cagule, faptul că nu se grăbesc să-şi revendice victoria asupra trenului, toate aceste lucruri precum şi restul dovedesc un amatorism neobişnuit în cazul unor terorişti! Cuiva ar trebui să-i dea de gândit! Poliţia ar trebui să reflecteze puţin, nu m-aş mira dacă în curând vom fi puşi în faţa unor dorinţe copilăreşti care să se ceară îndeplinite! Asta pare mai degrabă literatură, domnule Caloianu! Harry Potter ne mai lipsea nouă acum! făcu moderatorul de televiziune căruia nu-i venea totuşi să creadă că un analist atât de lucid al realităţii româneşti

Florina Iliş

Cruciada copiilor putea face nişte afirmaţii hazardate pe un important post de televiziune, trebuia să existe un adevăr în toate astea! Marius Vinea acceptă punctul de vedere al invitatului său, aşa cum proceda în astfel de situaţii, înaintând în direcţia arătată de Pavel Caloianu, direcţie care dacă nu se fonda pe nişte informaţii precise, avea toate şansele să se înfunde, aceasta era infailibila lui strategie pe care o urma în cazurile în care invitaţii săi făceau afirmaţii uluitoare, le accepta punctul de vedere până când acesta, dezvoltându-se în argumentaţii, se dovedea a fi fals sau adevărat, Perfect, să vorbim atunci metaforic! începu el, în tren ar fi numai copii, dar, distinse coleg,

i se adresă lui Pavel, de ce credeţi că s-a ajuns totuşi aici? Copiii la arme! E o situaţie gravă! Pavel îi mulţumi în gând pentru virajul făcut, un viraj care-i permitea să-şi expună ideile şi să vorbească despre cele mai ascunse reflecţii ale sale, Pavel apreciind că în lumea actuală copilăria începea să dispară ca vârstă biologică, Dacă sufletul copilului, explica el, a fost descoperit abia de evul mediu, putem spune că lumea contemporană face tot posibilul ca să-l maturizeze de la o vârstă cât mai fragedă, copiii fiind crescuţi de mici ca şi cum ar fi deja oameni mari atât în simţăminte, trăiri, nevoi cât şi în cunoştinţele despre lume! Vezi seria enciclopediilor pentru copii care distrug universul miraculos al copilăriei şi ţara dulce a minunilor! Ce să caute Alice în reţeta complexă a unei supe primordiale de particule? în al doilea rând, realitatea din jur se manifestă agresiv, cerându-le copiilor să se poarte ca oamenii mari, obligându-i să acţioneze, deşi psihismul lor nu s-a desprins încă de viziunea absolută, egocentristă, de a percepe lumea! Vă puteţi închipuiţi ce ruptură se produce în sufletele lor dacă, pe de-o parte, li se cere un comportament de oameni mari şi ei iau în serios acest lucru şi, pe de altă parte, nici măcar nu se poate vorbi despre o conştiinţă incipientă a personalităţii lor, Dar, în fond, ei nu fac decât să dea aparenţă de maturitate unei mentalităţi copilăreşti, cruzimea lor fiind uneori mai crudă decât a celor mari, tocmai fiindcă se ia în serios şi nu e conştientă de anumite consecinţe! E cumplit ce spuneţi, domnule Caloianu, Aveţi copii? îl întrerupse moderatorul de televiziune arătându-şi colţii, Nu am, îi replică Pavel, dar asta nu înseamnă nimic! Nici Newton nu a fost un pom fructifer când a descoperit gravitaţia! Moderatorul zâmbi, încântat de replica interlocutorului său, Pavel continuând sigur pe succesul lui, Cred că greşit se încurajează astăzi maturizarea cât mai rapidă a copiilor, Dar asta e bine, nu credeţi? interveni iarăşi moderatorul, Evident că e bine! dar să încetăm atunci să ne mai purtăm cu copiii ca şi când ar fi doar copii, deşi ştim foarte bine că noi înşine i-am făcut deja să crească! Copiii din tren au arme şi ştiu ce vor! Atunci să-i tratăm ca atare! Din platou i se făcu semn moderatorului că se dă drumul la reclame, Dobitocii! gândi acesta cu nemulţumire, tocmai acum! dar poate că totuşi era nevoie de o pauză, în răstimpul pauzei lui Marius Vinea i se aduse la cunoştinţa că lumea întreagă începuse să fiarbă, că se primiseră foarte multe apeluri din ţară, marea majoritate a părinţilor copiilor din tren, că se sunase şi de la biroul premierului cerându-se

încheierea emisiunii dacă Pavel Caloianu nu revenea asupra afirmaţiilor sale, Moderatorul de televiziune intui că ţinea între mâini o bombă care, dacă nu ştia cum s-o manevreze, îi va exploda în faţă, ceru colaboratorilor săi să caute informaţii, să solicite prezenţa unor oficiali în emisiune, cineva de la Ministerul Administraţiei şi Internelor, din partea guvernului, cineva care să-l contrazică cu argumente pe Pavel Caloianu fiindcă, în ceea ce-l privea, înclina să creadă că ziaristul avea dreptate, De unde dracu' ştii că sunt numai copii în tren? îl întrebă direct pe Pavel aplecat peste masă şi peste microfonul închis, Am un informator care a urcat în tren şi a văzut totul! Aha! atunci e cam albastră treaba! şi Marius Vinea rămase cu ochii pironiţi pe monitorul din faţa lui pe care rula un spot publicitar, o reclamă la tampoanele *libresse invisible*.

Ai nevoie de un tampon! Am eu la mine *libresse*! Mă duc să-ţi aduc, se strecură Agnes afară din wc-ul de la capătul culoarului unde, speriată de grozăvia care i se întâmplase, Sonia se închisese de mai bine de-o jumătate de oră, Dansaseră cu toţii în compartiment, unii chiar şi pe culoar, fetele descălţându-se şi urcând pe banchete, la casetofon cântase piesa ei favorită, *Imust confess*, *that my loneliness is killing me now*, *Don'tyou know Istill believe*, *Thatyou will be here*, acel ultim vers trimiţând-o mereu cu gândul la Tiberiu, de data aceea însă, realizând că, pentru prima oară, nu se mai gândea la el, ci la băiatul din Bucureşti, la cel care-i dăduse rujul, la Calman, *And give me a sign*, *Hit me baby one more time*, britney spears era

Florina Iliş cântăreaţa preferată a Soniei, colecţionase acasă zeci de poze cu vedeta, lipise chiar şi un poster mare pe uşa de la camera ei, acţiune al cărei succes i-l datora intervenţiei bunicii pe lângă mama care se opusese categoric posterului de pe uşă, îi plăcea la nebunie să danseze pe piesele lui britney, *lmust confess lstill believe*, *When Im not with you I lose my mind*, în compartiment, bancheta moale incomodând-o la dans, când trupul ei, stârnit de acţiunea ireversibilă a sevelor creşterii, o făcu să simtă în pântece vuietul unui fluviu cald ce-şi căuta tăcut albia, coborând pe direcţia eliberării naturale de sub presiunea trupului, undeva jos, înspre regiunea ruşinoasă dintre coapse, Simţind o teribilă şi elementară nevoie să plece la toaletă, Sonia se dădu jos de pe banchetă, clătinându-se uşor şi, printre picioarele băieţilor care se mişcau în ritmul dansului, încercă să-şi găsească saboţii şi să iasă cât mai repede de acolo, I se părea că o trece

în pantaloni, în blugii ei favoriţi cu franjuri şi brodaţi cu margarete, alergase pe culoarul vagonului până la wc, aşteptând nerăbdătoare să se elibereze, ţâşnind, apoi, înăuntru, dar, făcând o mişcare prea bruscă, simţise cum ceva călduţ i se prelingea lent printre coapse, neştiind ce să creadă când, după ce-şi dădu jos blugii cu margarete şi apoi chiloţeii roz, văzu uluită groaznica pată, gândindu-se că în graba mare nici nu-şi luase hârtie igienică! şi cum să se mai întoarcă acum în compartiment?! Rămăsese îngrozită în wc, ruşinându-se de pata umedă din chiloţeii roz, gândindu-se la Britney Spears şi la colegii ei care continuau să danseze, din când în când clanţa de la uşa toaletei se mişca în jos şi-n sus, trădând urgenţe în activităţile intestinale, dar Sonia nu putea să iasă, gândindu-se cu spaimă că o vor privi cu toţii şi vor începe să râdă de pata de pe chiloţii ei, într-un târziu, Agnes, neştiind unde dispăruse prietena ei, se porni s-o caute, găsind-o încuiată în wc, fu lăsată să intre, Sonia explicându-i ruşinată cele întâmplate, Agnes zâmbi ştiutoare, rostind pentru Sonia cuvintele care încă nu făceau niciun sens în mintea ei, E sânge! Ai nevoie de un tampon! Am eu la mine libresse! Mă duc să-ţi aduc! ieşi lăsând-o pe Sonia întrebându-se ce reprezenta pata aceea din chiloţeii roz, sânge?! O fi oare bolnavă? Ce-o să zică tata?

Margareta îşi trase una din cele trei perechi de chiloţi care formau garderoba ei intimă, în felul fetei de a vedea lucrurile.

Cruciada copiilor chiloţii constituind culmea luxului vestimentar, îi îmbrăca întotdeauna cu o emoţie sacră, îndeplinind parcă un lent ritual, acea pereche, dantelată pe margine, îi păstrase intenţionat pentru momentul când avea să părăsească Centrul şi acel moment iată că venise! îşi luă apoi rochiţa cea mai bună privind cu îngrijorare spre întunericul din dormitor străbătut din când în când de razele lunii, celelalte fete dormeau adânc în paturile lor, stingerea se sunase demuic, dar în ziua aceea când o chemaseră Rada şi Ciungu la gardul ce împrejmuia Centrul, presimţise că îi vor aduce o veste de la fratele ei Calman, pe Rada o ştia demult, trăise în Centru o vreme, până când fugise, pe Ciungu nu-l cunoştea, dar, fiind trimisul lui Calman avea încredere în el, în clipa aceea Margareta se pregătea de fugă cu nima uşoară, sosise vremea când va pleca departe de locul în care trăise ca într-o închisoare, puţine momente o mai despărţeau de libertatea dorită, îşi strânsese într-o plasă toată averea ei personală, constând dintr-un batic colorat, o bluză şi un pantalon de trening, mai avea o brăţară, primită în dar de la o asistentă socială, Milena, precum şi un

caiet în care îşi ţinea jurnalul, aşa cum o învăţase domnişoara Milena, restul hainelor din dulăpior aparţineau Centrului şi nu mai avea nevoie de ele, Părându-i-se că întrezăreşte prin dreptul ferestrelor trecând o umbră întunecată tresări speriată, inima începând să-i bată ca o pasăre surprinsă în cuibul ei de prădători, în noaptea aceea de pază era nenea Filică, aşa-i ziceau la Centru celui mai temut paznic de noapte, se spunea că fusese şi paznic la închisoare, uneori, noaptea, Margareta îl surprindea uitându-se îndelung prin geamurile cu gratii ale dormitorului fetelor, îşi câştigase printre copii şi faima că pe tura lui încă nu fugise nimeni din Centru, Margareta însă nu avea de ales, venise timpul s-o şteargă, în lume o aştepta Calman! îşi strânse bocceluţa la sân şi-şi făcu curaj, afară, undeva în stradă, o aşteptau Rada şi Ciungu, Se strecură sprintenă pe coridor aruncând o ultimă privire spre dormitorul a cărui uşă o închisese cu grijă, de cu seară se asigurase ca geamul de la baie să rămână deschis, uşa de la intrarea principală a clădirii fiind încuiată peste noapte, geamul îngust de la baie reprezenta singura modalitate de a ieşi peste noapte din clădire, deplasându-se încet, ca o felină, Margareta ajunse la baie şi, conform unui plan simplu pe care şi-l făcuse, se urcă pe capacul

wc-ului sprijinindu-se cu mâinile de geam, dacă se ridica puţin pe vârfuri izbutea să vadă afară, aerul parfumat al nopţii adiind spre ea promisiunile unei vieţi libere, se înălţă uşoară spre ochiul îngust de geam pe care numai o fată subţire ca ea putea să-l sară, în câteva clipe alunecă pe peretele exterior, în iarbă, respirând greu de emoţie şi de efort stătu câteva clipe lipită de zidul clădirii, apoi fixă la câţiva metri în faţă tufele sălbăticite de caprifoi care invadaseră o porţiune a gardului de fier, în tufele de caprifoi sau de mâna Maicii Domnului, cum se mai numeau, asta o aflase de la o călugăriţă care venea zilnic să le ţină lecţii de religie, acolo, în acel munte de tufe căţărătoare exista o spărtură în gardul de fier, era un secret pe care doar copiii internaţi la Centru îl ştiau, şi pe care, dacă îl trădai, îţi cădeau dinţii din gură, ţi se usca limba, ţi se strângea cerul gurii, nu mai puteai mânca şi mureai şi, cum încă nu se întâmplase nimănui asemenea grozăvie însemna că secretul nu fusese divulgat, totul era să ajungă până la tufele acelea de caprifoi fără să fie văzută, nici măcar de luna prinsă-n vârful brazilor din faţa Centrului, nici de stelele pe care locuiau sufletele morţilor cu lumânărele în mâini, pe una dintre ele

aflându-se mama ei, Stela oloaga! Dacă s-ar stinge câteva minute toate, gândi Margareta, şi luna şi stelele şi neonul de la stâlpul din stradă, chiar din dreptul tufelor de caprifoi şi becul din cabina paznicului, să se stingă toate luminile până când ea va ajunge în tufele de caprifoi, ca să n-o vadă nenea Filică şi să poată ieşi în stradă la Rada şi la Ciungu! după aceea nu aveau decât să se aprindă iară, şi luna şi stelele şi neonul şi becul! Margareta se lipi de zidul rece al clădirii Centrului şi făcu câţiva paşi laterali spre dreapta cu spatele lipit de zid, mai era puţin până la colţul clădirii de unde trebuia să alerge cât o ţineau picioarele ca să se strecoare în tufele de caprifoi frumos mirositoare şi să dibuiască spărtura din gardul de fier, Margareta n-o văzuse niciodată, dar, după cum spunea toată lumea, trebuia să fie acolo! ajunse la colţul clădirii Centrului, Centrul de minori reprezentând locuinţa ei timp de trei ani de când fusese despărţită de Calman şi adusă acolo, se uită fără gânduri rele şi fără nostalgie prin curtea împrejmuită de gardul de fier, la leagănele de joacă, nemişcate în tăcerea nopţii, la groapa cu nisip, albă în razele lunii, la măsuţele joase de lemn unde şedeau cu învăţătoarele la lecţiile despre natură, toate acestea, dacă avea să alerge cât putea de tare spre tufele de caprifoi, vor rămâne curând în urmă, Margareta scuipă în sân şi-o rupse la fugă, încercând să străbată cât mai repede cei câţiva paşi care o despărţeau de libertate şi să se afunde în mireasma cascadei verzi de caprifoi, Căutând, cu inima bătând să-i spargă pieptul, spărtura din gard, mâinile ei, încurcându-se însă în ramurile lungi de caprifoi, nu dădeau decât de grilajul de fier bun să se strecoare prin el doar mâţele, Unde era spărtura? Rada o asigurase că era acolo! căuta spărtura cu deznădejde crescândă când o mână puternică i se încleşta în ceafa trăgând-o afară, obligând-o să se întoarcă, cum lanterna paznicului Filică o orbi, fata închise ochii simţind foarte aproape de obrazul ei vocea puturoasă de tutun şi de alcool a paznicului, Unde voiai să pleci, păpuşă! Ia să te văd care-mi eşti! Margareto! o identifică el fără ezitare, cu o voce linguşitoare spintecând aerul parfumat de caprifoi, Unde pleci păpuşică? Nicăieri! rosti fata paralizată de spaimă dorindu-şi să n-o mai strângă aşa de tare de grumaz, Ia să văd ce-ai tu aici? începu paznicul s-o pipăie chipurile să vadă dacă nu cumva voise să fugă, încercând să-i ia bocceaua pe care fata o ascundea la spate, apoi Margareta îşi pierdu echilibrul şi paznicul se prăvăli peste ea în tufele de caprifoi, Unde voiai să fugi, păsărico? Nu ţi-au spus că am sudat

gardul? Da, ce credeai, că nenea Filică doarme!? rânji satisfăcut paznicul apropiindu-şi gura de buzele fetei şi, în timp ce, cu mâna stângă o ţinea strâns, Margareta îi simţi cealaltă mână strecurându-i-se între picioare spre chiloţeii cu margini dantelate, fata se gândi automat la chiloţi, să nu-i murdărească! dar bătrânul aţâţat de dorinţă îi trase jos cu gesturi violente, fata zbătându-se fără putere în mâinile lui, încercând să strige, dar oricât de mult se străduia nu izbutea să scoată niciun sunet, de parcă ar fi înghiţit o broască care i se lipise între cerul gurii şi limbă, apoi simţi cum pe coapsele ei se revărsa ceva ca o vietate flămândă, împungând-o, dihania forţându-se s-o pătrundă, alunecând greu în ea ca degetul într-o tină aproape uscată, rupând-o acolo jos, fata se agăţă cu mâinile de ramurile bogate de caprifoi, lăsându-se acoperită pe ochi şi pe obraji de florile alb-galbene, îmbătându-se de parfumul lor, când ceva, ca şi gălbenuşul unui ou crud se sparse în ea, potopind-o, nu

Florina Iliş

Cruciada copiilor se gândi decât la chiloţii ei noi, Unde or fi oare? Şi, deschizând ochii, văzu cum luna se stinge brusc dintre brazi, cum stelele dispar de pe cer şi cum mama ei suflă în lumânare ca să n-o mai vadă, se stinse, în sfârşit, şi neonul din stradă, fata bucurându-se că n-o mai vedea nimeni, doar becul din cabina paznicului rămăsese aprins, dar nenea Filică nu era în cabină ca s-o vadă, poate aţipise şi el cu capul pe masă, Să nu ţipe! Făcându-şi curaj să nu strige, ca nu cumva să-l trezească pe paznic, apoi nu mai ştiu cum ajunsese în tufele parfumate de caprifoi, şi oare ce-o să zică Calman?

Calman jură răzbunare! Ciungu şi Rada îi povestiseră tot ce auziseră şi văzuseră de dincolo de gard, cum paznicul o batjocorise pe Margareta şi apoi, după ce-o lăsase leşinată, o chemase pe directoarea Centrului căreia îi spusese că aşa o găsise, că neruşinata voise să fugă şi că cineva o aşteptase afară, unu care venise după ea, dar o violase întâi şi apoi fugise, paznicul se jurase că să-l bată Sfântul dacă el înţelegea ce e cu copiii ăştia, au tot ce le trebuie la Centru şi ei vor să fugă şi să stea pe străzi, că lui nu i se mai întâmplase aşa ceva niciodată, îi arătase directoarei, trezită din somn şi adusă la Centru, fereastra de la baie pe care se strecurase netrebnica şi apoi punga de plastic, cu lucrurile ei, gata pregătită de evadare, nici când a fost paznic la închisoare n-a avut aşa necazuri cu deţinuţii! directoarea îl crezu, fiindcă îl angajase la recomandarea fratelui ei, nenea Filică fiind fratele

soţiei acestuia şi cum fata era leşinată şi plină de sânge o transportaseră la spital, Acum e în Sinaia, la spital! îi spuseră Ciungu şi Rada, Calman simţi cum, dintr-odată, ura abstractă în cultul căreia copilăria în canale îl formase tindea să-şi găsească în paznicul care o batjocorise pe Margareta un obiect concret şi, încleştându-şi degetele pe armă, era pregătit în clipa aceea să alerge şi să-l împuşte pe paznicul nemernic, iar ura lui, ieşind la suprafaţă şi dobândind o înfăţişare reală, făcu să tremure de grele ameninţări aerul nopţii, Ciungu şi Rada îi stăviliră cu greu avântul războinic, domolindu-l, Stai liniştit acum! va veni vremea să te răzbuni! apoi Rada îi spuse ce auzise în gară, la Sinaia, de la nişte aurolaci, că, din toată ţara porniseră copiii străzii spre trenul lui Calman, că veneau cu toţii să i se alăture! Toţi vorbesc numai despre tine şi despre tren! Vin încoace, vor veni cu miile şi n-au decât să-i împuşte pe toţi ori să li se facă dreptate! curierii îşi făcuseră datoria, e revoluţia copiilor şi toată lumea are s-o vadă!

În lumea virtuală, revoluţia copiilor sau mişcarea inocenţilor, cum o numise Ilarie, putea fi accesată prin Internet la adresa http://www.cruciadacopiilor.ro, Ilarie preluase denumirea *site*-\x\m din prima pagină a unui mare cotidian, *Cruciada copiilor* fiind titlul articolului semnat de Pavel Caloianu, *site*-ul gestionat de Ilarie dobândi un succes uluitor într-un timp record, i se cereau în permanenţă prin e-mail informaţii despre trenul de copii, i se făcuseră oferte de la unele organizaţii internaţionale, doritoare să-şi facă cunoscute intenţiile de sprijin, i se cereau de asemenea drepturi de link în pagina web, primise nenumărate mesaje din partea unor centre cunoscute ale credinţei, protejării şi popularizării apariţiilor divine, semnale alarmante că în lumea spirituală se făcea simţită o imensă tulburare, provocând multă durere ierarhiilor superioare ale cerului, de la Medjugorjie, de pildă, Ilarie primise un e-mail despre apariţiile tot mai dese ale Fecioarei Maria care chema cu multă grijă copiii la sânul ei, cerându-le să nu se teamă, Fecioara din Lourdes reîncepuse să plângă atunci când primise vizita organizată a unui grup de copii români, îi auzise vorbind româneşte, spun călugăriţele şi, pur şi simplu, nu-şi putuse opri lacrimile, iar Iisus Mântuitorul, în imaginea unui copil de şapte ani, poposise, dincolo de ocean, în America, într-un cor de copii negri cântând imnuri religioase, în timp ce o sectă yogină, numită *Armonia universal*ă, avertiza asupra dereglării echilibrului energetic al planetei prin distorsiuni ale fluxului de energie tocmai în zona

carpatică, considerată în geografia sacră a armoniei cosmice zonă de periferie a lanţului energetic european, nivelul critic al subţierii energetice nu va mai putea fi menţinut pentru mult timp de meditaţia pe care membrii sectei o efectua pe muntele sfânt Meru, de asemenea, într-un concert susţinut în Amsterdam cel mai cunoscut raper alb american, eminem, ceruse tinerilor să se salveze de sub tirania părinţilor şi să întemeieze o nouă lume, o lume a copiilor morţi pentru părinţii lor, *Well*, *guess what*, *I am dead*, *dead toyou as can be*, *Im sorry*, *Mama*, *Inever meant to hurtyou*, *I never meant to make you cry*, *but tonight Im cleanin out my closet*, acordurile sacadate ale hit-ului raperului american, venerat ca un adevărat Dumnezeu de

Florina Uis

Cruciada copiilor gemenii Domide, se auzeau, cu volumul dat la maximum, în căştile ce acopereau urechile lui Remus, venise rândul lui să asculte piesa, după ce înainte walkman-ul fusese la Romulus, După isprava reușită a furtului de cagule, gemenii se ascunseseră la vreo cincizeci de metri de trenul de vacanţă pe dâmbul unui şanţ pietros, parale] cu linia ferată, aşteptând să se lase şi mai mult întunericul pentru a-şi pune în aplicare un plan trăsnit de joacă, își vor pune cagulele și vor încerca să asedieze trenul şi să-l cucerească, dar până atunci vibrau de cuvintele idolului lor american, faimosul raper, ce reprezenta pentru gemeni simbolul răfuielii totale cu lumea, cu o lume în care cei mari, părinţi şi profesori îţi dictau întruna ce să faci! După ce că mama era mereu cu gura pe ei, să ridice capacul de la wc când făceau pipi, să se spele după aceea pe mâini, să se spele pe dinţi, să-şi facă lecţiile, să adune în camera lor, amenajată în stil *eminem world*, toată împânzită de posterele vedetei americane, să nu pună ciorapii murdari cu cei curaţi, să-şi spele adidașii, după toate astea şi multe altele de felul ăsta o mai aveau şi profesoară la şcoală, profă de istorie! Să mori nu alta! şi tatăl lor era profesor, dar la universitate, cel puţin tata venea acasă şi se închidea în birou ca să scrie cărţi, copiii nu aveau voie să-l tulbure şi, mai ales, să nu facă niciun zgomot, să dea muzica încet! îl vedeau numai seara la masă, când eminentul tată se interesa de soarta băieţilor, punându-le întrebări despre ceea ce învăţau la şcoală, dezamăgit când copiii nu ştiau ce-i aia diploma ioaniţilor, copleşindu-i apoi cu explicaţii suplimentare! Seria întrebărilor nu se oprea aici, dar, din fericire, cina nu dura prea mult, fiindcă tata urmărea în fiecare seară actualităţile şi băieţii se gândiră în

ascunzătoarea lor că ce fain ar fi să-i vadă tatăl lor la televizor, aşa cel puţin îi va băga şi pe ei în seamă! păcat că nu venea nimeni să-i filmeze în timp ce, mascaţi cu cagule şi înarmaţi cu pistoale, vor da asaltul trenului! de-ar fi fost şi Lupu cu ei! Lupu era câinele lor, un câine lup care atunci când se ridica pe picioarele din spate îi întrecea în înălţime pe băieţi, îl ţineau la ţară, la bunici, în Lupşa, pe Valea Arieşului, Ce păcat că nu e Lupu cu noi! Când vor intra în tren cu cagulele, *tvow*, *coolman*! îi vor speria un pic pe colegii lor, de n-ar fi fost aşa nişte mucoşi cu toţii, ar fi putut cuceri deja gara Posada, nu era mare lucru de capul trupelor de acolo, doar le văzuseră! Nişte mutălăi! Ar fi pus mâna pe elicopterul generalului! *Wow*! gemenii lansându-se entuziasmaţi în recapitularea componentelor sistemului de bord ale elicopterului super pe care-l văzuseră în *Top Gun*, manetă de comandă a pasului ciclic, consolă centrală, panou de siguranţe, scaunul pilotului prim în dreapta, onoare care îi revenea întotdeauna lui Romulus, cel născut cu câteva momente înaintea fratelui său, oricum Remus fiind stângaci i-ar fi fost mai greu să se descurce pe scaunul pilotului prim, nimeni nu se gândise să proiecteze elicoptere şi pentru stângaci! cu o lanternă mică de buzunar Remus îşi desprinse walkman-ul de la cureaua pantalonilor largi, mai mari cu cel puţin patru numere, dând să deruleze caseta, să mai asculte o dată piesa lui eminem, îi ştia pe de rost cuv: ntele, *Im sorry*, *Mama*, *I never meant to hurtyou*, *I never meant to makeyou cry*, *but tonight*, în tăcerea de pădure a nopţii se auzea doar zgomotul produs de derularea casetei şi, undeva în adâncul întunecat de brazi, o pasăre ţipând ascuţit, *Im sorry*, *Mama*, Romulus şoptind tremurat ca o revelaţie, E şi mama în tren! prizonieră! Ce-ar fi s-o eliberăm!? / *never meant to hurtyou*, şi ne-ar vedea tata la televizor! psalmodie Remus în ritm de rap, Domnia lui Ştefan cel Mare? îşi imită Romulus pufnind în râs, tatăl, 1457 – 1504, răspunse Remus cu seriozitate, apoi veni rândul lui să întrebe, Bătălia de la Lepanto? pentru pragul de cinci milioane, adăugă el cum văzuse la televizor că se proceda la concursuri şi Romulus stătu să se gândească până răspunse, 1571! Şi bătălia de la Posada? zâmbi satisfăcut Romulus de ideea care-i venise, când cei doi eroi legendări, Remus şi Romulus şi-au salvat mama! Anul de graţie, Unde or fi băieţii mei? nu înceta să se întrebe cu maternă îngrijorare doamna Domide, Numai să nu facă vreo prostie! ştia mama lor cine erau băieţii ei! năbădăioşi cum sunt şi mereu puşi pe fapte mari cine ştie ce trăsnaie le-ar putea trece prin minte! poate

greşise când le pusese acele nume legendare, uneori, numele dat copiilor atrăgea după sine, într-un fel tainic, influenţa sorţii celor ce le-au purtat înainte, cu atât mai mult cu cât gemenii ei purtau nume care transformaseră mitul în istorie, Romulus şi Remus! în noaptea tăcută şi adâncă de vară, dinspre compartimentele copiilor se auzea o distracţie gălăgioasă şi plină de veselie, copiii petreceau cu muzica dată la maximum, aşa cum le plăcea şi băieţilor

Florina Iliş

Cruciada copiilor ei să asculte, Să se audă basul! motivau băieţii, dar profesoara de istorie nu distingea decât un zgomot asurzitor incompatibil cu notele muzicale, iar cântăreţul ăla american pe care-l imitau băieţii ei până şi în mersul pe stradă şi în hainele foarte largi nu avea o influenţă buna asupra lor, copiii îşi lipiseră poze cu el pe toţi pereţii din cameră şi-l adorau ca pe un Dumnezeu, îşi puneau baticul oribil pe cap şi şapca! doamna Domide citise undeva într-o revistă că raperul american îşi dăduse mama în judecată, că textele din cântecele lui erau anti-sociale, batjocorind singurul lucru sfânt pe lumea asta, familia! Asta le plăcea fiilor ei, un derbedeu! şi cât se străduise să le dea o educaţie cât mai bună, aleasă, dar cum s-o facă de una singură?! pe tatăl lor îl preocupa doar facultatea şi cartea pe care mai trebuia s-o scrie ca să devină profesor, nici nu observase că băieţii crescuseră, că aveau nevoie să simtă o autoritate în casă, în afară de istorie nu-i mai întreba nimic, de parcă n-ar fi şi băieţii lui! pe culoarul trenului copiii alergau veseli, râzând, dansând şi jucându-se, ca şi când n-ar fi conştienţi de ceea ce se întâmplă, poate că Victoria nu exagera cu presimţirile ei, Copiii au arme! afirmase fatidic profesoara de română, ridicând degetul arătător în aerul dens din compartiment, doamna Domide îşi interzisese să ducă acel gând mai departe, încercând să distingă ceva pe culoarul vagonului luminat vag de lună, Dacă ar trece băieţii ei prin dreptul compartimentului, să le facă semn! spera în sufletul ei de mamă că nu se întâmplase nimic rău cu băieţii, Numai să nu le dea prin minte cine ştie ce idei măreţe de salvare! oare ce-o fi crezând soţul ei uitându-se la televizor şi văzând ştirile? cu siguranţă se ştia despre trenul lor, De ce nu face nimeni nimic?! se auzi, în întunericul argintat de luna ascunsă undeva printre brazi, disperarea mută din glasul ei.

La atac! rosti Romulus, primul născut, şi-şi trase cagula pe ochi, La atac! îi urmă exemplul fratele lui Remus, Atacă! luptă! câştigă!

strigătul de asalt al băieţilor, la acele cuvinte învăţate şi de Lupu, orice adversar nedorit ar fi fost sfâşiat cu colţii de câine, nimeni nu se apropia de cei trei, gemeni şi câine, când plecau la pescuit pe Valea Arieşului, în acea clipă rostiră îndemnul războinic cu voce joasă să nu trădeze misiunea de salvare în care se angajaseră şi poate Lupu îi auzea şi el, ciulind urechile! cu precauţie şi îndoind mult genunchii, aşa cum văzuseră în filmele de acţiune, cei doi fraţi se apropiară tiptil de tren, număraseră vagoanele ştiind că, după locomotivă, mama lor trebuia să se afle în al cincilea vagon, localizară uşa de unde deciseseră să pornească atacul, cunoscând bine parola, Forţa fie cu tine! salutul cavalerilor Jedi, Gemenii erau convinşi că li se va deschide, dar că atunci când vor da buzna înăuntru cel ce va fi de pază se va speria văzând cagulele şi va fi crezând că sunt luaţi prin surprindere de către trupele speciale, va alerga să-i alerteze pe ceilalţi, dar, până când vor apărea întăririle, gemenii vor pătrunde nestigheriţi până la compartimentul mamei lor pe care o vor elibera imediat şi apoi vor părăsi trenul, băieţii o vor duce în gară, la Posada, unde îi va filma televiziunea şi îi va „edea tatăl lor, devenind poate mai mândru de ei ca de strămoşul lor, memorandistul! Acesta era planul lor! înscrierea în istorie a acelui moment ca pe cea de-a doua Posadă! Pe partea pe care băieţii se apropiau tiptil de tren, totul era cufundat în beznă, luna încă nu izbutise să facă saltul peste şirul de vagoane şi, cu toate că noaptea de vară era clară şi plină de stele, pădurea deasă ce străjuia calea ferată cădea în falduri ca o uriaşă perdea de întuneric, ceea ce uşura de minune misiunea fraţilor de a se apropia fără să fie văzuţi, adevărul este că nici n-ar fi putut să fie observaţi de cineva din tren şi, mai ales, de micul paznic de la uşa pe care o luaseră drept ţintă a atacului, Mircea, puştiul dintr-a patra, care aţipise neregulamentar în post, cu spatele lipit de uşa culisantă dintre vagoane, făcea pereche la pază cu Horea, un băiat dintr-a opta, care veghea uşa de pe partea cealaltă a trenului, dar care, la rândul lui, se lăsa legănat în aburul plăcut al viselor, Era trecut de miezul nopţii şi paza celor doi băieţi se încheia, conform planificării, abia la ora trei, Purtat pe aripi uriaşe de visul minunat al eroismului său, Mircea visa că veniseră agresorii tocmai la uşa apărată de el, că purtau măşti negre pe faţă, doar ochii lucindu-le adânc în întuneric, că bătuseră puternic cu puştile în uşă, în realitate, cei doi gemeni bătuseră cu pietre ascuţite luate de lângă tronsonul de cale ferată, visul lui Mircea continuând cu rostirea corectă a parolei,

Forţa fie cu tine! fapt ce-l determinase pe puşti să le deschidă, crezând că erau de-ai lor, dar, şi aici visul căpăta înfăţişare cumplită pentru Mircea, uşa o dată deschisă, se dovedi că cei de afară aveau chipuri mascate.

Florina Iliş

Cruciada copiilor

Sunt din trupele speciale, visă că gândeşte Mircea, erau doi sau mai mulţi, nu mai ştia, neavând timp să numere, atunci se forţă în vis să închidă uşa, să nu-i lase să intre, dar erau mai puternici decât el şi opuseră rezistenţă, în visul lui Mircea agresorii erau incredibil de mari, nişte uriaşi, aşa cum văzuse nişte vlăjgani în sala de culturism frecventată de fratele lui mai mare, erau atât de giganţi, încât ar fi putut să-l strivească cu bocancii, uşa cedă şi armele mascaţilor se îndreptară spre pieptul copilului şi, într-o clipă ce i se păruse mai lungă decât zece vise, Mircea realiză că veniseră să-l omoare, dar, într-o fracţiune de secundă, îşi aminti de propria lui armă, căzută undeva pe jos, începând eroic o luptă corp la corp cu unul dintre ei, reuşind cu mari sforţări să-şi recupereze arma, apoi fără să stea pe gânduri, ca în vis, trase, nimerindu-şi în piept adversarul care zbură, ca o minge bine şutată, afară din tren, aşa visă Mircea şi la auzul detunăturii se trezi brusc, împinse uşa vagonului şi o bloca, după cum fusese învăţat, apoi se ridică uşor până ajunse cu ochii la geamul murdar încercând să se uite afară, oare visase?! Şi atunci îl văzu pe unul dintre atacatorii trenului aplecat la pământ peste celălalt, încercând să-l trezească, Remus nu mai ştia ce să facă de spaimă şi, cu corpul inert al fratelui său în braţe, urlă cât îl ţinură plămânii, Romulus! şi strigătul lui sfâşietor trecu ca un glonţ ascuţit prin pieptul doamnei Domide, care oricât se apleca pe geam afară nu putea să distingă nimic în întunericul de nepătruns al nopţii, nu putea vedea nicio mişcare pe partea trenului unde dădea fereastra compartimentului lor argintat de lună, *Im sorry*, *Mama*, *Inever meant to hurtyou*, *I never meant to makeyou cry*, *but tonight Im cleaniri out my closet*, mai auzi ca un ecou stins la strigătul geamănului piesa preferată a băieţilor ei, poate îi dădeau un semn în felul acela! şi izbucni într-un plâns disperat şi isteric, Băieţii mei! şi glonţul din vocea lui Remus încremeni pentru o clipă în trenul cufundat în noapte, se strecură apoi pe o fereastră deschisă afară şi trecu mai departe destrămând întunericul, muşcă o îmbucătură de lună la care tocmai se uita în sus, cu un tremur

neînţeles, Lupu, câinele din Lupşa, al gemenilor, care, stârnit de strălucirea ştirbită din lună, se porni să urle, trezind, în puterea nopţii tot satul şi nu încetă până când nu rupse lanţul, luând-o la goană ca turbat peste pădure, atunci Remus încercă să-şi ridice de jos fratele şi să-l tragă după el spre gara Posada, văzuse acolo o ambulanţă, Nu se putea să moară!

Din raportul medicului legist reieşea că numitul Romulus Domide, în vârstă de 13 ani, murise aproape instantaneu, ca urmare a împuşcării în piept, căzătura din uşa trenului facilitând penetrarea mortală a glonţului, poliţia reuşise să stabilească tipul de armă folosit la tragere, cantitatea de muniţie, lungimea ţevii, viteza glonţului, detalii tehnice extrem de utile în elaborarea raportului, dar inutile şi ineficiente asupra depărtării mute şi definitive în care moartea îl izolase pe Romulus, de asemenea din declaraţiile date de Remus Domide, fratele geamăn al victimei, reieşea că trenul era controlat exclusiv de copii, aceştia având în posesia lor arme a căror provenienţă era deocamdată obscură, o patrulă a forţelor speciale localizase în pădure maşina din care copiii se aprovizionaseră cu arme, o dubită Renault, având număr de înmatriculare fals, la volanul căreia fusese găsit decedat un binecunoscut membru al clanului Baronu, un clan cu mare influenţă în lumea interlopă bucureşteană, deocamdată nimeni nu putea să facă o legătură clară între maşină şi tren, lucrătorii din poliţie fiind atât de convinşi, prin specificul meseriei lor, că între faptele izolate se interpun o serie de conexiuni a căror cunoaştere putea să ducă uneori la rezolvarea celor mai dificile cazuri, încât ipoteza conform căreia existau şi fapte izolate, fără nicio legătură între ele, nu mai fusese luată în considerare de către poliţişti, Remus mai declarase poliţiei că fiecare uşă a trenului era păzită de câte un copil cu armă, paza schimbându-se des, la trei ore, parola fiind Forţa fie cu tine! când poliţiştii se uitară unul la altul, neînţelegând rostul parolei, băiatul le explică răbdător, E salutul cavalerilor Jedi! Cavalerii Jedi?! Da! din *Ameninţarea fantomei*, *Stars wars*! şi numele celor două filme fură consemnate în raportul poliţiei, precum şi cavalerii *Jedai*, în ignoranta lui cinematografică şi conform statutului fonetismului limbii române poliţistul care întocmise raportul scrisese cuvântul *Jedai*, după cum îl auzise pronunţat de băiat, Remus le mai explică că împreună cu fratele lui plănuiseră s-o salveze pe mama lor, care era închisă în compartiment, Toţi profesorii sunt închişi în compartimente! Mama

lor e profesoară? că voiau să-i vadă tatăl lor la televizor, Cine e tata? fusese întrebat și băiatul le

Florina Iliş spuse, Un mare istoric, iar străbunicul lui un mare memorandist! apoi că el și cu Romulus își iubeau mama, deși eminem, Care emin? Eminescu? Nu! eminem, le explică Remus, raperul american, apoi își dădu seama că nu mai avea la el walkman-ul, să le pună poliţiştilor piesa starului favorit, Unde e walkman-ul meu? Ce?! băiatul parcă vorbea altă limbă decât poliţiştii, pe Remus îl deranja că trebuia tot timpul să le explice, era un casetofon mic cu căşti, sony, poate îl pierduse când încercaseră să urce în tren, îi părea rău după walkman, era o sculă bună, avusese înăuntru caseta cu eminem, cumpărată din economiile lor, Cine-i emin ăsta? Un raper? Ce? Muzică rap! şi Remus nu putu să nu se gândească ce înapoiaţi erau poliţiştii ăştia! am vrut s-o salvăm pe mama, fiindcă noi o iubim, să ne vadă tata! și băiatului îi trecu prin minte ca și cum ar avea căștile la urechi, *Im sorry*, *Mama*, *I never meant to hurt you*, *I never meant to make you cry*, *but tonight* și izbucni în plâns, Lacrimile lui Remus și dragostea de mamă nu mai trecură în raportul poliţiei pe care-l studia, când abia mijeau zorile, ministrul administraţiei şi internelor, Ministrul ceruse un elicopter pentru ora şase dimineaţa cu scopul urgent de a ajunge la Posada, primul-ministru îl asigurase la telefon că la prima oră va fi convocat Consiliul Suprem de apărare al ţării, cu prilejul căruia se va stabili o strategie de rezolvare a crizei, Dar până atunci, îi ceruse, în mod expres, primul-ministru, să nu folosiţi forţa! Doamne Dumnezeule, cine ştie ce se mai poate întâmpla?! Ministrul de interne îi mai aduse la cunoştinţă premierului că, din rapoartele unor inspectorate de poliţie judeţene, se ivise o nouă situaţie cu care vor trebui să se confrunte în următoarele ore, era vorba despre copiii orfani și vagabonzi! Au pornit de pe întreg teritoriul ţării spre Posada, ministrul administraţiei şi internelor posedând informaţii precise din judeţele Suceava, Iaşi, Bacău, Satu-Mare, Caraş-Severin, Se adunau de peste tot şi se îndreptau spre Posada! Acestora li se alăturau şi tineri cu probleme sociale de integrare, provenind din pături extrem de sărace din zonele rurale, S-a declanşat o migraţie în masă spre tren! Ce facem cu ei? Opriţi-i cumva, să nu-i lăsaţi să ajungă la tren! ceru premierul şi, de când preluase conducerea guvernului, nu se mai confruntase cu probleme atât de delicate şi, în fond, extrem de grave, problemele guvernelor anterioare cu

Cruciada copiilor minerii fuseseră floare la ureche faţă de criza pe care o aveau acum de înfruntat, un Gulliver în ţara piticilor! aşa se simţea premierul şi nu-i plăcu deloc ipostaza ficţională în care imaginaţia îl închipuise pentru o clipă, Dar pentru că nu-şi permitea să se vadă că situaţia îi scăpase de sub control solicită înfiinţarea unui grup de control guvernamental care să soluţioneze criza, ameninţă că dacă poliţia şi jandarmeria nu erau în stare să-şi facă datoria va solicita sprijinul armatei şi că cei care se dovediseră ineficienţi până în clipa aceea să se aştepte la retrogradări! începeţi urgent negocierile! Nu vreau să se mai tragă niciun foc de armă! specifică răspicat primul-ministru, numai ofiţerii să primească muniţie de război, la restul să li se retragă muniţia, să nu întâmple dracului o tragedie! Doar n-o să rragem în copii?! Nu-s terorişti arabi să nu ne pese! Şi dacă ei vor trage în noi? îndrăzni ministrul administraţiei şi internelor, Atunci înseamnă că nu v-aţi făcut datoria! îi răspunse premierul, La nouă să am un raport complet! după şedinţă voi veni şi eu zonă! Am înţeles, să trăiţi!

Când premierul ajunse în zonă, la ora nouă, lumea îşi schimbase complet înfăţişarea, gara Posada, precum şi terenul din jurul gării, pe o rază precisă de acţiune, devenise un teritoriu complet militarizat! Militarizată era gara cu întreg biroul de mişcare unde se organizase un comandament de acţiune militară, aflat în subordinea chestorului-şef Tudor Condeescu, militarizate erau şi anexele gării preluate de către forţele de ordine, fără a fi întâmpinat nicio opoziţie, Se militarizaseră până şi plopii foşnitori din stânga gării care sprijineau fără să se împotrivească antena satelit instalată de cadre ale Direcţiei Comunicaţii şi Informatică din Ministerul administraţiei şi internelor, atât plopii, cât şi antena se aflau sub comanda comisarului-şef, ing. Gheorghe Stănescu, doar clădirea principală a gării, care servea şi de locuinţă familiei şefului de gară Traian Bulboacă, rămăsese un teritoriu neutru pe care-l împărţeau atât ministerul administraţiei şi internelor cât şi presa şi, poate, cerul albastru şi limpede de deasupra scăpase nemilitarizat, cu toate că spaţiul aerian intrase fără drept de apel în custodia poliţiei şi a jandarmeriei, de asemenea cloşca cu pui, legată de gărduleţul grădiniţei de zarzavat din spatele gării, scăpase din procesul de militarizare activă, Magdalena, nevasta şefului de gară, alesese acel

Florina Iliş

Cruciada copiilor loc de recluziune pentru cloşcă ca nu cumva, Doamne fereşte! poliţiştii şi jandarmii care se învârteau prin împrejurimi să-i calce în picioare puişorii, când auzi rotindu-se în aer elicopterul primului-ministru Magdalena alergă într-un suflet să-l vadă, aflase că era aşteptat în jurul orei nouă, Oare va intra domnul prim-ministru în casa ei? premierul nu intră, rămase afară în aerul purificat al dimineţii de munte şi în soarele tânăr ce zvânta ultimele picături de rouă de pe frunze, voia să ştie cum decurgeau negocierile cu copiii din tren, Fusese informat că în schimbul unor sticle de apă şi mâncare se propusese eliberarea profesorilor din compartimente precum şi scoaterea din tren a copiilor din clasele mai mici, șefului guvernului i se mai aduse la cunoştinţă de către un membru al Grupului său de control, consilierul de stat Titus Cernescu, că, încă din zorii zilei, în jurul trenului se adunaseră sute de copii şi tineri veniţi din toate părţile ţării, misiunea poliţiei devenind tot mai dificilă, copiii stăteau cu pietre în mâini, făcând un zid viu în jurul trenului, şi asta nu e tot, domnule prim-ministru! Se pare că mai sunt pe drum mii de tineri care vor să ajungă la tren şi să se alăture copiilor! Ce vor să însemne toate astea? întreba tot mai nelămurit premierul, Ce vor de la noi? Domnule prim-ministru, începu tânărul consilier, care se pregătise ca pentru un examen de facultate pentru întâlnirea cu premierul, făcându-şi conştiincios lecţiile şi fericit că profesorul îi dădea ascultare, Am găsit şi o pagină pe internet cu mişcarea inocenţilor, e un fel de cruciadă a copiilor! Cruciadă?! se minună primul-ministru, Ce spui, domnule?! şi consilierul premierului, absolvent de studii politice, îi dădu câteva lămuriri şefului guvernului, S-a scris astăzi în ziare despre cruciada copiilor, un articol semnat de Pavel Caloianu, mi-am făcut câteva însemnări dacă îmi permiteţi! şi tânărul consilier începu să citească, Pagină pe internet a cruciadei? îl întrerupse primul-ministru chiar în mijlocul unei fraze din ziar, pe care și-o notase în carneţelul lui de consilier, *să nu facem din acești copii*, sunau cuvintele ziaristului, *martirii neputinţei noastre de a veghea asupra lor, ei nu sunt decât produsul unei lumi pe care o confecţionăm din reprezentările ispititoare despre ce-am fi putut să devenim noi înșine dacă nu ne-am fi lăsat pervertiţi de jocurile adulte despre putere, fragilitatea de granit a copilăriei se întoarce împotriva noastră și suntem la cheremul ei*.

Când scrisese acele cuvinte, Pavel se gândise la faimoasele

versuri din *Faustul* lui Goethe, rostite de Mefisto, *la urma urmei suntem Ut cheremul făpturilor pe care le-am creat*, jurnalistul considerând că în lumea actuală din care dispăruseră, într-un mod misterios, semnele realităţii, dizolvate în limbaj sau transpuse în imagini, în reprezentări pe care individul şi le fixa în minte cu ajutorul, aparent inofensiv, al mass-media, aceşti copii, produse ale unei vârste din care lipseau tocmai părinţii, substituiţi în mod invizibil de către idoli din lumea spectacolului sau din fanteziile războinice create de jocurile pe calculator, dobândiseră un privilegiu cumplit faţă de oamenii mari, şi anume acela de a deveni adulţi fără să poarte însă greoi pe umeri povara conştientă a limitelor maturizării premature, continuând să trăiască, deşi erau mereu confruntaţi cu realitatea, în graţia fără griji a copilăriei! meditaţiile prilejuite de versurile din *Faust* nu mai apăruseră în articolul citat de consilierul premierului, Pavel limitându-se în articol doar la informaţii precise şi la aprecieri cât mai concrete despre situaţia de criză de la Posada care pusese în faţă ireconciliabil două lumi complet străine, cea a copiilor şi cea adultă, separate între ele prin graniţe biologice mai inviolabile decât cea a sexului sau cea sacro-santă a speciilor, Erau convingeri pe care Pavel le împărtăşi Lucreţiei, pe care, după despărţirea de la restaurant de prietenul său francez, Jean Paul Dominique, o invitase la el acasă, motivând că era o oră nepotrivită ca să se mai întoarcă la mătuşa ei, aproape trei dimineaţa! Lucreţia îi acceptase cu recunoştinţă propunerea şi, după ce Pavel deschisese o sticlă de vin dulce-auriu, se aşezase comodă ca să-l asculte vorbindu-i despre subiectul cărţii la care lucra, Era o carte, îi explica Pavel, care începe cu A fost odată ca niciodată o lume adevărată, o lume în care pisica avea patru picioare, crengile copacilor creşteau în sus şi oamenii umblau pe pământ ca şi când s-ar fi născut să trăiască, Frumoasă poveste! surâse ea în fotoliu, ţinând cu amândouă mâinile paharul de vin ca mierea, Ştiai, îi explică el, măsurând cu paşi mari camera, că de fapt noi suntem o sumedenie de euri între care comunicarea este de cele mai multe ori deficitară?! Poate n-ar trebui să car după mine în America atâtea euri! rosti ea visătoare şi-şi răsuci ceasul splendid boucheron primit cadou de la soţul ei, Da! râse el, ar trebui să mai laşi câteva

 acasă, ţi-ar fi mai uşor dincolo! apoi sună telefonul îndelung, spintecând aerul de diamant dintre ei şi, după ce se

decise să răspundă, Pavel fu anunţat că un copil fusese ucis la Posada! vestea teribilă şi oboseala unei nopţi nedormite îi confruntă brusc cu pragul unei istoviri fizice care-i făcu să cedeze în favoarea odihnei, la prima oră hotărâseră să se întoarcă la Posada, se preconizau negocierile cu copiii, după cum aflase Pavel, şi mai aveau doar două ore de somn, Moartea, gândi Pavel înainte de a adormi, este de fapt singura întâmplare a cărei invazie în viaţă nu pune la îndoială realitatea, restul sunt ficţiuni!

În momentul desprinderii zilei din noapte, Calman făcea de pază la una din uşile trenului, întrebându-se, în timp ce-şi fuma liniştit ţigara mariboro, cât era ceasul? Dezinteresându-se de îmbrăţişarea răcoroasă a aerului umed de munte, Calman analiza pe geam cu intensă preocupare semnele imperceptibile ale ceasului interior al naturii, măsurând din ochi distanţa cu care dunga firavă de lumină de deasupra pădurii se lărgea, înteţindu-se, sau apreciind viteza cu care rouă se stingea în oceanul de iarbă şi frunze de la sol, Un indiciu extrem de important îl constituia şi aburul neguros alunecând printre trunchiurile copacilor, agăţându-se de ramuri, spintecat din loc în loc de sclipirea palidă a nevăzutului soare, dar, cu tot interesul pe care Calman îl manifestase în descifrarea semnelor naturii, încă nu-şi dădea seama cât putea să fie ceasul, Peste munţi se luminase de ziuă, dar soarele încă nu-şi arătase chipul din spatele pădurii înalte de brazi, neîndrăznind parcă să tulbure tăcerea de tărâmuri inaccesibile care plutea în aer, acelei linişti vegetale, impenetrabile, Calman îi prefera totuşi foiala grea a oraşului, vorbind aceeaşi limbă cu el, E încă devreme! îşi spuse, zvârlind chiştocul de ţigară departe, amintindu-şi subit de biletul pe care i-l trimisese Sonia, Cu un aer preocupat îl scoase din buzunar, întorcându-l pe toate părţile, Calman nu ştia să citească, putea numai să descifreze numele staţiilor de metrou din Bucureşti, învăţându-le nu după litere, ci după lungimea cuvintelor, fotografiindu-le, pur şi simplu, Oare ce-i scrisese fata asta? Simţindu-se pentru prima oară în viaţă umilit de elementara lipsă de educaţie, se înfurie şi mototoli bileţelul roz, aruncându-l pe geam afară, îi urmări cu privirea traiectoria aeriană până ateriza lent între pietrele ascuţite de lângă şina de cale ferată, lăsă să-i scape printre dinţi o înjurătură grosolană, exprimând un atentat verbal şi murdar la adresa lui Dumnezeu şi-şi făgădui solemn să lupte! nu era prea lămurit asupra elanurilor războinice care-i străfulgerau sufletul, stârnindu-l, dar ştia

că trebuia să lupte! După cum îl vestiseră curierii, la primele ore ale dimineţii vor ajunge la tren şi alţii ca el, venind de peste tot din ţară ca să i se alăture, asta da revoluţie! o să vadă ei! Dar oare cât să fie ceasul? se întrebă, regretând amarnic că nu avea un ceas la care să se uite, în mijlocul pădurii semnele trecerii timpului nu mai ştia să le citească, ceasul lui era Bucureştiul, ale cărui ace învârtindu-se în ritmul precis al respirării citadine le cunoştea bine, ceasul verde al pădurii, vorbindu-i într-o limbă i. comprehensibilă, nu-i era de niciun folos! Oare cât o fi ceasul? întorcându-se spre Tudor, perechea lui de pază, care după ce-i povestise câteva filme, adormise imediat cu capul sprijinit de ţeava puştii, Calman fixă cu privirea ceasul care, pe mâna stângă a băiatului, se răsucise cu cadranul în jos, întrebându-se cum să se uite la el fără să-l trezească?

Era şase şi treizeci de minute! Margareta, întinsă pe patul de spital, observa bine ceasul mare atârnat deasupra ușii salonului, era șase și treizeci de minute! ora când suna deşteptarea la Centru şi când începea programul zilnic, un program pe care-l știa pe de rost, fiindcă nu aveai voie să te abaţi de la el, ziua ei la Centru era împărţită pe două coloane, așa cum le explicase directoarea, pe coloana din dreapta era trecut tot ceea ce aveai voie, adică programul zilnic, cu orele de somn, orele de masă şi orele de studiu, mai erau şi orele libere, dar în care nu aveai prea multe de făcut, puteai de pildă să te uiţi la televizor, dar schimbatul canalelor era trecut la un e voie, adică în cealaltă coloană, cea din stânga, nu aveai voie nici să ceri desert, pe care oricum Margareta îl ceda uneori fetelor mai mari care îi spuneau câte un secret necesar supravieţuirii la Centru, care dintre îngrijitoare, de exemplu, îţi mai cumpăra câte ceva din oraş, dacă îi dădeai bani sau cum să obţii bunăvoinţa femeilor de serviciu care te lăsau până în dormitor, chiar dacă ele spălaseră deja pe jos, nici asta nu era voie, să mai intri în dormitoare după ora opt, fiindcă se făcea curăţenie! Trecuse de şase şi jumătate şi încă nu venise nimeni în salon, nu ştia ce să facă, s-ar duce la veceu.

Florina Iliș

Cruciada copiilor

că o trecea, dar n-avea cui să ceară voie şi, dacă nu era voie şi o prindeau, aveau s-o pedepsească şi n-au s-o mai lase să plece din spital, dar nici la Centru nu avea chef să se mai întoarcă, încercă să se mişte, dar o durea acolo, în locul acela, despicat ca de-o secure în tufele de

caprifoi, singură nu avea cum să ajungă la veceu, în paturile lor, celelalte două femei din salonul ei dormeau, Margareta nu ştia nici cum ajunsese la spital, când se trezise în întuneric, recunoscând barele de fier de la capătul patului, crezuse că se afla în dormitorul de la Centru, închipuindu-şi că fuga ei neizbutită fusese doar un vis urât şi că nici tufele de caprifoi nu existaseră, dar femeia care stătea în patul din stânga îi explicase că se afla la spital, întrebând-o cu voce joasă, ca să n-o trezească pe cealaltă bolnavă, despre familia ei, Margareta mărturisindu-i că nu avea pe nimeni, că era de la Centrul de copii şi că singura ei dorinţă era să-l vadă pe Calman, fratele ei, care nu se găsea departe de aici! într-un tren! într-un tren? se minunase doamna Brediceanu, căci dânsa dormea în patul din stânga Margaretei, ajungând la spital în urma unei crize de astm, întâmplată chiar după plecarea Lucreţiei Pietraru, şi Margareta, având încredere în vocea plăcută care, liniştitor, răzbătea în stânga ei din întuneric, îi povestise femeii totul, despre Ciungu, despre Rada, despre spărtura din gard, despre tufele de caprifoi, despre stelele în care stau cu lumânări în mână sufletele morţilor, totul! Dacă ar putea-o trezi pe doamna Eva, îşi spuse Margareta, privind spre patul în care dormea nemişcată doamna Brediceanu, apoi se uită din nou cu îngrijorare la acele ceasului de deasupra uşii arătând şapte fără un sfert, moment în care îşi îngădui, neputincioasă, un lucru interzis de regulamentul de ordine al Centrului de copii, să facă pipi în pat, udându-şi pijamaua decolorată cu care o îmbrăcaseră la spital, când lichidul cald începuse să se prelingă liniştit în jos, în aşternuturi, în salon intră o soră medicală dând cu un aer acru şi încruntat bună dimineaţa! Margareta, tremurând de frică, închise ochii prefăcându-se că doarme.

Era şapte fără un sfert! Pavel pusese ceasul să sune la şase, între timp făcuse un duş şi se îmbrăcase, aşteptând în acea clipă desfăşurarea zgomotoasă a ritualului filtrului de cafea, aroma cafelei umplu încăperea, pentru un moment Pavel crezând că puternica aromă o va trezi pe femeia care dormea în camera alăturată, scutindu-l pe el s-o facă, Cu ceaşca de cafea la masa din bucătărie, îşi aprinse o ţigară, Pavel gândindu-se că o va lăsa totuşi pe Lucreţia să doarmă şi că va pleca la Posada, însoţit numai de Jean Paul Dominique şi de Eugen, Când se pregătea să-şi bea ultimele înghiţituri de cafea şi să-şi stingă ţigara tocmai se anunţau la radio ultimele ştiri din criza trenului, confirmându-se că la Posada apăruseră grupuri de copii vagabonzi, că

alţii se găseau pe drum, îndreptându-se spre tren din toate colţurile ţării, că forţele de ordine nu puteau opri înaintarea lor, copiii rupând-o la fugă, că formaseră un adevărat zid viu în jurul trenului, copiii din tren primindu-i cu braţele deschise, dându-le mâncare şi apă, Cruciada copiilor! zâmbi imperceptibil Pavel, ştiind că la acea oră ziarul cu articolul său se afla deja în vânzare la chioşcuri.

Forţele de ordine ale Ministerului Administraţiei şi Internelor depăşite de situaţie, titrau ziarele, *Chestorul a fost trădat*, se dezbătea într-un amplu articol destituirea chestorului de poliţie Vasile Niculescu, *Ofiţerii de ieri, generalii de azi*. *Ofiţerii trimişi de Ceauşescu să înăbuşe Revoluţia din '89 sunt astăzi puşi să reprime cruciada copiilor*! se putea citi în articolul de pe prima pagină dintr-un mare cotidian care divulga foştii ofiţeri de securitate sau de miliţie ajunşi în ierarhiile militare la cele mai înalte poziţii, principalii superiori din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor numiţi să pună capăt crizei de la Posada! *Fost maior în cadrul diviziei mecanizate Olteniţa răspunde din poziţia superioară a Direcţiei Organizare de deplasarea efectivelor de poliţie la Posada, fost colonel al Brigăzii 11 din Comandamentul Trupelor de Securitate, ajuns general de corp de armată, comandantul Jandarmeriei Române Sever Caragea dispune de trupele de jandarmi dislocate la Posada pentru lupta cu copii*! „*Ce părere aveţi*, a fost întrebat un părinte al unui copil aflat tren, *Ce părere aveţi de faptul că cel care coordonează acţiunile jandar*meriei *împotriva trenului copilului dumneavoastră a ordonat în decembrie 1989 să se tragă în revoluţionari, în civili*! *Sunt extrem de şocat*, a răspuns tatăl! *Dacă se va întâmpla acest lucru, să ştiţi că noi părinţii ne vom alătura copiilor şi n-au decât să ne împuşte pe toţi F* şi exemplele cu foşti ofiţeri din direcţiile de securitate şi miliţie deveniţi sub protecţia regimului purtători ai stelelor de general continuau în ziar şi, scria autorul articolului, *printr-o*

Florina Iliş

Cruciada copiilor ironie a istoriei aceşti indivizi sunt puşi din nou cu arma în mână în faţa unor inocenţi, n-ar mira desigur pe nimeni dacă şi a doua oară ar proceda la fel! *România spre Evul Mediu*, era titlul scris cu litere mari într-un alt ziar, *Cruciada copiilor intră în atenţia Europei creând României imaginea unei ţări medievale*! *Legea adopţiilor din România revine în discuţiile Parlamentului european, copiii-cruciaţi cer reglementarea adopţiilor internaţionale*! *Preşedintele României cere convocarea Parlamentului în sesiune extraordinară,*

Preşedintele României a decis, în virtutea prerogativelor sale constituţionale prevăzute în articolul 63, alin. 2 din Constituţia României, să ceară convocarea Parlamentului României în sesiune extraordinară, Cruciada organizată după o strategie militară, se anunţa într-un articol de prima pagină, oferind explicaţii detaliate asupra presupuselor tactici militare folosite de copii în organizarea acţiunilor lor, *oprirea strategică a trenului într-o zonă care să le permită accesul spre exterior fără să fie văzuţi, cu excelente posibilităţi de supraveghere a împrejurimilor, organizarea detaşamentelor de copii în structuri ierarhice militare, paza vigilentă a trenului, Migraţia copiilor spre trenul din Posada nu poate fi oprită*, se scria într-un alt cotidian, *De pe întreg teritoriul ţării s-au pornit în marşuri spre trenul copiilor bande de copii şi adolescenţi vagabonzi, dornici să se alăture cruciadei, forţele de ordine neputincioase în stoparea migraţiei, România în doliu, prima victimă din rândul copiilor, Romulus, purtătorul unui nume legendar, de întemeietor, va putea oare prin sacrificiul suprem să pună capăt violenţelor*? *Opriţi măcelul*! *Europa e cu ochii pe noi*! *Problema copiilor vagabonzi a devenit o problemă politică*! *Integrarea europeană depinde de trenul copiilor* /Agenţiile de ştiri europene transmiteau o serie de informaţii cu copii români vagabonzi din capitalele europene, Din furtişaguri copiii câştigau în Paris câte 3.000 de euro pe zi atunci când nu erau săltaţi de jandarmi, lui Ştefan, un mic lider al unui grup de hoţi de buzunare ce acţiona în jurul Turnului Eiffel, spunându-i-se de trenul copiilor din România a mărturisit pentru un cotidian francez că era gata să se alăture cruciadei copiilor şi să pună la dispoziţia acesteia toată agoniseala lui, *Cel mai vizitat site pe Internet a devenit site-ul cruciadei*, se putea citi în toate ziarele româneşti, http://www.cruciadacopiilor.ro, mai multe firme străine din domeniul tehnologiilor virtuale făcuseră oferte impresionante de cumpărare a site-ului informaticianului român Ilarie Atanasiu, simultan lucrându-se la traducerea site-ului în limbile de mare circulaţie, *în site puteţi găsi informaţii despre cruciadă*, despre *mesajul copiilor către lumea oamenilor mari, precum şi presupuneri legate de neputinţa forţelor de ordine în faţa inocenţei, Copiii nu sunt singuri*! *Dumnezeu e cu ei*! *Forţe obscure care nu şi-au declinat încă identitatea*, crede un oficial al Guvernului, *se află în spatele copiilor, aceste forţe*, continua demnitarul, într-un interviu, *vor să frâneze drumul civilizat al României spre Europa, trăgându-ne din nou în Evul Mediu, De ce încă nimeni n-a răspuns la*

întrebarea de unde au copiii arme! fiind argumentul pe care îşi susţinea punctul de vedere oficialul guvernamental însărcinat pe – elaţia cu Parlamentul şi membru al Grupului de Control al premierului, *Copiii acţionează ca o armată dirijată de profesionişti*! *Aşteptăm negocierile de astăzi*!

Imediat după negocieri, Ilarie începu să lucreze la pagina web a cruciadei.

</CENTER>

<BRxBR>

<FONT SIZE = 4 FACE = „Times New Roman, Arial” >

<B>I. Negocierie/B>

<BRxBK>*Mai târziu cu două ore decât era prevăzut, au avut loc astăzi la amiază negocierile cu liderii trenului de copii, la negocieri au participat, pe lângă primul-ministru al României, membri ai Grupului său de Control, cadre superioare ale Ministerului Administraţiei şi Internelor precum şi părinţi din Comitetul de criză, constituit ad-hoc la Posada, s-au primit listele de revendicări ale copiilor, premierul făgăduind să se ocupe de toate problemele lor şi, ca un semn de bunăvoinţă pe care l-a cerut premierul din partea acestora, cerere formulată de părinţi şi susţinută de partea adultă, s-a solicitat eliberarea profesorilor din compartimentele închise şi, dacă este posibil, a tuturor copiilor care vor opta să se întoarcă lângă părinţii lor, Cei patru lideri ai trenului de copii, Bogdan, Octavian, Cazimir şi Calman au fost de acord şi au promis că vor transmite acele formulări, promiţând să se ocupe cu prioritate de eliberarea profesorilor*, de care oricum abia aşteptau să se debaraseze, gândi Ilarie, dar asta n-o mai scrise în pagină, încruntându-se, Ticăloşii! încearcă să-i dezbine!

Florina Iliş

Cruciada copiilor despărţindu-i, cei care să rămână şi cei care să plece! nici asta n-o mai scrise, continuându-şi treaba, de la cuvântul *profesori* activă o ancoră, făcând un salt spre un alt fişier, acolo avea deja introdusă o listă cu toţi profesorii care se aflau în tren şi fiecare de la ce şcoală provenea, era lista oficială a Inspectoratelor şcolare judeţene care aveau elevi în trenul de vacanţă, Şcoala Generală Nr. 10: prof. Constantinescu Stana, prof. Stelian Silvia, prof. Domide Maria, prof. Bravu Ileana, prof. Pelaghia Armand şi prof. Andrei Tara.

Când Calman deschise uşa compartimentului, doamna Constantinescu se precipită prima spre ieşire, în sfârşit! se dezlănţui ea,

Ce se întâmplă aici? căutând din priviri vreun elev de-al ei pe care să-l salte de urechi şi să-i pună întrebări, dar şansa nu-i surâse, din feţele aspre ale copiilor purtători de arme înţelese că încă nu se terminase povestea, Cine sunteţi? Vă luaţi totul, le explică Calman, Sunteţi liberi să plecaţi din tren! în cinci minute! mai adăugă el, încercând să pună în expresia copilărească a chipului lui cât mai multă duritate, Armand Pelaghia le ajută pe doamne să-şi dea jos bagajele, fiecare începând să-şi adune lucrurile, doamna Domide, neliniştită, se agăţă de braţul lui Calman, şovăielnic, şi băieţii mei, unde sunt? îi cunoşti? Nu! făcu Calman scurt, respingând-o, Oh, Doamne! trebuia să-i caute, nu putea coborî din tren înainte să-i vadă, îi cheamă Remus şi Romulus! îi mai spuse lui Calman, dar el păru că nici n-o aude, Mai repede! le ceru Calman, domnişoara Ileana, care ieşi prima din compartiment cu rucsacul pe umăr se întreba unde or fi elevii ei, De ce nu le explica nimeni ce se întâmpla în tren? pe coridoare se iscase mare agitaţie, unii copii făcându-şi bagajele de plecare, alţii, cu chipuri necunoscute şi aspre, intrau din compartimente în compartimente, părând să verifice ceva, unii dintre ei aveau arme şi cuţite, Aşadar se terminaşe, gândi ea, şi totuşi cine erau copiii aceia cu arme? în clipa aceea, uşa compartimentului vecin se deschise, domnişoara Ileana simţindu-se brusc trasă înăuntru şi nu mare-i fu surpriza când se trezi în mijlocul elevilor ei dintr-a şasea, la geamurile care dădeau spre coridor perdelele fuseseră trase, îi îmbrăţişa cu bucurie, Octavian, Cazimir, Bogdan, Râul, Mihnea, Denis, Arpad, Diana, Alina, Sonia, Agnes, erau aproape toţi acolo, Ce e cu voi? Nu coborâţi? Atunci Bogdan care era şeful clasei îi explică ceva de-a dreptul de necrezut, punându-i la grea încercare judecata adultă, Noi rămânem, domnişoara dirigintă! Trenul e al copiilor! în tren sunt numai copii? întrebă profesoara cu dreaptă uimire, Da! E cruciada copiilor! Aşa s-a anunţat la ştiri! Scrie şi în ziare! Lupta noastră nu s-a terminat, copiii străzii au nevoie de noi! Au venit din toată ţara! Cum?! Ştiţi, domnişoara dirigintă, că ei dorm în canale şi mănâncă din gunoaie! Sunt la fel cu noi, dar lumea îi respinge! Dacă noi plecăm din tren, pe ei îi vor prinde şi-i vor băga în închisori sau la casele de copii! De unde ştii tu, Bogdan, toate astea? îl întrebă diriginta, simţind în glasul băiatului un fel de putere care conferea momentului o dimensiune aproape legendară, intimidând-o, Pentru că am vorbit cu ei şi ne-au povestit şi pentru că sunt noii noştri prieteni! Dacă mergeţi afară, vă rugăm, să le spuneţi asta părinţilor noştri! Noi rămânem în

tren să luptăm alături de ei! Vă rugăm! domnişoara Ileana, privindu-şi pe rând elevii care făcuseră cerc în jurul ei, văzându-le hotărârea matură care, în mod uluitor, le îndulcea parcă şi mai mult chipurile, se simţi mai mică decât ei, mult mai măruntă decât forţa fragedă a inocenţei lor pe care i-ar fi plăcut s-o aibă, făcându-i-se ruşine că a crescut, că se maturizase, trădându-şi, prin avansul iremediabil al vârstei biologice, puritatea viselor copilăreşti, Am să le spun! rosti ea cu o voce care parcă îşi cerea iertare, înclinându-se în faţa copiilor, simţind cum, în acelaşi timp, un ceva inexplicabil şi de o frumuseţe năucitoare îi atingea sufletul, înmărmurind-o ca în faţa unui mit din vechime, Cruciada copiilor! Trebuie să coborâţi! îi aduse aminte Cazimir, Da! se tulbură profesoara, punându-şi rucsacul pe umăr şi, strecurându-se afară din compartiment, încercă să-şi facă loc spre uşa vagonului, Oare ce va spune despre asta părintele Andrei? se întrebă, şi părinţii copiilor?

Părintele Andrei, împreună cu părinţii, aşteptau cu emoţie venirea profesorilor, dar, mai ales, în ceea ce-i privea pe părinţi, nutrind speranţa că printre copiii care vor opta să plece din tren vor fi şi copiii lor, Apropiindu-se încet, părând să poarte poveri mai mari decât cele pe care le cărau în propriile bagaje, atât profesorii cât şi elevii care veneau în soarele de vară pe linia ferată, escortaţi de jandarmi, erau vânaţi cu înverşunare de cameramani, de corespondenţii de presă, de jurnalişti, Doamna Constantinescu.

Florina Iliş

Cruciada copiilor deşi transpirată şi gâfâind de la mersul pe jos, preocupându-se, în mod special, de tocurile înalte ale saboţilor, nu pierdu totuşi prilejul să-şi expună opiniile într-un interviu acordat, avându-se în vedere numărul mare de microfoane îndreptate spre buzele ei, mai multor posturi de televiziune, Societatea întreagă e responsabilă de tot ce se întâmplă în tren! afirmase ea, Am luat din Occident şi din America tot ce-i mai rău! Nu vedeţi, copiii ăştia se cred în filmele de acţiune! Se uită toată ziua la televizor, dar de citit nu citesc nicio carte! Dar ei au început o cruciadă! replică unul dintre reporteri, Ce?! se minună profesoara de limba şi literatura română, O cruciadă?! glumiţi, domnule! Asta e rezultatul filmelor violente, al internetului, al jocurilor de calculator, al educaţiei tehnologice! Degeaba le vorbesc eu elevilor despre literatură, dacă părinţii le instalează acasă pe calculatoare jocuri războinice! E mai uşor să apeşi

pe butoane şi să tragi cu armele virtuale decât să citeşti o carte! mai e televiziunea, cu filme violente, pline de arme şi războaie, sau societatea, unde la tot pasul se ivesc în faţa lor tentaţii irezistibile şi mă gândesc la droguri! Am avut şi noi un caz în şcoală! Ce le transmiteţi copiilor care au rămas în tren? mai întrebă reporterul întrerupând discursul profesoarei de limba şi literatura română, Să coboare cât mai repede! apoi doamna Constantinescu fu abandonată de către microfoane şi de către camerele de filmat, atenţia acestora îndreptându-se spre un grup de copii care se apropiau de gară însoţiţi de învăţătoarea lor, erau elevi în clasa a patra, Eu n-am vrut să cobor! rosti un băieţel cu pistruii aurii deschişi în soare, dar ne-a spus doamna învăţătoare că ne dă doi la purtare şi că ne lasă repetenţi! Nu vreau să iau doi la purtare că se supără tata! De aceea am coborât! toate posturile de televiziune înregistrară mărturisirea lui, băiatul fiind fotografiat din toate părţile, fotografia lui urmând să apară şi pe prima copertă din *Paris match*, preluată apoi şi de alte reviste, *le nomei observateur*, *der spiegel sau the times*, Mie nu mi-au dat armă, a mai spus copilul, că n-au fost destule, dar mi-ar fi plăcut să am! tăcând apoi într-un zâmbet luminos şi curat, şi ce-ai fi făcut cu arma, dacă o aveai? îl întrebă un corespondent de presă, băieţelul le explică plin de importanţă, l-aş fi împuşcat pe toţi cei care ar fi urcat în tren, Eu sunt Robocop! mai adăugă el cu un aer ştrengar! apoi părinţii îl ridicară fericiţi în braţe şi-l copleşiră cu sărutări, camerele de luat vederi nu pierdură prilejul, filmând lacrimi de bucurie în direct, o specialitate de succes a televiziunilor româneşti.

La acele imagini se uita Lucreţia Pietraru în apartamentul lui Pavel, abia se trezise de o jumătate de oră, îi citise biletul, făcuse un duş, îşi pusese de cafea şi deschisese televizorul, când îi atrase atenţia băieţelul pistruiat care tocmai afirmase că i-ar fi împuşcat pe toţi dacă ar fi avut armă, el era Robocop! Avea dreptate Pavel, se gândi Lucreţia, între noi şi aceşti copii nu sunt numai generaţii biologice ci, după cum îi explicase el, fiecare evoluează pe curbe diferite de timp, dacă cea a adulţilor urmează linia prezentului, a timpului, cea a copiilor descrie salturi, putând atinge un fel de nou absolut, incompatibil cu istoria, La televizor se mai anunţă că în tren rămăseseră unii copii care preferaseră să se alăture copiilor vagabonzi şi să lupte alături de ei, Părăsind străzile, canalele, gropile de gunoi, satele sau centrele de copii un număr tot mai mare de cruciaţi se alăturau celor din tren, Forţele de ordine de pe întreg cuprinsul ţării făceau tot ce le stătea în

putinţă ca să oprească exodul acestora spre tren, un lucru care era aproape imposibil, copiii având drumurile lor, necunoscute jandarmilor, comunicând prin semne a căror interpretare depășea nivelul de cunoaştere al lucrătorilor din poliţie, modalităţile primitive de comunicare ale copiilor dovedindu-se chiar mai eficiente decât tehnologia avansată a canalelor de comunicaţii ale Ministerului Administraţiei şi Internelor, după cum declarau insinuant canalele de ştiri care, în febra de senzaţional, declanşară întrecerea mediatică în descoperirea semnelor ce prefiguraseră cruciada.

Ziarele relatau cu lux de amănunte că într-o maternitate din Iași se născuseră în aceeaşi clipă şapte bebeluşi, șase băieţi şi o fată, Deşi travaliul unor gravide, după cum se specificase în presă, începuse la momente diferite, micuţii, conform precizărilor moaşelor și ale medicilor care asistaseră la naşteri, se aşteptaseră parcă unii pe alţii, născându-se, potrivit registrului de naşteri al spitalului, exact în acelaşi moment, ora trei şi treizeci şi trei de minute, dimineaţa, Nimeni din personalul maternităţii nu-și amintea ca un asemenea lucru să se mai fi petrecut vreodată, un bătrân îngrijitor, mărturisise însă pentru corespondentul de presă că, după

Florina Iliş cum se credea din vechime, atunci când se nasc mai mulţi băieţi decât fete omenirea s-ar afla în pragul unor confruntări belicoase, explicând competent că aspra lege a naturii reglează prin naşteri numărul bărbaţilor ce vor dispărea în presupusele confruntări războinice, în plus, un corespondent de presă al unei publicaţii locale observase corbi rotindu-se deasupra trenului de copii, fapt care declanșa interpretări incitante privind simbolismul ambiguu al corbului, când funebru, când luminos, dar cel mai adesea prevestitor de moarte şi, cum autorul articolului cu pricina se documentase în prealabil asupra simbolisticii corbului la români, stărui mai ales asupra proprietăţilor profetice ale întunecaţilor locuitori ai văzduhului, subliniind un lucru pe care prea puţină lume îl cunoştea despre corbi şi anume că, deasupra unui câmp de bătălie, corbii sunt de rău augur doar pentru cei ce atacă ultimii, autorului articolului părându-i-se revelatoare acea informaţie care ar putea influenţa, credea tânărul ziarist, mersul evenimentelor, determinându-le, Nici asfinţiturile roşii din ultimele seri nu trecuseră neobservate atenţiei încordate a presei, de fapt, incendierile de la apus constituind pentru cei preocupaţi de tăcerea grăitoare a naturii un semn indubitabil al măreţiei forţei divine,

Flăcările asfinţitului nu scăpară nici vigilenţei militare a fruntaşului Lupu Gheorghe de la o unitate situată nu departe de graniţa cu Ucraina, aflându-se de strajă, fruntaşul încremenise cu ochii ţintă la orizont, observând, după cum mărturisise într-o scrisoare către ai lui, *cum dintr-odată să aprins cerul*, scrisese fruntaşul Lupu Gheorghe nesigur pe gramatica limbii române, fiind, însă, un excelent cunoscător al limbii lipsite de norme ortografice a naturii, fruntaşul comparând în scrisoare flăcările de la asfinţit cu focurile aprinse de ţăranii din satul lui ca să sperie porcii mistreţi atraşi de dulceaţa de lapte a mălaiului, despre flăcări fruntaşul Lupu Gheorghe nu scrisese în raport, acolo menţionând că nu se petrecuseră evenimente deosebite, caracterizând noaptea care-i strecurase în suflet o grea tulburare drept o noapte calmă, fenomenele cereşti având efecte doar asupra sufletului omenesc nu constituiau după înscrisurile militare atentate la securitatea şi ordinea ţării, dar pentru că trebuia să spună cuiva fruntaşul le scrisese părinţilor, scrisoarea băiatului citind-o un profesor de la şcoală care i-o arătase unui prieten, ziarist, *Flăcări la graniţele*

Cruciada copiilor ţârii /era titlul articolului inspirat din scrisoarea fruntaşului Lupu Gheorghe, într-un alt articol, având drept subiect tot fenomenele cosmice, un ziarist împătimit de cer observase în cea de-a doua noapte a crizei trenului căderi masive de stele care printr-o intenţie, încă obscură, dar neîndoielnic, divină, după cum declarase ziaristul, făcuse ca ploaia de stele din jurul datei de 10 august să se decaleze, stelele căzând, după exprimarea metaforică a acestuia, *înainte de vreme, întocmai ca merele necoapte, atinse prematur de brumă*, Prin bunăvoinţa mass-media, reveni în conştiinţa publicului şi eclipsa românească a sfârşitului de secol şi mileniu, ale cărei prevestiri funeste păreau să-şi găsească, în urma unei masive şi ştiinţifice bibliografii din domeniul scrierilor dedicate apocalipticului, un t? rdiv ecou, Ziarele şi revistele nu trecură cu vederea nici manifestarea neobişnuită a animalelor care, după cum s-a demonstrat în nenumărate rânduri, se comportă ciudat atunci când în lumea viului aveau loc fenomene ce ieşeau de sub incidenţa obişnuitului şi a firescului, tulburând astfel ordinea imuabilă a firii, s-a dat, de pildă, exemplul unei *sinucideri în masă de peşti pe râul Bistriţa*, analizele de laborator arătând că nu era vorba, aşa cum se crezuse iniţial, de vreo infestare cu agenţi chimici ai apelor Bistriţei, expertiza declarând peştii curaţi! Dar, neîndoielnic, cel mai tulburător dintre toate

articolele de presă a fost cel cu prezentarea cazului Irinei din Moineşti, fata bolnavă de sida, care, la porunca Maicii Domnului, ceruse să fie dusă la Posada, unde după cum îi precizase locuitoarea celestă, va scăpa de boală, *se va vindeca*, își permisese autorul articolului să dea o nuanţă suplimentară cuvintelor Maicii Sfinte, adăugând că Irina era însoţită de mama ei, o femeie simplă şi de fratele Emanuel, călugăr.

Fratele Emanuel tocmai îi explicase Irinei ce se întâmpla cu trenul copiilor, fata ascultându-l atentă, încercând să se pătrundă nu numai de ceea ce spunea călugărul, ci, mai ales, de tâlcul ascuns pe care-l purtau, nedesluşit, cuvintele, tâlc pe care apariţiile din vis ale Maicii Domnului o învăţaseră să-l perceapă, ştia, cu o clarviziune pe care n-o mai trăise niciodată, că Preacurata Fecioară o adusese acolo cu un scop anume, urmând să împlinească prin ea o lucrare pe care minţile omeneşti nu erau în stare s-o pătrundă, cu o noapte în urmă, la ultima apariţie, Maica Domnului îi ceruse fetei să se

Florina Iliş alăture inocenţilor, Irina tălmăcindu-i cu voce tare fratelui Emanuel porunca cerească, De când ajunseseră la Posada, şezuseră pe unde apucaseră, adăpostindu-se în cele din urmă la o familie cu frica de Dumnezeu care le oferise garajul pentru dormit, în camerele bune căzându-se turiştii veniţi tocmai din Belgia ca să urmărească cruciada, nutrind speranţa că vor putea înfia şi un copil român, gazdele cerându-le oaspeţilor din garaj, rezervându-și dreptul de a-i alunga dacă încălcau interdicţia, să nu vorbească cu belgienii şi, mai ales, să nu le spună nimic despre boala fetei, Fratele Emanuel îi promisese Irinei că o va duce la trenul copiilor, numai să găsească cu ce s-o transporte, uneori fetei fiindu-i atât de rău încât ore în şir nu scotea niciun sunet, deşi durerile grele făceau să apară pe chipul, încă, copilăros chinurile suferinţei, După ce o visa, însă, pe Maica Domnului, Irina se ridica în capul oaselor cerând de mâncare, stătea de vorbă cu fratele Emanuel, informându-se despre trenul copiilor, sau asculta radioul, Da! se vor duce la tren, trebuia să fie lângă copii! aceasta era voia Maicii Domnului, dar şi dorinţa fratelui Emanuel.

Aceeaşi dorinţă o avea şi domnişoara Ileana, deşi nu ştiuse asta până când nu-i zărise pe părinţii copiilor din clasa ei, aşteptând-o, Părăsise trenul în grabă, fără să stea prea mult pe gânduri, încredinţându-se, în timp ce păşea pe lângă linia ferată, că era datoare, ca dirigintă şi cadru didactic, să ducă mesajul copiilor către părinţii lor, Apropiindu-se însă de părinţi, intensitatea luminoasă a unui gând o

surprinse, făcând-o să simtă cum îi plesnea pielea, indicând prezenţa eterică a aripilor, înflorindu-i concomitent pe buze un zâmbet de porumbel sfânt, metamorfozele invizibile ale trupului domnişoarei Ileana impunând părinţilor nerăbdători o distanţă ceremonioasă şi sacră, Niciun copil din clasa ei nu părăsise trenul, toţii părinţii privind-o, apropiindu-se, cu disperare mută, incapabili să reacţioneze, Radu Vlădeanu, obişnuit să ia cuvântul, întrebă, în timp ce domnişoara Ileana se debarasa de greutatea rucsacului, Unde sunt copiii noştri? Toţi copiii vin! Ai noştri de ce nu vin? şi domnişoara Ileana, copleşită brusc de oboseală, de amintirea grea a prizonieratului forţat, de rucsacul pe care nu se grăbise nimeni să i-l dea jos, copleşită de albastrul adânc al cerului de vară, în contrast cu verdele întunecat al pinilor, de zarva şi foiala aparatelor

Cruciada copiilor de filmat din jurul părinţilor care-şi întâmpinau copiii, copleşită de povara mesajului grav pe care avea să-l transmită, ceru din priviri îngăduinţă şi îndurare, Vă explic! dar îndurarea la care făceau apel ochii ei se lovi de lamele tăioase şi neiertătoare din expresia feţei lui Radu Vlădeanu, tatăl lui Cazimir, o fracţiune de secundă ezitând, după care, profesoara de matematică, scuturându-se de poverile copleşitoare, începu să explice, fâlfâind din aripi şi trecându-şi zâmbetul de sabie sfântă de la un părinte la altul, conţinutul mesajului copiilor, Acestora nu le venea să creadă, mama lui Octavian, doamna Cristea începu să plângă neputându-şi opt, lacrimile, Băiatul ei! Nu! şi domnul Bratu, tatăl Alinei, Fata asta era tot ce-i mai rămăsese pe lume, Cum se putea oare? Nu era drept! cei doi părinţi ai lui Bogdan nu puteau să înţeleagă cum băiatul lor, a cărui inteligenţă o lăudau toţi profesorii din şcoală şi, de când îi cumpăraseră calculator, abia dacă mai ieşea din casă, era capabil de un asemenea lucru! De necrezut! Bogdan e ascultător! Ceva se întâmpla acolo în tren şi nu le spunea nimeni nimic! Cineva îi ţinea cu forţa pe copii! Tatăl Soniei, Alexandru Keller, un tip sobru şi ordonat, reprezentantul unei firme germane de medicamente, simţi prăbuşindu-se în el construcţia unei lumi înălţate cu solidă migală pentru familia lui, Sonia, fetiţa veselă pe care o iubea ca pe ochii din cap, era adevărat că nu-i arăta prea des lucrul ăsta, dar, Nu era cu putinţă! Ce se va întâmpla cu copiii noştri? izbucniră părinţii într-un glas, lăsându-se descoperiţi de către presă şi televiziune, care se precipitase să-i prezinte, *Un grup de părinţi ai căror copii nu părăsiseră trenul* /transmiţându-se în direct toată disperarea

lor, Li se puseră întrebări, curiozitatea mass-media dovedindu-se fără limite, Care erau numele copiilor, ce le plăcea să facă, ce nu le plăcea, la ce erau buni, ce pasiuni aveau? De ce credeţi că au rămas în tren? Radu Vlădeanu credea că sunt ţinuţi cu forţa, făcând cu acel prilej apel la autorităţi, Să li se spună! Să se intervină! Va face plângeri la toate forurile! bunicul lui Cazimir, badea Vasile din Ieud era de cu totul altă părere, arătându-se mândru de nepotul lui, Aşchia nu sare departe de trunchi! că, şi el, când luptase în Rusia şi apoi până în munţii Tatra, se oferise voluntar în orice misiune mai periculoasă şi, mai adăugase bătrânul, Băiatul ăsta ştie ce are de făcut! dar asta nu se mai dădu pe post.

Florina Iliş

Cruciada copiilor înregistrarea cu bunicul lui Cazimir oprindu-se după cuvintele *misiune mai periculoasă*, Domnul Iustinian Bratu era consternat, nu-i venea să creadă, paralizând la gândul că fetiţa lui era în tren şi nu putea face nimic s-o salveze, Nu mai avea cuvinte! alături, doamna Valeria Cristea abia se ţinea pe picioare, profitând de momentul în care obiectivul camerei de luat vederi se deplasă spre părinţii lui Bogdan, ca să se abandoneze slăbiciunii din picioare, leşinând, fusese prea târziu pentru cameraman ca să mai prindă momentul leşinului şi să-l transmită în direct, dar corespondentul de presă îşi făcu datoria informând publicul, cu exces de cuvinte, despre leşinul doamnei Cristea, care *cedase emoţiilor*, *afectată ca nervi cât şi ca mamă de faptul că băiatul ei*, *Octavian*, *nu părăsise trenul*! *Stimaţi telespectatori*, transmitea reporterul, *situaţia egravă*, *dar devine din ce în ce mai dramatică*! *După cum aţi văzut sunt copii care au decis să rămână în tren*, *declarându-se din propria conştiinţă solidari cu mişcarea copiilor*, *Deocamdată nu avem o cifră exactă a acestora*, *o vom afla*, *probabil*, *atunci când se va încheia acţiunea de eliberare a copiilor şi a profesorilor*, *considerată ca un prim succes la negocieri al autorităţilor*! *Dar rămâne deschisă întrebarea de ce au rămas aceşti copii în tren*? *E un mister absolut*! *Singura certitudine este că ştim că nu ştim*! era o frază de care reporterul era în sinea lui foarte mândru, *Domnişoara Ileana*, continua el mitraliind cuvintele, *profesoara de matematică a elevilor dintr-a şasea de la*

Şcoala Generală Nr. *10 afirmă*, *încă sub şocul celor întâmplate*, *că elevii din clasa ei au rămas de bunăvoie să se alăture celor de la cruciadă*, *Iată*, *stimaţi telespectatori un cuvânt care se vehiculează tot*

mai mult în presa scrisă şi pe posturile de televiziune, cruciadă! *L-am invitat alături de noi pe domnul consilier Cernescu, care face parte din grupul de control al primului ministru*, *Ce ne puteţi spune, domnule consilier, despre cruciadă*?

Cruciada e aceea că noi luptăm să fim şi noi cineva, explicase în direct Cosmin, un copil vagabond de vreo zece ani, care, împreună cu încă vreo opt copii, se îndreptau spre tren, corespondentul unui post de televiziune interceptându-i la Comarnic, Copiii veniseră din Arad, călătorind toată noaptea, cu intenţia de a se alătura cruciadei, *Mai este mulţi de venit din Arad şi din Timişoara* /anunţase Cosmin, Ei nu se născuseră la Arad, explică reporterului şi, implicit, telespectatorilor, ci, undeva lângă Bacău, stătuseră o vreme într-o casă de copii, dar fugiseră de acolo, oprindu-se la Arad în speranţa că vor trece dincolo, Unde dincolo? fură întrebaţi, în Europa! ridică copilul din umeri cu un aer de ştrengar, şi ce să faceţi acolo? Păi, să muncim! Că aici nu putem! Suntem mai mulţi la Arad şi aşteptăm să vină să ne ia! Cine? Nu ştiu! Vin când au nevoie de noi, ne face acte şi plecăm în Europa! Vă duc la cerşit? Nu! Să muncim! Şi cerşitul e muncă! Şi de ce aţi venit la cruciadă? toţi copiii sărind spre microfon să răspundă, răspunzând în cor, Să ne fie mai bine! Aşa zice, că dacă luptăm vom avea şi noi drepturi! Ce drepturi? copiii, fâstâcindu-se la întrebarea reporterului, râzând unii către alţii, privind plini de încântare spre obiectivul aparatului de filmat, rotindu-se profesional în jurul lor, Drepturi! râse unul dintre băieţi, dezvelindu-şi dinţii albi care, după expresia copilăroasă a chipului, nu putea avea mai mult de zece ani, ia să nu mai furăm! încheie el, ceilalţi aprobându-l mut, *Drepturi să nu mai fure*! reia reporterul cuvintele copilului, *Iată*, *stimaţi telespectatori ce cer aceşti copii*, *drepturi să nu mai fure*! *Va putea oare garanta societatea românească copiilor fără adăpost aceste drepturi*?

Din acest moment nu mai putem garanta nimic! rosti chesto-rul-şef Tudor Condeescu, Nimeni nu mai poate garanta pentru viaţa acestor copii! Au arme, încep să se organizeze ca o armată, vor începe războiul! Vă promit însă, se adresă oficialul celor câţiva părinţi, în frunte cu Radu Vlădeanu, vă promit însă că vom avea în mod special grijă de copiii dumneavoastră! Vă rog să-mi faceţi o listă cu numele lor, cu toate semnalmentele, dacă aveţi şi poze e perfect! Ar fi bine să cooperăm! Orice informaţie pe care ne-o daţi ne-ar putea fi de folos, Nu ezitaţi să ne spuneţi! Ce anturaj au acasă, cu cine obişnuiesc să se

joace, dacă aţi observat ceva neobişnuit la ei în ultima vreme! Totul! apoi chestorul-şef Tudor Condeescu îi prezentă pe cei trei subordonaţi ai săi care se vor ocupa de strângerea datelor despre copii, asigurându-i încă o dată pe părinţi de întreg sprijinul poliţiei române, în clipa aceea voia urgent lista cu copiii rămaşi în tren!

Lista cu copiii din tren apăruse deja în ediţia specială a unui mare cotidian, toate exemplarele se vânduseră de la chioşcuri în câteva clipe, O asemenea vânzare nu mai cunoscuseră ziarele de pe

Florina Iliş

Cruciada copiilor vremea listelor cu câştigătorii jocurilor caritas, în cazul crizei trenului de copii important era însă ca numele căutat să nu apară în ziar pentru a fi declarat câştigător, Pe prima pagină a ziarelor, pe două coloane, în ordine alfabetică, erau publicate numele tuturor copiilor care se alăturaseră cruciadei, clasa acestora precum şi şcoala din care făceau parte, Tot pe primele pagini ale ediţiilor speciale se publicaseră ample reportaje despre prima victimă din rândul copiilor, Romulus Domide, elev în clasa a şaptea la Şcoala Generală Nr. 10, analizându-se împrejurărilor încă neelucidate ale morţii sale, prezentându-se şi un scurt un interviu cu fratele lui geamăn, Remus şi, între ghilimele, ca titlu mare de articol cuvintele mamei gemenilor, profesoară de istorie, la aceeaşi şcoală cu băieţii, „*Durerea unei mame care îşi pierde fiul nu poate fi declarată*!” de fapt, atunci când i se ceruse o declaraţie doamna Domide le spusese simplu reporterilor. *Durerea mea nu e de declarat*! *Vă rog*! apelând la sprijinul poliţiştilor pentru a ţine la distanţă curiozitatea mass-media, Aflând despre mesajul pe care domnişoara Ileana îl aducea din partea elevilor ei părinţilor, mass-media româneşti şi străine săriră ca o uriaşă pasăre de pradă asupra tinerei profesoare, asediind-o în cercuri de microfoane, reportofoane, camere de filmat şi o reţea de şerpi electrici care se pierdeau printre picioarele reporterilor şi ai corespondenţilor de presă, zvâcnind în sus la fiecare mişcare a acestora, Mesajul cruciaţilor fu auzit, astfel, nu numai de părinţii îngrijoraţi că nu li se întorseseră copiii, ci de toţi cei care se aflau în clipa aceea în faţa gării Posada, copiii care părăsiseră trenul, regretând deja că o făcuseră, părinţii mulţumiţi că odraslele lor nu se alăturaseră nebuniei cruciadei, mesajul transmis de domnişoara Ileana cu o expresie indescifrabilă pe chip, stârnind un murmur nelămurit printre trupele de ordine ale Ministerului Administraţiei şi Internelor, contrariind sentimentele de

datorie ale superiorilor, ordonând pe loc repaus lansatorului de grenade lacrimogene, ridicând în aer acele de pin, încrucişându-le tăişurile într-un vâjâit imperceptibil, răscolind glasurile cântătoare ale păsărilor din pădure, zburătăcindu-le, asurzind ţârâitul greierilor cu sonorul radiourilor din zecile de vehicule blocate în Valea Prahovei pe E60, trezind interesul mulţimii de corturi colorate, instalate pe fiecare porţiune liberă de teren din campinguri, pustiind satele şi oraşele ţării ai căror locuitori ocupaseră poziţii defensive în faţa televizoarelor, dezinteresându-se de distracţiile verii, încruntând frunţile membrilor guvernului adunaţi în şedinţă extraordinară, convingând politicienii şi parlamentarii să se întoarcă din vacanţe, ridicând numărul accesărilor paginii de web a cruciadei, mesajul copiilor, preluat şi prelucrat de Ilarie, ajungând cu ajutorul internetului în toate colţurile lumii, *Innocence is saving the world*! ziarele o numiră pe domnişoara Ileana o Ioana d'Arc a mileniului trei, cuvintele ei vibrante stârnind în toată ţara stupoare şi murmur de evlavie legendară, existau, însă, şi publicaţii care încercau s-o compromită din punct de vedere didactic, Astfel, celelalte cadre didactice de la Şcoala Generală Nr. 10, în frunte cu direcţiunea, dezicându-se total de cauza ei şi a elevilor, *Poate inventase singură mesajul*! se exprimase într-un interviu doamna Constantinescu, *Această profesoară de matematică instigă copiii la luptă*, *ar trebui să i se retragă orice drept de a mai preda în şcolile româneşti*! *Cum e posibil aşa ceva*?! *Cum vă explicaţi că dintre toate clasele din şcoala noastră*, *clasa a şasea*, *a cărei dirigintă este domnişoara Ileana Bravu*, *a rămas până la ultimul elev în tren*, *acest lucru demonstrează limpede că e şi ea implicată în cruciadă*!

Fratele Emanuel nu citise ziarele şi nu ştia ce se scria despre profesoara de matematică, dar o auzise vorbind la radioul de care Irina nu se despărţea niciodată şi, în felul lui de a considera viaţa un şir neîntrerupt de semne, descifra în vocea domnişoarei Ileana expresia sonoră a semnului ce i se făcea, surprinzându-l în vocea ei un ceva nelămurit care-i suspendă inima în aer, lăsând-o fără suflul natural al plămânilor şi făcând-o să vibreze de prezenţa imperceptibilă a unei energii suave care, fără împotrivire, îi eliberă sufletul din captivitatea minţii, aventurându-l spre necunoscutul periculos al lumii, în ultimii ani, la mănăstire, fratele Emanuel se lăsase prea uşor sedus de tihna izolării într-o lume interioară, construită după standardele spiritualităţii răsăritene ai căror mari dascăli îi fuseseră scrierile

părinţilor bisericii, se închisese în sine cu cărţile şi rugăciunile lui, punând între inimă şi lume zidul aspru al voinţei de sfinţenie, sfinţenia se dobândeşte în pustiu, dar se câştigă cu adevărat numai în secunda lumii! auzind mesajul domnişoarei Ileana, fratele Emanuel îl interpretă în spiritul noii sale revelaţii.

Florina Iliş

Cruciada copiilor înţelegând că adevărata puritate o constituia fecioria din inimă, Să ne botezăm cu inocenţă! să fim ca pruncii! murmură ca atins de lumina unui rug nevăzut, Calmul adânc, aproape mineral, cu care primi revelaţia acelui mesaj îl făcu să se decidă fără ezitare, trebuia să ajungă cu Irina la tren! era momentul să accepte târgul călăuzelor, Călăuzele, organizate de Ciungu şi de Rada, constau, de fapt, într-o echipă de doi băieţi, Şarpele şi Cucu, a căror existenţă se identifica cu cea a gărilor de pe Valea Prahovei, Şarpele îşi câştigase faima târându-se prin gări şi prin trenuri cu mlădieri alunecoase de şarpe, făcând pe ologul, fiind capabil, după împrejurări, să-şi răsucească membrele în cele mai contorsionate forme, nu se plângea de nimic, bucurându-se de un trai bun, mai ales, de când se rupsese de vechea gaşcă din Bucureşti şi începuse, stabilindu-şi raza de acţiune pe Valea Prahovei, să lucreze pe cont propriu, mai făcea şi treburi suplimentare, nedându-se în lături de la un câştig în plus, de pildă, îşi expusese în faţa unui aparat de fotografiat şi talentul de a înălţa din membrele şi trupul lui arhitecturi baroce inegalabile, acele poze, făcute de un artist, ajungând într-o expoziţie din Bucureşti şi aducându-i faimă, mai mulţi bani câştigase, însă, de pe urma părţilor ruşinoase ale trupului, lăsându-se filmat atât din faţă cât şi din spate de un englez căruia i se spunea Lordul, englezul promiţându-i că îl va duce în toamna aceea în Anglia, unde va câştiga mulţi bani, dar Şarpele nu credea asta, la urma urmei lui îi plăcea în România, preferând să rămână în ţară! îl încântase enorm când Ciungu îi ceruse să facă pe călăuza surâzându-i atât jocul de-a v-aţi ascunselea cu caralii cât, mai ales, biştarii care urmau să iasă din afacere, taxa percepută de la cei cărora voiau să ajungă la tren fără să fie prinşi de poliţişti şi jandarmi urmând s-o împartă în mod egal între ei, Şarpele acceptase târgul cu condiţia să lucreze cu Cucu, Cel căruia i se spunea Cucu, prieten nedespărţit al Şarpelui, era capabil să interpreteze arii întregi din repertoriul vocalic al păsării ce-şi striga mereu numele, virtuozul ajungând să varieze atât de mult interpretarea cântecului încât

izbutise să stabilească adevărate coduri şi semnale prin care transmitea mesaje în situaţii limită, prezenţa caraliilor în zonă sau a unor găşti care dădeau din când în când buzna în teritoriul lor, jecmănindu-i de parai pe cei ce lucrau pe cont propriu, Cucu era extrem de eficient pentru gaşca de vagabonzi independenţi din gările de pe Valea Prahovei, acesta asigurându-şi traiul din mica sumă pe care fiecare i-o plăteau pentru serviciile de interpret, Misiunea lui Ciungu consta în stabilirea legăturilor dintre călăuze şi cei ce doreau să ajungă la tren, cererile mari depășind însă în scurt timp posibilitățile lor de organizare, mica afacere dobândind, din cauza patrulelelor de poliţie şi jandarmi care acţionau în zonă, nebănuite proporţii, în noaptea asta, le spuse Ciungu, trebuie să ducem un călugăr cu o fată bolnavă, fata nu se poate deplasa şi o duce călugărul în spate, ne plăteşte bine! Gata, şefu'! S-a făcut! răspunseră Şarpele şi Cucu, şi ar mai fi o profesoară de matematică care vrea să se întoarcă în tren, o luaţi şi pe ea! Bine! făcură Şarpele şi Cucu, ridicând din umeri, Cedând unui impuls care venea de dincolo de câmpul gravitaţional al gândirii, Pavel fusese cel care, în numele domnişoarei Ileana, făcuse aranjamentul cu călăuzele, Tot el izbutise s-o salveze din tentaculele mass-media, ducând-o în casa preotului din sat unde obţinuse găzduire, o stârni să vorbească, descosând-o despre copii şi despre mesajul lor, încercând, în timp ce-o asculta să surprindă fiecare nuanţă a tulburării sfielnice ce juca imperceptibil pe chipul ei, tulburându-l, zâmbetul virginal al domnişoarei Ileana reamintindu-i de bucuria de a vedea înmugurind feminitatea, de plăcerea erotică pe care i-o provoca orice tânără fată deschizându-se ca o floare proaspătă, romanul lui preferat era *A l'ombre desjeunes fille enfleur* pe care-l considera *un hymne de lafiminite qui se rêve*! Pe trupul domnişoarei Ileana, presupunând după semne doar de el ştiute, neatins, i se părea că vede fluturând o armură de argint transparent, aerul de baladă medievală pe care-l răspândea în jurul ei profesoara de matematică conferea momentului o dimensiune neobişnuită, determinându-l pe Pavel să constate cu stupoare că, declarând, prin mesajul ei televizat, cruciada, tânăra fată, fără să fi ridicat niciun deget, oprise lumea în loc, schimbându-i definitiv cursul, Era ca şi cum o energie necunoscută ar fi început brusc să pulseze în lucruri intensificând culorile, însufleţind mişcările oamenilor şi ale naturii, eliberându-i de moleşeala verii, accentuând cu tonuri noi sunetele, Cruciada copiilor fusese declanşată!

Domnişoara Ileana nu înţelegea ce o făcea să spună lucruri atât de intime acelui bărbat şi ziarist pe buzele căruia înflorise un zâmbet greu de

 pătruns, de ironie la adresa ei? de atotcunoaştere? de superioritate masculină? de amuzament? părintele Andrei, căruia nu i se obişnuise încă să-i spună Andrei, nu o privea niciodată în felul acela şi nici nu-i pătrundea din priviri cu atâta intensitate calmă până în sânge, făcând-o să mărturisească, Aş vrea să mă întorc la trenul copiilor, am înţeles că e plin de poliţie peste tot, că nu se poate apropia nimeni de tren, că se fac arestări, Oare mai au de mâncare copiii? lui Pavel îi trecu prin minte că ar putea s-o ajute să urce în tren, să devină acolo ochii şi urechile lui, să-i transmită totul despre copii şi despre tren, copleşindu-l brusc sentimentul că, ajutând-o, dincolo de intenţiile lui ascunse, nu făcea decât să favorizeze destinul să-şi urmeze cursul, Aş putea face să ajungi la tren! îi spuse ca pe-o replică învăţată demult, cerându-se în clipa aceea rostită, Cunosc o călăuză! să te pregăteşti pentru la noapte!

La noapte! fu răspunsul Radei, așezată pe marginea patului de spital al Margaretei, De data asta va fi altfel! rosti fata, E mult mai uşor să plecăm de aici! îţi aduc eu o rochie de a mea, Calman ştie de tine, nu-ţi face griji, îl aranjează el pe paznic! cele două fete vorbeau în șoaptă ca să n-o trezească pe doamna Eva care dormea alături, dar doamna Brediceanu nu dormea, se prefăcea doar că doarme, străduindu-se să asculte tot ce-şi spuneau fetele, o îndrăgise mult pe Margareta şi, mai ales, ascultându-i, indignată, povestea hotărâse că trebuia să facă ceva pentru ea, doamna Brediceanu cunoştea bine mersul lumii, realizând ce fel de soartă o aştepta pe fată după plecarea din spital, cum se întâmplă de obicei, nimeni nu va lua nicio măsură împotriva paznicului nemernic, pe fată vor fi ducând-o într-un loc în care vor mai fi existând altele ca ea, batjocorite, nimănui nu-i va păsa de sufletul ei, îi părea rău că era atât de bătrână şi nu mai avea energia de altă dată ca să se dedice misiunii ce începuse să tremure ca o nouă pâlpâire de viaţă în sufletul ei, Nu întâmplător, credea doamna Brediceanu, toate acele lucruri se petrecuseră la întoarcerea din Cluj, la capătul unei călătorii ratate în căutarea de-o viaţă a surorii gemene, Dar poate nu făcuse drumul acela decât ca să ajungă acolo, în acel pat de spital unde trebuise s-o întâlnească pe Margareta care, în mod

surprinzător, avea aceeaşi vârstă cu cea a surorii pierdute în timpul bombardamentelor de retragere a nemţilor din Bucureşti, căutând o soră geamănă oare nu găsise calea de a se întoarce în trecut, reunind cele două capete ale firului temporal rupt de avioanele nemţeşti? doamna Brediceanu credea în predestinare! va pleca cu fetele la noapte! Chestorul-şef Alexandru Peltea, noul responsabil numit în locul chestorului Vasile Niculescu printr-un ordin al ministrului administraţiei şi internelor, nu credea în predestinare, şi, fireşte, nu înţelegea de ce, adresându-se generalului de corp de armată Sever Caragea, şeful Grupului de Control al ministrului, de ce primul lucru pe care-l aflase venind ia Posada fusese acela că subordonaţilor ministerului administraţiei şi internelor nu li se adusese raţia de mâncare! Că fuseseră mobilizaţi pe teren de mai bine de 48 de ore şi nu se gândise nimeni că oamenii ăştia ar trebui să mai şi mănânce! Cum să lupte fără mâncare?! Unde sunt maşinile cu provizii promise? Blocate pe şoseaua naţională! îi răspunse prompt generalul Sever Caragea, tot traficul rutier e blocat până în capitală! Nu putem face nimic până nu se stabilizează traficul, e fatalitate! Parcă suntem legaţi de mâini şi de picioare! făcu generalul, cercetând cu luare aminte o pată din pardoseala biroului de mişcare al gării Posada, Nu suntem nişte babe să credem în fatalitate! rosti chestorul-şef Alexandru Peltea, cu energia vioaie a celui abia numit într-o funcţie, vizase demult postul acela, motivându-i-se cu fiecare refuz că, rolul jucat de chestorul Vasile Niculescu în evenimentele din decembrie îi crease un fel de complicitate mută cu puterea, făcându-l să se bucure de înaltă protecţie politică, întărindu-i astfel poziţia în minister, dar neaşteptata întâmplare cu cruciada copiilor făcu să surâdă norocul şi proaspătului chestor-şef Alexandru Peltea, ceea ce nu reuşise în toţi acei ani se întâmplase independent de el, la presiunea părinţilor scandalizaţi că foşti ofiţeri de miliţie implicaţi în revoluţie fuseseră desemnaţi să se ocupe de copiii lor, ministrul administraţiei şi internelor văzându-se nevoit, la sugestiile premierului şi ale preşedinţiei, să întreprindă câteva rocade, numindu-l pe chestorul Vasile Niculescu într-o poziţie similară la direcţia Resurse umane şi să-l avanseze pe chestorul-şef Alexandru Peltea, Nu cred în prostii din astea! rosti acesta emfatic, Tot ceea ce fac trupele noastre depinde de noi, domnule general Caragea, şi dacă poliţia acţionează prost atunci e lipsă de organizare şi noi răspundem de asta, nu ne dă nimeni din ceruri instrucţiuni!

Cine a blocat drumurile? Ce spun cei de la Direcţia Poliţiei Rutiere? dar şeful Direcţiei Poliţiei Rutiere nu avea nicio soluţie pentru deblocarea drumurilor, deşi trimisese pe teren toate efectivele din subordine, situaţia scăpându-le de sub control! Să aduceţi mâncarea cu elicopterul, dacă e nevoie! Ştiţi, domnule general, interveni regulamentar comisarul-şef Greceanu, li s-a permis oamenilor să cumpere alimente din zonă, de la cei care locuiesc prin apropiere, nu-i putem opri să nu cumpere, deşi sătenii profită de pe urma situaţiei şi măresc preţurile, Oricum, îndrăzni comisarul-şef, nu-i putem lăsa să se servească singuri! Adică cum? Să fure? se indignă chestorul-şef Alexandru Peltea, Avem o plângere, raportă comisarul-şef, de la nevasta şefului de gară, cum că i s-au luat din grădină toate roşiile, ardeii, castraveţii, că i se mănâncă prunele şi perele de compot! tensiunea din anturajul chestorului-şef Alexandru Peltea se sparse ca o bubă coaptă, împrăştiindu-se în zâmbete amuzate, dar atmosfera de bună dispoziţie nu dură decât fracţiuni de secundă deoarece chestorul-şef Alexandru Peltea izbucni cu o indignare abia reţinută, Oamenii noştri să fure din grădinile oamenilor! dar ce-a ajuns poliţia română?! Există asemenea plângere? Da, să trăiţi domn chestor-sef! îşi lovi comisarul şef Greceanu călcâiele, Să aduceţi la mine femeia! Să-mi cer scuze pentru purtarea noastră! măcar atât putem face! făcu chestorul-şef, convins că venise momentul să se impună în faţa subordonaţilor săi prin puterea unui exemplu de etică profesională şi de maniere civilizate, şi să nu mai aud de fatalisme, predestinări şi alte tâmpenii de babe! Să eliberaţi drumurile ca să vină camioanele cu aprovizionarea! Să ne organizăm! Şi ce-i cu revendicările alea ale copiilor, să vedem lista! Chestorul-şef Tudor Condeescu, cel care negociase cu copiii, obţinând eliberarea unora dintre ei şi eliberarea profesorilor şi care, până la numirea noului chestor-şef, avusese controlul total al operaţiunilor, nu prevedea o colaborare prea eficientă cu noul numit, ministrul administraţiei şi internelor să nu uite că eliberarea copiilor şi a profesorilor se datora în întregime chestorului-şef Tudor Condeescu! Chestorul-şef Alexandru Peltea luă listele de revendicări, începând să le studieze, nu păreau decât nişte liste de semnături, adunate de pe stradă, copiii scriind de mână, cu tăieturi şi corecturi, în culori diferite, cu pixuri, creioane, carioca, O vreau

Işsr:

Cruciada copiilor pe mama înapoi! scrisese o fetiţă cu numele Alina Bratu, să cânt în concert cu trupa *Sistem* şi să devin dj! scria un anume Râul, să fie eliberaţi toţi *copii* de la casele de copii! o sută de borcane de nutella, să avem Internet la şcoală, să studiez în America, un calculator, să joc fotbal la Real Madrid, în echipa de juniori! să am pelerina lui Harry Potter dacă nu se poate, cel puţin, mătura (bicicleta) Fulger! Să nu-mi mai spună copiii bin laden! Eu vreau să mă mut la altă şcoală! îmi doresc să devin manechin! Ce-s astea, liste pentru Moş Crăciun? făcu mirat chestorul-şef Alexandru Peltea, Sunt revendicările copiilor de dinainte de negocieri! îl lămuri colegul său, chestorul-şef Condeescu, neputându-şi reprima un zâmbet care, din cauza efortului de a-l ascunde, se transformă într-o grimasă, Vreţi să spuneţi că tot ce e pe listele astea doresc copiii? Cam aşa ceva! Doar că, preciza chestorul-şef Condeescu, probabil că unii dintre copiii care au semnat aici au coborât între timp din tren şi nu vor mai avea nevoie de ceea ce au scris! Aşa un război mare pentru o sută de borcane de nutella! se minună noul responsabil din minister, exprimând, fără să-şi dea seama, una dintre viitoarele replici memorabile ale istoriei, Nu mai auzise în toată cariera lui una ca asta, se antrenase pentru demascarea faptelor cu adevărat grave ale societăţii româneşti, nu pentru postul de Moş Crăciun! între timp situaţia s-a schimbat, domnule chestor-şef! interveni generalul de corp de armată Sever Caragea, O mare parte a copiilor a coborât din tren, dar celor rămaşi li s-au alăturat alţii, probabil cu alte interese! încă nu-i cunoaştem şi nu ştim ce vor! Avem autorizaţia să reîncepem negocierile şi să analizăm noua lor poziţie! Perfect! fu de acord chestorul-şef Peltea, azvârlind listele copiilor pe masa din Biroul de mişcare al gării, Domnule chestor-şef, reveni în birou comisarul-şef Greceanu, am adus-o pe doamna Bulboacă! Cine o mai fi şi asta? se întoarse întrebător generalul spre un subordonat din spatele lui, E femeia cu zarzavaturile, cu scuzele! încercând tânărul aghiotant să împrospăteze memoria superiorului său, Aha! nu era tocmai momentul potrivit, dar întâlnind în ochii celor din jur perfidii inexprimabile, înţelese că era pus la grea încercare şi nu mai putu da înapoi, Bine! Să vină femeia! Femeia, adică Magdalena Bulboacă, nevasta şefului de gară intră fără sfială în Biroul de mişcare al soţului ei, transformat de *ff-işWfm-Tn „itv*

Florina Iliş către poliţie în comandament, era hotărâtă să nu se

dea bătută, chiar de-ar fi preşedintele ţării acolo, tot îi va spune adevărul! cine îi va plăti ei roşiile şi castraveţii din grădină, aveau ei habar cât era de greu să te ocupi de roşii într-un loc ca ăsta, în care dai cu sapa şi loveşti în piatră! şi perele ei de vară, atât de bune la compot, nu mai avea niciuna în păr, toate le mâncaseră băieţii din trupe, auzise că au dat iama şi în sat la pomii oamenilor! Să le asigure poliţia de mâncare, de ce să fure?! Stimată doamnă, începu chestorul-şef Alexandru Peltea, realizând, din privirea hotărâtă a femeii, că nu se angajase la o treabă uşoară primind-o, femeia nu prea părea să fie genul care să se lase păgubită, dimpotrivă, Trebuie să profit cumva, gândi Magdalena, dar cum? Domnule general, îl întrerupse ea în mijlocul scuzelor adresate de acesta în numele poliţiei române, i se adresa cu domnule general fiindcă ei personal îi plăcea mai mult cum sună, Eu n-am nimic împotrivă ca oamenii să ceară şi să-şi cumpere! Şi noi muncim aici, că din salariul soţului meu nu ne descurcăm, aşa că mai fac şi eu câte ceva, numai pe răsaduri în primăvară am dat o grămadă de bani, dar să fure, domnule general? Ca ţiganii?! Nu mai am o roşie în grădină! Nu mai am niciun castravete! Mi le-au rupt cu frunze cu tot! Perele mele s-au dus! N-am păţit de când mă ştiu aşa ceva! Atâta muncă pe degeaba! Stimată doamnă, mai încercă chestorul-şef, dar fără succes, Cine suportă paguba asta? Vă întreb pe dumneavoastră, cine o să plătească pentru tot! Mi-au zdrobit şi câţiva puişori de la cloşcă, ea amărâta s-a ascuns lângă gardul de la grădină şi când poliţia a sărit gardul a călcat pe pui, eu m-am luptat să îi cresc, am pus ouăle, să-i avem pentru la iarnă, să mai tăiem şi noi un pui, că de piaţă nu te poţi apropia, cu salariul soţului meu! Avem şi noi trei fetiţe de crescut! Nu poate nimeni s-o oprească pe femeia asta? se întrebă disperat chestorul-şef, Oh Doamne! Cum să scap de ea?! Ar trebui să ne gândim la negocieri, îi şopti la ureche comisarul-şef Greceanu, Faceţi ceva cu femeia asta! îi ceru chestorul-şef, orice, dar scoateţi-o de aici, chestorul-şef Tudor Condeescu savura din plin încurcătura colegului său, Aşa-i trebuie! gândi cu răutate, ar trebui să afle şi ministrul cu ce se ocupă chestorul-şef Alexandru Peltea când afară fiecare moment e atât de preţios! N-are decât s-o plătească din buzunarul lui dacă tot vrea

Cruciada copiilor să apere onoarea poliţiei, Cam 20 kg de roşii, exagera Magdalena cantităţile, comisarul-şef Greceanu notând conştiincios pe o hârtie, 15 kg de castraveţi, ce-ar mai putea pune? se

întreba în sinea ei Margareta, La telefon domnul ministru! i se atrase atenţia chestoru-lui-şef Alexandru Peltea, acesta luând receptorul din mâna subordonatului său, Alo, da! domnule ministru, da, am înţeles, autorizaţi cumpărarea de provizii din sat! E imposibil să ajungă camioanele! Sunt blocate drumurile! Poate ne ajută armata cu elicoptere! Da! şi vom începe negocierile! da! perfect! am înţeles, să trăiţi! Să nu ajungă nimeni la tren! Da, vom face arestări! în ordine! Sigur: Da, vom vedea! Să trăiţi! cât durase convorbirea cu ministrul, Magdalena îşi ţinuse gura, impresionată de anturajul înalt în care se afla, dar, de cum lăsă chestorul-şef receptorul jos, îşi reîncepu calmă socotelile, Ceapa verde! şi să nu uităm perele! Chestorul-şef îi făcu semn comisarului-şef Greceanu să se ocupe de femeie şi ieşi fără niciun cuvânt din Biroul de mişcare, dând dracului scuzele pe care intenţionase să i le adreseze! Magdalena rămase cu comisarul-şef Greceanu, intuind că acesta o plăcea, aşezându-se lângă el cât mai comodă, ca să-i dicteze, având grijă să i se vadă irezistibilul decolteu, la urma urmei ea oprise trenul copiilor şi avea tot dreptul să fie tratată ca atare! O să cumpăraţi provizii din sat? îl întrebă ea pe comisarul-şef cu genunchiul stâng lipit de al lui, făcând în acelaşi timp în gând o revizie a propriei cămări din care ar mai putea scoate la vânzare nişte produse, poate dulceaţa de prune de anul trecut, Ce de bani o să facă Ionescu cu brutăria! Da! răspunse acesta stârnit de avansurile femeii, o să cumpărăm de la săteni! sunt blocate drumurile şi nu pot ajunge camioanele noastre cu provizii! Vestea se răspândi fulgerător în sat, oamenii grăbindu-se să scoată în faţa caselor mese şi scăunele pe care aliniaseră toate produsele de vânzare, de la borcane cu dulceaţă şi zacusca până la mure proaspete, culese din pădure, oferta generoasă a sătenilor nu putea acoperi însă nevoile alimentare ale trupelor staţionate la Posada, Nici la brutăria Ionescu, o brutărie mică, adaptată necesităţilor locuitorilor din zonă nu se putea conta pe o cantitate prea mare de pâine, rezerva de făină a brutăriei urmând să se termine curând şi, cum toate căile de acces erau blocate, riscul să rămână cu toţii fără provizia de pâine devenise iminent, La cantitatea cerută, îi explică

 comisarului-şef Greceanu patronul brutăriei, vom avea faină doar pentru trei zile! Să sperăm că nu va mai dura atât! făcu comisarul-şef întocmind bonul de comandă, Ce veţi face cu copiii?

întrebă patronul care urmărise cu sufletul la gură ştirile de la televizor, continuând, Domnule, au şi copiii dreptatea lor, toate merg prost în ţara asta! Rău am ajuns dacă trebuie să lupte copiii ca să ne fie mai bine! Numai ei sunt nădejdea noastră! exprimând o opinie personală, dar şi opinia colectivă a câtorva săteni cu care discutase despre cruciadă, cu părintele de exemplu, care credea că ţara e în mare pericol atunci când prunci nevinovaţi îşi jertfesc sângele, ca și copilul ăla Romulus! Dumnezeu să-l ierte! Comisarul-şef Greceanu rupse bonul, mulţumit că pentru moment rezolvase problema pâinii și, ignorând aprecierile de natură religioasă ale patronului, îl întrebă la cine ar putea apela în sat pentru nişte camere de cazare, Fireşte sătenii vor fi plătiţi pentru serviciile lor, pe cine i-ar putea recomanda domnul Ionescu? Păi, ar avea şi el o cameră de închiriat! Da, perfect! apoi ar mai fi la şcoală, are şi învăţătorul! Comisarul-şef Greceanu notându-şi în carneţel numele recomandate de brutar, propunându-şi să se consulte în acea privinţă şi cu şeful de post din sat, Şeful de post, agentul-şef Dinu Trofim avea mare bătaie de cap la postul de poliţie cu copiii şi tinerii vagabonzi reţinuţi în pădure şi împrejurimi de către patrulele de poliţie şi jandarmi, fiind obligat, din lipsă de spaţiu, să-i înghesuie în unica încăpere servind de arest provizoriu celor reţinuţi de către organele de poliţie locale, respectiv doi sau trei beţivi din sat care tulburau periodic ordinea publică, reclamaţi, mai ales, de către nevestele lor, agentul-şef făcându-şi datoria și reţinându-i la poliţie până în ziua următoare când îi preda mahmuri şi părăsiţi de curajul alcoolului nevestelor lor, cam în astfel de acţiuni de ordin moral şi civic consta activitatea postului de poliţie din Posada, infracţiuni de altă natură nefiind comise pe raza localităţii aflate în grija poliţienească a agentului-șef Dinu Trofim, Dar, acum de când cu cruciada asta, domnule, agentul-şef adresându-se căpitanului de jandarmi Emilian Costin, responsabil cu patrulele de supraveghere a zonei, e o întreagă nebunie! Nu mai aduceţi arestaţi că n-am unde să-i pun! E plin la post! raportă agentul-şef, Asta poate deveni o problemă, gândi tânărul căpitan, lui i se ceruse să facă arestări, dar nu i se spusese ce să facă cu cei reţinuţi, de transportat nu avea cum să-i transporte, toate drumurile fiind blocate, la postul de poliţie nu mai încăpea un ac! o să-i lase scăpaţi, ce naiba! marea majoritate sunt copii fără acte, nu are cum să-i legitimeze, nu spun de unde vin, ce-i cu ei, aşa nu se mai poate lucra, într-un birou în care funcţionează un singur telefon, prin

centrală! la telefonul mobil nu are semnal! Căpitanul Emilian Costin n-a izbutit să afle identitatea nici unui copil, aceştia, obrăznicindu-se, refuzaseră să-i răspundă la întrebări, în cazul inexistenţei unor acte de identitate procedura cerându-i să le întocmească acte noi, dar chestia asta nu era o treabă care să se facă într-o asemenea pustietate, vor trebui transportaţi undeva, la Bucureşti, dar cum?! în acel moment de cumplită dilemă profesională, întregind tabloul situaţiei dificile în care ajunsese căpitanul Emilian Costin una din trupele lui de patrulare aduse la secţie un grup de vreo şapte copii prinşi când voiau să se apropie de tren, Cu ăştia ce facem, domn căpitan? La arest nu mai încape nici vârful unui ac! îl înştiinţa agentul-şef Dinu Trofim, dar căpitanul de jandarmi nu dispunea de niciun răspuns pentru întrebarea subordonatului său, afundându-se, dând impresia de intensă meditaţie, în gânduri, în realitate, căpitanul nu făcea decât să evalueze consecinţele imediate ale eliberării lor, Nu! nu putea să le dea drumul, se va afla! dar ce naiba să facă cu ei? subofiţerul însărcinat cu verificarea identităţii lor îi raportă cu promptitudine, Nu au nimic asupra lor, domnule căpitan! Sunt fără identitate! La naiba! îi scăpă căpitanului printre dinţi, atunci şeful de post Dinu Trofim se lumină la chip, atins brusc de scânteia salvatoare a unei idei, Să-i ducem la şcoală, domnule căpitan! La şcoală? Da! E loc destul! Perfect! se destinse chipul căpitanului Costin, era o soluţie provizorie, dar tot era o soluţie! Să-i ducem atunci la şcoală! Şi, îi şopti căpitanul pe drum sergentului din patrulă, dacă mai scăpaţi câte unul, n-ar fi nicio problemă! la şcoală vor fi mai greu de păzit! Să-mi trimiţi nişte băieţi! Dar, domnule căpitan, abia acoperim zona de patrulare, îi explică subordonatul său! Mă îndoiesc că vor face faţă doi băieţi la paza lor şi într-o clădire total neprotejată, uitaţi-vă la ei, par nişte copii, dar se vede treaba că sunt capabili de orice! Tocmai de aceea, mai adu-mi oameni! Am înţeles, domnule căpitan, până la lăsarea întunericului voi mai aduce doi băieţi, de pază, la şcoală! Domnule căpitan.

Florina Iliş

Cruciada copiilor îndrăzni caporalul, Da! Ce se aude cu mâncarea, trupa e flămândă! Nu s-a mâncat nici de prânz!

Trupele poliţiei române şi trupele de jandarmi flămânzite /titrau ziarele, *băieţii din trupele de poliţie şi de jandarmi nu şi-au luat încă porţia de hrană, proviziile le-au ajuns doar până în dimineaţa acestei zile, camioanele cu mâncare sunt blocate pe E 60, singura cale de acces*

spre Posada, Blocajele rutiere se întind de-o parte şi de alta a Posadei pe zeci de kilometri! *Oamenii care se duc sau se întorc din concedii folosind ruta Valea Prahovei şi-au petrecut în autoturisme noaptea ce a trecut, în acest moment, după cum se prezintă situaţia, deblocarea drumului european E 60 nefiind posibilă, urmează o nouă noapte în maşini pentru cei ce se află în trecere prin valea Prahovei, Poliţia română depăşită de evenimente*! *Trupele de jandarmi neputincioase în faţa asaltului de copii care se îndreaptă spre tren*! *Arestul postului de poliţie din Posada neîncăpător pentru cei ridicaţi de trupele de jandarmi din apropierea trenului de copii IS-a întrunit Consiliul de apărare al ţării*! *Preşedintele cere negocieri*! *Raportorul principal pentru România la Consiliul Europei susţine cauza copiilor*! *E momentul*, afirmă acesta, *ca România să-şi recunoască problemele sociale şi să facă mai mult pentru soarta copiilor abandonaţi*! *Se pregăteşte o nouă rundă de negocieri*! *Există voci în minister care resping negocierile şi, în ton cu politica internaţională în cazuri de terorism, cer o intervenţie rapidă asupra trenului, Se fac cercetări amănunţite în dovedirea amestecului terorismului musulman în evenimente, o acţiune fermă din partea poliţiei române ar contribui mult la imaginea României pe plan internaţional, mai ales în faţa Americii a cărei politică respinge orice tentative de negocieri cu teroriştii*! *Copilul unui medic clujean, de origine arabă, se află în tren*! *Medicul clujean, Hassan Adiya, de origine arabă a fost interogat de către lucrătorii din serviciul român de informaţii externe, după cum relatează surse oficiale, acesta, tată al unui copil aflat în trenul de la Posada, se presupuse că ar întreţine legături cu o facţiune a terorismului musulman care acţionează în Germania, la Hamburg, cabinetul particular al medicului clujean, servind, după bănuielile poliţiştilor, drept faţadă legală pentru anumite afaceri cu o firmă inexistentă de tehnici şi instrumente medicale din Bagdad*! *Copiii noştri nu sunt terorişti*! în replică un alt cotidian, *Negocierea e salvarea lor şi a noastră*! *România e un stat european, nu american, iar valorile democratice europene pun un accent special pe ceea ce se întâmplă la masa tratativelor*! *Cine va răspunde pentru viaţa copiilor ucişi*? se întreba retoric autorul articolului, *Cine va răspunde pentru viaţa lui Romulus*? *Cine se face responsabil de durerea unei mame*? *În tren mai sunt 57 dintre copiii noştri, 57 de copii care au ales un ideal, copii sensibili la suferinţa celor ca ei, dar lipsiţi de norocul unui cămin*! *Să-i sacrificăm oare pentru imaginea României*! *Şi, cu ceilalţi copii, copiii*

fără nume din tren, *cum rămâne*? *Dintre tei arestaţi de trupele de patrulare şi închişi în arestul postului de poliţie din Posada niciunul nu posedă act de identitate*, *în afara unor porecle pe care şi le dau unul altuia*, *Lupu*, *Şopârlă*, *Lăbaru' sau Muzicuţă*, *aceşti tineri trăiesc în afara societăţii*! *Dacă poliţia le va da o identitate valabilă pentru realitatea birocratică e oare societatea românească dispusă să le ofere şi o viaţă reală l*?

Nici vorbă! răspunse Pavel în gând, urmărind pe internet *site-ux \\t* principalelor ziare, meditând la felul în care evenimentul mediatic al cruciadei copiilor, făcuse din reporteri şi ziarişti nişte înflăcăraţi ai unor idealuri pe care, în realitate, nu le avuseseră niciodată, tonul articolelor despre cruciadă devenind, invocându-se vârsta fragedă a cruciaţilor, de-o duioşie aproape tragică, moartea lui Romulus, descrisă în toate ziarele, tulburând spiritele din mass-media, întreaga ţară vibrând la momentul când, transmis în direct de posturile de televiziune, elicopterul militar s-a ridicat de la sol cu sicriul copilului, bâzâind în acordurile piesei raperului american eminem, Pe site-ul cruciadei http://www.cruciadacopiilor.ro susţinându-se că într-un turneu din Olanda, vedeta americană modificase un cuvânt în faimosul hit, în loc de *Remember when Ronnie died andyou saidyou wished it was me*? eminem ar fi spus *Remember when Romy*, Romy fiind prescurtarea de la Romulus, după cum susţinea un grup de fani prezenţi la spectacol, aceiaşi fani credeau, după cum apărea în interviul acordat de aceştia unei televiziuni olandeze şi preluat de euronews, că hitul *toy soldiers* trimitea fără îndoială la copiii-soldaţi din cruciadă, *step by step*, *heart to heart*, *left right left*, *we allfalldown like toy soldiers*, Pavel accesase *site-ul* cruciadei pentru prima oară şi în timp ce răsfoia paginile virtuale ale *site-ului* îl încerca senzaţia vagă că un ceva nelămurit, un

 fel de margine unică, dar invizibilă, a lucrurilor, un ceva indescriptibil şi definitiv se desprindea din imaginile şi informaţiile din *site*, conferind ordinii adulte a lumii un statut derizoriu, discutabil, în raport cu noua ordine, absolută, a copiilor, Să aderăm la puritate! era titlul unei pagini asupra căreia Pavel îşi aruncase privirea, îndemnul la puritate copleşindu-l, simţind că tot sângele începuse să-i sfârâie, ca şi cum o bilă de foc i-ar aluneca prin vene, incendiindu-l, Asta face cruciada cu noi! îl copleşi revelaţia unui adevăr mai profund ca moartea, ne demască! ne demască până în cele

mai intime gânduri! ne dă în vileag! ne destituie din demnităţile noastre de oameni mari, despuindu-ne de veşmintele sociale, lăsându-ne goi! Pavel încercă din răsputeri să se elibereze de acele gânduri și să-și recapete luciditatea, agăţându-se de lucruri concrete, cramponându-se de laptopul de pe genunchii lui, de înserarea ce se lăsa peste văi odată cu dispariţia soarelui dincolo de creasta muntelui, de foamea concretă, de agitaţia din jurul gării Posada, de verva galică a prietenului său Jean Paul Dominique, de promisiunea lui Ciungu de a o ajuta pe domnişoara Ileana să urce în tren, de telefonul mobil pe care-l răsucea între degete şi-n noaptea care se lăsase brusc, ca şi cum ar fi căzut o cortină grea pe scena zilei, începu să perceapă, dincolo de foiala mediatică şi de agitaţia trupelor de poliţie din jurul gării, cum ceva, imperceptibil, ca o chemare vagă, vibrează în trunchiurile copacilor făcute una cu noaptea.

Strâns lipit de trunchiul unui copac, Şarpele asculta, stingându-se departe în covorul uscat de frunze, ecoul pașilor patrulei de jandarmi, fusese cât pe ce să-i prindă, patrula trecând la câţiva metri mai sus de locul în care se ascunseseră, dar, din fericire, scăpaseră nevăzuţi! din grupul pe care-l călăuzeau spre tren făceau parte un călugăr ce-şi spunea Emanuel, însoţind o fată bolnavă, Irina, precum şi nişte copii veniţi de undeva din Moldova, hotărâţi să ajungă la tren şi să se alăture cruciadei, Aşteptând semnalul Cucului ca să poată înainta, Şarpele, nemișcat, contopindu-se cu forma întunecată a trunchiului de copac de care se lipise, cerceta cu luare aminte fâșiile slabe de lumină pe care luna, cu destulă zgârcenie, le distribuia, spre vale, printre copacii din pădure, Fratele Emanuel şi Irina stăteau ascunși după trunchiul unui arbore doborât de furtună, afundându-se cât mai adânc în aşternutul de frunze, aşteptând, ceilalţi copii, în total vreo zece, fratele Emanuel nu apucase să-i numere, se pitiseră lângă arborii doborâţi din loc în loc pe panta muntelui, Undeva în vale, își închipui călugărul, se afla trenul la care voiau să ajungă, nu înainte însă de a auzi semnalul Cucului, dacă avea să cânte într-o dungă însemna că drumul nu era liber, că trebuiau să mai aştepte, când Cucul avea să le cânte din faţă, atunci o puteau lua la vale, până la tren, Şarpele explicându-l e că santinelele de la uşi erau avertizate de sosirea lor şi vor deschide, Forţa fie cu tine! aceasta era parola de acces în tren, Forţa fie cu tine! repetase călugărul în minte.

Dumnezeu fie cu tine! rosti profesorul de religie Andrei, făcând

semnul crucii spre chipul serios al domnişoarei Ileana, repromdu-şi în sinea lui că nu insistase îndeajuns pe lângă profesoara de matematică ca să-i dea voie s-o însoţească la tren, de ce s-o aştepte aici? Fiindcă am nevoie de tine aici! îi răspunsese ea, tu ştii să le vorbeşti părinţilor copiilor, să fii lângă ei, spune-le să nu se teamă pentru copii, că eu mă întorc la tren şi îi voi aduce pe toţi înapoi! Aşa să le spui! La o mică distanţă, aşteptând, Pavel urmărea cu un aer distrat scena dintre cei doi, având impresia vagă că participa la un fragment dintr-o altă viaţă sau dintr-un film, un film despre dragoste şi război, un film de sergiu Nicolaescu, Pavel aşteptând ca ecaterina teodoroiu să-şi pună în rucsac câteva lucruri, să-şi lege sabia la brâul subţire şi să pornească la războiul de apărare a neamului, statura nu prea înaltă a profesoarei de matematică precum şi veşmintele tinereşti dându-i, însă, un aer de copilă, o copilă care pleacă la cruciadă, gândi Pavel, o copilă ivită parcă din visele care nu dispar odată cu năpârlirea pielii îngereşti a copilăriei, pe sub armura albă, strălucitoare, domnişoara Ileana ascunzând rochia de voal a Albei-ca-zăpada, încredinţându-l pe Pavel, privind-o năucit, că cea pe care nu-şi mai dorise s-o vadă vreodată, Albă-ca-zăpada, se întorsese, îmbrăcându-se pentru el, ispitindu-l, Oh, Doamne! şopti sufletul său, scuturându-se de acea imagine ca de noime vechi, Sunt gata! rosti domnişoara Ileana, cu minunea ce-o înfăptuise, jucându-i încă în ochi.

Sunt gata! rosti doamna Brediceanu în salonul Spitalului orăşenesc din Sinaia când cele două fete, Rada şi Margareta, se apropiară tiptil de uşă, pregătindu-se de fugă, Vin şi eu cu voi! şopti doamna

Brediceanu ridicându-se din pat, gata îmbrăcată, fetele înţelegându-se din priviri, exprimând mut acelaşi gând, Dacă ne prinde, bătrâna ne-ar putea fi de folos! acceptând-o, Bine! apoi Rada întredeschise uşa, aruncând o privire spre holul slab luminat, nici măcar nu trebuiau să treacă prin faţa camerei de gardă a asistentelor, clădirea dispunând de o ieşire laterală, de incendiu, care dădea exact în curtea spitalului, spre ieşirea autovehiculelor, Asigurându-se că asistentele nu aveau nicio intenţie să iasă din camera de gardă, preocupându-se mai mult de ştirile de la televizor decât de supravegherea puţinilor bolnavi internaţi în Spitalul orăşenesc, Rada

traversă holul, ajungând în colţul scărilor care duceau spre parter, făcând un semn scurt din mână, Veniţi! în câteva clipe Margareta şi doamna Brediceanu o ajunseră din urmă, începând toate trei să coboare treptele într-o linişte desăvârşită, Rada în frunte, ţinându-şi sandalele cu toc în mână, urmată de doamna Brediceanu purtând sandale ortopedice care nu făceau defel zgomot, iar Margareta păşea parcă pe deasupra lucrurilor, uşoară ca un fulg, bucurându-se la gândul că de data asta nu era singură! o mai durea puţin acolo unde se înfipsese paznicul între coapsele ei, dar acum nu-i mai păsa, doamna Eva se arătase foarte drăguţă cu ea promiţându-i să o adopte, explicându-i că era proprietara unei case, chiar în centrul oraşului, că locuia singură, fiul ei fiind plecat în Israel, promiţându-i Margaretei o cameră a ei, oferindu-i şi lui Calman dacă va vrea să locuiască cu ele, o cameră, deja o iubea pe cea care îi arătase în spital atâta căldură, nimeni n-o mai mângâiase vreodată în felul acela pe păr, povestindu-i atâtea lucruri frumoase, doamna promiţându-i că o va învăţa să gătească tot felul de bunătăţi şi că vor ieşi în oraş în fiecare zi, de aceea când se strecură tiptil pe uşa din spate a clădirii Margareta era fericită, zâmbind cu încântare nopţii care nu mai mirosea a caprifoi, dorindu-şi ca mama ei care locuia cu o lumânare în mână pe una dintre stelele de pe cer s-o vadă şi să fie fericită alături de ea, apoi toate trei, în pas alert, traversară curtea fără ca nimeni să observe, deşi neonul care ardea pe un stâlp la intrarea principală a spitalului împrăştia o lumină puternică, descurajând orice intenţii de pătrundere prin efracţie sau de ieşiri neautorizate, nu însă şi pe cele trei fugare care ajunseră neobservate până la poarta care nu trebuia să fie încuiată, după cum le asigurase Rada, lucru *czxe*. îl putură constata cu uşurinţă atunci când, apăsând mânerul – Art; de grilaj, aceasta se deschise cu un uşor scârţâit metalic, permiţându-le să iasă în stradă, Să ne grăbim! şopti Rada luând-o de mână pe Margareta, Avem ceva de mers până la locul de întâlnire! Avem zece minute de mers până la locul de întâlnire! răcneşte Diliu, încercând să se facă auzit în vacarmul generat de băieţii închişi la şcoală de patrula căpitanului Costin, Gaşca îi ştia de frică lui Diliu, la nici cincisprezece ani ai lui avea faima că şi-ar fi omorât tatăl, lovindu-l în cap cu o sticlă de rachiu, că şi-ar fi violat mamă şi sora, scăpând nepedepsit şi fără să fie închis nici măcar o singură zi, Venise la Posada fiindcă fusese tocmit de unul dintre oamenii lui Baronu ca să pună mâna pe unul Calman, care, cică s-ar afla în trenul copiilor, Pe bulangiii

ăştia de afară îi căsăpim rapid! începu Diliu, urcându-se pe catedră, Le luăm armele, Ce ziceţi? băieţii se liniştiră, adunându-se în jurul lui, căţărându-se în primele bănci ale clasei întâi, Se aflau pentru prima oară în viaţa lor într-o şcoală, lucru care nu părea deloc să-i intimideze, ba dimpotrivă, prin felul în care se purtau, dând impresia că ar fi în largul lor, indiferent de locul în care s-ar afla, Pe pereţii clasei atârnau literele alfabetului, reprezentate în desene colorate de poziţiile pe care le poate lua corpul uman ca să formeze litere, de pildă, litera H era reprezentată de doi copii care se ţineau de mână, litera T, de un copil care ţinea mâinile întinse orizontal şi aşa mai departe, niciunul dintre băieţi nu ştia să citească şi nu dădură nicio atenţie planşelor şi desenelor de pe pereţi, doar un ţânc care se ţinuse din îi jeureşti după ei, Vrăbiuţă, îi ziceau, bun de folosit în mărunte şi perverse jocuri erotice, mâzgălea întruna tabla cu creta, făcând fel şi fel de desene fantastice, cai cu aripi şi trenuri cu picioare de om, apoi îşi luă drept model desenele de pe pereţi şi permise imaginaţiei sale să adauge alfabetului noi litere, un T căruia îi dărui două capete şi de la linia verticală care compunea trunchiul literei făcu să atârne ceva care în închipuirea copilului reprezenta sexul, un R în oglindă, prelungindu-i mult piciorușul ca să-i scoată în evidenţă mărimea exagerată a sexului, Vrăbiuţă reproducând fiecare literă a alfabetului după planşele de pe pereţi, amuzându-se de penisul pe care-l adăuga literelor, îngroşându-l excesiv cu creta albă, în acest răstimp băieţii mai mari puneau la cale planul de evadare, foarte simplu în

Florina Iliş

Cruciada copiilor esenţă, Acum! rosti Diliu şi cei patru băieţi puşi s-o facă se urcară pe bănci, îşi descheiară pantalonii şi începură, ca la semnalul de concurs, să ude în jeturi puternice de urină pereţii cu planşele alfabetului pentru clasa întâi, stârnind o hărmălaie care-i aduse în clasă pe jandarmii din patrulă şi care, la vederea mădularelor drepte împrăştiind în tiruri lichide pe pereţii clasei ofranda preţioasă, încremeniră muţi în uşă, A fost exact momentul de stupoare când ceilalţi, ascunşi după uşă, mizând pe deruta jandarmilor, le săriră în spate şi-i puseră cu fălcile strânse către podeaua parchetată şi dată cu petrol, li se luară armele şi, cât ai clipi, fură legaţi la gură apoi începură să-i dezbrace de uniforme, după care, cei patru jandarmi, militari în termen, numai în chiloţi, fură legaţi cu mâinile la spate şi înghesuiţi în băncuţele de lemn ale copiilor dintr-a întâi, totul cu o iuţeală

incredibilă, gaşca lui Diliu nepermiţând nici cea mai mică urmă de ripostă din partea jandarmilor, apoi, cu mare băgare de seamă şi atenţi la fiecare mişcare, vagabonzii părăsiră şcoala, intenţionând să ajungă cât mai repede la trenul copiilor şi, urmându-l pe Diliu, se topiră în noaptea pe care umbrele munţilor aplecate peste pădure o făceau şi mai întunecată, în compartimentele trenului, părăsit de o mare parte a elevilor a căror vacantă se sfârşise în mod subit la Posada, se instalaseră zecile de copii vagabonzi sosiţi din toate colţurile ţării, care, fiind trecut de miezul nopţii, adormiseră înghesuiţi pe banchetele moi, simplul mobilier din compartiment constituind pentru mulţi dintre ei o expresie a luxului în comparaţie cu gurile de canal sau gropile de gunoi de la marginile oraşelor unde erau obligaţi, cel mai adesea, să-şi ducă existenţa, în compartimentul băieţilor dintr-a şasea aproape nimeni nu dormea însă, lipsa de somn a copiilor datorându-se îngrijorării cu care-i aşteptau pe Cazimir şi pe Calman, plecaţi să negocieze cu liderii celor care se alăturaseră cruciadei, existând printre aceştia câteva găşti bine organizate care pretindeau controlul trenului, solicitând, de asemenea, ca toate armele să treacă în posesia lor, Ei sunt mai mulţi decât noi şi nu ascultă decât de şefii lor! vorbi Bogdan cuprins de o disperare tăcută, Da! răspunse Octavian, suntem prea puţini şi prea slabi ca să-i controlăm, au şi ei arme! Dar, naşpa! Suntem mai deştepţi ca ei, trebuie să facem ceva! Da! interveni şi Tiberiu care, după telefonul trădător pe care-l dăduse tatălui lui, hotărâse, spre deznădejdea părinţilor care-l aşteptaseră, să rămână în tren cu băieţii, sperând să-şi răscumpere, în primul rând, faţă de el însuşi, trădarea nemărturisită, la decizia lui contribuind şi atracţia nouă pe care o exercita Sonia asupra lui, spunându-şi că fusese un prost că n-o băgase în seamă până atunci, că acel cadou misterios primit de Valentine's Day nu putuse fi decât de la Sonia, ambiţia lui nemăsurată atribuindu-l Raisei, celei pe care fiecare băiat din şcoală îşi dorea s-o cucerească, E plin de poliţie şi jandarmi! explică Tiberiu, dacă nu facem ceva or să ne prindă pe toţi! Trebuie să le explicăm tuturor că vor pierde fără noi, dacă noi plecăm din tren, jandarmii nici nu se vor uita la ei! Trebuie să-i convingem să treacă de partea noastră! Da, da! sări şi Râul, cred că am putea merge prin compartimente şi să le spunem! La urma urmei, noi am început cruciada! Dacă ne vor bate? se înspăimântă Denis, amintindu-şi cum văzuse într-o seară întorcându-se de la bunica, chiar în cartier, cum o mână de vagabonzi,

nu mai mari ca el, luaseră la bătaie doi băieţi din blocul lui, cerându-le bani ca să nu-i bată, el o rupsese la fugă, dar nu putea să uite spaima prin care trecuse, alergând cu mâna în buzunarul pantalonilor în care avea banii pentru ultimul volum din *Harry Potter*, Dacă ne iau la bătaie? la asta nu se gândise nimeni şi pentru câteva clipe entuziasmul lor se potoli uşor, ca o vâlvătaie de foc înăbușită de vânt, dar Tiberiu care făcea taelewondo îl linişti pe Denis, asigurându-l, şi noi ne ştim bate, lasă, tu vii cu mine! Ar fi trebuit să coborâm din tren! exprimă Mihnea cu glas tare gândul pe care fiecare îl nutrise în taină, dar pe care nu îndrăznise niciunul să-l rostească în cuvinte, Ar fi trebuit să coborâm! repetă el, și ecoul vorbelor lui se furișă în sufletele lor stârnind acolo imaginile familiare ale realităţii anterioare cuceririi trenului, amintind *i* de prezenţa confortabilă a părinţilor, de chipurile iubitoare ale mamelor, de bunătăţile râvnite din frigider, dar şi de teroarea tăcută şi apăsătoare a învăţatului și a mersului la şcoală, îngrădind prin legi nescrise hotarul fără limite al unei copilării pe cale de a se îngusta într-o unică și teribilă direcţie, cea a maturizării, Noi am ales să rămânem! le aminti Bogdan, care simţise la rândul lui fiorul înţepător al regretului, Am ales să luptăm pentru drepturile noastre, ale copiilor, și asta vom face! rosti el hotărât, intuind

Florina Iliş

Cruciada copiilor primejdia ca pânza de păianjen a fricii să se ţească în jurul lor şi să-i copleşească cu amintirea îndepărtată a lumii în care crescuseră, făcând ca amintirea acelei realităţi la marginea căreia se dezvoltase până la cucerirea trenului universul egocentric al vârstei lor, intuind-o ca pe ceva care-i aştepta în viitorul în care vor fi devenind adulţi, să se destrame brusc, cedând în faţa închipuirilor copilăreşti, înfiripându-se din pasiunea vizionării filmelor de acţiune şi a manevrării jocurilor strategice pe calculator, închipuiri care se concretizau în ceva palpabil, în armele ţinute strâns pe genunchi, în dorinţele obscure ale unei puteri încercate până atunci doar în cuvinte, dar care, în lipsa părinţilor şi a profesorilor, îi copleşea cu promisiuni de realitate adevărată, dându-le noi aripi, Din acest moment, proclamă Bogdan, se constituie *Ordinul Cavalerilor Jedi*! Da! strigară băieţii pe care entuziasmul îi cuprinse din nou, Deocamdată, vorbi mai departe Bogdan, nu există niciun membru al acestui ordin! cu toţii îl priviră uimiţi, neînţelegând ce voia să spună, Suntem cu toţii aspiranţi! Intrarea în Ordin se cucereşte prin fapte! e cam exigent Bogdan,

gândindu-se în sinea lor, de ce să nu fie toţi cavaleri Jedi de la bun început şi apoi n-are decât să arate fiecare ce poate! Eu am centură neagră în taekwondo! se lăudă Tiberiu, de ce nu pot fi *Cavaler Jedi*? Pentru că n-am dovedit încă niciunul nimic, dar va veni vremea! rosti Bogdan, ştiind că timpul acela are să vină, apoi, amintindu-şi de camera video digitală pe care o luase cu el, propuse să-i filmeze, cerându-le fiecăruia să spună câteva cuvinte în faţa camerei, Eu sunt Harry Potter! începu Denis, dându-şi la o parte şuviţele de pe frunte şi arătând cicatricea, sperând să-i autentifice identitatea, Nu mă tem de tatăl meu vitreg fiindcă ştiu vraja şi-l pot face să dispară! Eu sunt Harun, continuă un copil pe care până atunci nimeni nu-l băgase în seamă, tatăl meu e arab, dar n-a făcut rău la nimeni! Nu vreau să mi se spună bin laden! Mă cern numai de guli, mai şopti el, amintindu-şi de poveştile pe care i le spunea tatăl lui înainte de culcare, descriindu-i făpturi groaznice care umblau noaptea prin deşert şi abăteau oamenii din calea lor, Bogdan continuându-şi drumul cu camera video digitală, primită în dar de la unchiul lui din America, oprindu-se câteva clipe în dreptul fiecăruia, Eu sunt Tiberiu şi-mi doresc să devin cavaler Jedi! L-am sunat pe tata când am fost după mâncare, mărturisi el, îmi pare rău, am greşit! Dar vreau să rămân cu voi! băieţii aplaudându-i sinceritatea şi curajul, Ura! Noi vom salva lumea! rosti mândru Bogdan, Da! săriră cu toţii, Noi vom salva lumea! Lumea copiilor!

De ce credeţi că au rămas în tren copiii dumneavoastră? întrebă inspectorul de poliţie Tudor Surianu, specialist la Institutul de criminalistă pe probleme de minori, autor a numeroase studii privind implicarea minorilor în fenomenul criminalităţii, precum şi o autoritate în fenomenul *copiii străzii*, adresându-se atât părinţilor ai căror copii se găseau în tren, cât şi profesorilor care îi însoţiseră, inspectorul Tudor Surianu îi convocase sperând să obţină diverse informaţii despre copiii şi elevii lor, ce note aveau la şcoală, ce Tăceau în timpul liber, ce le plăcea şi ce nu le plăcea să facă, ce prieteni aveau, interogându-i, neoficial, cu scopul de a afla răspunsul la întrebarea care începuse să-l preocupe din momentul când i se ceruse să investigheze cazul, de importanţă naţională, al copiilor implicaţi în cruciadă şi întrebarea era de ce unii dintre copii deciseseră să rămână în tren? şi de unde povestea asta cu cruciada? sau era numai o invenţie a presei?! Ceea ce reuşi să afle inspectorul de poliţie Tudor Surianu de la părinţi era faptul că aceştia nu prea îşi cunoşteau odraslele, că, în

afara teritoriului comun pe care-l împărţeau în familie, părinţii nu aveau ştiinţă de posibilitatea existenţei unei lumi în care copiii să ducă o altă existenţă, numai a lor, secretă, exprimând despre aceştia lucruri generale, informaţii culese de la profesori, de la bunicii care uneori îi aveau în grijă, de la mame, cu ceva mai informate decât taţii lor, că învăţau bine, că erau copii buni, unii chiar excepţionali, Bogdan, de pildă, avea premii la olimpiadele naţionale de matematică, fiind şi câştigătorul unui concurs naşa pentru copii, că, în general, nu creau probleme, că se jucau în cartier cu prietenii sau stăteau cu nasul în calculator ori la televizor, inspectorul de poliţie Tudor Surianu insistând, de pildă, ce jocuri le plăceau să joace pe calculator, dacă erau dependenţi de calculator, dacă jucau în reţea, cine le erau prietenii, dacă aveau şi prieteni mai mari, poate făceau parte din organizaţii sau grupări de cartier despre care părinţii nu ştiau, cum stăteau cu banii de buzunar? Fumau, consumau droguri? şi inspectorul îşi aruncă ochii peste un fax de la poliţia municipiului Cluj-Napoca în care se

 specifica că un anume Râul Câmpeanu, elev în clasa a șasea, fusese racolat de o bandă de băieţi de liceu pentru a vinde droguri în Şcoala Generală Nr. 10, Profesoara de limba şi literatura română considera că băieţii plănuiseră încă de acasă cucerirea trenului, poate la început, în joacă, jocul devenind ulterior serios! amintindu-şi de o oră de literatura română, când le ceruse elevilor să facă o compunere despre pericolul terorismului, luând drept exemplu criza de ostatici de la Beslan, profesoara dorindu-şi să-i sensibilizeze pe copii asupra relelor produse de terorism, Ştiţi ce mi-au scris cei dintr-a şasea, dezvoltând acelaşi gând, la unison, de parcă s-ar fi vorbit înainte, că ei ar fi luptat cu teroriştii! Că i-ar fi dezarmat, Vă daţi seama?! Jocurile pe calculator şi filmele de la televizor dezvoltă în noile generaţii un cult al războiului şi al forţei, făcându-i să se creadă invincibili, înfierbântându-le minţile cu arme virtuale, totale! Dar acum, interveni inspectorul, au la ei nişte arme cât se poate de reale! Domnul Iustinian Bratu era de părere că mass-media erau de vină, Copiii noştri sunt victimele presei şi ale televiziunii! declară el, S-a conceput până şi o pagină pe internet cu cruciada! Cum se poate una ca asta! Se face tot posibilul, explică inspectorul de poliţie, ca să se interzică pagina aceea de internet! Bine, dar, interveni iritat Radu Vlădeanu, tatăl lui Cazimir, copiii noştri nu au televizor în tren, nici internet şi nu citesc ziarele! Ei

nu acţionează după mass-media! Exact! sublinie inspectorul de poliţie Tudor Surianu, de aceea vreau să ştiu totul despre copiii dumneavoastră, să aflu ce motive aveau să rămână în tren! Ne vrem copiii înapoi, interveni Radu Vlădeanu, Vă rugăm să transmiteţi mai departe, suntem dispuşi să ne implicăm şi noi în revendicările care cer anumite cheltuieli financiare! Dacă autorităţile române nu pot face nimic vom apela la forurile europene! Da! insistară toţi părinţii în cor, Vom contribui şi cu bani dacă va fi cazul, doar să-i vedem acasă! sublinie Alexandru Keller, tatăl Soniei, Am înţeles! consimţi inspectorul de poliţie, nemulţumit de modul în care decursese discuţia cu părinţii, intenţionând să-i mai pună câteva întrebări doamnei Constantinescu, permiţându-le părinţilor să plece, dar cerându-i ofiţerul de securitate Caius Bodea, tatăl unui băiat din tren, Tiberiu, să mai rămână, După plecarea părinţilor inspectorul de poliţie o aborda direct pe doamna Constantinescu, Dumneavoastră sunteţi diriginta clasei a şasea, nu-i aşa? Nu, domnule! îi explică ea, eu sunt dirigintă la a şaptea, domnişoara Ileana Bravu e diriginta lor! Şi dânsa unde este? A ieşit cu părinţii? inspectorul de poliţie ridicându-se de la birou, precipitându-se spre uşă cu intenţia s-o recheme, dar doamna Constantinescu nu-şi amintea s-o fi văzut acolo, Hmm, oare unde o fi domnişoara Ileana?

Unde sunteţi? se auzi o voce în întuneric, înaintând, Şarpele! rosti din nou vocea, prezentând parola de recunoaştere, Cucu! îi răspunse Pavel, atingând uşor braţul domnişoarei Ileana, Au venit! îi şopti la ureche, îndreptându-şi atenţia spre foşnetul apropiat de frunze călcate în picioare, distingând printre copaci mişcarea mai multor umbre, dintre care doar una se apropiee, Pavel identificând-o, era Ciungu, Am venit! spuse el simplu, Pavel îi întinse bancnota nou-nouţă de 20 euro, Ciungu o luă şi o strecură ca pe o hârtiuţă oarecare în buzunarele pantalonilor, Restul aşa cum ne-am înţeles! îl asigură Pavel, Perfect! Cine mai e cu voi? vru să ştie Pavel, Păi, e Rada şi Margareta, sora lui Calman, Aha! făcu Pavel, ţinând încă strâns braţul domnişoarei Ileana, şi o femeie bătrână! mai adăugă Ciungu, zice că e cu Margareta! în ordine! rosti Pavel, încercând să scruteze întunericul în care se surpaseră parcă toate formele cunoscute ale lucrurilor, înghiţindu-le, Să ai grijă! îi şopti în ureche domnişoarei Ileana, Te vreau înapoi! profesoara de matematică tresări adânc, simţindu-şi inima ca o îmbrăţişare de petale de trandafir înfiorându-se la adierea vântului, iar

pe buze îi surâse imperceptibil aşteptarea unui sărut neîntâmplat, Pavel cerându-i în schimb, Să înregistrezi tot ce ţi se pare interesant! şi-i încredinţa un reportofon, explicându-i cum funcţionează, Orice s-ar întâmpla dă-mi de veste! Să mergem! în curând trec patrulele, îi zori Ciungu, Vor înainta pe rând, unul câte unul, cu pauze, Cucu era în frunte şi tot el va da semnalul pentru fiecare pas, în urma lui veneau Rada, Margareta, doamna Brediceanu, apoi domnişoara Ileana, Şarpele încheind plutonul, Ciungu rămânea să organizeze următorul grup, Deşi nu era mult de mers până la tren, explica Şarpele, trebuiau să înainteze în zigzag ca nu cumva să fie depistaţi de patrule, Bine! doamna Brediceanu, în urma Margaretei, ghidându-se după legănările rochiei fetiţei, abia păşind printre crengile rupte şi uscate, afundându-se greoi în covorul de frunze

Florina Iliş moarte, dorindu-şi să se odihnească, încă slăbită după criza de astm, Credinţa personală însă, credinţa în ceva mai presus decât viaţa, un ceva închipuit de imaginaţia doamnei Brediceanu sub forma unui tub imens, transparent, care aspiră sufletele din slava obscură a măruntaielor ghidându-le, o făcu să înainteze cu toată greutatea pe care o simţea apăsându-i pieptul, Cu-cu! răsună vag ecoul vocii călăuzei, doamna Brediceanu întrezări umbre strecurându-se în întuneric, Cu-cu! vibrându-i în urechi ca un diapazon întârziat, trebuia să înainteze! încercând să se ridice de lângă trunchiul de copac unde, conform instrucţiunilor călăuzei aşteptase semnalul, dar trupul, încremenit parcă sub vraja unei puteri inexplicabile nu-i asculta comenzile, dându-i senzaţia că se fărâmiţează încet, asemeni filelor unei cărţi vechi, care în contact cu aerul se preface în pulbere, Cu-cu! doamna Brediceanu trase adânc aer în piept, ascuţindu-şi auzul, încercând să perceapă, după ecoul vocii, direcţia de unde venise cântecul falsului cuc se ridică de jos înaintând la întâmplare pe dâra de lună lăsată pe cărare, Cu-cu! Stai! stai că trag! Stai! un cuc obraznic cântând şi alte arii decât cea a numelui său, Stai! stai că trag! Stai! Cu-cu! oare cântase din faţă sau din dungă! Cu-cu! Stai! Stai că trag! Lila tu! Ba lila tu! jocul nevinovat al celor două fetiţe şi lumina soarelui de vară invadară preţ de câteva minute grădina, rochiţele lor rămase mici, semn al anilor grei de război, sclipiră în lumina soarelui de vară târzie, amestecându-se printre tufele de trandafiri, Lila tu! ba lila tu! apoi din senin cerul se umplu de strigătul ascuţit al sirenelor, întreg văzduhul întunecându-se de ameninţarea bombelor nemţeşti

desprinzându-se lin din burţile negre ale avioanelor, La adăpost! Cu-cu! Lila tu! Ba lila tu! cele două fetiţe fură luate pe sus şi duse, în direcţii opuse, spre adăpost, o mai văzu o dată pe sora ei, uitându-se peste umărul bunicului, Lila tu! Cu-cu! din aer iscându-se, subit, ploaia de plumbi! Stai că trag! Cu-cu! împuşcăturile umplură pădurea de ecouri infinite, încremenind călăuzele care se lipiră de trunchiurile de copaci făcându-se una cu scoarţa lor, ghemuind-o pe Rada sub o grămadă de crengi uscate, aruncând-o pe Margareta pe burtă, făcând-o să uite durerea din pântece, trăgând-o pe domnişoara Ileana la rădăcina noduroasă a unui stejar smuls de furtună, reverberând apoi în bolţile de frunze, înfiorându-le, împuşcăturile

Cruciada copiilor le auzise şi Pavel care nu apucase să se îndepărteze prea mult, ecoul de foc despicându-i inima, de ce o lăsase pe domnişoara Ileana să plece, expunând-o primejdiei, amestecând-o nepermis în răfuiala lui cu viaţa? dacă se întâmplase ceva era singurul vinovat! ecoul detunăturilor ajungându-l şi pe căpitanul de jandarmi Costin care recunoscu calibrul pistolului automat din dotarea patrulelor de sub comanda sa, Dacă or fi oare băieţii evadaţi de la şcoală?

Aşa crezuseră şi jandarmii din patrulă, apropiindu-se precauţi de locul unde căzuse, clătinându-se, ţinta pe care o somaseră regulamentar să se oprească, doamna Brediceanu căzuse pe bună cu privirile aţintite spre cărarea ce părea că urcă spre vârful muntelui, în direcţie opusă celei pe care ar fi trebuit s-o urmeze dacă ar fi dat ascultare cântecului de cuc al călăuzei, soldaţii din patrulă o întoarseră uşor pe spate şi avură cu toţii aceeaşi mişcare de uimire, E o femeie! E moartă? întrebă caporalul, cel care trăsese cu arma, am încercat să ţintesc jos, murmură el a scuză şi-şi arătă în razele palide ale lunii chipul necopt, abia ieşit din găoacea adolescenţei, Mama-măsii! şuieră printre dinţi, n-ar fi vrut să împuşte pe nimeni, crezuse că aveau de-a face cu vagabonzii de la şcoală cărora i-ar fi plăcut să le dea o lecţie pentru felul în care îi trataseră pe camarazii lui, Nu-i moartă! rosti unul dintre soldaţi examinând-o pe doamna Brediceanu, e rănită la şoldul drept, dar pierde sânge! Ar trebui s-o ducem repede de aici! cei doi soldaţi îşi împreunară mâinile făcând un fel de scaun aerian pe care caporalul se strădui s-o aşeze pe doamna Brediceanu, apoi le culese armele şi o porniră încet pe drumul ce cobora spre gară, poate vor găsi acolo pe cineva care să-i dea primul ajutor, N-am vrut s-o omor! şoptea

în urma lor caporalul, Doamne, n-am vrut s-o omor! N-o lăsa să moară! în mintea caporalului făcându-şi brusc loc imaginea casei părinteşti din apropierea Lugojului, casa cu poarta înaltă şi curtea plină de vite a tatălui său, despre război îi povestise bunicul, despre cum era să omori oameni, bătrânul mărturisindu-i că la început tragi ca să-ţi faci datoria, privind numai spre inamic, după care, văzându-ţi camarazii ucişi, răniţi de moarte, tragi ca să nu fii omorât, tragi de frică, inamicul nu mai există, devenind o abstracţiune, singura realitate fiind moartea! oare de frică trăsese el?! nu, nu de frică! atunci din datorie? N-o lăsa, Doamne, să moară! se rugă fierbinte.

Florina Iliş

Cruciada copiilor

Amintindu-şi subit de staţia radio se opri să raporteze existenţa unui rănit, o femeie împuşcată în şold, E grav! cerându-i-se de la celălalt capăt al firului s-o transporte, dacă era posibil, sus la şosea, un elicopter smurd aflându-se în zonă ar putea ateriza în cel puţin 20 minute, au timp să ajungă până sus? încercăm! mica patrulă îşi schimbă la ordinul caporalului direcţia, luând-o pe munte în sus, tăcerea profundă a nopţii făcând să se audă îndepărtat vuietul elicelor elicopterului căutându-şi un loc de aterizare pe şoseaua naţională, Pilotul, concentrat asupra manevrelor de aterizare, urmărind farurile aprinse ale maşinilor de poliţie care îi conturaseră un fel de careu pe o porţiune mai deschisă a drumului european din dreptul localităţii Posada se străduia să orienteze aparatul în aşa fel încât să aibă pe partea stângă muntele care să-l protejeze de curenţii ascendenţi din vale, Lucreţia Pietraru se afla pentru prima oară într-un elicopter, trăind cumplita senzaţie că toate legăturile cu zona abdominală s-ar fi întrerupt brusc, ceva ca o forţă copleşitoare detaşându-i stomacul de trup, suspendându-l în aer şi traversându-l cu puterea a o mie de trenuri, simţind, în acelaşi timp, sângele părăsindu-i subit obrajii, dar dincolo de jalnicul comportament fiziologic al trupului ei gândul la întoarcerea în Valea Prahovei îi dădea aripi, încredinţând-o că o asemenea hotărâre făcea parte dintr-un ceva iremediabil al destinului, sentimentul de potrivire inexplicabilă şi misterioasă a lucrurilor copleşind-o cu o senzaţie de aproape imponderabilitate, dacă n-ar exista, cumplită, viziunea stomacului plutitor! îi telefonase din Bucureşti, cu totul întâmplător, unui fost coleg de facultate, celui care ocupa în clipa aceea locul din dreapta ei, care, grăbit, îi ceruse iertare

că nu se puteau vedea, explicându-i că lucra pentru smurd şi că trebuia să ajungă în Valea Prahovei unde se solicitase de urgenţă intervenţia echipajului medical pe care-l coordona, Lucreţia Pietraru îi ceru firesc s-o ia cu el, fostul coleg consimţind, incapabil să refuze o veche prietenă, Lucreţia neputându-şi explica ce dorinţă obscură o aducea din nou în Valea Prahovei, poate sentimentul nelămurit că ceea ce se întâmplase operându-l pe băiatul din detaşamentul de intervenţii rapide se strecurase ca o boare de aer în viaţa ei, despicând-o, tăcând ca deplasarea aceea imperceptibilă de nivel să-i arate că păşise brusc pe solul unei vieţi de care nu mai aparţinea cu nicio fibră a trupului ei, în timp ce adevărata ei existenţă fusese abandonată lângă o masă improvizată de operaţie în gara de la Posada, spre acea existenţă se îndrepta în clipa aceea, încercând cu toate puterile s-o recupereze, în cele din urmă pilotul reuşi să pună aparatul pe sol, vâjâitul rotoarelor izbucnind infernal atunci când uşa elicopterului se deschise şi Lucreţia îşi scoase căştile, Unde e rănitul? întrebă medicul de urgenţe precipitându-se înspre poliţiştii aflaţi la sol, N-a sosit încă, îi răspunse unul dintre ei, trebuie să apară, sunt nişte băieţi din trupele de jandarmi care îl transportă! E o femeie! mai adăugă el, Dacă am şti măcar din ce direcţie vin ca să le ieşim înainte, Lucreţia Pietraru nerăbdătoare, ştiind că fiecare secundă conta în lupta cu moartea, Să aşteptăm! o potoli medicul de pe smurd, Să mai aşteptăm!

Trebuie să aşteptăm până mâine! încerca Bogdan să se opună insistenţei cu care băieţii aduşi de Calman şi Cazimir în compartimentul lor cereau să coboare din tren şi să lupte cu trupele de jandarmi de afară, N-aţi auzit împuşcăturile? Ne omoară pe toţi! exclamă un băiat ale cărui vânătăi de pe faţă, după cum mărturisise, erau dovada incontestabilă a faptului că fusese bătut fără milă de către jandarmi, Nu mai putem răbda! sări un altul, vocea groasă şi firele ţepoase de pe faţă demonstrând că trecuse deja de vârsta copilăriei, M-am născut pe stradă şi am mâncat din gunoaie de când mă ştiu, nu mai suport! Da! interveniră şi alţii, Să ne dea şi nouă să trăim! hainele jegoase ale copiilor străzii emanând un miros teribil, care atunci când se ciocnea de valurile de aer curat provenind de la fereastra deschisă a compartimentului devenea parcă şi mai insuportabil, Să ieşim şi să luptăm! Dacă voi nu luptaţi vom lupta singuri! Dar ne trebuie armele voastre! Bogdan, ignorându-şi măruntaiele care-i dăduseră acute semnale de jenă din cauza mirosului greu, se străduia să-şi menţină

poziţia de lider al copiilor rămaşi în tren, explicându-le celorlalţi că nu era nevoie să lupte cu arma ca să-şi obţină drepturile, Important este să fim uniţi! Noi avem acasă tot ce ne trebuie, părinţii noştri ne cumpără orice! Am fi putut să plecăm din tren, dar am rămas alături de voi ca să demonstrăm că nu suntem nişte mucoşi şi că avem idealuri pe care vrem să le îndeplinim chiar dacă suntem copii! Bogdan îşi reaminti ultima lecţie de la istorie, cea despre copii, fusese o lecţie care-l pusese mult pe gânduri, profesorul de istorie cerându-i să

Florina Iliş

Cruciada copiilor facă un referat despre copilăria în evul mediu, şi, cu toate că fusese ultima lecţie din clasa a şasea, mediile fiind încheiate, Bogdan se documentase mult, luându-şi informaţii de pe internet, citind despre cruciada copiilor şi despre entuziasmul cu care zeci de mii de copii se ridicaseră să lupte în favoarea creştinătăţii şi cum au ajuns, plecând din ţinuturile germane, până la Roma, unii dintre ei îmbarcându-se pe corăbii la Marsilia, Bogdan îşi închipuise aproape în detaliu itinerarul lor, atunci îi venise ideea unei ţări a copiilor, concretizând-o virtual într-un site pe care-l concepuse el însuşi, http://www.ţara; opiilor.ro, un site destinat în exclusivitate copiilor, site-ul conţinând şi referate sau compuneri ale elevilor de unde cei grăbiţi puteau să se inspire sau chiar să le copieze şi să le prezinte la şcoală, acolo apăruse şi referatul de la istorie al lui Bogdan intitulat *Codul secret al ţării copiilor*, Care este codul secret al ţării copiilor? îl întrebase profesorul de istorie, Bogdan mulţumindu-se să răspundă, E un cod secret, domnule profesor, Nu vi-l pot spune! Luminându-se într-un chip tainic la faţă, făcând să dispară paloarea datorată neliniştii măruntaielor, Bogdan începu să le vorbească celor de faţă, înghesuiţi în compartiment şi pe hol, despre cruciada medievală a copiilor, ocolind eşecul lamentabil al acesteia, insistând mai mult asupra laturii sale eroice, vorbindu-le copiilor de parcă sufletele lor ar fi tastatura unde-şi lansa strategia de joc 3D Shooter, mişcându-le după propria lui voinţă, iar copiii îl ascultau cu convingerea mută că prin gura lui se exprima nu unul de-o seamă cu ei, ci o putere năucitoare, nebănuită, care cobora parcă din cărţi, din filme, din visele copilăreşti sau, pentru copiii străzii, exceptaţi de la cultura scrisă, o putere întrupându-se din credinţa naivă şi adâncă în îngerul răzbunător al copilăriei cenuşii pe care o trăiau printre gunoaie, Calman, într-un colţ al compartimentului, surprins de uşurinţa cu care

Bogdan izbutea să-i câştige de partea lui pe toţi copiii, făcându-i să-l proclame conducătorul lor, recunoscându-i în unanimitate dreptul de a-i reprezenta la masa negocierilor şi de a revendica în numele tuturor patria copiilor, îşi spuse că venise momentul să scoată la iveală pipa îmbrăcată în nestemate a dadei Angelica, iritându-l succesul lui Bogdan, încercând prin pipă să atragă atenţia asupra lui şi oferi, ca semn al frăţiei copiilor, puţina iarbă pe care o păstrase ascunsă într-o punguliţă din tivul pantalonilor, provocându-l pe Bogdan la o ultimă probă dacă voia să fie conducătorul lor, Vederea pipei stârni un val mut de admiraţie, nestematele în care era bătută ţeava demonstrând măiestria impecabilă a unor vechi meşteşugari din cartierele de altă dată ale Stambulului, Calman explicându-le că exista o putere a pipei şi o putere a celui care o ţinea în gură, dacă puterea pipei se dovedea a fi mai mare pipa aducea moartea celui care, nesăbuit, o încerca a doua oară, dacă, însă, cel care trăgea din ea se dovedea a fi mai puternic decât pipa va dobândi puteri abso-ar asupra ei precum şi asupra tuturor celor care o avuseseră înainte sau doar o văzuseră, cuvintele lui Calman producând asupra tuturor o teribilă impresie, apoi, jucându-i în priviri un ceva indescifrabil, Calman ceru inelul cu smarald al vrăjitoarei care se aflase în posesia temporară a lui Cazimir şi-l puse pe măsuţa mică de sub geamul compartimentului, inelul, sclipind o secundă în irizări infinite, aprinse în privirile băieţilor dorinţa mută de a-l avea, Cine se va trezi primul şi va învinge puterea pipei, rosti Calman stârnindu-le interesul, va putea lua inelul! Acela să ne fie conducătorul! împăratul copiilor, îşi spuse Bogdan, vag emoţionat, gândindu-se la unul din codurile secrete ale ţării copiilor, intui că trebuia să se supună unei noi probe în faţa celorlalţi şi acceptă provocarea fără ezitare, Denis, ca fidel discipol al lui Harry Potter, îi şopti, în timp ce Calman pregătea pipa, Nu e semn bun! n-o face! cicatricea care şi-o desenase pe frunte cu markerul îl ardea cumplit, cine ştie ce poţiuni magice se găseau în iarba preparată de Calman! Cazimir şi Octavian erau nerăbdători să tragă din pipă, dacă o făcea Bogdan o vor face şi ei, nimeni nu putea să-i oprească, Cazimir fiind convins că nimeni altul decât el însuşi nu putea să devină stăpânul inelului! Râul, în amintirile căruia mai stăruia proaspătă discuţia din cabinetul directoarei, când promisese solemn să nu mai fumeze şi să nu consume droguri, tresări descumpănit la vederea pipei, încercând să se opună cântecului de sirenă pe care-l strecurase inelul în mintea

lui, ademenindu-l, Tiberiu, deşi avea senzaţia că ceva nu era în ordine cu pipa aceea, nu putea să se facă de ruşine şi să se arate mai slab ca cei mai mici decât el, spunându-şi că proba pipei avea să le acorde, în sfârşit, meritul Ordinului Cavalerilor Jedi, sigur cava încerca, scânteierile străvezii din piatra

Florina Iliş

Cruciada copiilor inelului evocându-i sclipirea de laser a sabiei din cristale rare, *lightsabers*, a cavalerilor Jedi! Calman îşi potrivi vârful pipei între dinţi, atrăgând asupra lui toate privirile copiilor înghesuiţi în compartiment şi pe culoar, scăpărând o scânteie pufăi scurt, eliberând din scobitura de lemn înnegrită a pipei un fum albăstrui şi zâmbi, pierzându-şi treptat din privire puterea de a se fixa asupra lucrurilor, inelul de pe măsuţa de sub geam topindu-se în aer ca amintirea unui fulg, o forţă copleşitoare, uriaşă, desprinzându-l pe Calman de tirania câmpului gravitaţional al materiei şi ridicându-l spre un vis de puritate şi frumuseţe în care se vedea purtând inelul vrăjitoarei, Pipa e la nepotul meu Calman! rosti dada Angelica întorcându-se spre celelalte două surate, Fabiola şi Ravela, care nu părăsiseră apartamentul de bloc al dadei de când fuseseră convocate de către decana de vârstă a vrăjitoarelor, Băiatul e în mare primejdie şi se află în trenul de care *spune* televizoarele! Nu cunoaşte puterea pipei, *Oh*, *Devia*! Mama mea, Tudoriţa, a moştenit-o de la mama ei care locuise în Constanţa şi care o primise de la o turcoaică bătrână, fostă cadână în haremul sultanului! explică dada Angelica, Pipa îi duce la pierzanie pe toţi cei care nu pot s-o stăpânească, cel care se va dovedi însă mai puternic decât vraja pipei va dobândi puteri nelimitate! Eu însămi i-am spus lui Calman toate astea! Şi i-am vorbit, proasta, şi despre inel! Tot el mi-a furat şi inelul! şi bătrâna ţigancă examina cu interes învelişul de piele suplimentar cu care Calman părăsise pântecele mamei sale, căiţa pe care dada Angelica o păstrase cu sfinţenie, citind din ea ca dintr-o carte cu slove fermecate, Tot el mi-a furat şi inelul! repetând rar, încredinţându-se, în timp ce degetele explorau atent marginile căiţei, că dimensiunile acesteia se micşoraseră, cele două pete roşietice pe care vrăjitoarea le observase când scosese căiţa prima oară din cufărul cu haine îşi intensificaseră parcă culoarea, extinzându-se, Tot el mi-a furat şi inelul! în clipa aceea, în cameră, dădu buzna Garofiţa, nepoata vrăjitoarei, ţinând în mână un telefon mobil, întinzându-l cu o expresie de spaimă pe chip dadei

Angelica, Ce-i fa? o interpelă bătrâna, E de la Baronu! reuși să bâiguie fata, L-a adus un curier! zice că Baronu vrea *se vorbește* cu tine! Vrăjitoarea luă telefonul cu teamă, scuipând în lături, cu intenţia de a îndepărta orice lucrătură diavolească care s-ar fi vârât în micuţul obiect argintiu, considerat, conform criteriilor de viaţă ale bătrânei vrăjitoare, rod al activităţii laborioase a unor creaturi neomeneşti, mobilul se apucă să sune, tresăltând vesel în mâinile noduroase ale ţigăncii, dada Angelica, speriindu-se brusc, scăpă drăcia pe covorul destinat lucrăturii de molie a timpului, Ravela, obişnuită cu aparatura nouă, ţinându-şi evidenţa numeroşilor clienţi pe calculator, unde primea și mail-uri, luă mobilul şi, sub privirea consternată a dadei Angelica, deschise clapeta, apăsă o tastă şi răspunse, E Baronu! îi şopti apoi bătrânei ţigănci întinzându-i telefonul, Da! şopti bătrâna, profund emoţionată, Sunt eu, Baronu! Telefonul e un cadou de la mine, poţi să-l păstrezi! Ca mulţumire pentru tot ce ai făcut! Am scăpat de caralii, dar a murit Halarel, fratele meu de cruce! Fratele mu cu care am speriat poliţia Germaniei! Nu-ţi pot spune cât sunt de întristat! Eu l-am omorât, eu l-am trimis cu armele! Baronu se văita, exprimând în limba lui de ţâţă groaza pierderii fratelui său de cruce şi, dincolo de cuvinte, groaza infantilă de moarte a ţiganilor, Mâine îl îngropăm după datină! îi fac o înmormântare de împăraţi! Baronu tăcu, lăsând impresia interlocutoarei sale că încerca să se adune, ştergându-şi invizibile lacrimi pentru dada Angelica, vrăjitoarea aştepta răbdătoare, Te-am sunat să-ţi spun de nepotul tău! bătrâna ţigancă amuţi, alarmându-se, O fi murit? Nu, nu se putea! Cărţile nu-i arătaseră asta! E în trenul acela al copiilor, reluă Baronu, încă nu ţi-l pot aduce! Să mi-l aduci! interveni bătrâna autoritară, și să-mi aduci pipa și inelul! Mi le-a furat, derbedeul! Am trimis după el nişte băieţi, unul Diliu cu trupa lui, i-am plătit bine! Numai copiii pot urca în tren! După ce Diliu şi ai lui îl *prinde* pe Calman *are* ordin să-l dea pe mâna oamenilor mei care *este* acum la Sinaia pentru o treabă! Să te grăbești, îi ceru vrăjitoarea, altfel e de rău! Dar pot să-ţi dau un număr de telefon la care să-l suni! Are un telefon la el, a sunat că a cucerit trenul! E dat dracului, puştiul! Nu degeaba-i nepotul meu! se mândri ţiganca, Spune numărul! vrăjitoarea făcu semn după ceva de scris, o hârtie, un creion, obiecte a căror prezenţă în casa ţigăncii nu putu fi confirmată de căutările nepoatei sale, atunci Fabiola îşi deschise poşeta, sclipind ca solzii unui peşte de aur şi scoase de acolo un creion dermatograf negru, aruncându-se asupra scufiei

purtate de Calman în noaptea amniotică, scrise zero, şapte.

Florina Iliş

Cruciada copiilor patru, Bine! Dar să-mi aduci nepotul! Am înţeles! Baronu închise şi vrăjitoarea, neştiind ce să facă cu telefonul, descumpănită, i-l întinse Ravelei care, îndemnată de Fabiola, formă numărul dat de Baronu, la celălalt capăt al infernului digital se auzi sunând prelung, dar nu răspunse nimeni.

Un surâs imperceptibil, fără glas, înflori pe chipurile băieţilor când, în compartiment, năvăli gaşca lui Diliu, mintea lui Bogdan, într-un mod misterios, eliberată şi detaşată de învelişul de carne şi! >

piele al propriul său trup, percepea totul ca printr-o membrană transparentă, care separa, ceea ce i se părea a fi lumea diamantină a visului, asupra căruia mintea lui nu mai avea nicio putere şi realitatea de pâslă în care, el şi prietenii lui, erau surprinşi de atacurile agresive ale nou veniţilor, dar care, într-un mod misterios, păreau că nici nu-l ating, A fost o joacă de copii pentru Diliu şi ai lui ca să-i deposedeze de arme pe păpuşile de cârpe din compartiment, să-i lege de mâini şi să-i îngrămădească unii într-alţii, Luleaua de nestemate a dadei Angelica, atrăgându-i atenţia lui Diliu, o înhaţă şi o vârî în buzunarul larg al pantalonilor, acesta însuşindu-şi şi celularul care suna întruna în buzunarele pantalonilor lui Calman şi, punând mâna pe inelul care sclipea în văpăi verzi pe măsuţa de sub fereastra vagonului, nărui visele băieţilor de-a se juca de-a *Frăţia inelului*, strigându-le tuturor că a venit Diliu! că trenul era al lui, că din clipa aceea el era şeful, cerând percheziţie prin compartimente, tot ce se găsea de mâncare şi bani să se confişte, Să ştie şi puţoii ăştia mici cine e cu adevărat şeful! Mă, care eşti Calman? agitând în aer arma automată pe care o smulsese din mâinile lui Bogdan, dar nu-i răspunse nimeni, proclamaţia sa de mare şef nu-i aduse prea mari satisfacţii, fiindcă băieţii de la care preluase puterea căzuseră cu toţii într-un somn adânc, imponderabil, vecin cu uitarea, apoi unul dintre ai lui îi aduse vestea care-l mai destinse un pic pe Diliu, Dincolo sunt fetiţe!

Dincolo sunt îngeri! şopti Irina din Moineşti înspre urechea fratelui Emanuel aplecat mult asupra ei, încercând să-i înţeleagă cuvintele, fata zăcea întinsă pe banchetă, în faţa ei, pe cea de-a doua bancheta din compartiment, şezând tăcute câteva fetiţe cu care Irina se împrietenise, prezenţa lor făcând-o extrem de fericită!

chiar dacă Irina împlinise deja şaisprezece ani şi noile ei

prietene nu aveau mai mult de doisprezece, treisprezece ani, nu putea să nu se bucure din tot sufletul că nu fusese respinsă de ele, fetiţele acceptând-o bucuroase, netemătoare, aducându-i de mâncare, deşi Irina nu mai putea să mănânce, efortul de a ajunge la tren epuizând-o complet până într-atât încât începuse să vadă îngeri! îngeri întruchipaţi de fetiţele de pe bancheta din faţa ei care se ridicaseră în aer în chip de făpturi imateriale, de puterea fără prihană a copiilor din tren, metamorfozându-i în arhangheli, înşiruindu-i în cohorte cereşti care se înălţau lin spre lumea celestă, acolo unde serafimi şi heruvimi dumnezeieşti, cu ochi mulţi şi aripi nenumărate, înconjurau cu lumini sclipitoare tronul ceresc din care radia frumuseţea fără început şi fără de sfârşit a divinităţii, Uluit era fratele Emanuel ascultând şi interpretând cuvintele simple ale Irinei, recunoscând dincolo de strădania ei de a reda dimensiunea invizibilă a lumii, aproape cuvânt cu cuvânt, descrierile ierarhiilor cereşti din sfântul Dionisie, fata asta nu putuse să-l citească pe sfânt, dar atunci de unde ştia despre ierarhiile îngereşti dacă nu de la vreun înger, sau chiar de la sfântul Dionisie însuşi, care-i insufla cuvintele, fata nefăcând altceva decât să le reproducă după cum le auzea, demonstrând, o dată în plus, că poseda organe senzoriale de care oamenii obişnuiţi nu se bucurau?! Părinte, fata îl prinse brusc de braţ, trăgându-l cu putere, fratele Emanuel crezând că, printr-un simţ uluitor, care trecea dincolo de barierele simţurilor omeneşti, Irina îi auzise gândurile de îndoială, se ruşina căindu-se, Dincolo sunt îngeri! fata aproape strigă, Du-te şi-i salvează! dar fratele Emanuel, în a cărui minte stăruiau încă ordinele ierarhiilor cereşti, nu înţelese strigătul fetei până când, ca un ecou prompt la cuvintele ei, un nou strigăt, venit din altă parte, sfâşie foiala fără glas a nopţii, atunci fratele Emanuel sări ca apucat în picioare, ieşind dintr-un salt afară din compartiment, încercă să se orienteze pe culoar după ecoul strigătului abia pierdut, căruia îi urmă la scurt timp un altul, fratele Emanuel, favorizat de sprinteneala vârstei, ajunse din câteva sărituri în compartimentul unde Diliu şi ai lui săriseră la fete să le dezbrace, cu puteri a căror prezenţă fratele Emanuel era încredinţat că se datora credinţei adânci a Irinei, reuşi să-l înhaţe pe Diliu care zbătându-se cu pantalonii în vine, încercase s-o despoaie pe Sonia

Florina Iliş

Cruciada copiilor de veşminte, fetiţa îşi ridicase neputincioasă genunchii la gură încercând să reziste cât mai mult asalturilor de

deasupra ei, celelalte fete din compartiment fiind ţinute cu putere de cei din gaşca lui Diliu, încântaţi de grozavul spectacol, aşteptându-şi rândul, Vrăbiuţă făcând gesturi obscene, imitând actul sexual în diverse şi perverse poziţii, fratele Emanuel îl ridică de guler pe Diliu ţintuindu-l într-un colţ pe banchetă, sexul, în erecţie al băiatului, înălţându-se drept, ca un steag, fluturând deasupra pantalonilor lăsaţi până la genunchi, îmbracă-te! îi ceru călugărul, moment în care Diliu, neputându-se stăpâni, ejacula, împroşcând în aer puţinii stropi pe care în vijelia sexuală în care-l surprinsese călugărul reuşise să-i producă, se ridică cu dificultate trăgându-şi pantalonii, Nu mi-e frică de tine! îi strigă sfidător fratelui Emanuel, mi-am ucis tatăl şi mi-am futut mama de câteva ori, la fel şi pe soră-mea! Nimeni nu m-a prins! Poate vrei şi tu la fetiţe, făcu un gest obscen cu mâna înspre fetele din compartiment, în timp ce băieţii din gaşca lui încremeniseră de spaimă la apariţia sutanei negre a călugărului, apoi, devenind brusc conştienţi de faptul că erau mai mulţi şi mai puternici decât călugărul, dădură semne că şi-ar fi revenit din stupoarea iniţială, făcând un semicerc ameninţător în spatele fratelui Emanuel care simţi neputincios cum îi slăbeau puterile, văzându-se dintr-odată părăsit de însoţitorii cereşti pe care-i avusese alături, Nimeni nu se pune cu tine, rosti moale călugărul, Pedeapsa pentru cei ca tine nu vine de la oamenii cărora le faci răul, ci de la Dumnezeu! Eu nu mă tem de Dumnezeu! spuse cu mândrie nesupusă Diliu, Toţi ne temem de Dumnezeu! îi replică călugărul folosindu-şi glasul autoritar, având sentimentul că, pentru a-l face pe celălalt să cedeze, trebuia să-l stârnească cu vorbele, forţa fizică fiind în avantajul băieţilor care-l înconjuraseră, Eu nu mă tem de Dumnezeu, repetă Diliu, când mi-e foame unde e Dumnezeul tău, mă duc să-mi iau singur de mâncare, de unde apuc, din gunoaie, mai fur, că aşa e viaţa! când mi-e frig, când mă doare, singur mă descurc, acolo unde trăim noi nu vine Dumnezeul tău, că şi lui i-e frică să vină acolo singur! Ai dreptate să fii supărat pe El, încercă fratele Emanuel pe un ton împăciuitor, Aş vrea să te ajut! Să mă ajuţi, tu!? izbucni Diliu batjocoritor, Cum? îmi dai bani, casă, maşină, iarbă bună, femei, băutură? îmi dai toate astea? Diliu se întoarse, schiţând un zâmbet viclean înspre ortacii lui, trezind în ei, dincolo de râsetele batjocoritoare şi un ceva nelămurit, exprimându-se prin închipuirea fantastică că acel individ, îmbrăcat în sutană, ar putea ridica un deget făcând un miracol, înfăptuind tot ceea ce-i ceruse Diliu, Te ajut să scapi

de vină! rosti fratele Emanuel cu o simplitate aproape evanghelică, Ce vină? Eu n-am nicio vină! se scutură Diliu de vorbele otrăvite cu dulceaţă ale călugărului, Să taci! Nu mă vrăjeşti tu pe mine! Vina, continuă fratele Emanuel fără să ţină seamă de ameninţări, vina de a-ţi fi ucis tatăl şi de a-ţi fi violat mama şi sora! E o vină cumplită! Numai vina de a-l huli pe Dumnezeu e mai mare ca asta! Dar cred că şi asta ai făcut-o! Diliu, înfuriindu-se, se năpusti ca o panteră asupra călugărului, trântindu-l pe banchetă peste fetiţele ghemuite de spaimă, îl izbi cu patul puştii pe care în exerciţiul furorilor sexuale o abandonase jos lângă banchetă, Să taci, să nu mai scoţi un cuvânt! auzi! Vă închid aici pe toţi! Nu! fratele Emanuel ridicându-se cu mare greutate, îndepărtându-l, Tu să mă asculţi! Dincolo e o fată bolnavă de sida, am adus-o cu mine, îţi cer să ne laşi să mergem acolo! De sida? cuvântul acela având asupra lui Diliu şi a găştii lui un efect de pumnal, făcându-i să încremenească cu mâinile încleştate pe arme de o spaimă sacră, Vrei să spui că are scame în sânge? Cum dracu' ai adus-o în trenul meu? A fost o poruncă! îi răspunse călugărul, Diliu îl trimise pe Vrăbiuţă să meargă să vadă, Ce poruncă? întrebă Diliu, aiurit, De la Maică Sfântă! fratele Emanuel continuă să vorbească, încercând să întoarcă în altă direcţie mânia băiatului, Cine ţi-a șoptit ţie să-ţi omori tatăl? Se îmbătase, nu-i aşa, o batjocorea şi o bătea pe maică-ta, pe soră-ta, te bătea pe tine şi atunci n-ai mai suportat, ai luat ceva să-l omori, aşa-i? îl urăşti încă şi nu-ţi pare rău că l-ai omorât, eşti împăcat că ai scăpat lumea de unul ca el, îţi pare rău de cealaltă crimă, de maică-ta! îi trimit bani! sări Diliu la călugăr, înfigând din privire colţi ascuţiţi în ochii călugărului, Nu-i de-ajuns! fratele Emanuel ţinându-i piept, te-ai răzbunat pe taică-tău omorându-l, dar acum se răzbună el pe tine, vei deveni unul ca el! şi în momentul în care Diliu, deşi mai mic de statură, reuşi să-şi încleşteze degetele în jurul grumazului fratelui Emanuel, strângând cu forţă, în compartiment, vădit marcat de cele văzute, pătrunse Vrăbiuţă, cu vestea cumplită, E

Florina Iliş acolo! bolnavă, o fată, trage să moară, are scame în sânge! Moare! la auzul acelor cuvinte, fratele Emanuel reuşi să se desprindă din strânsoarea lui Diliu, îl trânti pe banchetă, ieşind furtunos din compartiment, urmat de fetiţele pe care nimeni nu încercă să le oprească, Căutaţi de mâncare, le ceru Diliu băieţilor din gaşca lui, să mâncăm ceva! Găsiţi-l pe Calman şi să ne cărăm dracului de aici! Ne aşteaptă oamenii lui Baronu! Ia să vedem, armele astea îs

bune la ceva? Diliu se urcă în picioare pe banchetă, cercetând noaptea pe geamul de la compartiment, își scoase capul în smoala întunecată de afară, izbindu-se de tăcerea de granit a nopţii, apoi împinse pe deschizătura îngustă a geamului ţeava armei automate zărind, după ce ochii i se mai obişnuiseră cu bezna, discul diafan al lunii, argintiul ei neprihănit îi stârni un acces de ură nelămurită şi încercă s-o ţintească, apoi încă o dată, trase, trase și în copaci, în noapte în cer, în Dumnezeu, și una pentru călugăr! înjurând, exprimând verbal un atentat sexual la adresa organelor genitale ale necunoscutei mame a călugărului, însoţindu-şi vorbele de o nouă rafală.

Se trage în noi! crezu caporalul de jandarmi din mica trupă care o transporta pe doamna Brediceanu înspre elicopterul smurd, atât de aproape i se păru că aude răpăiala de gloanţe, E doar ecoul din pădure, şopti celălalt jandarm, sunt departe, nu ne pot atinge! Să ne grăbim! moment în care izbutiră să urce cu trupul tot mai greu al rănitei la şosea, rămânându-le de parcurs vreo treizeci de metri până la elicopterul care-i aştepta cu luminile aprinse, pregătit de zbor, Când Lucreţia, care stătea de vorbă cu medicul de la smurd, o recunoscu în braţele jandarmilor pe doamna Brediceanu se gândi că ar fi bine s-o însoţească la spital, în momentul în care băieţii o aşezară pe targa îi puse mâna pe frunte, gest care făcu să se deschidă ochii rănitei stârnindu-i instantaneu un zâmbet fericit, Lucreţia! Lucreţia, cât mă bucur! şopti ea apucându-i mâna, te rog ceva din suflet! Am găsit-o pe sora mea, e o fetiţă! Lucreţia crezând că doamna Brediceanu delirează, dar întâlnind pe chipul ei o strălucire aproape ireală, de parcă toată viaţa care-i mai rămăsese se refugiase în expresia aceea ultimă de bucurie, o făcu să fie atentă, Este în tren, doamna Brediceanu formulă cu greu cuvintele atrăgând nerăbdarea personalului medical şi, mai ales, a pilotului, îngrijorat de problemele ce s-ar putea ivi la decolare, Este în tren o fată.

Cruciada copiilor

Margareta, şopti doamna Brediceanu, te rog să ai grijă de ea! Te rog! I-am promis că o înfiez! Trebuie să ne grăbim, rosti, medicul, pilotul spune că sunt curenţi mari de aer şi, dacă zăbovim mult, nu mai poate stăpâni elicopterul, Vin cu voi! Nu, e prea periculos, suntem prea grei! Bine! rosti scurt Lucreţia, apărându-se de vântul stârnit de rotoarele elicopterului care-i vânturau bluza şi pantalonii subţiri, Veniţi! îi ceru unul dintre jandarmi, văzând-o încremenită în sosea, cu

privirea pierdută după farurile elicopterul care încerca să ia altitudine şi să iasă deasupra văii, Jos se trage! îi mai strigă jandarmul, dar, când, la îndemnul jandarmului, se pregăti să-l urmeze, fu asurzită de o izbitură puternică, în acelaşi timp părându-i-se că se cutremura din temelii pământul şi că din toate părţile se răspândeau în aerul întunecat al nopţii scântei înalte de lumină, jandarmul care fusese lângă ea o apucase după talie trântind-o la pământ, la capătul câtorva secunde de şoc, Lucreţia îşi ridică privirea din şosea şi văzu cum în locul exploziei, pe panta muntelui, se ridica în sus, printre copaci, o vâlvătaie mare de foc, cuprinzând ierburile uscate de la sol, jandarmul de lângă ea se ridică brusc, îndreptându-se într-acolo, Anunţă prin staţie! îi strigă peste umăr colegului său, acele cuvinte având asupra Lucreţiei un efect instantaneu de trezire la realitate, făcând-o să se ridice de pe şosea şi să alerge spre locul exploziei, Poate erau supravieţuitori!

Nu sunt supravieţuitori /s-a anunţat pe posturile de televiziune în ediţiile speciale ale programelor de ştiri, evenimentele cruciadei transmiţându-se la acea oră şi pe principalele canale de ştiri străine cnn şi euronews, *Cruciada face noi victime* /era titlul reportajului prezentat pe un post de televiziune, reporterii confirmau, invocând rapoartele poliţiei, moartea celor trei membri ai echipajului smurd, Numele, vârsta, starea civilă a celor dispăruţi în accident, precum şi semnalmente de ordin general ale persoanei rănite ce urma să fie transportată la spital, fură prezentate într-un exces ameţitor de amănunte, Lucreţia, vizionând împreună cu Pavel ştirile află, de pildă, că în ziua aceea băieţelul pilotului împlinea trei ani şi că urma să i se serbeze ziua, despre asistenta, în vârstă de treizeci de ani, telespectatorii fură informaţi că nu era căsătorită, fiind dedicată trup şi suflet meseriei, în ceea ce-l privea pe medic, Aurel Brezoianu, fostul coleg de facultate al Lucreţiei şi chiar iubit pentru

 o scurtă perioadă de timp, se spuse, uimind-o pe Lucreţia, că nu era căsătorit, dar că trăia de câţiva ani împreună cu o femeie cu doi copii, pe care-i iubea ca pe propriii lui copii, după cum mărturisise aceasta, numai despre persoana rănită nu se ştia nimic, nici măcar numele, Dacă poate cineva să ofere un indiciu este rugat să sune, Eva Brediceanu, zâmbi Lucreţia, amintindu-şi de mania bătrânei doamne de a se prezenta persoanelor, chiar şi întâmplătoare, cu care

stătea de vorbă, fiind însă atât de lipsită de vlagă, ghemuită pe canapeaua ale cărei arcuri dure, le simţea ori de câte ori încerca să se mişte, Pavel îi întinse o cană de lapte, De ce te-ai întors? o întrebă, fascinat de tăcerea aproape imponderală în care i se prelingeau pe obraji lacrimile, închipuindu-şi, privindu-le, căderea fără memorie a stropilor de ploaie pe o fereastră privită din interior, străluminând-o, Nu ştiu! şopti ea, fixând cu intensitate cana cu lapte, ca şi cum laptele care se vălurea moale în cană ar fi fost cel mai concret şi cel mai important lucru din viaţa ei, Poate că mi-e frică să plec, Unde? în America? Da! Poate că acesta e destinul nostru, vorbi şi Pavel în şoaptă, să fim aici! Cruciada asta ne atinge pe toţi! şi o cuprinse în braţe cu o duioşie de care nu se mai credea în stare, Când se îmbrăţişară toate arcurile din canapeaua părintelui se cutremurară astfel încât Lucreţia şi Pavel avură sentimentul că se aşezaseră între *y* >»

stânci mişcătoare, se amuzară zâmbindu-şi, apoi Pavel se ridică în picioare, Trebuie să-mi termin articolul în noaptea asta! Bea-ţi laptele! Cum o chema pe doamna aceea? Eva Brediceanu! îi răspunse Lucreţia recunoscătoare, O să sun la televiziune să le spun! Mulţumesc! Şi Pavel nu mai spuse nimic, tăcând despre domnişoara Ileana şi despre bileţelul pe care i-l trimisese prin Ciungu, descriindu-i în câteva cuvinte haosul din tren.

Denis se trezi brusc, speriat de moarte, dintr-un coşmar în care tatăl său vitreg, ofiţer în armată, venise cu tunurile să tragă în el, copilul stând singur în faţa tancului a cărui ţeava uriaşă fusese îndreptată înspre pieptul lui, spaima făcându-l şi mai mic decât era în realitate, ştia că ar trebui să strige, că, dacă ar striga, ar veni mama lui şi l-ar lua în braţe, *expectopatronum* /auzi în gând vraja care ar fi trebuit s-o spună, dar nu reuşi să articuleze niciun sunet şi, când ţeava uriaşului tanc îi împunse pieptul, gata să tragă, copilul se trezi brusc, cu fruntea înfierbântată de efortul de a striga, în tâmple zvâcnindu-i încă spaima din existenţa care nu fusese cu o secundă înainte decât un vis, convingându-se, în timp ce-şi mişca picioarele, că, într-adevăr, visase, bucurându-se că ieşise teafăr din coşmarul groaznic, apoi privirea, obişnuindu-i-se treptat cu întunericul din compartiment, se opri asupra băieţilor adormiţi, străduindu-se să-şi amintească ce se întâmplase în compartiment şi de ce zăceau cu toţii în acel somn greu, cuprinzându-l până şi pe cel care nu-l văzuse niciodată dormind, pe Calman, Denis îţi aminti de pipă, de inel, precipitându-se spre măsuţa

de sub geam, încurcându-se în dezordinea de membre adormite, spunându-şi că el se trezise primul învingând puterea pipei, inelul fiind, aşadar, al lui! deşi în realitate Denis se prefăcuse numai că trage în piept, izbutind să menţină fumul blestemat în palatul gurii, înecându-se când încercase să-l expire, stârnind râsul tuturor, Dar inelul nu era nicăieri! Trebuia să-i trezească pe băieţi! Cineva luase inelul! dacă ar avea o baghetă magică ca să-i trezească din somnul blestemat! zgâlţâindu-i, trăgându-i la întâmplare, de mâini, de picioare, toate eforturile lui se dovediră însă zadarnice, dacă ar avea bagheta magică!

Dacă aş avea bagheta magică! gândul lui Denis, prinzând un fel de consistenţă de abur uşor se desprinse din mintea lui, eliberându-se din geometria circumvoluţiilor creierului său, făcu înconjurul compartimentului strâmt, strecurându-se apoi în noaptea blândă de afară, descrise un arc de cerc peste densitatea întunecoasă a pădurii, făcând să tremure în somn copacii, lăsându-se apoi atras de strălucirea argintată a lunii, pluti o vreme în aer, agăţând în coada lui fâşii albicioase de lumină, stârnind în rătăcirea lui aeriană, mai întâi, în acele de molid, apoi pe trunchiurile scorţoase, o adiere blândă, ce înfiora până şi lăstărişul scund de la suprafaţa muntelui, reuşind să provoace în aer o vibraţie mută, dar intensă în puterea cu care trezea natura din adâncul vegetal al viselor ei, părându-se că toată acea tulburare a firii smulse din tihna fără gânduri îşi găsi dintr-odată modul de exprimare, folosind un limbaj mai rudimentar decât cuvântul, şi anume producând armonii primitive în fluierul lui badea Vasile din Ieud, care, afară, pe prispa casei din satul unde găsiseră adăpost, părea să fi captat în note simple tot vuietul din jur, făcându-l să se întoarcă, călăuzit de lumina fragilă a lunii, peste întunecimea nopţii şi, mai puternic

Florina Iliş

Cruciada copiilor decât glasul firii, întrupându-se într-o doină pe care bătrânul n-o mai cântase demult, dar în interpretarea căreia pe căile tăcute ale sângelui său se întorceau la existenţă, vrăjiţi de fluierul bătrânului, strămoşii lui moroşeni, Să fi fost ritmul sângelui şi-al respirării din doina cântată de badea Vasile din Ieud care să fi făcut ca pleoapele lui Cazimir să se deschidă ca la comandă, să fi fost bagheta magică, improvizată de Denis, dintr-un pix al cărui capăt producea o lumină verde fosforescentă, pe care, spunând o formulă magică, îl

plimbase deasupra chipului adormit al colegului său, să fi fost visul pe care băiatul tocmai îl visase, un vis cu munţii Tatra, munţi despre care bunicul lui îi povestise de nenumărate ori, Cazimir deschise ochii exact în momentul în care munţii albi de zăpadă se aplecaseră spre el să-l ridice în braţe, să nu fi fost nimic altceva decât topirea euforiei onirice a pipei, făcând să-i piară somnul indus de iarbă blestemată?! pentru cursul evenimentelor, însă, cauza trezirii lui Cazimir nu prezintă nicio importanţă, putând fi adăugată milioanelor de mistere mărunte ale acestei lumi, nu însă și pentru badea Vasile din Ieud care va continua să trăiască cu impresia că doina lui fusese aceea care-l trezise pe Cazimir din somnul greu, o impresie similară având-o și Denis, care credea că bagheta lui magică făcuse ca pleoapele lui Cazimir să se deschidă, Cazimir însuşi crezând că munţii din vis îl treziseră, ridicându-l în văzduh ca să-i dea inelul, Inelul?! întrebă el, aruncându-se spre măsuţa de sub geam, Inelul e al meu! Unde e? A dispărut, îi explică Denis, când m-am trezit eu nu mai era! Cine l-a luat? Nu ştiu! Au venit nişte băieţi, îmi amintesc că prin vis, ne-au închis aici! Unde sunt armele? mai întrebă Cazimir, în care strălucirea visului se stinse subit constatând situaţia disperată în care se aflau, La ei! Trebuie să ieşim de aici! Cum? Denis se gândi automat la pelerina fermecată, Pe geam! rosti Cazimir, Să-i trezim şi pe ceilalţi! Trezeşte-te! Trezeşte-te! încerca Antonia să-l trezească pe bărbatul care dormea alături de ea, Vedeta de televiziune îşi petrecuse noaptea cu deputatul de Prahova, Nicolae Arghir, cedându-i mai ales din nevoia de a alunga plictiseala ultimelor două zile, când prin forţa împrejurărilor se văzuse blocată pe Valea Prahovei, accidentul elicopterului smurd impunând în zonă restricţii severe, delimitând în jurul trenului de copii, printr-un ordin guvernamental, un teritoriu de ostilităţi belicoase în perimetrul căruia orice acces fusese strict interzis, Nic, trezeşte-te! îi strigă deputatului, disperarea vedetei datorându-se unor urlete care o deşteptaseră brusc din moleşeala împlinirii actului sexual şi a victoriei pe care tânăra femeie o obţinuse împotriva presupusei impotente a deputatului, sportul extrem la care vedeta supusese membrul viril al omului politic aducându-i femeii promisiunea unor mari privilegii din partea influentului personaj dacă, dezvăluind numai o singură promisiune din cele pe care i le făcuse fericitul bărbat, și anume obţinerea în Sinaia a unei foste vile de protocol de pe vremea lui Ceauşescu şi tot s-ar putea înţelege rostul atenţiilor speciale ale

vedetei pentru deputatul prahovean, în vila din Valea Largă, situată într-o pustietate romantică și frumoasă la lumina zilei, dar primejdioasă noaptea, se jesteptase Antonia în urletele de disperare care se auzeau de afară, Nicolae Arghir, purtat în brațele visului căruia i se abandonase direct din brațele frumoasei vedete se ferecase într-o voluptate vrăjită din care, cu toată stăruința femeii, nu putea să se trezească, Antonia se ridică din pat, își înfășură în jurul taliei halatul de mătase și se apropie temătoare de ferestrele dormitorului plasat la etaj, nu izbuti să vadă însă nimic în întunericul înstelat de afară și decise, trezindu-se brusc în ea vechea patimă de reporter cu care își începuse meseria de prezentatoare de știri în televiziune, să iasă să vadă ce se întâmplă, Se îmbrăcă în grabă, mișcările fiindu-i întrerupte din când în când de încercarea de a izola în tăcerea nopții direcția zgomotelor de afară și, înainte de a ieși din casă, puse mâna pe micul aparat de filmat sony de care nu se despărțea niciodată, Antonia nu era o fricoasă, dimpotrivă, era o fire curajoasă, un curaj care-i venea din credința naivă că nimic rău nu i se putea întâmpla, credință căreia vedeta îi atribuia meritul personalității puternice care o caracteriza, încercă să se orienteze prin pădure urmând direcția «petelor scurte și gemetelor care, pe măsură ce se apropia, deveneau tot mai distincte, izbutind astfel să ajungă în apropierea unei vile de vacanță din vecinătatea celei în care se cazase împreună cu deputatul și, cu mișcări de felină, se strecură spre ferestrele ce dădeau în spatele vilei, Scena se întâmpla la parter, pereții de sticlă permițându-i să observe tot ceea ce se petrecea înăuntru, trei tineri mascați, rotind în jurul capetelor lor

 săbii ninja, supravegheau două persoane dezbrăcate, întinse pe covor, Antonia reuși să observe că era vorba despre un bărbat și o femeie, destul de tineri, după constituția trupurilor lor, După toate probabilitățile cei doi încercaseră să fugă din vilă și fuseseră prinși, așa se puteau explica strigătele auzite de Antonia și represaliile păzitorilor care încercau în clipa aceea să le înfunde pe cap pungi de plastic negre, având o gaură de respirație în jurul gurii, Vedeta nu-și dădea seama dacă era martora unui spectacol pus la cale cu acordul deplin al actorilor, știindu-se prea bine că orgiile sexuale care îmbinau într-o curbă sublimă a plăcerii sadismul și masochismul cu voluptatea erau la mare modă printre tinerii cu bani, ea însăși participând la asemenea petreceri sau, pur și simplu, în vilă

se petrecea ceva înfiorător, punând în pericol viaţa celor doi tineri aflaţi pe covor, Viziunea scenei din faţa ei i se păru atât de familiară, trăind sentimentul straniu că o mai văzuse undeva, Antonia observând ceea ce se întâmpla în vilă, golită de orice sentiment, ca și cum ar privi un film cu Rambo la televizor sau aşa cum privise pe cnn scenele de oroare din închisoarea Abu Ghraib, ecranul televizorului punând între realitatea lumii şi realitatea propriei ei existenţe distanţe în care ar intra galaxii întregi, televiziunea reprezentând pentru ea telescopul performant cu care privea peste orizontul simţurilor, creându-i impresia că, având privilegiul tehnologic de a viziona totul în direct, participa activ la evenimentele transmise, în acel moment Antonia își aminti de camera digitală pe care o avea asupra ei, o scoase din jachetă şi începu să filmeze cu fervoare, filmă cum unul dintre indivizii mascaţi se ridică de pe un fotoliu, îi strigă ceva tânărului îngenuncheat pe covor, acesta dădu din cap, negând, apoi mascatul îi trecu vârful ascuţit al sabiei ninja peste pieptul armonios coborând spre membrul viril al prizonierului, abia atingându-l, bărbatul tremură și, poate de frică sau, cine ştie, de prea îndelungată abstinenţă, urină pe covor, jetul de urină stropind-o și pe femeia de lângă el care tresări speriată, mascaţii se înfuriară şi-l siliră pe bărbatul neascultător să lingă urmele umede lăsate pe jos, Antonia filma totul cu sufletul la gură, gândindu-se entuziastă la faimosul reportaj pe care-l va face, *Scene de teroare într-o vilă din Valea Prahovei*, aşa își va intitula reportajul, simţind brusc cum creştea în ea pasiunea pentru ştirile de senzaţie, în ultimele zile de când se afla în mijlocul evenimentelor de la Posada realizase că se îndepărtase de ceea ce reprezintă adevărata realitate, realitatea vie, chiar sângeroasă, total diferită de scenariile de teleno-velă ale emisiunii de divertisment care o făcuseră celebră și care punea între ea și oameni o cortină graţioasă din petale de flori, Antonia voia să trăiască, să iasă din spatele cortinei de flori! Să simtă din nou pulsul aspru al vieţii şi filmă, filmă bogatul repertoriu de ostilităţi gestuale pe care-l desfăşura unul dintre mascaţi în direcţia celor doi nefericiţi, demonstrând că torţionarilor îi acordase o libertate totală în vederea smulgerii informaţiilor de la prizonieri, febrilitatea agresivă cu care mascaţii reîncepură asaltul asupra celor doi tineri dovedi valabilitatea presupunerii Antoniei, unul dintre torţionari mimă actul violului asupra fetei care se zbătea neputincioasă în mâinile puternice ale asediatorului ei, îi frământă sânii cu mâinile înmănușate, totul cu o

savantă artă a unei încetineli calculate şi perverse, îi desfăcu coapsele doar cu vârful mângâios al cuţitului conturându-i geometric triunghiul pubian, fără nicio grabă în gesturi, ca şi cum ar împlini cu pasiune mistică etapele unui ritual sexual sadic, făcând inima Antoniei să tresalte, ritmul ei coborându-i între coapse, excitând-o de o plăcere nepermisă, Bărbatul de pe covor ghicea doar ceea ce se petrecea în jurul lui, dând semne evidente de nelinişte crescândă, zbătându-se neputincios, încercând să atragă atenţia torţionarilor asupra lui şi s-o lase pe fată, orice să-i facă lui, dar pe ea s-o lase în pace, disperarea lui obţinând efectul invers, excitându-l pe mascat care, rânjind, smulse punga de pe chipul bărbatului, dorind să-l facă martor la ceea ce urma să se întâmple, apoi, se descheie la pantaloni aruncându-se asupra fetei, acoperind-o aproape în întregime ochilor Antoniei care, cu o fascinaţie îngrozită, îşi îndreaptă tot interesul profesional asupra feselor tari şi rotunde, singurele porţiuni vizibile din trupul mascatului, filmându-l cum se încorda cu o ritmicitate frenetică deasupra fetei de pe covor, stârnind neputinţa furioasă a tovarăşului ei, obligat de forţa cu care ceilalţi doi îl ţineau strâns de umeri, să privească, Antonia filmă cu o emoţie exprimată în propriul ei trup prin îndepărtarea imperceptibilă a coapselor, acea boare atingând declicul unui mecanism interior incontrolabil, difuzându-i pulsiuni mătăsoase în piele, inima şi vaginul disputându-şi în acelaşi timp

Florina Iliş

Cruciada copiilor o altitudine mai înaltă, înălţându-se nebuneşte spre bosforul laringelui, inima trecând prima, scăpând în cavitatea craniului, declanşând acolo o conflagraţie asurzitoare, paralizându-i orice tentativă de a se împotrivi dogorelii care-i alimenta sângele, incendiindu-l cu plăceri vinovate, făcând să se întretaie înăuntrul ei senzaţii contradictorii, complexe, purtând-o spre un absolut fiziologic niciodată atins până atunci, Antonia continua, fixând fesele violatorului mişcându-se sălbatic asupra trupului inert al fetei, să filmeze, participând la scena de pe covor, suspendată într-o singurătate umedă şi perversă, legându-se de perechea din interiorul vilei prin conspiraţia tehnologică cu ochiul aparatului de filmat, în clipa aceea, însă, sună undeva un telefon, mascatul aplecat asupra fetei se ridică vădit nemulţumit să răspundă, apelul i se adresa personal, după cum confirmă unul din tovarăşii lui şi, trăgându-şi pantalonii părăsi încăperea, cu telefonul la ureche, ieşind pe terasă, oprindu-se chiar în

dreptul tufelor de trandafiri în spatele cărora se ascunsese Antonia, îl avem, Baronule! vorbea tare mascatul, fără precauţii, inutile, de altfel, în sălbăticia aceea, Dar nu vrea să recunoască că a luat banii! zice că nu ştie de nicio cămătăreasă, că n-a împrumutat niciodată bani de la Iuliana a a, doamna Iuliana şi că vila asta nu-i a lui! Mama-măsii, îl facem noi să vorbească! apoi torţionarul tăcu, ascultând instrucţiunile, Da! Are buletin! o scurtă pauză, după care mascatul urmă uşor încurcat, Scrie că nu e el! Adică e alt nume în buletin! Păi, nu-l cheamă cum ai zis tu, şefu'! Dar era în vilă! Stai să aduc buletinul! mascatul reintrând în casă, scotoci printre hârtiile împrăștiate pe măsuţă şi reveni apoi pe terasă cu ceva ce părea a fi un buletin, în buletin scrie Alexandru Aldeman! mai e cu o femeie, pe ea o cheamă Sabina Marineasa! Are paşaport! Cum nu sunt ei, şefu'? Păi, i-am găsit în vilă! se bâlbâi mascatul, scuzându-se, N-ai zis matale că sunt la vilă! Am înţeles, mă scap de ei! Cât ai clipi! Cealaltă misiune?! A, încă n-a apărut nimeni! Am înţeles, îl cheamă Diliu! Mi-l aduce pe Calman şi vin la Bucureşti! Am reţinut! Nu şefu', nu! Jur pe copiii mei! N-o dau în bară! Jur că, conversaţia întrerupându-se brusc în mijlocul asigurărilor mascatului, Antonia putu doar să ghicească furia deznădăjduită a celui care sunase, închipuindu-şi gândurile aceluia constatând că bătăuşii lui rataseră acţiunea, o presupusă intimidare adresată unui datornic, încurcând persoanele, lăudându-se pentru perspicacitatea ei, când deodată un torent călduţ o stropi pe umeri, inundând-o, Antonia întorcându-se speriată dădu cu ochii printre interstiţiile tulpinilor de trandafiri de prohabul descheiat al mascatului prin care mădularul uşor umflat al acestuia desăvârşea una dintre laborioasele sale activităţi, producând o vie satisfacţie pe chipul stăpânului său, apoi mascatul îşi închise grăbit şliţul revenind în încăpere, strigă ceva către tovarăşii lui, demonstrând că el era şeful, ridică cele două victime şi le împinse spre uşă, escortându-le afară din casă, îi urcară grăbiţi într-o maşină parcată chiar în faţa vilei, Antonia încremenită, scârbită de urina care i se prelingea pe păr şi pe haine, încercă să facă cât mai puţin zgomot, amintindu-şi disperată de aparatul sony, sperând să nu i se fi udat filmul, îndrăznind să se mişte abia când ultimele ecouri ale motorului maşinii se stinseră în noapte, instalându-se liniştea, apoi, cu părere de rău că nu putuse să-şi continue investigaţiile reportericeşti, se întoarse la vilă, făcu un duş, aruncându-şi la gunoi hainele de pe ea, deşi o costaseră o grămadă de bani, se asigură că filmul nu păţise nimic şi,

după ce-l viziona, dădu un telefon la postul de televiziune la care lucra, Bătăuşii trebuiau prinşi! Tragedia de la vilă devenise tragedia ei personală!

După plecarea agresorilor, cei doi tineri văzându-se singuri, avură dureroasa impresie că în jurul lor întreaga umanitate dispăruse, că planeta străină, neospitalieră, pe care fuseseră abandonaţi era complet lipsită de orice suflare omenească, ostilitatea vicleană a nopţii accentuând senzaţia înfiorătoare a descinderii în mijlocul unui ţinut plin de primejdii, Abia după ce Alexandru Aldeman izbutise cu mari eforturi să-şi dezlege mâinile, frecând asiduu pe scoarţa unui copac, eliberând-o şi pe Sabina de strânsoarea legăturilor şi-şi smulseră pungile de pe cap, realitatea începu să se aşeze, dobândind o certitudine aproape insuportabilă, fără să mai capete însă consistenţa familiară a lucrurilor cu care fuseseră obişnuiţi, Cum te simţi? o întrebă Alexandru Aldeman, Groaznic! şopti ea scuturată de un tremur adânc, simţindu-şi trupul o peşteră întunecoasă şi friguroasă, în care nu mai pătrundea nicio geană de lumină, Au plecat? Da! rosti el plin de amărăciune, şi acum ce facem? întrebă fata şovăind, Unde suntem? Nu ştiu, făcu Alexandru *sm* &

Florina Iliş

Aldeman cercetând neliniştit întunericul pădurii sfâşiat de ţipetele unor păsări de noapte, Ţine-mă în braţe! şopti ea, speriindu-se, cutremurată de noi convulsii, Cu trupul gol, slab conturat de lumina palidă a nopţii, Alexandru Aldeman, se aşeză mai comod în covorul de frunze, se apropie vag emoţionat de Sabina, contactul cu pielea ei trezindu-i brusc o dorinţă violentă căreia, pentru că nu o prevăzuse, nu izbuti să i se opună, fata simţi în mişcarea imperceptibilă a aerului excitaţia bărbatului care o ţinea în braţe, ceea ce-i trezi în minte amintirea primei nopţi de la vilă când făcuseră dragoste fără încetare, până la istovire, mascaţii dând peste ei în noaptea următoare în timp ce mâncau goi în bucătărie, la capătul unei partide de sex desfăşurate chiar pe tăblia mesei, în clipa aceea, însă, Sabina îşi dorea numai ca el s-o ţină în braţe şi să facă o minune care s-o scape de senzaţia cumplită şi usturătoare a violului, Alexandru Aldeman o trase la pieptul lui, încercând să tăinuiască acţiunile ilicite ale sexului său, dar măsurile lui de precauţie se dovediră inutile, degetele fetei descoperindu-l, explorând curioasă dimensiunile la care ajunsese, încurajându-l, cu cealaltă mână culcându-l uşor pe spate, în frunzele uscate, călărindu-l

apoi, preluând controlul, făcând totul cu o precizie uluitoare, mişcându-se deasupra lui cu o lentoare ameţitoare, oprindu-l în momentele în care el ar fi declanşat explozia, întârziindu-l, aşteptând până când vidul întunecat dinlăuntrul ei se umplu de lumină, crescând asemeni nivelului mării în momentul fluxului, după care se desprinse brusc, încurcând toate planurile explozive ale lui Alexandru Aldeman, care, înnebunit de contracţiile instrumentului său sexual, desăvârşi cu mâna ceea ce începuse femeia, ejaculând fără metodă, asemeni unui adolescent începător în mecanica sexului, ruşinat, neştiind dacă ea o făcuse deliberat sau, pur şi simplu, el fusese cel care pierduse startul spre culmile albastre, Sabina aplecându-se asupra lui, atingându-l cu vârful limbii pe buze, plimbându-se spre lobul urechii, conturându-i depresiunile înguste, strecurându-i-se în auz, excitându-l, numindu-l, Iubitul meu! Când, foarte aproape de locul în care se cufundaseră între frunze, se auziră râsete, chicoteli şi gemete care mimau zgomotos sonorităţile actului amoros ce se petrecea direct pe sol, cei doi se desprinseră brusc din îmbrăţişare, înspăimântaţi că s-ar putea să fie din nou preluaţi de către torţionarii de la vilă, privirile

Cruciada copiilor întâlnindu-li-se, însă, în întunericul străluminat de lună de privirile amuzate ale unor copii care-i împresuraseră avansând spre ei în cerc, Alexandru Aldeman se ridică în picioare, fără să mai dea atenţie costumului adamic, cu care se obişnuise atât de mult în ultima vreme încât nici nu mai observa absenţa cravatei, cravata reprezentând în concepţia aldemaniană simbolul demnităţii profesionale, o apropie pe Sabina de pieptul lui, ţinând-o strâns după umeri, în acelaşi timp, fata încercă să-şi acopere pubisul cu palmele, dar copiii, curioşi, se apropiau de ei, netemători, oferindu-le impresia unor cercetători care urmau să examineze nişte curiozităţi ale naturii, ameninţarea calmă cu care se apropiau trădând ceva inocent şi rău deopotrivă, cei doi neştiind cum să reacţioneze, Trezindu-se în faţa unor copii pe chipul cărora strălucea ceva ce aducea a sfială, un fel de timiditate genuină, combinându-se într-un mod infernal, cu o expresie violentă, răutăcioasă, cei doi se simţiră complet dezarmaţi, orice fărâmă de raţiune din gândurile lor topindu-se lent sub farmecul pervers cu care se apropiau copiii, Ciudat era că nici măcar nu le venea să strige, cu toate că nu fuseseră legaţi, impresia că ceea ce li se întâmpla se petrecea într-un alt univers, unul paralel existenţei lor, paralizându-le orice reacţie, suspendându-i

într-o realitate incompatibilă cu simţurile lor, Copiii, în număr de vreo cincisprezece, cu vârste variate, între 5 şi 14 ani, ajunseră atât de aproape încât dacă întindeau mâna i-ar fi atins, primul care îndrăzni s-o facă fu cel mai mic, cercetând plin de curiozitate pubisul Sabinei, ceilalţi îl imitară începând să atingă chicotind, părţile ruşinoase ale trupului celor doi, Sabina şi Alexandru încercară să-i îndepărteze, dar fără mare succes, copiii reluându-şi după un mărunt pas de recul îndeletnicirea voluptuoasă, ceea ce o făcu pe Sabina să-şi piardă controlul şi să izbucnească în râsete isterice, dând impresia că trecuse pragul dincolo de care raţiunea înceta să mai existe, provocându-i, spre amuzamentul copiilor, prin gesturi obscene, rătăcirea ei antrenându-i într-un joc pervers, copiii atingându-se şi frecându-se de trupul gol al femeii care părea că se mişcă în ritmul sacadat al unui robot răspunzând comenzilor programului de execuţie instalat în unitatea sa de comandă, contrariindu-l pe Alexandru Aldeman care nu putea înţelege ce urmărea, preferând să creadă că prin comportamentul ei Sabina elabora un plan, temându-se să

Florina Iliş accepte că întâmplările prin care trecuse începeau să lase o brazdă cumplită în sufletul ei, străduindu-se s-o îmbrăţişeze şi s-o apere de atingerile copiilor, ea râdea cu o expresie pe chip pe care strălucirea fantomatică a lunii o făcea să pară şi mai rătăcită decât era în realitate, copiii râdeau şi băteau din palme, unii dintre ei, găsind hainele celor doi tineri se împopoţonară cu ele distrându-se de felul în care se înveşmântaseră, încăierându-se pentru lenjeria intimă, chiloţii Sabinei fiind destinaţi să acopere claia de păr sârmos a unuia dintre copii, stârnind invidia şi poftele celorlalţi, Când încăierarea pentru obiectele vestimentare părea să se transforme într-o luptă sângeroasă, nişte fascicole de lumină spintecară întunericul nopţii, întretăindu-se deasupra capetelor tuturor şi, respectând regulamentul, ca la comandă, jandarmii din spatele lanternelor luară poziţie de tragere strigând, Stai! Stai că trag! Copiii, dezinteresându-se subit de hainele care cu câteva clipe înainte constituiseră caz de dispută aprinsă, începură să alerge, împrăştiindu-se ca potârnichile surprinse de vânător, Stai! Stai că trag! Sabina şi Alexandru Aldeman încremeniră, jandarmii preluându-i, după angajamentul lor de a se preda şi-i transportară la secţia de poliţie din Posada, la secţie se găsiră două pături găurite care să acopere trupurile celor doi, intrarea miraculoasă a lui Adam şi a Evei în secţia de poliţie, cu zâmbetul fluturându-le pe buze ca şi cum ar fi

repetat izgonirea biblică, dar în sens invers, dinspre lume înspre paradis, nu scăpă membrilor trupei de jandarmi, care, în majoritatea tineri, se bucurară în secret de spectacolul oferit, Din raportul întocmit de căpitanul de jandarmi Emilian Costin reieşea că sus-numiţii Alexandru Aldeman şi Sabina Marineasa fuseseră atacaţi de către copii vagabonzi, deposedaţi de toate bunurile pe care le avuseseră asupra lor, bunuri care, prin apariţia jandarmilor, fuseseră însă recuperate, în graba de a fugi copiii abandonând toate obiectele furate, acestea putând fi găsite la câtiva metri de locul incidentului, în raport urmă inventarul detaliat al lucrurilor personale, una bucată pantaloni bărbăteşti, o cămaşă bărbătească, o rochie, lenjeria intimă nemaiputând fi recuperată, în realitate chiloţii lui Alexandru Aldeman rămăseseră la vilă, pierduţi în cutele dezordonate ale cearşafului din dormitorul nopţii de dragoste, Din inventarul lucrurilor întocmit la poliţie reieşea că servieta lui Alexandru Aldeman şi rucsacul

Sabinei, conţinând toate lucrurile acesteia, inclusiv dosarul de emigrare» fuseseră recuperate, singurul obiect care mai lipsea fiind telefonul mobil al lui Alexandru Aldeman, a cărui dispariţie remarcată cu câteva zile înainte de către proprietar fu însă trecută sub tăcere, astfel încât lipsa telefonului şi a lenjeriei intime se puse în seama hoţilor-copii, care fură făcuţi răspunzători şi de viol, De fapt, după întâmplările la care luaseră parte, atât Alexandru Aldeman cât şi Sabina pierduseră orice măsură exactă a realităţii, seninătatea cu care semnară declaraţia care-i incrimina pe copii nefiind umbrită de nicio mustrare de cuget, amândoi fiind total de acord cu tot ceea ce scrisese căpitanul de jandarmi Emilian Costin în declaraţie, la urma urmei era vorba de nişte derbedei! După semnarea declaraţiei li se puse la dispoziţie un pat, cu promisiunea că a doua zi vor fi ajutaţi să se întoarcă acasă, Dacă vor vrea însă să facă declaraţii presei, le propuse căpitanul de jandarmi, pot s-o facă! căpitanul primise instrucţiuni de la superiori să ajute presa în dezvăluirea actelor de violenţă şi terorism la care se dedau bandele de copii care încercau să spargă blocada forţelor de ordine şi să ajungă la tren, acest prilej i se păru căpitanului picat din cer, oferidu-i posibilitatea să demonstreze întregii ţări, sensibilizate prin presă de lupta inocentă a copiilor, că aceste puşlamale nu sunt nişte îngeri, ci nişte sălbăticiuni, criminali în devenire, care pot face răul tot atât de bine ca oamenii mari! Alexandru

Aldeman şi Sabina se arătară deosebit de cooperanţi, acceptând propunerea căpitanului, astfel încât, în prezentarea care o făcuseră pentru un post de televiziune cei doi menţionaseră doar incidentele din pădure, trecându-le sub tăcere pe cele de la vilă, vorbind despre comportamentul agresiv al copiilor, descriind totul cu lux de amănunte, insistând asupra faptului că jandarmii puseseră capăt unui joc care putea degenera în crimă! Copiii v-au dezbrăcat? întrebase reporterul, Nu! au răspuns într-un glas cei doi tineri, declarând că minorii apăruseră în momentele sublime ale intimităţii lor, surprinzându-i, arătându-se dornici de a participa şi ei, V-au agresat? Da, răspunsese Sabina, amintindu-şi de mânuţele murdare care se strecuraseră primejdios spre regiunea cea mai intimă a feminităţii ei, în timp ce alte mâini îi prinseseră între degete sfârcurile sânilor, Aldeman preferă să nu răspundă, prefăcându-se că n-ar fi observat cum unul

dintre copii, nici măcar nu putea să spună dacă fusese băiat sau fată, se aplecase în genunchi spre sexul lui întărit cu intenţia evidentă de a şi-l băga în gură, examinându-l, Mamă, ce i s-a sculat! râsese unul dintre copii, aplecându-se şi el să vadă, parcă-i sulă de cal, n-am mai văzut aşa o frumuseţe! în orgoliul lui masculin Alexandru Aldeman arătându-se încântat de impresia pe care o produsese podoaba lui virilă asupra copiilor! La urma urmei erau nişte derbedei, mici perverşi, agresori, care, dacă n-ar fi venit jandarmii, cu siguranţă ar fi profitat sexual de amândoi! reporterul îi mai întrebase cum arătau aceştia, ce vârste aveau, cum erau îmbrăcaţi, amănunte pe care cei doi tineri păreau să le fi observat foarte bine, oferind curiozităţii reporterului şi a telespectatorilor o serie de detalii care treziră interesul unui alt invitat al emisiunii, un psiholog, specialist în psihologia infantilă, acesta străduindu-se să explice, într-un exces de termeni specializaţi, cauzele comportamentului aberant al copiilor.

Neputând să adoarmă, Antonia deschisese televizorul uriaş din dormitor şi văzu prima apariţie la televiziune a celor doi tineri, adică un interviu scurt, de ultimă oră, prezentat pe toate posturile în emisiunile matinale de ştiri, reporterii intervievându-i, la puţin timp după semnarea declaraţiei, chiar în sediul poliţiei din Posada, Vedeta urmări intervenţia tinerilor cu un sentiment nelămurit de nelinişte, ceva anume în atitudinea lor spunându-i că dincolo de insistenţa delirantă cu care repetau că fuseseră atacaţi de către copiii vagabonzi

ca de o haită de sălbăticiuni se ascundea un ceva nemărturisit, tăinuit cu grijă sub impresia de victime pe care sperau s-o creeze, o senzaţie care-i puse la grea încercare flerul de reporter, sensibilizându-i zelul profesional şi, în timp ce-i urmărea pe cei doi manevrând telecomanda de pe un canal pe altul, repetând acelaşi lucru, ca două automate scoase din priză, Antonia îşi aminti brusc de incidentele din vila vecină, părându-i-se că-l recunoaşte pe tânărul căruia îi scoseseră preţ de câteva minute punga de pe cap, mascaţii silindu-l să vizioneze filmul erotic de scurt metraj de pe covor, Nu, nu putea să se înşele! Era incredibil! scuturându-l pe deputatul de Prahova, încă adormit, străduindu-se să-l trezească, dar porţile imperiului somnului în care se refugiase omul politic rămaseră ferecate, atunci coborî din pat, derula caseta cu înregistrarea de la vilă, oprindu-se asupra imaginilor în care-l surprinsese pe tânăr, Alexandru Aldeman, amintindu-şi ca prin vis numele rostit la telefon de către unul dintre mascaţi, Nu, nu exista nicio îndoială! bărbatul din casetă şi cel pe care-l privea în acel moment la televizor era una şi aceeaşi persoană! formă pe mobil numărul directorului televiziunii la care lucra, cel care o delegase să urmărească tot ceea ce se petrecea în Valea Prahovei, încredinţându-i misiunea specială de a sta în preajma autorităţilor politice din zonă şi uzând, după cum va crede de cuviinţă, de farmecul ei personal, să afle înaintea tuturor ceea ce se întâmpla în criza trenului şi să-l avertizeze, îl trezise din somn, dar nu mai avea importanţă având în vedere vestea pe care urma să i-o dea, Tinerii mint! Deschideţi, vă rog, televizorul! Antonia avea o casetă înregistrată cu evenimente care se petrecuseră înainte de scenele din pădure! Filmase totul, fusese martoră la ceea ce se petrecuse la vilă! Am putea să-i demascam! Dacă trimiteţi un elicopter după înregistrare, Antonia se înfierbântă, pretinzând un elicopter în numele întâietăţii ştirilor, orice televiziune ar fi dispusă să obţină înregistrarea ei, cei de la cnn, de pildă, Antonia îşi aţinti gândurile spre înălţimile visului ei de celebritate internaţională, le văzuse maşina în zonă, insistând, solicitând să vină cineva s-o ia de acolo, nu mai putea garanta prea mult pentru siguranţa bombei mediatice pe care o ţinea în mâini, Vedeta trădând convenţiile sociale care ar fi trebuit s-o avertizeze că vorbea totuşi cu un superior, acesta o întrerupse, încercând s-o calmeze, explicându-i, motivând de ce era legat de mâini şi de picioare, deşi, dacă ar fi după el, şi-ar dori să dea imediat curs cererilor formulate de vedetă, Au venit ordine de foarte

de sus şi ordinele sunt clare, cruciada trebuie compromisă cu orice preţ! Astăzi vei vedea tot mai multe ştiri de felul ăsta! îmi pare rău, Antonia, dar trebuie să ne supunem, nu avem de ales! cerându-i, prieteneşte, apelând la sentimentele amicale reciproce care existau între ei, apoi, fiindcă ea nu acceptă, invocându-şi autoritatea, îi ceru *să distrugă filmul*, Antonia ezită, străduindu-se să nu promită nimic, tergiversând, lăsând discuţia în coadă de peşte şi, scuzându-se pentru deranj, închise, dar îşi propuse în sinea ei să nu lase lucrurile din mână şi îşi reluă asalturile asupra deputatului de Prahova, avea mai mult ca oricând nevoie de el, exprimarea acestor nevoi traducându-se în

Florina Iliş câteva cuvinte, maşină, relaţii, bilet de liberă trecere şi, de ce nu, bani! Nic, trezeşte-te! Nic!

Bogdan! Trezeşte-te! Octavian! Calman! Trezeşte-te! Bogdan! Cazimir încercă să-şi trezească prietenii adormiţi, era nevoie de ei! ceilalţi le luaseră armele şi, în urma câtorva sumare cercetări, Cazimir realiză că li se luaseră şi banii şi mâncarea, situaţia lor fiind cum nu se putea mai disperată, trenul se umpluse de copii străini pentru care nu mai exista nicio disciplină şi nicio ordine, aceştia invadând toate compartimentele, punând stăpânire pe tren, declanşând anarhie şi haos, iar ei le căzuseră în cursă, devenind prizonierii lor! orice tentativă de a-şi trezi prietenii se izbi însă zadarnic de zidurile înalte ale universului oniric în care pipa magică îi ferecase pe toţi, adormindu-i, Cazimir trebuia să ia singur o decizie, mă rog! nu chiar singur, cu Harry Potter ăsta care-l înnebunea cu vrăjile lui, Denis, care îi sugerase lui Cazimir să părăsească trenul pe geam, cu asigurări că tricoul lui vrăjit îi va face pe amândoi invizibili şi să anunţe poliţia şi jandarmii! Nu exista altă soluţie! Nu aveau de ales! Cu ideea de a părăsi trenul Cazimir era de acord, cât despre aceea de a-şi trăda camarazii nici nu putea fi vorba, vor pleca din tren doar pentru a căuta o soluţie ca să se întoarcă, să pună din nou mâna pe arme şi să continue lupta! Cei doi, războinicul şi vrăjitorul, căzând rapid de acord asupra acelui plan sumar, începură să escaladeze pe rând geamul trenului, reuşind, datorită sprintenelii trupurilor uşoare, obişnuite cu jocurile şi exerciţiile fizice, să-l sară cu uşurinţă şi, la fel de agili, să se piardă în noapte, protejaţi de invizibilitatea fermecată a tricoului lui Denis.

Efectul de invizibilitate a tricoului lui Denis presupunea o arie de acţiune magică foarte restrânsă şi, dacă îi proteja destul de bine pe cei doi băieţi, pe Cazimir şi pe Denis, ascunzându-i acţiunilor malefice

ale duşmanului, influenţa acestuia nu putea fi transferată, nici măcar prin simpatie, asupra celor câţiva copii vagabonzi pe care tocmai puseseră mâna o trupă bine înarmată de jandarmi, Cazimir şi Denis, afundându-se invizibili în pădure nimeriseră în mijlocul acelui conflict, dar izbutind să dispară neobservaţi, chiar de sub nasul jandarmilor, se ascunseseră, camuflându-se în spatele unor tufe înalte, să fi fost tricoul fermecat al lui Denis, întunericul intens al nopţii sau, pur şi simplu, interesul exclusiv al jandarmilor

Cruciada copiilor pentru copiii prinşi?! nu vom putea şti cu certitudine ce anume îi salvase pe cei doi băieţi, cert este însă că tentativa lor de a se retra" e şi de a se depărta cât mai mult de scena ai căror martori muţi fuseseră, le fu zădărnicită de ţipetele de ajutor ale copiilor, bruscaţi cu violenţă de către jandarmi, Cazimir şi Denis împietriră, incapabili să mai facă vreo mişcare, observând prin tufele în spatele căror se refugiaseră cum cei trei jandarmi îi loveau cu brutalitate pe copiii lipsiţi de apărare, dând în ei cu pumnii şi cu picioarele, chiar cu patul armelor, cu bastoanele, Mama voastră de draci! striga unul dintre jandarmi, Săriţi la noi să ne omorâţi! Da, ce credeţi voi, derbedeilor! Că vă merge, că faceţi război! Vă arăt eu vouă război! V-a fătat mama voastră, căţeaua dracului, şi v-a lăsat pe stradă, în s-nturi! Nu sunteţi oameni, mă! Ci, stârpituri! jandarmul îşi întări loviturile cu un repertoriu extrem de colorat de înjurături, descriind cu o măiestrie verbală rară funcţiunile organelor sexuale, adaptându-le la situaţie şi atribuindu-le noi întrebuinţări, referindu-se, în mod concret, atât la uterul matern cât şi, blasfemator, la virilitatea dumnezeiască, Atunci Cazimir, aprobat mut de Denis, nu mai rezistă priveliştii şi înarmându-se cu pietre, încercă, tiptil, să se apropie de scena cumplitei violenţe, Pe unul dintre jandarmi, pe cel cu înjurăturile, luat pe nepregătite, îl doborâse dintr-o singură lovitură, pe ceilalţi doi, ajutat şi de copiii agresaţi îi anihilară pe rând, atacându-i cu pietre.

Un nou act de violenţă al copiilor /prezentară, la primele ore ale dimineţii, emisiunile de ştiri, transmiţând informaţii de ultimă oră în criza trenului de copii, *Jandarmii bătuţi cu pietre*! *Deposedaţi de arme*! titrară ziarele, descriind cu lux de amănunte scenele de violenţă la care se dedau copiii împotriva jandarmilor, *Pe măsură ce timpul trece, din ce în ce mai mult*, se exprimase un reporter, *trupele de poliţie şi de jandarmi trimise în recunoaştere ar putea fi anihilate de către agresorii-copii*! *Astfel, tot mai multe arme vor ajunge în posesia copiilor*!

Şi iată cum, stimaţi telespectatori, jandarmeria şi poliţia îi înarmează pe cruciaţi! insistându-se apoi cu prezentarea imaginilor celor trei jandarmi loviţi cu pietre, bandajaţi şi instalaţi în trei paturi ale Spitalului orăşenesc din Breaza, toate posturile de televiziune acordând o atenţie specială interviurilor lor, Da! prinseseră în pădure nişte copii pe care intenţionaseră să-i ducă la post! Dar

Florina Iliş alţii, o nouă bandă, le săriseră în spate, atacându-i cu pietre, La întrebarea reporterului privitoare la numărul atacatorilor, cei trei jandarmi căzuseră de acord că s-ar fi putut să fi fost vreo şapte, opt, cel mult, zece! *Ne-au atacat cu pietre*, *ne-au lovit*! *Pe mine m-au nimerit în cap*, *aş fi putut muri* /În finalul reportajului apăru în prim plan generalul de corp de armată Sever Caragea, comandantul Jandarmeriei Române care, ca urmare a curajului şi a devotamentului cu care cei trei bravi eroi slujiseră arma sub drapelul căreia depuseseră jurământul de credinţă, promisese să-i ridice în grad, aceştia demonstrând prin curajul lor că jandarmeria română era un simbol al stabilităţii şi al ordinii, apărând interesele unui stat democrat! În ceea ce-l privea pe general în persoană, acesta nu va permite, sub nicio formă, manifestarea actelor de violenţă şi de vandalism! Unul dintre jandarmii răniţi, deţinătorul impresionantului repertoriu de înjurături, încercă cu mari sforţări să se ridice în capul oaselor şi să-şi salute generalul, gestul său îngreunat de durerea loviturii de la cap impresiona milioane de telespectatori, astfel încât, simpatia iniţială a opiniei publice pentru cruciada copiilor intră într-o curbă descendentă, îndreptându-se, ca urmare a ultimelor evenimente, înspre recunoaşterea justeţii principiilor democratice afişate tot mai vehement de către autorităţi, *Cum ar putea poliţia şi armata să stea cu mâna în sân atunci când tinerii noştri jandarmi sunt atacaţi cu pietre, şi jandarmii sunt copii noştri*! titra un mare cotidian din capitală la prima oră a dimineţii! *Jandarmii atacaţi cu pietre* /scriau toate ziarele zilei şi, continuând în acelaşi ton al demascării violenţelor minorilor, prezentară şi cazul uluitor al celor *Doi turişti dezbrăcaţi de copii şi agresaţi sexual în apropiere de Posada*! *Motivul atacului părând să-l fi reprezentat*, se explica în articolul de pe prima pagină a ziarului, *jaful*, *dar fiind surprinşi*, *în timpul agresiunilor sexuale*, *de către jandarmi*, *copiii nu reuşiseră să pună mâna pe bani*, *dispărând în pădure*, *Lenjeria intimă a tinerilor*, *precum şi telefonul mobil*, *samsung ultimul tip*, *însuşit de către copii reprezentând dispariţii nesemnificative în comparaţie cu*

agresiunile la care fuseseră supuşi! Prezenţa unor bande de copii în apropierea trenului din Posada se semnalase în toată presa românească, de asemenea, se specifica, trăgându-se semnale de alarmă, că prin staţiunile de pe Valea Prahovei copiii vagabonzi umblau în grupuri

Cruciada copiilor mari ameninţând liniştea turiştilor aflaţi în concediu, copiii cerându-le turiştilor bani, în cazul în care aceştia nu dădeau curs cererii lor lovindu-i cu pietre, strigând, *Trăiască cruciada* /Forţele de ordine, insuficiente, nu făceau faţă asaltului de copii, oamenii veniţi să-şi petreacă vacanţa în staţiunile de pe Valea Prahovei se temeau să se aventureze prea departe în plimbările lor, temându-se de atacul copiilor! *La şcoala din Posada o trupă de copii atacaseră jandarmii care-i arestaseră, îi legaseră în băncile clasei întâi, după ce, în prealabil, urinaseră pe pereţii clasei, îi dezarmaseră şi apoi dispăruseră în pădure*! *Copiii vagabonzi sunt tot mai violenţi şi continuă să vină de pretutindeni*! *în ciuda paradei de desfăşurare a forţelor de ordine unii dintre ei reuşesc să străpungă blocada poliţiştilor şi jandarmilor şi* să *ajungă la tren* /Tot mai multe voci din presă considerau că toată cruciada fusese pusă la cale de nişte *forţe ascunse*, *care manipulând credulitatea copiilor*, *urmăreau să şantajeze guvernul României şi să oblige forurile legislative ale ţării să introducă legalizarea adopţiilor internaţionale*, *Chiar dacă*, se recunoştea în articolul cu pricina, *la început copiii nu ştiuseră motivul pentru care au declanşat cruciada*, *ulterior*, *anumite interese*, *manevrând din umbră mersul evenimentelor*, *reuşiseră să le sugereze cruciaţilor necesitatea ca mişcarea lor să dobândească o finalitate concretă şi*, *anume*, *adopţia internaţională*! *Noi vrem părinţi*, strigau copiii-cruciaţi aliniaţi în faţa jandarmilor, *nu o ţară*! în acelaşi articol, aducându-se la cunoştinţa cititorului că, efectuându-se o analiză subtilă şi competentă a lozincii cruciaţilor, se putea deduce felul deplorabil în care, în rândurile adolescenţilor, putea fi reprezentată în zilele noastre identitatea românească! *Modul în care aceşti copii abandonaţi de familie şi de societate îşi doresc părinţi*, *ţara reprezentând pentru ei un concept abstract*, *inutil*, *exprimă cât se poate de clar maniera în care orice sentiment al apartenenţei naţionale se estompează în minţile lor*, *până la disoluţie*, *ajungând să-şi piardă orice semnificaţie* /Având prilejul să stea de vorbă cu câţiva dintre cruciaţi, reporterul-filosof i-a întrebat printre altele ce anume le sugerează lor numele de România, *Ce este România*? *Stimaţi cititori*, *iată câteva*

dintre cele mai sugestive răspunsuri: *România este acolo unde trăieşte românii*! *România este limba românilor în România este rău, în Europa este bine, România nu este în Europa*! *România este în Bucureşti în România este frig*.

Florina Iliş

Cruciada copiilor în Napole este cald, poţi să dormi pe stradă şi este portocale! *România este de 1 mai, atunci primim mâncare gratis, şi a mai fost într-o zi, dar nu mai ţin minte când, am mâncat micişi am băut bere*! *Eu am văzut la televizor, România este în America*!

România este un stat de drept! afirmase în conferinţa de presă de la Cotroceni, purtătoarea de cuvânt a preşedinţiei, exprimând clar poziţia preşedintelui ţării referitoare la ultimele evenimente din Valea Prahovei, *Preşedintele a luat la cunoştinţă, cu deosebit regret,* despre *incidentele violente petrecute la Posada, Tot ceea ce se întâmplă în criza trenului de copii dovedeşte faptul că evenimentele au dobândit o amploare gravă, impunându-se măsuri urgente în vederea izolării şi anihilării pe cale paşnică a crizei, Preşedinţia nu va precupeţi niciun efort în acest sens*. *De asemenea, preşedintele salută efectivele forţelor de ordine dislocate în zonă, cerându-le să dovedească acelaşi profesionalism pe care l-au manifestat până în prezent, dar şi o doză în plus de sensibilitate, avându-se în vedere vârsta celor cu care sunt obligaţi să se confrunte, exprimându-şi totodată sentimentul că în curând cruciaţii vor fi determinaţi să înţeleagă oportunitatea dialogului şi a soluţionării paşnice a conflictului, Nimeni nu doreşte noi victime*! *Preşedinţia va face tot posibilul pentru a ajuta victimele cruciadei, cei care, într-un fel sau altul, au avut de suferit de pe urma celor întâmplate la Posada, soţia ceferistului Petru Teoharie, familia ceferistul Vasile Achim, agentul principal Cosmin Brodea, din trupele de intervenţie rapidă, agentul principal Radu Dudescu, din acelaşi detaşament, amândoi avansaţi în grad, familiile celor decedaţi prin explozia elicopterului smurd, medicul Aurel Brezoianu, 36 de ani, doi copii, asistenta Aura Bernea, 27 de ani, necăsătorită, precum şi pilotul, Vlad Comşea, 33 de ani, căsătorit, un copil*! *Lucreţia Brediceanu, victimă*! De aceleaşi atenţii prezidenţiale, subliniase purtătoarea de cuvânt, *se vor bucura şi cei trei jandarmi, agresaţi de către copii, aflaţi momentan în afara oricărui pericol, precum şi familia Traian Bulboacă, şeful gării Posada, afectaţi, din punct de vedere material, de cursul evenimentelor din zonă*! *Preşedinţia a mai dispus alocarea unei anumite sume de bani*

necesare funeraliilor copilului împuşcat în cruciadă, Romulus Domide, a cărui înmormântare va avea loc în prezenţa unor importante delegaţii oficiale! *Preşedintele exprimă condoleanţe familiei îndoliate, promiţându-le tot sprijinul de care vor avea nevoie în prezent sau în viitor, afirmându-şi cu acest prilej şi speranţa că, în cele din urmă, toţi copiii din tren se vor întoarce nevătămaţi la părinţii lor*!

Purtând pe braţe trupul neînsufleţit al Irinei din Moineşti, fratele Emanuel, păşind atent pe traversele de beton, înainta încet între paralelele căii ferate, câteva fetiţe îl urmau tăcute, formând un grup a cărui înfăţişare, privit de departe, dădea impresia unei tulburătoare scene biblice, toate aparatele de filmat din zonă surprinzând în obiectiv incredibila apariţie, şi, cum soarele, care abia se înălţase peste piscuri, cădea pe chipul fratelui Emanuel, împrumutându-i o strălucire misterioasă pe care o remarcară toţi reporterii prezenţi, ceva din mersul lui, vădit încetinit de povara pe care o purta în braţe, făcu ca aerul proaspăt al dimineţii să se încarce de o tulburare care-i amuţi pe toţi cei prezenţi, liniştea în care se prăbuşeau adânc toate zgomotele firii, conferind o nouă dimensiune lucrurilor, ca şi cum, cu fiecare pas făcut de fratele Emanuel, chipul împietrit al lumii dobândea o altă înfăţişare, înnoindu-se, Privit de departe, scăldat de lumina soarelui care-i estompa trăsăturile feţei, încununându-i de raze chipul încadrat de negrele plete, fratele Emanuel, după cum se exprimase un corespondent de presă, părea că joacă într-o scenă de film al cărui protagonist era nimeni altul decât Iisus, corespondentul de presă invocând controversatul film al lui mei gibson, făcând trimitere la anumite scene, comentându-le, Se părea că, dintr-odată, trupul fetei, inert, în braţele călugărului s-ar fi aprins din strălucirea feţei acestuia sau, mai degrabă, era invers, se întreba corespondentul de presă, *Oare nu chipul călugărului era acela care lua lumina de la strălucirea trupului neînsufleţit al fetei*? Singur fratele Emanuel ştia care era adevărul, Irina îşi dăduse ultima suflare cu capul pe pieptul lui, dansând fericită cu îngerii, o mulţime de copii veghind-o toată noaptea, fetiţe cu care se împrietenise, Sonia, Agnes, Diana, Alina, Roxana, Frăguţa, Pamela, Zorica, călugărul le ştia pe toate, îi cântaseră şi-i dansaseră fetei până în ultimul moment al vieţii ei, Irina bucurându-se că acei copii pe care-i întâlnise în tren nu fugiseră de ea şi de ruşinoasa ei boală, n-o respinseseră, dimpotrivă, o considerau prietena lor, făcând-o fericită, Chiar înainte de a închide ochii, Irina îi

şoptise călugărului un mesaj special, Ai grijă de copii! fuseseră cuvintele

Florina Iliş

Cruciada copiilor pe care fata cu vădite eforturi le silabisise în urechea fratelui Emanuel, De câte ori ajuţi un copil ajuţi un înger să se întoarcă în patria lui! Irina murise în momentul în care primele raze ale soarelui sclipeau la răsărit printre crestele întunecate de brazi, împrăştiind aburii din aer şi făcând să scânteieze rouă de pe frunze într-o infinitate de culori, în timp ce înainta tăcut spre gară, fratele Emanuel ştiu din ce cauză îi strălucea chipul, Nu, nu era soarele! era Maica Sfântă care prin braţele lui o ţinea la piept pe Irina, purtându-i sufletul spre patria îngerilor, copiii care îl urmau primiseră din partea fratelui Emanuel promisiunea că acesta va avea grijă de ei, erau copii în inimile cărora, în noaptea abia încheiată, fratele Emanuel reuşise să sădească sămânţa credinţei divine, obligându-se faţă de ei s-o ude şi s-o ajute să încolţească! Când ajunseseră în faţa gării, liniştea strălucitoare în care înaintase fratele Emanuel se sparse brusc, făcând loc zgomotelor lumii, amplificându-le prin agitaţia sălbatică a microfoanelor, reportofoanelor şi a camerelor de filmat care se îngrămădiră să ajungă la el, călugărul fiind întrebat întâi şi întâi dacă se încheiase cruciada! Cruciada nu s-a încheiat! încă mai sunt în tren copii care continuă lupta, trebuie să facem ceva pentru ei! Ce doresc copiii? Sunt mulţi? Din ce cauză a murit Irina? Fratele Emanuel, derutat, neştiind cărei întrebări să-i răspundă mai întâi, pădurea de microfoane şi de reportofoane aplecându-se ameninţător spre el, dându-i o stare de oboseală cumplită, A fost omorâtă? Au omorât-o copiii? Medicii echipajului de urgenţă începură s-o examineze pe Irina, afară, direct pe targa trasă din ambulanţă, făcând totul în prezenţa obiectivelor necruţătoare ale aparatelor de filmat care se mişcau curioase deasupra trupului Irinei, învăluit în tăcerea intensă din care se retrăsese orice urmă de viaţă, unul dintre medici făcând declaraţia şoc, Era bolnavă de sida! declaraţia lui proiectând camerele de filmat cu câţiva paşi în spate, îngrozind asistenţa, făcând ca cercul din jurul moartei să se lărgească simţitor, când, prin nu se ştie ce întâmplare uimitoare, profitând de deruta generală, o pocitanie de om, cu o înfăţişare care l-ar fi făcut să plesnească de invidie şi pe Bosch, al cărui geniu artistic ar fi avut mult de furcă în reprezentarea unei asemenea arătări a cărei privire rătăcită indica crevase nedureroase ale minţii,

acea arătare, mult adusă de spate, înainta iute, asemeni strămoşilor nebiblici ai omului, ajutându-se şi de membrele superioare cu care atingea din când în când pământul, Jandarmii şi băieţii din trupele de poliţie remarcaseră că în ultimele zile sălbăticiunea cu chip de om dăduse târcoale zonei, dar în afara unor glume răutăcioase din partea lor nu o mai învredniciseră cu nicio atenţie, Când arătarea se apropie de trupul neînsufleţit al Irinei atingându-l cu o evlavie care stârni din nou curiozitatea cameramanilor, făcându-i să se apropie, temători, în momentul în care mâinile monstrului cu chip de om păreau că se scufundă în strălucirea adâncă ce învăluia ca o haină de mătase subţire trupul fetei, trăsăturile dihaniei care îngenunchease lângă targa Irinei începură să dobândească treptat o înfăţişare umană, transfigura idu-se, ca şi cum de pe chipul şi de pe trupul său pocit ar fi căzut acele porţiuni pe care sculptorul grăbit al conceperii sale nu ar mai avut timp sau chef să le îndepărteze, abandonându-şi într-un stadiu incipient lucrarea neizbutită, Imaginile care surprinseseră acel moment, prezentate pe toate posturile de televiziune, avură un impact extraordinar în rândul telespectatorilor, declanşând o adevărată isterie naţională, telefoanele sunând fără încetare la redacţiile ziarelor şi ale principalelor posturi de ştiri, toată lumea solicitând informaţii despre fată, unde şi când va fi înmormântată, existând şi glasuri vehemente care cereau ca ea să fie trecută în rândul sfinţilor, iar trupul să-i fie îmbălsămat şi păstrat în relicvariu ca pe sfintele moaşte, ţara întreagă văzuse minunea!

Lumea întreagă văzuse minunea cu ajutorul *site-ului* cruciadei, elaborat de Ilarie, Pagina oficială a cruciadei nu numai că-i adusese lui Ilarie o faimă internaţională, depăşind în accesări cele mai cunoscute *site-mi* din lume, ci îi alimenta într-o progresie geometrică atât contul bancar personal cât şi contul special al cruciadei, constituit din fonduri de întrajutorare a copiilor cruciaţi, în acel moment, site-ul cruciadei putând fi accesat în 33 de limbi, *chatul* său găzduind prezenţa virtuală a milioane de internauţi din lumea întreagă, Una dintre cele mai mari firme producătoare de jocuri electronice de pe piaţa mondială îşi arătase disponibilitatea de a crea un joc pe calculator intitulat chiar *cruciada copiilor*, interesându-se de drepturile de autor, propunându-i lui Ilarie un parteneriat avantajos, imposibil de refuzat, Apoi, ultimele estimări de marketing.

Florina Iliş prezentate de o firmă londoneză în vânzări,

demonstrase că lumea ar fi foarte interesată de orice produs comercial purtând sigla cruciadei concepute de informaticianul român, acestuia solicitându-i-se, prin reprezentantul firmei, drepturile de difuzare, comercializarea produselor cu sigla cruciadei, putând, în opinia experţilor, depăşi încasările imperiului financiar al produselor Harry Potter, Dincolo însă de beneficiile materiale considerabile, Ilarie trăia satisfacţia extraordinară că fusese primit în clubul celor mai grozavi hackeri din lume cărora acceptase să le acorde dreptul de securitate virtuală a site-ului cruciadei, existând pericolul ca acesta să fi fost distrus de mai multe ori, O puternică organizaţie virtuală satanistă încercase, în numele puterii răului căruia i se închina, să atace, în repetate rânduri, site-ul cruciadei, arătându-şi intenţiile malefice prin puterea viruşilor cu care asediaseră serverul ascuns al cruciadei într-o ţară din Asia de Sud-Est, dibuindu-l cu toate măsurile de siguranţă ale sistemelor de securitate cu care fusese înzestrat, Membrii clubului *Gods of Light*, la care aderase Ilarie, reuşiseră să transfere în ultima clipă fişierele intacte ale cruciadei, utilizând un labirint virtual, imposibil de urmat, recompunând apoi totul pe un server din San Francisco, simultan creând un server fals în Africa de Sud, servind drept momeală eventualelor acţiuni de terorism virtual, Ultima încercare a organizaţiei sataniste, precum şi unele atacuri ale unor organizaţii de tip neo-fascist, determinând membrii clubului exclusivist *Gods of Light* să decidă cu o majoritate de voturi crearea unui nou virus *Irina*, botezat în onoarea Irinei din Moineşti, un virus care să servească drept armă de apărare a cruciadei virtuale în bătălia supremaţiei informatice, Virusul *Irina* ataca, în primul rând, programele anti-virus, pentru ca abia în faza următoare să atace sistemele de operare ale calculatoarelor lipsite de orice apărare, o dată declanşat nu mai putea fi oprit, existând probabilitatea ca virusul să nu poată fi distrus nici de către cei care îl concepuseră, Prezentat ca o adevărată bombă atomică în lumea virtuală, virusul *Irina* fusese conceput să devină arma secretă a cruciaţilor, *Dacă ajuţi un copil ajuţi un înger șase întoarcă în patria lui*! era fraza care lansa acţiunea devastatoare a virusului, cruciaţii virtuali ameninţând structurile politice internaţionale şi grupurile de interese economice că, în cazul în care copiii din tren nu vor fi eliberaţi şi revendicările

Cruciada copiilor lor nu vor fi îndeplinite se va declanşa cel mai mare război virtual din istoria informaticii! Virusul *Irina* aştepta să fie

lansat.

Despre ameninţarea cu cel mai sângeros război virtual din istoria informaticii Pavel aflase accesând din pură curiozitate *site-ul* cruciadei, constatând, cu surpriză şi stupoare, impresionantele dimensiuni virtuale la care ajunsese *site-ul*, complexitatea acestuia făcându-l să întrevadă ceva din secretul cumplit al puterii de manipulare a informaţiei, uimindu-l cât de rapid un eveniment local, o situaţie conflictuală oarecare, se transforma, în afara oricărei justificări, într-o criză planetară, făcând ca de la o vagă umbră metaforică a cuvintelor, de la o simplă sintagmă, *cruciada copiilor*, să crească o altă lume, insuportabil de reală, închipuită sub bolţi numerice, într-un sistem de combinaţii binare infinite! *Web design*erul îi furase ideea cu cruciada, de fapt, Pavel fusese primul care rostise public cuvântul cruciadă, ar fi trebuit să-i ceară drepturi de autor celui care concepuse site-ul şi, mai în glumă, mai în serios, Pavel îi trimise un mail lui Ilarie exprimându-şi punctul de vedere, Inocenţa nu salvează lumea, iar dragostea nu este decât o piedică în calea desăvârşirii raţionale a omului, numai eliberarea de sub dominaţia tiranică a sentimentelor îi poate aduce omului adevărata linişte, pregătindu-l pentru definitiva supremaţie a gândirii, scrisese Pavel, luptându-se cu asalturile valurilor de duioşie care formaseră la vărsarea în sufletul său o deltă de sentimente de compasiune pentru copiii cruciaţi, făcându-l, în secret, partizanul mişcării lor, dar nu se putea lăsa condus de sentimente, negându-şi credinţa de-o viaţă! militând în articolele lui pentru normalizarea societăţii româneşti, normalizare posibilă prin restructurarea spirituală a tuturor nivelurilor sociale, prin dezvoltarea unei mentalităţi civice profunde, Pavel milita pentru adevăr şi pentru raţiune, pentru echilibru şi pentru dreapta măsură, autenticitatea şi forţa gândirii sale distingându-se prin prestigioase premii de presă, spiritul său lucid şi necruţător în faţa compromisurilor nu putea să accepte misticismul delirant care înconjura ca o aură stranie mişcarea copiilor şi, mai ales, nu găsea nicio justificare violenţelor pe care aşa-zisa inocenţă salvatoare le comitea în numele paradisului absolut al copilăriei, exceptându-i pe locuitorii acestuia de la intransigenţa legii, permiţându-le totul într-o lume în care adulţii aveau obligaţia

Cruciada copiilor să respecte o serie de legi şi coduri, în numele cărei raţiuni copiii să poarte arme?! Nu, cu asta nu era de acord Pavel,

expunând vehement aceste idei în faţa Lucretiei, întrerupându-se brusc, vădit deranjat de sunetul cristalin al telefonului mobil, spre care întinse mâna, răspunzând, Alo! vocea feminină prezentându-se scurt, Sunt Antonia! Voi trece direct la subiect! Ce-ai zice, dacă ţi-aş pune la dispoziţie o bombă? Aş zice că mi-ar fi teamă să nu o scap unde nu trebuie! Despre ce e vorba? atunci vedeta de televiziune îi explică despre înregistrarea video în posesia căreia se afla şi care ar putea demonstra nevinovăţia copiilor, Ai putea să o faci să se difuzeze în străinătate? îl întrebă Antonia, mărturisindu-i, Nu vreau însă să se afle că ţi-am dat-o eu! dar vreau ca adevărul să iasă la iveală! Pavel, copiii sunt nevinovaţi! Pavel, spuse da rară şovăială, gândindu-se la Jean Paul Dominique, cunoscându-i relaţiile excelente de la euronews! stabili cu Antonia un loc de întâlnire, mulţumindu-i, neîntrebându-se de ce materialul ei nu era difuzat de televiziunea naţională, înfiorându-se însă când îşi simţi inima tresărind de o bucurie mută, ca atinsă de adierea unei flori, valurile de duioşie dând să se apropie din nou de cugetul său inflexibil, asaltându-l! în acea clipă intrându-i pe laptop *repfy-ul* la mesajul pe care i-l trimisese lui Ilarie, se grăbi să-l deschidă, nu se aşteptase să i se răspundă atât de prompt, Ai dreptate, Pavel! citi în mesajul lui Ilarie, Îţi datorăm numele *site-ului*, într-adevăr, tu ai fost primul care l-ai folosit! Recunoscându-ţi acest drept am pentru tine două propuneri, mai întâi vei putea pretinde o sumă de bani în calitate de autor, suntem dispuşi să plătim aceste drepturi cum se cuvine! Sunt sigur că am putea cădea la o înţelegere! Cea de-a doua propunere pe care ţi-o fac e următoarea: alătură-te cruciaţilor, fii cu noi, scrie pentru noi şi despre noi! Evident aceasta îţi va aduce. O cotă parte din toate câştigurile încasate! Ce zici? Pavel, eşti sau nu eşti un cruciat? Fii şi tu cruciat! Semnează, Ilarie!

Suntem cruciaţi! *The Kingdom of Heaven*! *The Kingdom of Children*! strigară copiii în cor, formând un cerc în jurul lui Cazimir, care aştepta, cu un picior îndoit în genunchi, declaraţia pe care urma s-o facă Bogdan atingându-i umerii cu o sabie improvizată de alun, Se numeşte primul Cavaler al ordinului Jedi, Cazimir!

Trăiască Cazimir! Trăiască Cazimir! Trăiască Cazimir! Ura! Forţa fie cu tine! copiii îşi fluturară mâinile deasupra capetelor într-o manifestare spontană a bucuriei, ecoul intens al pădurii purtând până departe glasurile lor, Ceremonia de investire a lui Cazimir, filmată de Octavian cu camera video digitală a lui Bogdan, se desfăşura jos, lângă

tren, pe porţiunea deschisă dintre calea ferată şi Valea Prahovei, undele reci ale râului scânteind în soarele crr. ci al dimineţii întocmai ca săbiile Cavalerilor Jedi, încrucişându-se, Ceremonia, începută imediat după plecarea fratelui Emanuel, era urmărită cu deosebit interes de la ferestrele trenului de o mulţime de copii, care cuprinşi de entuziasmul celor câţiva apropiaţi care-l înconjuraseră pe Cazimir începură să strige la rândul lor, Trăiască Cazimir! Forţa fie cu tine! Ceremonia continuă apoi cu numirea unui alt membru al Ordinului Cavalerilor Jedi, în persoana lui Denis, care păşi mândru în cercul aspiranţilor la Ordin, îngenunchind în faţa lui Bogdan, aşteptând emoţionat cuvintele ritualice, Se numeşte Cavaler al Ordinului Jedi, Denis! Trăiască Denis! Trăiască Denis! Trăiască Denis! Ura! Forţa fie cu tine! strigară din nou copiii, glasurile lor încărcând aerul de un răsunet care făcu să se destrame aburul alburiu al dimineţii de munte, împrăştiindu-l în franjuri fragile, primele raze ale soarelui înghiţindu-le, apoi, lacome, Fapta eroică a lui Cazimir şi a lui Denis îi făcură să câştige simpatia întregului tren şi, în plus, Cazimir şi Denis demonstraseră, ajutându-i pe copii în lupta cu jandarmii şi purtând apoi în braţe pe unul dintre copiii răniţi de bestialitatea jandarmilor, că erau sinceri devotaţi cauzei copiilor şi celor total lipsiţi de apărare şi că, deşi făceau parte din lumi diferite, toţi copiii proveneau dintr-o patrie comună, patria copilăriei, despărţită de graniţe invizibile de ţara cumplită a adulţilor, Era momentul de glorie şi de fericire a lui Cazimir, numai lipsa inelului umbrea Uşor frumuseţea acelei clipe, când toţi copiii ieşiseră să-l aclame, recunoscându-l drept conducătorul lor, Octavian, Bogdan, Calman, Tiberiu şi ceilalţi, încă ameţiţi de contactul uimitor cu universul artificial în care-i purtase drogul din pipa lui Calman, îl priveau cu o invidie amestecată cu admiraţie şi respect, dovedindu-se singurul dintre ei care reuşise să dizolve realitatea înşelătoare a drogului, să plece din tren, să dezarmeze o trupă de jandarmi şi să se întoarcă cu arme, Momentul de glorie al

Florina Iliş celor dintâi Cavaleri ai Ordinului Jedi fu însă întrerupt de strigătul unei fetiţe, răzbind de la o fereastră a trenului, Moare! strigase Diana, care asistase neputincioasă cum Marius, copilul rănit de jandarmi, îşi pierduse cunoştinţa, puţinele lecţii despre primul ajutor pe care le învăţase la un curs medical de la Palatul copiilor ajutând-o să-i oprească sângerarea pe anumite porţiuni ale corpului, dar lovitura de la cap a băiatului îi depăşise cu mult fragila pricepere,

Moare! mai strigă ea întorcându-se lângă rănit, în câteva clipe, urcară în tren băieţii, Bogdan, primul dintre ei care reacţiona, fu de părere că Marius trebuia transportat urgent la gară, acolo cineva se va ocupa de el, Repede! Repede! Cine-l duce? Tiberiu, dorindu-şi să se afirme, invidiindu-i pe Cazimir şi pe Denis care deveniseră deja Cavaleri al Ordinului Jedi, se arătă dispus să-l transporte pe rănit, sperând ca fapta lui să-i aducă recunoaşterea de cavaler, la urma urmei el avusese ideea Ordinului! Horea, colegul şi prietenul lui Tiberiu, se oferi să-l ajute, când totul fu decis cei doi băieţi îl ridicară pe rănit şi cu mari precauţii, după indicaţiile Dianei, fata explicându-le că nu era voie să-l zdruncine prea tare, Tiberiu şi Horea părăsiră trenul cu băieţelul rănit în braţe, Atunci când Tiberiu, primise din braţele lui Horea trupul micuţului pentru ultima porţiune de drum, acesta deschise ochii pentru câteva clipe, îl privi mut pe Tiberiu apoi îşi ridică privirea spre cerul de-un albastru ireal, încercând să spună ceva şi, scuturându-se preţ de o secundă de durerea care-i fierbea capul, izbuti cu mari eforturi să închidă din nou ochii, surâzând, Tiberiu grăbi pasul, aproape alergând.

Alergarea lui disperată o filmară toate camerele de luat vederi aflate la acea oră în perimetrul gării Posada, spre el alergară şi corespondenţii de presă, dornici să înregistreze primele cuvinte pe care avea să le rostească băiatul, Un medic! strigă Tiberiu, acestea fuseseră primele lui cuvinte, consemnate de către mass-media româneşti şi internaţionale, Copilul moare! Cei doi medici de pe ambulanţă, aceiaşi care constataseră doar cu o oră înainte decesul Irinei, se grăbiră să intervină, toate obiectivele camerelor de luat vederi căutându-l pe Tiberiu ţinând în braţe trupul firav al copilului rănit, lumea aşteptându-se, ca în cazul Irinei, la o nouă minune, Comportamentul agresiv al cameramanilor îl deranja pe

Cruciada copiilor

Tiberiu, care nervos, după ce depuse pe targa corpul inert al micuţului, se întoarse spre ei răstindu-se în obiectivele lor, Trăiască cruciada! strigând să-l audă toată lumea, telespectatorii având ocazia, pentru prima oară de la izbucnirea cruciadei, să vadă în direct un cruciat, Trăiască cruciada! Uitaţi ce au făcut jandarmii! Tiberiu arătând spre copilul plin de vânătăi, a cărui moarte medicii o constataseră în cele câteva secunde când Tiberiu se adresase ţării, E mort! declară unul dintre medici, Nu mai e nimic de făcut! Tiberiu fu solicitat pentru

interviuri, i se cerură explicaţii, fiind asaltat de întrebări, Cine l-a bătut pe copil? Jandarmii? Au copiii într-adevăr arme? când Tiberiu se pregătea să răspundă tuturor întrebărilor, fiind extrem de încântat de noua lui ipostază, un bărbat înalt, îşi făcu loc printre reporteri, apropiindu-se de copil, Tată! rosti abia auzit Tiberiu, apariţia neaşteptată a tatălui său tăindu-i brusc respiraţia, Copilul acesta este fiul meu, spuse presei noul venit şi, din acest moment, nu mai are de făcut niciun comentariu! E afectat de cele întâmplate şi nu ştie ce spune! Vă rog, impunându-se autoritar, vreau să-l iau acasă! îl prinse de braţ pe Tiberiu, obligându-l să-l urmeze, protejându-l cu grijă paternă.

O nouă victimă a cruciadei! titrară ziarele, *Marius, un băieţel de cinci ani, a venit din Slobozia pentru a lua parte la cruciadă, nu-şi cunoştea tatăl, a locuit pe stradă alături de alţi copii vagabonzi şi a venit la Posada în speranţa de a-i fi mai bine, Moartea sa a survenit în urma unor agresiuni şi violenţe fizice, Deocamdată nu se poate stabili cine se face responsabil de această faptă odioasă*! *Surse neverificate afirmă că tot mai mulţi copii sunt victime ale violenţelor detaşamentelor de jandarmi puşi să supravegheze zona din jurul Posadei, dar aceste acuzaţii nu au fost nici confirmate, nici infirmate de către autorităţi, în acelaşi timp, însă, grupurile de copiii care se îndreaptă spre tren au prins tot mai mult curaj, se organizează în bande mai mari şi atacă cu pietre patrulele de poliţie şi de jandarmi care supraveghează zona, dezarmându-le, Ministerul Administraţiei şi Internelor depăşit de evenimente*! titra un alt ziar, *Trupele de poliţie şi de jandarmi nu fac faţă asaltului de copii, unele dintre patrulele de supraveghere au fost atacate de către copii şi dezarmate, Copii care se luptă cu alţi copii*! *Băieţii din trupele de poliţie şi de jandarmi nu au mai mult de douăzeci de ani, în cursul acestei*

Florina Iliş

Cruciada copiilor dimineţi s-a confirmat oficial dispariţia unei patrule de jandarmi, se presupune că cei patru jandarmi au fost făcuţi prizonieri de către copii, dar anumite surse care preferă să rămână anonime au afirmat că patrula de jandarmi a dezertat alăturându-se cruciadei, Ministerul Administraţiei şi Internelor va suplimenta cu noi trupe efectivele de jandarmi aflate la Posada, solicitând din partea Ministerului Apărării Naţionale un elicopter militar care să survoleze în permanenţă zona, La ştirile amiezii, pe un important canal de

televiziune, se făcu un amplu comentariu asupra materialului difuzat de euronews, material care dovedea că cei doi turişti agresaţi de copii în apropierea trenului fuseseră, de fapt, anterior supuşi unor agresiuni violente din partea unor indivizi mascaţi, imaginile difuzate de euronews demonstrând că tinerii fuseseră ţinuţi prizonieri într-o vilă din apropiere de Posada şi că, abia după eliberarea lor în pădure, a avut loc întâlnirea cu grupul de copii care se îndrepta spre tren, *Rămâne de văzut dacă cei doi turişti îşi vor păstra sau nu declaraţiile iniţiale şi care va fi poziţia lor după difuzarea materialului de pe euronews*, *Sunt oare copiii cruciaţi atât de violenţi pe cât încearcă autorităţile să ne facă să credem*? se întreba un ziarist al unui mare cotidian, *Sau încercarea de discreditare a cruciadei nu e decât o manevră perversă a puterii de a masca disfuncţionalităţile unui minister*, *cel al Administraţiei şi Internelor*, *total depăşit de evenimente*, *precum şi lipsa de coerenţă în comportamentul structurilor politice ale puterii*, *implicate în această criză*, *cea mai profundă care a afectat societatea românească de la ultimele mineriade încoace*? *Horea şi Tiberiu*, *cei doi băieţi*, se explica într-un alt articol de pe prima pagină a ziarului, *care l-au transportat pe Marius*, *sunt ţinuţi de către părinţi departe de ochiul presei*, *aceştia nu au fost lăsaţi să facă nicio declaraţie şi nu li s-a mai permis să se întoarcă la tren*, *S-ar putea ca aceşti băieţi să ştie prea multe despre comportamentul agresiv al jandarmilor şi al poliţiştilor faţă de copii*! În replică, insinuându-se că înregistrarea video transmisă pe euronews fusese un fals, pe un post important de televiziune, s-a transmis în exclusivitate, un interviu telefonic cu unul dintre liderii copiilor, era vorba de Calman, cel care intrase în posesia telefonului dispărut al lui Alexandru Aldeman, turistul agresat de copii în apropierea trenului, reporterul întrebându-se, *Dacă Alexandru Aldeman minte*, *cum a ajuns totuşi telefonul lui la copiii din tren*?

Operatorul de telefonie mobilă reuşise cu ajutorul satelitului să localizeze în trenul copiilor, cu precizie de câţiva metri, telefonul de ultimă generaţie al lui Alexandru Aldeman şi, apelându-l, reporterii îl intervievaseră pe cel care se prezentase a fi Ciungu, acesta dând pe rând telefonul liderilor copiilor, care explicaseră telespectatorilor că nu vor înceta lupta până când nu li se vor satisface toate cererile, Calman făcând un apel către toţi copiii din ţară şi de pretutindeni, chemându-i să li se alăture, declarându-se satisfăcut că împreună cu noii lui prieteni, Cazimir, Octavian, Bogdan, Râul şi restul au. declanşat

cruciada, telefonul incluzând și cameră foto digitală, Calman și liderii copiilor se fotografiaseră transmițând imagini din tren, preluate apoi de toate posturile de televiziune, *Ce se va întâmpla cu copiii din tren*? se întreba un alt ziar, *Autoritățile nu au luat încă nicio decizie legată de situația de criză de la Posada, în cursul zilei de astăzi se prevăd negocieri cu liderii copiilor, în vederea acestei prime runde de negocieri se va deplasa de la București o delegație guvernamentală, formată din membri ai guvernului, miniștri și delegați de stat, din specialiști în probleme de minori, precum și din reprezentanți ai Direcției copilului, iar la cererea expresă a părinților, din același organism de negocieri va mai face parte și o delegație a părinților, condusă de Radu Vlădeanu, tatăl unuia dintre principalii lideri ai copiilor, Cazimir, precum și doi reprezentanți ai cadrelor didactice, doamna Victoria Constantinescu, profesoară la Școala Generală Nr. 10, unde se pare că învață marea majoritate a copiilor rămași în tren și Teodor Grecu, inspectorul general al Inspectoratului școlar Cluj, Au fost luate toate măsurile de securitate în vederea desfășurării cât mai optime a negocierilor, delegația guvernamentală se va deplasa pe E60, deblocat în cursul dimineții de către poliția rutieră, Accesul în zonă rămâne în continuare limitat, cetățenii fiind rugați să evite orice deplasare spre Valea Prahovei, agenții poliției rutiere dispuși în zonă vor redirecționa toate autovehiculele spre rute ocolitoare*!

După lectura electronică a ziarelor, lui Pavel îi stăruia obsedant în minte o întrebare pusă de un coleg de breaslă, o întrebare lipsită de orice retorism și, prin amara ei simplitate, profund umană, *Oare cât vor mai rezista copiii fără apă și mâncare*? *Cu siguranță proviziile lor trebuie să fie pe terminate*! Când o trimisese pe profesoara de matematică la tren cu o seară înainte, lui Pavel nici măcar nu-i

Florina Iliș trecuse prin gând că ar putea să le pregătească copiilor ceva de mâncare, niște conserve sau să le cumpere niște apă, sucuri, Doamne, cum nu-i trecuse prin minte asta? De ce nu-i dă domnișoara Ileana nicio veste? Pavel rămăsese în casa părintelui Constantin să-și scrie articolul, așteptând vești, Lucreția plecase la gară, acolo unde o chema datoria, părintele era și el plecat cu treburi, iar Jean Paul Dominique, ca de obicei, fotografia și filma în preajma gării, aventurându-se, după cum o dovedeau pozele lui, și prin pădure, pe undeva prin casă se auzea trebăluind, în ritmul sonor al televizorului, preoteasa, nici măcar nu-l simțise pe Ciungu intrând în

încăpere, dându-i impresia că puştiul se întrupase brusc în faţa lui, făcându-şi loc printr-o crestătură invizibilă din aer, revenindu-şi după primul moment de stupoare Pavel îl întrebă nerăbdător, Ai ceva pentru mine? Da, ţi-a trimis profesoara! Să văd! mai întâi biştarii, zâmbi şiret băiatul, OK! Pavel îşi scoase portofelul din buzunarul pantalonilor şi extrase de acolo o bancnotă de 10 euro, ochii puştiului sclipiră de încântare, apucă banii cu degetele murdare, strecurându-i iute în buzunar, apoi îi întinse foaia de caiet de aritmetică, împăturită în patru, în care Pavel recunoscu scrisul frumos al domnişoarei Ileana, Aşteaptă afară, îi ceru Pavel, s-ar putea să-i trimit răspuns! Bine, şefu'! făcu puştiul, dispărând la fel de misterios după cum intrase, exact în fracţiunea de secundă în care Pavel îşi aruncase ochii pe hârtia profesoarei de matematică, *Am ieşit din ascunzătoare abia azi dimineaţă*, îi scria domnişoara Ileana, *după ce am aflat că între copii s-a pus pacea şi că nu mai e niciun pericol de când l-au recunoscut pe Cazimir liderul lor, Cazimir este elevul meu, Mi-am regăsit elevii care m-au primit în rândurile lor cu mare bucurie, atmosfera din tren este extraordinară, ne pregătim pentru negocierile de astăzi, deşi mai sunt copii, cei aflaţi încă sub influenţa lui Diliu care ar vrea să continue lupta, le place foarte mult să se bată, Noi vrem să-i convingem că e în interesul lor să negocieze, că li se oferă şansa să spună lumii cine sunt şi să-şi ceară drepturile, dar să ştiţi că situaţia nu e prea plăcută, eu aş spune că e chiar dramatică, mâncarea şi apa s-au terminat, aşa că suntem obligaţi să negociem, de aceea, dacă vor fi îndeplinite toate revendicările copiilor se va pune capăt cruciadei, Nu ştiu*! *Ei cer foarte multe, imaginaţi-vă, un parlament al copiilor, o uniune a copiilor, după modelul uniunii*

Cruciada copiilor europene! *s-au gândit foarte serios la ceea ce vor pretinde şi sunt hotărâţi să nu cedeze*! *astăzi n-am mâncat nimic, nu mai este de mâncare, iar apă am început să bem din Prahova, unii copii au ieşit la cules de mure şi alune, dar le e frică să nu întâlnească jandarmi, oare cum au ajuns cei doi băieţi, Tiberiu şi Horea*? *L-au salvat pe micuţ*? *Nu mai ştim nimic*! *Ileana*! P.S. *am putea primi măcar o pâine*? Mai citi biletul încă o dată şi încă o dată, profesoara de matematică nu-i spusese mare lucru, nimic despre revendicări, un parlament al copiilor? doar că nu mai au provizii şi, apoi, de unde să-i trimită o pâine? Pentru asta va trebui să meargă în bucătărie la preoteasă s-o roage să-i dea pâine, dar cum?! Se frământă câteva clipe, scriind în grabă un răspuns,

Dacă ai putea să-mi trimiţi câteva dintre revendicările copiilor, care sunt numele celor ce vor negocia astăzi, ţi-aş fi recunoscător, orice detalii care crezi că m-ar ajuta! *Copilul adus de cei doi băieţi a murit, iar pe băieţi i-au reţinut părinţii*! *Îţi trimit şi pâine* /împături biletul, apoi trecu la bucătărie, acolo unde preoteasa pregătea prânzul, îşi compuse o mină seducătoare, lăudând bucatele gătite de preoteasă, mulţumindu-i pentru desăvârşita ospitalitate, şi când te gândeşti că, dacă nu s-ar fi petrecut aceste evenimente, n-ar fi avut şansa unei asemenea întâlniri, filosofă puţin pe tema paralelismelor aspre de timp în care oamenii îşi duc existenţele, dar preoteasa nu păru să aprecieze subtilitatea ideii filosofice enunţate de Pavel şi vira discuţia spre ceea ce o preocupa mai mult, era vorba de o ambiţie de-a ei, chiar îşi dorise s-o discute cu domnul jurnalist, ideea era că se gândise să deschidă o pensiune, Credeţi, domnule Pavel, că aş fi capabilă s-o fac? Sigur, se grăbi să adauge preoteasa, nu la casa parohială, ci să construiască părintele o casă! Şi dacă i-ar ajuta cineva să obţină credit, Oh, ar fi minunat! Pavel, cu gândul la pâinea promisă domnişoarei Ileana, făcu vagi referiri la posibilitatea că ar fi dispus s-o ajute pe preoteasă să-şi împlinească visul, promiţând să se intereseze de condiţiile de creditare, facilitându-i nişte întâlniri, mai mult de atât nu putea garanta! Desigur, oh, ah, vă mulţumesc din suflet! preoteasa mulţumindu-i, dând-o înainte cu detalii despre afacere, descriindu-i vila visată, perdeluţele, discuţia, prelungindu-se mult peste nivelul de suportabilitate a jurnalistului, Pavel o întrerupse fără şovăire, cerându-i direct o pâine! O pâine!?

În*™

WM

Florina Iliş se minună preoteasa, dar nu mai puse nicio întrebare, Cum să nu! Sigur, domnule Pavel, dacă voia să fie ajutată preoteasa intui că nu era cazul să fie prea curioasă, bănuind că pe ziarist l-ar deranja întrebările ei indiscrete, de aceea tăcu şi-i puse lui Pavel într-o pungă transparentă o pâine întreagă, proaspătă, cumpărată de dimineaţă de la brutăria lui Ionescu, Pavel luă pâinea, mulţumi şi ieşi afară, ruşinându-se de fapta lui, compromiţându-se pentru o pâine! încercă, după ce se convinse că Ciungu îl urma la o oarecare distanţă, să se depărteze cât mai mult de casa parohială, bănuind că preoteasa îl urmărea pe după perdeluţele colorate, când fură suficient de departe, Pavel îi înmâna copilului biletul şi pâinea, Ai

grijă să ajungă la domnişoara Ileana! Şi mai spune-i că aştept răspuns! Am înţeles, şefii! făcu copilul luând-o grăbit la picior, Ziaristul se întoarse la casa parohială şi, trecând prin dreptul bucătăriei, se întrebă din nou cum făcuse Ciungu să nu fie observat de către preoteasă, fără să aibă răspunsul la acea întrebare se îndreptă spre camera din faţă unde-i cazase preotul, îşi deschise laptopul şi formulă un mesaj pentru Ilarie, scriindu-i despre situaţia disperată a copiilor cărora li se terminaseră proviziile! Accesă apoi site-ul cruciadei, luând cunoştinţă de existenţa unui Fan club Romulus, văzu poze cu cei doi fraţi gemeni, Remus şi Romulus, cu câinele Lupu la pescuit, citi declaraţia în exclusivitate a lui Remus, *Am dorit ca tata să ne vadă la televizor şi să fie mândru de noi*! parcurse câteva mesaje de condoleanţe ale copiilor din lumea întreagă, emoţionându-se involuntar, dibui apoi un link spre pagina web a lui Bogdan, http://www.tzaracopiilor.ro îi văzu poza, citi despre o excursie pe care o efectuaseră copiii cu clasa în Apuseni şi la Peştera Urşilor, vizualiza pozele copiilor, elevii clasei a şasea cu diriginta lor, le citi numele sub poze, Sonia şi Agnes, Sonia, Agnes, Diana, Alina şi Mihnea, Râul şi Gabriel, Denis, Octavian, Cazimir şi Bogdan, uimindu-l complexitatea paginii pe care şi-o ficuse elevul de numai doisprezece ani, admirând concepţia ireproşabilă a paginii, dădu apoi un click pe *Home*, revenind în prima pagină a cruciadei, descoperindu-şi, chiar în centrul ecranului, mesajul trimis lui Ilarie, citind propriile lui cuvinte, *Copiii sunt înfometaţi şi însetaţi*, *li s-au terminat proviziile*, *dar nu abandonează lupta*! o frază marcată cu bold, mărită cu câteva unităţi, faţă de

Cruciada copiilor restul textului, ieşind în evidenţă, Pavel remarcă faptul că mesajul lui apărea în întregime în pagina cruciadei ceea ce-i trezi un sentiment ciudat, de goliciune, niciodată nu publica ceva înainte să întreprindă trei acţiuni pe care care le considera absolut necesare într-o presă adevărată: desentimentalizarea, deromantizarea şi deliricizarea, Citindu-şi cuvintele Pavel avu sentimentul că se privea gol într-o oglindă, şi, departe de a-i cere socoteală celui care îi pusese fără avertisment oglinda în faţă, la urma urmei acest Ilarie nu-i ceruse permisiunea să-i facă public mesajul, Pavel realiză că-i plăcea să se privească în toată goliciunea, simţind cum, brusc, solzii strălucitori şi iluzorii ai raţiunii cu care se înveşmântase îi cădeau de pe suflet într-un zgomot asurzitor, scoţându-i la iveală nebuneşti simţăminte, Trebuia să scrie despre

cruciadă! Aşa cum simţea! Fii cruciat, îi ceruse Ilarie, Din curiozitate accesă şi versiunea engleză a site-ului, mesajul apărându-i şi acolo, încercă apoi versiunea franceză, traducerea se făcuse simultan şi în limba franceză, Uluitor! exclamă el, fiind absolut convins că toate cele 33 de versiuni străine ale site-ului cruciadei aveau deja tradus mesajul său, se reîntoarse în pagina de limba română, unde, ca urmare a mesajului său, apăruse deja o primă reacţie la anunţul umanitar, o organizaţie internaţionantă, *Child care*, anunţa că este dispusă să trimită pe calea aerului, cu elicoptere, provizii pentru copiii cruciaţi, în câteva clipe, exemplul acestei prime organizaţii care reacţionase la mesajul jurnalistului român îl urmară şi alte organisme internaţionale, accesând paginile cu ofertele de ajutor, Pavel era tot mai uluit de rapiditatea cu care se mişcau lucrurile în lumea virtuală, unde până şi timpul părea să aibă o altă măsură faţă de cea standard din lumea reală, apoi Pavel se apucă să scrie cu febrilitate, Dumnezeu ne-a dat sufletul pentru ca adevărul să nu ne ucidă!

Dumnezeu ne-a dat şi raţiune pe lângă credinţă, cerându-ne acum să ne folosim mintea! afirmă înalta faţă bisericească, Dumnezeul de care-mi vorbiţi dumneavoastră nu mai există! Suntem în secolul al XXI-lea şi nu se mai produc miracole! Bine, dar, domnule prim-ministru, încercă să protesteze delegatul oficial al Patriarhiei Române care solicitase, în vederea rezolvării unei probleme sensibile, o întrevedere cu şeful guvernului, Eu cred că Dumnezeu s-a retras din lume, aşa cum spun filosofii, predându-ne, nouă, oamenilor.

Florina Ilts

Cruciada copiilor toată gestiunea, Am moştenit o lume prost administrată în care sistemul centralizat nu mai funcţionează! declară primul-ministru al României, aflându-se în maşina guvernamentală care-l ducea spre Posada, Audienţa din partea Patriarhiei îi fusese solicitată de însuşi Preafericitul Patriarh, chiar înainte de a părăsi Bucureştiul, capul Bisericii române insistând ca premierul să-l primească pe trimisul său, dar cum nu mai avusese timp, fiind aşteptat la Posada, îi propusese acestuia să-l însoţească în Valea Prahovei şi chiar să facă parte din delegaţia de negocieri, promiţând că vor discuta pe drum problema care tulburase toate structurile ierarhice ale Patriarhiei, şi anume înmormântarea cât mai grabnică, astăzi! a fetei moarte de sida, a Irinei din Moineşti, înmormântarea Irinei reprezentând scânteia care aprinsese şi în premier interesul

meditaţiilor dogmatice şi filosofice, Vedeţi dumneavoastră, credeţi că e uşor să gestionezi o ţară care a avut un trecut comunist, organizată după o economie de stat centralizată, afectată încă de vechea mentalitate? Nicidecum! La fel se întâmplă şi cu lumea, Dumneazeu a dat-o pe mâinile noastre, se fac greşeli, inerent, sunt războaie, se moare de boli incurabile, dar sunt convins că până la urmă numai cu raţiunea şi cu dreapta judecată omul o va scoate la capăt! Nu ne putem întoarce la vrăji! Nu cred în misticisme şi miracole! Nu cred că trupul mort al unei fete poate să facă minuni! Poporul român e încă prea credul şi naiv! declară premierul afirmându-şi răspicat punctul de vedere, Domnule prim-ministru, reîncepu faţa bisericească, cu glas smerit, aţi văzut şi dumneavoastră la televizor, s-a filmat în direct, cei care au fost acolo mărturisesc că sălbăticiunea de om, venită nu se ştie de unde, s-ar fi vindecat doar la atingerea trupului mort al fetei, se pare că după aceea oamenii au putut sta de vorbă cu ea normal, că le-ar fi povestit că trăia în pădure, că se hrănea cu rădăcini, A fost chiar intervievată şi a apărut la televizor îmbrăcată civilizat! Nimeni n-a regizat asta! Miracolul s-a întâmplat, asta e o evidenţă! Noi nu contestăm căile Domnului Atotputernic! Dar, gândiţi-vă, dacă lumea ar afla asta, dacă fata ar fi înmormântată cum cere tradiţia, a treia zi de la constatarea decesului, dacă toţi bolnavii şi neputincioşii ar veni din toată ţara la Moineşti, de unde e fata şi unde se presupune că va fi înmormântată, dacă toţi vor veni dorindu-şi s-o atingă şi să se vindece, chiar dumneavoastră aţi uscă poporul e naiv şi credul! Eu spun că e foarte credincios! Totuşi elndiţi-vă, acum cu cruciada asta a copiilor, când toate spiritele sunt atât de tulburate, ce s-ar întâmpla dacă lumea s-ar porni în pelerinaj la mormântul fetei? Hmmm! făcu premierul, imaginându-şi cu uşurinţă plauzibilul scenariu, realitatea ar putea atât de uşor să scape din mâini, cum se întâmpla şi în cazul cruciadei, ar ajunge un fir mărunt de credinţă, un bob de muştar şi gândirea fanatică, mistică s-ar întoarce, Da, aveţi dreptate! Şi ce doreşte Patriarhia? Noi dorim trupul fetei, îl vom înmormânta în taină la un schit, nimeni nu va şti nimic, nu va bănui nimic, dar pentru asta avem nevoie de sprijinul dumneavoastră, de cooperarea administrativă, e o favoare pe care Patriarhia v-o cere, înţeleg, făcu premierul tăcând câteva clipe, meditând, Unde este trupul fetei acum? se întoarse premierul spre secretarul său personal, Sub strictă pază la morga din Breaza, răspunse acesta cu promptitudine, Perfect, daţi-l Bisericii! Şi ai

grijă să iasă totul aşa cum trebuie! Am înţeles, domnule prim-ministru! Vă mulţumim, vorbi cu cucernicie faţa bisericească, înclinându-şi smerit pieptul pe care atârna o cruce bătută în pietre preţioase de culoarea rubinului, Vă garantez că Prefericitul Părinte va aprecia cum se cuvinte sprijinul Dumneavoastră! Sper să vă fiu de folos la negocierile de astăzi, mai adăugă omul bisericii, Da sigur, zâmbi premierul, am impresia că povestea asta e mai mult mistică decât politică sau socială! Dar, mă rog! În ţara asta toate trebuie să le rezolve premierul! Să negocieze! o situaţie inedită pentru un premier şi pentru un tată, ca tată premierul nu negociase niciodată cu cei doi copii ai lui, părându-i-se firesc şi drept ca el să le asigure viitorul, iar aceştia, la rândul lor, să-i răsplătească eforturile şi să aleagă exact drumul pe care tatăl lor îl pregăteşte cu atâta devotament pentru ei, nimic mai normal decât asta! Dar oare cum s-ar simţi dacă vreunul dintre cei doi copii ai lui s-ar afla în tren, Eusebiu, cel mic!?

Radu Vlădeanu era animat, în privinţa postului de tată cu care-l investise natura, de aceleaşi idealuri paterne ca şi premierul României, afirmaţia că, demnitatea de tată presupune simţăminte similare, indiferent de demnitatea socială a celui în cauză, dobândind în acest caz o exprimare general valabilă, Oare unde am greşit? se întreba Radu Vlădeanu, l-am asigurat lui Cazimir tot ce-şi poate

Florina Iliş dori un copil, nu există lucru pe care să şi-l fi dorit şi să nu i-l fi cumpărat, Am dat o sută de euro pe o minge de fotbal! I-am cumpărat-o din Spania! L-am dus la Bucureşti, la toate meciurile Stelei din cupa europeană! E adevărat că n-am reuşit să-l duc cu bmw-ul la tren, după cum i-am promis, dar eram într-o şedinţă, Maică-sa mi-a spus că s-a supărat pe mine! Nu-i interzic absolut nimic, nu am ridicat niciodată tonul la el, nu i-am dat în viaţa mea o palmă, mi-a spus că vrea fotbal şi l-am înscris la o şcoală de fotbal particulară unde sunt tarife doar în euro, I-am cumpărat din Spania echipamentul lui beckham! Nu mai ştiu, făcu Radu Vlădeanu, exprimându-şi în faţa părinţilor colegilor lui Cazimir incapacitatea de a înţelege comportamentul fiului său, desigur aceleaşi probleme şi le puneau şi ceilalţi părinţi, Alexandru Keller, tatăl Soniei, director de firmă farmaceutică româno-germană, N-ar fi trebuit s-o las în tabăra asta! afirmă el, Noi ne ducem în fiecare vară în Germania, urma să plecăm peste trei săptămâni, dar Sonia a insistat s-o las în tabără cu colegii, că va fi toată clasa acolo şi am lăsac-o! Poftim unde s-a ajuns! Dacă aş fi

ştiut, Dacă am fi ştiut cu toţii, interveniră şi alţi părinţi, părinţii lui Bogdan, speriaţi, confruntându-se şi ei, ca toţi ceilalţi, cu aceeaşi graniţă inviolabilă, străină, prin care se separase subit, până la revoltă, universul impenetrabil al copiilor lor, sau poate că graniţa aceea fusese întotdeauna acolo, lumea copilărească, absolută şi naivă, violentă şi duioasă, aspră şi senină, mută şi asurzitoare găsindu-se lângă ei, dar părinţii, preocupaţi de problemele lor nu o vedeau, permiţând neatenţi ca graniţa dintre lumea adultă şi cea a copiilor să se despice, devenind cu timpul o prăpastie de netrecut, până în ziua în care, trezindu-se, părinţii descopereau cât de mult se înstrăinaseră de copiii lor, Copiii pe care i-am crescut! Doamna Cristea, alături de Iustinian Bratu, tăcea cu privirea pierdută, îşi amintise şi de ochelarii de scafandru ai lui Octavian, Doamne, cum de-a uitat să-i pună! în general era atât de atentă cu dorinţele copiilor, soţul ei, medicul ginecolog, o mai certa uneori, Nu trebuie să-i obişnuieşti să le îndeplineşti chiar toate mofturile, lasă-i să mai şi lupte pentru ceea ce vor, generaţiile noastre au obţinut totul cu mari sacrificii, prea le dăm totul pe tavă copiilor noştri! Şi apoi, e foarte ciudat, afirma ginecologul, am observat că femeile după ce fac copii, uită

Cruciada copiilor aproape cu totul de soţii lor, ocupându-se numai de odrasle, ca şi cum misiunea soţului s-ar reduce la aceea de armăsar de prăsilă şi aducător de bani în familie! Bieţii bărbaţi! nu de puţine ori soţul ei, medicul ginecolog, interzicându-i, de pildă, să se mai scoale seara din pat, după ce uitase să le pună copiilor pe noptieră paharul cu apă, în special lui Octavian care se trezea noaptea regulat să bea apă, în asemenea situaţii de divergenţe conjugale biata femeie nu reuşea să adoarmă, zvârcolindu-se şi frământându-se toată noaptea, sau doar până în momentul în care simţea respiraţia regulată a medicului ginecolog, semn de netăgăduit al celui adormit, se strecura la bucătărie, umplea un pahar cu apă rece şi-l punea la căpătâiul lui Octavian, uneori copilul o simţea intrând, întindea firesc mâna dupx pahar, sorbea apa proaspătă adormind apoi fericit, devotata mamă putându-se întoarce liniştită în patul conjugal, dar ce ştiu bărbaţii despre asta?! Iustinian Bratu ştia că fetiţa lui, Alina, nu era fericită, că-i lipsea mama care o părăsise, fata având mare nevoie de o mamă, dar de unde să-i aducă una, cine-i garantează că noua mamă îi va iubi fetiţa şi că se va purta cu ea aşa cum şi-ar dori Alina şi oare femeia pe care el, ca bărbat, şi-ar dori-o, ar fi pe placul fetei lui său, invers femeia de care

fata s-ar simţi atrasă, ar fi potrivită pentru nevoile lui masculine, de ce să nu rămână singuri, doar ei doi, tată şi fiică!? Tatăl vitreg al lui Denis, căpitanul de armată Amoniu Brumam, consideră că şi-a arătat toată disponibilitatea pentru fiul său vitreg, încercând să şi-l apropie, a înţeles că băiatul suferea de când îşi pierduse într-un accident tatăl adevărat şi de aceea a fost foarte atent cu el, străduindu-se să nu facă nicio diferenţă între băiat şi fetiţa de patru ani, pe care o avea cu mama lui Denis, dar fetiţa, lumina ochilor lui, îi sare în braţe când căpitanul vine acasă, în timp ce Denis se închide în camera lui, Mi-am dat toată silinţa, dar nu pot să-l înţeleg! E înnebunit după Harry Potter şi vrăjile lui, dacă i-aţi vedea camera! Plină de postere şi de tâmpenii Harry Potter! S-a ţinut de capul meu până am pus internet acasă, ca să intre pe *site-ul* ăla cu Harry Potter, unde s-a făcut *user* şi frecventează nu ştiu ce cursuri de vrăjitorie, i-am făcut pe plac crezând că îmi va răsplăti cumva gestul binevoitor, dar n-am văzut nicio schimbare în atitudinea lui distantă faţă de mine! într-o zi l-am surprins umblând prin casă cu semnul acela *m*

Florina Iliş

Cruciada copiilor pe frunte, pictat cu carioca, l-am trimis să se şteargă, vă daţi seama că n-a mai vorbit cu mine câteva zile!

Plimbându-şi degetele deasupra cicatricei desenate cu markerul, Denis simţea o durere vagă, dar adâncă în frunte, Ce putea să fie oare? E legat de negocieri! îşi spuse puştiul, n-o să iasă bine! Se ştie că lumea este locul în care trăiesc *încuiaţii*, dar spiritele rele fac tot posibilul ca să stăpânească întreg universul, misiunea vrăjitorilor buni fiind extrem de dificilă, salvarea lumii trebuind să se facă în aşa fel încât *încuiaţii* să nu simtă că în lumea vrăjitorească se purtau mari bătălii pentru păstrarea bunului mers al lucrurilor, în această ordine de idei cruciada reprezentând pentru Denis confruntarea dintre spiritele bune, ale copiilor şi spiritele rele, ale oamenilor mari, Lupta nu va fi uşoară! de aceea îl durea cicatricea! Dar dacă?! tresări copilul, pe Denis îl durea cicatricea ori de câte ori simţea că tatăl lui vitreg era în apropiere, atunci când căpitanul se întorcea seara acasă, durerea acutizându-se în momentul în care acesta intra pe uşă, nu-l durea, de pildă, niciodată când tatăl lui vitreg nu era acasă, Denis amintindu-şi cu deosebită plăcere de perioada când căpitanul fusese plecat în misiuni de luptă în Irak, dacă n-ar fi fost sora lui mai mică care întreba tot timpul de tatăl ei, Denis nici nu şi-ar fi amintit că acesta ar exista pe lume, Da, în acea

clipă Denis ştiu că tatăl lui vitreg se găsea în apropiere, oare venise şi mama?! îi era atât de frică de el, deşi nu-l certase şi nu-l bătuse niciodată, dar avea ceva vag ameninţător şi rece în felul în care îi vorbea, până şi în maniera în care îi spunea noapte bună ascunzându-se o comandă, căpitanul ordonându-i nopţii să fie bună, lui Denis să meargă la culcare, să-şi spele dinţii, să stingă lumina şi să nu mai deschidă calculatorul sau să mai citească sub plapumă, toate aceste comenzi doar într-o singură urare, noapte bună! Denis se simţea vinovat ori de câte ori ieşea din cuvântul căpitanului, de pildă, pe Internet nu avea voie decât două ore pe zi, ceea ce era foarte puţin dacă trebuia să-şi facă referate pentru şcoală şi să intre la discuţii în clubul Harry Potter, Denis fireşte, neglijându-şi referatele, opta în favoarea Şcolii virtuale Hogwarts care era pentru el mult mai importantă decât cea reală cu doamna Constantinescu la română, acea opţiune reflectându-se şi în calificativele proaste din catalog, motiv veşnic de nemulţumire pentru căpitanul Antoniu Brumam a cărui concepţie despre şcoală o contrazicea în totalitate pe cea a fiului lui vitreg, Denis fiind, însă, absolut convins că ceea ce-l salvase până atunci de la pedeapsa maximă a fost numai calitatea lui de vrăjitor şi de elev la Hogwarts, şi tot curajul îl ajutase să devină în acele zile cumplite cavaler al Ordinul Cavalerilor Jedi, Nu, nu putea să se mai teamă! Dar de ce-l durea cicatricea? Denis îşi plimbă mâna pe frunte în timp ce-i urmărea pe copii discutând aprins revendicările, bucurându-se că în clipa aceea, cel puţin virtual, oamenii mari dispăruseră definitiv din lume, Copiii coborâseră din tren şi se instalaseră pe malul râului, unii aruncau cu pietricele în apă, distrându-se, alţii alergau, se jucau, săreau, se împingeau, râdeau sau stăteau, pur şi simplu, în jurul licorilor discutând aprins despre revendicări, în mod evident, dată fiind uşurinţa cu care săreau de la un lucru la altul, discuţiile nu duceau nicăieri! Octavian filma totul, Văzută de departe această scenă cu pâlcuri de copii în decorul natural al peisajului de munte părea un tablou obişnuit al unei tabere de vară, din acest decor, aparent vesel şi idilic, nu lipseau decât mâncarea şi, desigur, profesorii! dacă mâncarea reprezenta totuşi ceva necesar şi vital supravieţuirii, în ceea ce-i privea pe profesori, nimeni nu părea să le simtă prea mult lipsa! întâiul Cavaler al Ordinului Jedi, Cazimir, solicitase ca toţi copiii să se decidă asupra reprezentanţilor care vor face parte din delegaţia ce se va întâlni cu primul-ministru, fapt care

iscase o serie de dispute și profunde neînţelegeri între toţi copiii, în centrul acestora aflându-se Diliu și gașca lui, acesta dorindu-și să facă parte din delegaţia care se va întâlni cu premierul, poziţie disputată și de reprezentanţii celorlalte găști de copii, Cazimir le explică că nu se puteau duce cu toţii la întâlnirea cu premierul, copiii străzii să se decidă și să-și aleagă reprezentanţii, Diliu ameninţă că, dacă nu-l aleg pe el, îi împușcă pe toţi, apropiaţii lui sfătuindu-l în taină, Ce mai așteaptă, să-l prindă pe Calman să i-l ducă lui Baronu și să se care naibii! Ăsta e un câștig sigur! Li s-a promis o mie de euroi! Să plece de acolo până nu pune poliţia mâna pe toţi! Se aude că este poliţie și jandarmi până dincolo de Breaza și de Brașov, toată zona e înconjurată! Diliu respinse sfatul lor, dorindu-și, cu ochii sclipindu-i în mod tainic, să ajungă în faţa primului-ministru și dacă nu-i dă ce-i cere, bani, casă, mașină și

iarbă să-l împuște pe loc, El era Diliu și avea inelul vrăjitoarei! Cazimir încercă, ajutat de Bogdan și Octavian, să-i explice că nu de asta se aflau ei acolo, sugerându-le copiilor străzii să se gândească la drepturile lor, aceștia admiţând că dorinţele simple ale lui Diliu, bani, casă, mâncare, femei și iarbă, reprezentau oarecum și ceea ce-și doreau ei, scânteia reaprinzându-se atunci când unii dintre copii examinând propunerile lui Cazimir, îi dădură acestuia dreptate, Pe fondul acestor neînţelegeri care ameninţau să degenereze în violenţe, coborî din tren Calman, asmuţind din privire o haită înfometată de lupi care se năpustea asupra a tot ceea ce întâlnea în cale, Regăsindu-și sora, pe Margareta, Calman, lipsind de la discuţii, se retrăsese într-un compartiment să stea de vorbă cu ea, fata povestindu-i cu spaimă în glas tot ceea ce se întâmplase la Centru în noaptea nereușitei fugi, cum o violase paznicul și cum acesta scăpase prin minciună de orice suspiciuni, directoarea decizând ca ea să fie trimisă la un centru pentru fetele cu astfel de probleme, dar nu voia să se ducă! Acum era fericită că reușise să fugă și să-l întâlnească pe Calman, nu se vor mai despărţi niciodată! Da! îi promisese Calman, jurându-i că se va răzbuna pe paznic imediat ce se va isprăvi toată povestea asta, O să-l omoare! motivul mâniei cu care coborâse din tren era, însă, cu totul altul, după ce se despărţise de Margareta pe culoar o întâlnise pe Sonia, fata având chipul palid, cu spaime adânci jucându-i în ochii albaștri, totul în înfăţișarea ei arătând că-și pierduse ceva din

bucuria vieţii care-i strălucise pe trup ca o piele aurie, Ce s-a întâmplat? o întrebase Calman, şi după multe stăruinţi fata îi mărturisi că unul dintre băieţi se ţinea de ea, că nu-i dădea pace, că îi era frică să iasă, că noaptea trecută dacă n-ar fi fost călugărul, sărise peste ea în compartiment, că o urmărea tot timpul, Se teme, Cine-i? întrebă Calman a cărui mânie creştea încolţindu-l, stârnindu-l din viscere, ameninţa să răbufnească, umflându-i, aproape de explozie, vena jugulară, Calman aştepta ca fata să pronunţe numele infam, îi zice Diliu! Aha! Diliu! Calman nu putea să-i ierte lui Diliu nici faptul că-i luase inelul şi pipa vrăjitoarei, deposedându-l de armă şi autoproclamându-se liderul copiilor străzii, atentând acum şi la fata care-i plăcea! Nu! Asta era prea de tot! Ca o furtună coborî Calman din tren şi, de parcă ar fi avut ceva personal de împărţit cu aerul care-i stătea în cale, îl despica furios cu braţele, dându-l la o parte din calea lui, îndreptându-se glonţ înspre Diliu, care alături de ceilalţi din gaşca lui purtau discuţii aprinse cu privire la revendicări, Calman îi sări la gât ca o panteră, Diliu abia având timp să înţeleagă ce i se întâmplă, între cei doi băieţi iscându-se o bătaie pe viaţă şi pe moarte, chiar pe malul apei, motivul real al acelei confruntări nu-l cunoştea nimeni, poate doar fetiţa blondă care-şi scosese capul speriată pe una dintre ferestrele trenului, copiii uitând şi de negocieri şi de reprezentanţi şi de primul-ministru la României, al cărui nume mulţi dintre ei nici nu-l cunoşteau, adunându-se curioşi în jurul celor doi luptători, Calman şi Diliu se umplură de julituri, sângele ţâşnind la suprafaţă acolo unde pielea plesnea sub efectul izbiturilor pietrelor de pe mal, se loveau unul pe celălalt cu o furie vecină cu ura de moarte, Cazimir ar fi vrut să intervină să-i oprească, dar nu-l lăsară Bogdan şi Octavian, aşa încât rămase să privească cu groază sacră spectacolul micilor gladiatori, în scurt timp copiii se împărţiră în două tabere, fiecare dintre ele susţinând câte un luptător, Calman dădu primul semne de istovire, fiind şi mai slab şi mai puţin dezvoltat fizic decât Diliu, dar nu abandonă lupta, dându-i mult de furcă adversarului său, Diliu! Diliu! strigau susţinătorii acestuia, Calman! Calman! strigau cei din tabăra adversă, Calman! Calman! şopti dada Angelica din Ferentari, mânuind cărţile, aşezase lângă ea pe covorul turcesc şi căiţa băiatului, observând îngrozită cum se împuţinase şi cu cum apăruseră boabe noi de sânge, mici ca mărgelele prinse de gâtlejul cocoşilor tineri, vrăjitoarea nu mai avea nicio îndoială că fiul oloagei era în mare

primejdie şi, chiar în clipa aceea, nepotul ei îi cerea ajutorul, Bătrâna ţigancă începu o vrajă grea, epuizantă, o vrajă care punea în pericol nu numai viaţa celui pe care trebuia să-l salveze, putând să se întoarcă, prin efect invers, chiar asupra acestuia, ci şi viaţa vrăjitoarei, omo-rând-o, Le ceruse celorlalte două mari puteri vrăjitoreşti, Fabiola şi Ravela s-o asiste, acestea, la semnul bătrânei, i se alăturară, începând într-un trio vocalic magic o bolboroseală neînţeleasă, dada Angelica străduindu-se să afle din cărţi semnul reprezentativ pentru adversarul nepotului ei, pe care, o dată întruchipat în figura unei cărţi colorate, nu trebuia decât să-l străpungă în inimă cu vârful unui cuţit.

Florina Iliş

Un vârf de cuţit ţâşni din plăsea spre inima lui Calman, Diliu scoţându-l cu o iuţeală uluitoare dintr-un buzunar al pantalonilor săi, la vederea cuţitului toţi copiii amuţiră ca prin farmec, până şi vuietul pădurii se stinse într-o linişte verde şi adâncă, topindu-se într-o tăcere străbătută numai de gâfâielile celor doi băieţi încleştaţi în luptă, privirile tuturor îndreptându-se spre vârful briceagului care, într-o mişcare încetinită doar de rezistenţa pe care mâna lui Calman, pe punctul de a ceda, o opunea braţului mult mai puternic al lui Diliu, se apropia ameninţător de pieptul lui, Atunci dada Angelica întoarse cartea, valetul de care! Nu era posibil! Valetul de care îl reprezenta pe nepotul ei, pe Calman, Oare greşise? Nu, nu avea cum să greşească, nu greşise niciodată în viaţa ei! dar cum să înfigă vârful cuţitului într-o carte care era chiar nepotul ei? Vârful briceagului lui Diliu ajungând la pieptul lui Calman, împungându-i, prin tricou, pielea! O să mă omoare! îi trecu lui Calman prin minte, într-o fracţiune luminoasă de secundă revăzând-o pe mama lui, pe Stela oloaga, cu picioarele albe şi moi de cârpă, întrezări căruciorul tapetat cu cartoane, pieţele în care o purta la cerşit, o revăzu pe sora lui cea mică, Margareta, sugând la pieptul oloagei, bombat de lapte, în aceeaşi crestătură de secundă întrevăzând întunecimea canalelor, şobolanii, mărunte perversiuni în aşternuturile improvizate, inelul vrăjitoarei, clipa în care i-l luase, pipa, apoi mercedesul lui Baronu şi îşi luă definitiv adio de la visul de mare mahăr, o mai întrezări pe Sonia, fata cea blondă, oare ce-i scrisese în biletul acela? Gândindu-se la ea îi revăzu frumuseţea şi se umplu de bucuria cu care o lăsase să-şi ţină mâna în pantalonii lui, excitându-l, avea să moară desigur! cuţitul lui Diliu îi şi intrase în piele, împunge-l! îi strigară suratele, dar dada Angelica se uita împietrită la valetul de

care, cum să-şi omoare nepotul!? împunge-l! şi dada luă cuţitul, fixându-i vârful pe pieptul cărţii colorate, împunge-l! privi adânc în ochii imobili ai valetului de care apăsând cuţitul, împunge-l! Opriţi! se auzi o voce de fată, care făcu să vuiască pădurea într-un ecou reverberativ, Opriţi! strigase Sonia ţinând în mâini arma pe care o abandonase Calman în compartimentul în care stătuseră de vorbă, când îşi dăduse seama că Diliu avea să-l ucidă pe Calman îşi amintise de armă, fugise în compartiment

Cruciada copiilor luase de acolo, abia ţinând-o şi coborâse din tren înaintând cu arma îndreptată spre cei doi băieţi, ceilalţi copii, adunaţi în cerc în jurul luptătorilor, retrăgându-se temători din calea ei, Opriţi! Diliu slăbi, derutat de apariţia fetei, strânsoarea cuţitului, moment de care profită Calman, redobândind o poziţie mai avantajoasă, nemulţumit, însă, că adversarul său avea să-i scape, Diliu făcu un semn scurt din cap unuia din gaşca lui, acela se ridică dintre copii înaintând tiptil spre Sonia, fata însăşi nu mai ştia ce să facă, văzuse de multe ori în filme astfel de scene, părându-i-se că totul va fi foarte simplu, că se va apropia de băieţi cu arma cerându-le să oprească şi că aceştia vor înceta imediat lupta, departe însă ca totul să se petreacă ca în filme sau ca în imaginaţia fetei, băieţii continuând să se lupte cu o înverşunare crescândă, cu atât mai mult cu cât o făceau chiar sub privirile ei, cu arma în mână Sonia se simţea neputincioasă, ar trebui s-o arunce şi să alerge cu braţele goale spre cei doi şi să le ceară să înceteze, asta ar trebui să facă! gândi, dar nu avu timp să-şi ducă la îndeplinire gândul, deoarece băiatul din gaşca lui Diliu care se apropiase prin spatele ei o prinse de mâini cu o mişcare fulgerătoare, încercând să-i ia arma, Ori chestia asta Cazimir nu mai putea s-o înghită, nu putea sta să se uite cum o fată din lumea lui era ameninţată de un vagabond! bătaia dintre băieţi era o treabă de bărbaţi, dar când o fată era atacată sub privirile lui, Cazimir nu putea sta nepăsător aşa că ţâşni, fără să mai stea pe gânduri spre Sonia şi, fiind parcă conectat de nişte fire nevăzute cu colegii lui, aceştia îl urmară ca şi cum un singur buton i-ar fi pus pe toţi în funcţiune, gaşca lui Diliu, însă, nu se lăsă invitată, răspunzând cu promptitudine în mişcări noilor atacuri, între cele două tabere iscându-se o încăierare ostilă, duşmănoasă, cruzimea cu care se războiau între ei făcând ca aerul să vibreze de ameninţări grele, adâncind între copii inviolabilitatea unei graniţe care-i plasa după criteriul neiertător al naşterii în două lumi complet diferite,

copiii orfani, deoparte, mult mai numeroşi şi mai duri în manifestările lor şi, de cealaltă parte, copiii cu părinţi, copleşiţi de numărul mare al celorlalţi, dar uniţi inconştient şi iremediabil de principiile lumii din care proveneau, principii în numele cărora, deşi încă nu le înţelegeau, se băteau cu ardoare şi sânge, domnişoara

Florina Iliş

Cruciada copiilor

Ileana, cu cele câteva eleve din clasa ei, care priveau tăcute şi neputincioase întreaga scenă, nu vedea nicio modalitate de a-i domoli pe copii, poate dacă cineva ar trage în aer câteva focuri de armă, ca avertisment sau ca ceva care să spargă buba coaptă a înverşunării celor două tabere, apoi o zări pe Sonia care continua să se confrunte cu băiatul care o atacase şi sări în ajutorul ei, amândouă, profesoara şi eleva izbutind să facă fată agresorului, punându-l pe fugă, domnişoara Ileana luând arma din mâna fetei, o învârti în toate părţile neştiind cum s-o ţină, intenţionând să tragă câteva focuri în aer, fiind convinsă că asta ar pune capăt încăierărilor, înălţă ţeava armei deasupra capului şi-şi fixă degetul pe trăgaci, când se auziră focurile, domnişoara Ileana se sperie şi se dezechilibra, căzând, în acel moment producându-se mai multe lucruri deodată, Calman reuşi să iasă de sub Diliu şi să pună mâna pe o piatră, cu care se înarma şi când ajunse într-o poziţie avantajoasă lovi cu o sete oarbă, zdrobind chipul adversarului său, smulgându-i inelul din deget, moment în care păru să se întunece subit, soarele, trecând dincolo de creste, lăsă în vale o răcoare ca de adâncuri de fântână, copiii se opriră din încăierare buimăciţi, înspăimântaţi de focurile de armă, răspunzându-le alte focuri de undeva din pădure, asediind văzduhul cu o ploaie şuierătoare de plumbi, zona abdominală a domnişoarei Ileana, plină de sânge, se datora fie armei pe care profesoara de matematică o scăpase din mâini speriată şi care se descărcase singură izbindu-se de pietre şi ricoşând în stomacul ei, fie copacilor trăgători care ascundeau în spatele lor uniforme negre, în clipa în care domnişoara Ileana căzu la pământ, înarmaţi până în dinţi, veşmintele negre conferindu-le înfăţişarea unor creaturi coborâte din filmele americane de acţiune, membrii trupelor speciale, conduşi de Nichifor Luca, înconjurară trenul, somându-i pe copii să se predea, Ajutor! strigă în tăcerea răcoroasă Sonia, observându-şi profesoara de matematică plină de sânge, Nichifor Luca alergă spre fată, consemnă gravitatea situaţiei şi ceru prin telefon o echipă de medici, Totul e sub

control! mai adăugă el, copiii se predau!

Copiii s-au predat /se anunţă la scurt timp pe toate posturile de televiziune, *Situaţia de la Posada este sub control*! *Cruciada copiilor l-a încheiat*. *Profitându-se de o încăierare dintre copii, trupele speciale au luat cu asalt trenul reuşind să anihileze rezistenţa acestora*, *Marea majoritate a copiilor s-a predat fără să opună rezistenţă*! *Au reuşit totuşi să scape prin fugă un grup de copii care posedau arme*. *După ultimele informaţii reiese că aceştia au fost surprinşi într-o încercuire de către trupele de jandarmi şi trupele speciale de intervenţie, în urma schimbului de focuri care a urmat între copii şi jandarmii întăriţi de trupele speciale, patru copii au fost ucişi, doi sunt încă în stare gravă la spital, iar ceilalţi trei s-au predat*! *în această ambuscadă au fost răniţi şi doi jandarmi în termen, Vasile Dragna şi Petru Pădureanu*. *De asemenea, încăierările dintre copii au dus la rănirea gravă a unora dintre ei, mai mulţi copii fiind transportaţi la spital cu răni provocate de pietre, bate sau obiecte contondente*, *Elevul Octavian Cristea a fost găsit de către trupele de jandarmi într-o baltă de sânge, având o rană gravă în zona abdominală*, *provocată*, *după cum susţin medicii de pe ambulanţă de o armă albă*, *probabil un cuţit*, Camerele de luat vederi care au ajuns la faţa locului imediat după intervenţia trupelor speciale şi după încetarea ostilităţilor începură să transmită imagini ale zonei de conflict, telespectatorii, precum şi cei care aveau acces la internet, putând vedea locul în care timp de patru zile se petrecuse cruciada copiilor, cel mai mediatizat eveniment al momentului, Mai întâi fură filmaţi liderii copiilor, în prim-planuri, încadraţi de trupele de ordine, băieţii erau de nerecunoscut chiar şi pentru cei care îi cunoşteau foarte bine, părinţii lor, nu numai că aveau hainele rupte şi murdare, exprimând apartenenţe sociale cel puţin dubioase ci, după modelul soldaţilor din trupele de comando, băieţii îşi pictaseră feţele cu markere negre, trăgându-şi pe obraji trei dungi paralele, oblice, iar de sus, de la rădăcina părului, traversând vertical fruntea şi coborând pe meridianul nasului, o alta, de asemenea, deasupra arcadei ochilor băieţii îşi pictaseră câte două dungi mai mici, fiind astfel aproape imposibil de recunoscut sub acea înfăţişare, Privind la televizorul instalat în primăria din Breaza, acolo unde urmau să fie aduşi copiii lor, părinţii începură să-şi recunoască odraslele după semne mărunte, doar de ei ştiute, mama lui Bogdan recunoscându-şi băiatul după forma capului, tatăl lui Cazimir strigând deodată cu bunicul acestuia,

Uite-l pe

tij... *i? i., j*J.i... * – M-xs... să*

Florina Ilioş

Cazimir! recunoscându-l după căutătura mândră, doar mama lui Octavian, privind năucă televizorul, negăsind, Unde era fiul ei? incapabilă să despice ecranul, să pătrundă acolo şi să vadă cu propriii ei ochi ceea ce nu-i arăta nicio cameră de luat vederi, apoi reporterul anunţă, *Octavian Cristea a fost transportat la Spitalul din Breaza*, *prezintă o rană gravă în zona abdominală*, *fiind probabil rănit în încăierarea copiilor*, Doamna Cristea izbucnind în lacrimi, părăsind disperată încăperea cu gândul să ajungă urgent la spital, dar îşi aminti brusc că nu avea niciun ban la ea, încremenind pe treptele primăriei, venindu-i în minte o singură idee, Soţul ei! Da, Dumnezeu o pedepsise crunt pentru faptele ei! Cei rămaşi în continuare în faţa televizoarelor sau a calculatoarelor putură vedea în direct totul, Cameramanii prinseseră prim-planuri cu compartimentele în care stătuseră copiii, sau cu cele în care fuseseră închişi profesorii, Se filmă şi bancheta unde se spunea că murise Irina şi pe care copiii înălţaseră un munte aerian, compus din pietre şi flori sălbatice, din bileţele şi din mărunte obiecte personale de care se despărţiseră în amintirea celei dispărute, Cameramanii mai filmară şi mizeria din vagoane, resturi stricate de mâncare, coji de banane, pâine mucegăită, salam alterat, dar şi reliefuri înalte de excremente, dispuse într-o aleatorie geografie fizică în zona toaletelor, sau disparat pe culoare, expuse privirii într-o varietate uluitoare, în funcţie de momentul de eliberare a intestinelor, de meniul servit sau de distribuirea internă a proporţiilor de sucuri gastrice, respectiva abundenţă de fecale reprezentând un paradis al muştelor care se prezentaseră prompte la neaşteptatul festin, Camerele de filmat surprinseseră şi câţiva copii, dintre cei care nu apucaseră să fugă la apariţia jandarmilor, derutaţi şi zdrenţăroşi, flămânzi şi murdari, râzând aiuriţi în faţa reporterilor, împingându-se unii pe alţii ca să ajungă la camerele de filmat, Apoi, se anunţă pe toate posturile de televiziune că liderii copiilor ajunseseră la primăria din Breaza şi că se pregăteau pentru negocierile cu primul-ministru, *Dar*, după cum subliniau unii reporteri, *acea întrunire avea mai degrabă rolul unui interogatoriu*, *premierul declarând*, *imediat după succesul intervenţiei trupelor speciale că în situaţia dată nu se mai punea problema negocierii cu copiii*, *dar că totuşi va asculta doleanţele lor*! *Deşi copiii*

Cruciada copiilor cruseră să fie împreună, să nu se facă nicio deosebire între copiii străzii şi copiii cu părinţi, ei au fost separaţi, din evidente raţiuni sociale, după. cum a declarat purtătorul de cuvânt al premierului, *Problemele copiilor străzii şi problemele celorlalţi copii, ai celor cu situaţie socială normală, sunt diferite, de aceea vor fi trataţi în manieră diferită*! *Pentru copiii străzii s-a întocmit o comisie formată din consilieri şi din reprezentanţi ai organismelor abilitate pentru grija copiilor orfani, această comisie va sta de vorbă cu copiii şi va lua cunoştinţă de toate problemele acestora*! *Copiii cu situaţie socială normală au fost duşi în altă parte pentru discuţii, din această comisie făcând parte atât membri din administraţia de stat, reprezentanţi ai guvernului, cât şi părinţi, cadre didactice şi psihologi*! *Primul-ministru al României a stat de vorbă cu toţi copiii, arătându-se mulţumit de dialogul cu aceştia*, *Aş dori să remarc*, a declarat premierul, *că am avut un dialog foarte deschis cu copiii, mă bucur că au fost şi părinţii lor de faţă, din discuţia noastră reieşind faptul că noi, ca părinţi, suntem foarte ocupaţi cu grijile vieţii, ceea ce ne-a depărtat enorm de nevoile copiilor noştri*! *Acesta ar trebui să fie un semnal de alarmă pentru toţi părinţii*! *Trebuie să fim mai atenţi la copiii noştri*! Dincolo însă de discursul său, premierul fusese extrem de impresionat de felul în care băieţii pe care-i cunoscuse la negocieri, Cazimir, Bogdan, Denis, Râul, Gabriel şi ceilalţi nu se arătaseră deloc sensibili la strategia prin care comisia, aducând şi părinţii la negocieri, încercase să-i intimideze pe copii, aceştia spunându-şi cu curaj opiniile, înfruntându-l fără frică pe însuşi premierul României, Vrem să fim trataţi în mod egal cu ceilalţi copii! afirmase Cazimir, Ei sunt copii ca noi! Nu plecăm de aici, susţinuse şi Bogdan, până când nu vor fi aduşi şi prietenii noştri, reprezentantul lor este Calman! Noi dorim ceea ce doresc ei! Case de copii mai bune, legalizarea adopţiilor internaţionale şi programe de integrare socială pentru copiii instituţionalizaţi! Noi suntem pentru Europa! Noi vrem un parlament european al copiilor! când Bogdan vorbise astfel primul-ministru al României avu un moment de ezitare, găsindu-se pentru prima oară în postura de premier în faţa unor copii cu care urma să negocieze, nu ştia cum să se poarte cu ei, era evident că niciun truc al politicii obişnuite de la masa guvernului

Florina Iliş

Cruciada copiilor nu mai funcţiona în asemenea situaţie, cu o parte din sufletul lui ar fi vrut să dea satisfacţie copiilor şi şi-i

impresioneze cu un gest de măreţie politică, satisfăcându-le toate revendicările, acest lucru l-ar fi bucurat şi pe fiul lui mai mic, pe Eusebiu, era convins de asta! Eusebiu, care era de vârsta cruciaţilor şi văzuse ştirile la televizor, îi spusese mamei lui, neîndrăznind să se adreseze tatălui, Aşa-i că tata n-o să le facă nimic rău copiilor!? cu siguranţă că istoria contemporană l-ar păstra în memoria ei ca pe premierul copiilor! dar cealaltă parte a caracterului său, mult mai influentă, cea care nu admitea ca sentimentele să-i fie manipulate într-o direcţie dorită de adversar răzbi la suprafaţă, împiedicându-l să dea satisfacţie copiilor, aceştia aveau, mai presus de toate, nevoie de lecţii adevărate, Copiii nu trebuie să creadă că pot face ce vor în lumea adulţilor! Lumea oamenilor mari se conduce după nişte principii pe care copiii sunt obligaţi să le înveţe! Aceasta era lecţia maturităţii! Calman, pe care-l cereţi, vorbi premierul, nu poate fi adus, a fost arestat, a ucis un copil şi după toate probabilităţile va fi judecat şi închis la Penitenciarul de la Craiova, e un penitenciar special pentru minori! mai este acuzat că ar fi adus droguri în tren, s-au găsit droguri asupra lui, voi eraţi momeala, copiii cu bani, viitorii clienţi! aceste informaţii premierul le găsise într-un dosar întocmit de un ofiţer de la serviciul de securitate a statului, Caius Bodea, tată al unui copil evadat din tren, erau informaţii provenite din mărturisile copilului, pe numele său Tiberiu, acesta recunoscând că fumase împreună cu ceilalţi dintr-o pipă, conţinând un drog de culoare maronie, negricioasă, *După toate probabilităţile*, era marcată în dosar, cu cerneală de culoare neagră, opinia expertului, opinie pe care premierul o citi cu voce tare, *e vorba de opium*, *efectele acestuia fiind recunoscute de consumator*: *stare de euforie*, *exaltarea imaginaţiei*, *visare contemplativă şi*, *în cazul copiilor consumatori*, *somn adânc*, *marcat de vise puternice*, *după consumul acestuia s-au acuzat cefalee*, *ameţeală şi vomă*, în plus, Calman al vostru este şi hoţ! A furat telefonul mobil al profesorului vostru de sport, tot asupra lui găsindu-se şi telefonul mobil al unui turist atacat în pădure de către copii! Nu-i adevărat! strigase Cazimir, rotindu-şi pe deget inelul vrăjitoarei, pe care, înainte ca trupele speciale să-i despartă Calman reușise să i-l înmâneze, apoi ceru din priviri autor tatălui său, dar Radu Vlădeanu, confruntat cu faptele fiului său tăcu, nu ştia ce să spună, nu se gândea decât cum ar putea să facă mai bine ca să nu înrăutăţească situaţia copiilor, într-o discuţie preliminară pe care părinţii o avuseseră cu premierul şi cu doi secretari de stat, unul de la

învăţământ şi celălalt de la interne, primul-ministru, după ce le explicase amploarea pierderilor pe care regiile de transport le suferiseră din cauza trenului de copii, amintind şi de sacrificiile de vieţi umane, premierul le promisese părinţilor că, dacă nu vor interveni în discuţia lui cu copiii, lăsându-l să-şi facă datoria, faptele acestora nu vor avea repercusiuni punitive asupra situaţiei lor şcolare, acesta era pactul pe care îl făcuse cu puterea Radu Vlădeanu împreună cu ceilalţi părinţi, Calman e nevinovat! interveni o fetiţă blondă, uimindu-i pe toţi, S-a luat la luptă cu Diliu pentru mine, N-a vrut să-l omoare! E nevinovat! Alexandru Keller, tatăl fetei, oprind-o cu o mână apăsându-i umărul, Vă rog să o iertaţi pe Sonia, nu ştie ce spune! E obosită! Ba da, tată! Sonia, îi explică primul-ministru încercând să pară calm, justiţia va stabili dacă Calman e vinovat sau nu! Noi nu putem face acum nimic pentru el! Vei depune mărturie la proces, dacă vei vrea! Nici nu poate fi vorba! făcu categoric tatăl fetei, Sonia nu ştie nimic! tatăl ei reducând-o cu un gest la tăcere, făcând ca sufletul ei să cadă în genunchi, ca sub loviturile grele ale unei bâte, premierul, satisfăcut de ajutorul salutar al părinţilor, îşi continuă metodic încercarea de intimidare a copiilor, Iar treaba cu adopţiile internaţionale e mai dificilă decât credeţi! Ştiaţi că dintre copiii din tren, unii fuseseră deja racolaţi de o bandă, direct din trenul vostru, urmând să fie duşi peste graniţă şi vânduţi? Aceste informaţii primul-ministru le extrăsese dintr-un alt raport, întocmit de Biroul Naţional Interpol şi Relaţii Internaţionale, din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei, informatorul principal al acelui dosar era un copil pe nume Ciungu, racolat şi instruit de poliţişti, acesta mărturisise că, în schimbul unor sume de bani, îi condusese pe copii la tren şi, după aceea, îi convinsese să plece peste graniţă, erau patrule speciale care îi aşteptau, le întocmeau acte şi-i scoteau din ţară la graniţa din vest, Nu sunt adoptaţi de părinţi în străinătate, ci de

Florina Iliş stăpâni care vor face ce vor vrea cu ei! Dar ei sunt români şi guvernul României este obligat să-i protejeze! Şi atunci de ce nu-i protejaţi? întrebase Bogdan, şi îi lăsaţi să moară de foame şi de frig pe străzi! premierul fiind informat despre succesele şcolare ale lui Bogdan, despre concursurile de informatică pe care le câştigase băiatul în ţară şi în străinătate, îşi îndulci glasul când îi răspunse, Vom încerca să-i protejăm 1 Avem pentru ei programe speciale de integrare socială, guvernul se va implica mai ferm de acum înainte, Bogdan

întrerupându-l cu un drept pe care numai copiii şi-l pot permite, şi pe copiii dotaţi de ce îi lăsaţi să plece din ţară? era tot întrebarea lui Bogdan, o întrebare la care premierul nu mai avea niciun răspuns, N-am să vă votez când voi fi mare! i-o spuse copilul, premierul zâmbi, părinţii lui Bogdan se ruşinară.

Cu copiii străzii premierul nu avusese practic un dialog, ci un monolog, le explicase doar că Guvernul va face tot posibilul ca să aibă condiţii mai bune în cămine, că se vor implementa câteva programe de integrare socială pentru ei, anunţându-se public că Banca de Dezvoltare a Consiliului Europei a dat Guvernului României 3, 3 milioane de euro pentru o finanţare parţială a amenajării unor centre de primire pentru copiii străzii, Guvernul luându-şi angajamentul să contribuie la acest proiect şi că el, premierul, va monitoriza personal cheltuirea fondurilor, în ceea ce privea problema spinoasă a adopţiilor internaţionale, deocamdată situaţia rămânea suspendată, mişcarea copiilor nu putea să decidă asupra unei probleme care, în fond, era de natură juridică, socială şi chiar de securitate a cetăţenilor minori ale căror drepturi le reprezintă numai şi numai statul român! în replică la declaraţia premierului, ambasadorul american la Bucureşti s-a exprimat în favoarea adopţiilor internaţionale, cu atât mai mult cu cât copiii au dovedit că erau în stare să se lupte şi chiar să se sacrifice pentru asta! Preşedintele Americii exprimându-şi prin reprezentantul său oficial în România regretul faţă de întâmplările de la Posada, promise un ajutor substanţial instituţiilor care se ocupau de grija şi protecţia copiilor! Promisiuni de ajutor finaniciar s-au anunţat şi din partea unor organisme internaţionale, care sprijineau şi protejau drepturile minorilor, Minority Rights Group, organism cu statut consultativ pe lângă Consiliul Economic

Social al Naţiunilor Unite promiţând să monitorizeze îndeplinirea angajamentelor pe care guvernul de la Bucureşti şi le luase faţă de copiii străzii, La urma urmei, aşa-zisele negocieri cu copiii reprezentară pentru premierul României un succes pe care nu se sfiise să şi-l proclame în mass-media, Agenţia Naţională a taberelor şi a Turismului Şcolar punea la dispoziţia copiilor autobuze care să-i transporte la mare, biletele de tabără cumpărate de copii îşi vor prelungi valabilitatea cu cele câteva zile pe care copiii le pierduseră în tren, iar în ceea ce-i privea pe copiii care nu mai doreau să plece în

tabără, aceştia îşi vor putea primi banii înapoi! Dintre toate revendicările copiilor de la Şcoala Generală Nr. 10, singurul lucru pe care aceştia reuşiseră să-l obţină după discuţia cu premierul, fusese eliminarea oricărei pedepse pentru comportamentul elevilor precum şi scoaterea acestora de sub orice acuzaţie, asupra acestui aspect insistând, în primul rând, părinţii, Propunerea cadrelor didactice, reprezentate de doamna Constantinescu şi de către inspectorul general al Inspectoratului şcolar judeţean, Teodor Grecu, de a li se scădea elevilor nota la purtare, fu acceptată de către premier, acesta cerându-le cadrelor didactice şi părinţilor să-i supravegheze cu stricteţe pe copii şi să-i înscrie într-un program de consiliere psihologică permanent, Dar nu avem aşa ceva! îndrăznise inspectorul general al Inspectoratului şcolar Cluj, înfiinţaţi unul! fusese replica premierului, Când are loc înmormântarea copilului ucis? mai întrebă premierul înainte de a se ridica de la masa negocierilor, Mâine, îi răspunse inspectorul general, La Cluj!

Ceremonia de înmormântare a lui Romulus se desfăşura, după cum deciseseră capii bisericii greco-catolice în stradă, chiar în faţa statuii lui Matei Corvin, adunând în piaţă toată presa românească, membri ai administraţiei judeţului Cluj, oficiali din guvern, elevi, cadre didactice sau trecători, ceremonia transmiţându-se în direct pe toate posturile de televiziune şi, prin intermediul sateliţilor, fiind preluată şi de canalele de televiziune străine, internauţii de pretutindeni vizionând ceremonia *live* pe internet, direct din pagina cruciadei, Toţi crainicii anunţaseră că se întocmiseră statistici care confirmau că de la înmormântarea prinţesei Diana şi de la ultima nuntă de la curtea regală a Spaniei, nu se mai constatase o audienţă

Florina Iliş

Cruciada copiilor atât de impresionantă de telespectatori, Din Piaţa Matei Corvin cortegiul funerar trebuia să se îndrepte înspre Cimitirul Central unde, ca semn de aleasă preţuire, primăria oraşului Cluj aprobase locul de veci pentru Romulus Domide, elevul căzut în cruciadă urmând să fie înmormântat în compania eroilor oraşului, La căpătâiul sicriului negru, sclipind în soarele de vară, se înălţase drapelul naţional, roşu, galben şi albastru, împodobit cu franjuri decorative, sicriul fiind flancat de tineri militari din regimentul 30 Gardă şi Protocol „Mihai Viteazul”, în dreapta sicriului stând familia îndoliată, fratele geamăn Remus, doamna profesoară de istorie Maria

Domide, mama, precum şi tatăl, conf. univ. dr. Ioan Domide, în stânga sicriului cânta un marş funebru fanfara militară de la Cercul militar din oraş, în razele soarelui de vară alămurile orchestrei sclipeau mai tare ca aurul, împrăştiind în aer, pe lângă sunetele grave şi profunde ale marşului funerar, fulgere intermitente de lumină, De-o parte şi de alta a pieţei, oameni cu flori în mână asistau înmărmuriţi şi cu lacrimi în ochi la întreaga ceremonie, în faţa sicriului şedeau în rânduri egale elevii de la Şcoala Generală Nr. 10, fetele îmbrăcate cu bluze albe şi fustiţe negre şi băieţii în cămăşi albe şi pantaloni negri purtau coroane din garoafe albe, o fată şi un băiat pentru fiecare coroană, urmau apoi cadrele didactice, colegii părinţilor copilului, rude şi cunoştinţe, prieteni, Remus, fratele geamăn al celui decedat, în dreapta sicriului, ţinea mâna în buzunarul pantalonilor unde pipăia cu degetele o casetă, era albumul *The Eminen Show*, conţinând hitul *Cleaniri Out My Closet*, iar în celălalt buzunar celebrul batic, Mesajul de condoleanţe al starului american apăruse în pagina cruciadei în toate limbile, binecunoscutul cântăreţ regretând că nu putea fi în România la ceremonia de înmormântare a lui Romulus, anunţând însă că o va urmări pe internet, mai promise solemn organizarea unui turneu dedicat copiilor, asigurând fanii că toate încasările acestuia vor fi direcţionate spre copiii defavorizaţi din România, vedeta transmiţând pentru toţi copiii din lumea întreagă un mesaj special, *Copiii să nu se teamă de lumea adulţilor*! *Copiii merită să-şi facă viaţa pe care o doresc IDon tsendusin the Future*! scrisese starul american, *The kids are thepresent*! *We are Now* /Lucreţia şi Pavel urmăreau la televizor întreaga ceremonie, în acelaşi timp, Pavel accesa *site-vă* cruciadei aflând ultimele noutăţi, tocmai îi citise Lucreţiei mesajul starului american, comentând uluitoarea amploare pe care o luase mişcarea copiilor din România, făcând o comparaţie cu acţiunile revoluţionare ale tinerilor din ’68, *Viaţa e în altă parte*! scriseseră tinerii francezi pe zidurile Parisului, *We are Now* /strigau cruciatii-copii ai începutului de mileniu! Pavel şi Lucreţia se întorseseră în Bucureşti cu o seară înainte, a doua zi Lucreţia urma să decoleze spre America, întotdeauna viaţa e în altă parte, îşi spuse încet! Pleca însă cu un sentiment nelămurit de tristeţe, tristeţe care se datora şi eşecului în căutarea Margaretei, fata pe care i-o lăsase în grijă doamna Brediceanu, Pavel îi promisese că va face tot posibilul ca s-o găsească, Lucreţia urmând să revină în ţară ca, în calitate de cetăţean român, s-o adopte şi, ulterior, s-o ducă în

America! Promisiunile lui Pavel nu izbutiseră să alunge însă sentimentul acut că sufletul ei se înnegura încet într-o depărtare vitregă, sustrăgându-se competenţelor trupului de a-l înveli şi de a-l încălzi cu sentimente, Dar, privindu-l pe Pavel indignându-se de felul în care puterea minimalizase amploarea cruciadei, o uşoară stare de efervescenţă se aprinse nelămurit în pieptul ei şi, înseninată, se abandonă acelei imperceptibile fâlfâiri pe care i se părea că o aude în inimă ca pe un clopot stins, Dragul meu! şopti în gând, speriindu-se de amploarea sentimentelor pe care începuse să le nutrească pentru acel bărbat şi, în mod misterios, totodată liniştindu-se, ceva în sufletul ei spunându-i că în bărbatul acela, bucuros fiindcă se înscrisese în cruciadă, întâlnise dragostea, Numai adevărata dragoste putea aduce atâta linişte! bucurându-se de bucuria lui, întristându-se de tristeţea ei, Trebuia să plece în America! Dragul meu! Pavel îi arătă pe calculator înregistrări inedite cu imagini ale copiilor surprinse de camera digitală a lui Bogdan, imagini care în mod misterios ajunseseră în *site-ul* cruciadei, imaginile datau din timpul cruciadei şi-i prezentau pe copii în compartimente, mâncând împreună, râzând, fetiţele stând alături de Irina, cântându-i, o ceremonie de investire a cavalerilor, apoi discuţiile dintre copii privitoare la negocieri şi, în final, încăierarea în care îi surprinsese forţele de ordine, Octavian, cel care recuperase camera digitală a lui Bogdan, furată de Diliu, filmase aproape totul, până când, un cuţit nevăzut îl făcuse şi pe el ijuU

Florina Iliş

Cruciada copiilor să cadă, imaginile surprinseseră şi lupta dintre cei doi băieţi, Calman şi Diliu, apoi bătaia generală, cu pumni, pietre, cuţite şi arme, acele imagini de amator, netrucate, convingându-l pe Pavel să se înscrie în cruciadă şi să devină cruciat, Cu intensă bucurie, îi mai arătă Lucreţiei cum numărul celor înscrişi în cruciadă creştea vertiginos, ajungând, pe măsură, ce se desfăşura ceremonia de înmormântare a lui Romulus, de ordinul milioanelor, Dragul meu!

Undeva lângă un schit din munte avea loc o altă înmormântare, grăbită, sărindu-se chiar peste unele etape ale ceremonialului funerar ortodox, era înmormântarea Irinei din Moineşti, al cărei trup, atunci când mama fetei o spălase cu grijă părea că luase o strălucire aparte, ca de perle, şi, deşi familia ar fi dorit s-o înmormânteze acasă la Moineşti, după datină, biserica insistase ca fata să fie dusă departe de casă, ca să se evite necazurile, după cum se exprimase trimisul bisericesc, părinţii

fetei acceptând cu greu ca Irina să fie înmormântată în altă parte, dar nu avuseseră de ales, înalta faţă bisericească găsise, invocând numele Preafericitului Părinte din înaltul Scaun, cuvintele potrivite pentru a-i îndupleca şi, cum cei doi părinţi ai fetei erau oameni simpli şi evlavioşi din fire, dădură curs preaînaltei rugăminţi, acceptând-o, La înmormântarea Irinei nu erau prezenţi decât reprezentantul Patriarhiei, stareţul mănăstirii din apropiere, monahul Teofil care, avându-şi schitul în pădure, acceptase să ia în grijă mormântul, părinţii fetei, precum şi fratele Emanuel, Locul ales era cum nu se putea mai potrivit, satisfăcând toate condiţiile solicitate de eparhul de la Bucureşti, departe de lume şi greu accesibil, stareţul mănăstirii, fost coleg de facultate cu superiorul de la patriarhie, achitându-se conştiincios de toate îndatoririle, iar monahul Teofil, care făcuse cu mulţi ani înainte jurământul tăcerii, era exact omul potrivit pentru a avea grijă cu discreţie mută de mormântul fetei, Părinţii Irinei, îndureraţi, împăcându-se cu gândul că mult prea încercata lor fiică îşi găsise până la urmă liniştea sufletească ascultau tăcuţi rugăciunile preotului, împreună cu ei, lângă sicriul Irinei mai stătea o fetiţă, Anisia, era o orfană, care nu voise în ruptul capului să se despartă de Irina, pe care o cunoscuse în trenul copiilor, fetiţa, de şapte ani, se legase apoi de părinţii fetei şi nu voia să-i mai părăsească, afirmând, spre surprinderea tuturor.

— Aşa îi poruncise Irina, de dincolo de moarte Irina spunându-i să mi se teamă, că Iisus copilul se juca cu ea pe o pajişte înflorită şi că „U copiii îl pot vedea în vise, La modesta ceremonie, insistându-se plângă reprezentantul Patriarhiei, fusese acceptat şi fratele Emanuel care, neluându-şi ochii de la trupul înveşmântat în alb al Irinei nun tindu-se cu moartea, aştepta ca din liniştea în care se izolase definitiv fata să primească semnul pentru ceea ce i se cerea să facă, Neştiută de nimeni, retrasă câţiva metri în spatele apropiaţilor Irinei, şedea femeia asupra căreia fata săvârşise miracolul scoaterii din sălbăticia minţii, vindecând-o de întunecime, aceasta reuşind să se ascundă în camioneta care o transportase pe Irina de la morga din Breaza, Groapa simplă, în pământul proaspăt, fusese săpată în ac-a dimineaţă, crucea de lemn, pe care se scrisese rudimentar numele fetei şi anii între care trăise, era proptită de mormanul de pământ scos din groapă, Cel care oficia slujba religioasă era însuşi stareţul mănăstirii din apropiere, vădit impresionat de celebritatea mediatică a fetei pe care o îngropa,

precum şi de interesul Patriarhiei pentru trupul ei, în muţenia jurământului său, monahul Teofil nu bănuia nimic din toate acestea, stareţul spunându-i că era o nepoată îndepărtată de-a lui, monahului fiindu-i însă de ajuns să vadă chipul fetei înainte ca mama ei s-o acopere cu giulgiul alb, ca să-şi dea seama că sufletul ei se odihnea în braţele Domnului şi, că el, umilul monah, fusese binecuvântat dacă Dumnezeu îl alesese să aibă grijă de mormântul unei mioare atât de dragi Stăpânitorului Cerului, a tuturor celor văzute şi nevăzute, în soarele cald ce răzbătea cu razele aurii prin stejarii deşi ai pădurii de lângă schitul monahului Teofil, preotul îşi rostise cu multă evlavie ultimele cuvinte de la slujba de înmormântare, făcând apoi semnul crucii asupra gropii şi asupra restrânsei asistenţe, iar după amin-ul cuvenit şi după pumnul de ţărână, sicriul fetei fu coborât, cu ajutorul frânghiilor, în groapa proaspăt săpată, cei doi gropari aduşi din sat uimindu-se de cât de uşor era sicriul pe care-l lăsau să alunece în groapa ai cărei pereţi nici nu apucaseră să se usuce, fiecare dintre cei prezenţi aruncând apoi câte un pumn de ţărână peste sicriul fetei, aşezat pe scândurile de lemn din fundul gropii, asistând tăcuţi cum groparii îşi duceau la îndeplinire sacra îndeletnicire, Primul

MWtvi «i”.

Florina Iliş care a dat semne de nerăbdare a fost reprezentantul Patriarhiei, trebuia să se întoarcă degrabă la Bucureşti, schimbă câteva cuvinte cu stareţul mănăstirii apoi îşi luă rămas bun de la părinţii fetei, mulţumindu-le pentru sprijin, promiţându-le că n-o să-i uite şi, însoţit de stareţ, părăsi uitatul loc de lume fără să mai vadă cum soarele inundase groapa Irinei, stârnind de undeva din poiana de lângă schit roiuri întregi de fluturi albi care se aşezară, tremurând din aripi, pe pământul jilav ce cădea ritmic din lopeţile celor doi gropari, Ninge cu fluturi! zâmbi Anisia, ţinând-o de mână pe mama Irinei, Aici sunt îngeri! rosti monahul Teofil, rupând după şapte ani legământul tăcerii în care se ferecase, fratele Emanuel tresări, amintindu-şi cuvintele Irinei din tren, Dincolo sunt îngeri! Locul în care se va odihni sufletul tău e un loc binecuvântat cu îngeri! se auziră în microfon cuvintele rostite de preotul care oficia slujba de pomenire a lui Romulus, Ai sosit pe pământ în chip de înger şi te întorci în ceruri înconjurat de îngeri, sufletul tău neprihănit îşi va găsi odihna veşnică în împărăţia cerurilor, Cum o fi arătând împărăţia cerurilor? se întreba fratele geamăn al lui Romulus, O să-l audă acolo pe eminem? Tatăl lor le vorbise atât de

mult despre istoria Românilor, despre întemeierea Romei, povestindu-le legenda celor doi gemeni iluştri ale căror nume le purtau, despre latinitatea românilor, despre întemeierea statelor medievale româneşti, despre tribunii ardeleni, despre strămoşul lor judecat în procesul memorandiştilor, dar nu-le spusese niciodată nimic despre împărăţia cerurilor, cum se întemeiase, când? despre întemeietor, Remus bănuia că nu putea fi altul decât Dumnezeu, tatăl lui Iisus Cristos, despre Fiul lui Dumnezeu, Remus ştia mai multe, din poveştile de Crăciun sau de Paşti, văzuse şi filmul *Patimile lui Cristos*, neînţelegând de ce se purtaseră oamenii atât de rău cu Iisus şi de ce Tatăl lui, care era Dumnezeu, cel mai puternic din tot universul, lăsase să se întâmple asta, Oare tatăl lui ar lăsa ca el să moară, deşi ar putea să-l salveze? Nu murise Romi fiindcă cineva permisese să se întâmple? Dar cine? ce limbă se vorbea acolo în împărăţia cerurilor şi cam unde ar putea fi localizată, poate la sfârşitul sistemului nostru solar? Nu! Mult mai departe! Remus citise despre astronomie, despre galaxia din care făcea parte sistemul nostru solar.

Cruciada copiilor i. *r<AAE* îndepărtate, pe internet, în site-ul naşa, accesase de despre steieic mu *Y r r*.,» – i – 1

lte ori cele mai noi fotografa cu cele mai îndepărtate colţuri ale universului, văzuse toată seria din *Războiul stelelor*, dar nu găsise nicăieri nicio referinţă despre acea împărăţie a cerurilor unde preotul frumos îmbrăcat care vorbea la căpătâiul sicriului fratelui său îi rânduia celui dispărut locuinţa de veci şi, mai ales, cine-i garanta, că, atunci când el însuşi va muri, va ajunge în aceeaşi împărăţie cu cea a fratelui său? nu putea să-l lase pe Romi să plece fără niciun semn de recunoaştere, Romi o să aibă acelaşi chip, cel de acum, dar el, Remus, se va schimba dacă va creşte, cum se vor recunoaşte în împărăţia cerurilor? avea în buzunarul pantalonilor negri caseta cu eminem, iar micul walkman, ale cărui extremităţi, cu căştile minuscule îi atârnau în jurul gâtului, îl prinsese de cureaua pantalonilor şi, ca să nu se vadă, îl strecurase sub cămaşa albă, mama interzicându-i să şi-l pună, avea în clipa aceea un chef nebun să asculte muzică, dar cum să-şi pună caseta? l-ar vedea toţi, privirile tuturor fiind îndreptate spre sicriu şi spre familia celui dispărut, preotul dând-o întruna cu împărăţia cerurilor şi cu îngerii uita să-şi mai încheie discursul! Remus ar fi vrut să ridice două degete, ca la şcoală, şi să-l întrebe, Vă rog să mă scuzaţi, dar ce e aceea împărăţia cerurilor? Dacă *dzuseareb* pe *google* o găsesc?! Şi de ce

trebuie să plece Romi până acolo? Nu mai apucase Remus să pună toate acele întrebări deoarece se schimbă vorbitorul, între timp luă cuvântul tot un preot cu sutană neagră, acesta, un înalt reprezentant al bisericii greco-catolice, aduse familiei îndoliate şi mulţimii care umplea toată piaţa din centrul Clujului salutul Sfântului Părinte, Papa Ioan Paul al II-lea, care, deşi extrem de bolnav, auzind veştile din România se arătase foarte îngrijorat de soarta copiilor, Remus fu impresionat de atenţia de care se bucura fratele lui încât aproape îi fu ciudă că nu se găsea el însuşi în locul lui imobil din sicriu, Urmă apoi la microfon delegatul guvernului, reprezentant al Ministerului Muncii, secretar de stat în probleme de protecţie socială a minorilor, Acesta exprimă regretul guvernului pentru tragedia întâmplată, promise ca pe viitor să se acorde mai multă grijă problemelor copiilor, asigurând familia îndoliată de tot sprijinul guvernamental, încă nu fusese informat de felul în care

Florina Iliş decurseseră întâlnirile premierului cu liderii copiilor cruciaţi, de aceea nu pomeni nimic despre eventualele măsuri în vederea declanşării unei anchete pentru stabilirea vinovaţilor morţii lui Romulus, încheindu-şi alocuţiunea cu asigurarea că toţi cei direct implicaţi în soluţionarea crizei trenului vor face tot posibilul pentru a elucida caracterul neobişnuit al acelor evenimente, reprezentantul guvernului ocolind cu dibăcie şi diplomaţie împrejurarea în care Romulus îşi dăduse viaţa, ucis după toate probabilităţile, după cum se specula în presă, de către un alt copil, *Cmon*! *Sing with me* (*Sing*!) îşi aminti Remus cuvintele unui hit al raperului favorit, *Sing for the year* (*Sing it 1*) *1 Sing for the laughterl sing for the te-ar* (*Cmon 1*) *1 Sing it with mei Just for todayl Maybe tomorrowl The Good Lord will take you away*... Romi nu mai este, eu cu cine o să mai ascult eminem? se întrebă Remus, simţind cum pentru prima oară de la moartea fratelui său, lacrimile îi curgeau pe obraji fără să le mai poată opri, apoi îşi aminti de câinele lor Lupu, cu care alergau pe Valea Arieşului, dorindu-şi să-i sară în braţe, să-l strângă la piept, dar Remus nu ştia că nici Lupu nu mai era, că în noaptea în care rupsese lanţul câinele alergase ca apucat, dispărând în munţi, lăsând în urma lui o taină necuvântătoare, pe care fantezia populară a satului se grăbise s-o pună în cuvinte, afirmându-se că animalul ar fi simţit când unul dintre stăpânii lui, unul din nepoţii bătrânului notar Domide, fusese ucis, *Sing for the year* (*Sing it 1*) *1 Sing for the laughterl sing for the te-ar* (*Cmon 1*)

1 Sing it with mei Just for todayl Maybe tomorrowl The Good Lord will take you away... Atât directoarea Şcolii Generale Nr. 10 unde învăţase copilul cât și reprezentantul Inspectoratului Şcolar trecuseră cu vederea în discursul lor împrejurarea tragică a morţii lui Romulus, insistând, în special directoarea școlii, asupra calităţilor şcolare ale elevului Romulus Domide, care, după cum se exprimase directoarea, chiar dacă mai făcea unele năzbâtii, ca toţi copiii de vârsta lui, fusese totuși un elev cu educaţie aleasă, având un caracter deosebit, iar numele pe care-l purta, Romulus Domide, dacă soarta crudă nu i-ar fi curmat viaţa l-ar fi destinat unei cariere deosebite, de asemenea doamna directoare ceru audienţei, ia în astfel de momente tragice să ne gândim și la elevul Octavian Cristea, grav rănit în spital, cât și la

Cruciada copiilor coleea noastră, profesoara de matematică domnişoara Ileana Bravu, care se zbate între viaţă şi moarte, Dumnezeu s-o ajute și să-i dea nuterea să treacă prin această grea încercare! reprezentantul Inspectoratului şcolar vorbi puţin, regretând faptul că o acţiune atât de frumoasă cum a fost cea a proiectatei tabere la mare a elevilor s-a încheiat într-un mod atât de tragic şi că va fi de datoria inspectoratului ca astfel de fapte regretabile să nu se mai repete! *Sing for the year* (*Sing it 1*) *1 Sing for the laughter sing for the te-ar* (*Cmon 1*) *1 Sing it with mei Just for todayl Maybe tomorrowl The Good Lord will take you away*... Din partea elevilor vorbi o fetiţă, Raisa, având reputaţia celei mai frumoase fetiţe din şcoală, dar şi cu un talent deosebit la scris, cei doi gemeni fuseseră amândoi îndrăgostiţi de ea, dar cum nu puteau să intre în competiţie unul cu celălalt, deciseseră să n-o aibă niciunul, dar niciun alt băiat din şcoală, aşa încât gemenii îşi canalizaseră toată energia în îndepărtarea oricărui pretendent la graţia şi frumuseţea fetei, strategia lor dând roade, deoarece Raisa nu ieşea cu niciun alt băiat, singurii care o mai scoteau în oraş la filme sau aveau voie s-o conducă la Agenţia de modele unde făcea cursuri de manechin erau cei doi gemeni Domide, pe care Raisa îi acceptase ca prieteni, Raisa fiind şi singura din şcoală care nu-i confundase niciodată, cu toate că băieţii încercaseră să-i joace, din când în când, feste! Fata vorbi foarte frumos şi emoţionant, cuvântarea ei reuşind să smulgă lacrimi întregii asistenţe îndoliate, toate camerele de filmat fixându-se pe chipul ei frumos, încadrat de inele negre de păr, atunci când fata cu lacrimi în ochi, vizibil emoţionată, îşi luă rămas bun de la Romi, căruia îi promise că-l va păstra mereu în sufletul ei, Remus păli,

gândindu-se că pentru o clipă tresărise de bucurie că va rămâne singur cu Raisa, fără niciun rival! *Sing for the year* (*Singit*!) /*Sing for the laughter sing for the te-ar* (*Cmon*!) *l Sing it with mei Just for todayl Maybe tomorrowl The Good Lord will take you away*... Cei doi părinţi nu spuseseră decât Romi, te iubim! Drum bun! nemaifiind timp de cuvinte, deoarece văzduhul se umpluse pe neaşteptate de nori grei care întunecară, cu o rapiditate uluitoare, cerul, primele împuşcături de ploaie nimerind la întâmplare uriaşul cal al lui Matei Corvin, chipul împietrit al regelui, umerii de piatră ai bravilor lui oşteni, petalele roşii ale

2 rj &? *M* în

Florina Iliş garoafelor din cununi, acoperişurile clădirilor, chipiurile tinerilor soldaţi din Regimentul 30 Gardă şi Protocol „Mihai Viteazul”, faldurile de mătase albă ale veşmântului funerar, mâinile încrucişate pe piept ale lui Romulus, alămurile sclipitoare ale instrumentelor din fanfara militară, topindu-se în flacăra nestinsă din ansamblul de beton şi oţel reprezentând Monumentul Memorandiştilor, surprinzând chipurile întristate ale asistenţei, lipindu-se pe trupurile uşor îmbrăcate ale celor care nu ţinuseră cont de previziunile meteo, o ploaie de vară atacând cu gloanţele de apă piaţa, oraşul, punând întreaga masă de oameni într-o mişcare dezordonată, căutând zidurile protectoare ale clădirilor care înconjurau piaţa, sediul băncii, arcadele Primăriei, librăria Universităţii, hotelul Continental, umplând magazinele deschise, invadând până la refuz cofetăria Carpaţi, ameninţarea ploii creând între cei prezenţi la ceremonie, grăbindu-se să se pună la adăpost şi locul unde fusese aşezat sicriul, lângă care rămăsese familia, soborul bisericesc şi soldaţii din Regimentul 30, un spaţiu care se lărgea pe măsură ce stropii de ploaie îşi înteţeau vertiginoasa cădere, însoţitorii carului mortuar grăbindu-se să pregătească sicriul pentru drumul spre Cimitirul Central, dar, înainte ca ei să-şi înceapă laborioasa activitate, Remus strecură lângă chipul imobil al fratelui său, a cărui asemănare fizică, acum că viaţa se scursese din el, începea să pălească, aşeză între faldurile albe ale voalului mortuar walkman-ul în care pusese caseta lui eminem, fixase una din căşti spre urechea rece a fratelui său şi, înainte ca tatăl să-l ridice de lângă sicriu, atinse, ca şi cum ar fi pus degetul pe un fel de depărtare luminoasă, ca în filmul EL, butonul *play*, apăsându-l uşor! *Stay with me*! Ca să nu mai fie singur în împărăţia

cerurilor şi să-şi amintească de mine! *They say music can alter moods and talk to you*, *well can it load a gun up for you*, *and cock it too*? auzea Remus ca un ecou, în timp ce însoţitorii carului mortuar înşurubau cuiele în sicriu, *Wellifit can*, *then the next time*, auzea cu întrerupere cuvintele, *just teii thejudge*… *See what these kids*… *caz they think theshit's cool*… tot mai stins, *of course the shit's affectin*… pe măsură ce carul mortuar înainta… *That's why we sing for these kids*, ritmul melodiei împletindu-se cu zgomotele copitelor celor doi cai, înaintând încet, *and a Juckin rap magazinelwho*… *pictures on they walls all*

Cruciada copiilor

Aa. *Ion*, *idolizetheyfavorite*… *Just letourspiritsbeon*… *Sing for Thl for the laughter sing for the te*-ar Remus păşind în ploaia calda, Lănându-se imperceptibil, când spre stânga, când spre dreapta dansând urmând ritmul asurzitor al melodiei care legăna în carul mortuar sicriul lui Romulus, înălţându-l în *ier*… *Singit*… *Just for today tomorrow*… *The Goodlord will takeyou away*, Oare cât or să ţină bateriile? se gândi el, le cumpărase doar cu o zi înainte, erau baterii alkaline, walkman-ul sony având sistem *auto-reverse*.

3 aprilie 2005

I „r

Au apărut:

Florina Iliş – *Cruciada copiilor*

Cristian Teodorescu – *„Tainele inimii”*.

Florin Toma – *Moştenirea familiei Bildungsroman*

Andrei Oişteanu – *Cutia cu bătrâni*

L'Hana Corobea – *Un an în Paradis* în pregătire:

Costel Baboş – *Aş crede în Dumnezeu*. *Amintiri reinventate*